2012 HUGO En İyi Roman Adayı

2012 LOCUS En İyi Bilimkurgu Romanı Adayı

LEVIATHAN UYANIYOR

ENGİNLİK SERİSİ 1. KİTAP

"Gezegenlerarası macera dediğin işte böyle yazılır."
—*George R.R. Martin*

JAMES S.A. COREY

LEVIATHAN UYANIYOR

ENGİNLİK SERİSİ 1. KİTAP

Çeviren: Cihan Karamancı

Düzenleme: eldkaan

Yazar Hakkında

James S. A. Corey, Daniel Abraham ve Ty Franck'in birlikte kullandıkları takma isimdir. Her iki yazar da New Mexico'da yaşamaktadır. James S.A. Corey

Yayınevi

Leviathan Uyanıyor James S, A. Corey
Orijinal Adı: *Leviathan Wakes*
İthaki Yayınları - 849
Yayına Hazırlayan: *Ozancan Demirışık* Kapak Tasarım: *Şükrü Karakoç* Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Özge Kılıç*
1. Baskı, Nisan 2013, İstanbul
ISBN: 978-605-375-279-0
Sertifika No: 11407

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-lstanhul Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

İçindekiler

Beni uzay gemileri düşlemeye teşvik eden Jayne ve Kat için.

Açılış: Julie

Scopuli sekiz gün önce ele geçirilmişti ve Julie Mao nihayet vurulmaya hazırdı.

Bu noktaya ulaşması için bir depolama dolabında sekiz gün kapalı kalması gerekmişti. İlk ikisi boyunca kendisini oraya koyan zırhlı adamların ciddi olduklarından emin bir halde hareketsiz beklemişti. Götürüldüğü gemi ilk saatlerde iticilerini kullanmadığından Julie dolabın içinde serbestçe uçmuş, duvarlara veya o boşluğu paylaştığı atmosfer elbisesine çarpmamak için nazik dokunuşlardan faydalanmıştı. Gemi hareket etmeye başladığındaysa itiş ona ağırlık kazandırmıştı. Julie bacaklarına kramp girene dek sessizce ayakta durmuş, sonra da yavaşça oturarak dizlerini göğsüne doğru çekmişti. Tulumunun içine işemesine rağmen sıcak ve kaşındırıcı ıslaklığı ya da kokuyu umursamıyor, yalnızca kayıp yerde bıraktığı ıslak birikintiye düşebileceğinden endişeleniyordu. Herhangi bir ses çıkartamazdı. Oracıkta vururlardı onu.

Üçüncü gün geldiğinde susuzluk onu faaliyete geçmeye zorlamıştı. Geminin gürültüsü dört bir yandaydı. Reaktörün ve iticinin o belli belirsiz sesaltı homurtusu. Güvertelerin arasındaki basınçlı kapılar açılıp kapandıkça pistonların ve çelik sürgülerin daimi tıslaması ve gümbürtüsü. Metal güvertelerde yürüyen ağır botların patırtısı. Julie duyabildiği tüm seslerin uzaklaşmasını bekledi, ardından çevresel elbiseyi kancalarından alıp dolap zeminine serdi. Yaklaşan

bir ses olup olmadığını anlamak için kulak kesilerek elbiseyi ağır ağır söktü ve su deposunu çıkardı. Depodaki su eski ve bayattı; belli ki elbise uzun zamandır kullanılmamış veya bakıma alınmamıştı. Fakat Julie günlerdir bir yudum bile su içmemişti ve elbisenin hazne torbasındaki sıcak, yoğun sıvı o güne kadar tattığı en güzel şeydi. Kana kana içip de kusmamak için kendini zorlaması gerekti.

İşeme dürtüsü geri geldiğinde kateter torbasını elbisenin içinden çıkarıp aldı ve ihtiyacını onunla giderdi. Artık takviyeli elbiseyi yere yastık yaparak rahat denebilecek bir halde otururken, kendisini esir alanların kimler olduğunu merak ediyordu—Koalisyon Donanması mı, korsanlar mı, yoksa daha beteri mi? Bazen uyukladığı bile oldu.

Dördüncü günde tecrit, açlık, can sıkıntısı ve sidiğini depolayabileceği yer sayısının giderek azalması Julie'yi nihayet onlarla temas kurmaya teşvik etti. Kulağına boğuk acı çığlıkları çalınmıştı. Yakınlarda bir yerde gemi arkadaşları dövülüyor veya işkenceye maruz bırakılıyordu. Julie kendisini esir alanların dikkatini çekerse belki onu diğerlerinin yanına götürürlerdi. Bunda bir sorun yoktu. Dayak yemekle başa çıkabilirdi. Arkadaşlarını tekrar görebilecekse bu ufak bir bedeldi.

Dolap hava kilidinin iç kapısının yanında yer alıyordu. Julie içinde bulunduğu geminin dahili planı hakkında bir şey bilmese de böyle yerler genellikle uçuş sırasında yüksek bir trafiğe maruz kalmazdı. Julie ne diyeceğini, kendini nasıl takdim edeceğini düşündü. Nihayet birilerinin oraya doğru yürüdüğünü işitince dışarı çıkmak istediğini bağırmaya çalıştı. Boğazından çıkan kuru hırıltı onu şaşırttı. Biraz salya oluşturmak için yutkunarak dilini oynattı ve tekrar denedi. Gırtlağından silik bir gıcırtı daha yükseldi.

İnsanlar dolap kapağının hemen dışındaydı. Bir ses usulca konuşuyordu. Julie tam kapağa vurmak için yumruğunu kaldırmıştı ki, sesin ne dediğini duydu.

Hayır. Lütfen hayır. Lütfen yapmayın.

Dave. Julie'nin gemisinin tamircisi. Eski çizgi filmlerden klipler toplayan ve bir milyon fıkra bilen Dave alçak, çaresiz bir sesle yalvarıyordu.

Hayır, lütfen hayır, lütfen yapmayın, diyordu.

Pistonların ve kilitleme sürgülerinin takırtısıyla birlikte hava kilidinin iç kapısı açıldı. İçeri bir şey atılırken tok bir şapırtı duyuldu. Başka bir takırtıyla birlikte hava kilidi kapandı. İçerideki hava tıslayarak dışarı çıktı.

Hava kilidinin döngüsü sona erince dolabın dışındakiler yürüyüp gittiler. Julie dikkatlerim çekmek için kapağa vurmadı.

Gemideki delilleri ortadan kaldırmışlardı. İç gezegen donanmaları tarafından alıkonulmak kötü bir senaryoydu, ama hepsi de öyle bir şeyle nasıl başa çıkacakları konusunda eğitilmişlerdi. Hassas DGİ verileri silinmiş ve sahte tarih imlerine sahip zararsız gözüken kayıtlar onların üstüne yazılmıştı. Bir bilgisayara güvenilemeyecek kadar hassas olan şeyler kaptan tarafından yok edilmişti. Saldırganlar gemiye çıktığında mürettebat masum numarası yapabilirdi.

Fakat bunların bir önemi olmamıştı.

Kargo ve izinler hakkında soru sorulmamıştı, istilacılar orası babalarının malıymış gibi gelmişlerdi ve Kaptan Darren hemen yelkenleri suya indirmişti. Diğer herkes —Mike, Dave, Wan Li— ellerini kaldırıp sessiz sedasız teslim olmuştu. Korsan mı, köle taciri mi, başka bir şey mi oldukları anlaşılmayan adamlar onları ev vazifesi gören küçük yük gemisinden alıp götürmüş ve en ufak bir çevresel elbise bile giydirmeksizin bir yanaşma borusundan geçirmişlerdi. Kendileriyle boşluk arasındaki tek şey tüpün incecik polyester katmanıydı: yırtılmamasını umuyorlardı; yırtılırsa ciğerlerine veda etmeleri gerekecekti.

Julie de direnmemişti. Fakat daha sonra piç kuruları ona el sürmeye kalkarak giysilerini çıkarmak istemişlerdi.

Beş senelik düşük yerçekimli jiu jitsu eğitimi ve yerçekiminin olmadığı sınırlı bir alan. Julie epey hasar

vermişti. Tam kazanabileceğini düşünmeye başlarken, nereden geldiği anlaşılmayan zırhlı bir eldivene sarılı bir yumruk inmişti suratına. O andan sonra her şey bulanık bir hal almıştı. Ardından da depolama dolabı ve ses *çıkartırsa vurun* komutu. Aşağıda arkadaşlarım döverlerken ve içlerinden birini hava kilidinden dışarı atarlarken ses çıkarmaksızın geçen dört gün.

Altıncı günün peşinden bir sükunet çöktü.

Bilinçli geçen anlar ve bölük pörçük rüyalar arasında gidip gelen Julie yürüme, konuşma ve basınçlı kapı seslerinin; reaktörün ve iticinin sesaltı homurtusunun azar azar kaybolduğunun ancak hayal meyal farkındaydı. İtici sustuğu zaman yerçekimi de kayboldu ve Julie eski kızağıyla yarış yaptığı bir rüyadan uyanarak kendini havada süzülürken buldu. Kasları adeta itiraz çığlıkları atmasına rağmen zamanla gevşedi.

Kendini kapağa doğru çekip kulağını soğuk metale dayadı, içini panik kapladığı sırada hava geri dönüştürücülerinin alçak sesini işitti. Gemide halen güç ve hava olsa da, itici çalışmadığı gibi hiç kimse kapı açmıyor, yürümüyor, konuşmuyordu. Belki mürettebat toplantıdaydı. Veya başka bir güvertede parti veriliyordu. Yahut herkes mühendislikte ciddi bir sorunu çözmekteydi.

Julie o günü dinleyerek ve bekleyerek geçirdi.

Yedinci günde son yudum suyu da tükenmişti. Yirmi dört saattir gemideki hiç kimse onun işitme mesafesi dahilinde hareket etmiş değildi. Julie ağzında biraz salya toplayana kadar çevresel elbiseden yırttığı plastik etiketi emdi ve bunun ardından bağırmaya başladı. Sesi kısılana kadar da bağırdı.

Hiç kimse gelmedi.

Sekizinci gün vurulmaya hazırdı. İki gündür susuzdu ve atık torbası dört gündür doluydu. Omuzlarını dolabın arkasına verdi ve ellerini yan duvarlara dayadı. Sonra da iki bacağıyla birden yapabildiği kadar sert bir tekme attı. İlk tekmesini izleyen kramplar Julie'yi neredeyse kendinden

geçiriyordu. Onun yerine çığlık attı. *Aptal kız,* dedi kendi kendine. Vücudu su kaybetmişti. Sekiz gün hareketsiz kalmak kas zayıflığının başlaması için yeter de artardı bile. En azından gerinmesi gerekirdi.

Sertleşen kaslarındaki boğumlar geçene kadar onlara masaj yaptı, ardından gerinerek dojodaymışçasına zihnini odakladı. Vücudunun kontrolünü geri kazanınca tekrar bir tekme attı. Ve tekrar. Ve tekrar; ta ki dolabın kenarlarından ışık sızmaya başlayana dek. Ve tekrar; ta ki dolap kapağıyla çerçevesi arasında üç menteşeden ve kilit sürgüsünden başka bir temas noktası kalmayana kadar.

Son bir tekme daha. Kapak o denli eğrildi ki sürgü yerinden çıktı ve kapak savrularak açıldı.

Julie duruma göre hangisi daha faydalı olacaksa, tehditkar veya korkmuş gözükmeye hazır bir vaziyette ellerini yarı yarıya kaldırarak dolaptan dışarı fırladı.

Güverte genelinde hiç kimse yoktu: hava kilidi, son sekiz gündür kaldığı elbise depolama odası, farklı amaçlı başka yarım düzine oda. Hepsi boştu. Julie bir ADF [1] çantasından kafa kırmaya uygun ebatta bir manyetik boru anahtarı aldı, sonra da tayfa merdivenini kullanarak aşağıdaki güverteye indi.

Sonra onun aşağısındakine ve ardından bir aşağıdakine daha. Pırıl pırıl, neredeyse askeri düzendeki personel kamaraları. Bir boğuşmanın izlerini taşıyan kantin. Boş bir revir. Torpil hangarı. Hiç kimse, iletişim santrali insansız, elektriksiz ve kilitliydi. Akmayı sürdüren birkaç sensör kaydında *Scopuli*'den eser yoktu. Julie'nin içini yeni bir korku kapladı. Güverteler ve odalar birbiri ardına boştu. Bir şeyler olmuştu. Bir radyasyon sızıntısı. Havadaki bir zehir. Tahliyeyi mecbur kılan bir şey. Julie gemiyi tek başına uçurup uçuramayacağını merak etti.

Fakat gemi tahliye edilseydi Julie onların hava kilidinden dışarı çıktıklarını duyardı, değil mi?

Son güverte kapağına, yani mühendisliğe açılanına vardı ve kapak otomatik olarak açılmayınca durdu. Kilit panelindeki kırmızı bir ışık odanın içeriden kilitlendiğini gösteriyordu. Julie’nin aklına yeniden radyasyon ve büyük ölçekli arızalar geldi. Fakat o ikisinden biri gerçekleşmiş olsaydı kapı ne diye içeriden kilitlenecekti ki? Üstelik oraya varana kadar birbiri ardına pek çok duvar panelini geride bırakmıştı. Onların hiçbiri herhangi bir uyarı ışığıyla yanıp sönmüyordu. Hayır, mesele radyasyon değildi. Başka bir şeydi.

Burada daha fazla karışıklık mevcuttu. Kan. Etrafa saçılmış araç gereçler ve kutular. Her ne olmuşsa burada olmuştu. Hayır, burada başlamıştı. Ve o kilitli kapının arkasında son bulmuştu.

Makine atölyesinden alınan bir kaynak hamlacı ve kanırtma aletleriyle mühendisliğe açılan kapağın kesilmesi iki saat sürdü. Hidrolik pistonlar çalışmadığı için Julie’nin kapağı elle zorlaması gerekti. Kapak açılınca dışarı püsküren sıcak ve nemli bir hava dalgası, beraberinde antiseptikten yoksun bir hastane kokusu taşıyordu. Bakırımsı, mide bulandırıcı bir koku. Demek ki işkence odası burasıydı. Arkadaşları hırpalanmış veya lime lime edilmiş bir halde içeride olmalıydı. Julie boru anahtarını kaldırdı ve öldürülmeden önce içlerinden en az birinin kafasını kırmaya hazırlandı. Yavaşça aşağı süzüldü.

Bir katedral gibi kubbeli olan mühendislik güvertesi kocamandı. Ortadaki alana füzyon reaktörü hakimdi. Reaktörde bir sorun vardı. Julie’nin çıktıları, korunma kalkanını ve monitörleri görmeyi beklediği yerde reaktör çekirdeği çamurumsu bir katmanla kaplıydı. Julie bir eliyle merdiveni tutmayı sürdürerek oraya doğru yavaşça uçtu. O garip koku dayanılmaz bir hal alıyordu.

Reaktörün etrafında katılaşmış olan çamur, Julie’nin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir yapıya sahipti. Damarları veya hava yollarını andıran tüpler geçiyordu

içinden. Katman yer yer zonkluyordu. Bu şey çamur değildi demek ki.

Etti.

Şeyin bir çıkıntısı ona doğru döndü. Kütleyle kıyaslandığında bu çıkıntı bir ayak parmağından, bir serçe parmaktan daha büyük değil gibiydi. Çıkıntı Kaptan Darren'ın başıydı.

"Yardım et," dedi yaratık.

Birinci Bölüm: Holden

Dünya ile Mars arasındaki bölgesel uyuşmazlıkların savaşın eşiğinde olduğu yüz elli yıl öncesinde, Kuşak ulaşılabilir ekonomik mesafenin dışındaki olağanüstü mineral zenginliğine sahip uzak bir ufuktu ve dış gezegenler en gerçek dışı şirket rüyalarının bile ötesindeydi. Derken bir gün Solomon Epstein o küçük, modifiye edilmiş füzyon iticisini inşa etmiş, onu üç kişilik yatının arkasına takmış ve çalıştırmıştı. Işık hızının marjinal bir yüzdesiyle yol alarak koca boşluğa doğru ilerleyen gemisini iyi bir teleskopla hâlâ görebilirdiniz. Buna insanlık tarihinin en iyi ve uzun cenaze töreni de denilebilirdi. Neyse ki Solomon iticinin planlarını ev bilgisayarında bırakmıştı. Epstein İticisi insanlığa yıldızları vermemiş, fakat gezegenleri takdim etmişti.

Bir kilometrenin dörtte üçü uzunluğundaki, bir kilometrenin çeyreği genişliğindeki —aşağı yukarı bir yangın musluğu biçimindeki— ve içi çoğunlukla boşluktan ibaret olan *Canterbury* elden geçirilmiş bir koloni taşıyıcısıydı. Gemi bir zamanlar insanlarla, malzemelerle, şemalarla, makinelerle, çevresel kubbelerle ve umutla tıklım tıklım doluydu. Artık Satürn'ün aylarında neredeyse yirmi milyon insan yaşıyordu. Onlardan yaklaşık bir milyonunun atalarını oraya *Canterbury* taşımıştı. Jüpiter'in aylarındaki insan sayısı kırk beş milyondu. Beş bin kişi barındıran Uranüs'ün bir ayı insan medeniyetinin en uzak mevkiiydi—en azından

Mormonlar nesil gemilerini tamamlayıp yıldızlara yollanana ve üreme sınırlamalarından kurtulana dek.

Sonra bir de Kuşak vardı.

Sarhoş olduklarında ve kendilerini konuşkan hissettiklerinde DGİ personel görevlilerine soracak olursanız, Kuşak'ta yüz milyon kişinin bulunduğunu söyleyebilirlerdi. Bir iç gezegen nüfus memuruna sorarsanız bu sayı elli milyona daha yakın olurdu. Fakat nereden bakarsanız bakın nüfus muazzamdı ve bol bol suya ihtiyacı vardı.

O yüzden *Canterbury* ve Pur'n'Kleen Su Şirketi'ndeki düzinelerce kardeş gemisi artık buzul taşıyarak Satürn'ün cömert halkaları ile Kuşak arasında gidip geliyordu. Gemiler hurdaya çıkana kadar da bu böyle devam edecekti.

Jim Holden'a göre şiirsel bir durumdu bu.

“Holden?”

Holden tekrar hangar güvertesine doğru döndü. Baş Mühendis Naomi Nagata ona tepeden bakıyordu. Neredeyse iki metre uzunluğundaki kadının gür kıvırcık saçları siyah bir atkuyruğuyla toplanmıştı ve yüz ifadesi keyifle asabiyet arasında bir yerdeydi. Kadın omuzlarıyla değil de elleriyle omuz silkmek gibi bir Kuşaklı huyuna sahipti.

“Holden, beni dinliyor musun, yoksa pencereden dışarıyı mı seyrediyorsun?”

“Bir sorun vardı,” dedi Holden. “Ve sen işinde sahiden çok iyi olduğun için yeterli para veya malzeme olmadan da bu sorunu giderebilirsin.”

Naomi güldü.

“Yani dinlemiyordun,” dedi.

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Eh, en azından meselenin özünü kavramışsın. Ben contaları değiştirebilene kadar *Şövalye*'nin iniş takımları atmosferde pek işe yaramayacak. Bu bir sorun yaratır mı?”

“Yaşlı adama sorarım,” dedi Holden. “Ama mekiği atmosferde en son ne zaman kullandık ki?”

“Hiç kullanmadık. Fakat yönetmelikler atmosferde çalışabilen en az bir tane mekiğimizin olması gerektiğini

söylüyor.”
Naomi’nin gezegen doğumlu asistanı Amos Burton, “Hey, Patron!” diye seslendi hangarın karşı tarafından. Kalın kollarından birini onlardan tarafa sallayan adam Naomi’yi kastediyordu. Amos’un içinde bulunduğu geminin kaptanı McDowell, idare subayı da Holden olabilirdi; fakat Amos Burton’ın dünyasında tek patron Naomi’ydi.
“Ne var?” diye bağırdı Naomi.
“Kablo kötü çıktı. Ben gidip yedeğini getirene kadar şu piçi yerinde tutabilir misin?”
Naomi dönüp Holden’a baktı. *Burada işimiz bitti mi?* sorusu vardı gözlerinde. Holden alaycı bir asker selamı verdi. Burun kıvıran Naomi başını iki yana sallayarak yürüyüp gitti. Yağlı iş tulumunun içindeki sureti uzun ve inceydi.
Dünya’nın donanmasında yedi, sivillerle beraber uzayda çalışarak beş sene geçirdikten sonra bile Holden Kuşaklıların uzun, ince ve olasılık dışı kemiklerine alışamamıştı. Yerçekiminde geçen bir çocukluk onun bakış açısını ebediyen şekillendirmişti.
Holden merkezi asansörde Ade Tukunbo’yu — tebessümünü, sesini, saçlarında kullandığı silhat ve vanilya rayihasını-— düşleyerek parmağını kısa bir süreliğine navigasyon güvertesi düğmesinin üzerinde tuttu. Fakat onun yerine revirin düğmesine bastı. Vazife zevkten önce gelirdi.
Holden içeri girdiği sırada laboratuvar masasının üstüne eğilmiş olan tıp teknisyeni Shed Garvey, Cameron Paj’ın kesik sol kolunu debride etmekteydi. Bir ay önce Paj’ın dirseği saniyede beş milimetre hareket eden otuz tonluk bir buz bloğu tarafından sıkıştırılmıştı. Sıfır yerçekiminde buzul kesip hareket ettirmek gibi tehlikeli bir işte çalışan insanlar arasında bu nadir bir yaralanma değildi ve Paj tüm olup bitenlere bir profesyonelin kaderciliğiyle bakıyordu. Holden başını teknisyenin omzunun üstünden uzatarak Shed’in tıbbi kurtçuklardan birini ölü dokudan çekip almasını seyretti.

“Durum nedir?” diye sordu Holden.

“Oldukça iyi gözüküyor efendim,” dedi Paj. “Hâlâ birkaç sinirim var. Shed bana protezin nasıl takılacağını anlatıyordu.”

“Tabii kangreni kontrol altında tutabilirsek,” dedi sağlık görevlisi “ve Ceres’e varmadan önce Paj’ın fazla iyileşmeyeceğinden emin olabilirsek. Poliçeye göz attım; Paj baskı geribildirimli, basınç ve sıcaklık sensörlü, ince kullanım yazılımlı bir tane alacak kadar uzun zamandır çalışıyor. Protezin eskisinden kalır bir yanı olmayacak. İç gezegenlerde uzvu tekrar büyütebilen yeni bir biyojel var ama bizim sağlık sigortamız onu kapsamıyor.”

“İçlilerin de, onların sihirli jölesinin de canı cehenneme. O pezevenklerin laboratuvarda ürettikleri bir şey yerine şöyle Kuşaklı yapımı doğru düzgün bir taklidi yeğlerim. O süslü püslü kolu takmak bile herhalde adamı puştun teki yapmaya yetiyordur,” dedi Paj. “Ah, şey, kusura bakma IS.”

“Bakmadım. Seni düzeltebileceğimizi duyduğuma da sevindim,” dedi Holden.

“Ona diğer şeyi de söyle,” dedi Paj muzip bir sırıtışla. Shed’in yüzü kızardı.

“Ben, şey, protez takılmış başkalarından duydum bunu,” dedi Shed, bakışlarını Holden’ın gözlerinden kaçırarak. “Anlaşılan proteze alıştığın dönemde otuz bir çekmek bir başkasından muamele görmek gibiymiş.”

Shed’in kulakları kıpkırmızı kesilirken Holden bu yorumu birkaç saniyeliğine karşılıksız bıraktı. “Bak bunu bilmek güzel,” dedi sonunda. “Peki ya kangren?”

“Biraz enfeksiyon var,” dedi Shed. “Kurtçuklar onu kontrol altında tutuyor ve bu şartlar altında iltihap aslında iyi bir şey. O yüzden yayılmaya başlamadıkça onunla fazla savaşmayacağız.”

“Bir sonraki sefere hazır olacak mı?” diye sordu Holden.

Paj ilk defa kaşlarını çattı. “Tabii ki hazır olacağım. Ben daima hazırım. Benim işim bu efendim.”

“Muhtemelen,” dedi Shed. “Nasıl bir bağ kurulacağına göre değişir. Bu seferkine değilse bile bir sonrakine hazır olur.”

“Hadi oradan,” dedi Paj. “Tek elimle bile bu kaltaktaki çoğu hergeleden daha iyi buz kırabilirim.”

“Bunu bilmek de güzel,” dedi Holden, sırıtmaktan kaçınarak. “İşinize bakın.”

Paj homurdandı. Shed bir kurtçuğu daha çekip aldı. Holden asansöre geri döndü ve bu sefer tereddüt etmedi.

Canterbury’nin navigasyon santrali hiç de etkileyici bir görünüme sahip değildi. Holden’ın donanmaya ilk yazıldığında hayal ettiği duvar ebatlı kocaman ekranlar büyük gemilerde olmasına rağmen onlarda bile ihtiyaçtan ziyade tasarım unsuru olarak yer alırdı. Ade *Canterbury’nin* reaktörü ile motorunun etkinlik ve çıktı grafiklerinin köşelerde güncellendiği, sistemler bilgi verirken işlenmemiş kayıtların sağdan akıp gittiği bir cep terminalinden azıcık daha büyük bir çift ekranın önünde oturmaktaydı. Dinlediği şarkının basların belli belirsiz gümbürtüsü, kadının kulaklarını kapatan kalın kulaklıktan hemen hemen hiç dışarı kaçmıyordu. *Canterbury* bir anormallik algılarsa onu uyarırdı. Sistemlerden biri hata verirse onu uyarırdı. Kaptan McDowell komutayı bırakıp kontrol güvertesinden ayrılırsa müziği kapatabilsin ve kaptan geri geldiği sırada meşgul gözükebilsin diye yine onu uyarırdı. Ade’nin böyle ufak tefek zevkleri onu Holden için çekici kılan bin farklı şeyden biriydi. Holden kadına arkadan yaklaştı, kulaklığı başından nazikçe kaldırdı ve “Hey,” dedi.

Ade gülümseyip ekranına dokundu ve kulaklığı teknik bir mücevherat gibi uzun, narin boynuna bıraktı.

“İdare Subayı James Holden,” dedi yoğun Nijerya aksanının daha da belirgin kıldığı abartılı bir resmilikle. “Sizin için ne yapabilirim?” “Bak bunu sorman çok iyi oldu,” dedi adam. “Ben de tam üçüncü vardiya başladığında birini kamarama götürmenin ne kadar hoş olacağını düşünüyordum. Yemekhanede verdikleri o haltın aynısıyla

romantik bir akşam yemeği yemenin. Biraz müzik dinlemenin." "Biraz da şarap içmenin," dedi kadın. "Protokolü biraz çiğnemenin. Düşünmesi bile güzel, ama bu akşam seks yapacak havamda değilim."

"Ben seksten bahsetmiyordum. Biraz yemek. Sohbet."

"Ama ben seksten bahsediyordum," dedi Ade.

Holden kadının koltuğunun yanına diz çöktü. Mevcut itişlerinin sağladığı üçte bir g'de[2] bu son derece rahat bir pozisyondu. Ade'nin tebessümü yumuşadı. Ekrandaki kayıt akışı çınladı; kadın ona bir göz attı, bir tuşa bastı ve tekrar Holden'a doğru döndü.

"Ade, senden hoşlanıyorum. Yani senin arkadaşlığından," dedi Holden. "Niçin giysilerimizi çıkarmadan birlikte vakit geçiremediğimizi anlamıyorum."

"Holden. Tatlım. Bırak şunu, tamam mı?"

"Neyi bırakayım?"

"Beni kız arkadaşın yapmaya çalışmayı bırak. Sen iyi bir adamsın. Hoş bir popon var ve yatakta eğlencelisin. Ama bu nişanlı olduğumuz anlamına gelmez."

Topukları üzerinde sallanan Holden kaşlarının çatıldığını hissetti.

"Ade. Buna devam etmem için bana daha fazlası lazım."

"Ama yok," dedi kadın, Holden'ın elini tutarak. "Olmaması da sorun değil. Sen buranın idare subayısın ve ben bir kısa dönemim. Bir, bilemedin iki sefer sonra gideceğim."

"Ben de bu gemiye zincirle bağlı değilim ya."

Kadının kahkahası samimiyet kadar hayret de barındırıyordu. "Ne zamandır *Cant*'tasın?"

"Beş senedir."

"Öyleyse hiçbir yere gitmiyorsun," dedi kadın. "Burada rahatsın."

"Rahat mı?" dedi Holden. "*Cant* asırlık bir buz taşıyıcısı. Bundan daha boktan bir uçuş işi bulabilirsin, ama çok uğraşman gerekir. Buradaki herkes ya aşırı derecede vasıfsız ya da bundan önceki işini yüzüne gözüne bulaştırmış."

“Ve sen burada rahatsın.” Ade’nin gözleri artık eskisi kadar şefkatli bakmıyordu. Kadın dudağını ısırdı, aşağıdaki ekrana baktı ve başını kaldırdı.

“O dediğini hak etmedim,” dedi Holden.

“Etmedin,” diye doğruladı kadın. “Bak, sana bu akşam havamda olmadığımı söyledim. Kendimi huysuz hissediyorum. Gece şöyle iyi bir uyku çekmeye ihtiyacım var. Yarına daha sevimli olurum.”

“Söz mü?”

“Sana akşam yemeği bile pişiririm. Özrümü kabul ediyor musun?”

Adam öne eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı. Ade de onu öptü; kibarca başlamasına rağmen tavırları giderek ısındı. Parmakları bir an için Holden’ın boynunu kavradı, sonra onu geri çekti.

“Bunda çok iyisin. Artık gitmen gerek,” dedi. “Görevin seni bekler falan filan.”

“Tamam,” dedi adam, fakat gitmek üzere dönmedi.

“Jim,” dedi Ade. O sırada geminin iletişim sistemi devreye girdi.

“Holden köprüye,” dedi Kaptan McDowell. Sesi yoğun ve yankılıydı. Holden müstehcen bir sözle karşılık verdi. Ade güldü. Adam, hızla ona sokuldu, onu yanağından öptü ve bu berbat zamanlama yüzünden Kaptan McDowell’ın çıban çıkarıp insan içinde küçük düşmesini umarak merkezi asansöre yollandı.

Köprü Holden’ın kamarasından pek de büyük değildi ve yemekhanenin yarısından bile küçüktü. Kaptan McDowell’ın bozulan gözlerinin ve göz ameliyatlarına olan genel güvensizliğinin gerektirdiği biraz fazla büyük kaptan ekranı haricinde bir muhasebe şirketinin arka odasıyla karıştırılabilirdi. Havada temizlik astrenjanı ve birinin fazla yoğun Paraguay çayının kokusu mevcuttu. Holden yaklaşırken McDowell koltuğunda kaykıldı. Kaptan arkasına yaslanarak omzunun üzerinden iletişim santralini işaret etti.

“Becca!” diye çıkıştı McDowell. “Söyle ona.”

Nöbetçi iletişim subayı Rebecca Byers bir köpekbalığı ile bir baltadan doğmuş olabilirdi. Siyah gözler, keskin yüz hatları, hiç yokmuş gibi gözükecek kadar ince dudaklar. Gemideki söylentilere göre eski kocasını öldürmekten yargılanmamak için bu işe girmişti. Holden ondan hoşlanıyordu.

"Acil durum sinyali," dedi kadın. "iki saat önce alındı. Aktarıcı doğrulaması az evvel Callisto'dan geldi. Sinyal gerçek."

"Ah," dedi Holden. Sonra da ekledi. "Hay aksi. En yakın biz miyiz?"

"Birkaç milyon kilometredeki tek gemi biziz."

"Eh. Hiç şaşırmadım," dedi Holden.

Becca bakışlarını kaptana doğru çevirdi. McDowell parmaklarını çıtlatıp ekranına baktı. Ekrandan gelen ışık onu tuhaf bir yeşil renge boyuyordu.

"Sözleşmeli bir Kuşak dışı asteroidin yanında," dedi McDowell.

"Sahi mi?" dedi Holden hayretle. "Sinyale şans eseri mi rastlamışlar? Orada milyonlarca kilometre boyunca hiçbir şey yok."

"Belki de birinin tuvalete gitmesi gerektiği için kenara çekmişlerdir. Elimizdeki tek bilgi ahmağın tekinin orada bir yerde bir acil durum sinyali yaydığı ve en yakındaki geminin biz olduğumuz. Ama..."

Güneş sisteminin yasası açıktı. Uzay kadar yaşama düşman bir ortamda diğer insanlardan gelecek yardım ve iyi niyet keyfekeder değildi. Acil durum sinyali sadece var olarak bile en yakındaki gemiyi durup yardım etmeye mecbur bırakıyordu. Ama bu, yasaya herkesçe uyulduğu anlamına gelmezdi.

Canterbury tam kapasite doluydu. Bir milyon tondan daha fazla buz son bir ay içerisinde yavaş yavaş hızlandırılmıştı. Tıpkı Paj'ın kolunu ezen o küçük buzul gibi gemiyi yavaşlatmak da zor olacaktı. Açıklanamaz bir iletişim sorunu

yaşama, kayıtları silme ve büyük tanrı Darwin'i kendi haline bırakma dürtüsü bu tür durumlarda asla eksik olmazdı.

Fakat McDowell öyle bir şeye cidden niyetlenseydi Holden'ı çağırmazdı. Veya teklifini mürettebatın onu duyabileceği bir yerde dile getirmezdi. Holden oynanan oyunu anlıyordu. Holden olmasaydı kaptan durmaya yanaşmazdı. İşçiler geminin kârının azalmasını istemediği için kaptana, kurallara uymaları konusunda ısrar ettiği için de Holden'a saygı gösterirlerdi. Ne olursa olsun hem kaptandan hem de Holden'dan yasaların ve de insan ahlakının yapmalarını gerektirdiği şey sebebiyle nefret edilirdi.

"Durmak zorundayız," dedi Holden. Sonra da kurnazca ekledi. "Değerli bir enkazla karşılaşabiliriz."

McDowell ekranına dokundu. Ade'nin sesi odadaymış kadar alçak ve sıcak bir tonla konsoldan yükseldi.

"Kaptan?"

"Bana bu küfeyi durdurmanın sayıları lazım," dedi adam.

"Efendim?"

"Bizi CA-2216862'nin yanına yanaştırmak ne kadar zor olur?"

"Bir asteroitte mi duracağız?"

"Önce emrimi yerine getir Navigatör Tukunbo."

"Emredersiniz," dedi kadın. Holden bir dizi tıkırtı işitti. "Gemiyi derhal döndürür ve hemen hemen iki gün boyunca deli gibi yakarsak bizi elli bin kilometreye kadar yaklaştırabilirim efendim."

"'Deli gibi yakmak' sözünü açıklayabilir misin?" dedi McDowell. "Herkesi çarpışma koltuklarına oturtmamız gerekir."

"Gerekmese şaşardım," diyen McDowell iç geçirdi ve gür sakalını kaşıdı. "Üstelik kayan buzlar gövdede sadece bir-iki milyonluk hasara yol açar—tabii şanslıysak. Böyle şeyler için iyice yaşlanıyorum Holden. Cidden."

"Evet efendim. Yaşlanıyorsunuz. Zaten oldum olası koltuğunuzda gözüm vardı,"- dedi Holden. McDowell

kaşlarını çatarak müstehcen bir el hareketi yaptı. Rebecca homurtulu bir kahkaha attı. McDowell ona doğru döndü.

“Yola çıktığımıza dair uyarıcıya bir mesaj gönder. Ve geç kalacağımızı Ceres’e bildir. Holden, *Şövalye* ne durumda?”

“Biz bazı parçalar alana kadar atmosferde uçamaz. Ama uzay boşluğunda gidilecek elli bin kilometreyi hayli hayli kaldırır.”

“Ondan emin misin?”

“Naomi öyle dedi. Demek ki doğru.”

McDowell yerinden kalkarak vücudunu neredeyse iki metre yirmi beş santime kadar açtı. Dünya’daki bir ergenden bile daha zayıftı. Yaşı ve bir yerçekimi kuyusunda hiç yaşamamış olması sebebiyle yaklaşan itiş yaşlı adama muhtemelen fena koyacaktı. Holden ona karşı bir acıma hissine kapıldı; tabii bunu dile getirerek McDowell’ı asla utandırmazdı.

“Mesele şu, Jim,” dedi McDowell, yalnızca Holden’ın duyabileceği kadar alçak bir sesle. “Durmaya ve bir girişimde bulunmaya mecburuz, ama canla başla uğraşmaya değil. Bilmem anlatabildim mi?"

“Ama zaten durmuş olacağız,” dedi Holden ve McDowell geniş, ince-uzun elleriyle havayı okşadı. Bu bir çevresel elbise giyerken gözükecek biçimde evrim geçirmiş pek çok Kuşaklı el hareketinden biriydi.

“O kadarından kaçmamam,” dedi kaptan. “Ama orada sıra dışı bir şey görürsen yine kahramanlık etmeye kalkışma. Oyuncaklarını toparlayıp eve dön yeter.”

“Yani işi oradan geçecek bir sonraki gemiye bırakayım, öyle mi?”

“Ve kendini güvende tut,” dedi McDowell. “Bu bir emirdir. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Holden.

Geminin iletişim sistemi tıklayarak devreye girerken ve McDowell durumu mürettebata açıklamaya başlarken Holden güvertelerden koro halinde yükselen homurdanmalar duyar gibi oldu. Rebecca'nın yanına gitti.

“Tamam,” dedi, “arızalı gemiyle ilgili elimizde ne var?”

“Hafif yük gemisi. Mars siciline kayıtlı. Bağlama limanı olarak Eros gözüküyor. Adı *Scopuli*’ymiş...”

İkinci Bölüm: Miller

Köpük çekirdekli koltukta arkasına yaslanan Dedektif Miller nazikçe gülümseyerek teşvikte bulunurken bir yandan da kızın öyküsüne anlam vermek için kafa yoruyordu.

“Ve sonra her şey pat dedi gitti! Oda dolusu bıçakçı uluyup dört döndü,” dedi kız, bir elini sallayarak. “Bir dans gösterisi gibi, ama Bomie hiçbir şey olmaz bitmez gibi bakıyordu. Çaktın mı, que?”

Kapının yanında dikilen Havelock gözlerini iki defa kırptı. Tıknaz adamın yüzü sabırsızlıkla seğirdi. Havelock işte bu yüzden asla kıdemli dedektif olamayacaktı. Ve yine bu yüzden pokerde berbattı.

Miller ise pokerde çok iyiydi.

“Çaktım,” dedi Miller. Sesi bir iç kat sakininin aksanına bürünmüştü. Tıpkı kız gibi eliyle havada tembel bir yay çizdi. “Bomie hiçbir halt görmedi. Kolu unuttu gitti.”

“Soktumun kolunu unuttu gitti, evet,” dedi kız, sanki Miller kutsal kitaptan bir satır okumuşçasına. Miller başını salladı ve kız da çiftleşme dansı yapan iki kuşmuşlar gibi ona aynı şekilde karşılık verdi.

Siyah beneklerle lekeli krem rengine boyanmış kiralık delik, üç odadan ibaretti—banyo, mutfak ve salon. Salonun çatısında bulunan yatağın dirsekleri öyle çok kırılmış ve onarılmıştı ki artık katlanmıyordu. Ceres’in dönüş merkezine bu kadar yakınken öyle bir şeyin sebebi yerçekiminden ziyade hareket halindeki bir kütle olmalıydı. Havaya protein

mayalı ve mantarlı bir bira kokusu hakimdi. Gıdalar yerel olduğu için kızı o denli sert fırlatarak yatağı kıran her kimse akşam yemeğine yetecek kadar para ödememişti. Veya belki de ödemişti ama kız o parayı eroin, malta veya MCK almak için harcamayı seçmişti.

Her iki şekilde de kendi bileceği işti.

“Takiben que?” diye sordu Miller.

“Bomie hava kaybeder gibi uçtu gitti,” dedi kız kıkırdayarak. “Kafadan kafaya toslayarak, kennis tu?”

“Ken,” dedi Miller.

“Bıçakçıların hepsi yeni çocuklar. Tepeden. Ben yokum.”

“Ya Bomie?”

Kızın gözleri ayakkabılarından dizlerine, oradan da basık tepeli şapkasına kadar Miller’ı tepeden tırnağa yavaşça süzdü. Gevrek gevrek gülen Miller sandalyeyi hafifçe iterek o düşük yerçekiminde kayarcasına doğruldu.

“O gelirse sorarım, que si?” dedi Miller.

“Como no?” dedi kız. *Neden olmasın?*

Dışarıdaki tünelin kirlenmemiş kısımları beyazdı. On metre genişliğindeki tünel her iki yönde de yukarı doğru hafif bir meyil alıyordu. Beyaz LED ışıklar günışığını taklit etme derdinde değildi. Yaklaşık yarım kilometre aşağıda biri duvara öyle sert çarpmıştı ki oradaki yerel kaya tabakası açığa çıkmış ve henüz onarılmamıştı. Belki onarılmayacaktı da. Burası dönüş merkezinin oldukça yakınlarına kazılmıştı, Turistler buralara hiç uğramazdı.

Attığı her adımda gereğinden fazla sıçrayan Havelock arabalarına kadar başı çekti. Havelock düşük yerçekimli katlara pek sık gelmezdi ve bu onu sakar kılıyordu. Miller ömrü boyunca Ceres’te yaşamıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar yükseklerdeyken Coriolis[3] etkisi bazen onu da biraz dengesiz hale getirebiliyordu.

“Eee,” dedi Havelock, güzergah kodunu girerken, “iyi eğlendin mi bari?”

“Ne demek istediğini bilmiyorum,” dedi Miller.

Elektrikli motorlar vınlayarak faaliyete geçti ve süngerimsi köpük tekerlerin gıcırdamasıyla birlikte araba sarsılarak tünelde ilerlemeye koyuldu.

“Dünyalı adamın önünde yaptığın dış dünya sohbetinden bahsediyorum.”

“Az önceki olay Kuşaklıların Dünyalı adama yüz vermemeleri değildi,” dedi Miller. “Fakir insanların eğitimli adama yüz vermemeleriydi. Ve madem sordun, eğlenmedim desem yalan olur.”

Havelock güldü. Dalga geçilmeyi kaldırabilir, sonra işini yapmaya devam ederdi. Onu futbol, basketbol ve siyaset gibi takım oyunlarında iyi kılan da buydu.

Miller işte onlarda pek iyi değildi.

Kuşak’ın ve dış gezegenlerin liman kenti olan Ceres iki yüz elli kilometrelik bir çapa ve kat kat yığılı on binlerce kilometre uzunluğundaki tünellere sahipti, Onu 0.3 g’de döndürebilmek Tyhco İmalat Sanayi’ndeki en parlak zekâların yarım neslini almıştı ve halen bu konuda böbürlenmeye pek meraklıydılar. Artık Ceres’in altı milyondan fazla daimi sakini vardı ve neredeyse her gün limana yanaşan bin civarı gemi bu nüfusu yedi milyona kadar çıkarıyordu.

Kuşak’tan platin, demir ve titanyum. Satürn’den su, Ganymede ve Europa’daki ayna beslemeli büyük seralardan sebze ve sığır eti, Dünya’dan ve Mars’tan organik ürünler. Io’dan enerji hücreleri, Rhea ve Iapetus’taki rafinerilerden Helyum~3, Ceres’ten insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir servet ve güç nehri akardı. Bu düzeyde bir ticaretin olduğu yerde suç da olurdu. Suçun olduğu yerde de onu kontrol altında tutan güvenlik güçleri. İşi geniş rampalardan çıkan elektrikli arabaları takip etmek, dönüşten gelen sahte yerçekiminin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissetmek ve Bomie Chatterjee Altın Dal Cemiyeti adına koruma haracı almayı bıraktığı gece neler yaşandığını düşük ücretli cazgır fahişelere sormak olan Miller ve Havelock gibi adamlar.

Yıldız Burgusu Güvenlik'in, yani Ceres İstasyonu'na hizmet veren polis kuvveti ile askeri garnizonun merkezi karakolu asteroidin dış kabuğundan üç kat yukarıdaydı. İki kilometrekarelik karakol kayanın o kadar yükseğine oyulmuştu ki Miller ofisten ayrılmaksızın beş kat yukarıdaki masasından oraya kadar yürüyerek gelebilirdi. Havelock arabayı yerine teslim ederken Miller bölmesine gitti, kızla yaptıkları görüşmenin kaydını bilgisayara indirdi ve onu en baştan seyretti. Yarıya geldiği sırada ortağı ağır adımlarla arkasına yanaştı.

"Bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Havelock

"Fazla değil," dedi Miller. "Bir grup bağımsız haydut Bomie'yi tuzağa düşürmüş. Bomie gibi düşük düzeyde herifler bazen saldırıya uğramışlar da kahramanca dövüşerek saldırganları kaçırmışlar gibi gözükmek için adam tutarlar. Bu tür şeyler itibarlarını arttırır. Kız dans gösterisi derken onu kastediyordu. Bomie'ye saldıranlar o çaptaymış. Ama Bomie dişli bir ninjaya dönüşeceği yerde kaçmış ve geri gelmemiş."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdisi yok," dedi Miller. "Zaten anlamadığım da o. Birileri bir

Altın Dal ayakçısını hedef alıyor ama intikam alınmıyor. Kabul, Bomie önemsiz biri ama..."

"Ama ufaklıkları yemeye başladılar mı büyük adamların cebine daha az para girer," dedi Havelock. "O yüzden Altın Dal niye şimdiye kadar biraz gangster adaleti dağıtmadı?"

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Miller.

Havelock güldü. "Ah siz Kuşaklılar," dedi. "Bir şey ters gidecek olsa hemen tüm ekosistemin çöktüğünü düşünürsünüz. Altın Dal'ın haklarını savunmakta bu kadar zayıf kalması iyi bir şey. Yoksa onların kötü adamlar olduklarını unuttun mu?"

"Eh," dedi Miller. "Organize suç hakkında ne dersen de, en azından organizedir."

Havelock, Miller'in masasının yanındaki küçük plastik sandalyeye oturdu ve kaydı seyretmek için başını uzattı.

"Bak şimdi," dedi Havelock. '"Kolu unuttu' da ne demek oluyor?"

"Bir boks terimi," dedi Miller. "Geldiğini görmediğin darbeye denir."

Bilgisayarın ötmesiyle birlikte hoparlörlerden Başkomiser Shaddid'in sesi geldi.

"Miller? Orada mısın?"

"Hımm," dedi Havelock. "Bak bu kötüye işaret."

"Ne?" diye sert bir sesle sordu başkomiser. Kadın Havelock'ın iç gezegen kökenine karşı beslediği önyargıları bir türlü bırakamamıştı. Miller ortağını susturmak için elini kaldırdı.

"Buradayım başkomiserim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Lütfen benimle ofisimde buluş."

"Geliyorum," dedi adam.

Miller ayağa kalktı ve Havelock onun sandalyesine yerleşti. Birbirleriyle konuşmadılar. Havelock'ın da gelmesini isteseydi Başkomiser Shaddid'in onları beraber çağıracağını ikisi de biliyordu. Havelock'ın kıdemli dedektifliğe terfi edemeyecek olmasının işte bir sebebi daha. Miller onu görüşme kaydıyla yalnız bırakarak sınıf ve mevki, köken ve ırk kavramlarının püf noktalarını çözmeye çalıştı. Bu iş bir ömür sürerdi.

Başkomiser Shaddid'in ofisi yumuşak ve kadınsı bir tarzda dekore edilmişti. Duvarlara gerçek kumaş goblenler asılıydı ve hava filtresindeki bir kartuştan kahve ile tarçın kokuları geliyordu—hem de aynı gıda maddelerinin gerçeğinin onda biri fiyatına. Üniformasını gelişigüzel bir tarzda giyen kadının omuzlarına açmış olduğu saçları şirket yönetmeliğine aykırıydı. Miller'ın onu tarif etmesi gerekse 'yanıltıcı kamuflaj' tabirini kullanırdı. Kadın başıyla bir sandalyeyi işaret etti ve Miller oturdu.

"Ne buldun?" diye sordu Shaddid, fakat bakışları adamın arkasındaki duvardaydı. Bu bir sözlü sınav değildi; Shaddid

soruyu öylesine soruyordu.

"Altın Dal şu anda Sohiro'nun çetesi ve Loca Greiga gibi gözüküyor. Hâlâ istasyondalar ama... sanırım dikkatlerinin dağılmış olduğu söylenebilir. Ufak tefek şeylere göz yumuyorlar. Ortalıkta daha az sayıda haydut, daha az kavga gürültü var. Orta seviyeli yarım düzine adam şu aralar etrafta gözükmüyor."

Bu sözler başkomiserin dikkatini çekti.

"Öldürüldüler mi?" diye sordu kadın. "Bir DGİ saldırısı mı?"

Dış Gezegenler İttifakı'ndan gelecek bir saldırı Ceres güvenliği için daimi bir endişeydi. Al Capone ve Hamas, IRA ve Kızıl Askerler geleneğine uygun olarak faaliyet gösteren DGİ yardım ettikleri tarafından sevilirken yoluna çıkanlar ona korkuyla bakardı. Kısmen toplumsal bir akım, kısmen özenti bir ulus ve kısmen de bir terörist şebekesi olan DGİ'de kurumsal vicdanın zerresi bile yoktu. Başkomiser Shaddid bir yerçekimi kuyusundan gelen Havelock'tan hoşlanmasa da onunla beraber çalışabilirdi. DGİ ise adamı bir hava kilidinden dışarı atardı. Miller gibiler olsa olsa kafalarına bir mermi yerlerdi—havalandırma sistemine şarapnel girmemesi için şöyle plastik bir tane.

"Sanmıyorum," dedi Miller. "Burnuma bir savaş kokusu gelmiyor. Bu... Açıkçası, başkomiserim, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sayılar bir harika. Haraçlarda ve lisanssız kumarda düşüş var. Cooper ile Hariri akıncıdaki reşit olmayan genelevi kapattılar ve görünüşe bakılırsa tekrar açılmadı. Bağımsızlar eskisinden biraz daha aktifler, ama onun dışında her şey harika gözüküyor. Yine de bana bir terslik varmış gibi geliyor."

Kadın kafa salladı, fakat bakışları yine duvara çevriliydi Miller onun ilgisini kazandığı kadar çabuk kaybetmişti.

"Eh, o işi bir kenara bırak," dedi kadın. "Elimde bir şey var. Yeni bir kontrat. Sadece senin için. Havelock değil."

Miller kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yeni bir kontrat," dedi yavaşça. "Yani?"

“Yanisi Yıldız Burgusu Güvenlik, Ceres güvenliği görevinden ayrı bir hizmete yönelik bir kontratı kabul etti ve şirketin saha yöneticiliği görevime dayanarak onu sana veriyorum.”

“Yani kovuldum mu?” dedi adam.

Başkomiser Shaddid bezgin bir ifade takındı.

“Bu ilave bir görev,” dedi kadın. “Mevcut Ceres görevlerin sürecek. Sadece onlara ek olarak... Bak Miller, ben de senin kadar bu işin boktan olduğunu düşünüyorum. Seni karakoldan çektiğim yok. Ana kontrattan da almıyorum. Bu Dünya’daki birinin bir hissedar için geçtiği bir kıyak, o kadar.”

“Yani artık hissedarlara kıyak mı geçiyoruz?” diye sordu Miller. “Evet, sen geçiyorsun,” dedi Başkomiser Shaddid. Yumuşak tavırları kaybolmuştu; tıpkı gönül alıcı ses tonu gibi. Gözleri ıslak taşlar kadar karanlıktı.

“Peki öyleyse,” dedi Miller. “Anlaşılan geçiyorum.”

Başkomiser Shaddid cep terminalini kaldırdı. Miller kalkıp onun yanına gitti, kendi terminalini çıkardı ve dar ışın aktarımını onayladı. Bu görev her neyse Shaddid onu ortak ağdan uzak tutuyordu. Miller’ın ekranında JMAO etiketli yeni bir dosya ağacı belirdi.

“Bu bir kayıp kız çocuğu olayı,” dedi Başkomiser Shaddid. “Ariadne ile Jules-Pierre Mao.”

İsimler tanıdık geldi. Miller parmak uçlarını cep terminalinin ekranına bastırdı.

“Mao-Kwikowski Ticaret mi?” diye sordu.

“Aynen öyle.”

Miller alçak bir ıslık çaldı.

Kuşak’taki en büyük on ticari şirketten biri olmasa da Maokwik kesinlikle ilk ellinin arasındaydı. Şirket aslen Venüs bulut şehirlerinin dillere destan başarısızlığıyla ilgilenen bir avukatlık bürosuydu. Onlarca yıl sürmüş o davadan kazandıkları parayı çoğunlukla gezegenler arası nakliye işinde çeşitlenmekte ve genişlemekte kullanmışlardı. Artık bağımsız olan şirketin İstasyonu kadını denizlerdeki bir

okyanus gemisinin haşmetiyle Kuşak ve iç gezegenler arasında süzülüyordu. Miller'ın onlar hakkında bu kadar çok şey bilmesi bile kendisi gibi adamları piyasada rahatça alıp satabileceklerinin bir göstergesiydi.

Ve Miller satın alınmıştı.

“Aslında Ay tabanlılar,” dedi Başkomiser Shaddid. “Dünya vatandaşlığının tüm haklarına ve ayrıcalıklarına sahipler. Ama buralarda da epey nakliye işi yapıyorlar.”

“Ve kızlarını kaybetmişler, öyle mi?”

“Kız ailenin yüzkarası,” dedi başkomiser. “Üniversiteyken Uzak Ufuklar Vakfı diye bir grupla haşır neşir olmuş. Öğrencilerin kurduğu eylemci bir grup.”

“Yani bir DGİ paravanı,” dedi Miller.

“Sadece aralarında bir yakınlık var,” diye onu düzeltti Shaddid. Miller lafı uzatmasa da onu endişelendiren bir şey vardı. DGİ'nin saldırması halinde Başkomiser Shaddid'in hangi tarafta yer alacağını merak ediyordu. “Aile bunu geçici bir heves olarak görmüş. Çoğunluk hissesine sahip daha büyük yaşta iki çocukları olduğu için Julie kendisine bir özgürlük savaşçısı diyerek uzayda dört dönmek istiyorsa bundan bir zarar gelmezmiş.”

“Ama şimdi onun bulunmasını istiyorlar,” dedi Miller.

“Öyle.”

“Ne değişmiş ki?”

“O bilgiyi paylaşma gereği duymadılar.”

“Elbette.”

“Son kayıtlar Mao'nun Tycho İstasyonu'nda çalıştığını, ama burada bir apartman dairesi olduğunu gösteriyor. Ağda onun bölümlemesini bulup ayırdım. Şifresi dosyalarının arasında.”

“Tamam,” dedi Miller. “Kontratım nedir?”

“Julie Mao'yu bul, gözaltına al ve eve yolla.”

“Yani bir adam kaçırma işi,” dedi Miller.

“Evet.”

Bakışlarını cep terminaline diken Miller dosyaları özellikle incelemeksizin onları birbiri ardına açtı. Göğsüne tuhaf bir yumru gelip oturmuştu. Ceres güvenliğinde otuz senedir

çalışıyordu ve daha en başında bile hayallere kapıldığı hiç olmamıştı. İşin komik tarafı Ceres'te yasaların olmamasıydı—sadece polis vardı. Miller’ın elleri Başkomiser Shaddid’inkilerden daha temiz değildi. Bazen insanlar hava kilitlerinden dışarı düşüverirlerdi. Bazen delililer saklama dolaplarından kaybolurdu. Önemli olan, doğru ve yanlıştan ziyade gerekçelerdi. Yemeğin, suyun, hatta *havanın* bir teleskopla bile zar zor bulabileceğin kadar uzak yerlerden geldiği taş bir baloncuğun içinde yaşadığın zaman belirli bir miktar ahlaki esneklik gerekliydi. Fakat Miller daha önce hiç adam kaçırma işi almamıştı.

“Bir sorun mu var Dedektif?” diye sordu Başkomiser Shaddid. “Hayır başkomiserim,” dedi adam. “Halledeceğim.”

“Bu işe fazla zaman harcama,” dedi kadın.

“Peki başkomiserim. Başka bir şey var mıydı?”

Başkomiser Shaddid’in sert gözleri bir maske takarcasına yumuşadı. Kadın gülümsedi.

“Ortağınla her şey yolunda mı?”

“Havelock fena biri değil,” dedi Miller. “O yanımda bulununca insanlar benden daha çok hoşlanıyorlar. Bu da fena olmuyor.”

Kadının tebessümündeki tek değişiklik yarım derece daha içten bir hale gelmesiydi. Patronla bağ kurmak için biraz ortaklaşa ırkçılık yapmaktan iyisi yoktu. Miller saygılı bir edayla kafa sallayıp oradan ayrıldı.

Miller’ın deliği sekizinci katta, bakımı dikkatle yapılan elli metrelik yeşil bir parkın ortasından geçtiği yüz metre genişliğindeki meskun bir tünelin yanındaydı. Ana koridorun gömülü ışıklarla aydınlatılan kubbeli tavanı Havelock’ın Dünya’daki yaz göğüyle uyumla olduğuna dair Miller’ı temin ettiği bir maviye boyalıydı. Bir gezegenin yüzeyinde yaşamak, kütlenin her kemiği ve kası emmesi, havayı yakın tutmak için yerçekiminden başka bir şeyin olmaması Miller’a deliliğin daniskası gibi geliyordu. Yine de mavi renk fena değildi.

Bazı insanlar Başkomiser Shaddid gibi havalarına parfüm katarlardı. Tabii bu her zaman kahve ve tarçın rayihası olmazdı. Havelock'ın deliği pişmiş ekmek kokardı. Başkaları çiçek kokularını ya da kısmi feromonları yeğlerdi. Eski eşi Candace'ın tercihi Miller'a hep çöp geri dönüştürme katlarını hatırlatan Dünya Zambağı diye bir şeydi. Miller bugünlerde İstasyonun kendi hafif astrenjan kokusuyla yetiniyordu. Bir milyon ciğerden geçen geri dönüştürülmüş hava. Laboratuvar çalışmalarında kullanılabilecek kadar temiz; fakat kısa bir süre öncesine kadar sidik, bok, gözyaşı, kan olan ve tekrar öyle olacak çeşme suyu. Ceres'teki yaşam döngüsü o kadar küçüktü ki kavisini görebilirdiniz. Zaten Miller da öyle olmasından hoşlanırdı.

Miller kendine işlenmiş mayadan yapılma yerel bir Ceres içkisi olan yosun viskisinden bir bardak koydu, sonra da ayakkabılarını çıkarıp köpük yatağa uzandı. Candace'ın kınayan bakışlarını ve iç geçirişini hâlâ görüp duyabiliyordu. Omuz silkerek onun hatırasından özür diledi ve tekrar işine döndü.

Juliette Andromeda Mao. Miller kadının iş geçmişini ve akademik kayıtlarını okudu. Yetenekli bir kızak pilotu. Kadının on sekiz yaşındayken özel dikim bir uzay elbisesinin içinde çekilmiş kasksız bir fotoğrafı vardı: ay vatandaşlarına özgü ince yapılı ve uzun siyah saçlı hoş bir kız. Mao fotoğrafta evren ona bir öpücük kondurmuşçasına sırıtmaktaydı. Resme bağlı metne göre Parrish/Dorn 500K adlı bir şeyde birincilik kazanmıştı. Uçmak için yalnızca zengin insanların paralarının yeteceği bir tür yarış. Kızın kızağı —*Çatalkuyruk*— önceki rekoru kırmış ve yenisini iki yıl elinde tutmuştu.

Miller kendi gemisine sahip olabilecek kadar serveti ve gücü bulunan bir kızın bu hale gelmesi için başından ne geçmiş olabileceğini merak ediyordu. Pahalı uzay yarışlarına katılmak ile elleri kolları bağlanmış olarak bir kapsülün içinde eve yollanmak arasında büyük fark vardı. Veya belki de yoktu.

“Zavallı zengin kızcağız,” dedi Miller ekrana. “Senin yerinde olmak kim bilir ne kadar zordur.”

Dosyaları kapatan Miller tepesindeki boş tavana bakarak sessizce ve ciddiyetle içkisini yudumladı. Candace’ın eskiden oturduğu ve ona gününün nasıl geçtiğini sorduğu koltuk boş durmasına rağmen Miller eski eşini orada görebiliyordu. Candace artık orada bulunup da onunla konuşamadığından kadının isteklerine saygı göstermek daha kolaydı. Candace çok yalnız kalmıştı. Miller bunu artık görebiliyordu. Hayalinde eski eşi gözlerini yuvarlıyordu.

Bir saat sonra kanı içkiyle ısınmış bir halde bir kâse gerçek pirinç ile sahte bezelye ısıttı —öncesinde yeteri kadar viski içerseniz maya ile mantar her şeyi taklit edebilirdi— ve deliğinin kapısını açıp bir kavis üzerinde ağır ağır ilerleyen trafiği seyrederek yemeğini yedi. İkinci vardiya metro istasyonlarının içine ve ardından dışına akmaktaydı. İki delik aşağıda yaşayan çocuklar —sekiz yaşında bir kız ile dördündeki erkek kardeşi— babalarını sarılmalarla, cıyaklamalarla, karşılıklı suçlamalarla ve gözyaşlarıyla karşıladılar. Kendisinden yansıyan ışığın parıldattığı mavi tavan sabit, değişmez ve huzur vericiydi. Tünelden aşağı uçan bir serçe, Havelock’ın Dünya’da yapamayacaklarına dair onu temin ettiği bir şekilde havada asılı kaldı. Miller kuşa sahte bir bezelye tanesi attı.

Maoların kızını düşünmeye çalıştı, fakat işin aslı bu pek de umurunda değildi. Ceres’in organize suç ailelerine bir şeyler oluyor ve bu durum Miller’ı fazlasıyla tedirgin ediyordu.

Şu Julie Mao meselesi? O olsa olsa bir ek gösteriydi.

Üçüncü Bölüm: Holden

Yüksek yerçekiminde geçen neredeyse iki tam günün ardından Holden'ın dizleri, sırtı ve boynu ağrıyordu. Ve de başı. Kahretsin, ayakları da. O tam *Şövalye'nin* mürettebat bölümüne girdiği sırada Naomi de merdivenle mekiğin kargo bölmesinden çıkmaktaydı. Kadın gülümseyerek ona eliyle her şey yolunda işareti yaptı.

"Enkaz robotu yerine kilitlendi," dedi Naomi. "Reaktör ısınıyor. Uçmaya hazırız."

"Güzel."

"Bir pilot bulabildik mi?" diye sordu kadın.

"Bugünkü nöbet rotasyonunda Alex Kamal var. Yani adamımız o. Yine de Valka'nın olmasını yeğlerdim. Alex kadar iyi bir pilot değil ama ondan daha suskun ve benim başım ağrıyor."

"Ben Alex'ten hoşlanırım. Feyezan çocuktur," dedi Naomi.

"Feyezan ne demek bilmiyorum, ama Alex anlamına geliyorsa bak o beni yoruyor."

Holden operasyon merkezi ile kokpite çıkan merdiveni tırmanmaya başladı. Devre dışı bırakılmış bir duvar panelinin parlak siyah yüzeyinde Naomi'nin yansıması ona sırıtmaktaydı. Holden kalem kadar ince Kuşaklıların yüksek g'nin etkilerini nasıl bu kadar kolay atlatabildiklerini bir türlü anlamıyordu. Tahminince sebep onlarca yıllık tecrübe ve seçici üremeydi.

Holden operasyon merkezinde komuta konsolunun başına otururken çarpışma koltuğunun malzemesi vücut biçimine sessizce uyum sağladı. Ade'nin son yaklaşma için onları getirdiği yarım g'de köpüğün verdiği his güzeldi. Holden ufak bir inilti koyverdi. Sert g'lere ve yüzlerce yıllık kullanıma dayanacak şekilde üretilmiş plastik ve metal kilitler sertçe şakladı. *Şövalye* bir dizi parlak tanı göstergesiyle ve sesaltına yakın bir uğultuyla tepki verdi.

Holden birkaç dakika sonra dönüp merdivene baktığında Alex Kamal'ın seyrelen siyah saçlarının ortaya çıktığını gördü. Onu gemilerde geçen yılların bile solduramadığı koyu kahverengi tonda yuvarlak, neşeli bir surat izledi. Mars'ta doğup büyüyen Alex'in iskeleti bir Kuşaklınınkinden daha kalındı. Holden'a kıyasla daha narin olmasına rağmen uçuş elbisesi giderek genişleyen bel hizasında gergin duruyordu. Alex bir zamanlar Mars donanmasında uçmuşsa da askeri usul zindelik rutinini terk ettiği açıkça belliydi.

"Naber İS," diye sözcükleri yuvarlayarak konuştu adam. Mariner Vadisi'nden gelenlerde sıkça rastlanan eski batı özentiliği Holden'ın sinirine dokunurdu. Dünya'dan yüzlerce yıldır bir kovboy çıkmış değildi ve Mars'ta bir kubbenin altında bulunmayan tek bir ot ya da bir hayvanat bahçesinde yaşamayan tek bir at bile yoktu. Mariner Vadisi'ne Doğu Hindistanlılar, Çinliler ve küçük bir Teksas topluluğu yerleşmişti. Anlaşılan bu konuşma tarzı bulaşıcıydı; artık hepsinde vardı. "Yaşlı savaş atı bugün nasıl?"

"Şu âna kadar bir sorun çıkmadı. Bize bir uçuş planı lazım. Ade bizi"—zaman göstergesini kontrol etti—"kırk dakika içinde duruş noktasına ulaştıracak. O yüzden elini çabuk tut. Bir an önce gitmek, işi bitirmek ve pas tutmaya başlamadan önce *Cant'ı* Ceres istikametine çevirmek istiyorum."

"Anlaşıldı," diyen Alex, *Şövalye'nin* kokpitine çıktı.

Holden'ın kulaklığı tıkladı; ardından Naomi'nin sesi duyuldu. "Amos ile Shed gemideler. Biz burada hazırız."

“Sağ ol. Alex’ten gelecek uçuş rakamlarını bekliyorum. Sonra biz de yola çıkmaya hazır olacağız.”

Mürettebat gereken minimum düzeydeydi. Geminin kontrolü Holden’daydı. Alex onları götürüp getirecekti. Tedavi edilecek kazazedeler olursa Shed devreye girecekti. Olmazsa da Naomi ile Amos enkaz kurtarmayı halledeceklerdi.

Alex’in aşağıya seslenmesi uzun sürmedi. “Tamamdır Patron. Çaydanlıkla uçmak aşağı yukarı dört saat sürecek. Toplam kütle kullanımı yaklaşık yüzde otuz, ama depomuz dolu. Toplam görev süresi: on bir saat.”

“Anlaşıldı. Sağ ol Alex,” dedi Holden.

Çaydanlıkla uçmak, tepki kütlesi yaratmak için aşırı ısıtılmış buhar kullanan manevra roketleriyle uçmanın donanma dilindeki argo karşılığıydı. *Şövalye*'nin füzyon üflecini *Canterbury’nin* bu denli yakınında kullanmak tehlikeli ve bu kadar kısa bir yolculuk için müsriflik olurdu. Epstein öncesi füzyon iticileri olan üfleçler onlardan çok daha verimsizdi.

“Ahırdan çıkmak için izin isteyeceğim,” dedi Holden ve gemi içi iletişimden çıkıp *Canterbury* köprüsünün bağlantısına tıkladı. “Ben Holden. *Şövalye* uçuşa hazır.”

“Tamam Jim. Devam et,” dedi McDowell. “Ade şu anda gemiyi durduruyor. Orada dikkatli olun. O mekik hiç ucuz değil ve Naomi’den oldum olası hoşlanmışımdır. ”

“Anlaşıldı Kaptan,” dedi Holden. İç iletişimden de Alex’e erişti. “Bizi buradan götür.”

Holden koltuğunda arkasına yaslandı ve son manevralarını yapan *Canterbury*’nin gıcırtılarını dinledi. Çelik ve seramik aksam, yelkenli bir gemideki tahta kalaslar kadar yüksek ve meşum bir ses çıkarıyordu. Veya yüksek g’nin ardından bir Dünyalı'nın eklemleri kadar. Holden kısa bir süreliğine gemiye acımadan edemedi.

Tabii aslında durdukları yoktu. Uzaydaki hiçbir şey gerçek anlamda durmazdı; başka bir nesneyle uyumlu bir yörüngeye girerdi yalnızca. O esnada Güneş etrafında bir

milenyum sürecek neşe dolu yolculuğundaki CA-2216862'yi takip ediyorlardı.

Ade onlara yeşil ışık yaktı ve Holden hangardaki havayı boşaltıp kapıları açtı. Alex onları aşırı ısıtılmış buharın bıraktığı beyaz külahların eşliğinde iskeleden ayırdı.

Scopuli'yi bulmaya yollandılar.

Kuşak'tan rastgele çıkmış ve Jüpiter'in muazzam yerçekimiyle savrulmuş olan CA-2216862 yarım kilometre uzunluğundaki bir kayaydı. Zamanla uzay için bile boş bir alan denebilecek Jüpiter ile Kuşak arasındaki uçsuz bucaksız açıklıkta güneş etrafındaki kendi yavaş yörüngesini bulmuştu.

Asteroidin yanına nazikçe tutunan, kayanın ufacık yerçekimiyle yerinde kalan *Scopuli*'nin görüntüsü Holden'ın tüylerini ürpertti. Geminin tüm aletleri bozulmuş olsa ve körü körüne uçsa bile gelip böyle bir nesneyi bulma ihtimali astronomikti. Asteroit milyonlarca kilometre genişliğindeki bir otobanda duran yarım kilometrelik bir bariyer gibiydi. *Scopuli* buraya tesadüfen gelmemişti. Holden ensesindeki diken diken tüyleri kaşıdı.

"Alex, bizi iki kilometre mesafede tut," dedi Holden. "Naomi, bana gemi hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Gövde konfigürasyonu kayıt sicilindeki bilgilerine uyuyor. Bu kesinlikle *Scopuli.* Elektromanyetik veya kızılötesi bir yayılımı yok. Sadece o küçük acil durum uyarıcısı çalışıyor. Görünüşe bakılırsa reaktörü kapalı. Hasar aldığı için değil elle kapatılmış olmalı, çünkü herhangi bir radyasyon sızıntısı tespit etmiyoruz," dedi Naomi.

Holden *Şövalye*'nin teleskoplarından aldıkları resimler kadar *Scopuli'*nin gövdesinden lazer yansıtılarak elde edilen görüntüyü de inceledi. "Geminin gövdesindeki o deliğe benzer şeyden ne haber?"

"Şey," dedi Naomi, "ladar onun gövdedeki bir delik olduğunu söylüyor."

Holden kaşlarını çattı. “Pekala. Biraz burada kalıp etrafı kolaçan edelim. Teleskoplarda bir şey var mı Naomi?”

“Yok. Zaten Cant’taki koca çanak Ay’a taş atan bir çocuğu bile tespit edebilir. Becca şu an yirmi milyon kilometre dahilinde hiç kimsenin bulunmadığını söylüyor,” dedi Naomi.

Bağlı olduğu kemerlerin içinde ağır ağır yükselip alçalan Holden oturduğu koltuğun kol dayanağında karmaşık bir ritim tuttu. Vücudunu sıcak bastığını hissediyordu ve en yakındaki hava dolaşımı hortumunu yüzüne doğru tuttu. Buharlaşan ter kafa derisini karıncalandırdı.

Orada sıra dışı bir şey görürsen yine kahramanlık etmeye kalkışma. Oyuncaklarını toparlayıp eve dön yeter. Emirleri bunlardı. Tekrar *Scopuli’nin* görüntüsüne ve gövdenin yan tarafındaki o deliğe baktı.

“Tamam,” dedi. “Alex, bizi çeyrek kilometreye kadar yaklaştır ve orada sabit dur. Robota binip yüzeye gideceğiz. Ayrıca üfleci sıcak tut. O geminin içinde saklanan pis bir şey varsa oradan olabildiğince hızlı kaçmak ve peşimizdekini eritip akkor haline getirmek istiyorum. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı Patron. Sen aksini söyleyene kadar *Şövalye* tavşan gibi kaçma modunda bekleyecek,” cevabını verdi Alex.

Holden komuta konsolunu yeniden gözden geçirerek *Cant’*a dönmesine izin verecek bir kırmızı ikaz ışığı aradı. Her şey yumuşak bir yeşil renkteydi. Kemer tokalarını açıp kendini koltuktan dışarı itti. Ayağıyla duvarı iterek yaptığı bir hareket onu merdivene yolladı ve basamaklara nazikçe dokunarak balıklama aşağı indi.

Mürettebat bölümünde Naomi, Amos ve Shed halen çarpışma koltuklarına bağlı oturmaktaydı. Holden merdivene tutunup kendini baş aşağı çevirdi ki mürettebatı tepetaklak gözükmesin. Onlar da kemerlerini açmaya başladılar.

“Tamam, durum şöyle. *Scopuli’*de bir delik açıldı ve birileri onu bu kayanın yanına park etti. Teleskoplarda hiç kimse yok; o yüzden belki bu olay epey önce yaşandı ve herkes

çekip gitti. Naomi, sen enkaz kaldırma robotunu kullanacaksın. Biz üçümüz de sana bağlanıp enkaza kadar seninle gideceğiz. Shed, biz yaralı birine rastlayana kadar sen robotun yanında kalacaksın—zaten öyle bir şey pek mümkün gözükmüyor. Amos ile ben o delikten gemiye girip etrafa bakınacağız. Bubi tuzağını andıran en ufak bir şeye rastlayacak olursak robotun yanına döneceğiz, Naomi bizi *Şövalye*'ye kadar götürecek ve buradan kaçıp gideceğiz. Sorusu olan var mı?”

Amos iri ellerinden birini kaldırdı. “Belki de silahlanmalıyız IS. Gemide hâlâ korsanımsı tipler bulunabilir diye.”

Holden güldü. “Eh, varsa bile gemileri onları bırakıp gitmiş demektir. Ama için rahat edecekse yanına bir silah alabilirsin.”

İri kıyım Dünyalı tamircinin silah taşıması halinde Holden’ın da içi rahat edecekti ama bunu söylememeyi yeğledi. Görevin başındaki kişinin kendinden emin gözükmesi herkes için daha iyiydi.

Holden üzerindeki subay anahtarıyla silah dolabını açtı ve Amos sıfır g’de kullanılmak üzere tasarlanmış geri tepmesiz, kendinden itişli mermiler atan yüksek kalibreli bir otomatik silah aldı. Eski moda fişek atarlar daha güvenilir olmasına rağmen bunlar ayrıca sıfır yerçekiminde manevra iticisi gibi çalışırdı. Geleneksel bir tabanca, CA-2216862 boyutlarındaki bir kayadan kurtulmak için gereken kaçış süratini sağlamakta yeterliydi.

Mürettebat Naomi’nin yumurta biçimli, örümcek bacaklı robotunun kafesi açık olarak beklediği kargo hangarına doğru süzüldü. Bacakların her birinin ucunda bulunan hareketli pençelere çeşitli kesim ve kaynak aygıtları takılıydı. Arka çift bir geminin gövdesine ya da başka bir yapıya tutunarak destek alırken öndeki ikisi tamirat yapabilir veya bir hurdayı taşınabilir parçalara ayırabilirdi.

“Şapkalarınızı takın,” dedi Holden ve tayfalar kask takıp yerine oturtmada birbirlerine yardımcı oldu. Herkes önce kendi elbisesini, sonra da diğerlerininkini kontrol etti Kargo

kapıları açıldığı zaman elbiselerin doğru düzgün kapandığından emin olmak için çok geç kalınacaktı.

Naomi robota çıkarken Amos, Holden ve Shed elbise kayışlarını kokpitin metal kafesine tutturdular. Naomi robotu kontrol ettikten sonra kargo hangarının atmosferini boşaltıp kapıları açacak düğmeye bastı. Holden'ın elbisesindeki sesler yalnızca havanın tıslaması ve telsizin belli belirsiz cızırtısı kalana dek azalıp gitti. Elbisenin içindeki havada hafif bir ilaç kokusu vardı.

Önden giden Naomi sıkıştırılmış nitrojeni azar azar püskürterek robotu asteroidin yüzeyine doğru götürdü. Mürettebat üç metrelik kayışlarla onun peşinden sürükleniyordu. Uçuş sırasında Holden başını çevirip *Şövalye*'ye baktı. Mekik geniş tarafına bir itici konisi tutturulmuş gri renkli küt bir kamayı andırmaktaydı. İnsanların uzay yolculuğu amacıyla inşa ettikleri diğer her şey gibi o da göze hoş gözükmesi için değil de verimli çalışması için tasarlanmıştı. Bu eskiden beri Holden'ı biraz kederlendirirdi. Holden burada bile estetiğe yer ayrılması gerektiği fikrindeydi.

Sanki kendisi hareket etmiyordu da giderek küçülmekte olan *Şövalye* sürüklenerek ondan uzaklaşıyordu. Holden asteroite bakmak için başını önüne çevirdiğinde ve kayaya doğru savrulduklarını hissettiğinde bu yanılsama kayboldu. Naomi'ye bir telsiz kanalı açtı, fakat kadın uçarken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor ve bu en azından onun endişeli olmadığını gösteriyordu. Holden bir şey demese de kanalı açık tutarak onun mırıldanmasını dinledi.

Yakından bakıldığında *Scopuli o* kadar da kötü gözükmüyordu. Gövdenin yan tarafındaki o geniş delik dışında herhangi bir hasar almamıştı. Asteroite çarpmadığı açıkça belliydi; yalnızca mikrog*Ravi*te gemiyi yavaş yavaş çekecek kadar ona yakın bırakılmıştı. Holden gemiye yaklaşırken elbisesinin kaskıyla resimler çekip *Canterbury'ye* iletti.

Naomi onları durdurarak *Scopuli'*nin yan tarafındaki deliğin üç metre yukarısında asılı kalmalarını sağladı. Amos elbise genel kanalında bir ıslık çaldı.

“Bunu bir torpil açmamış İS. Bunu bir delme patlayıcısı yapmış. Metalin kenarlarda nasıl kıvrıldığını görüyor musun? Gövdenin tam üstüne plastik patlayıcılar yerleştirilmiş,” dedi Amos.

Amos iyi bir tamirci olmasının yanında Satürn’ün çevresinde uçan buzulları kırıp patlatmak ve onları daha rahat kontrol edilebilir parçalara ayırmak için patlayıcı cerrahi kullanan kişiydi. Zaten *Şövalye'*de bulunmasının bir sebebi de oydu.

“Yani,” dedi Holden, *“Scopuli'deki* dostlarımız durmuşlar ve binlerinin gövdeye çıkıp bir delme patlayıcısı koymasına, sonra da gemiyi yarıp tüm havayı dışarı kaçırtmasına izin vermişler. Bu size mantıklı geliyor mu?”

“Hayır,” dedi Naomi. “Gelmiyor. Hâlâ içeri girmek istiyor musun?”

Orada sıra dışı bir şey görürsen yine kahramanlık etmeye kalkışma. Oyuncaklarını toparlayıp eve dön yeter.

İyi de Holden başka ne bekleyebilirdi? Tabii ki *Scopuli* çalışır durumda değildi. Tabii ki bir şeyler ters gitmişti. Asıl anormal bir şey görmemek tuhaf olurdu.

“Amos,” dedi Holden, “sen her ihtimale karşı o silahı elinde tut. Naomi, bize daha geniş bir delik açabilir misin? Ama dikkatli ol. Ters bir şey görürsen bizi geri çıkar.”

Naomi robotu yaklaştırırken püsküren nitrojen bulutları soğuk bir gecedeki beyaz bir nefesten fazlası değildi. Robotun faaliyete geçen kaynak aletinin alevi önce kıpkırmızı, sonra beyaz, sonra da mavi bir renk aldı. Robotun kolları böceğimsi bir hareketle sessizce açıldı ve Naomi kesmeye başladı. Holden ile Amos geminin gövdesine atlayıp manyetik botlarla ona tutundular. Naomi gövdenin bir parçasını çekip kopartırken Holden titreşimi ayaklarıyla hissedebiliyordu. Az sonra kaynak aleti söndü ve Naomi deliğin yeni kenarlarını soğutmak için oralara robotun

yangın söndürme donanımından köpük püskürttü. Holden eliyle Amos'a her şey yolunda işareti verdi ve kendini çok yavaş bir biçimde *Scopuli*'nin içine bıraktı.

Geminin neredeyse tam orta kısmına yerleştirilen delme patlayıcısı yemekhaneye bir delik açmıştı. Holden aşağı indi. Botları yemekhane duvarına tutunduğu sırada ani donmaya maruz kalmış yiyecek parçalarının onların altında çıtırdadığını hissedebiliyordu. Ortalıkta hiç ceset yoktu.

"İçeri gel Amos. Henüz görünürde bir tayfa yok," diye elbise telsizinden seslendi Holden.

Onun kenara çekilmesinin hemen ardından sağ elinde silahını, sol elinde de güçlü bir ışığı sıkıca tutan Amos aşağı indi. Işığın beyaz huzmesi harap haldeki yemekhanenin duvarlarında gezindi.

"Önce ne tarafa İS?" diye sordu Amos.

Holden bir eliyle bacağını sıvazlayarak düşündü. "Mühendislik. Reaktörün neden devre dışı kaldığını öğrenmek istiyorum."

Mürettebat merdivenine gidip geminin kıç tarafına doğru onu tırmandılar. Güverteler arasındaki tüm basınçlı kapıların açık olması kötüye işaretti. Hepsinin otomatikman kapanması gerekirdi— hele hele atmosfer kaybı alarmları çalmışsa. Açık durmaları gemide atmosfer barındıran hiçbir güvertenin ve dolayısıyla kazazedelerin olmadığı anlamına geliyordu. Bu her ne kadar sürpriz değilse de insana ister istemez bir yenilgi hissi vermekteydi. Küçük gemiyi çabucak kat ederek makine atölyesinde mola verdiler. Pahalı motor parçaları ve araç gereçler hâlâ yerli yerindeydi

"Herhalde bu bir soygun değildi," dedi Amos.

Peki öyleyse neydi? diye sormadı Holden. Buna rağmen soru ikisinin de kafasını kurcaladı.

Motor odası son derece tertipli, soğuk ve de ölüydü. Reaktörün etrafında süzülmeye en az on dakika harcayan Amos onu gözden geçirirken Holden bekledi.

"Biri kapatma prosedürlerini uygulamış," dedi Amos. "Reaktör patlamada bozulmayıp daha sonra kapatılmış.

Görebildiğim kadarıyla bir hasar yok. Bu hiç mantıklı değil. Saldırıda herkes öldüyse reaktörü kim kapattı. Ve saldıranlar korsanlarsa niçin gemiyi almadılar? Halen uçabilir halde.”

“Üstelik gücü kesmeden önce gemideki tüm dahili basınçlı kapıları açıp havayı boşaltmışlar. Galiba hiç kimsenin saklanmadığından emin olmak istediler,” dedi Holden. “Tamam, operasyon merkezine çıkıp bilgisayar çekirdeğine girebilecek miyiz bir bakalım. Belki neler olduğunu o bize söyleyebilir.”

Mürettebat merdiveni boyunca pruvaya doğru gerisingeri süzüldüler ve oradan operasyon güvertesine çıktılar. Orası da hasarsız ve boştu. Cesetlerin eksikliği Holden'ı onların var olması halinde kapılacağından daha fazla huzursuzluğa sürüklüyordu. Holden ana bilgisayar konsoluna kadar uçtu ve bilgisayarın yedek güçte çalışmaya devam edip etmediğini görmek üzere birkaç tuşa dokundu. Etmiyordu.

“Amos, çekirdeği keserek çıkarmaya başla. Onu yanımıza alacağız. Ben iletişim bölümüne göz atıp o uyarıcıyı bulabilir miyim diye bakacağım.”

Amos bilgisayara yaklaştı ve aletlerini çıkarıp onları bilgisayarın yanındaki gemi duvarına yapıştırmaya koyuldu. Çalışırken küfürlü bir şeyler homurdanıyordu. Çıkardığı ses hiç de Naomi’nin şarkı mırıldanması kadar hoş olmadığı için Holden iletişim konsoluna giderken onunla iletişimini kopardı. O konsol da geminin geri kalanı kadar ölüydü. Holden geminin uyarıcısını buldu.

Uyarıcıyı hiç kimse çalıştırmamıştı. Onları çağıran başka bir şeydi. Holden kaşlarını çatarak geri çekildi.

İçerisini gözden geçirerek yersiz bir şeye bakındı. Orada, iletişim operatörünün konsolunun altındaki güvertede bir şey vardı. Başka hiçbir şeye bağlı olmayan küçük, siyah bir kutu.

Holden’ın kalbi iki atış arasında uzunca bir süre tekledi. Hemen Amos’a seslendi. “Bu sana da bir bomba gibi gözüküyor mu?”

Amos ona cevap vermedi. Holden telsiz bağlantısını tekrar açtı.

“Amos, bu şey sana da bir bomba gibi gözüküyor mu?” Parmağıyla güvertedeki kutuyu işaret etti.

Amos bilgisayarın başındaki işini bırakıp bakmak için oraya kadar süzüldü, ardından Holden’ın nefesini kesen bir hareketle kutuyu güverteden alıp havaya kaldırdı.

“Yok be. Bu bir verici. Gördün mü?” Amos nesneyi Holden’ın kaskının önünde tuttu. “Üstüne bir pil bantlanmış, o kadar. Burada ne işi var ki?”

“Bu takip ettiğimiz uyarıcı. Tanrım. Geminin kendi uyarıcısı hiç çalıştırılmamış. Birileri o vericiyi kullanarak sahte bir tane yapmış ve onu bir pile bağlamış,” dedi Holden usulca, paniğiyle boğuşmayı sürdürerek.

“Niye öyle bir şey yapsınlar ki İS? Bu hiç mantıklı değil.”

“Bu vericide standarttan farklı bir şey varsa mantıklı,” dedi Holden.

“Ne gibi?”

“Biri onu bulduğu zaman ikinci bir sinyalin tetiklenmesi gibi,” dedi Holden, ardından elbise genel kanalını açtı. “Tamamdır çocuklar. Tuhaf bir şey bulduk ve buradan gidiyoruz. Herkes *Şövalye*’ye dönsün. Ve çok dikkatli—”

Telsizinin cızırdayarak dış kanalda çalışmasıyla birlikte McDowell’ın sesi kaskını doldurdu. “Jim? Burada bir sorunla karşı karşıya olabiliriz.”

Dördüncü Bölüm: Miller

Deliğindeki sistem öttüğü sırada Miller akşam yemeğinin ortalarındaydı. Dönüp gönderi koduna bir göz attı. Mavi Kurbağa. Ceres vatandaşı olmayan o ilave bir milyonun hizmetindeki liman barı, Mumbai'deki meşhur Dünya barının neredeyse tıpatıp bir kopyası olduğu iddiasıyla reklamını yapardı—tabii lisanslı hayat kadınları ve yasal uyuşturucularla. Mantardan üretilmiş bezelyelerden ve tüpte yetiştirilmiş pirinçten bir çatal daha alan Miller bağlantıyı kabul edip etmemeyi düşündü.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim, diye aklından geçirdi.

"Ne?" diye sordu.

Bir ekran açıldı. Müdür yardımcısı Haşini buz rengi gözlere sahip koyu tenli bir adamdı. Suratındaki sırıtışı andıran ifadenin sebebi hasar görmüş sinirlerdi. Haşini lisanssız bir hayat kadınına acımak gibi yanlış bir karar verdiğinde Miller ona bir kıyak geçmişti. O zamandan beri de güvenlik dedektifi ile liman barmeni karşılıklı kıyak takasında bulunuyorlardı. İşte size medeniyetin siyahla beyaz arasındaki gayriresmi ekonomisi.

"Ortağın yine burada," dedi Haşini, bhangra müziğinin basları ve uğultuları arasında. "Sanırım kötü bir gece geçiriyor. Ona içki sunmaya devam edeyim mi?"

"Evet," dedi Miller. "Onu bir süre daha mutlu et. Bana yirmi dakika ver."

“Mutlu olmak istediği yok ki. Tam tersine mutsuz olmak için bahane arıyor.”

“Öyleyse o bahaneyi bulmasını güçleştir. Birazdan orada olurum.”

Haşini o hasarlı tebessümünü ederek başını salladı ve bağlantıyı kesti. Miller yarısı yenmiş yemeğine baktı, iç geçirdi ve kalanları geri dönüşüm bidonuna döktü. Temiz bir gömlek çıkardı, sonra tereddüt etti. Mavi Kurbağa hep hoşuna gittiğinden daha sıcak olurdu ve Miller ceket giymekten nefret ederdi. Onun yerine ayak bileğindeki kılıfa kompakt bir tabanca koydu. Bu hızlı çekilebilecek bir silah değildi, ama işler oraya varırsa zaten hapı yutmuş demekti.

Ceres’in gece vakti gündüz vaktinden farksızdı. İstasyon ilk açıldığında, Dünya'nın dönüşünü taklit ederek insanların yirmi dört saatlik geleneksel döngüsüne uygun bir biçimde ışıkları kısma ve açma girişiminde bulunulmuştu. Konsey vazgeçmeden önce bu özentilik dört ay sürebilmişti.

Miller görevde olsaydı liman katına kadar bir elektrikli arabayla geniş tünellerden aşağı inerdi. Görevde olmamasına rağmen yine öyle yapası vardı, fakat kökleşmiş bir batıl inanç ona engel oldu. Arabaya binseydi oraya bir polis olarak gidecekti. Oysa metro da işini fazlasıyla görürdü. Miller en yakındaki istasyona kadar yürüdü, durumu kontrol etti ve alçak bir taş banka oturdu. Bir dakika sonra Miller’ın yaşlarındaki bir adam ile üç yaşından büyük olmayan bir kız çocuğu gelip onun karşısına oturdular. Kızın konuşması kaçak yapan bir conta kadar hızlı ve anlamsızdı. Babası yeri geldikçe homurtularla ve kafa sallamalarla ona cevap veriyordu.

Miller ve yeni gelen adam karşılıklı kafa sallayarak birbirlerine selam verdiler. Kız babasının kolunu çekiştirerek onun dikkatini talep etti. Miller kızı süzdü—kara gözler, solgun saçlar, lekesiz bir ten. ince uzuvlu kız daha şimdiden Dünyalı bir çocukla karıştırılamayacak kadar uzun boyluydu. Pembemsi bir tondaki cildinin sebebi Kuşaklı bebeklerde kasların ve kemiklerinin güçlenmesini sağlayan ilaç

kokteyliydi. Miller kıza yönelttiği dikkatin babası tarafından fark edildiğini gördü. Gülümseyerek başıyla çocuğu işaret etti.

“Kaç yaşında?” diye sordu.

“İki buçuk,” dedi babası.

“İyi bir yaş.”

Baba omuz silkse de gülümsedi.

“Çocuk var mı?” diye sordu adam.

“Hayır,” dedi Miller. “Ama neredeyse o yaştaki bir boşanmam var.”

Komik bir şey söylenmişçesine ikisi de güldü. Miller’ın hayalinde Candace kollarını göğsünde kavuşturup başını öteye çevirdi. Makine yağı ve ozon kokulu yumuşak bir esinti metro treninin geldiğini haber verdi. Miller baba ile kızın önden binmelerine müsaade etti, sonra kendisi farklı bir vagon seçti.

Boşaltılmış geçitlere uyacak biçimde üretilen tren vagonları yuvarlaktı. Duvarlarda hiç pencere yoktu. Zaten olsaydı bile vagonun üç santim dışında uğuldayan taştan başka bir manzara gözükmezdi. Onun yerine geniş ekranlarda eğlence programlarının reklamları yayınlanıyor, iç gezegen siyasi skandallarına dair yorumlarda bulunuluyor veya yalnızca yaşanacak tecrübeyle bile hayatınızın zenginleşeceği kadar harika kumarhanelerde bir haftalık kazancı kaybetme fırsatı sunuluyordu. Miller parlak ve boş renklerin dans etmesine izin vererek içeriklerini görmezden geldi. O sırada karşısındaki problemi herhangi bir cevap aramaksızın aklında evirip çevirmekle meşguldü.

Yaptığı basit bir zihin egzersiziydi. Hüküm vermeksizin eldeki hususların gözden geçirildiği bir egzersiz. Havelock bir Dünyalıydı. Havelock yine bir liman barında kavga aranıyordu. Havelock ortağıydı. İfade üstüne ifade, husus üstüne husus, görüş üstüne görüş. Miller bunları bir sıraya sokma veya onları bir hikâye haline getirme peşinde değildi; o kısım daha sonra gelecekti. Şimdilik o günkü davaları kafasından çıkarmak ve mevcut duruma hazırlanmak

yeterliydi. Tren onun ineceği istasyona vardığı sırada Miller kendini odaklanmış hissediyordu. Tarif etmesi gerekse ayaklarını yere tam basarmış gibiydi—tabii tarif edeceği biri olsaydı.

Tıklım tıklım dolu olan Mavi Kurbağa'da vücutların yarattığı o hamam gibi ısı sahte Mumbai sıcaklığına ve yapay havanın kirliliğine eklenmekteydi. Işıklar sara nöbeti geçirtmek istercesine parlayıp azalıyor ve hızla yanıp sönüyordu. Masalar kıvrım kıvrım ve dalga dalga uzanıyor, arka plan ışığı onları sade bir siyahtan daha karanlık gösteriyordu. Müzik fiziksel bir varlıkla havayı dolduruyor, her bas sesi küçük bir beyin sarsıntısına yol açıyordu. Steroid takviyeli fedailerden ve eksik giyimli garson kızlardan oluşan bir grubun arasındaki Haşini o sırada Miller'ın bakışlarını yakalayıp başıyla barın arka tarafını işaret etti. Miller herhangi bir tepki vermedi; yalnızca dönüp kalabalığın arasında ilerledi.

Liman barları daima gergin olurdu. Miller elinden geldiğince kimseye çarpmamaya dikkat etti. Seçim yapmak zorunda kalsa iç gezegen sakinlerinden önce Kuşaklılara, erkeklerden önce kadınlara çarpmayı yeğlerdi. Sürekli bir özür dileme ifadesini yüzünden eksik etmiyordu.

Kalın ellerinden biriyle bir şampanya kadehi tutmakta olan Havelock yalnız başına oturmaktaydı. Miller onun yanına oturduğunda Havelock burun deliklerini titretip gözlerini kocaman açarak alınmaya hazır bir halde ona doğru döndü. Sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Hemen ardından o ifade somurtkan bir utanca dönüştü.

"Miller," dedi adam Dışarıdaki tünellerde olsalardı sesi bir feryat halinde çıkardı. Oradaysa Miller'ın taburesine kadar bile zor ulaşıyordu. "Burada ne işin var?"

"Delikte yapacak fazla bir şey yoktu," dedi Miller. "Gelip kavga çıkartayım dedim."

"Zaten tam da kavga edilecek bir gece," dedi Havelock.

Dediği doğruydu. İç gezegen tiplerine hizmet eden barlarda bile on kişi arasında tek bir Dünyalı veya Marslı'dan

fazlası nadiren görülürdü. Miller gözlerini kısarak kalabalığı incelediğinde kısa boylu, tıknaz kadın ve erkeklerin bu gece üçte bir oranına daha yakın olduğunu gördü.

“Bir gemi mi gelmiş?” diye sordu.

“Evet.”

“DMKD mi?” diye sordu Miller. Dünya-Mars Koalisyon Donanması genellikle Satürn, Jüpiter ve Kuşak’ın istasyonlarına giderken Ceres’ten geçerdi; fakat Miller, gezegenlerin göreceli konumlarına tüm yörüngelerin nerede bulunduğunu bilecek kadar dikkat etmemişti. Havelock başını iki yana salladı.

“Eros’taki vardiyası biten bir şirket güvenliği,” dedi. “Sanırım Protogen.” Miller’ın yanında beliren bir garson kızın tenini dövmeler kaplıyor, dişleri o siyah ışıkta pırıl pırıl parlıyordu. Miller sipariş vermemişse de kızın ikram ettiği içeceği aldı. Sodalı su.

“Herhalde biliyorsundur,” dedi Miller, normal konuşma tonunun bile ona ulaşacağı kadar Havelock’a sokularak. “Kaçını patakladığının hiçbir önemi yok. Shaddid yine de senden hoşlanmayacak. ”

Havelock hızla başını çevirip Miller’a ters ters baktı. Gözlerindeki öfke, utancını ve kırgınlığını zar zor gizliyordu.

“Doğru söylüyorum,” dedi Miller.

Havelock yalpalayarak ayağa kalkıp kapıya yollandı. Sert adımlarla yürümeye çalışıyor, fakat Ceres’in dönüş yerçekiminde ve o anki içkili halinde yanlış düşünüyordu, Yürürken hoplayıp zıplar gibi gözüküyordu. Elinde bardağıyla onun peşinden kalabalığın arasına karışan Miller ortağının geride bıraktığı kızgın suratları bir tebessüm ve omuz silkişle yatıştırdı.

Limanın yakınındaki ortak tünellerde hava filtrelerinin ve astrenjan temizleyicilerin asla silemediği bir kir ve yağ katmanı vardı. Havelock dışarı çıkarken omuzlarını kasıyor, ağzını sıkıca kapatıyor, etrafına ısı gibi dalga dalga hiddet saçıyordu. Fakat Mavi Kurbağa'nın kapıları arkalarından

kapanınca biri şarkıyı durdurmuşçasına müzik derhal kesildi. Tehlikenin en büyük kısmı geçmişti.

“Sarhoş değilim,” dedi Havelock, fazla yüksek bir sesle. “Olduğunu söylemedim ki.”

“Ve sen,” dedi Havelock, dönüp suçlarcasına bir parmağını Miller’ın göğsüne bastırarak, “benim, bakıcım değilsin.”

“O da doğru.”

Belki çeyrek kilometre boyunca beraber yürüdüler. Parlak LED tabelalar onları çağırıyordu. Genelevler ve atış poligonları, kafeteryalar ve şiir kulüpleri, kumarhaneler ve dövüş gösterileri. Havada sidik ve bayat yiyecek kokusu vardı. Havelock omuzlarını gevşeterek yavaşlamaya başladı.

“Terrytown’da cinayet masasında çalıştım,” dedi Havelock. “L-5’te üç yıl ahlak polisliği yaptım. Bunun nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı? Oradan kaçak olarak küçücük çocuklar gönderiyorlardı ve ben bunu durduran üç kişiden biriydim. İyi bir polisim ben.”

“Evet, öylesin.”

“Hem de çok iyiyim.”

“Öylesin.”

Bir makarna lokantasının önünden geçtiler. Bir tabut otel[4]. Bedava bir haber yayını yapan bir kamu terminali: İLETİŞİM SORUNLARI PHOEBE BİLİM İSTASYONU’NU ZORA SOKUYOR. YENİ ANDREAS K OYUNU 4 SAATTE 6 MİLYAR DOLAR SATIŞ YAPTI. MARS-KUŞAK TİTANYUM KONTRATINDA ANLAŞMA SAĞLANAMADI. Ekranlar Havelock’ın gözlerinde parlamasına karşın adamın bakışları onların ötesine çevriliydi.

“Ben çok iyi bir polisim,” dedi tekrar. “E bu ne biçim bir iş?” diye hemen ardından da ekledi.

“Mesele sen değilsin,” dedi Miller. “İnsanlar sana baktıklarında iyi polis Dmitri Havelock’ı görmüyorlar. Dünya’yı görüyorlar.” “Saçmalık bu. Buraya gelmeden önce sekiz yıl yörüngelerde ve Mars’ta çalıştım. Dünya’da olsa olsa altı ay çalışmışımdır.”

“Dünya. Mars. Birbirinden o kadar farklı değil,” dedi Miller.

“Sen onu git de bir Marslı’ya söyle,” dedi Havelock buruk bir kahkahayla, “Kıçına tekmeyi basıverirler.”

“Öyle demek... Bak, arada bir sürü fark olduğundan eminim. Dünya daha iyi bir filosu olduğu için Mars’tan nefret ediyor. Mars da daha büyük bir filosu olduğu için Dünya’dan. Belki futbol tam g’de daha iyidir; belki de değildir. Bilemiyorum. Ama güneşten bu kadar uzak olanlar? Onların umurunda değil. Bu mesafeden Dünya ile Mars’ı başparmağınla aynı anda kapatabilirsin. Ve...”

“Ve ben buraya ait değilim,” dedi Havelock.

Arkalarındaki makarna lokantasının kapısı açıldı ve, gri-yeşil üniformalı dört Kuşaklı dışarı çıktı. İçlerinde biri kolunda DGİ’nin kopuk halkasını taşıyordu. Miller gerildiyse de Kuşaklılar onlara doğru gelmediler ve Havelock onları fark etmedi. Tehlike ucuz atlatılmıştı.

“Biliyordum,” dedi Havelock. “Yıldız Burgusu kontratını aldığım zaman uyum sağlamak için uğraşmam gerekeceğini biliyordum. Her yerde nasıl olacaksa burada da öyle olacağını düşünmüştüm. Yeni bir yere gidersin ve seni bir süre itip kakarlar. Sonra bakarlar ki gıkın çıkmıyor, sana ekipten biri gibi davranmaya başlarlar. Burada öyle değil.”

“Hayır, değil,” dedi Miller.

Havelock başını iki yana salladı, yere tükürdü ve elindeki şampanya kadehine uzun uzun baktı.

“Sanırım az önce Mavi Kurbağa’dan bardak çaldık,” dedi Havelock.

“Ayrıca açık alkolle bir kamu koridorunda bulunuyoruz,” dedi Miller. “Eh, en azından sen bulunuyorsun. Benimki sodalı su.” Havelock kıkırdadı ama sesinde çaresizlik vardı. Tekrar konuştuğunda sesi yalnızca kederliydi.

“Shaddid, Ramachandra ve diğer herkes bana daha iyi bir gözle baksın diye buraya gelip iç gezegenlerden gelmiş insanlarla kavga çıkardığımı düşünüyorsun.”

“Aklımdan geçmedi değil.”

“Yanılıyorsun,” dedi Havelock.

“Peki,” dedi Miller. Yanılmadığının farkındaydı.

Havelock şampanya kadehini kaldırdı. “Bunları geri götürecek miyiz?” diye sordu.

“Seçkin Sümbül’e ne dersin?” karşılığını verdi Miller. “Ben ısmarlıyorum.”

Üç kat yukarıda olan Seçkin Sümbül Locası liman katlarından gelen yaya trafiği minimum düzeyde kalacak kadar oradan uzaktı. Bu barda çoğunlukla Yıldız Burgusu Güvenlik takılsa bile ufak çaplı diğer şirket kuvvetlerine de —Protogen, Pinkwater, Al Abbiq— rastlamak mümkündü. Miller ortağının en son öfke nöbetinin önlendiğine emin gibiydi; fakat yanılıyorsa sorunu aile içinde tutmak daha iyiydi.

Ortama tam bir Kuşak dekoru hakimdi—yerçekimi her an kapatılabilirmiş gibi duvara ve tavana tutturulmuş, eski tarz gemilerde rastlanan türden katlanır masa ve sandalyeler. Duvarlar ile bağımsız sütunlar tavşankulağı ve şeytan sarmaşığıyla —birinci nesil hava geri dönüşümünden kalma bitkilerle— dekore edilmişti. Müzik bir sohbete izin verecek kadar yumuşak, o sohbetleri mahrem kılacak kadar yüksekti. İşletmenin ilk sahibi olan Javier Liu büyük dönüş sırasında çıkagelmiş ve orada kalacak kadar Ceres’ten hoşlanmış bir Tycho yapı mühendisiydi. Barı artık onun torunları işletiyordu. Üçüncü Javier o sırada bar tezgahının arkasında durmuş, ahlak ve istismar şubesinin yarısıyla konuşmaktaydı. Miller tanıdığı erkek ve kadınların yanından geçerken onlara başıyla selam vererek arkalardaki bir masaya kadar ilerledi. Mavi Kurbağa’da dikkatli ve diplomatik davranırken burada dobra bir erkeksiliği seçiyordu. Bu da bir önceki gibi sadece bir maskeydi.

“Eee,” dedi Havelock Javier’in kızı Kate —barın dördüncü nesil sahiplerinden biri— Mavi Kurbağa bardaklarıyla birlikte masadan ayrılırken. “Shaddid’in sana verdiği şu süper gizli özel soruşturma ne? Yoksa aşağılık Dünyalı'nın bilmesi doğru olmaz mı?”

“Kafanı bozan bu muydu?” diye sordu Miller. “Önemli bir şey değil. Hissedarlardan biri kızını kaybetmiş ve onu bulup eve göndermem isteniyor. Saçma sapan bir dava işte.”

“Bu daha çok onları ilgilendirirmiş gibi gözüküyor,” dedi Havelock, başıyla A ve 1 kalabalığını işaret ederek.

“Kız reşit,” dedi Miller. “Yani bu bir adam kaçırma işi.”

“Ve sen bunu dert etmiyorsun, öyle mi?”

Miller arkasına yaslandı. Tepelerindeki sarmaşıklar sallanmaktaydı. Havelock beklerken Miller rollerin değiştiği gibi huzursuzluk verici bir hisse kapıldı.

“Bu benim işim,” dedi.

“Evet ama burada bir yetişkinden söz ediyoruz, öyle değil mi? Kız evine gitmek isteseydi giderdi. Ama aksine ebeveynleri o istese de istemese de eve gelmesi için güvenliği görevlendiriyorlar. Bu artık yasaları uygulamak değil. Hatta bir istasyon güvenliği meselesi bile değil Sadece kavgalı ailelerin oynadığı bir güç oyunu, hepsi o kadar.”

Miller yarış kızağının yanındaki cılız kızı anımsadı. Ve onun geniş tebessümünü.

“Sana bunun saçma sapan bir dava olduğunu söylemiştim.”

Kate Liu tepsisinde yerel bir birayla ve bir bardak viskiyle masaya döndü. Miller böyle bir oyalamadan memnundu. Bira onundu. Hafif, yoğun ve azıcık acıydı. Maya ve fermantasyon üzerine kurulu bir ekoloji, incelik gerektiren içkiler anlamına geliyordu.

Havelock viskisini azar azar yudumladı. Miller bunu ortağının öfkesinin geçmekte olduğuna dair bir işaret kabul etti. Kontrolü kaybetmenin albenisini kaçırmak için işyerinden birilerinin yakınında bulunmak gibisi yoktu.

“Hey, Miller! Havelock!” dedi tanıdık bir ses. Cinayet masasından Yevgeny Cobb. Miller eliyle onu yanlarına çağırdı ve sohbet cinayet masasının bilhassa çirkin bir davayı sonuca bağlamasıyla övünme taraflarına kaydı. Toksinlerin nereden geldiğini çözmeye ayrılan üç aylık bir çalışma, cesedin karısına sigorta poliçesinin tamamının

ödenmesiyle ve bir gri piyasa fahişesinin Eros’a sınırdışı edilmesiyle son bulmuştu.

Gecenin sonunda Havelock diğerleriyle beraber gülüşüyor ve şakalaşıyordu. Ters bir bakış veya üstü kapalı bir sataşma olursa da bunlara sessizce göğüs geriyordu.

Miller yeniden içkileri tazelemek için bar tezgahına gittiği sırada terminali öttü. Sonra bar dahilinde elli ötüş daha duyuldu. O ve içerideki tüm güvenlik görevlileri terminallerini çıkartırken Miller midesinin büzüldüğünü hissetti.

Yayın ekranında Başkomiser Shaddid vardı. Kadının çapaklı gözleri zor zaptedilen bir hiddetle doluydu; tam anlamıyla uykusundan erken kaldırılmış güçlü bir kadın portresi çiziyordu.

“Bayanlar baylar,” dedi Shaddid. “Her ne yapıyorsanız bırakın ve acil durum emirleri için görev yerlerinize gidin. Bir olayla karşı karşıyayız.

“On dakika önce kabaca Satürn taraflarından şifresiz ve imzalı bir mesaj geldi. Doğruluğunu henüz teyit etmediysek de imza kayıtlardaki kodla uyuşuyor. Mesajı şimdilik beklemeye aldım, ama hıyarın tekinin onu ağa koyacağım ve ondan yaklaşık beş dakika sonra da kıyamet kopacağını farz edebiliriz. Bir sivilin işitme mesafesindeyseniz şimdi terminalinizi kapatın. Geri kalanlarınız neyle karşı karşıya olduğumuza baksın.”

Shaddid yana çekilerek sisteminin arayüzüne dokundu. Ekran karardı. Hemen sonra bir adamın yüzü ve omuzları ortaya çıktı. Adam kaskını takmadığı, turuncu renkli bir uzay elbisesi giyiyordu. Belki de otuzlarının başlarındaki bir Dünyalı. Soluk bir ten, mavi gözler, koyu renkli ve kısa kesilmiş saçlar. Adam daha ağzını bile açmadan Miller onun gözlerinde ve başını önde tutuş biçiminde şokun ve öfkenin izlerini gördü.

“İsmim,” dedi adam, “James Holden.”

Beşinci Bölüm: Holden

İki g'de geçen on dakika daha şimdiden Holden'ın başını ağrıtmaya başlıyordu. Fakat McDowell onlardan en kısa zamanda eve dönmelerini istemişti. *Canterbury* devasa motorunu ısıtmaktaydı. Holden gemisini kaçırmak istemiyordu.

"Jim? Burada bir sorunla karşı karşıya olabiliriz"

"Nedir o?"

"Becca hayalarımı büzüştürmeye yetecek kadar tuhaf bir şey buldu. Buradan hemen defolup gidiyoruz. "

"Alex, ne kadar kaldı?" diye on dakika içinde üçüncü kez sordu Holden.

"Bir saatten fazla var. Şerbetten içmek ister misin?" dedi Alex.

Şerbetten içmek, ilaç almayan bir insana bilincini kaybettirecek kadar yüksek bir g itişinin pilot dilindeki karşılığıydı. *Şerbet* ise vücudu beş yüz kilo çektiği zaman onu bilinci açık, tetikte ve şansı yaver giderse beyin kanamasından uzak tutmak için pilot koltuğunun ona enjekte edeceği ilaç kokteyliydi. Holden donanmadayken şerbeti birkaç defa kullanmıştı ve sonrasında etkilerini atlatmak oldukça nahoştu.

"Mecbur kalmadıkça hayır," dedi.

“Ne tür bir tuhaflık?”

“Becca, onu bağla. Jim, gördüğümüz şeyi senin de görmeni istiyorum. ”

Holden elbisesinin kaskından ağzına bir ağrı kesici hap attı ve Becca'nın sensör gönderisini beşinci defa oynattı. Uzaydaki nokta *Canterbury'*den yaklaşık iki yüz bin kilometre mesafedeydi. *Cant’ın* yaptığı taramanın çıktısında bir dalgalanma, giderek ısınan bir sınıra sahip gri-siyah bir sahte renk gözüküyordu. İki dereceden daha az bir sıcaklık artışı söz konusuydu. Holden, Becca'nın böyle bir şeyi saptayabilmiş olmasına bile hayret etmekteydi. Bir dahaki terfiler sırasında ona övgü dolu bir performans değerlendirmesi vermeyi kendi kendine hatırlattı.

“Bu şey de nereden çıktı?” diye sordu Holden.

“Hiçbir fikrim yok. Arka plandan birazcık daha sıcak bir nokta, hepsi bu,” dedi Becca. “Radar geri dönüşü olmadığı için normalde ona bir gaz bulutu derdim, ama buralarda herhangi bir gaz bulutu bulunmaması gerekirdi. Zaten bir gaz bulutu nereden gelecek ki?”

“Jim, Scopuli’nin kendisini vuran gemiyi vurmuş olması mümkün mü? O şey yok edilmiş bir gemiden kalan bir buhar bulutu olabilir mi?” diye sordu McDowell.

“Hiç sanmıyorum efendim. Scopuli *bütünüyle silahsız. Gövdesindeki delik torpil atışından değil delme patlayıcısından geliyor. O yüzden karşı saldırıda bulunduklarını bile sanmam.* Scopuli’nın *içindeki hava orada boşalmış olabilir, ama...”*

“Olmayabilir de. Ahıra geri dön Jim. Hemen. ”

“Naomi, yavaş yavaş ısınan ve taradığın zaman radar veya la- dar dönüşü vermeyen şey ne olabilir? İşkembeden atabilirsin,” dedi Holden.

“Hımmm...” dedi Naomi, düşünmek için kendine vakit tanıyarak. “Sensör ünitesinden enerji emen hiçbir şey dönüş

vermeyecektir. Ama emdiği enerjiyi dışarı atarken ısınabilir,”

Holden’ın koltuğunun yanındaki sensör konsolunun kızılötesi monitörü ansızın güneş gibi parladı. Alex genel kanal üzerinden yüksek sesle küfretti.

“Bunu görüyor musunuz?” dedi adam.

Holden ona aldırış etmeyerek McDowell’a bir kanal açtı.

“Kaptan, az önce müthiş bir kızılötesi artışı aldık,” dedi Holden.

Uzun saniyeler boyunca karşılık gelmedi. McDowell kanala geri döndüğünde sesi biraz sıkıydı. Holden yaşlı adamın korkuyla konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı.

“Jim, az önce o sıcak noktada, bir gemi belirdi. Çevresine deli gibi ısı saçıyor,” dedi McDowell. “Bu şey de hangi cehennemden çıktı?”

Holden cevap vermeye hazırlandı, fakat daha sonra Becca'nın sesinin kaptanın kulaklığından hafifçe yükseldiğini işitti. “Hiçbir fikrim yok efendim. Ama geminin kendisi ısı izinden daha küçük. Radar onun firkateyn boyutlarında olduğunu gösteriyor,” dedi kadın.

“İyi de nasıl?” dedi McDowell. “Görünmezlikle mi? Sihirli solucan deliği ışınlamasıyla mı?”

“Efendim,” dedi Holden, “Naomi tespit ettiğimiz ısının enerji emici materyallerden geliyor olabileceğini tahmin ediyordu. Yani gizlilik materyallerinden. Bu da geminin kasıtlı olarak saklandığı anlamına gelir. Yani niyeti iyi değil.”

Sözlerine karşılık verircesine Holden’ın radarında altı yeni nesne belirdi. Parlak simgeler ortaya çıkmalarının hemen ardından sistem onların rengini sarıdan turuncuya dönüştürerek hızlandıklarını gösterdi. *Canterbury’de* Becca mikrofonuna bağırdı. “Hızlı hareketliler! Çarpışma rotasında yüksek hızda altı yeni temas var!”

“Tanrı aşkına, yoksa o gemi bize bir torpil salvosu mu attı?” dedi McDowell. “Bizi devre dışı bırakmaya mı çalışıyorlar?”

“Evet efendim,” dedi Becca.

“Temas süresi?”

“Sekiz dakikadan biraz daha az efendim,” diye yanıtladı Becca.

McDowell bıyık altından küfretti.

“Karşımızda korsanlar var Jim.”

“Ne yapmamızı istersiniz?” dedi Holden, sakin ve profesyonel bir üslupla konuşmaya çalışarak.

“Telsizden çıkmanı ve mürettebatımın işini yapmasına izin vermeni isterim. Bize ulaşmanıza en iyi ihtimalle daha bir saat var. Torpillerse sekiz dakikalık mesafedeler. McDowell tamam,” dedi kaptan. Kapanan telsizinin tıkırtısıyla birlikte Holden o hafif parazit cızırtısıyla baş başa kaldı.

Genel kanal bir anda seslerle doldu. Alex şerbet içip *Cant*'a kadar torpillerle yarışmayı talep ediyor, Naomi füzelere yönelik sinyal bozma stratejileri anlatıyor, Amos hayalet gemiye söverek mürettebatının soyunu sopunu sorguluyordu. Ses çıkarmayan tek kişi Shed’di.

“Herkes çenesini kapatsın!” diye kulaklık takımına bağırdı Holden. Gemi hayret dolu bir sessizliğe büründü. “Alex, bizi öldürmeden *Cant*'a en kısa sürede ulaşmamızı sağlayacak bir rota belirle. Belirlediğin zaman da bana haber ver. Naomi; sen, ben ve Becca arasında üç yollu bir kanal aç. Onlara elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Amos, sövüp saymaya devam et ama mikrofonunu kapat.”

Holden bekledi. Çarpışma zamanı yaklaşıyordu.

“Bağlantı kuruldu,” dedi Naomi. Holden iletişim kanalında iki ayrı arka plan paraziti duyabiliyordu.

“Becca, ben Jim. Kanalda Naomi de var. Bize nasıl yardım edebileceğimizi söyle. Naomi sinyal bozma tekniklerinden bahsediyordu.”

“Yapmayı bildiğim her şeyi yapıyorum,” dedi Becca, hayret verecek denli sakin bir sesle. “Bizi bir hedefleme lazeriyle işaretliyorlar. Sinyali karıştırmak için lüzumsuz bir yayın yapıyorum ama ellerindeki cihazlar sahiden de çok iyi. Onlara biraz daha yakın olsaydık hedefleme lazeri gövdemizde bir delik açardı.”

“Peki ya fiziksel varaklar[5]?” diye sordu Naomi. “Kar yağdırabilir misin?”

Naomi ile Becca konuşurlarken Jim özel bir kanaldan Ade’ye ulaştı. “Hey, ben Jim. Alex bir hızlı itiş çözümü üzerinde çalışıyor. Şeyden önce varalım diye...”

“Füzeler bizi uçan bir tuğlaya çevirmeden önce mi? İyi fikir. Ne de olsa korsanlar tarafından esir alınmak kaçırmayı isteyeceğin bir şey değil,” dedi Ade. Holden onun alaycı ses tonunun altındaki korkuyu duyabiliyordu.

“Ade, lütfen, söylemek istediğim bir şey—”

“Jim, ne dersin?” diye öteki kanaldan sordu Naomi.

Holden küfretti. Sonra hatasını örtmek için, “Şey, hangi konuda?” dedi.

“Şövalye’yi kullanarak o füzelere hedef saptırma konusunda,” dedi Naomi.

“Öyle bir şey yapabilir miyiz?” diye sordu adam.

“Belki. Beni hiç mi dinlemedin?”

“Şey... burada bir dakikalığına dikkatimi çeken bir şey oldu da. Bir daha söyle,” dedi Holden.

“*Cant*‘ın verdiği ışık saçılımının frekansını bulmaya ve onu kendi iletişim çanağımızdan yayınlamaya çalışacağız. Belki torpiller hedefin biz olduğumuzu zannederler,” dedi Naomi, bir çocukla konuşurcasına.

“Sonra da gelip bizi yok mu ederler?”

“Torpilleri üstümüze çekerken kaçabileceğimizi düşünüyordum. Onları *Cant*'tan yeteri kadar uzaklaştırdıktan sonra da iletişim çanağını kapatırız ve asteroitin arkasına saklanmaya çalışırız,” dedi Naomi.

“İşe yaramaz,” dedi Holden iç geçirerek. “Torpiller genel güdüm için hedefleme lazerinin saçılımını takip etmelerinin yanı sıra belirledikleri hedefin teleskopla resimlerini çekerler. Bize şöyle bir baktıktan sonra hedeflerinin biz olmadığımızı anlayacaklardır.” “Denemeye değmez mi?”

“Dediğini yapabilsek bile *Cant*'ı devre dışı bırakmak için tasarlanmış torpiller bizi unufak eder.”

“Pekala,” dedi Naomi. “Elimizde başka ne var?”

“Hiçbir şey. Bizim sonraki sekiz dakika boyunca düşünebileceğimiz her şeyi donanma laboratuvarlarındaki zeki çocuklar çoktan düşündüler,” dedi Holden. Bunu sesli olarak dile getirmek kendi kendine de itiraf etmek demekti.

“Öyleyse ne yapacağız Jim?” diye sordu Naomi.

“Yedi dakika,” dedi Becca, ürkütücü bir sükunetle.

“Oraya bir an önce varalım. Belki torpiller çarptıktan sonra mürettebattan bazılarını gemiden kurtarabilir, hasar kontrolüne yardımcı olabiliriz,” dedi Holden. “Alex, rotayı belirledin mi?”

“Belirledim İS. Bol g’li itiş hazır. Üflecimiz *Cant*’ta bir delik açmasın diye yaklaşım seyrimiz açılı olacak. Başlamaya hazır mıyız?” karşılığını verdi Alex.

“Evet. Naomi, seninkilere söyle de yüksek g’ye karşı kemerlerini taksınlar,” dedi Holden, ardından Kaptan McDowell’a bir kanal açtı. “Kaptan, hızlı geliyoruz. Hayatta kalmaya çalışın. Kazazedeleri kurtarmak veya hasar kontrolüne yardım etmek için *Şövalye* birazdan orada olacak.”

“Anlaşıldı,” dedi McDowell ve hattı kopardı.

Holden, Ade’yle arasındaki kanalı tekrar açtı. “Ade, iticileri tam kapasite çalıştıracağız. O yüzden konuşamayacağım. Ama sen bu kanalı benim için açık tut, tamam mı? Neler olduğunu bana bildir. Hatta bir şarkı mırıldan. Durumunun iyi olduğunu bilmem lazım.” “Tamam Jim,” dedi Ade. Bir şarkı mırıldanmadıysa da kanalı açık tuttu. Holden onun soluk alıp verdiğini duyabiliyordu.

Alex genel kanalda geri sayıma başladı. Holden çarpışma koltuğundaki kemerleri kontrol etti ve avucuyla şerbeti başlatan düğmeye bastı. Elbisesindeki katmanları delen bir düzine iğne sırtına battı. Kalbi sarsılırken beynini adeta demir şeritler sardı. Omurgası buz kesti ve suratı radyasyondan yanmış gibi kızardı. Yumruğunu çarpışma koltuğunun kol dayanağına indirdi. Bu kısımdan nefret ediyordu; fakat bir sonraki daha beterdi. İlaçların vücuduna

girmesiyle birlikte Alex genel kanalda uludu. Alt güvertelerdeki diğerleri kendilerini ölmekten alıkoyacak, fakat aynı zamanda yolculuğun büyük bölümünü uyuyarak geçirmelerine yol açacak ilaçları alıyorlardı.

Alex'in, "Bir," demesiyle beraber Holden beş yüz kiloya çıktı. Göz kürelerine binen muazzam yükün etkisiyle göz yuvalarının arkasındaki sinirler adeta çığlık atmaya başladı. Testisleri baldırlarına yapışıp kaldı. Holden dilini yutmamak üzerine yoğunlaştı. Etrafındaki gemi gıcırdayıp inliyordu. Alt güvertelerden kaygı verici bir gümbürtü gelmesine rağmen panelindeki hiçbir şey kırmızı değildi. Şövalye'nin üfteci epey bir itiş sağlayabilirdi, fakat fevkalade bir yakıt yakma oranı karşılığında. Yine de *Cant'ı* kurtarabilirlerse bunun bir önemi kalmazdı.

Holden kulaklarındaki kanın zonklaması arasında Ade'nin hafifçe alıp verdiği soluklarını ve klavye tıkırtılarını duyabiliyordu. Bu sesle içinin geçmesini isterdi, fakat kanındaki şerbet kıpır kıpır, cayır cayırdı. O sırada hiç olmadığı kadar uyanıktı.

"Peki efendim," dedi Ade iletişim kanalı üzerinden.

Kadının McDowellla konuştuğunu anlaması Holden'ın birkaç saniyesini aldı. Holden kaptanın ne dediğini duymak için sesi açtı.

"—ana motorlar devreye, tam güç."

"Tamamen doluyuz efendim. O kadar sert ateşlersek iticiyi yuvasından sökeriz," karşılığını verdi Ade, McDowell ondan Epstein'i çalıştırmasını istemiş olmalıydı."

"Bayan Tukunbo," dedi McDowell, "şu anda... dört dakikamız var. Motoru bozarsan faturayı sana çıkarmam."

"Peki efendim. Ana motorlar devreye giriyor. Maksimum itişe ayarlıyorum," dedi Ade. Holden arka planda çalan yüksek g uyarı klaksonlarını duyabiliyordu. Ade kemerini takarken daha sert bir tıkırtı yükseldi.

"Ana motorlar çalışıyor. Üç... iki... bir... çalıştır," dedi Ade. *Canterbury* o kadar yüksek bir gıcırtı çıkardı ki Holden telsizinin sesini kısmak zorunda kaldı. Gemi birkaç saniye

boyunca avaz avaz inleyip haykırdı ve sonra kulakları sağır eden bir çatırtı koptu.

Holden görüş alanının kenarlarını dolduran yüksek g kaynaklı kararmayla boğuşarak geminin dışını gösteren ekranı açtı. *Canterbury* hâlâ tek parçaydı.

“Ade, o da neydi öyle?” diye ağzında geveledi McDowell.

“İtici desteklerinden biri koptu. Ana motorlar devre dışı efendim,” diye cevap verdi Ade. *Tam da olacağını söylediğim gibi*, demedi.

“Bize ne kadar zaman kazandırdın?” diye sordu McDowell.

“Fazla değil. Torpiller şu an saniyede kırk kilometredeler ve daha da hızlanıyorlar. Bizse manevra iticilerine kaldık,” dedi Ade.

“Hay aksi,” dedi McDowell.

“Bizi vuracaklar efendim,” dedi Ade.

“Jim,” dedi McDowell, açmış olduğu direkt kanalda sesini ansızın yükselterek. “Vurulmaktan kurtulamayacağız. Onaylamak için iki defa tıkla.”

Jim telsizini iki kez tıklattı.

“Tamam. O nedenle artık vurulduktan sonra hayatta kalmayı düşünmeliyiz. Gemiye çıkmadan önce bizi sakatlamanın peşindeyseler iticimizi ve iletişim çanağımızı indireceklerdir. Torpiller ateşlendiğinden beri Becca SOS yayını yapıyor, ama biz dursak bile senin bağırmaya devam etmeni istiyorum. Sizin orada bir yerde olduğunuzu görürlerse herkesi bir kava kilidinden dışarı atma ihtimalleri azalır. Bilirsin; görgü tanıkları,” dedi McDowell.

Jim yine iki defa tıkladı.

“Mekiğini döndür Jim. O asteroidin arkasına saklan. Yardım çağır. Bu bir emirdir.”

Jim telsinizi iki kez tıklattı, sonra da motorların tamamen durması için Alex’e işaret verdi. Göğsünde oturan dev bir anda kaybolarak yerini ağırlıksızlık aldı. Damarlarında mide bulantısını önleyen ilaçlar dolaşmasaydı bu ani değişim kusmasına yol açardı.

“Ne oldu?” dedi Alex.

“Yeni görev,” diyen Holden’ın şerbet sebebiyle dişleri takırdıyordu. “Yardım isteyeceğiz ve kötü adamlar *Cant'ı* ele geçirdikten sonra esirlerin serbest bırakılması için pazarlık edeceğiz. Siper alabileceğimiz en yakın şey o olduğu için asteroite geri gidiyoruz.”

“Anlaşıldı Patron,” dedi Alex. Sonra alçak sesle ekledi. “Şu an bir çift torpil tüpü veya omurgaya takılı şöyle güzel bir raylı top için canımı verirdim.”

“Al benden de o kadar.”

“Aşağıdaki çocukları uyandıralım mı?”

“Bırak uyusunlar. ”

“Anlaşıldı,” dedi Alex, sonra telsizini kapattı.

Yüksek g yeniden başlamadan önce Holden *Şövalyenin* SOS sinyalini açtı. Ade’yle arasındaki kanal halen açıktı ve McDowell hattan ayrıldığı için kadının soluk alıp verdiğini tekrar duyabiliyordu. Holden sesi sonuna kadar yükseltti ve kemerleri arasında arkasına yaslanarak ezilmeyi bekledi. Alex onu hüsrana uğratmadı.

“Bir dakika kaldı,” dedi Ade, Holden’ın kask hoparlörlerinden bozuk çıkacak kadar yüksek bir sesle. Holden sesi kısmadı. Çarpışmanın geri sayımını yaparken kadının sesi hayranlık uyandıracak denli sakindi.

“Otuz saniye.”

Holden konuşmayı, huzur verici bir şey söylemeyi, gülünç ve asılsız bir aşk ilanında bulunmayı her şeyden çok istiyordu. Göğsünde oturan dev, füzyon üfleçlerinin o derin gümbürtüsüyle buna gülüp geçti.

“On saniye.”

“Torpiller vurduktan sonra reaktörü kapatıp ölü numarası yapmaya hazırlan. Tehdit oluşturmazsak bizi tekrar vurmazlar,” dedi McDowell.

“Beş,” dedi Ade.

“Dört.”

“Üç.”

“İki.”

“Bir.”

Canterbury sarsıldı ve monitör beyaza büründü. Ade'nin aldığı ani bir nefes, telsiz bağlantısının kopmasıyla birlikte yarıda kesildi. Parazitin cızırtısı neredeyse Holden'ın kulak zarlarını patlatıyordu. Holden çenesiyle sesi kıstı ve telsizini Alex'e tıklattı.

İtiş bir anda başa çıkılabilir bir 2 g'ye düştü ve mekiğin tüm sen- sörleri aşırı yüklemeyle parladı. Hava kilidinin küçük lombarından içeri göz kamaştırıcı bir ışık doldu.

"Rapor ver Alex! Rapor ver! Ne oldu?" diye seslendi Holden.

"Tanrım. Ona atom bombası attılar. *Cant'*a atom bombası attılar," dedi Alex, alçak ve şaşkın bir sesle.

"Geminin durumu ne? Bana *Canterbury'den* bir rapor ver! Buradaki sensörler çalışmıyor. Her şey bembeyaz kesildi!"

Uzun bir duraksama yaşandı; Alex ondan sonra konuştu. "Burada da sensörler devre dışı Patron. Ama sana *Cant*'ın durum raporunu verebilirim. Onu buradan görebiliyorum."

"Görebiliyor musun? Buradan?"

"Evet. Olympus Mons[6] büyüklüğündeki bir buhar bulutu haline geldi. Gemi artık yok Patron. Artık yok."

Bu doğru olamaz, diye itiraz etti Holden'ın zihni. Böyle şeyler olmaz. Korsanlar su taşıyıcılarına atom bombası atmazlar. O şekilde hiç kimse galip gelmez. Hiç kimsenin cebine para girmez. Hem elli insanı durduk yere öldürmek istersen eline makineli tüfek alıp bir restorana dalmak *çok* daha kolaydır.

Holden kafasından geçenleri bağırmak, Alex'e yanıldığını haykırmak istiyordu. Fakat aklına mukayyet olması lazımdı. *Yaşlı adam artık benim.*

"Pekala. Yeni görev Alex. Biz artık cinayet tanıklarıyız. Bizi o asteroide geri götür. Ben bir yayın derlemeye başlayacağım. Herkesi uyandır. Bilmeleri gerek," dedi Holden. "Sensör paketini yeniden başlatıyorum."

Holden sensörleri ve yazılımlarını sistematik bir düzenle kapattı, iki dakika bekledi, ardından onları yavaş yavaş

devreye soktu. Elleri titriyor, midesi bulanıyordu. Vücudunu uzaktan kontrol edermiş gibi geliyordu ve bunun ne kadarının şerbetten, ne kadarının şoktan kaynaklandığım bilmiyordu.

Sensörler tekrar devreye girdi. Uzay hatlarında uçan diğer tüm gemiler gibi *Şövalye* de radyasyona karşı güçlendirilmişti. Zaten öyle bir şey olmadan Jüpiter'in devasa radyasyon kuşağının yanına yaklaşamazdınız. Fakat Holden gemiyi tasarlayanların bunu yaparken yarım düzine nükleer silahın yakında bir yerde patlayacağını hayal ettiklerinden şüpheliydi. Yine de şansları yaver gitmişti. Uzay boşluğu onları bir elektromanyetik titreşimden korusa bile patlamaların radyasyonu gemideki her sensörü bozabilirdi.

Çanak tekrar devreye girdiğinde Holden *Canterbury*'nin kısa bir süre öncesine kadar bulunduğu uzayı taradı. Orada bir beyzbol topundan daha büyük bir şey yoktu. Holden sensörleri bir g'lik sakin bir süratte güneşten tarafa uçarak uzaklaşmakta olan gemiye çevirdi. Ona bakarken göğsünü ateş bastı.

Korkmuyordu. Anevrizmaya yol açan hiddeti şakaklarının zonklamasına ve tendonları acıyana kadar yumruklarını sıkmasına sebep oluyordu. İletişim donanımını çalıştırdı ve uzaklaşan gemiye bir dar ışın doğrulttu.

"Bu mesajı az önce patlatıp gaz haline getirdiğiniz *Canterbury* adlı sivil buz tankerinin yok edilmesini her kim emrettiyse ona gönderiyorum. Öylece uçup gidemezsin, seni gidi katil orospu çocuğu. Sebeplerin neydi bilmiyorum, ama az önce elli arkadaşımı öldürdün. Onların kim olduklarını bilmen gerek. Sana o gemide ölen herkesin ismini ve fotoğrafını yolluyorum. Yaptığına iyi bak. Ben kim olduğunu bulmak için uğraşırken buna kafa yor. "

Holden ses kanalını kapattı, *Canterbury*'nin personel dosyalarını açtı ve mürettebat klasörlerini diğer gemiye iletmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye kask hoparlörlerinden değil de arkasından sordu Naomi.

Naomi orada kaskını çıkarmış olarak duruyordu. Gür siyah saçları terden başına ve boynuna yapışmıştı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Holden da kendi kaskını çıkardı.

“Onlara *Canterbury*’nin gerçek insanların yaşadığı gerçek bir yer olduğunu gösteriyorum. İsimleri ve aileleri olan insanların,” dedi Holden. Şerbet sebebiyle sesi olmasını istediği kadar sabit değildi.

“O gemide emirleri uzaktan da olsa insana benzer bir şey veriyorsa umarım cinayet suçundan geri dönüştürücüye atılana kadar gördükleri gözünün önünden gitmez.”

“Sanırım bundan hoşlanmadılar,” dedi Naomi, Holden’ın arkasındaki paneli işaret ederek.

Düşman gemisi hedefleme lazerini kullanarak şimdi de onları işaretliyordu. Holden nefesini tuttu. Hiç torpil atılmadı. Hayalet gemi birkaç saniye sonra lazerini kapattı ve iticilerinin parlamasıyla beraber yüksek g’yle oradan çabucak uzaklaştı. Holden arkasındaki Naomi’nin titrek bir nefes verdiğini işitti.

“Demek *Canterbury* yok oldu?” dedi Naomi.

Holden başıyla onayladı

“Hay ben böyle işin içine edeyim,” dedi Amos.

Amos ile Shed birlikte mürettebat merdiveninde duruyorlardı. Yüzü alacalı bir renge bürünmüş olan Amos koca ellerini açıp kapıyordu Dizleri üstüne çöken Shed iki g’lik o yüksek itişte güverteye şiddetle çarptı, ama buna rağmen gıkını çıkarmadı. Sadece Holden’a bakıp, “Sanırım Cameron o kola asla kavuşamayacak,” dedi ve ardından başını avuçlarına gömdü. Omuzları sarsılmaya başladı.

“Yavaşla Alex. Artık kaçmana gerek yok,” dedi Holden iletişim kanalına. Gemi ağır ağır bir g’ye yavaşladı.

“Şimdi ne yapacağız Kaptan?” dedi Naomi, sert gözlerle ona bakarak. *Artık yetki sende. Buna yaraşır davran.*

“İlk tercihim o herifleri bulundukları yerde patlatmak olurdu, ama silahlarımız olmadığına göre... onları takip

edeceğiz. Nereye gittiklerini anlayana kadar gözümüzü üzerlerinde tutacağız. Onları herkese ifşa edeceğiz," cevabını verdi Holden.

"Bak onu iyi bildin," dedi Amos yüksek sesle.

"Amos," dedi Naomi başını çevirerek, "Shed'i aşağıya götürüp bir koltuğa oturt. Gerekirse ona uyumasını sağlayacak bir şey ver."

"Oldu bil Patron." Amos kalın kollarından birini Shed'in beline dolayıp onu aşağıya götürdü.

Onlar gittikten sonra Naomi tekrar Holden'a doğru döndü.

"Hayır efendim. O gemiyi kovalamayacağız. Yardım çağıracağız ve bizden nereye gitmemiz istenirse oraya gideceğiz."

"Yetki—" diye başladı Holden.

"Evet, sende. Bu da beni İS yapar ve aptallık ettiği zaman kaptanı uyarmak İS'in görevidir. Aptallık ediyorsunuz efendim. Zaten o yayını yaparak bizi öldürmeleri için onları kışkırttın. Şimdi bir de onları kovalamak mı istiyorsun? Peki yetişmemize izin verirlerse ne yapacağız? Yine duygusal bir yayın mı göndereceğiz?" diyen Naomi ona yaklaştı. "Mürettebatının geride kalan dört üyesini güvenli bir yere ulaştıracaksın. Hepsi o kadar. Bizi emniyete aldıktan sonra onlara savaş açabilirsiniz efendim."

Holden koltuğunun kemerlerini çözüp ayağa kalktı. Şerbetin etkisi geçmeye başlıyor, vücudunu bitkin ve hasta bir vaziyette bırakıyordu. Ona kararlı bir ifadeyle bakan Naomi geri adım atmadı.

"Yanımda olduğun için memnunum Naomi," dedi Holden. "Git mürettebatla ilgilen. McDowell bana son bir emir vermişti."

Naomi onu alıcı gözle süzdü; Holden kadının güvensizliğini görebiliyordu. Kendini savunmadı; yalnızca Naomi bir karara varana dek bekledi. Sonunda Naomi ona başıyla bir elam verdi ve merdiveni kullanarak aşağıdaki güverteye indi.

O gittikten sonra Holden sistematik bir biçimde çalışarak *Canterbury* ile *Şövalye*'deki tüm sensör verilerini de içeren bir yayın paketi hazırladı. Alex kokpitten inip kendini onunkinin yanındaki koltuğa attı.

“Az önce kafa yoruyordum Kaptan,” dedi adam. Şerbetin ardından onun sesi de Holden’ınki gibi titriyordu.

Holden dikkatinin dağılmasından doğan asabiyetine gem vurdu.

“Neye?”

“O hayalet gemiye.”

Holden başını işinden kaldırdı.

“Konuş bakalım.”

“Öyle bir gemisi olan korsan tanımıyorum.”

“Devam et.”

“Aslına bakarsan öyle bir teknolojiyi en son donanmadayken görmüştüm,” dedi Alex. “Enerji emici kaplamalara ve dahili ısı alıcılara sahip gemiler üzerinde çalışıyorduk. Bunlar taktikselden ziyade stratejik silahlardır. Aktif bir iticiyi gizleyemezsin, ama belli bir konuma geçip iticiyi kapatır ve bütün artık ısını geminin içinde depolarsan kendini oldukça iyi bir şekilde saklayabilirsin. Buna bir de enerji emici kaplama eklersen radar, ladar ve pasif sensörler seni saptamaz. Hem ayrıca ordunun dışında nükleer torpil edinmek hiç de kolay değildir.”

“Bunu Mars donanmasının yaptığını mı söylüyorsun?”

Alex uzun ve titrek bir soluk aldı.

“Eğer *bizde* varsa Dünyalıların da öyle şeyler üzerinde çalışacaklarını biliyorsun,” dedi,

O dar alanda bakışırlarken yapılan ima 10 g’lik bir itişten bile daha ağırdı. Holden *Scopuli’den* aldıkları vericiyi ve pili elbisesinin baldır cebinden çıkardı. Onu parçalarına ayırmaya başlayarak bir damga veya amblem aradı. Alex her zamankinin aksine sesini çıkarmadan onu seyretti. Verici genel bir modeldi; güneş sistemindeki herhangi bir geminin telsiz odasından çıkmış olabilirdi. Pil de alelade bir gri bloktu. Alex elini uzattı ve Holden pili ona verdi. Alex pilin

gri plastik kapağını kaldırıp metal nesneyi ellerinde ters çevirdi. Sonra da tek kelime etmeksizin pilin alt kısmını Holden’ın yüzüne doğru tuttu. Pilin altındaki siyaha boyalı metal yüzeye *MKCD* harfleriyle başlayan bir damga vurulmuştu.

Mars Kongresel Cumhuriyet Donanması.

Telsiz tam güçte yayın yapmaya ayarlıydı. Veri paketi iletilmeye hazırdı. Holden kameranın önüne geçip öne doğru biraz eğildi.

“İsmim James Holden,” dedi, “ve gemim *Canterbury* kısa bir süre önce gizlilik teknolojisine ve Mars donanması seri numarasıyla damgalı gibi gözüken parçalara sahip bir savaş gemisi tarafından yok edildi. Veri akışını ekte bulabilirsiniz.”

Altıncı Bölüm: Miller

Araba tünelin içinde hızla ilerlerken sirenler motorun uğultusunu maskeliyordu. Arkalarında meraklı siviller ve fazla ısınmış mil yataklarının kokusunu bırakıyorlardı. Miller arabanın daha hızlı gitmesini istercesine koltuğunda öne yaslanmıştı. Karakoldan üç kat ve belki dört kilometre uzaktaydılar.

“Tamam,” dedi Havelock. “Kusura bakma ama kafamın almadığı bir şey var.”

“Ne?” dedi Miller. Asıl *Sen ne zırvalıyorsun?* demek istemişti. Havelock ise bunu *Kafanın almadığı ne?* olarak algıladı.

“Buradan milyonlarca kilometre ötede bir su tankeri buharlaştırıldı. Biz ne diye alarm veriyoruz? Tayınlama yapmadan bile sarnıçlarımızdaki su aylarca yeter. Daha bir sürü tanker var orada. Niye böyle bir kriz patlak veriyor ki?”

Miller dönüp ortağının gözünün içine baktı. Küçük, tıknaz vücut yapısı. Tam g’de geçen bir çocukluğun kalın kemikleri. Tıpkı o iletideki götveren gibi. Anlamıyorlardı. Havelock bu olayda James Holden’ın yerinde olsaydı o da aynı aptalca, sorumsuzca, beyinsizce boku yiyebilirdi. Göz açıp kapayıncaya dek bir güvenlik gücü olmaktan çıkmışlardı. Ortak da değillerdi. Bir Kuşaklı ile bir Dünyalıydılar. Havelock onun gözlerindeki değişimi göremeden önce Miller başını çevirdi.

“Holden denen o hıyar var ya? Hani o yayındaki?” dedi Miller. “Az önce bizim adımıza Mars’a savaş açtı.”

Dahili bilgisayarın yarım kilometre ötedeki trafikte gerçekleşen sanal bir aksaklığa uyum sağlamasıyla birlikte araba yana savrulup aşağı yukarı sallandı. Havelock kıpırdanarak destek payandasına tutundu. Bir sonraki katta bulunan bir rampaya daldıklarında yaya haldeki siviller onlara yol açtılar.

“Sen suyun pis olabildiği, ama gökten ağzına düştüğü bir yerde büyüdün,” dedi Miller. “Havası da kirliydi, ama kapı contan bozulursa kaçıp gitmezdi. Burada işler öyle yürümez.”

“Ama bizim tankerle bir işimiz yok ki. Buza ihtiyacımız yok. Tehdit altında değiliz,” dedi Havelock.

İç geçiren Miller önünde sahte renkler belirene kadar başparmağı ve parmak eklemiyle gözlerini ovuşturdu.

“Ben cinayet masasındayken,” dedi Miller, “bir adam vardı. Ay’da aldığı bir kontratla çalışan bir mülk yönetimi uzmanı. Birileri vücudunun yarısını yakıp onu bir hava kilidinden dışarı attı. Sonradan otuzuncu kattaki altmış deliğin bakımından onun sorumlu olduğu anlaşıldı. Kötü bir muhit orası. Meğer bizimki işten kaytarıyormuş. Üç ay boyunca hava filtrelerini değiştirmemiş. Ünitelerden üçü küf tutmuş. Peki ondan sonra ne bulduk biliyor musun?”

“Ne?” diye sordu Havelock.

“Hiçbir şey, çünkü araştırmayı bıraktık. Bazı insanların ölmesi gerekir ve o da onlardan biriydi. İşi alan bir sonraki adam havalandırma sistemini temizleyip filtreleri zamanında değiştirdi. Kuşak’ta işler böyle yürür. Buraya gelip de çevresel sistemleri diğer her şeyin üstünde tutmayanlar genç yaşta ölür. Burada yalnızca öyle konulara önem verenler yaşar.”

“Sen seçme etkisinden mi bahsediyorsun?” dedi Havelock. “Cidden seçme etkisini mi savunuyorsun? Senden böyle bir saçmalık duyacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“O ne ki?”

“Irkçılık propagandasında kullanılan bir zırva,” dedi Havelock. “Çevresel koşullardaki farklılıkların Kuşaklıları çok değiştirdiğini, onların artık bir grup aşırı saplantılı çiroz olmakla kalmayıp insanlıktan çıktığını savunan bir görüş.”

“Ben öyle bir şey söylemiyorum,” dedi Miller, aslında aynen öyle söylediğinden kuşkulanarak. “Tek dediğim temel kaynakları tehdit ettiğin zaman Kuşaklıların geleceğe uzun vadede bakmadıkları. O su gelecekte bizim için hava, itici kütlesi ve içecek demekti. Öyle konularda zerre kadar espri anlayışımız yoktur.”

Araba metal bir ızgaradan yapılma bir rampaya vardı. Alt kat aşağılarında uzayıp gidiyordu. Havelock sessizdi.

“Holden denen o adam saldırganın Mars olduğunu söylemedi. Sadece bir Mars pili bulduklarını söyledi. Sence insanlar... savaş mı ilan edecek?” dedi Havelock. “Sırf adamın biri bir pilin resimlerini gönderdi diye?”

“Bizim derdimiz hikâyenin tamamını duymak için bekleyenler değil,” dedi Miller.

En azından bu geceliğine, diye düşünmeden de edemedi. *Hikâyenin tamamı duyulduktan sonra durumumuzu tekrar gözden geçireceğiz.*

Karakol o sırada yarım ile dörtte üç arası doluluktaydı. Gruplar halinde bekleyen güvenlikçiler kısılı gözlerle ve sıkılı çenelerle birbirlerine baş selamı veriyorlardı. Ahlak şubesindeki polislerden biri bir şeye gülerken yüksek ve zoraki kahkahası korku kokuyordu. Masalarının bulunduğu ortak alana doğru yürürlerken Miller ortağında bir değişim gördü. Havelock onun tepkisini tek bir kişinin aşırı hassasiyet göstermesine bağlamıştı. Fakat koca bir oda... Karakolun tamamı... Sandalyelerine vardıkları sırada Havelock’un gözleri faltaşı gibi açıktı.

Başkomiser Shaddid içeri girdi. Uykulu halinden eser yoktu. Saçlarını arkada toplamıştı. Üniforması gıcır gıcır ve profesyonel bir görünümdeydi. Sesi sahra hastanesindeki bir cerrahınki kadar sakindi. Kadın denk geldiği ilk masanın üstüne çıkıp onu doğaçlama bir kürsü olarak kullandı.

“Bayanlar baylar,” dedi, “iletiyi gördünüz. Sorusu olan var mı?”

“O kahrolası Dünyalı'nın eline telsizi kim verdi?” diye bağırdı biri. Miller ortağının da kalabalıkla beraber güldüğünü, fakat bu neşenin gözlerine yansımadığını fark etti. Shaddid kaşlarını çatınca kalabalık sustu.

“Durum şöyle,” dedi kadın. “Bu bilgiyi kontrol altında tutmamız mümkün değil. Yayın her tarafa yapıldı. Dahili ağda onu yansıtan beş site var ve on dakika öncesinden başlayarak bunun herkese açık bir bilgi haline geldiğini varsaymak zorundayız. Şimdiki görevimiz ayaklanmaları en alt düzeyde tutmak ve liman çevresindeki istasyon bütünlüğünü sağlamak. Ellinci ve iki yüz on üçüncü karakollar da bize yardım edecekler. Liman idaresi iç gezegen siciline kayıtlı tüm gemilere yol verdi. Tabii bu hepsinin gittiği anlamına gelmiyor. Hâlâ mürettebatlarını toplamaları lazım. Ama yine de gidecekler.”

“Peki ya devlet daireleri?” dedi Miller, duyulacak kadar yüksek bir sesle.

“Tanrı’ya şükür ki onlar bizim sorunumuz değil,” dedi Shaddid. “Halihazırda gerekli altyapıya sahipler. Patlama kapıları şimdiden kapatılıp mühürlendi. Ana çevresel sistemlerden ayrıldıkları için şu an onların havasını bile solumuyoruz.”

“Eh, bu da bir şeydir,” dedi Yevgeny, bir grup cinayet masası dedektifinin arasından.

“Şimdi gelelim kötü haberlere,” dedi Shaddid. Miller nefesini tutan yüz elli polisin sessizliğini duydu. “İstasyonda kimliği bilinen seksen DGİ ajanı var. Hepsi de bir işte çalışıyor ve yasal olarak burada. Bunun tam da bekledikleri türden bir olay olduğunu biliyorsunuz. Önlem amaçlı gözaltına almama yönünde validen emir geldi. Hiç kimse bir şey yapmadan önce tutuklanmayacak. ”

Öfkeli sesler koro halinde yükseldi.

Biri arkalardan, “O herif kim olduğunu sanıyor?” diye seslendi. Shaddid bu yorumun geldiği yöne doğru bir

köpekbalığı süratiyle döndü.

“Vali bu İstasyonu çalışır durumda tutmamız için bizimle kontrat imzalayan kişi,” dedi kadın. “Onun talimatlarını yerine getireceğiz.”

Miller göz ucuyla Havelock’un kafa salladığını gördü. Valinin Kuşaklı bağımsızlığı sorusuna kafa yorup yormadığını merak etti. Belki de böyle bir şeyin olmasını bekleyen tek grup DGİ değildi. Shaddid sözlerine devam ederek almaya yetkili oldukları güvenlik tedbirlerini genel hatlarıyla açıkladı. Onu yarım yamalak dinleyen Miller kendini meselenin altında yatan siyasi gelişmeleri düşünmeye öyle çok kaptırmıştı ki Shaddid ismini telaffuz ettiği zaman neredeyse duymayacaktı.

Miller ikinci takımı liman seviyesine götürüp on üçüncüden yirmi dördüncüye kadar tüm sektörlerden sorumlu olacak. Kasagawa, üçüncü takım, yirmi beşinciden otuz akıncıya kadar tüm sektörler, vesaire. Bu da Miller hariç kişi başı yirmi adam demektir.”

“On dokuzla da idare edebilirim,” dedi Miller, sonra usulca Havelock’a hitap etti. “Bu seferki görevde sen yoksun ortak. Dışarıda silahlı bir Dünyalı’yla gezmek işleri kolaylaştırmaz.”

“Peki,” dedi Havelock. “Zaten tahmin etmiştim.”

“Tamam,” dedi Shaddid. “Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz. Yürüyün.”

Miller çevik kuvvetini bir araya topladı. Bütün yüzler tanıdıktı; güvenlik işinde geçirdiği yıllar boyunca tüm bu erkek ve kadınlarla birlikte çalışmıştı. Otomatik denebilecek bir etkinlikle onları zihninde bir sıraya soktu. Hem Brown’ın hem de Gelbfish’in özel tim tecrübesi olduğu için iş kalabalığı dağıtmaya kadar varırsa ekip kanatlarını onlar idare edeceklerdi. Aberforth oğlunun uyuşturucu kaçakçılığından dolayı Ganymede’de tutuklanmasının ardından aşırı şiddet gösterdiği için üç kez uyarı cezası almıştı; o nedenle yardımcı pilot koltuğunda o oturacaktı. Nasılsa öfke kontrolü sorunuyla başka zaman uğraşabilirdi.

Miller karakolun farklı yerlerinde diğer ekip komutanlarının da benzer kararlar aldıklarını duyabiliyordu.

“Tamamdır,” dedi. “Artık giyinelim.”

Grup halinde harekete geçerek teçhizat hangarına yollandılar. Miller durakladı. Havelock kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri dalıp gitmiş bir vaziyette masasına dayanmış duruyordu. Miller ona karşı duyduğu sempati ile sabırsızlık arasında kısılı kaldı. Takımda olup da takımda olmamak zordu. Öte yandan Havelock gidip de Kuşak’ta bir kontrat alırken başka ne beklemişti ki? Adam başını kaldırıp Miller’ın bakışlarına karşılık verdi. Karşılıklı kafa salladılar. Gözlerini ilk kaçıran Miller oldu.

Etkili bir biçimde eşya bırakıp almaktan ziyade yerden tasarruf sağlama derdindeki biri tarafından tasarlanmış olan teçhizat hangarı kısmen bir ambar, kısmen de bir banka kasasıydı. Işıklar —gömülü beyaz LED’ler— gri duvarlara sterilize bir hava katıyor, her söz ve ayak sesi çıplak taşlardan yankılanıyordu. Dizi dizi cephane ve ateşli silah, delil torbası ve test paneli, yedek sunucu ve ilave üniforma duvarları kaplıyor, iç mekânın büyük bölümünü dolduruyordu. İsyanları bastırmakta kullanılan teçhizatlarsa bir yan odada, yüksek güvenlikli elektronik kilitlere sahip gri renkli çelik dolaplardaydı. Standart teçhizat yüksek dayanıklılıktaki plastik kalkandan, elektrikli coptan, dizliklerden, kurşun geçirmez göğüs ve bacak zırhından ve son olarak güçlendirilmiş siperlikli miğferden oluşuyordu. Tüm bunlar bir avuç güvenlik görevlisini korkutucu ve acımasız bir kuvvete dönüştürmek üzere tasarlanmıştı.

Miller erişim kodunu girdi. Kilitler serbest kaldı, dolaplar açıldı.

“Hah,” dedi Miller sohbet havasında, “al başına belayı.”

Boş dolaplar cesetleri olmayan gri tabutları andırıyordu. Miller odanın karşı tarafında diğer ekiplerden birinin öfkeyle bağırdığını duydu. Açabildiği tüm isyan dolaplarını tek tek açtı. Hepsi de aynı durumdaydı. Yanında beliren Shaddid’in yüzü öfkeden bembeyazdı.

“B planı nedir?” diye sordu Miller.

Shaddid yere tükürdü, sonra da gözlerini kapadı. Rüya görürcesine gözleri göz kapaklarının arkasında sağa sola oynadı. İki uzun soluğun ardından gözlerini açtı.

“Özel timin dolaplarına bir bak. Orada her ekipten iki kişiyi donatmaya yetecek kadar şey olmalı.”

“Keskin nişancı olarak mı?” dedi Miller.

“Daha iyi bir fikrin var mı Dedektif?” diye sordu Shaddid, son sözcüğe vurgu yaparak.

Miller teslim olurcasına ellerim kaldırdı, isyan teçhizatı, yıldırmak ve kontrolü sağlamak amacıyla tasarlanmıştı. Özel tim teçhizatının amacıysa en etkili biçimde öldürmekti. Görünüşe bakılırsa görev talimatları değişmiş bulunuyordu.

Herhangi bir günde bin farklı geminin yanaşmış olabileceği Ceres limanında aktivite nadiren yavaşlar, ama asla durmazdı. Her sektör yirmi gemiyi, bunun yaratacağı insan ve kargo trafiğini, nakliye kamyonlarını, ara vinçleri ve de endüstriyel forkliftleri barındırabilirdi. Miller’ın ekibi işte bunun gibi yirmi sektörden sorumluydu.

Havada soğutucu ve motor yağı kokusu mevcuttu. 0.3 g’nin biraz üzerindeki yerçekiminde İstasyonun dönüşü bile mekâna baskı ve tehlike dolu bir hava katmak için yeterliydi. Miller limandan hoşlanmazdı. Ayaklarının bu denli yakınında uzay boşluğu bulunması onu tedirgin kılardı. Liman işçilerinin ve nakliye ekiplerinin yanından geçerken kaş mı çatsa yoksa tebessüm mü etse bilemiyordu. İnsanları uslu durmaları için korkutmak ve ayrıca her şeyin kontrol altında olduğuna dair yüreklerine su serpmek için oradaydı. İlk üç saniyenin ardından tebessümde karar kıldı. Bu yalan türünde daha başarılıydı.

Tam on dokuzuncu ve yirminci sektörlerin kavşağına varmışlardı ki bir çığlık duydular. Miller cep terminalini cebinden çıkardı, merkezi gözetleme ağına bağlandı ve güvenlik kamerası görüntülerini açtı. Aradığını bulması birkaç saniye sürdü: Tüneli neredeyse boylu boyunca

kapatarak trafiği her iki yönde de kesen elli-altmış kişilik sivil bir kalabalık. Kafaların üstünde sağa sola sallanan silahlar vardı. Bıçaklar, sopalar. En az iki de tabanca. İnip kalkan yumruklar. Ve kalabalığın tam ortasında, belden üstü çıplak kocaman bir adam birini öldüresiye dövüyordu.

“Gösteri zamanı,” dedi Miller, bir kol hareketiyle ekibini koşmaya sevk ederek.

Onları insanların oluşturdukları şiddet yumağına götürecek dönemeçle aralarında yüz metre varken Miller üstü çıplak adamın kurbanını yere devirdiğini, sonra da şiddetle onun boynuna bastığını gördü. Kurbanın kafası şüpheye yer bırakmayan bir açıda yan döndü. Miller takımını hızlı bir yürüyüşe temposuna kadar yavaşlattı. Çevresi arkadaşlarıyla çevrili bir katili tutuklamak, soluk soluğa kalmadan bile zor olacaktı.

Suya artık kan karışmaktaydı. Miller bunu sezebiliyordu. Ayaktakımı istasyona, gemilere saldıracaktı. Bir de insanlar bu kargaşaya katılmaya başlarlarsa... durum nasıl bir seyir izleyecekti? Oradan bir kat yukarıda ve dönüşün ters istikametine doğru yarım kilometre mesafede, iç gezegen tiplerine hizmet veren bir genelev bulunuyordu. Yirmi birinci sektörün vergi müfettişi Ay’dan gelmiş bir kızla evliydi ve bununla sık sık böbürlendiği olmuştu.

Miller keskin nişancılarına yayılmalarını işaret ederken bile istasyonda çok fazla hedef olduğunu düşünüyordu. Bir yangının aklını başına getirmeye çalışır gibiydi. Onu burada durdurabilirse başka hiç kimse ölmezdi.

Candace hayalinde belirip kollarım göğsünde kavuşturdu ve *B planı nedir*? diye sordu.

Miller ayaktakımına ulaşmadan çok önce kalabalığın dış sınırı alarm vermişti bile. Bedenlerin ve tehditlerin akış yönü bir anda değişti. Miller şapkasını geriye doğru kaydırdı. Erkekler, kadınlar. Koyu, açık, sarı-kahverengi tenler. Hepsi de Kuşaklıların uzun ince vücut yapısına ve savaşa tutuşan şempanzelerin ağzı öfkeyle açılmış yüz ifadelerine sahipti.

“Bırakın içlerinden birkaçını aşağı alayım efendim,” dedi Gelbfish, terminali üzerinden. “İçlerine Tanrı korkusu sokayım.”

“O da olacak,” dedi Miller, öfkeli kalabalığa gülümseyerek. “O da olacak.”

Görmeyi beklediği surat öne çıktı. Üstü çıplak iri yarı adam. Elleri kanla kaplı katilin yanağına da birkaç damla sıçramıştı. İşte isyanın tohumu.

“Bunu mu?” diye sordu Gelbfish. Miller kendisine ve arkasındaki üniformalılara kötü kötü bakıldığı o anda bile üstü çıplak adamın alnında minicik bir kızılötesi noktanın durduğunu biliyordu.

“Hayır,” dedi. “Onu vurursan geri kalanlar iyice kızışır.”

“Peki ne yapacağız?” dedi Brown.

İşte bu harika bir soruydu.

“Efendim,” dedi Gelbfish, “pezevengin sol omzunda bir DGİ dövmesi var.”

“Eh,” dedi Miller, “onu vurman gerekirse oradan başla.”

Miller terminaliyle yerel sisteme girip alarmı susturdu ve bir adım öne çıktı. Konuştuğunda sesi yukarıdaki hoparlörlerden gürlüyordu.

“Ben Dedektif Miller. Cinayete yardım suçundan tutuklanmak istemiyorsanız sizlere derhal dağılmanızı öneririm.” Ardından terminalindeki mikrofonu susturup Üstü Çıplak’a doğru döndü. “Sen olduğun yerde kal koca adam. Parmağını bile oynatırsan seni vururuz.”

Kalabalıktan biri bir somun anahtarı fırlattı. Gümüşi metal Miller’ın kafasına doğru havada alçak bir yay çizdi. Miller yoldan çekilecek gibi oldu, fakat somun anahtarının sapı kulağına isabet etti. Başı çalan çanları andıran derin bir sesle dolarken boynundan aşağı akan kanın ıslaklığını hissedebiliyordu.

“Ateş etmeyin,” dedi Miller. “Ateş etmeyin.”

Kalabalık kendileriyle konuşulmuşçasına güldü. Aptallar. Bundan cesaret alan Üstü Çıplak kendinden emin adımlarla daha da ileri çıktı. Aldığı steroidler baldırlarını öylesine

şişirmişti ki paytak paytak yürüyordu. Miller terminalindeki mikrofonu yeniden açtı. Kalabalıktakiler onların birbirleriyle yüzleşmelerini seyrederlerken bir şeyleri kırıp dökemezlerdi. Ayaklanma yayılmıyordu. En azından şimdilik.

"Eee ahbap? Yalnızca savunmasız insanları mı tekmeleyerek öldürürsün, yoksa herhangi biri bu gösteriye katılabilir mi?" diye sordu Miller, sakin çıkmasına rağmen liman hoparlörlerinden Tanrı'nın beyanı gibi yükselen bir sesle.

"Sen ne zırvalıyorsun Dünyalı köpek?" dedi Üstü Çıplak.

"Dünya mı?" diyen Miller gevrek gevrek güldü. "Bir yerçekimi kuyusunda büyümüş gibi bir halim mi var? Ben bu kayada doğdum."

"Sen içlilerin avucuna düşmüşsün kaltak," dedi Üstü Çıplak. "Sen onların köpeğisin."

"Öyle mi?"

"Öyle dui," dedi Üstü Çıplak. *Öyle tabii.* Adam göğüs kaslarını sıkıp gevşetti. Miller gülmemek için kendini zor tuttu.

"Yani o zavallı kadıncağızı öldürmek İstasyonun iyiliği içindi ha?" dedi Miller. "Kuşak'ın iyiliği için? Enayilik etme çocuk. Sizi parmaklarında oynatıyorlar. Bir bahane bulup bu yeri kapatmak için sizin bir grup aptal isyancı gibi davranmanızı istiyorlar."

"Schrauben sie sie weibchen," dedi Üstü Çıplak, Kuşaklı aksanı taşıyan argo bir Almanca'yla. Sonra da öne eğilerek Miller'a diklendi.

Bana ikinci kez kaltak deniliyor, diye aklında geçirdi Miller.

"Şunu dizkapaklarından vur," dedi ardından. Üstü Çıplak'ın bacakları etrafa kanlar fışkırtarak ikiye katlandı ve adam uluyarak yere yığıldı. Miller onun kıvranan vücudunun yanından geçip ayaktakımına yaklaştı.

"Bu dallamadan mı emir alıyorsunuz?" diye sordu onlara. "Beni iyi dinleyin. Neyin geldiğini hepimiz biliyoruz. Dans başlıyor; hem de pat diye. Suyumuzla oynadılar ve hepimiz cevabın farkındayız. Hava kilidinden dışarı, ha?"

Miller duygularını suratlarından okuyabiliyordu: Keskin nişancıların yarattığı âni korku ve ardından kafa karışıklığı. Onlara düşünebilecekleri kadar zaman vermeyerek sözlerini sürdürdü. Bu sefer alt katların şivesini, yani eğitimin ve otoritenin dilini kullandı.

“Marslıların ne istediklerini biliyor musunuz? Sizden tam da bunu yapmanızı istiyorlar. Herkes Kuşaklılara bakıp bizim kendi İstasyonunu dağıtan bir psikopat sürüsü olduğumuzu zannetsin diye bu haltı yememizi istiyorlar. Kendi kendilerine bizim de tıpkı onlar gibi olduğumuzu söylemek istiyorlar. Ama değiliz. Biz Kuşaklıyız ve birbirimize arka çıkarız.”

Miller ayaktakımmın kenarındaki bir adamı seçti. Bu seferki Üstü Çıplak kadar değilse de yine iri yarıydı. Kolunda DGİ’nin kopuk halkası vardı.

“Sen,” dedi Miller. “Kuşak için savaşmak istiyor musun?”

“Dui,” dedi adam.

“İstediğinden eminim. O da istiyordu,” dedi Miller, başparmağıyla Üstü Çıplak’ı işaret ederek. “Ama o artık bir kötürüm ve cinayetten cezalandırılacak. Yani daha şimdiden içimizden birini kaybettik. Görüyor musunuz? Bizi birbirimize düşürüyorlar. Bunu yapmalarına izin veremeyiz. Tutuklamam, sakatlamam veya öldürmem gereken her biriniz günü gelince bir kişi eksilmemiz demektir. Ve o gün geliyor. Ama daha gelmedi. Anlıyor musunuz?”

DGİ’li adam kaşlarını çattı. Ayaktakımı onun etrafını boşaltarak yer açtı. Miller akıntının yönünün değiştiğini hissedebiliyordu. “Gün geliyor ahbap,” dedi DGİ’li, “Tarafını biliyor musun?”

Ses tonu tehditkar olsa bile arkasında yatan bir güç yoktu. Miller yavaş bir nefes aldı. Tehlike geçmişti.

“Daima meleklerden tarafım,” dedi. “Niye işinizin başına dönmüyorsunuz? Buradaki gösteri bitti ve hepimizin yapması gereken bir sürü şey var.”

İvmenin kesilmesiyle birlikte ayaktakımı dağıldı. Önce kenarlardan birer ikişer koptular, sonra da bütün düğüm

çözülüverdi. Gelmelerinden beş dakika sonra bir şeyler olduğunun tek kanıtı kendi kanının birikintisinde inildeyen Üstü Çıplak, Miller'ın kulağındaki kan ve de yasalara saygılı elli vatandaşın dövülerek öldürülmesini seyrettiği kadın cesediydi. Kısa boylu kadının üstünde bir Mars nakliye şirketinin uçuş elbisesi vardı.

Tek bir ölü. Bu gece için gene iyi, diye kara kara düşündü Miller. Yerdeki adamın yanına gitti. Üstü Çıplak'ın DGİ dövmesi kırmızıya bulanmıştı. Miller adamın yanına diz çöktü.

"Dostum," dedi, "oradaki kadın her kimse onu öldürmekten tutuklusun. Yanında bir avukat veya sendika temsilcisi bulunmadan sorguya iştirak etmek zorunda değilsin. Ve bana yan gözle bile bakacak olursan seni uzaya atarım. Beni anlıyor musun?"

Miller adamın gözlerindeki bakıştan anladığını biliyordu.

Yedinci Bölüm: Holden

Holden yarım g'de kahve içebilirdi. Hatta oturup bardağı burnunun altında tutabilir ve aromanın yükselmesine izin verebilirdi. Onu dilini yakmadan yavaşça yudumlayabilirdi. Kahve içmek mikrogravitede pek de iyi yapılabilecek bir faaliyet olmamasına rağmen yarım g'de altından kalkılabilirdi.

Holden o nedenle *Şövalye'nin* minik yemekhanesinin sessizliğinde otururken yalnızca kahveyi ve yerçekimini düşünmek için kendini çok zorluyordu. Normalde konuşkan olan Alex bile suskundu. Amos koca tabancasını masanın üstüne koymuştu ve korkutucu bir dikkatle ona bakıyordu. Shed uyuyordu. Naomi odanın karşı tarafında oturarak çay içiyor ve bir gözünü yanındaki duvar panelinde tutuyordu. Operasyon merkezini oraya aktarmıştı.

Holden aklını kahvede tuttuğu sürece Ade'nin son bir korku nidası attığını ve hemen ardından ışıltılı bir buhara dönüştüğünü düşünmek zorunda değildi.

Alex konuşarak onun bu çabasını mahvetti.

"Bir ara nereye gideceğimize karar vermemiz lazım," dedi.

Holden başını salladı, kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini kapadı. Kasları gerili teller gibi titreşiyor, periferik görüşü hayali bir ışığın belirip kaybolan benekleriyle doluyordu. Şerbet sonrası krizinin ilk sancıları başlamaktaydı ve bu seferki oldukça kötü geçecekti. Holden acı baş

göstermeden önceki bu son dakikaların keyfini çıkarmak istiyordu.

"Alex haklı Jim," dedi Naomi. "Koca bir çember üzerinde sonsuza kadar yarım g'de uçamayız."

Holden gözlerini açmadı. Göz kapaklarının arkasındaki karanlık parlak, faal ve biraz mide bulandırıcıydı.

"Sonsuza kadar beklemeyeceğiz," dedi, "Satürn İstasyonu'nun bana cevap vermesi ve gemileriyle ne yapacağımızı söylemesi için elli dakika bekleyeceğiz. *Şövalye* hâlâ P ve K'nin malı. Biz hâlâ oranın çalışanlarıyız. Bana yardım istememi söylediniz, ben de istedim. Şimdi o yardımın nasıl olacağını görmek için bekliyoruz."

"Öyleyse Satürn İstasyonu'na doğru uçmaya başlamamız gerekmez mi Patron?" diye sordu Amos, Naomi'ye hitaben.

Alex gülüp geçti. *"Şövalye'nin* motoruyla olmaz. Öyle bir yolculuk için gereken yakıta sahip olsaydık bile —ki değiliz— önümüzdeki üç ay boyunca bu konserve kutusunda oturmak istemiyorum," dedi. "Hayır. Bir yere gideceksek orası Kuşak veya Jüpiter olmalı. Şu an ikisinin tam arasındayız."

"Ben Ceres'e doğru yola devam edelim derim," dedi Naomi. "P ve K'nin orada büroları var. Jüpiter tesisindeki hiç kimseyi tanımıyoruz."

Holden gözlerini açmadan başını iki yana salladı.

"Hayır, bizi aramalarını bekleyeceğiz."

Naomi bıkkın bir ses çıkardı. Holden en küçük bir sesten bile kimin konuştuğunun anlaşılabilmesinin ne kadar komik olduğunu düşündü. Bir öksürük veya bir iç geçirme yeterliydi. Ya da Ade'nin ölmeden önce attığı o küçük nida.

Holden doğrulup oturdu ve gözlerini açtı. Elleri titremeye başladığından kahve bardağını dikkatle masaya bıraktı.

"Ceres'e doğru güneş istikametinde uçmak istemiyorum, çünkü torpil gemisi o yöne gitti ve onları kovalama hakkındaki uyarın doğruydu Naomi. Jüpiter'e uçmak da istemiyorum, çünkü tek bir yolculuğa yetecek kadar yakıtımız var ve bir kez o tarafa doğru uçmaya başlarsak

yönümüzü değiştiremeyiz. Burada oturup kahve içiyoruz, çünkü hem bir karar vermem gerekiyor, hem de P ve K o kararda söz sahibi. O nedenle onlardan cevap gelmesini bekleyeceğiz ve sonra bir karar vereceğim.”

Holden yavaşça ve dikkatle ayağa kalkıp mürettebat merdivenine doğru yürümeye başladı. “Birkaç dakikalığına uzanıp titremelerin azalmasını bekleyeceğim. P ve K ararsa bana bildirin.”

Holden ağzına yatıştırıcı tabletler attı—ağızda ekmek küfü gibi bir tat bırakan ince, acı haplar. Fakat uyuyamadı. McDowell elini onun koluna koyup durdu ve Jim diye seslendi. Becca gülüp bir denizci gibi küfretti. Cameron buzdaki hünerleriyle böbürlendi.

Ade’nin nefesi kesildi.

Holden, *Canterbury’*yle Ceres-Satürn seferini dokuz kez yapmıştı. Yılda iki geliş gidişten neredeyse beş yıl. Mürettebatın çoğu tüm bu zaman boyunca gemide çalışmıştı. *Cant’*la uçmak berbat bir iş olabilirdi, fakat bu aynı zamanda gidecek başka bir yer bulunmadığı anlamına geliyordu. Orada kalan insanlar gemiye bir ev gözüyle bakarlardı. Holden donanmadaki bitmek bilmez görev yeri değişikliklerinin ardından bu istikrarın kıymetini bilmiş, o da gemiyi kendine ev bellemişti. McDowell tam olarak duyamadığı bir şey dedi. *Cant* yüksek itişteymişçesine inledi.

Ade gülümseyip ona göz kırptı.

Tarihteki en korkunç bacak krampı Holden’ın vücudundaki tüm kasları aynı anda vurdu. Holden kauçuk ağızlığını sertçe ısırarak çığlık attı. Acı beraberinde neredeyse insanın yüreğine su serpen bir unutkanlık getiriyordu. Holden’ın zihni, bedeninin ihtiyaçları karşısında geri plana atıldı. Neyse ki —veya maalesef— ilaçlar o anda etkisini göstermeye başladı. Kasları gevşedi. Sinirleri haykırmayı bıraktı ve bilinci çekine çekine okula dönen bir öğrenci gibi

geri geldi. Ağızlığı çıkartırken Holden'ın çenesi ağrıyordu. Kauçukta diş izleri bırakmıştı.

Holden soluk mavi kamara ışığında nasıl bir insanın sivil bir gemiyi yok etme emrine uyabileceğini düşündü.

Donanmadayken kendisini geceleri uyutmayan bazı şeyler yapmıştı. Şiddetle karşı çıktığı bazı emirleri uygulamıştı. Fakat elli kişiyi taşıyan sivil bir gemiye kilitlenip altı nükleer silah fırlatan düğmeye basmak? İşte bunu reddederdi. Komuta subayı ısrar edecek olursa Holden verilen emrin yasadışı olduğunu duyurur, idari subaydan geminin kontrolünü almasını ve kaptanı tutuklamasını talep ederdi. Onu silah kontrol masasından kaldırmaları için de vurmaları gerekirdi.

Fakat o tür bir emri uygulayacak türden insanlar tanımıştı. Kendi kendine onların sosyopat ve hayvan olduklarını, gemine çıkıp motorunu söken ve havanı çalan korsanlardan daha iyi olmadıklarını, insan sayılamayacaklarını söylemişti.

Yine de içinin nefretle dolduğu, ilaç kaynaklı hiddetinin nihilistik bir huzur verdiği o anda bile saldırganların budalaca davrandıklarına inanamıyordu. Zihninin gerisindeki bir fısıltı soru sormayı sürdürüyordu. *Niye? Bir buz taşıyıcısını yok etmekten kim kazançlı çıkar? Kim bu işten para kazanır? Para kazanan biri daima vardır.*

Seni bulacağım. Seni bulacağım ve hayatını karartacağım. Ama öyle yapmadan önce senden bir açıklama koparacağım.

İlaçların ikinci dalgası da kan dolaşımında patladı. O sıcak ve gevşek halinde damarları şurupla dolu gibiydi. Tabletler onu bayıltmadan hemen önce Ade gülümseyip göz kırptı.

Ve toz halinde dağıldı.

İletişim sistemi öterek onu uyardı. Derken Naomi'nin sesi duyuldu. "Jim, P ve K'nin cevabı nihayet geldi. Mesajı sana yollamamı ister misin?"

Holden sözcüklerden bir anlam çıkarmaya uğraştı. Gözlerini kırpıştırdı. Ranzasında bir terslik vardı. Gemide de.

Neler olduğunu yavaş yavaş hatırladı.

“Jim?”

“Hayır,” dedi Holden. “Onu sizinle beraber operasyon merkezinde seyretmek istiyorum. Ne zamandır uyuyordum?”

“Üç saat,” dedi kadın.

“Tanrım. Bize dönüş yapmakta hiç acele etmemişler, değil mi?”

Holden yana doğru yuvarlanarak yatağından kalktı ve kirpiklerini bir arada tutan çapağı sildi. Uykusunda ağlamıştı. Kendi kendine bunun şerbetin etkilerinden kaynaklandığını söyledi. Göğsündeki ağrının sebebi de sadece aşırı yorulmuş bir kıkırdaktı.

Bizi aramadan önce üç saat ne yaptınız? diye düşündü merakla.

Naomi onu iletişim santralinde bekliyordu. Önündeki ekranda konuşmak için ağzını açmış bir adamın yüzü donup kalmıştı. Adamın tanıdık bir siması vardı.

“Bu operasyon müdürü değil.”

“Hayır. P ve K’nin Satürn İstasyonu’ndaki hukuk danışmanı. Hani malzeme hırsızlığına karşı önlem alındıktan sonra o konuşmayı yapan adam var ya?” dedi Naomi. “‘Bizden çalmak sizden çalmaktır.’ İşte o.”

“Yani bir avukat,” dedi Holden, yüzünü ekşiterek. “Öyleyse haberler kötü demektir.”

Naomi mesajı baştan başlattı. Avukat hareketlendi.

“James Holden, ben Wallace Fitz. Satürn İstasyonu’ndan arıyorum. Yardım çağrını ve olay hakkındaki raporunu aldık. *Canterbury*'nin yok edilişi için Mars’ı suçladığın yayınını da. Yaptığın en iyi ifadeyle ihtiyatsızlıktı. Yayınının ulaşmasının üzerinden beş dakika bile geçmeden Mars’ın Satürn İstasyonu’ndaki temsilcisi ofisime geldi. MKC, hükümetleri tarafından korsanlık yapıldığına yönelik asılsız suçlamalar olarak gördüğü iddia karşısında oldukça kızgın.

“MKCD meseleyi incelemek ve varsa gerçek suçluları bulup çıkarmak için Jüpiter sistemindeki gemilerinden birini sizi almaya yolluyor. Geminin adı MKCD *Donnager.* P ve K’den

verilen emirlerin şöyle: Mümkün olan en yüksek süratle Jüpiter sistemine uçacaksınız. MKCD *Donnager* veya Mars Kongresel Cumhuriyet Donanmasının herhangi bir subayı tarafından verilen talimatlara harfi harfiyen uyacaksınız. *Canterbury*'nin yok edilişine dair olarak yapılacak araştırmada MKCD'ye yardım edeceksiniz. Biz veya *Donnager* dışında hiç kimseye yayın yapmayacaksınız.

"Şirketten ve Mars hükümetinden gelen bu talimatları uygulamazsanız P ve K'yle olan kontratınız sonlandırılacak. Ayrıca bir P ve K uzay mekiğine yasadışı yollardan sahip olmuş sayılacaksınız ve kanunun izin verdiği en ağır ceza istemiyle hakkınızda dava açılacak.

"Wallace Fitz tamam."

"Olmaz," dedi Amos. "Kesinlikle olmaz."

Yemekhane küçük bir alandı. Beşi birden orada rahat rahat oturamıyordu. Gri laminant duvarlarda bir zamanlar küf tutmuş, sonrasında mikrodalgalarla ve çelikpamuğuyla temizlenmiş yerlerdeki sarmal biçimli parlak çizikler göze çarpıyordu. Shed sırtını duvara vermişti ve Naomi masanın karşısında oturmaktaydı. Alex kapı eşiğinde ayakta duruyordu. Avukat daha ilk cümlesini bile bitirmeden Alex odanın arka kısmında volta atmaya başlamıştı—iki hızlı adım, sonra bir dönüş.

"Ben de durumdan hoşnut değilim. Ama şirket merkezinden gelen emirler böyle," dedi Holden, yemekhanedeki ekranı işaret ederek. "Sizin de başınızı belaya sokmak istememiştim."

"Sorun değil Holden. Ben hâlâ doğru şeyi yaptığını düşünüyorum," karşılığını verdi Shed, bir elini seyrek sarı saçlarının içinden geçirerek. "Sizce Marslılar bize ne yapacak?"

"Bence Holden telsizin başına dönene ve saldıranın onlar olmadığını söyleyene kadar tırnaklarımızı sökecekler," dedi Amos. "Bu ne biçim iş böyle? Önce bize saldırıyorlar, şimdi

de onlarla *iş birliği* yapmamız gerekiyor. Onlar kaptanı öldürdüler!”

“Amos,” dedi Holden.

“Kusura bakma Holden... şey, Kaptan,” dedi Amos. “Ama Tanrı aşkına. Burada bizi resmen domaltıyorlar. İstediklerini yapmayacağız, değil mi?”

“Sonsuza kadar bir Mars hapishane gemisinin içinde kaybolmak istemiyorum,” dedi Holden. “Bana kalırsa önümüzde iki seçenek var. Ya emirlere uyacağız —ki bu kendimizi onların insafına bırakmak demektir— ya da Kuşak’a gidip saklanmaya çalışacağız.”

“Benim oyum Kuşak’a,” dedi Naomi, kollarını göğsünde kavuşturarak. Amos elini kaldırarak bu fikri destekledi. Shed de yavaşça kendi elini kaldırdı.

Alex başını iki yana salladı.

“Donnager’i bilirim,” dedi. “Bir gezinti teknesi değil, MKCD’nin Jüpiter filosunun amiral gemisidir. Savaş gemisi. Çeyrek milyon tonluk bir dev. o boyuttaki bir gemide hizmet ettin mi hiç?”

“Hayır. Destroyerden daha büyük bir şeyde bulunmadım,” diye cevapladı Holden.

“Ben ana filodayken *Bandon*'da hizmet etmiştim. Öyle bir geminin bizi bulamayacağı hiçbir yere gidemeyiz. O gemilerde her biri bizim gemimizin tamamından daha büyük dört ana motor bulunur. Gemideki her tayfayı ağzına kadar şerbetle doldurup uzun zaman yüksek g’de gitmek üzere tasarlanırlar. Ondan kaçamayız efendim. Kaçsak bile sensör paketi güneş sisteminin öteki ucundaki bir golf topunu bulup onu bir torpille vurabilir.”

“Sen onu boş ver Kaptan,” dedi Amos, ayağa kalkarak. “O Marslı ibneler *Cant*'ı patlattılar! Ben kaçalım derim. En azından işlerini zorlaştıralım.”

Naomi bir elini onun koluna koydu. İri yarı tamirci duraksadı, başını iki yana salladı ve yerine oturdu. Yemekhane sessizliğe büründü. Holden, McDowell’ın hiç

böyle bir karar vermek zorunda kalıp kalmadığını ve yerinde olsa yaşlı adamın ne yapacağını düşündü.

“Jim, karar senin,” dedi Naomi, fakat bakışları sertti. *Hayır, mürettebatının dört üyesini emniyete alacaksın. Hepsi o kadar.*

Holden başını salladı ve parmaklarını hafif hafif dudaklarına vurdu.

“P ve K bu olayda arkamızı kollamıyor. Muhtemelen kaçamayız; ama ortadan kaybolmak da istemiyorum,” dedi Holden. “Sanırım isteklerini yerine getireceğiz, ama sessiz sedasız değil,” diye de ekledi. “Niye emrin ruhuma karşı gelmiyoruz?”

Naomi iletişim paneli üzerinde çalışmayı bitirdi. Sıfır yerçekiminde saçları siyah bir bulut gibi başının etrafında uçuşuyordu.

“Tamamdır Jim. Tüm gücü iletişim çanağına aktarıyorum. Bunu Titania’ya kadar açıkça alacaklar,” dedi kadın.

Holden kaldırdığı elini terden kafasına yapışmış saçlarında gezdirdi. Bu hareketi yerçekimsiz ortamda onları her yöne dikmekten başka bir işe yaramadı. Akabinde uçuş elbisesinin fermuarım çekip kayıt düğmesine bastı.

“Ben eskiden *Canterbury’*de, şimdiyse *Şövalye*’de görevli James Holden. *Canterbury’yi* kimin yok ettiğinin tespitine yönelik soruşturmada işbirliği yapıyoruz ve o soruşturmanın gereği olarak geminiz MKCD *Donnager*’a çıkmayı kabul ediyoruz. Bu işbirliğinin esir alınmayacağımızı veya zarar görmeyeceğimizi garantilemesini umuyoruz. Öyle bir davranış *Canterbury*’nin bir Mars gemisi tarafından yok edildiği fikrini güçlendirecektir. James Holden tamam.”

Holden arkasına yaslandı. “Naomi, onu genişbanttan yolla.” “Bak bu kurnazca bir numara oldu Patron,” dedi Alex. “Artık bizi kolay kolay ortadan kaldıramazlar.”

“Ben şeffaf toplum idealine inanan biriyimdir Bay Kamal,” dedi Holden. Alex sırıttı, kendim geriye doğru itti ve

iskeleden aşağı süzüldü. İletişim paneline son bir kez dokunan Naomi genzinden ufak ve hoşnut bir ses çıkardı.

“Naomi,” dedi Holden. Kadın ondan tarafa dönerken ikisi birlikte boğuluyormuşçasına saçları tembel tembel savruldu. “Bu iş kötü sonuçlanırsa senden isteğim... senden isteğim.

“Seni kurtlara yem etmem,” dedi kadın. “Tüm suçu senin üstüne yıkmam ve ötekileri Satürn İstasyonu’na sağ salim götürmem.” “Evet,” dedi Holden. “Kahramanlık etme.”

Sözcüklerdeki ironi kaybolana kadar kadın onların havada asılı kalmasına izin verdi.

“Öyle bir şey yapmak aklımın ucundan bile geçmedi efendim,” dedi Naomi.

“Şövalye, ben MKCD *Donnager*'dan Kaptan Theresa Yao,” dedi iletişim ekranındaki ciddi görünümlü kadın. “Mesajınız alındı. Lütfen daha fazla genel yayın yapmaktan kaçının. Navigatörüm rota bilgisini size az sonra yollayacak. O rotayı aynen takip edin. Yao tamam.” Alex bir kahkaha attı.

“Galiba onu fena kızdırdın,” dedi adam. “Rota bilgisi geldi. Bizi on üç gün içinde alacaklar. Hem böylece öfkesini iyice biriktirmesi için Yao’nun bol bol zamanı olur.”

“Demek zincire vurulup tırnaklarımın altına iğneler batırılmadan önce on üç günüm var,” diyen Holden iç geçirip koltuğunda arkasına yaslandı. “Eh, hapis ve işkenceye doğru yapacağımız yolculuğa bir an önce başlasak iyi olacak. İletilen rotaya kilitlenebilirsiniz Bay Kamal.”

“Anlaşıldı Kap— Hıh?” dedi Alex.

“Bir sorun mu var?”

“Şey, *Şövalye* çarpabileceği nesnelere karşı itiş öncesi bir tarama yaptı,” dedi Alex. “Ve rotamız altı adet Kuşak nesnesininkiyle kesişiyor.”

“Kuşak nesnesi mi?”

“Aktarıcı sinyali olmayan hızlı temaslar,” cevabını verdi Alex, “Bunlar gemi ama karanlık uçuyorlar. Bize Donnager’dan yaklaşık iki gün önce ulaşacaklar.”

Holden görüntüyü önüne açtı. Renkleri sarı-turuncudan kırmızıya kayan altı küçük simge. Yüksek itiş.

“Eee,” dedi Holden ekrana, “peki *siz* kimsiniz?”

Sekizinci Bölüm: Miller

“Dünya ile Mars’ın hayatta kalmasını sağlayan tek şey Kuşak’ı sömürmeleri. Bizim zayıflığımız onlar için bir güç kaynağı,” dedi maskeli kadın, Miller’ın terminal ekranından. DGİ’nin kopuk halkası bir çarşafın üstüne boyanmışçasına hemen arkasında asılıydı. “Onlardan korkmayın. Ellerindeki tek güç sizin korkunuz.”

“Eh, bir de yüz kadar savaş gemisi,” dedi Havelock.

“Duyduğum kadarıyla,” dedi Miller, “ellerini çırpıp dilek tutarsan seni vuramazlarmış.”

“Onu bir ara denemek lazım.”

“İsyan etmeliyiz! ” dedi kadın, tizleşen bir sesle. “Kaderimiz bizden çalınmadan önce onu elimize almalıyız! *Canterbury*’yi unutmayın! ”

Miller ekranını kapatıp sandalyesinde arkasına yaslandı. Vardiya değişiminin olduğu karakolda yeni gelenleri gelişmelerden haberdar eden önceki vardiya polislerinin sesi birbirine karışıyordu. Taze kahve kokusu sigara dumanıyla yarış halindeydi.

“Bunun gibi belki bir düzine var,” dedi Havelock, kapalı duran terminal ekranım başıyla işaret ederek. “Ama en sevdiğim o. Bazen ağzından köpükler saçtığına yemin edebilirim.”

“Başka kaç dosya var? ” diye sordu Miller.

Ortağı omuz silkti. “İki, üç yüz,” dedi Havelock ve sigarasından bir nefes daha çekti. Yeniden sigaraya

başlamıştı. “Her birkaç saatte yeni bir tanesi ortaya çıkıyor. Tek bir yerden de gelmiyorlar. Bazen radyodan yayınlanıyorlar. Bazen umumi bölümlemelerde çıkıyorlar. Orlan liman tarafındaki bir barda o küçük sanal gerçeklik cihazlarından broşür gibi dağıtan bazı adamlar bulmuş.”

“Onları tutuklamış mı?”

“Hayır,” dedi Havelock, bunun bir önemi yokmuş gibi.

Kendini kurban ilan eden James Holden kendisinin ve mürettebatının çamur atmak ya da imalarda bulunmak yerine Mars donanmasından binleriyle konuşacağını gururla duyurduğundan beri bir hafta geçmişti. *Canterbury*'nin yok edilişinin görüntüleri her yerdeydi ve videonun her karesi için tartışmalar almış başını gidiyordu. Olayı belgelendiren kayıt dosyaları kimine göre tamamıyla gerçekken kimine göre açıkça tahrif edilmişti. Tankeri katleden torpiller kimine göre birer nükleer bombayken kimine göre kazara motora delen standart korsan füzesiydi. Kimine göreyse tüm bunlar *Cant*’ı gerçekten neyin yok ettiğini örtbas etmek için arşiv kayıtlarından alıntı yapılarak hazırlanmış bir hileydi.

İsyanlar her hava girişinde yeniden alev almaya yetecek kadar sıcak bir yangın gibi üç gün boyunca aralıklarla devam etmişti. Devlet daireleri yoğun güvenlik altında bile olsa tekrar açılmıştı. Limanlarda işler geri kalmışsa da eksikler gideriliyordu. Miller’ın vurulmasını emrettiği üstü çıplak piç kurusu Yıldız Burgusu’nun gözaltı revirinde yatıyordu. Yeni dizlerin takılmakta olduğu adam Miller’a yönelik şikâyetlerde bulunuyor ve cinayetten yargılanmaya hazırlanıyordu.

On beşinci sektördeki bir ambarda altı yüz metreküp nitrojen kaybolmuştu. Lisanssız bir fahişe dövülüp bir depolama birimine kilitlenmişti; saldırganları hakkındaki delilleri paylaşır paylaşmaz da tutuklanacaktı. On altıncı kattaki güvenlik kameralarını kıran çocukları yakalamışlardı. Görünüşte her şey olması gerektiği gibiydi.

Tabii yalnızca görünüşte.

Cinayet masasında çalışmaya başladıktan sonra Miller'ın dikkatini çeken şeylerden biri de kurbanların ailelerinin — eşlerini, çocuklarını ve sevdiklerini kaybeden; şiddetin hayatlarını altüst ettiği insanların— o aşırı sükûneti olmuştu. Bunlar genellikle dedektifleri evlerine buyur ederler, içecek ikramında bulunup yöneltilen soruları sakin sakin cevaplarlardı. Olaydan habersiz bir sivil onları normal kimseler sanabilirdi. Miller'a hasarın ne kadar derine indiği gösteren tek şey, kendilerine hakim olmaları ve gözlerinin çeyrek saniye geç odaklanması olurdu.

Ceres İstasyonu da kendine hakimdi. Gözleri çeyrek saniye geç odaklanıyordu. Orta sınıf insanlar —esnaflar, bakım-onarım işçileri, bilgisayar teknisyenleri— adi suçluların yaptıkları metroda ondan kaçmıyorlardı. Miller yakına geldiğinde sohbetler kesiliyordu. İstasyondaki kuşatma altında olma hissi giderek artıyordu. Bir ay öncesine kadar kanun koruyucular olan Miller ile Havelock, Cobb ile Richter ve geri kalanlar artık Dünya kökenli bir güvenlik şirketinin çalışanlarıydılar.

Aradaki fark kolayca göze çarpmasa bile derindi. Bu durum Miller'ın daha dik durmayı, bir Kuşaklı olduğunu vücuduyla ortaya koymayı istemesine yol açıyordu. Oraya ait olduğunu göstermeyi istemesine. İnsanların olumlu kanaatlerini geri kazanmayı istemesine. Belki de sanal gerçeklik propagandası yapan bir grup adamı bir uyarı cezasının ardından serbest bırakmayı istemesine.

Bu hiç de akıllıca bir dürtü değildi.

"Elimizde ne var?" diye sordu Miller.

"Aynı çetenin elinden çıkmışa benzeyen iki soygun," dedi Havelock. "Geçen haftaki o aile içi şiddet dosyasının kapanması lazım. Nakanesh İthalat Konsorsiyumu'na epey büyük bir saldırı düzenlenmişti, ama Shaddid o konuyu Dyson ve Patel'le konuşuyordu. Yani herhalde çoktan sahiplenilmiştir. "

"Peki sen ne yapmak istiyorsun?"

Havelock gözlerini kaçırdığı gerçeğini örtmek için etrafına bakındı. Ortalık karıştığından beri bunu daha sık yapar olmuştu.

“Raporları cidden tamamlamamız gerek,” dedi Havelock. “Sadece o aile içi şiddeti değil. Sırf noktayı koymadığımız için açık bekleyen dört-beş klasör daha var.”

“Peki,” dedi ortağı.

Miller ayaklanmalar başladığından beri barlarda Havelock’a herkesten sonra servis edilmesini seyretmişti. Shaddid de dahil diğer polislerin hususi olarak yanına gelip *kendisinin* iyi bir adam olduğunu söylediklerini ve böylece bir Dünyalı’yla ortak edildiği için üstü kapalı biçimde özür dilediklerini görmüştü. Havelock’un da bunu gördüğünün farkındaydı.

Bu durum Miller’ın ortağını korumak, ona günlerini kâğıt işlerinin ve karakol kahvesinin güvenli ortamında geçirtmek, içinde büyüdüğü yerçekiminden dolayı nefret edilmiyormuş gibi davranmasında ona yardımcı olmak istemesine yol açıyordu.

Bu da akıllıca bir dürtü değildi tabii.

“Peki ya senin o saçma sapan davan ne olacak?” diye sordu Havelock.

“Ne?”

Havelock bir klasörü havaya kaldırdı. Julie Mao davası. Şu adam kaçırma işi. Yan gösteri. Miller başını sallayıp gözlerini ovuşturdu. Karakolun ön tarafındaki biri cıyakladı. Başka biri güldü.

“Hayır,” dedi Miller. “Ona daha dokunmadım.”

Havelock sırıtarak klasörü ortağına uzattı. Miller klasörü alıp açtı. On sekiz yaşındaki kız mükemmel dişleriyle ona sırıttı.

“Tüm kâğıt işlerini başına yıkmak istemiyorum,” dedi Miller.

“Hey, beni o davadan alıkoyan sen değilsin ki. Karar Shaddid’indi. Zaten bu sadece bir masa başı işi. Öldürülen

biri yok. Yine de kendini suçlu hissediyorsan mesaiden sonra bana bir bira ısmarlayabilirsin."

Miller klasörü masasının köşesine hafif hafif vurdu. Küçük darbeler içerideki belgeleri klasörün sırtına dayadı.

"Tamam," dedi. "Şu saçmalık hakkında biraz araştırma yapacağım. Öğle yemeğine kadar döner ve patronu mutlu etmek için bir şeyler yazarım."

"Ben burada olacağım," dedi Havelock, Sonra Miller ayağa kalkarken ekledi. "Hey. Bak. Emin olana kadar bir şey söylemek istemiyordum ama başka birinden duymanı da istemem..."

"Transfer başvurusunda mı bulundun?" dedi Miller.

"Evet. Buradan geçen o Protogen kontratçılarından bazılarıyla konuştum. Ganymede bürolarının yeni bir başmüfettiş aradığını söylediler. Ben de düşündüm ki..." Havelock omuz silkti.

"İyi bir karar," dedi Miller.

"Kubbelerin altından bakmam gerekse bile gökyüzü olan bir yere gitmek istiyorum," dedi Havelock ve polisliğin o sahte erkeksiliği bile sesindeki hasreti gizleyemedi.

"İyi bir karar," diye tekrarladı Miller.

Juliette Andromeda Mao'nun deliği limanın yakınlarındaki on dört seviyeli bir tünelin dokuzuncu katındaydı. Asteroide sahte yerçekimi verilmeden önceki yıllarda bir düzine tepki kütlesi bölümünden biri olarak kullanılan ve daha sonra tadilattan geçirilen ters V şeklindeki kocaman boşluğun tepesi yarım kilometre genişlikteyken dibi standart bir metro tünelinden daha geniş değildi. Duvarlara gömülü binlerce ucuz delikten her katta yüzlerce vardı ve bunlar tek göz kulübeler gibi birbiri ardına sıralanıyordu. Taraçalı sokaklarda oynayan çocuklar durduk yerde gülüşerek çığlık çığlığa bağrışıyorlardı. Dipteki biri dönüşün yarattığı sürekli rüzgârda bir uçurtma uçuruyor, elmas şeklindeki polyester o mikrotürbülansta yukarı aşağı ve sağa sola savruluyordu.

Miller duvarda yazılı rakamları terminalinden kontrol etti. *5151-1.* Zavallı zengin kızcağızın evi.

Miller kendisininkini kullanarak mevcut şifreyi aştı ve kilitleri açılan kirli yeşil kapı onun geçmesine izin verdi.

İstasyonunun gövdesine girinti yapan deliğin içi üç küçük odadan ibaretti: öndeki bir genel yaşam alanı, içindeki ranzadan pek de büyük olmayan bir yatak odası ve de hepsi dirsek mesafesindeki bir duşakabinden, tuvaletten ve lavabodan oluşan bir banyo. Ev standart bir tasarımdı. Miller onun gibi binlercesini görmüştü.

Miller özel olarak hiçbir şeye bakmadan, havalandırma sisteminden akan havanın huzur verici tıslamasını dinleyerek bir dakika boyunca öylece durdu. Hüküm vermeyi erteleyerek kafasında eve ve onun vasıtasıyla da orada yaşayan kıza dair bir izlenimin oluşmasını bekledi.

Sade uygun sözcük değildi. Ev yalındı, evet. Yegane dekorasyonlar odanın ön kısmındaki masada duran, bir kadın yüzünün hafiften soyut denebilecek çerçeveli bir suluboya resmi ile yatak odasındaki ranzanın yukarısına dizili, her biri oyun kâğıdı ebatlarındaki bir plaket kümesiydi. Miller küçük yazıları okumak için plaketlerden birine doğru eğildi. Julie Mao'ya —Juliette değil—jiu jitsudaki başarısı sebebiyle Ceres Merkezi'nden verilmiş mor kuşak statüsü. Sonradan kahverengi kuşağa çıktığını gösteren bir diğeri. İkisi arasında iki sene vardı. Zorlu bir okuldu demek ki. Miller parmaklarını siyah kuşakta verilecek plaketin koyulacağı duvardaki boş alana değdirdi. İçeride herhangi bir özentilik emaresi yoktu—taklit ninja yıldızları veya sahte kılıçlar gibi. Yalnızca Julie Mao'nun başarısını gösteren küçük bir referans. Miller bunun için kızı takdir etti.

Çekmecelerde iki farklı elbise vardı: biri kalın kanaviçe ve kot, diğeri ipek fularlı mavi keten. Biri iş, diğeri eğlence için. Bunlar kendisinin sahip olduklarından bile daha azdı ve Miller'ın giyim kuşama düşkün olduğu pek söylenemezdi.

Çorapların ve iç çamaşırlarının yanında DGİ'nin kopuk halkasını taşıyan geniş bir kol bandı duruyordu. Böyle bir

çöplük karşılığında servet ve ayrıcalığa sırt çevirmiş bir kız için bu hiç de büyük bir sürpriz değildi. Buzdolabında bozulmuş yiyeceklerle dolu iki adet evlere servis kutusu ile bir şişe yerel bira mevcuttu.

Miller tereddüt etti, sonra birayı eline aldı. Masaya oturup deliğin dahili terminalini açtı. Shaddid'in dediği gibi Miller'ın şifresi Julie'nin bölümlemesini açtı.

Masaüstü resmi bir yarış kızağıydı. Arayüz küçük ama okunaklı simgelerle özelleştirilmişti. İletişim, eğlence, iş, kişisel dosyalar. *Zarif.* İşte uygun sözcük buydu. Sade değil zarif.

Tıpkı yaşam alanında yaptığı gibi profesyonel dosyaları çabucak gözden geçirerek zihninin genel bir izlenim edinmesini sağladı. Ayrıntılı bir bakışın da zamanı gelecekti ve ilk izlenimler genellikle bir ansiklopediden daha faydalı olurdu. Birbirinden farklı hafif taşıma araçlarına yönelik eğitim videoları. Hiçbiri alarm zilleri çaldırmayan bazı siyasi arşivler. Kuşak'taki ilk göçmenlerden birinin yazdığı bir şiir kitabının taranmış versiyonu.

Miller kızın özel yazışmalarına geçti. Her şey bir Kuşaklı'ya yakışır biçimde düzenli ve kontrollü tutuluyordu. Gelen tüm mesajlar alt klasörlere aktarılmıştı. İş, Kişisel, Yayın, Alışveriş. Miller 'Yayın' klasörünü açtı. İki veya üç yüz siyasi haber bülteni, tartışma gruplarından derlemeler, ilanlar ve duyurular. Aralardaki birkaçına bakıldığı olmuşsa da dini gözlemler içeren herhangi bir şey yoktu. Julie bir dava uğruna kendini feda edebilecek, fakat propaganda okumaktan hoşlanmayan türde bir kadındı. Miller bu bilgiyi de bir kenara yazdı.

Alışveriş klasörü basit ticari mesajlardan oluşan uzun bir listeydi. Bazı faturalar, bazı duyurular, bazı mal ve hizmet istekleri. Miller'ın gözüne Kuşak merkezli bir yalnız kalpler başvurusunun iptali çarptı. Julie bir önceki yılın Şubat ayında 'düşük g, düşük baskı' sloganlı bir çöpçatanlık hizmetine yazılmış ve onu hiç kullanmadan Haziran'da iptal ettirmişti.

‘Kişisel’ başlıklı klasör daha çeşitliydi. İçinde kabaca bir tahminle farklı isimlere ayrılmış altmış veya yetmiş alt klasör bulunuyordu. Bunlardan bazıları insan adıydı—Sascha Lloyd-Navarro, Ehren Michaels gibi. Diğerleri birer kişisel notasyondu—Tartışma Grubu, DGİ.

Utandırma Amaçlı Zırvalar.

“Bak bu ilginç olabilir,” dedi Miller boş deliğe.

Hepsi de Kuşak’taki ve Ay’daki Mao-Kwikowski Ticaret istasyonlarından gelen, beş sene öncesine kadar dayanan elli mesaj. Siyasi fasiküllerin aksine biri dışında hepsi açılmıştı.

Miller biradan bir fırt çekti ve en yeni iki mesajı değerlendirdi. Henüz okunmamış olan sonuncusu JPM’den geliyordu. Bir tahminde bulunması gerekirse Jules-Pierre Mao derdi. Ondan hemen öncekinin ekindeyse hiçbiri gönderilmemiş üç farklı cevap müsveddesi gözükmekteydi. Bu mesajın kaynağı Ariadne’ydi. Kızın annesi.

Dedektiflik yapmanın daima röntgenci bir tarafı vardı. Miller’ın orada olması, hiç tanışmadığı bir kadının özel hayatını kurcalaması yasaldı. Julie’nin yalnız ve mağrur biri olduğunu, banyosunda kendisinden başka birine ait bir tuvalet eşyasının bulunmadığını bilmesi meşru bir soruşturmanın parçasıydı. Miller kızın bölümlemesindeki her özel mesajı okusa bile hiç kimse onun hakkında bir şikayette bulunamazdı—en azından mesleğini ilgilendiren konularda. İçeri girdiğinden beri yaptığı en ahlaksızca şey kızın birasını içmek olmuştu.

Tüm bunlara rağmen Miller sondan bir önceki mesajı açmadan önce birkaç saniye tereddüt etti.

Ekrandaki görüntü değişti. Donanım daha iyi olsaydı yazılar kâğıt üzerindeki mürekkepten ayırt edilemezdi. Fakat Julie’nin ucuz sistemi ince satırlarda titreşiyor ve sol kenarda yumuşak bir parıltıyla sızıntı yapıyordu. Ya harf şekillerini ve satır uzunluklarım çeşitlendirecek kadar iyi bir metin programıyla yaratılmış ya da sahiden elle yazılmış olan yazılar narin ve okunaklıydı.

Tatlım,

Umarım hayatında her şey yolunda gidiyordur. Keşke bazen bana kendiliğinden de yazsan. Kimi zaman sırf kendi kızımın ne durumda olduğunu öğrenmek için üç nüsha dilekçe yazmam gerekiyormuş gibi geliyor. Atıldığın bu maceranın özgürlükle ve kendi kendine yetebilmekle ilgili olduğunun farkındayım, ama bu bile düşünceli davranmaya engel olmamalı.

Seninle irtibata geçmemin asıl sebebi babanın şirketinin yine o konsolidasyon dönemlerinin birinden geçiyor olması ve Çatalkuyruk'u *satmayı düşünüyor olmamız. Onun bir zamanlar senin için önem taşıdığının farkındayım, fakat galiba hepimiz senin ileride tekrar yarışlara katılabileceğin ümidinden vazgeçtik. Kızağına ne zamandır boşu boşuna depolama ücreti ödüyoruz ve böyle bir konuda duygusal davranmanın gereği yok.*

Mektup akıcı bir *AM* parafıyla imzalanmıştı.

Miller kelimeler üzerinde düşündü. Nedense süper zenginlerin ailevi tehditlerinin daha incelikli olmasını beklemişti. *İstediğimizi yapmazsan, bize mektup yazmazsan, eve dönmezsen, bizi sevmezsen oyuncaklarını çöpe atarız.*

Miller yarım bırakılmış ilk cevap müsveddesini açtı.

Anne (tabii hâlâ kendine öyle diyorsan),

Günümün içine bir de sen sıçtığın için çok teşekkürler: Ne kadar bencil, dar kafalı ve kaba olduğuna inanamıyorum. Geceleri nasıl uyuyabildiğine veya benim böyle bir şeyden

Miller mektubun geri kalanını çabucak geçirdi. Yazının üslubu tutarlı gözükmekteydi. İkinci müsvedde ondan sadece iki gün sonrasının tarihini taşıyordu. Miller ona atladı.

Anne,

Şu son birkaç yıldır bu kadar soğuk davrandığım için üzgünüm. Sen ve babam için bunun zor bir durum olduğunu biliyorum. Aldığım kararların size zarar vermesi gibi bir niyetim olmadığını umarım anlıyorsunuzdur.

Çatalkuyruk’a *gelince; o konudaki fikrinizi gözden geçirmenizi umuyorum. O benim ilk teknem ve ben*

Mesaj orada sona eriyordu. Miller arkasına yaslandı.

“Vay be,” dedi hayali Julie’ye ve ardından son müsveddeyi açtı.

Ariadne,

Ne yapmanız gerekiyorsa yapın.

Julie

Miller güldü ve elindeki şişeyle ekrana kadeh kaldırdı. Kızlarına nereden vurarak canını yakabileceklerini biliyorlardı ve Julie darbeye göğüs germişti. Miller kızı yakalayıp evine postalarsa o her ikisi için kötü bir gün olacaktı. Hatta hepsi için.

Birayı bitirdi, şişeyi geri dönüşüm haznesine attı ve son mesajı açtı. *Çatalkuyruk’*un nihai kaderini öğrenmekten az da olsa korkuyordu; fakat bilebildiği kadar şey bilmek onun göreviydi.

Julie,

Bu işin şakası yok. Bu annenin o isteri nöbetlerinden biri değil. Elimde Kuşak’ın çok tehlikeli bir yer haline gelmek üzere olduğunu gösteren sağlam bilgiler var. Aramızdaki sorunlar ne olursa olsun onları daha sonra çözebiliriz.

KENDİ GÜVENLİĞİN İÇİN HEMEN EVE DÖN.

Miller kaşlarını çattı. Hava dönüştürücü uğuldamayı sürdürdü. Mahallenin çocukları dışarıda tiz ve yüksek bir ıslık çaldılar. Miller ekrana dokunarak en son Utandırma Amaçlı Zırva mesajını kapadı, sonra tekrar açtı.

Mesaj James Holden ve *Canterbury*, Mars ile Kuşak’ı savaşın eşiğine getirmeden iki hafta önce Ay’dan gönderilmişti.

Bu ek gösteri ilginç bir hal almaya başlıyordu.

Dokuzuncu Bölüm: Holden

“Gemilerden hâlâ cevap yok,” dedi Naomi, iletişim panelindeki bir tuş dizisine dokunarak.

“Olacağını da zannetmiyordum. Ama takip edilmekten endişelendiğimizi *Donnager’a* göstermek istiyorum. Bu noktada her şey kıçımızı kollamaktan ibaret,” dedi Holden.

Naomi gerinirken omurgası çıtırdadı. Holden kucağındaki kutudan bir protein çubuğu çıkarıp ona fırlattı.

“Ye.”

Naomi çubuğun ambalajını açarken Amos merdivenden sallana sallana çıkıp kendini onun yanındaki koltuğa attı. İş tulumu o kadar kirliydi ki ışıkta parlıyordu. O sıkışık mekikte üç gün geçirmek tıpkı diğerlerininki gibi onun kişisel hijyenine de fayda sağlamamıştı. Holden elini kaldırıp kendi yağlı saçlarını huysuz huysuz kaşıdı. *Şövalye* duşakabinler için çok küçüktü ve sıfır yerçekimi lavaboları kafa sokulamayacak kadar ufaktı. Amos kafasını kazıyarak kendi saç yıkama sorununu çözmüştü. Artık kelinin etrafında kısacık bir saç halkası mevcuttu. Naomi’nin saçları her nasılsa ışıltılı ve büyük ölçüde yağsız kalabilmişti. Holden kadının bunu nasıl başardığını merak ediyordu.

“Bana da yiyecek bir şeyler atsana İS,” dedi Amos.

“Kaptan,” diye düzeltti Naomi.

Holden ona da bir protein çubuğu fırlattı. Amos çubuğu havada kaptı, sonra da uzun ince paketi hoşnutsuz bakışlarla süzdü.

“Of be Patron. Vibratör gibi gözükmeyen bir yiyecek için sol taşağımı verirdim,” dedi ve ardından şerefe kadeh kaldırırcasına kendi çubuğunu Naomi’ninkine değdirdi.

“Bana suyumuzdan bahset,” dedi Holden.

“Bütün gün gövde duvarlarının arasında süründüm. Sıkılabilecek her şeyi sıktım ve sıkılamayacaklarını üstüne tutkal sürdüm. O yüzden herhangi bir sızıntımız yok.”

“Yine de ucu ucuna yetecek Jim,” dedi Naomi. “Şövalye’nin geri dönüşüm sistemi berbat. İki hafta boyunca beş kişinin atıklarını içme suyuna dönüştürmek için tasarlanmamış.”

“Benim ucu ucuna yetmekle bir derdim yok. Birbirimizin kokusuyla yaşamayı öğrenmemiz gerekecek, o kadar. Ben asıl ‘kıçımızı yırtsak yetmez’ demenizden korkuyordum.”

“Söz kokudan açılmışken; bölmeme gidip üstüme biraz daha deodorant sıkacağım,” dedi Amos. “Bütün gün geminin bağırsaklarında süründükten sonra kokum bu gece beni bile uyutmaz.”

Amos yiyeceğinin son lokmasını da yutup sahte bir hazla dudaklarını şapırdattı, sonra da koltuğundan kalkıp mürettebat merdiveninden aşağı indi. Holden da kendi çubuğundan bir ısırık aldı. Tadı yağa bulanmış mukavva gibiydi.

“Shed ne alemde?” diye sordu. “Hiç sesi sedası çıkmıyor.” Naomi kaşlarını çatarak yarısı yenmiş çubuğunu iletişim panelinin üstüne koydu.

“Ben de seninle o konuda konuşmak istiyordum. Durumu iyi değil Jim. Tüm bu... olup bitenlerle başa çıkmakta içimizde en çok o zorlanıyor. Hem sen hem de Alex donanmada çalıştınız. Sizi silah arkadaşlarınızı yitirmede eğittiler. Amos da o kadar uzun zamandır uçuyor ki, bilmem inanır mısın, bu altından kayıp giden *üçüncü* gemi.”

“Ve sen tamamen dökme demirden ve titanyumdan yapılmasın,” dedi Holden, şaka yapar gibi.

“Tamamen değil. Yüzde seksen, bilemedin doksan. O da en fazla,” dedi Naomi hafif bir tebessümle. “Ama ciddiyim.

Bence onunla konuşmalısın."

"Peki ne diyeceğim? Ben psikiyatrist değilim. Öyle bir konuşmanın donanma versiyonu görev, onur, fedakarlık ve ölen silah arkadaşlarının intikamı çevresinde döner. Ama dostların boş yere öldürüldüğü ve esasen bu konuda elinden bir şey gelmediği zaman pek işe yaramaz."

"Onu düzeltmek zorundasın demedim. Sadece onunla konuşman gerektiğini söyledim."

Holden koltuğundan kalkıp bir asker selamı verdi. "Emredersiniz komutanım," dedi. Merdivenin başında duraksadı. "Tekrar teşekkürler Naomi. Sen olmasaydın— "

"Biliyorum. Git de kaptanlık et," dedi kadın, tekrar panele doğru dönüp geminin operasyon ekranını açarak. "Ben komşulara el sallamayı sürdüreceğim."

Holden, Shed'i *Şövalye'nin* ufacık revirinde buldu. Aslında oda daha ziyade bir tuvaleti andırıyordu. Güçlendirilmiş bir ranzanın, malzeme dolaplarının ve duvara monte edilmiş yarım düzine teçhizatın dışında ancak manyetik ayaklarla yere tutturulmuş bir tabureye yetecek kadar yer vardı. Shed o taburede oturuyordu.

"Hey, dostum, içeri girebilir miyim? " diye sordu Holden. *Sahiden 'Hey, dostum,' dedim mi?*

Omuz silken Shed duvar paneline bir envanter ekranı getirdi ve çeşitli çekmeceleri açıp içeriklerine uzun uzun baktı. Bir işle meşgulmüş gibi yaptığı her halinden belliydi.

"Bak Shed. Şu *Canterbury* olayı herkese fena koydu ve sen —" diye başladı Holden. Shed beyaz bir sıkma tüpünü tutarak ona doğru döndü.

"Yüzde üçlük asetik asit solüsyonu. Elimizde bundan olduğunu bilmiyordum. *Cant*'taki bitti ve buna cidden ihtiyaç duyan GÇ'li üç adamımız var. Acaba bunları niye *Şövalye'ye,* koymuşlar? " dedi Shed.

"GÇ mi? " demekten başka Holden'in aklına bir şey gelmedi.

“Genital çıban. Görülebilir çıbanların tedavisinde asetik asit kullanılır. Asit onları yakar. İnsanın canım fena acıtır ama işi halleder. Bunu mekikte tutmanın bir anlamı yok. Zaten tıbbi envanter hep böyle karmakarışıktır.”

Holden konuşmak için ağzını açtı, söyleyecek bir şey bulamadı ve onu yine kapattı.

“Asetik asitli kremimiz var,” dedi Shed, giderek tizleşen bir sesle, “ama ağrılar için hiç elemcet yok. Sence bir kurtarma mekiğinde hangisine daha çok ihtiyaç duyarsın? O enkazda ağır bir JÇ hastası bulsaydık hiç sıkıntı çekmezdik. Ama kırık bir kemik? Şansına küs. Unut gitsin.”

“Dinle Shed,” dedi Holden, söze girmeye çalışarak.

“Ah, bir de şuna bak. Pıhtılaşma arttırıcı da yok. Bu ne biçim iş? Tabii canım; zaten bir kurtarma görevinde kim kan kaybeder ki? Aletinde kırmızı kırmızı yumrular çıkarsa sorun yok, ama kan kaybı? Hadi oradan! Şu an *Cant*’ta dört frengi vakası var. En eski hastalıklardan biri olmasına rağmen ondan hâlâ kurtulamıyoruz. Bizimkilere hep diyorum. ‘Satürn İstasyonu’ndaki fahişeler buz turundaki herkesle düşüp kalkıyorlar. O yüzden kaput takmayı ihmal etmeyin.’ Peki beni dinliyorlar mı? Hayır. Biz de o yüzden elimizde yeterli siprofloksasin olmadan frengiyle uğraşıyoruz.”

Holden kızmaya başlıyordu. Duvara tutunarak odanın içine doğru eğildi.

“*Cant*’taki herkes öldü,” dedi; her sözcüğe net, güçlü ve acımasız bir vurgu yaparak. “Herkes öldü. Hiç kimsenin antibiyotiğe ihtiyacı yok. Çıban kremine de.”

Konuşmayı kesen Shed’in ciğerlerindeki tüm hava sert bir yumruk yemişçesine boşaldı. Adam malzeme dolabındaki çekmeceleri itti ve küçük el hareketleriyle envanter ekranını kapattı.

“Biliyorum,” dedi alçak sesle. “Aptal değilim. Biraz zamana ihtiyacım var, o kadar.”

“Bizim de zamana ihtiyacımız var. Ama bu minicik konserve kutusunun içine birlikte tıkıldık. Doğrusu buraya sırf Naomi senin için endişeleniyor diye gelmiştim. Ama artık

benim de ödümü patlatıyorsun. Bunda bir sorun yok, çünkü artık kaptan benim ve bu benim işim. Ama Alex'i veya Amos'u da korkutmanı göze alamam. Bir Mars gemisinin bizi almasına daha on gün var ve doktorumuz sapıtmadan bile bu yeterince zor bir durum."

"Ben doktor değilim. Sadece sağlık teknisyeniyim," dedi Shed, çok küçük bir sesle.

"Sen *bizim* doktorumuzsun, tamam mı? Bu gemideki dördümüz için sen bizim doktorumuzsun. Alex post-travmatik stres nöbetleri geçirmeye başlarsa ve aklını başında tutması için ilaç alması gerekirse sana gelecek. Ama sen burada çıbanlardan falan geveleyecek olursan gerisingeri kokpite dönecek ve mekiği hiç de iyi uçuramayacak. Ağlamak mı istiyorsun? Bizimle beraber ağla. Hep birlikte yemekhanede oturup kafayı çekeriz ve bebekler gibi ağlarız. Ama bunu güvenli bir yerde yaparız. Artık burada saklanmak yok "

Shed başını salladı. "Sahiden öyle bir şey yapabilir miyiz?" diye sordu.

"Ne yapabilir miyiz?" dedi Holden.

"Kafayı çekip bebek gibi ağlayabilir miyiz?"

"Hem de nasıl. Hatta onu bu gecenin programına resmen koyuyorum. Saat yirmi iki çift sıfırda yemekhanede olun Bay Garvey. Yanınızda bardak da getirin."

Shed karşılık vereceği sırada genel iletişim kanalı tıkladı ve Naomi karşı taraftan konuştu. "Jim, operasyon merkezine dön."

Holden kısa bir süreliğine Shed'in omzunu sıvazladı, sonra da oradan ayrıldı.

Operasyon merkezinde Naomi iletişim ekranını tekrar açmıştı ve Alex'le alçak bir sesle konuşmaktaydı. Pilotsa kaşlarını çatarak başını iki yana sallıyordu. Ekranda bir harita vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Holden.

"Bir dar ışın alıyoruz Jim. Daha bir-iki dakika önce bize kilitlenip veri göndermeye başladı," cevabım verdi Naomi.

“Donnager’dan mı?” Holden’ın bildiği kadarıyla lazer iletişim mesafesinde bulunan tek şey Mars savaş gemisiydi.

“Hayır. Kuşak’tan,” dedi Naomi. “Ceres’ten, Eros’tan veya Pallas’tan değil üstelik. Işın büyük istasyonların hiçbirinden gelmiyor.’’

Naomi ekranındaki küçük bir noktayı işaret etti.

“Buradan geliyor.”

“Orası boş uzay,” dedi Holden.

“Hayır. Alex kontrol etti. Tycho’nun üzerinde çalıştığı büyük bir inşaat projesinin şantiyesi. Hakkında fazla bir ayrıntı yok, ama radar dönüşü oldukça güçlü.”

“Yani oradaki bir şey anüsün büyüklüğündeki bir noktayı üç AB[7] öteden bize denk getirebilen bir iletişim çanağına sahip,” dedi Alex.

“Vay canına. İşte bundan etkilendim. Peki anüs büyüklüğündeki noktamız ne diyor?” diye sordu Holden.

“Kulaklarına inanamayacaksın,” dedi Naomi ve videoyu oynattı.

Ekranda bir Dünyalı'nın ağır yüz kemiklerine sahip koyu tenli bir adam belirdi. Adamın saçları ağarıyordu ve boynu yaşlı kaslarla boğum boğumdu. Adam konuşmadan önce gülümsedi. “Merhaba James Holden. Benim adım Fred Johnson.”

Holden duraklatma tuşuna bastı.

“Herifi gözüm bir yerden ısırıyor. Geminin veritabanından o ismi bir araştır bakalım,” dedi.

Naomi kılını kıpırdatmadı; yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakakaldı sadece.

“Ne var?” dedi Holden.

“O adam Frederick Johnson,” dedi kadın.

“E iyi.”

“Albay Frederick Lucius Johnson.”

Bunun ardından gelen duraklama bir saniye de sürmüş olabilirdi, bir saat de.

“Tanrım”dan başka söyleyecek bir şeyi yoktu Holden’ın.

Ekrandaki adam bir zamanlar BM ordusunun en çok madalya almış askerlerindendi ve sonunda onun en utanç verici başarısızlıklarından biri olup çıkmıştı. Kuşaklıların gözünde Robin Hood'a dönüşmüş Dünyalı bir Nottingham Şerifiydi. Dünyalılar içinse gözden düşmüş bir kahramandı.

Fred Johnson'm şöhreti her on-yirmi senede bir patlak verip bir müddet sonra geçer gibi gözüken Dünya ile Mars arasındaki gerginlik dönemlerinden birinde bazı önde gelen Kuşak korsanlarını yakalamasıyla artmaya başlamıştı. Sistemin iki süper gücü ne zaman kılıçlarını çatsalar Kuşak'taki suç oranı artış gösterirdi. Albay Johnson —o günlerde Yüzbaşı Johnson'dı— ve üç füze firkateyninden oluşan küçük filosu iki senelik bir zaman diliminde bir düzine korsan gemisi ile iki büyük üssü yok etmişti. Koalisyon didişmeyi bıraktığı zaman Kuşak'taki korsanlık artacağı yerde azalmış bulunuyordu ve Fred Johnson ismi herkesin ağzındaydı. Terfi ettirilen Johnson'a Kuşak'ta güvenliğini sağlamakla görevli olan Koalisyon donanma piyadeleri tümeninin komutası verilmişti ve Johnson orada da görevini başarıyla yerine getirmişti.

Ta ki Anderson İstasyonu olayına kadar.

Ana limanlardan Ceres'e göre Kuşak'ın neredeyse zıt tarafındaki ufacık bir nakliye deposu olan Anderson İstasyonu'nu çoğu Kuşaklı da dahil pek çok insan harita üzerinde bulamazdı. İstasyonun tek önemli özelliği Kuşak'ın en tenha bölümlerinden biri için küçük çaplı bir su ve hava dağıtım merkezi olmasıydı. Havasını Anderson'dan alan Kuşaklıların sayısı bir milyonu ya bulur ya bulmazdı.

İstasyondaki bir Koalisyon bürokratı olan Gustav Marconi vergi alt tabanını yükseltme umuduyla istasyondan geçen nakliyatlara yüzde üçlük bir ek dağıtım vergisi koymaya karar vermişti. Havasını Anderson'dan satın alan yüzde 5'ten daha az orandaki Kuşaklıların zaten iki yakası bir araya gelmediği için elli binden biraz daha az sayıdaki insanın her ay bir gününü hava almadan geçirmesi gerekecekti. O elli binin yalnızca küçük bir yüzdesi hava dönüşüm

sistemlerinde bu önemsiz eksikliği giderecek yedek paydan yoksundu. Ve o küçük yüzdenin sadece ufak bir bölümü doğru yolun silahlı ayaklanma olduğu görüşündeydi.

İşte karardan etkilenen bir milyon kişi arasında sadece 170 silahlı Kuşaklı'nın istasyona gelmesi, kontrolü ele geçirmesi ve Marconi’yi bir hava kilidinden dışarı atması da o yüzdendi. Bu kişiler istasyondan geçen havanın ve suyun maliyetine ek dağıtım vergileri getirilmeyeceğine yönelik olarak hükümetten garanti vermesini istemişlerdi.

Koalisyon ise cevaben Albay Johnson’ı göndermişti.

Anderson İstasyonu Katliamı sırasında Kuşaklılar istasyon kameralarım açık tutarak olayı baştan sona güneş sistemine yayınlamışlardı. Koalisyon piyadelerinin o koridorlarda kaybedecek hiçbir şeyi, teslim olmak için hiçbir sebebi bulunmayan adamlara karşı uzun ve zahmetli bir çatışmaya girmelerini herkes seyretmişti. Çatışmayı Koalisyon kazanmıştı —zaten sonuç kaçınılmazdı— fakat ancak üç günlük bir katliam yayının ardından. Videonun akıllarda kalan kısmı çatışma değil, istasyon kameralarının kapatılmadan önce çektikleri son bir görüntüydü: operasyon merkezinde son bir direniş göstermiş Kuşaklıların cesetleriyle çevrili olan Albay Johnson’ın orada durarak ifadesiz gözlerle ve gevşekçe sarkıttığı elleriyle katliama uzun uzun bakması.

BM Albay Johnson’ın istifasının üstünü örtmeye çalışmışsa da Johnson çok iyi tanınan biriydi. Çatışmanın videosu ağ şebekelerine haftalarca egemen olmuş, ancak Eski Albay Johnson katliam için özür dilediği ve Kuşak ile iç gezegenler arasındaki ilişkinin daha büyük trajedilere doğru kopma noktasına gittiğini duyurduğu basın toplantısıyla gündemden düşmüştü.

Johnson bunun ardından ortadan kaybolmuş, insan katliamlarının tarihindeki bir dipnot olarak unutulmaya yüz tutmuştu; ta ki dört yıl sonraki Pallas kolonisi isyanına kadar. Bu sefer Koalisyon yöneticisini istasyondan atanlar oradaki rafinerilerde çalışan metal işçileriydi. Fakat Pallas sadece

170 isyancının bulunduğu minik bir ara istasyon olmayıp içinde 150,000'den fazla insanın yaşadığı önde gelen bir Kuşak asteroitiydi. Koalisyon oraya piyadeleri gönderdiğinde herkes bir toplu katliam beklemişti.

İşte o zaman Albay Johnson bir anda ortaya çıkmış ve metal işçileriyle konuşarak onları yatıştırmıştı. Sonra da istasyon barışçıl yollardan teslim edilene kadar piyadeleri salmamaları konusunda Koalisyon komutanlarını ikna etmişti. Johnson bir yıldan uzun bir süre boyunca Koalisyon yöneticisiyle rafinerilerdeki çalışma koşullarını iyileştirmesi için pazarlık etmişti. Ve Anderson İstasyonu Kasabı ansızın bir Kuşak kahramanı ve bir sembol olup çıkmıştı.

Ve o sembol şimdi *Şövalye*'ye özel bir mesaj gönderiyordu.

Holden oynatma tuşuna bastı ve *o* Fred Johnson sözlerini sürdürdü. "Bay Holden, oyuna getirildiğiniz fikrindeyim. Sizinle Dış Gezegenler İttifakı'nın resmi bir temsilcisi olarak konuştuğumu daha en başından belirtmek isterim. Hakkımızda ne duydunuz bilmiyorum, ama hepimizin ateş ede ede özgürlüğünü kazanmak için can atan bir grup kovboy olduğu doğru değil. Son on seneyi *hiç kimse* vurulmadan Kuşaklılar için hayatı daha güzel kılmaya çalışarak geçirdim. Bu fikre o kadar derinden bağlıyım ki buraya geldiğim zaman Dünya vatandaşlığından çıktım.

"Kendimi buna ne kadar adadığımı bilesiniz diye bunları söylüyorum. Ben güneş sisteminde savaşı en az isteyen kişi olabilirim ve DGİ konseylerinde sesim yüksek çıkar.

"Savaş davulları çalan ve geminizin başına gelenler sebebiyle Mars'a karşı intikam çağrıları yapan yayınları herhalde duymuşsunuzdur. Tanıdığım tüm DGİ hücre liderleriyle konuştum ve hiç kimse suçu üstlenmedi.

"Birileri savaş çıkarmak için canla başla çalışıyor. Bunu yapan Mars ise o gemiye binmenizin ardından bir daha asla Marslı yetkililerce kulağınıza fısıldanmayan bir şeyi halk içinde söyleyemeyeceksiniz. Ama ben suçlunun Mars olduğu fikrinde değilim. Bir savaştan nasıl kârlı çıkabileceklerini

göremiyorum. O yüzden de *Donnager* sizi aldıktan sonra yaşanacak olaylarda bir rol oynayabilmenizi umuyorum.

"Size bir anahtar sözcük gönderiyorum. Tekrar umumi bir yayın yapacak olursanız yayının ilk cümlesinde *halihazır* kelimesini kullanın ki baskıya maruz kalmadığınızı bileyim. Kullanmazsanız da maruz kaldığınızı varsayacağım. Her ne olursa olsun Kuşak'ta müttefiklerinizin bulunduğunu bilmenizi isterim.

"Daha önce kim veya ne olduğunuzu bilmiyorum, ama sesiniz artık önem taşıyor. O sesi işleri yoluna koymak için kullanmayı seçerseniz size yardım edebilmek için elimden geleni yapacağım. Serbest kalırsanız az sonra vereceğim adreste beni bulabilirsiniz. Sanırım ikimizin konuşacak çok şeyi var.

"Johnson tamam."

Geminin yemekhanesinde oturan mürettebat, Amos'un bir yerlerden yürüttüğü bir şişe suni tekilayı içiyordu. Shed onu küçük bir bardaktan yudumluyor ve her seferinde yüzünü ekşittiğini gizlemeye çalışıyordu. Alex ile Amos bardağın dibini bir parmak doldurarak ve onu tek seferde içerek birer denizci gibi kafayı çekiyorlardı. Alex'in her fondipte, "Yarasın! " demek gibi bir huyu vardı. Amos ise her seferinde farklı bir küfür kullanmaktaydı. Şu ana kadar bardağını on bir kez doldurmuştu ve henüz sözlerini tekrar etmiş değildi.

Holden gözlerini Naomi'ye dikmişti. O da tekilasını bardağında çevirerek adama aynı şekilde bakıyordu. Holden kendini kadının yüz hatlarının nasıl bir genetik karışımdan doğduğunu merak ederken buldu. Orada kesinlikle biraz Afrika ve Güney Amerika kökeni vardı. Naomi'nin soyadı akla Japon bir ecdadı getirse de bu özelliği gözlerindeki hafif bir eğimle belli belirsiz görülebiliyordu. Naomi geleneksel anlamda hoş biri olagelmemişti hiç; fakat doğru açıdan bakıldığında epey çarpıcı olduğu söylenebilirdi.

Vay anasını. Sandığımdan daha sarhoşum.

Holden durumu kurtarmak için ağzını açtı. "Eee..."

“Eesi, artık Albay Johnson bile seni arıyor. Oldukça önemli biri haline geldiniz efendim,” diye karşılık verdi Naomi.

Amos bardağını abartılı bir ihtiyatla masaya bıraktı.

“Ben de size onu soracaktım efendim. Yardım teklifini kabul edip doğrudan Kuşak’a gitme ihtimalimiz var mı?” dedi adam. “Sizi bilmem ama önümüzde o Mars savaş gemisi, arkamızda da yarım düzine gizemli gemi varken burası bana iyiden iyiye dar gelmeye başladı.”

Alex burun kıvırdı. “Dalga mı geçiyorsun? Şimdi fikir değiştirecek olursak diğer gemiler bizi durdurduğu sırada *Donnager* da arkamızdan yetişir. Bizi Kuşaklı gemilerden önce yakalamak için gemideki mobilyaları bile kazana atıyorlardır. Diğer yönde gitmeye başlarsak *Donnie* bunu takım değiştirdiğimizin bir işareti olarak görüp topumuzu birden tuzla buz edebilir.”

“Bay Kamal’la aynı fikirdeyim,” dedi Holden. “Rotamızı çizdik ve onu sonuna kadar izleyeceğiz. Nasılsa Fred’in adresini unutacak halim yok. Ondan bahsetmişken; mesajı geminin hafızasından sildin mi Naomi?”

“Evet efendim. Hem de çelikpamuğuyla. Marslılar onun bizimle konuştuğunu asla öğrenmeyecekler. ”

Holden başını sallayıp tulumunun fermuarını biraz daha açtı. İçinde kafayı bulmuş beş kişi varken yemekhane iyice sıcak gelmeye başlıyordu. Naomi adamın üzerinden günlerdir çıkmayan tişörtü görünce bir kaşını kaldırdı. Utanan Holden fermuarım tekrar çekti.

“O gemiler bana hiç mantıklı gelmiyor Patron,” dedi Alex. “Gövdelerine atom bombası bağlayıp kamikaze görevine çıkan yarım düzine gemi *Donnie* gibi bir savaş beygirinde belki bir çentik açabilir. Ama daha azı kurtarmaz. *Donnie* nokta savunma sistemi ve raylı toplarıyla ateş açarsa binlerce kilometrelik bir uçuşa kapalı bölge oluşturabilir. Aslında isteseler o altı gemiyi torpillerle şimdiye kadar yok edebilirlerdi, ama sanırım Donnager’dakiler de bizim kadar şaşkın durumdalar.”

“Diğer gemiler *Donnager* bizi almadan önce *Şövalye’ye* yetişemeyeceklerini biliyor olmalılar,” dedi Holden. “Ve *Donnager’ı* bir çatışmada alt etmeleri mümkün değil. O yüzden neyin peşinde olduklarını ben de anlamıyorum.”

Amos tekiladan geriye kalanı herkesin bardağına paylaştırdı ve kendisininkiyle kadeh kaldırdı.

“Herhalde yakında hep beraber öğreneceğiz.”

Onuncu Bölüm: Miller

Başkomiser Shaddid kızmaya başladığı zaman orta parmağının ucunu başparmağına hafif hafif vururdu. Bir kedinin patileri kadar yumuşak bir ses çıkardı; fakat Miller kadının huyunu ilk fark ettiğinden beri sanki giderek yükseliyordu. Ses o sırada ofisi doldurur gibiydi.

"Miller," dedi kadın, neşeliymiş gibi tebessüm ederek. "Bugünlerde hepimiz diken üstündeyiz. Bunlar çok zor zamanlar."

"Öyle başkomiserim," dedi Miller, tüm savunma oyuncularını yıkıp geçmeye hazırlanan bir futbolcu gibi başını öne eğerek, "ama bence bu daha yakından bakılmayı hak edecek kadar önemli bir—" "Bir yalnızca hissedarlardan birine geçilen bir kıyak," dedi Shaddid. "Kızın babası ürkmüş. Ama bu Mars'ın *Canterbury*'yi patlatacağını önceden bildiği anlamına gelmez. Gümrük vergileri yeniden yükseliyor. Kızıl Ay'daki kazı çalışmalarından birinde bir maden göçüğü yaşandı. Eros'taki maya çiftliklerinde sorunlar var. Biricik kızı için bir babanın ödünü patlatmayacak bir şey olmadan Kuşak'ta tek bir gün bile geçmiyor."

"Evet başkomiserim, ama olayın zamanlaması—"

Shaddid'in parmakları tempoyu arttırdı. Miller dudaklarını ısırdı. Mücadeleyi kaybetmişti.

"Komplo peşinde koşmaya kalkma," dedi Shaddid. "Elimizde gerçek olduğunu bildiğimiz bir pano dolusu suç

var. Siyaset, savaş, iç gezegenlerden gelip bizi mahvetmenin yollarını arayan kötü adamlarla dolu sistem genelli entrikalar? Onlar bizim misyonumuz değil. Bana araştırmanı sürdürdüğünü söyleyen bir rapor ver, ben onu üstlerime ileteyim ve hep beraber işimizin başına dönelim yeter."

"Peki başkomiserim."

"Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır efendim."

Shaddid başını salladı ve tekrar terminaline doğra döndü. Miller şapkasını kadının masasının köşesinden alıp dışarı çıktı. Karakolun hava filtrelerinden biri hafta sonu bozulmuştu ve yerine takılanı odalara yeni plastik ile ozonun o huzur verici kokusunu yayıyordu. Miller masasının başına oturup ellerini başının arkasında kavuşturdu ve gözünü tepesindeki lamba armatürüne dikti. İçine oturan yumru bir türlü gevşememişti. Fakat yapabileceği bir şey yoktu. "Pek iyi geçmedi galiba?" diye sordu Havelock.

"Daha iyi geçebilirdi."

"Shaddid işi elinden mi aldı?"

Miller başını iki yana salladı. "Hayır, iş hâlâ benim. Sadece onu yarım yamalak yapmamı istiyor."

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından neler döndüğünü bulacaksın. Ve mesai sonrasında sırf pratik olsun diye meseleyi biraz kurcalayacak olursan... bilirsin ya?"

"Tabii," dedi Miller. "Pratik olsun diye."

Hem onun hem de Havelock'un masası anormal derecede boştu. Havelock'un kendisiyle karakol arasına koyduğu evrak duvarı eriyip gitmişti ve Miller ortağının gerek gözlerinden, gerekse el hareketlerinden içindeki polisin tünellere dönmek istediğini görebiliyordu. Bunun transferi gerçekleşmeden önce kendini ispat etmek için mi, yoksa sırf birkaç kafa kırmak için mi olduğunu bilemiyordu. Belki de o ikisi aynı şeyi söylemenin farklı yollarıydı, o kadar.

Yeter ki buradan gitmeden önce kendini öldürtme, diye aklından geçirdi Miller. Ardından sesli konuştu. "Elimizde ne

var?”

“Aksesuar dükkânı. Sekizinci sektör, üçüncü kat,” dedi Havelock. “Haraç şikayeti.”

Miller kısa bir süreliğine yerinde oturarak kendi çekingenliğini bir başkasına aitmiş gibi değerlendirdi. Sanki Shaddid bir köpeğe taze bir et parçasından yalnızca bir lokma vermiş, sonra da hayvanın önüne her zamanki mamasından koymuştu. İçinden aksesuar dükkânını es geçmek geldi ve bir an için dürtüsüne boyun eğecek gibi oldu. Sonra iç geçirdi, ayaklarını masadan indirdi ve yerinden kalktı.

“Pekala öyleyse,” dedi. “Gidip İstasyonu ticaret için daha güvenli bir hale getirelim.”

“İşte uğruna hayatını adayabileceğin sözler,” diyen Havelock silahını kontrol etti. Son zamanlarda bunu çok daha fazla yapar olmuştu.

Dükkân bir eğlence bayiiydi. İnteraktif çevrelere yönelik olarak kişisel zevklere hitap eden ürünler satıyordu: savaş simülasyonları, keşif oyunları, seks. Ses sisteminden İslami bir namaza çağrı ile davul eşliğinde orgazm arasında bir kadın sesi feryat ediyordu. Başlıklardan yarısı Çince ve İspanyolca çevirileri de bulunan Hint eserleriydi. Diğer yarısıysa Hintçe’yi ikinci dil olarak kullanan İngilizce, Tezgahtar neredeyse çocuk yaştaydı. Çenesinde bir rozet gibi taşıdığı seyrek siyah sakallı on altı, on yedisindeki bir oğlan.

“Size yardımcı olabilir miyim?” dedi oğlan, neredeyse hor görme denebilecek bir hoşnutsuzlukla Havelock’u süzerek. Havelock kimliğini çıkarırken gencin silahını iyice görebildiğinden emin oldu.

Miller terminal ekranındaki şikayet formuna bir göz attı. “Asher Kamamatsu’yla konuşmak için geldik. Kendisi burada mı?”

Müdür bir Kuşaklı için şişmandı. Havelock’tan daha uzun boylu olan adamın göbeğinin etrafında bir yağ tabakası vardı; omuzlarında, kollarında ve boynunda da kalın kaslar

taşıyordu. Miller gözlerini kısarak bakarsa onun zaman ve hüsran katmanlarının altında yatan on yedi yaşındaki halini görebiliyor ve gördüğü oğlan ön taraftaki tezgahtara çok benziyordu. Büro neredeyse üçünün birden sığamayacağı kadar küçüktü ve içerisi pornografik yazılımlarla doluydu.

“Onları yakaladınız mı?” dedi müdür.

“Hayır,” dedi Miller. “Hâlâ kim olduklarını bulmaya çalışıyoruz.”

“Kahretsin, size söyledim ya. Dükkanın kamerasında resimleri var. Size o lanet olasıca herifin adını bile verdim.”

Miller terminaline baktı. Mateo Judd adlı şüphelinin sabıka dosyası pek de matah sayılmazdı.

“Demek adamın yalnız çalıştığını düşünüyorsun,” dedi Miller. “Pekala. Gidip onu alır ve nezarethaneye atarız, olur biter. Kimin için çalıştığını bulmamıza gerek yok. Zaten bunu yanlış anlayacak biri çıkmaz. Tecrübelerime göre ne zaman ayakçılardan biri gitse yerine bir yenisi gelir ama madem ki sen bütün meselenin o adamın başının altından çıktığına eminsin...”

Müdürün asık suratı Miller’a sözlerinin anlaşıldığım göstermek için yeterliydi. СИРОТЛИВЫЕ ДЕВУШКИ etiketli bir dizi kutuya yaslanmakta olan Havelock gülümsedi.

“Niçin bana adamın senden ne istediğini söylemiyorsun,” dedi Miller.

“Önceki polise söylemiştim ya,” dedi müdür.

“Bir de bana söyle.”

“Bize kişiye özel bir sigorta planı satıyordu. Geçen seferki adam gibi ayda yüz dolara.”

“Geçen seferki adam mı?” dedi Havelock. “Yani bu daha önce de mi oldu?”

“Tabii,” dedi müdür. “Bilirsiniz; herkesin elini cebine atması gerekir. İş yapmanın bedeli.”

Miller kaşlarını çatarak terminalini kapattı. “Felsefeyi bırak. İş yapmanın bedeli oysa biz burada ne arıyoruz?”

“Çünkü sizin... sizin bu boku kontrol altına aldığınızı sanıyordum. Loca’ya para vermeyi bıraktıktan sonra doğru

düzgün kâr eder oldum. Şimdi her şey baştan başlıyor."

"Dur bakalım," dedi Miller. "Bana Loca Greiga'nın koruma ücreti almayı bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Öyle. Sadece burada da değil. Altın Dal'dan tanıdığım adamların yarısı yüzünü göstermez oldu. Polislerin bir kerecik olsun bir işe yaradıklarını sanmıştık. Şimdi başımıza bu yeni pezevenkler çıktı ve her şey eski haline döndü."

Miller'ın içine kötü bir his doğdu. Dönüp baktığı zaman Havelock başını iki yana salladı; onun kulağına da bir şey çalınmamıştı. Altın Dal Cemiyeti, Sohiro'nun çetesi, Loca Greiga. Ceres'teki tüm organize suç örgütleri aynı ekolojik çöküşten muzdaripti ve onlardan boşalan yere şimdi yeni birileri geliyordu. Bu fırsatçılık olabilirdi. Tabii başka bir şey de. Miller'ın içinden bir sonraki soruyu sormak gelmiyordu. Havelock onun paranoyak olduğunu düşünecekti.

"Eski çocuklar şenden en son koruma haracı alalı ne kadar oldu?" dedi.

"Bilmiyorum. Uzun bir zaman."

"Mars o su taşıyıcısını yok ettikten önce mi, sonra mı?"

Müdür gözlerini kısarak kalın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Önce," dedi. "Belki bir-iki ay önce. Onun bu işle ne ilgisi var?" "Kafamda bir zaman cetveli oluşturmaya çalışıyorum, hepsi bu," dedi Miller. "Şu yeni çocuk. Mateo. Sigorta planına kimin arka çıktığını söyledi mi?"

"Bunu bulmak sizin göreviniz değil mi?"

Müdürün yüz ifadesi öyle sert kapandı ki Miller çıkan çıt sesini duymuş kadar oldu. Evet, Ashet Kamamatsu kendisini kimin haraca bağladığını biliyordu. Bu konuda ötecek kadar yürekli olmasına rağmen hedef gösterecek kadar değildi.

İlginç.

"Eh, yine de teşekkürler," diyen Miller ayağa kalktı. "Öğrendiklerimizi sana da bildiririz."

"İşi bü kadar sıkı tuttuğunuza sevindim," dedi müdür, alaycılığa alaycılıkla karşılık vererek.

Miller dış tünelde durdu. Bulundukları muhit hırpani ile saygın arasındaki bir sürtünme noktasındaydı. Grafitilerin

boyayla kapatıldıkları yerlerde beyaz izler görülüyordu. Bisikletli adamlar sağ sol yaparak zikzaklar çiziyorlar, köpük tekerlekler parlak taşların üstünde hafifçe uğulduyordu. Miller güvenlik kamerasını bulana kadar yavaş adımlarla yürüyerek tepelerindeki tavanı taradı. Sonra terminalini çıkardı, kameranın koduyla uyuşan kayıtları açtı ve dükkânda çekilmiş fotoğraflardaki zaman kodunu onlarla eşleştirdi. Başparmağını kullanarak kontrollerle bir süreliğine oynayıp hızla akan insanları ileri geri sardı. İşte Mateo dükkândan ayrılıyordu. Adamın yüzü kibirli bir sırıtışla çarpılmıştı. Miller görüntüyü dondurup netleştirdi. Onun omzu üzerinden seyreden Havelock hafif bir ıslık çaldı.

Haydudun kol bandında DGİ'nin kopuk halkası açıkça görülebiliyordu. Araştırması esnasında Miller o bandın bir benzerini Julie Mao'nun deliğinde bulmuştu.

Ne biçim insanlarla düşüp kalkıyorsun çocuk? diye düşündü Miller. *Sen bundan üstünsün. Öyle olduğunu bilmen gerek.*

"Hey, ortak," dedi sesli olarak. "Görüşmenin raporunu sen yazabilir misin? Yapmak istediğim bir şey var da. Senin orada bulunman pek akıllıca olmayabilir. Kusura bakma."

Havelock'un kaşları saç hizasına doğru kalktı.

"Yoksa DGİ'yi mi sorgulayacaksın?"

"Biraz ağız arayacağım, hepsi o," dedi Miller.

Miller DGİ yanlılığı bilinen bir barda bir güvenlik çalışanı olarak bulunmanın bile dikkatleri çekmek için yeteceğini düşünürdü. Fakat o sırada John Rock Beyefendiler Kulübü'nün loş ışığında tanıdığı suratlardan yarısı normal vatandaşlara aitti. Hatta birden fazlası tıpkı kendisi gibi Yıldız Burgusu çalışanıydı. Sözleri yarım düzine farklı dilden alınma, kanunun ve gitarın eşlik ettiği hafif çınlamalardan oluşan müzik tam Kuşaklılara göreydi. Miller dördüncü birasında, mesaisinden sonraki ikinci saatte ve boş bir çaba olarak görmeye başladığı planından vazgeçmenin eşiğindeyken uzun ince bir adam yanındaki bar taburesine

oturdu. Sivilcelerle bezeli yanaklar normalde gülmenin eşiğindeymiş gibi görünen bir surata tehlikeli bir izlenim veriyordu. Adamın kolundaki DGİ bandı Miller'ın o gece gördüklerinden ilki olmamasına rağmen bu seferki bir cüret ve otorite havasıyla taşınmaktaydı. Miller kafa salladı.

"DGİ hakkında soru sorduğunu duydum," dedi adam. "Yoksa katılmaya mı niyetlisin?"

Gülümseyip bardağını kaldıran Miller bu çekimser hareketi kasıtlı olarak yapmıştı.

"Katılmak istersem konuşmam gereken kişi sen misin?" diye rahat bir ses tonuyla sordu.

"Belki yardımım dokunabilir."

"Öyleyse belki bana bir-iki şeyden daha bahsedebilirsin," dedi Miller, terminalini çıkarıp duyulur bir tıkırtıyla sahte bambu bar tezgâhının üstüne bırakarak. Mateo Judd'ın resmi ekranda parlıyordu: Kaşlarını çatan DGİ'li adam daha net görebilmek için ekranı kendisine doğru çevirdi.

"Ben gerçekçi biriyim," dedi Miller. "Chucky Snails'in koruma haracı topladığı günlerde adamlarıyla konuşmamazlık etmezdim. Sonra Hand ve onun ardından Altın Dal Cemiyeti başa geçtiğinde de. Benim işim insanların yasaları zorlamalarını önlemek değil; Ceres'i istikrarlı tutmak. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" "Anladığımı söyleyemem," dedi sivilceli adam. Aksam ona Miller'ın beklediğinden daha eğitimli bir ses tonu kazandırıyordu. "Bu adam kim?"

"Adı Mateo Judd. Sekizinci sektörde bir koruma işi başlatıyor. Arkasında DGİ'nin olduğunu söylüyormuş."

"Elin ağzı torba değil ki büzesin Dedektif. Bir dedektifsin, değil mi? Ama az önce gerçekçilikten bahsediyordun."

"DGİ Ceres'in kayıt dışı ekonomisine dahil olmaya karar verdiyse birbirimizle konuşarak, iletişim kurarak durumu herkes için daha iyi bir hale getirebiliriz."

Adam gevrek gevrek gülerek terminali geri itti. Önlerinden geçen barmenin gözlerinde içecek başka bir şey isteyip

istemediklerinin dışında bir soru vardı. Soruyu Miller'a sormuyordu.

"Yıldız Burgusu'nda belli bir seviyede yolsuzluk yapıldığını duymuştum," dedi adam. "Ama yine de bu kadar açık sözlü davranmandan etkilenmedim desem yalan olur. Bir şeye açıklık getireyim. DGİ bir suç örgütü değildir."

"Sahi mi? Demek ki yanılmışım. DGİ onca insanı öldürdükten sonra sanmıştım ki.

"Beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsun. Biz Kuşak'a ekonomik terörizm uygulayan insanlara karşı kendimizi koruruz. Dünyalılara. Marslılara. Biz Kuşaklıları koruma işindeyiz," dedi adam. "Seni bile Dedektif."

"Ekonomik terörizm mi?" dedi Miller. "Bu biraz aşırıya kaçmıyor mu?"

"Öyle mi düşünüyorsun? İç gezegenler bize iş gücü gözüyle bakıyorlar. Bize vergi koyuyorlar. Bize ne yapacağımızı söylüyorlar. Kendi kanunlarını uygulatırken istikrar adına bizimkileri görmezden geliyorlar. Geçen sene Titania'daki gümrük vergilerini iki katına çıkardılar. Neptün'ün yörüngesindeki, her yöne aylarca mesafedeki bir buz topunun üzerinde yaşayan beş bin insan. Güneş onlar için parlak bir yıldızdan ibaret. Sence onlar bunu kaldırabilecek güçteler mi? Kuşaklı yük gemilerinin Europa'dan kontrat almasını yasakladılar. Ganymede'e yanaşırken bizden iki kat vergi alıyorlar. Ya Phoebe'deki bilim İstasyonu? Onun yörüngesine girmemize bile izin yok. İstasyonda tek bir Kuşaklı'ya bile rastlayamazsın. Orada her ne yapıyorlarsa, buldukları teknolojilerden ancak onları bize on sene sonra sattıkları zaman haberimiz olacak."

Miller birasından yudumlayıp başıyla terminali işaret etti.

"Yani o sizden biri değil, öyle mi?"

"Hayır, değil."

Miller başını salladı ve terminali cebine koydu. Ne gariptir ki ona inanıyordu. Adam hayduda pek benzemiyordu; çevresine kabadayılık taslamak, dünyayı kendine hayran bırakmak gibi bir derdi yoktu. Hayır; bu adam kararlı, keyifli

ve hepsinin de ötesinde ölesiye yorgundu. Miller onun gibi askerler tanımıştı; suçlular değil.

“Bir şey daha var,” dedi Miller. “Birini arıyordum.”

“Başka bir soruşturma mı?”

“Hayır, pek sayılmaz. Juliette Andromeda Mao. Julie adını kullanıyor.”

“Bu isme aşina olmam mı lazım?”

“Kız DGİ’den,” dedi Miller, omuz silkerek.

“Sen Yıldız Burgusu’ndaki herkesi tanıyor musun?” diye sordu adam ve Miller yanıt vermeyince sözlerini sürdürdü. “Biz sizin şirketten çok daha büyüğüz.”

“Haklısın,” dedi Miller. “Fakat kulağını açık tutarsan memnun olurum.”

“Bizden iyilik bekleyecek bir konumda olduğunu sanmıyorum.”

“Sormaktan zarar gelmez.”

Suratı sivilceli adam yine gevrek gevrek gülüp bir elini Miller’ın omzuna koydu.

“Buraya geri gelme Dedektif,” deyip kalabalığın arasına karıştı.

Miller kaşlarını çatarak birasından bir yudum daha içti. Yanlış bir adım attığına dair huzursuz edici bir hisse kapılıyordu. Kısa bir süre öncesine kadar DGİ’nin su taşıyıcısının yok edilişinden ve Kuşak’ta iç gezegenlere duyulan korku ile nefretin artışından istifade ederek Ceres’te bir girişimde bulunduğundan emindi. Peki ama tüm bunlar Julie Mao’nun babasıyla ve onun şüphe uyandıracak kadar iyi zamanlanmış kaygısıyla nasıl bir bağlantı içerisindeydi? Veya Ceres İstasyonu’ndaki olağan şüphelilerin daha en başından ortadan kaybolmalarıyla? Bunları düşünmek bulanık bir videoyu seyretmeye benziyordu. Tam bir şeyler çıkartabilecek gibi oluyor, ama sonuçta bir yere varamıyordun.

“Birleştirilmesi gereken çok nokta var.” dedi Miller. “Ama yeterince çizgi yok.”

“Efendim?” dedi barmen.

“Yok bir şey,” diyen Miller yarısı dolu şişeyi tezgâhın gerisine doğru itti. “Sağ ol.”

Miller deliğine gidince biraz müzik açtı. Kaderleri konusunda umutlu değilse bile sevinçli oldukları gençlik günlerinde Candace’ın hoşuna giden o lirik ilahilerden birini. Birkaç dakikalığına bile gevşeyebilirse kritik bir ayrıntıyı gözden kaçırdığına yönelik olarak içini kemiren o histen kurtulabileceği ve eksik parçanın kendiliğinden ortaya çıkabileceği ümidiyle ışıkları yarı parlaklıkta yıktı.

Candace’ın gerçekte yaptığı gibi iç geçirerek ve ona hoşnutsuzca bakarak zihninde ortaya çıkmasını beklemişti Onun yerine kendini Julie Mao’yla konuşurken buldu. Alkolün ve yorgunluğun getirdiği o uykulu halde kızı Havelock’un masasında otururken düşlüyordu. Gerçekteki kadından daha genç olan Julie’nin yaşı yanlıştı; hayalinde resimdeki o gülümseyen çocuktu—hani *Çatalkuyruk*'la yarışa girip kazanan o kız. Miller ona sorular sormuş ve kızın yanıtları pek çok soruya açıklama getirmiş gibi hissediyordu. Artık her şey anlam kazanmıştı. Yalnızca Altın Dal Cemiyeti’ndeki değişiklik ve kızın kaçırılma davası değil; Havelock’un transferi, yok edilen buz taşıyıcısı ve de Miller’ın kendi iş ve özel hayatı da. Miller rüyasında Julie Mao’yu kahkahalarla gülerken gördü ve geç bir saatte başı ağrıyarak uyandı.

Havelock onu masasında bekliyordu. Geniş ve kısa Dünyalı yüzü nedense yabancı bir izlenim veriyordu; fakat Miller bu hissi üzerinden atmaya çalıştı.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Havelock. “Yoğun bir gece mi geçirdin?”

“Yaşlılık ve ucuz bira içmek yüzünden böyleyim,” dedi Miller.

Ahlak masasından biri dosyalarının yine kilitlendiğine yönelik öfkeli bir şeyler bağırdı ve bir bilgisayar teknisyeni tedirgin bir hamamböceği gibi karakolda alelacele koşuşturdu. Havelock kaygılı bir yüz ifadesiyle ortağına sokuldu.

“Ciddiyim Miller,” dedi adam. “Seninle hâlâ ortağız ve... Tanrı'nın üstüne yemin ederim ki bu kayada bulunan tek arkadaşım sensin. Bana güvenebilirsin. Bana söylemek istediğin bir şey varsa seni can kulağıyla dinlerim.”

“İyi diyorsun da,” karşılığım verdi Miller, “neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Geçen gece tam bir fiyaskoydu.”

“DGİ’ye rastlamadın mı?”

“Tabii ki rastladım. Zaten şu aralar bu istasyonda elini sallasan en az üç DGİ üyesine çarpar. Doğru düzgün bir bilgi edinemedim, hepsi bu.”

Havelock birbirine yapıştırarak ince ve kansız bıraktığı dudaklarla arkasına yaslandı. Miller’ın omuz silkişinde bir soru gizliydi ve Dünyalı başıyla panoyu işaret etti. Listenin tepesinde yeni bir cinayet vardı. Sabahın üçünde, Miller bölük pörçük rüyalar görürken biri Mateo Judd’ın deliğine dalmış ve adamın sol gözüne içi balistik jelle dolu bir pompalı tüfek fişeği sıkmıştı.

“Eh,” dedi Miller. “Demek ki yanlış bir tahminde bulunmuşuz.”

“Hangi konuda?” dedi Havelock.

“DGİ suçluları avlamıyor,” dedi Miller. “Polisleri avlıyor.”

On Birinci Bölüm: Holden

Donnager çirkin bir gemiydi.

Dünya'daki eski okyanus ordularının resimlerini ve videolarını görmüş olan Holden çelik çağında bile onların daima güzel bir tarafları bulunduğunu düşünmüştü. Uzun ve zarif yapılı o gemiler rüzgâra doğru eğilen, tasmasına zar zor hakim olunabilen bir şeyin görüntüsüne sahiptiler. *Donnager'daysa* bunların hiçbiri yoktu. Uzun uçuşlar için tasarlanmış tüm uzaygemileri gibi o da "ofis plazası" konfigürasyonunda inşa edilmişti—her güverte, ekseninden merdivenlerin ve asansörlerin geçtiği bir binanın katları gibiydi. Yerçekiminin yerini de daimi bir itiş alıyordu.

Donnager yandan bakılınca sahiden de bir ofis binasına benzemekteydi: Rastgele gibi gözüken yerlerde küçük ve yuvarlak çıkıntıların bulunduğu köşeli, bloksu bir gemi. Neredeyse beş yüz metreyi bulan uzunluğuyla 130 katlı bir bina ebatlarındaydı. Alex onun boş ağırlığının 250,000 ton olduğunu söylemişti ama gemi daha bile ağır gözüküyordu. Holden insanoğlundaki estetik anlayışının ne kadar büyük bir bölümünün havayı yararak ilerleyen zarif nesnelerin bulunduğu dönemlerde geliştiğini tekrar tekrar aklında geçirdi. *Donnager* yıldızlararası gazdan daha yoğun bir şeyin içinde asla ilerlemeyeceğinden kıvrımlar ve açılar mevcut alanı heba etmek olurdu. Bunun sonucunda da ortaya çirkin bir görüntü çıkıyordu.

Donnager ayrıca korkutucuydu. Alex'in yanındaki koltukta oturan Holden *Şövalye'nin* kokpitinden seyrederken dev savaş gemisi rotasını onlarınkiyle birleştirerek gitgide yaklaştı ve sonra tam tepelerinde asılı kalmış gibi gözüktü. Bir yanaşma hangarının açılmasıyla birlikte *Donnager'ın* siyaha boyalı düz karnında soluk kırmızı ışıkla dolu bir kare belirdi. *Şövalye* ısrarla öterek gövdeye hedefleme lazerlerinin doğrultulduğunu onlara hatırlattı. Holden üzerlerine çevrilmiş olabilecek nokta savunma toplarına bakındıysa da herhangi birini bulamadı.

Alex ansızın konuşunca Holden yerinden sıçradı.

"Anlaşıldı *Donnager,"* dedi pilot. "Sevk kilidi kapandı. İtişi kesiyorum."

Ağırlığın son kalıntısı da kayboldu. Her iki gemi de hâlâ dakikada yüzlerce kilometrelik bir hızla ilerlemesine rağmen uyumlu rotaları bir durgunluk hissi veriyordu.

"Yanaşma izni aldık Kaptan. İçeri girelim mi?"

"Artık kaçmak için çok geç gözüküyor Bay Kamal," dedi Holden. Hayalinde Alex'in bir hata yaptığı ve *Donnager*'ın bunu bir tehdit olarak algılamasıyla birlikte nokta savunma toplarının birkaç yüz bin tane teflon kaplı çelik parçasını onlara fırlattığı canlandı.

"Yavaş ol Alex," dedi.

"O şeylerden birinin bile bir gezegeni yok edebileceği söylenir," dedi Naomi iletişim kanalı üzerinde. Kadın bir güverte aşağıdaki operasyon merkezindeydi.

"Bir gezegeni yörüngeden yok etmek kolaydır," karşılığını verdi Holden. "Bombalara bile ihtiyacın olmaz. Hava kilidinden dışarı ağır bir şeyler at yeter. Dışarıdaki o şey... her şeyi yok edebilir."

Manevra roketlerinin ateşlenmesiyle birlikte minik dokunuşlar onları hafif hafif hareket ettirdi. Holden gemiyi hangara Alex'in soktuğunu bilse de *Donnager'ın* onları yuttuğu hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Yanaşma neredeyse bir saat sürdü. *Şövalye* hangara girdikten sonra devasa bir kontrol kolu gemiyi bir bütün halinde tutup güvertenin boş bir bölümüne bıraktı. Kıskaçlar kapanınca gövdenin içi Holden'a bir hapishane hücresinin manyetik kilitlerini anımsatan metalik bir sesle çınladı.

Marslılar duvarların birinden bir yanaşma borusu uzatıp onu *Şövalye*'nin hava kilidine oturttular. Holden mürettebatı iç kapının önünde topladı.

"Üzerinizde tabanca, bıçak veya silah gibi gözükebilecek hiçbir şey olmasın," dedi. "Herhalde cep terminallerine bir şey demezler, ama tedbir olsun diye onları kapalı tutun. İsterlerse de yakınmadan verin. Buradan kurtuluşumuz onlara karşı ne kadar uysallık göstereceğimize bağlı olabilir."

"Tabii canım," dedi Amos. "İbneler McDowell'ı öldürdüler ama bizim onlara iyi davranmamız gerekiyor..."

Alex karşılık verecek gibi oldu, fakat Holden onu durdurdu.

"Alex, sen MKCD'de yirmi kez uçtun. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Hep aynı şeyler Patron," diye cevapladı Alex. "Evet efendim de, hayır efendim de ve bir emir verildiğinde hemen esas duruşa geç. Erbaşlar fena değildir, ama eğitim sırasında subayların espri anlayışı sökülüp atılır."

Holden ufacık mürettebatına bakarken onları buraya getirerek hepsini birden öldürmediğini umuyordu. Hava basıncını eşitleyip kapının kilidini açtı ve kısa yanaşma borusunu sıfır yerçekiminde süzülerek kat ettiler. Tünelin sonundaki gri renkli düz bir alaşımdan yapılma tertemiz hava kilidine vardıklarında herkes kendini yere doğru itti. Ayaklarındaki manyetik botlar hemen yere tutundu. Hava kilidi, arkalarından kapanıp birkaç saniye tısladıktan sonra önlerinde bir düzine insanın beklediği daha büyük bir oda açıldı. Holden, Kaptan Theresa Yao'yu tanıdı. Kadının yanında kurmaylarından bir kısmı olan donanma subayı üniformalı birkaç kişi, sabırsızlığını kısmen saklayabilen erbaş üniformalı bir adam ve otomatik tüfek taşıyan ağır

savaş zırhları içindeki altı piyade vardı. Holden tüfeklerin üzerine doğrultulmuş olduğunu görünce ellerini kaldırdı.

"Silahlı değiliz," dedi, gülümseyip zararsız gözükmeye çalışarak.

Tüfekler kıpırdamadıysa bile Kaptan Yao öne çıktı.

"Donnager'a hoş geldiniz," dedi kadın. "Çavuş, üzerlerini ara."

Ağır adımlarla yanlarına gelen erbaş çabucak ve profesyonelce üzerlerini yokladı, sonra da piyadelerden birine her şey yolunda işareti verdi. Tüfeklerin inmesiyle beraber rahatlayan Holden iç geçirmemek için kendine zor hakim oldu.

"Şimdi ne olacak Kaptan?" diye sordu, sesini tasasız tutarak.

Yao cevap vermeden evvel onu alıcı gözle birkaç saniye süzdü. Sıkıca geriye toplanmış olan saçları arasındaki tek tük gri teller düz birer çizgi halinde uzanmaktaydı. Yao'nun sert yüz ifadesinde Holden'ın tanıdığı tüm donanma kaptanlarında bulunan aynı sessiz kibir vardı. Holden kadının çenesinde ve göz kenarlarında yaşın getirdiği yumuşamayı görebiliyordu. Bir yandan da kendisine bakarken kadının ne gördüğünü merak ediyordu. Holden yağ içindeki saçlarını düzeltme dürtüsüne direndi.

"Çavuş Gunderson sizi odalarınıza götürüp yerleşmenize yardım edecek," karşılığını verdi kaptan. "Kısa zaman sonra da biri sizleri sorgulamaya gelecek."

Çavuş Gunderson onları odadan çıkarmaya başlayacakken Yao ansızın sertleşen bir sesle tekrar konuştu.

"Bay Holden, sizi takip eden altı gemi hakkında bir şey biliyorsanız hemen söyleyin," dedi. "Bir saat önce onlara rotalarını değiştirmeleri için iki saatlik bir süre tanıdık. Şimdiye kadar öyle bir şey yapmadılar. Bir saat içinde de torpil atılmasını emredeceğim. Gemilerdekiler dostlarınızsa onları acı bir sondan kurtarabilirsiniz. " Holden kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Tek bildiğim bizi almak için yola koyulduğunuz sırada Kuşak'tan çıktıkları, Kaptan," dedi.

“Bizimle hiç konuşmadılar. En iyi tahminimiz neler olduğunu seyretmek amacıyla buraya gelen endişeli Kuşak vatandaşları oldukları.”

Yao kafa salladı. Tanıkların olabileceği fikrinden rahatsızlık duy- duysa bile belli etmedi.

“Onları aşağı götür Çavuş,” dedi Kaptan ve arkasına döndü. Çavuş Gunderson hafif bir ıslık çalıp iki kapıdan birini işaret etti. Holden’ın mürettebatı adamın peşinden dışarı çıkarken piyadeler de onları takip ettiler. *Donnager* da ilerledikleri sırada Holden bir Mars ana gemisine ilk defa yakından bakma imkânı buldu. BM Donanması’ndayken bir savaş gemisinde hiç hizmet vermediği gibi yedi yıllık bir zaman zarfında onlara topu topu üç defa binmişliği vardı. O da gemiler daima limandayken ve genellikle bir partiye katılmak için. *Donnager’ın* her santimi Holden’ın içinde bulunduğu herhangi bir BM gemisinden biraz daha etkileyiciydi. *Mars sahiden de bunları bizden daha iyi yapıyor.*

“Vay anasını İS. Bu herifler gemilerini cidden kaymak gibi tutuyorlar,” dedi Amos arkasından.

“Uzun bir uçuşta mürettebatın çoğunun yapacak fazla bir şeyi olmaz Amos,” dedi Alex. “O yüzden başka bir işle meşgul değilsen kalkıp temizlik yaparsın.”

“Zaten ben de o yüzden tankerlerde çalışıyorum,” dedi Amos. “Temiz güverteler ile sarhoş olup düzüşmek arasında bir seçim yapmam gerekse neyi seçeceğimi biliyorum.”

Bir koridor labirentini kat ederlerken gemi hafifçe titreşmeye başladı ve yerçekimi yavaş yavaş geri geldi. Tekrar itişe geçmişlerdi. Holden topuklarını kullanarak botlarının kontrol düğmelerine dokundu ve mıknatısları kapattı.

Hemen hemen hiç kimseyle karşılaşmadılar. Karşılaştıkları birkaç kişi de onlara neredeyse hiç bakmadan ve fazla bir şey söylemeden hızla geçip gitti. Üzerlerine gelen altı tane gemi olduğu için herkes görev yerlerinde olmalıydı. Kaptan Yao bir saat içinde torpilleri ateşleyeceğini söylerken sesi hiç

de tehditkar çıkmamıştı; sözleri yalnızca bir gerçeğin dile getirilmesiydi. Gemideki çoğu genç havacı için bu muhtemelen gerçek bir çatışma haline girdikleri ilk sefer olacaktı—tabii iş oraya kadar varırsa. Holden varacağını zannetmiyordu.

Yao'nun sırf sessiz ve yakın uçuyorlar diye bir avuç Kuşak gemisini yok etmeye hazır olduğu hususundan ne çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Sözleri *Cant* gibi bir su taşıyıcısını yok etmeleri için bir sebep olursa bunu yapmakta tereddüt edecekleri gibi bir izlenim vermemişti.

Gunderson onları üzerine *0Q117* ibaresinin boyanmış olduğu bir kapağın önünde durdurdu. Adam kilide bir kart soktu ve herkese içeri girmelerini işaret etti.

"Yine de beklediğimden iyi," dedi Shed, etkilenmiş gibi çıkan bir sesle.

Kompartıman gemi standartlarına göre büyüktü. İçinde altı adet yüksek g koltuğu ve manyetik ayaklarla güverteye tutunan dört sandalyeli küçük bir masa vardı. Duvarlardan birindeki açık bir kapıdan tuvaleti ve lavabosu bulunan daha küçük bir kompartıman görünüyordu. Gunderson ve piyade teğmen mürettebatın peşinden içeri girdiler.

"Şimdilik burada kalacaksınız," dedi çavuş. "Duvarda bir iletişim paneli var. Teğmen Kelly'nın adamlarından ikisi dışarıda nöbet tutacak. Onları çaldıracak olursanız ihtiyaç duyduğunuz şeyleri sizin için getirtebilirler."

"Biraz yemeğe ne dersin?" diye sordu Amos.

"Bir şeyler göndeririz. Sizin çağrılana kadar burada kalmanız gerekiyor," dedi Gunderson. "Teğmen Kelly, ekleyecek bir şeyiniz var mı komutanım?"

Piyade teğmen onları şöyle bir süzdü.

"Dışarıdaki adamlar sizi korumak için oradalar, ama sorun çıkartacak olursanız nahoş bir tepki verecekler," dedi. "Beni anlıyor musunuz?"

"Apaçık Teğmen," dedi Holden. "Endişelenmeyin. Adamlarım bugüne kadar ağırladığınız en kolay misafirler olacaklar."

Kelly samimi bir minnet gibi gözüken bir ifadeyle Holden'a kafa salladı. Teğmen nahoş bir iş yapması gereken bir profesyoneldi ve Holden onun halinden anlıyordu. Ayrıca kendilerine meydan okunduğunu düşünmeleri durumunda işlerin ne kadar daha nahoşlaşacağını bilmeye yetecek kadar piyade tanımışlığı vardı.

"Giderken Bay Holden'ı randevusuna götürebilir misin Teğmen?" dedi Gunderson. "Ben diğerlerinin yerleşmelerini tamamlamak istiyorum da."

Kelly kafa sallayıp Holden'ı dirseğinden tuttu. "Benimle gelin bayım," dedi.

"Nereye gidiyorum Teğmen?"

"Teğmen Lopez gelir gelmez sizinle görüşmek istedi. Sizi ona götürüyorum."

Shed'in tedirgin bakışları Holden ile teğmen arasında gidip geldi. Naomi kafa salladı. Holden içinden birbirlerini tekrar göreceklerini kendi kendine söyledi. Hatta bunun büyük ihtimalle doğru olduğu fikrindeydi.

Kelly tez adımlarla Holden'ı gemide ilerletti. Artık hazırda durmayan tüfeği gevşekçe omzundan sarkıyordu Ya Holden'ın sorun çıkarmayacağına karar vermişti, ya da çıkarsa onu kolayca alt edebileceğine.

"Teğmen Lopez'in kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Sizi görmek isteyen adam," dedi Kelly.

Teğmen düz gri bir kapının önünde durdu, kapıyı bir kez çaldı, ardından Holden'ı bir masanın ve iki konforsuz sandalyenin bulunduğu küçük bir kompartımana soktu. Saçları koyu renk bir adam o sırada bir kayıt cihazını kurmaktaydı. Adam bir elini sandalyelerden birine doğru üstünkörü salladı. Holden oturdu. Sandalye göründüğünden de az konforluydu.

"Siz gidebilirsiniz Bay Kelly," dedi Holden'ın Lopez olduğunu tahmin ettiği adam. Kelly dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Lopez işini bitirince Holden'ın karşısına oturdu ve bir elini uzattı. Holden o eli sıktı.

“Ben Teğmen Lopez’im. Kelly herhalde o kadarını söylemiştir. Donanma istihbaratında çalıştığımı söylediğiniyse hiç sanmıyorum. İşim bir sır değildir, ama piyadeleri ağzı sıkı olmaları için eğitirler.”

Lopez elini cebine sokup küçük bir beyaz pastil paketi çıkardı ve pastillerden birini ağzına attı. Holden’a ikram etmedi. Pastili emerken Lopez’in gözbebekleri ufacık noktalar haline gelecek kadar küçüldü. Odaklanma ilacı. Sorgulama esnasında Holden’ın yüzündeki her tiki seyredecekti. Böyle birine yalan söylemek kolay olmazdı.

“Montana’dan Üsteğmen James R. Holden,” dedi Lopez. Bu bir soru değildi.

“Evet efendim,” dedi Holden yine de.

“BMD’de yedi yıl. Son görev yeri *Zhang Fei* destroyeri.”

“Aynen öyle.”

“Dosyan amirine saldırdığın için ordudan atıldığını söylüyor,” dedi Lopez. “Bu çok klişe bir olay Holden. Yaşlı adamı sahiden yumrukladın mı?”

“Hayır. Iskaladım. Elimi duvara vurup kırdım.”

“O nasıl oldu?”

“Beklediğimden daha hızlı çıktı,” diye cevap verdi Holden.

“Niye öyle bir şey denedin ki?”

“Kendime karşı beslediğim nefreti ona yansıtıyordum. Neyse ki sonunda doğru kişiye zarar verdim,” dedi Holden.

“O zamandan beri bu konuyu epey düşünmüşsün gibi gözüküyor,” dedi Lopez, toplu iğne başı büyüklüğündeki gözbebekleri Holden’ın suratından bir an bile olsun ayrılmadan. “Terapi mi gördün?”

“Canterbury’de düşünecek çok zamanım oldu,” diye karşılık verdi Holden.

Lopez ağız aramak için yakaladığı bu bariz fırsatı görmezden geldi. “O kadar düşündükten sonra nasıl bir sonuca ulaştın?”

“Koalisyon yüz yıldan uzun bir zamandır buradaki insanların anasını ağlatıyor. Ağlatanlardan biri olmaktan hoşlanmadığım sonucuna vardım.”

“Yani bir DGİ sempatizanısın, öyle mi?” dedi Lopez, yüz ifadesi hiç değişmeden.

“Hayır, taraf değiştirmedim. Sadece oynamayı bıraktım. Vatandaşlığımı terk etmedim. Montana’yı severim. Buradayım çünkü uçmaktan hoşlanıyorum ve yalnızca *Canterbury* gibi bir Kuşaklı pas yığını benim gibi birini işe alır.”

Lopez ilk defa gülümsedi. “Son derece dürüst birisin Bay Holden.”

“Evet.”

“Niye bir Mars askeri aracının geminizi yok ettiği iddiasında bulundun?”

“Öyle bir iddiada bulunmadım. Her şeyi o yayında açıkladım. Düşman gemisi yalnızca iç gezegenlerin elindeki teknolojilere sahipti ve bizi durmamız için kandıran cihazda bir MKCD donanımı buldum.”

“Ona bir de biz bakmak istiyoruz.”

“Buyurun bakın.”

“Dosyan bir aile ortaklığının tek çocuğu olduğunu söylüyor,” dedi Lopez, Holden’ın geçmişinden bahsetmeye hiç ara vermemişler gibi.

“Evet. Beş baba ve üç anne.”

“Tek bir çocuk için ne kadar çok ebeveyn,” dedi Lopez, bir pastili daha yavaşça ambalajından çıkartırken. Marslılar geleneksel aileler için bol miktarda boş alana sahiptiler.

“Sekiz yetişkinin sadece bir çocuğu olduğu zaman verilen vergi indirimi onların yirmi iki dönüm kullanılabilir tarım arazisi edinmelerini sağladı. Dünya’da otuz milyardan fazla insan yaşıyor. Yirmi iki dönüm bir ulusal park sayılır,” dedi Holden. “Ayrıca DNA karışımı meşru. Ebeveynlerim sadece kâğıt üzerinde öyle değiller.”

“Sana kimin hamile kalacağına nasıl karar verdiler?”

“En geniş kalçalar Elise Anne’deydi.”

Lopez ikinci tableti de ağzına attı, ama onu sadece birkaç saniye boyunca emdi. O tekrar konuşamadan önce güverte

sarsıldı. Bir teleskop kolun üzerinde duran video kayıt cihazı hafifçe sallandı.

“Torpiller mi fırlatıldı?” dedi Holden. “Herhalde o Kuşak gemileri rotalarını değiştirmediler.”

“O konuda bir görüşün var mı Bay Holden?”

“Kuşak gemilerini yok etmeye oldukça meraklıymış gibi davranmanız dışında hayır.”

“Bizi zayıf görünmeyi göze alamayacağımız bir duruma soktun. Suçlamanın ardından pek çok insan hakkımızda iyi düşünmez oldu.”

Holden omuz silkti. Adam onda bir suçluluk veya pişmanlık emaresi arıyorsa avucunu yalayacaktı. Kuşak gemileri neye doğru gittiklerini bilmelerine rağmen yönlerini değiştirmemişlerdi. Yine de Holden’ı rahatsız eden bir şey vardı.

“Sizden ölesiye nefret ediyor olabilirler,” dedi. “Ama altı gemiyi uçurmaya yetecek kadar intihar meraklısı insan bulmak zordur. Belki de torpillerden kaçabileceklerini düşünüyorlardır.”

Damarlarında dolaşan odaklanma ilaçları sebebiyle tüm vücudu olağandışı bir biçimde hareketsiz duran Lopez kılını kıpırdatmadı.

“Biz—” diye söze başladığı sırada çatışmaya hazırlık klaksonları ötmeye başladı. Ses o küçük metal kompartımanın içinde kulakları sağır ediciydi.

“Vay canına. Size gerçekten de karşılık mı veriyorlar?” diye sordu Holden.

Lopez daldığı düşlerden uyanan bir adam gibi kendini sarstı ve ayağa kalkıp kapının yanındaki iletişim düğmesine bastı. Saniyeler sonra içeri bir donanma piyadesi girdi.

“Bay Holden’ı kamarasına geri götür,” dedi Lopez, sonra da koşarak odayı terk etti.

Piyade elindeki tüfeğin namlusuyla koridoru işaret etti. Yüz ifadesi sertti.

Zaten biri çıkıp da karşılık verene kadar her şey güllük gülistanlıktır, diye aklından geçirdi Holden.

Naomi yanındaki boş koltuğu gösterip gülümsedi.

“Tırnaklarının altına kıymık batırdılar mı,” diye sordu kadın.

“Hayır. Aslına bakarsan beni sorgulayan adam bir donanma istihbarat elemanı için şaşırtıcı derecede insandı,” cevabını verdi Holden. “Tabii daha yeni ısınıyordu, o ayrı. Siz burada diğer gemiler hakkında bir şey duydunuz mu?”

“Hayır,” dedi Alex. “Ama o alarm artık onları ciddiye aldıkları demek oluyor.”

“Delilik bu,” dedi Shed usulca. “Bu metal baloncuklar içinde oraya buraya uçuyorsun, sonra da birbirinin üzerinde delikler açmaya çalışıyorsun. Uzun süre düşük basınca ve soğuğa maruz kalmanın adama ne yaptığını hiç gördünüz mü? Gözlerindeki ve cildindeki bütün kılcal damarlar patlar. Ciğerlerin aldığı doku hasarı feci bir yangıya ve onu takiben anfizeme yol açabilir. Tabii hemen ölmezsen.”

“İnsanı neşelendirmekte üstüne yok Doktor. Eksik olma,” dedi Amos.

Gemi ansızın çok hafif fakat aşırı hızlı bir ritimle titreşti. Alex gözlerini kocaman açarak Holden’a baktı.

“Nokta savunma şebekesi ateş açtı. Bu da yaklaşan torpiller demektir,” dedi. “Koltuklarınıza sıkı otursanız iyi olur, çocuklar. Gemi her an şiddetli manevralar yapabilir.”

Holden dışında herkes koltuğuna oturup kemerini takmıştı bile. O da yerine yerleşti.

“Bu ne berbat bir şey. Tüm olay buradan binlerce kilometre uzakta oluyor ve bizim oraya bakmakta kullanabileceğimiz hiçbir cihazımız yok,” dedi Alex. “Bir şey gövdeyi parçalayana kadar savunma perdesinin aşılıp aşılmadığını bilemeyeceğiz.”

“Bakıyorum da bugün herkesin keyfi pek yerinde,” dedi Amos yüksek sesle.

Shed’in gözleri kocaman açık, yüzü son derece solgundu. Holden başını iki yana salladı.

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi. “Bu şey yok edilemez. O gemiler kime ait olursa olsun en fazla iyi bir gösteri çıkarabilirler, o kadar.”

“Kusura bakma Kaptan,” dedi Naomi, “ama o gemiler her neyse şimdiye kadar çoktan yok olmaları gerekirdi. Fakat olmadılar.” Uzaklardaki çatışmanın gemiden yansıyan gürültüleri sürüp gitti. Ara sıra ateşlenen bir torpilin gümbürtüsü duyuluyor, yüksek hızlı nokta savunması silahlarının neredeyse sürekli devam eden titreşimi hissediliyordu. Holden kulakları sağır edici bir kükremeyle uyandırılana kadar içinin geçtiğinin farkına bile varmadı. Amos ve Alex avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Shed çığlık çığlığaydı. “Neler oldu?” diye o gürültünün arasından seslendi Holden. “Vurulduk Kaptan!” dedi Alex. “Bizi vuran bir torpilden geldi o ses!”

Yerçekimi bir anda kayboldu. *Donnager*’ın motorları susmuştu. Veya yok edilmişti.

Amos her şeyin arasında, “Kahretsin kahretsin kahretsin,” diye bağırıp duruyordu. Fakat en azından Shed haykırmayı kesmişti; oturduğu koltuktan bembeyaz bir suratla etrafına bakıyordu. Holden kemerini çözüp kendini iletişim paneline doğru itti.

“Jim!” diye seslendi Naomi. “Ne yapıyorsun?”

“Neler olduğunu öğrenmemiz gerek,” dedi Holden omzu üzerinden.

Holden kapağın yanındaki gemi duvarına vardığı zaman iletişim panelinin arama düğmesine bastı. Karşılık gelmedi. Düğmeye tekrar bastı, sonra da kapağa vurmaya başladı. Gelen birileri olmadı. “Kahrolası piyadelerimiz nerede?” dedi Holden.

Işıklar azaldı, ardından geri geldi. Sonra bu durum yavaş bir tempoyla tekrarlandı.

“Gauss taretleri[8] ateş açıyor. Yok artık. Bir YMÇ’ye girdik,” dedi Alex huşu içinde.

Koalisyon tarihi boyunca hiçbir ana geminin bir yakın menzilli çatışmaya girdiği olmamıştı. Fakat o sırada geminin büyük topları birbiri ardına ateş ediyor, bu da menzilin güdümsüz bir silahın kullanılabileceği kadar kısa olduğu anlamına geliyordu. Aradaki mesafe binlerce kilometre değildi; yüzlerce, hatta belki de yalnızca düzinelerceydi. Kuşak gemileri her nasılsa *Donnager*'ın torpil salvosundan canlı çıkmıştı.

"Çaresiz durumda olduğumuzu düşünen başka biri var mı?" diye sordu Amos, sesine biraz panik karışarak.

Donnager dev bir çekiçle vuruluyormuşçasına bir gong gibi tekrar tekrar çınlamaya başladı. Karşı ateş.

Shed'i öldüren gauss mermisi ses bile çıkarmadı. Bir sihirbazlık gösterisindeymişler gibi odanın karşılıklı iki tarafında ve Shed'in koltuğuyla kesişen bir çizgi üzerinde yusyuvarlak birer delik açıldı. Sağlık görevlisi bir saniye önce sapasağlam yerinde otururken hemen sonrasında Adem elmasının üzerinden itibaren kafası yok oldu. Atardamardan kızıl bir bulut halinde fışkıran kanlar iki ince çizgiye dönüşerek odadan kaçan havayla birlikte duvarlardaki deliklere doğru hızla uçup gitti.

On İkinci Bölüm: Miller

Miller otuz senedir güvenlik işindeydi. Şiddet ve ölüm onun için yakın dostlardı. Erkekler, kadınlar. Hayvanlar. Çocuklar. Bir keresinde kan kaybından ölmekte olan bir kadının elini tutmuştu. İki kişiyi öldürmüştü ve gözlerini kapayıp düşünürse onları hâlâ görebiliyordu. Biri ona soracak olsaydı kendisini sarsacak fazla bir şey kalmadığıbı söylerdi.

Fakat daha önce bir savaşın başlamasını hiç seyretmemişti.

Seçkin Sümbül Locası vardiya değişiminin telaşı içerisindeydi. Çoğu Yıldız Burgusu'ndan olsa bile, daha küçük şirketlerden de gelen güvenlik üniformalı erkek ve kadınlar ya mesai sonrası içkilerini içerek stres atıyorlar; ya da kahve, şeker soslu tekstüre mantar ve ancak binde biri et olan sosisten almak için kahvaltı büfesine gidip geliyorlardı. Miller bir yandan sosisini kemirirken bir yandan da duvardaki monitörü seyrediyordu. Ekrandan dışarı bakan bir Yıldız Burgusu dış ilişkiler müdürü sakin ve kendinden emin bir üslupla her şeyin nasıl çığrından çıktığını açıklıyordu.

"Ön taramalar patlamalanın yanaşma terminaline nükleer bir aygıt bırakmaya yönelik başarısız bir girişimden kaynaklandığını gösteriyor. Mars hükümet yetkilileri olayı yalnızca bir 'sözde terörist saldırı' olarak niteliyor ve soruşturma bitene kadar yorum yapmayı reddediyorlar."

“Bir tane daha,” dedi Havelock ortağının arkasından. “Herhalde ata ata bu yavşaklardan biri en sonunda doğruyu tutturacak.”

Miller oturduğu yerde döndü, sonra da başıyla yanındaki sandalyeyi işaret etti. Havelock oturdu.

“Bak işte o ilginç bir gün olur,” dedi Miller. “Ben de tam seni arayacaktım.”

“Kusura bakma,” dedi ortağı. “Biraz geç yatmıştım da.”

“Transferden bir haber var mı?”

“Hayır,” dedi Havelock. “Herhalde evraklarım Olympus’taki bir masada bekliyordur. Ya sen ne durumdasın? Şu özel projendeki kızdan bir haber çıktı mı?”

“Daha değil,” dedi Miller. “Bak, seninle karakola gitmeden önce buluşmak istememin sebebi... birkaç günlüğüne izin alıp Julie hakkındaki bazı ipuçlarını araştırmam gerekiyor. Ama bunca şey olup biterken Shaddid bu işi fazla kurcalamamı istemiyor.”

“Ve sen onun emirlerini dinlemiyorsun,” dedi Havelock. Sözleri bir soru değildi.

“Bu davaya dair bazı fikirlerim var.”

“Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?”

“Senden benim için bahane bulmanı istiyorum.”

“Onu nasıl yapacağım?” diye sordu Havelock. “Onlara hasta olduğunu söyleyemem ya. Nasılsa herkesinkiler gibi senin tıbbi kayıtlarına da erişimleri var.”

“Onlara son günlerde çok içtiğimi söyle,” dedi Miller. “Ve de Candace’ın geldiğini. O benim eski karımdır.”

Havelock alnını düşünceli bir edayla kırıştırarak sosisini çiğnedi. Ardından başını iki yana salladı—isteği reddetmiyor, sadece bir soru sormaya hazırlanıyordu. Miller bekledi.

“Patronunun sana verdiği görevi yaptığın için değil de kafan bozuk ve kalbin kırık olarak kafayı çektiğin için mi işe gelmediğine inanmasını istiyorsun? Anlamıyorum.”

Miller dudaklarını yaladı ve dirseklerini koyu beyaz masanın düzgün yüzeyine dayayarak öne eğildi. Birileri

plastiğin üzerine bir tasarım kazımıştı—kopuk bir halka. Üstelik de bu bir polis barıydı.

“Ne aradığımı bilmiyorum,” dedi Miller. “Her nasılsa birbiriyle bağlantılı bazı şeyler var ve bunların ne anlama geldiğinden henüz emin değilim. Dahasını da öğrenene kadar göze batmamam gerekiyor. Eski karısıyla kaçamak yapıp birkaç gün kendini içkiye veren bir adam kimsenin panelinde ışık yakmaz.”

Havelock başını bu sefer hafif bir hayretle iki yana salladı. Kuşaklı olsaydı çevresel elbise giyerken de görülebilsin diye bu hareketi elleriyle yapardı. Kuşak’ta büyümemiş birinin kendini belli ettiği yüzlerce küçük ayrıntıdan işte biri daha. Duvar monitöründe ciddi bir üniformanın içindeki sarışın bir kadının görüntüsü belirdi. Dış ilişkiler müdürü o sırada Mars donanmasının taktiksel cevabından ve artan huzur bozucu olayların arkasında DGİ’nın olup olmadığından bahsediyordu. Adamın gemi patlatacak bir bubi tuzağı kurarken aşırı yüklenmiş bir füzyon reaktörünün kontrolünü kaybetmeye verdiği ad oydu: huzur bozucu olay.

“Bu ne biçim iş?” dedi Havelock ve Miller bir an için onun Kuşak’taki gerilla faaliyetlerinden mi, Mars’ın tepkisinden mi, yoksa istediği kıyaktan mı bahsettiğini bilemedi. “Ciddi söylüyorum. Dünya nerede? Bunca halt yaşanırken onlardan tek kelime bile duyduğumuz yok.”

“Niye duyacakmışız ki?” diye sordu Miller. “Sonuçta birbirine giren taraflar Mars ile Kuşak.”

“Dünya en son ne zaman orta yerinde bulunmadığı önemli bir olayın yaşanmasına izin verdi?” dedi Havelock, ardından iç geçirdi. “Tamam. İşe gelemeyecek kadar sarhoşsun. Aşk hayatın karman çorman. Senin için bir bahane bulacağım.”

“Sadece bir-iki günlüğüne.”

“Birileri bunun Dünyalı bir polisin tesadüfen vurulması için mükemmel bir fırsat olduğuna karar vermeden önce geri dönmeye bak.”

“Bakarım,” dedi Miller ve masadan kalktı. “Aman sen de arkanı kolla.”

“Söylemene bile gerek yok,” dedi Havelock.

Ceres JiuJitsu Merkezi, dönüş yerçekiminin en güçlü olduğu limanın yakınlarındaydı. Delik büyük dönüş öncesinde depolama alanı olarak kullanılırken daha sonra elden geçirilerek şimdiki haline getirilmişti. Boşluk, dipten başlayarak tavana kadar olan mesafenin üçte birlik yüksekliğine döşenmiş zeminde basıklaşan bir silindir şeklindeydi. Kubbeli tavana çeşitli uzunlukta değnekler, bambu kılıçlar ve plastikten yapılma köreltilmiş antrenman bıçakları dizili raflar asılıydı. Cilalı taşlar, yan yana dizilmiş direnç makinelerinde çalışan adamların homurtularıyla ve arkada bir kum torbasını yumruklamakta olan bir kadının yumuşak patırtılarıyla yankılanıyordu. Merkezi minderdeki üç öğrenci kısık sesle konuşuyordu.

Ön duvardaki kapının her iki yanı da resimlerle doluydu. Üniformalı askerler. Yarım düzine Kuşaklı şirkette çalışan güvenlik ajanları. Fazla değilse bile birkaç iç gezegenli tip. Müsabakalarda kazanılmış galibiyetleri yad eden plaketler. Stüdyonun tarihini genel hatlarıyla anlatan bir kupür.

Bir öğrenci bağırıp kendini yere atarak diğerlerinden birini de yanında götürdü. Hâlâ ayakta duranı onları alkışlayıp kalkmalarına yardımcı oldu. Miller o sırada Julie’yi bulma umuduyla resim duvarını inceliyordu.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

Adam Miller’dan bir kelle boyu daha kısa olmasına rağmen onun rahat rahat iki katı genişliğindeydi. Bunun onu bir Dünyalı gibi göstermesi gerekirdi, fakat Kuşaklı olduğu her halinden belliydi. Tenini olduğundan da koyu gösteren solgun bir eşofman giymişti. Tebessümü iyi beslenmiş bir yırtıcınınki kadar meraklı ve sakindi. Miller ona başıyla selam verdi.

“Dedektif Miller,” dedi. “İstasyon güvenliğinde çalışıyorum. Öğrencilerinizden biri hakkında bilgi almak istiyordum.”

“Bu resmi bir soruşturma mı?” diye sordu adam.

"Evet, ” dedi Miller. “Korkarım öyle.”

"Öyleyse yanınızda bir mahkeme emri olmalı.”

Miller gülümsedi. Adam da ona aynı şekilde karşılık verdi. “Mahkeme emri olmadan öğrencilerimiz hakkında bilgi vermeyiz,” dedi adam. “Stüdyo kuralı.”

“Kurallarınıza saygı duyuyorum,” dedi Miller. “Hayır, cidden. Sadece... bu soruşturmanın bazı kısımları diğerlerinden biraz daha resmi olabilir. Kızın başı belada değil. Kötü bir şey yapmadı. Ama Ay’da onun bulunmasını isteyen bir ailesi var.”

“Yani bir adam kaçırma işi,” dedi eğitmen, kollarını göğsünde kavuşturarak. Sakin yüz ifadesi görülebilir bir harekette bulunmaksızın soğumuştu.

“Yalnızca resmi kısmı öyle,” dedi Miller. “Gidip bir mahkeme emri çıkartabilirim ve her şeyi resmi kanallar üzerinden halledebiliriz. Ama öyle bir durumda patronumla konuşmam gerekir. Ve o ne kadar çok şey bilirse hareket alanım o kadar kısıtlanır.

Adam tepki vermedi. Durgunluğu cesaret kırıcıydı. Miller kıpırdanmamak için çaba harcadı. Stüdyonun sonundaki kum torbasında çalışan kadın seri bir darbe silsilesine girişti; her seferinde bağırıyordu.

“Kim?” diye sordu adam.

“Julie Mao,” dedi Miller. Buda'nın annesini aradığını söylese de herhalde aynı tepkiyi alırdı. “Sanırım başı dertte.”

“Öyle bile olsa bu niçin umurunuzda?”

“O sorunun cevabını bilmiyorum,” dedi Miller. “Ama umurumda. Bana yardım etmek istemezseniz istemezsiniz.”

“Ve siz de gidip mahkeme emrinizi çıkartırsınız. Bu işi resmi kanallardan halledersiniz. ”

Miller şapkasını çıkarıp uzun ince ellerinden biriyle başını sıvazladı, sonra da şapkayı geri taktı.

“Herhalde öyle bir şey yapmam,” dedi.

“Kimliğinizi gösterin,” dedi adam. Miller terminalini çıkarıp kim olduğunu adama ispatladı. Adam terminali ona geri

verip kum torbalarının arkasındaki küçük bir kapıyı işaret etti. Miller kendisinden istenileni yerine getirdi.

Büro dardı. Küçük bir laminant masa ve onun arkasında sandalye niyetine kullanılan yumuşak bir küre. Bir bardan çıkmışa benzeyen iki tabure. Muhtemelen plaketlerin ve sertifikaların yapımında kullanılan ozon ve yağ kokulu bir baskı makinesi ve de onu barındıran bir dosya dolabı.

“Ailesi onu niye istiyormuş?” diye sordu adam, kürenin üstüne oturarak. Küre bir sandalye vazifesi görmesine rağmen sürekli bir denge gerektiriyordu. Gerçekten dinlenmeden dinlenilebilecek bir yer olduğu söylenebilirdi.

“Kızlarının tehlikede olduğunu düşünüyorlar. En azından öyle söylüyorlar ve henüz onlara inanmamak için bir sebep göremedim.” “Ne tür bir tehlike?”

“Bilmiyorum,” dedi Miller. “Tek bildiğim kızın daha önce istasyonda bulunduğu ve Tycho’ya doğru yola çıktığı. Ondan sonrası için elimde hiçbir şey yok.”

"Ailesi onun istasyonlarına gelmesini mi istiyor?”

Adam kızın ailesinin kim olduğunu biliyordu. Miller hiçbir şey belli etmeden bu bilgiyi bir kenara yazdı.

“Sanmıyorum,” dedi. “Kızın onlardan aldığı son mesaj Ay’dan yönlendirilmişti. ”

“Demek kuyunun dibinden.” Adamın söyleyiş biçimi oranın kulağa bir hastalık gibi gelmesine sebep oluyordu.

“Kızın kimlerle beraber yolculuk ettiğini bilen birini arıyorum. Bir şeyden kaçıp kaçmadığını, nereye gittiğini ve oraya ne zaman varmayı planladığını bilen birini. Dar ışın menzilinde olup olmadığını da.”

“Öyle birini tanımıyorum,” dedi adam.

“Peki danışabileceğim birini tanıyor musunuz?”

Bir duraksama yaşandı.

“Belki. Sizin için bir şeyler öğrenmeye çalışacağım.”

“Bana onun hakkında söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?”

“Stüdyoda çalışmaya beş yıl önce başladı. İlk geldiğinde... kızgındı. Disiplinsizdi.”

“Ama düzeldi,” dedi Miller. “Kahverengı kuşağa kadar çıktı, değil mi?”

Adamın kaşları kalktı.

“Ben bir polisim,” dedi Miller. “Böyle şeyleri bulmak benim işim.”

“Kendini geliştirdi,” dedi kızın öğretmeni. “Saldırıya uğramıştı. Kuşak’a geldikten hemen sonra. Aynı şeyin ikinci kez yaşanmayacağından emin olmak istiyordu.”

“Demek saldırıya uğradı,” dedi Miller, adamın ses tonunu değerlendirerek. “Tecavüz mü?”

“Sormadım. İstasyonda olmadığı zamanlarda bile sıkı çalışırdı. İnsanların boşlayıp boşlamadıklarını anlayabilirsiniz. Geri geldiklerinde daha güçsüzdürler. O hiç öyle yapmadı.”

“Çetin cevizmiş,” dedi Miller. “Aferin ona. Peki arkadaşları var mıydı? Antrenman maçı yaptığı kimseler?”

“Birkaç kişi. Bir sonraki sorunuza da cevap vereyim: Bildiğim kadarıyla bir sevgilisi yoktu.”

“Bak bu garip işte. Öyle bir kızın sevgilisinin olmaması.”

“Nasıl bir kızın Dedektif?”

“Hoş bir kızın,” dedi Miller. “Becerikli. Zeki. Azimli. Kim öyle biriyle beraber olmak istemez ki?”

“Belki de doğru kişiye rastlamamıştır.”

Adamın bunu söyleyiş biçiminde hafif bir keyif gizliydi. Kendini huzursuz hisseden Miller omuz silkti.

“Ne tür bir işte çalışırdı?” diye sordu.

“Hafif yük gemilerinde. Nasıl kargolar taşırdı bilmiyorum. Nerede iş olursa oraya gittiği gibi bir izlenim uyandırmıştı bende.”

“Düzenli bir güzergahı yoktu, öyle mi?

“Edindiğim izlenim o yöndeydi.”

“Kimin gemilerinde çalışırdı? Belirli bir yük gemisinde mi, yoksa bahtına ne çıkarsa mı? Belirli bir şirketin elemanı mıydı?”

“Sizin için bir şeyler öğrenmeye çalışacağım,” dedi adam.

“Yoksa DGİ’de kurye miydi?”

“Bir şeyler öğrenmeye,” dedi adam, “çalışacağım.”

O akşamüstü haberlerde hep Phoebe vardı. Oradaki bilim İstasyonu —hani şu Kuşaklıların yanaşmalarına bile izin verilmeyen— vurulmuştu. Yapılan resmi açıklamada üste bulunanlardan yarısının öldüğü, diğer yarısınınsa kaybolduğu bildiriliyordu. Henüz eylemi üstlenen çıkmamıştı, fakat ortak görüş Kuşaklı bir grubun —belki DGİ’nin, belki de başka bir tanesinin— nihayet bir “huzur bozucu olayı” arkasında cesetler bırakarak başarıyla gerçekleştirdiği yönündeydi. Deliğindeki Miller yayını yiyip içerek seyretmekteydi.

Her şey çığırından çıkıyordu—DGİ’den savaşa çağrı için yapılan korsan yayınlar... artış gösteren gerilla eylemleri... kısacası her şey. Mars’ın onları artık görmezden gelemeyeceği bir zaman hızla yaklaşıyordu. Ve Mars harekete geçtiğinde Dünya'nın aynı şekilde davranıp davranmayacağının bir önemi kalmayacaktı. Kuşak’ta ilk defa gerçek bir savaş çıkacaktı. Felaket yakındı ve her iki taraf da ne kadar savunmasız olduğunun farkında değildi. Üstelik Miller’ın tüm bunları durdurmak için yapabileceği en ufak bir şey bile yoktu. Durdurmak bir yana, yavaşlatamazdı bile.

Julie Mao arkasındaki kızağıyla birlikte çerçevesinin içinden Miller’a sırıtıyordu. Stüdyodaki adam onun saldırıya uğradığını söylemişti. Kızın kayıtlarında öyle bir şey yoktu. Olay bir soygun da olabilirdi, daha fena bir şey de. Miller o güne dek pek çok kurban tanımıştı ve onları üç kategoriye ayırırdı. İlki hiçbir şey olmamış veya her ne olmuşsa bir önemi yokmuş gibi davrananlardı. Konuştuğu insanların yarıdan fazlası bu kategoriye dahildi. Sonra bir de mağduriyetlerini canları istediği gibi davranmaları için müsaade kabul edenler vardı. Geri kalanların büyük bölümü bu kapsamdaydı.

Belki yüzde beşlik, belki daha da düşük bir kısım yaşadıklarını kabullenir, bundan bir ders çıkarır ve hayatına

devam ederdi. İşte bunlar Julielerdi. Aklı başında olanlar.

Resmi mesaisinin bitiminden üç saat sonra Miller'ın zili çaldı. Miller ayağa kalkarken beklediğinden daha çok yalpaladı. Masanın üstündeki şişeleri saydı. Onlar da düşündüğünden fazlaydı. Kapıyı açmakla şişeleri geri dönüştürücüye atmak arasında bir an için tereddüde kapıldı. Kapı tekrar çalındı. Miller onu açmaya gitti. Gelen kişi karakoldan biriyse zaten onun sarhoş olmasını bekliyor olacaktı. Miller'ın misafiri hüsrana uğratmak için bir sebebi yoktu.

Surat tanıdıktı. Sivilceli, kontrollü. Bardaki DGİ kol bandı. Mateo Judd'ı öldürten adam. Hani şu polisi.

"İyi akşamlar," dedi Miller.

"Dedektif Miller," dedi sivilceli adam. "Bence ilk tanıştığımızda kötü bir başlangıç yaptık. Tekrar deneyebileceğimizi umuyordum."

"Tabii canım."

"İçeri girebilir miyim?"

"Yabancıları evime almamaya çalışırım," dedi Miller. "Hem daha adını bile bilmiyorum."

"Anderson Dawes," dedi sivilceli adam. "Dış Gezegenler İttifakı'nın Ceres başkanıyım. İçeri girebilir miyim?"

Miller geri çekildi ve sivilceli adam —Dawes— içeri adım attı. Dawes usulca alınıp verilen iki nefeslik bir sürede deliği en ufak ayrıntısına kadar inceledi, sonra da şişeler ve bayat bira kokusu yorum yapılacak şeyler değilmişçesine boş bir yere geçti. Kendi kendine sessizce sövüp sayan ve hissetmediği bir ayıklık için dua eden Miller de onun karşısına oturdu.

"Senden bir ricam var," dedi Dawer. "Bedelini ödemeye de hazırım. Tabii parayla değil. Bilgiyle."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Miller.

"Juliette Mao'yu aramayı bırak."

"Çok beklersin.

"Ben burada barışı muhafaza etmeye çalışıyorum Dedektif," dedi Dawes. "Bana kulak vermelisin."

Miller öne eğilerek dirseklerini sehpaya dayadı. Bay Dingin Jiu Jitsu Eğitmeni, DGİ için mi çalışıyordu? Dawes’un ziyaretinin zamanlaması öyle söyler gibiydi. Miller bu olasılığı aklına not ettiyse de dile getirmedi.

“Mao bizim için çalışıyordu,” dedi Dawes. “Zaten o kadarını sen de tahmin etmişsindir.”

“Az çok. Kızın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyoruz. Biz de onu arıyoruz. Ve onu bizim bulmamız gerekiyor. Senin değil.”

Miller başını iki yana salladı. Verebileceği bir karşılık, söylenecek doğru bir söz vardı. Bu söz kafasının içinde bir yerdeydi ve Miller kendini bu kadar sersem hissetmeseydi...

“Sen *onlardan* birisin Dedektif. Hayatın boyunca burada yaşamış olabilirsin, ama maaşını bir iç gezegen şirketi ödüyor. Hayır, bekle. Seni suçlamıyorum. Nasıldır bilirim. Onlar eleman alıyorlardı ve senin de bir işe ihtiyacın vardı. Ama şu anda... bir sabun köpüğünün üzerinde yürüyor gibiyiz. *Canterbury.* Kuşak’taki aşırı grupların savaş çağrıları.”

“Phoebe İstasyonu.”

“Evet, onun suçunu da bizim üstümüze atacaklar. Bunlara bir Ay şirketinin mirasyedi kızı da eklenince...”

“Onun başına bir şey geldiğini düşünüyorsun.”

“Kız Scopuli’deydi,” dedi Dawes. Miller hemen tepki vermeyince de sözlerini sürdürdü. “Mars’ın *Canterbury*’yi yok etmek için yem olarak kullandığı yük gemisinde.”

Miller bunu üzerinde uzun uzun düşündü, sonra da alçak bir ıslık çaldı.

“Neler olduğunu bilmiyoruz,” dedi Dawes. “Öğrenene kadar da senin suları bulandırmana izin veremeyiz. Sular şu an zaten yeterince bulanık. ”

“Peki karşılığında nasıl bir bilgi teklif ediyorsun?” diye sordu Miller. “Pazarlık öyleydi, değil mi?”

“Öğrendiklerimizi seninle paylaşacağız. Tabii kızı bulduktan sonra,” dedi Dawes. Miller gevrek gevrek güldü ve DGİ’nin adamı konuşmayı sürdürdü. “Kim olduğun

düşünülürse bu cömert bir teklif. Sen bir Mars çalışanısın. Bir Dünyalı'nın ortağısın. Bazı kimseler bunların seni de düşman kabul etmek için yeterli olduğunu düşünebilir."

"Ama sen onlardan biri değilsin," dedi Miller.

"Bence sen ve ben aynı temel amaçlara sahibiz, istikrar. Güvenlik. Tuhaf zamanlarda tuhaf ittifaklar kurulur."

"İki sorum var."

Dawes kollarını açarak o soruları bekledi.

"İsyan teçhizatını kim aldı?" diye sordu Miller.

"İsyan teçhizatı mı?"

"Canterbury yok olmadan önce bilileri isyan teçhizatımızı aldı. Belki isyan bastırmak için kendi askerlerini donatmak istiyorlardı. Veya belki de bizdeki isyanların bastırılmamasını. Onları kim aldı? Niye?"

"Biz almadık," dedi Dawes.

"Bu bir cevap değil. Bir de şunu dene. Altın Dal Cemiyeti'ne ne oldu?"

Dawes ifadesiz bir yüzle ona baktı.

"Loca Graiga'ya?" diye sordu Miller. "Sohiro'ya?"

Dawes ağzını açtı, sonra kapadı. Miller bira şişesini geri dönüştürücüsüne attı.

"Yanlış anlama ahbap. Seninle bir alıp veremediğim yok," dedi, "ama araştırma tekniklerin beni pek etkilemiyor. Kızı bulabileceğini nereden biliyorsun?"

"Adil bir test değildi," dedi Dawes. "Bana birkaç gün süre tanırsan sana cevaplarını veririm."

"Öyleyse benimle o zaman konuş. Sen bu işle meşgulken topyekûn bir savaş çıkarmamaya çalışırım. Ama Julie'nin peşini bırakacak değilim. Artık gidebilirsin."

Dawes ayağa kalktı. Asabı bozuk gibiydi.

"Hata yapıyorsun," dedi Miller'a.

"İlk hatam olmayacağı kesin."

Adam gittikten sonra Miller masasına oturdu. Aptallık etmişti. Daha da kötüsü, nefsinin derdine düşmüştü. İş yapacağı, Julie'yi arayacağı yerde sarhoş olana kadar içmişti.

Ama artık daha fazla şey biliyordu. *Scopuli. Canterbury.* Noktaların arasında daha çok çizgi vardı.

Miller şişelerini kaldırdı, duş aldı ve terminalini açıp Julie'nin gemisi hakkında ne gibi bilgiler olduğuna baktı. Bir saat sonra aklına yeni bir fikir geldi ve gittikçe büyüyen bir korkuya kapıldı. Gece yarısına doğru Havelock'un deliğini aradı.

Ortağının cevap vermesi tam iki dakika sürdü. Verdiğinde de saçları karmakarışıktı ve gözlerinden uyku akıyordu.

"Miller?"

"Havelock, birikmiş yıllık iznin var mı?"

"Biraz."

"Ya hastalık iznin?"

"Tabii," dedi Havelock.

"O izinleri kullan," dedi Miller. "Hem de hemen. İstasyondan ayrıl. Bulabilirsen güvenli bir yere git. İşler sarpa sararsa Dünyalıları sırf zevk olsun diye öldürmeyecekleri bir yere."

"Anlamıyorum. Sen neyden bahsediyorsun?"

"Bu gece bir DGİ ajanı ziyaretime geldi. Beni şu adam kaçırma işimden vazgeçirmeye çalıştı. Sanırım... sanırım tedirgindi. Sanırım korkuyordu."

Uykulu zihni bu sözcükleri sindirmeye çalışırken Havelock bir süre sessiz kaldı.

"Tanrım," dedi sonunda. "DGİ'yi korkutan ne olabilir ki?"

On Üçüncü Bölüm: Holden

Holden donup kalarak Shed'in boynundan kan fışkırmasını, sonra da aspiratör tarafından emilen bir duman gibi savrulup gitmesini seyretti. Odadaki hava emildikçe çatışma sesleri de kaybolmaya başladı. Holden'ın kulakları önce zonkladı, sonra da biri içlerine buz kıracağı saplamış gibi ağrıdı. Koltuğunun kemerleriyle boğuşurken göz ucuyla Alex'e baktı. Pilot bir şeyler bağırmasına rağmen sesi o seyrek havada yayılmıyordu. Koltuklarından çoktan kalkmış olan Naomi'yle Amos kendilerini itip iki deliğe doğru odanın içinde uçuyorlardı. Amos'un elinde plastik bir tabak vardı. Naomi'deyse üç halkalı bir klasör. Ne yaptıklarını anlaması için Holden'ın onlara yarım saniye bakması gerekti. O sırada periferik görüşü yıldızlarla ve karanlıkla dolduğu için dünya daralır gibi oldu.

O serbest kalana dek Amos ile Naomi eğreti yamalarıyla delikleri örtmüşlerdi bile. Hava o kusurlu mühürleri delip geçmeye çalışırken odanın içi tiz bir ıslık sesiyle doldu. Hava basıncının yükselmesiyle beraber Holden'ın görüşü geri gelmeye başladı. Nefes darlığı çekiyor, hızla soluk alıp veriyordu. Sanki biri odanın ses seviyesini yavaşça yükseltti ve Naomi'nin yardım çağrıları duyulur hale geldi.

"Jim, acil durum dolabını aç! " diye haykırıyordu kadın.

Naomi onun çarpışma koltuğunun yakınındaki duvara yerleştirilmiş kırmızı ve sarı renkli küçük bir paneli işaret ediyordu. Yılların gemi içi eğitimi oksijensizliğe ve basınç

düşmesine baskın geldi; Holden dolabı kapalı tutan etiketi söküp aldı ve kapağını çekerek açtı. Dolabın içinde kadını kızıl haç sembolüyle işaretli beyaz bir ilkyardım seti, yarım düzine oksijen maskesi ve de bir tutkal tabancasına iliştirilmiş hava geçirmez bir torba dolusu sertleştirilmiş plastik disk vardı. Son nesne bir acil durum kaçak önleme setiydi. Holden onu kaptı.

“Sadece tabanca!” diye bağırd Naomi. Holden kadının sesinin seyrek havadan mı, yoksa basınç düşmesi kulak zarlarını patlattığı için mi bu denli zayıf geldiğinden emin değildi.

Holden tabancayı yama torbasından ayırıp Naomi’ye fırlattı. Kadın anında sertleşen tutkalı üç halkalı klasörün kenarlarına sıktı, sonra da tabancayı Amos’a yolladı. Amos elini geriye atarak onu zahmetsizce yakaladı ve yemek tabağının etrafını yalıttı. Islık sesi kesilirken onun yerini hava basıncını normale çıkarmaya çalışan atmosfer sisteminin tıslaması aldı. Böyle on beş saniye geçti.

Herkesin gözü Shed’in üzerindeydi. Yerçekimi olmadığı için kanı boynunun hemen üstünde asılı duran kırmızı bir küre halinde toplanıyor, bu haliyle korkunç bir çizgi filmden çıkmışa benziyordu.

“Tanrı aşkına Patron,” dedi Amos, gözlerini Shed’den Naomi’ye çevirerek. Dişlerini duyulur bir tak sesiyle kapatıp başını iki yana salladı. “Ne...”

“Gauss mermileri,” dedi Alex. “O gemilerin raylı silahları var.” “Raylı silahı olan *Kuşak* gemileri mi?” dedi Amos. “Yoksa benim haberim olmadan bir donanma mı kurdular?”

“Jim, dışarıdaki koridor ve öteki taraftaki kamara vakumda,” dedi Naomi. “Gemi bütünlüğü bozuldu.”

Holden karşılık vermeye hazırlanırken gözü Naomi’nin deliğe yapıştırmış olduğu klasöre takıldı. Beyaz kapağa siyah harflerle MKCD ACİL DURUM PROSEDÜRLERİ ibaresi basılmıştı. Holden manik bir hal alacağı kaçınılmaz olan kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

“Jim,” dedi Naomi, endişeli bir sesle.

“Ben iyiyim Naomi,” diye karşılık veren Holden derin bir nefes aldı. “O yamalar ne kadar dayanır?”

Naomi elleriyle omuz silkti, sonra da saçlarını başının arkasına toplayıp kırmızı bir lastikle bağladı.

“Havanın yeteceğinden daha uzun bir süre. Etrafımızdaki her şey vakumdaysa kamara acil durum tüplerini kullanıyor demektir. Bu da hava dönüşümünün olmadığı anlamına gelir. Her odanın ne kadar havası var bilmiyorum, ama bir-iki saatten fazla değildir.”

“İnsanın keşke lanet olasıca elbiselerimizi giyseydik diyesi geliyor, değil mi?” dedi Amos.

“Fark etmezdi,” dedi Alex. “Buraya çevresel elbiselerimizle gelseydik onları çıkartırlardı.”

“Yine de deneyebilirdik,” dedi Amos.

“Eh, zamanda geriye gidip her şeyi baştan yapmak istiyorsan keyfine bak ortak.”

“Hey,” dedi Naomi. sertçe, ama başka bir şey söylemedi,

Hiç kimse Shed’den bahsetmiyordu. Cesede bakmamak için çok uğraşıyorlardı. Holden herkesin dikkatini çekmek için genzini temizledi, ardından bakışları beraberinde götürerek Shed’in koltuğuna doğru süzüldü. Kısa bir süre duraklayarak herkesin kafası kopmuş cesede iyice bakmasını sağladı, sonra koltuğun altındaki saklama çekmecesinden bir battaniye çıkardı ve koltuğun kemerlerini kullanarak onu Shed’in bedenine sıkıca sardı.

“Shed öldürüldü. Büyük bir tehlike içindeyiz. Tartışmak yaşamlarımızı bir saniye bile uzatmaz,” dedi Holden, mürettebatının her üyesine tek tek bakarak. “Peki ne uzatır?”

Hiç kimse konuşmadı. Holden ilk önce Naomi’ye doğra döndü. “Naomi, şu an ne yaparsak daha üzün süre hayatta kalabiliriz?” diye sordu.

“Acil durum havasını bulabilir miyim diye bir bakacağım. Oda altı kişi için tasarlanmış, ama biz sadece... dört kişiyiz. Belki hava akımını azaltarak daha çok dayanmasını sağlayabilirim.”

“Güzel. Teşekkürler. Alex?”

“Bizden başka kurtulan olduysa kazazede arayacaklardır. Duvara vurmaya başlayacağım. Sesi vakumda duyamazlar, ama içi hava dolu kabinler varsa ses metalde ilerler.”

“İyi bir plan. Bu gemide bizden başka hiç kimsenin hayatta kalmadığına inanmayı reddediyorum,” dedi Holden ve ardından Amos’a döndü. “Amos?”

“Dur şu kontrol paneline bir bakayım. Belki köprüye veya hasar kontrole veya... neyse işte, bir yerlere ulaşabilirim,” diye cevapladı Amos.

“Sağ ol. Birilerini hâlâ burada olduğumuzdan haberdar etmeyi çok isterim,” dedi Holden.

İnsanlar işe koyulurken Holden da Shed’in yanında kalarak boşlukta asılı bekledi. Naomi duvarlardaki erişim panellerini sökmeye başladı. Alex güverteye boylu boyunca uzandı ve destek almak için ellerini bir koltuğa bastırarak botlarıyla duvarı tekmelemeye girişti. Gümleyen her tekmenin ardından oda hafifçe sarsılıyordu. Amos cebinden bir çok amaçlı alet çıkarıp iletişim panelini parçalarına ayırmakla uğraştı.

Holden herkesin meşgul olduğunu görünce bir elini Shed’in omzuna, battaniyedeki giderek genişleyen kırmızı lekenin hemen altına koydu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı cesede. Gözleri yanıyordu; başparmaklarının arka kısımlarını onların üstüne bastırdı.

Kabloların ucunda asılı durarak duvardan sarkan iletişim birimi bir defa yüksek sesle öttü. Amos bir hayret nidası atarak odanın karşı tarafına uçacak kadar sertçe kendini ittirdi. Onu yakalayan Holden 120 kiloluk Dünyalı tamircinin ivmesini durdurmaya çalışırken omzunu acıttı. İletişim paneli tekrar öttü. Holden tamirciyi bırakıp panele doğru süzüldü. İletişim biriminin beyaz düğmesinin yanında sarı bir LED ışık yanıyordu. Holden düğmeye bastı. Cihaz Teğmen Kelly’nin cızırtılı sesiyle hayat buldu.

“Kapağın önünde çekilin. İçeri giriyoruz,” dedi adam.

“Bir şeylere tutunun! ” diye mürettebatına seslendi Holden, sonra da koltuk kemerlerini kapıp eline koluna doladı.

Holden kapağın açılmasıyla birlikte tüm havanın dışarı hücum etmesini bekliyordu. Onun yerine yüksek bir çatırtı çıktı ve basınç bir saniyeliğine azıcık düştü. Dışarıdaki koridorun duvarlarına kalın plastik levhalar yapıştırılarak geçici bir hava kilidi oluşturulmuştu. Yeni odanın duvarları hava basıncının etkisiyle tehlikeli bir biçimde dışa doğru bombeleşmesine rağmen bütünlüğünü korudu. Bu yeni hava kilidinin içinde Teğmen Kelly ve piyadelerinden üçü vakuma dayanıklı ağır zırhlara bürünmüşlerdi; küçük çaplı birkaç savaşa girmeye yetecek kadar da silah taşıyorlardı.

Silahlarını hazırda tutan piyadeler çabucak odaya doluştular ve kapağı arkalarından kapadılar, içlerinden biri Holden’a büyük bir çanta attı.

“Beş tane uzay elbisesi. Üzerinize giyin,” dedi Kelly. Gözleri önce Shed’i örten kanlı battaniyeye, sonra da eğreti yamalara çevrildi. “Kayıp mı verdiniz?”

“Sağlık görevlimiz Shed Garvey,” diye cevapladı Holden.

“Bu ne biçim iş?” dedi Amos yüksek sesle. “Dışarıda bu güzeller güzeli teknenizin canını çıkaranlar kim?”

Naomi ile Alex hiçbir şey demeksizin elbiseleri çantadan çıkarıp diğerlerine dağıtmaya başladılar.

“Bilmiyorum,” dedi Kelly. “Ama buradan derhal gidiyoruz. Sizi bir kaçış aracına bindirip bu gemiden götürmem emredildi. Yanaşma hangarına gitmek, bir gemiye binmek ve çatışma alanından çıkmak için on dakikadan az bir zamanımız var. Hızlı giyinin.”

Elbisesini giyerken Holden’ın aklı tahliyelerinin ne anlama gelebileceğiyle meşguldü.

“Teğmen, gemi parçalanıyor mu?” diye sordu.

“Daha değil. Ama gemiye izinsiz giriş yapılıyor.”

“Öyleyse niye gidiyoruz?”

“Çatışmayı kaybediyoruz da ondan.”

Kelly elbiselerinin içine girmelerini beklerken ayağını yere sabırsızca vurmadı; Holden’ın tahminince bunun tek sebebi

piyadelerin ayaklarındaki manyetik botlardı. Gruptakiler her şey yolunda işaretini verir vermez Kelly her elbisenin üzerinde çabucak bir telsiz kontrolü yaptı, sonra da koridora döndü. Mini hava kilidi, içinde dördü beslemeli zırh içindeki sekiz kişi varken oldukça sıkışıktı. Kelly göğsündeki bir kından büyük bir bıçak çekti ve plastik engeli tek harekette yardı. Arkalarındaki kapak çarparak kapandı ve koridordaki hava plastik parçalarını sessizce dalgalandırarak uzaya kaçtı. Kelly koridorda hızla ilerlemeye başladı ve mürettebat ona ayak uydurmak için koşuşturdu.

"Son sürat omurgadaki asansör kümesine gidiyoruz," dedi Kelly telsiz bağlantısından. "İzinsiz giriş alarmları sebebiyle asansörler kilitli, ama içlerinden birinin kapısını açabilirim ve süzülerek yanaşma hangarına kadar inebiliriz. Her şey çarçabuk yapılacak. İşgalcileri görecek olursanız durmayın. Daima hareket halinde kalın. Onlarla biz ilgileniriz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Teğmen," dedi Holden nefes nefese. "Geminize niye çıkıyorlar ki?"

"Komuta bilgi merkezi için," dedi Alex. "Büyük ödül. Kodlar, intikaller, bilgisayar çekirdekleri ve diğerleri. Bir amiral gemisinin KBM'sini ele geçirmek strateji uzmanlarının en büyük hayalidir." "Gevezeliği kesin," dedi Kelly. Holden ona aldırış etmedi.

"Tabii bu öyle bir şeye göz yumacaklarına geminin çekirdeğini patlatacakları anlamına gelir, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Alex. "İşgalcilere karşı standart prosedür odur. Piyadeler köprüyü, KBM'yi ve mühendisliği korurlar. Üçünden birine zorla girilecek olursa diğer ikisi düğmeye basar. Gemi birkaç saniyeliğine yeni bir yıldıza döner."

"Standart prosedürmüş," diye homurdandı Kelly. "Onlar benim dostlarım."

"Kusura bakma Teğmen," diye karşılık verdi Alex. *"Bandon*'da görev yapmıştım. Meseleyi küçümsemek gibi bir niyetim yok."

Bir köşeyi dönmüşlerdi ki asansör kümesi görüş alanlarına girdi. Sekiz asansörün tamamı kapatılıp mühürlenmişti. Geminin gövdesi delindiği zaman ağır basınçlı kapılar derhal kapanmıştı.

“Gomez, kilidi aç,” dedi Kelly. “Mole, Dookie, koridorları gözetleyin.”

Piyadelerden ikisi çevreye yayılıp silahlarını koridorlara doğrulttular. Üçüncüsü asansörlerden birinin kapısına gidip kontroller üzerinde karmaşık bir şeyler yapmaya koyuldu. Holden duvara yanaşarak ateş hattının dışında kalmaları için mürettebatına işarette bulundu. Ayaklarının altındaki güverte arada sırada hafifçe titreşiyordu, işgalciler içeride olduğu müddetçe düşman gemileri *Donnager*’a ateş açmazdı. Sarsıntılar hafif silahlardan ve patlayıcılardan kaynaklanıyor olmalıydı. Fakat vakumun kusursuz sessizliğinde beklerlerken olup biten her şey uzak ve gerçek dışı bir havaya bürünüyordu. Holden zihninin çalışması gerektiği gibi çalışmadığının bilincindeydi. Geçirdiği şoka tepki veriyordu. *Canterbury’nin* yok oluşu, Ade ile McDowell’ın ölümleri... Ve şimdi de birileri Shed’i oturduğu koltukta öldürmüştü. Bu kadarı çok fazlaydı. Holden gördüklerine anlam veremiyor, etrafındaki sahnenin kendisinden giderek daha da uzaklaştığını hissediyordu.

Holden arkasındaki Naomi’ye, Alex’e ve Amos’a baktı. Yani mürettebatına. Onlar da elbise göstergelerinin yeşil ışığında hayaletimsi gözüken kül gibi suratlarla ona baktılar. Dıştaki basınçlı kapı kayarak açılırken ve asansör kapıları ortaya çıkarken Gomez muzaffer bir edayla yumruğunu havaya kaldırdı. Kelly adamlarına işaret verdi.

Mole adlı piyade arkasına dönüp asansöre doğru yürümeye başlamıştı ki suratı darmadağın olup bir kan ve dayanıklı cam parçacığı sağanağına dönüştü. Zırhlı göğsü ve yanındaki koridor duvarı yüzlerce küçük patlamayla ve duman bulutuyla bezendi. Adamın manyetik botlarla zemine yapışık duran bedeni seğirip sallandı.

Holden’ın soyutluk hissi adrenalinde boğuldu. Duvara ve Mole’un vücuduna çarpan ateş yağmurunun kaynağı tam otomatik bir silahtan atılan tahrip gücü yüksek patlayıcı mermilerdi, iletişim kanalı piyadelerden ve Holden’ın kendi mürettebatından yükselen bağrışmalarla doldu. Holden’ın solunda bulunan Gomez beslemeli zırhının verdiği bir kuvvetle asansör kapılarını zorlayıp açtı ve arkadaki asansör boşluğunu ortaya çıkardı.

“İçeri! ” diye bağırdı Kelly. “Herkes içeri girsin! ”

Holden geride kalarak önce Naomi’yi, ardından Aiex’i boşluğa itti. Son piyade —Kelly’nin Dookie dediği— tüfeğiyle Holden’a yakın köşenin arkasındaki bir hedefe yaylım ateşi açtı. Silahın cephanesi bitince piyade bir dizi üstüne çöktü ve aynı anda yeleğinden dolu bir şarjör çıkarıp silaha taktı. Silahının boşalmasının üzerinden iki saniye bile geçmeden tekrar ateş ediyordu.

Naomi tam Holden’a asansör boşluğuna girmesini bağırıyordu ki mengene gibi bir el Holden’ı omzundan tuttu, manyetik olarak zemine tutunan botlarına rağmen onu yerden kaldırdı ve açık asansör kapılarından içeri fırlattı.

“Kendini ben sana bakıcılık yapmazken öldürt,” diye bağırdı Teğmen Kelly.

Kendilerini asansör boşluğunun duvarlarından iterek geminin kıç tarafına doğru o uzun tünelden aşağı indiler. Holden sık sık başını çevirip hızla uzaklaşmakta olan açık kapılara bakıyordu. “Dookie peşimizden gelmiyor,” dedi.

“Arkamızı koruyor da ondan,” diye karşılık verdi Kelly.

“O yüzden kaçabilirsek iyi olur,” diye ekledi Gomez. “Fedakarlığının bir anlamı olsun diye.”

Grubun başındaki Kelly duvardaki bir tutacağı yakalayarak aniden durdu. Diğer herkes de onu taklit etti.

“Çıkışımız burası. Gomez, git kontrol et,” dedi Kelly. “Holden, işte plan. Yanaşma hangarındaki korvetlerden birini alacağız.”

Plan Holden’a mantıklı geldi. Korvet sınıfı hafif bir firkateyndi. Bu filo eskort araçları aynı zamanda bir Epstein

iticisiyle donatılmış en hafif donanma gemileriydi. Bir korvet sistemdeki herhangi bir yere yolculuk edebilecek ve çoğu tehditten kaçabilecek kadar hızlı giderdi. Bir torpil bombardıman gemisi olarak yürüttüğü ikincil görevi de savunmasız kalmayacakları anlamına geliyordu. Holden kaskının içinden Kelly'ye başını salladı, sonra da konuşmaya devam etsin diye ona bir el işareti yaptı. Kelly, Gomez'in asansör kapılarını açmayı bitirmesini ve yanaşma hangarına girmesini bekledi.

"Tamam, bizi içeri sokup gemiyi çalıştıracak anahtar kartıyla aktivasyon kodu yanımda. Buradan dosdoğru gemiye gideceğim. Siz de sakın kıçımdan ayrılmayın. Bot mıknatıslarınızı kapattığınızdan da emin olun. Kendimizi duvardan itip oraya kadar uçacağız. O nedenle doğru nişan alın, yoksa gemiye binemezsiniz. Herkes beni anladı mı?"

Gruptaki tüm kafalar sallandı.

"Fevkalade. Gomez, orada durumlar nasıl?"

"Sorun var Teğmen. Hangardaki gemilerin başında yarım düzine işgalci bekliyor. Beslemeli zırhlar, sıfır yerçekimi manevra jetleri ve ağır silahlar. Belaya hazırlar," diye fısıldayarak karşılık verdi Gomez. İnsanlar saklanırken daima fısıldarlardı. Uzay elbisesine sarılı ve etrafı vakumla çevrili olan Gomez zırhının içinde havai fişek patlatsa bile onu hiç kimse duymazdı. Fakat yine de fısıldıyordu.

"Ateş ederek kendimize bir yol açacağız," dedi Kelly. "Gomez, sivilleri on saniye sonra peşimden getiriyorum. Sen koruma ateşi açacaksın. Ateş et ve yer değiştir. Küçük bir timmişsin gibi düşünmelerini sağla."

"Bana küçük mü diyorsun komutanım?" dedi Gomez. "O altı pezevengi şimdiden ölü bil."

Holden, Amos, Alex ve Naomi teğmenin peşi sıra asansör boşluğundan çıkıp hangara girdiler, sonra da haki yeşili bir kasa yığınının arkasında durdular. Grubun üzerinden ileriye doğru göz atan Holden işgalcileri derhal fark etti. Adamlar üçer kişilik iki grup halinde *Şövalye*'nin yakınındaydılar. Bir grup geminin üstünde yürürken diğeri onun altındaki

güvertedeydi. Zırhları simsiyahtı. Holden böyle bir tasarımı daha önce hiç görmemişti.

Kelly adamları işaret edip Holden'a baktı. Holden da başını sallayarak karşılık verdi. Kelly bu sefer de hangarın karşı tarafını işaret ederek yaklaşık yirmi beş metre uzakta, *Şövalyeyle* aralarındaki mesafenin ortasında duran siyah renkli güdük bir firkateyni gösterdi. Sonra da sol elini kaldırıp parmaklarıyla beşten geriye saymaya başladı. İkiye geldiğinde oda bir diskotek gibi ışıkla bezendi. Gomez onlardan on metre ötedeki bir konumdan ateş açmıştı. İlk yaylım ateşi *Şövalye*'nin tepesindeki işgalcilerdeki ikisini vurdu ve adamların döne döne savrulmalarına sebep oldu. Hemen ardından Holden'ın ilkini gördüğü yerin beş metre uzağından ikinci bir yaylım ateşi açıldı. Holden iki farklı kişinin ateş ettiğine yemin edebilirdi.

Kelly elindeki son parmağı da kıvırdı, ayaklarını duvara dayadı ve kendini korvete doğru ittirdi. Alex'i, Amos,'u ve Naomi'yi bekleyen Holden onların arkasından uçtu. O harekete geçene kadar Gomez yeni bir konumdan ateş ediyordu. Güvertedeki işgalcilerden biri büyük bir silahı Gomez'in tüfeğinin namlu alevine doğrulttu. Gomez ve arkasına siper aldığı kasa, alevlerin ve şarapnellerin arasında yok oldu.

Gemiyle aralarındaki yolu yarılamış ve Holden başarabileceklerini düşünmeye başlamışken hangarı kat eden bir duman çizgisi Kelly'yle kesişti. Teğmen bir ışık patlamasının içinde kayboldu.

On Dördüncü Bölüm: Miller

Xinglong aptalca yok oldu. Sonrasında herkes onun kayadan kayaya gezen binlerce küçük çaplı madenci gemisinden biri olduğunu öğrendi. Kuşak onlarla doluydu: peşinat ve başlangıç çalışmaları için yeterli parayı zar zor denkleştiren beş veya altı ailelik gruplar. Olay gerçekleştiğinde ödenmemiş üç taksitleri vardı ve bankaları — Konsolide Varlıklar ve Yatırımlar— gemiye ipotek koymuştu. Zaten ortak görüş, geminin aktarıcısının o nedenle kapalı tutulduğu yönündeydi. Yalnızca kendilerine ait paslı bir teneke yığınının içinde uçmayı sürdürmek isteyen dürüst insanlar işte.

Bir Kuşaklı'nın hayalini postere dönüştürmek isterseniz o postere *Xinglong'u* koyabilirdiniz.

Bir devriye destroyeri olan *Scipio Africanus* Kuşak'ta geçen iki yıllık görev süresinin ardından Mars'a doğru dönüşe geçecekti. Aynı anda her iki gemi de eksilen su stoklarını tamamlamak için yörüngeye yakalanmış bir kuyrukluyıldıza yollandı.

Madenci gemisi menzile ilk girdiğinde *Scipio* karanlık uçan ve üzerine gelen bir gemi gördü. Mars'tan yapılan resmi basın açıklamalarının tümünde *Scipio*'nun onunla tekrar tekrar iletişim kurmaya çalıştığı söyleniyordu. DGİ korsan yayınlarındaysa bunun yalan olduğu ve Kuşak'taki hiçbir dinleme İstasyonuna öyle bir şey ulaşmadığı anlatılıyordu. Fakat herkes *Scipio*'nun nokta savunma toplarını kullanarak

madenci gemisini akkor halindeki parçalara ayırdığında hemfikirdi.

Verilen tepki temel fizik kuralları kadar öngörülebilir oldu. Marslılar ‘düzenin sağlanması’ için bir-iki düzine gemiyi daha bölgeye yolladılar. DGİ’deki bazı cırtlak sesler sıcak savaş çağrılarında bulunurken, onlara karşı çıkan bağımsız site ve yayınların sayısı giderek azaldı. Savaşın o büyük, aman vermez düzeneği topyekûn çatışmaya bir adım daha yaklaştı.

Ve de Ceres’teki birileri Enrique Dos Santos adlı bir Mars vatandaşına sekiz ya da dokuz saat işkence ettikten sonra kalıntıları on birinci sektördeki su arıtma tesisinin yakınında bulunan bir duvara çiviledi. Kurbanın kimliğini evlilik yüzüğüyle ve içinde kredi erişim verilerine ilaveten otuz bin Europa basımı yen bulunan sahte deri cüzdanıyla birlikte yere bırakılmış terminalinden tanımladılar. Ölü Marslı duvara tek kullanımlık bir madenci kazığıyla tutturulmuştu. Hava dönüştürücüler olaydan beş saat sonra bile asit kokusunu çıkarmakta zorlanıyordu. Olay yeri inceleme ekibi gerekli numuneleri almıştı. Şimdi de adamcağızı bulunduğu yerden keserek indirmeye hazırlanıyorlardı.

Ölü insanların ne kadar huzurlu göründükleri Miller’ı eskiden beri şaşırtırdı. Şartlar ne kadar berbat olursa olsun yolun sonunda varılan miskin sakinlik hep uykuya benzerdi. Bunu görmek Miller’a sıra kendisine geldiği zaman o son gevşemeyi hissedip hissetmeyeceğini merak ettirirdi.

“Güvenlik kameraları?” dedi Miller.

“Üç gündür bozuk,” dedi yeni ortağı. “Çocuklar kırmış.”

Yıldız Burgusu şiddeti daha küçük uzmanlıklara ayırmadan önce Octavia Muss kişiye yönelik suçlar masasındaydı. Kadın oradan tecavüz büroya geçmişti. Sonra da bir-iki aylığına çocuklara yönelik suçlara. Muss’ın halen bir ruhu varsa bile arkası görülecek kadar incelmiş olmalıydı. Gözlerinde hafif bir şaşkınlıktan daha fazlasına hiç. rastlanmıyordu.

“Hangi çocuklar, biliyor muyuz?”

“Üst kattan bazı serseriler,” dedi kadın. “Kayda geçirilmiş, ceza kesilmiş, sonra da vahşi doğaya bırakılmışlar.”

“Onları tekrar toparlamaya bakalım,” dedi Miller. “Buradaki kameraları kırmak için birinden para alıp almadıklarını öğrenmek ilginç olur.”

“Ben almadılar derim.”

“Öyleyse bunu her kim yaptıysa bu kameraların bozuk olduğunu biliyordu.”

“Bakım-onarımdaki biri mi?”

“Veya bir polis.”

Muss dudaklarını şapırdatıp omuz silkti. Kadın üç nesildir Kuşak’ta bulunan bir aileden geliyordu. *Scipio*’nun yok ettiğine benzer gemilerde akrabaları vardı. Biraz ileride asılı duran deri, kemik ve kıkırdak yığını onun için sürpriz değildi, itiş halindeyken elindeki çekici bırakırsan güverteye düşerdi. Hükümetin Çin kökenli madencilerden oluşan altı aileyi katlederse, birileri seni titanyum alaşımından yapılma doksan santimlik bir kazıkla Ceres’in canlı kayasına mıhlardı. Dişe diş, kana kan.

“Bunun sonuçları olacak,” dedi Miller. *Bu bir ceset değil; savaşa çağrı yapan bir reklam panosu,* demek istiyordu.

“Olmayacak,” dedi Muss. *Savaş zaten kapıda; reklamı olsa da olmasa da.*

“Evet,” dedi Miller. “Haklısın. Olmayacak.”

“Yakınlarına sen haber vermek ister misin? Ben de gidip çevredeki video kayıtlarına bakarım. Adamın parmaklarını bu koridorda yakıp kopartacak halleri yok. Demek ki onu buraya bir yerlerden getirmişler.”

“Peki,” dedi Miller. “Elimde sempatik bir mektup kalıbı olacaktı. Karısı var mıymış?”

“Bilmem,” dedi kadın. “Bakmadım.”

Karakola giden Miller, masasında yalnız başına oturuyordu. Muss’ın iki bölme ötede hoşuna gidecek biçimde özelleştirmiş olduğu kendine ait bir masası vardı. Havelock’un masası boşaltıldıktan sonra temizlik hizmetleri Dünya kokusunu güzelim Kuşak sandalyesinden iyice

çıkarmak istercesine onu baştan aşağı iki defa temizlemişti. Miller ölü adamın dosyasını açıp en yakın akrabasını buldu: Ganymede'de çalışan Jun-Yee Dos Santos. Altı yıldır evliydiler. Çocukları yoktu. Eh, en azından sevinilecek bir şey çıkmıştı. Öleceksen de en azından arkanda bir iz bırakmamalıydın.

Miller mektup kalıbını bulup taze dulun adını ve iletişim adresini ekledi. *Sevgili Bayan Santos, size üzülerek bildiririm ki* vesaire vesaire. [Menüden bir zamir seçti] *Kocanız Ceres cemiyetinin değerli ve saygın bir mensubuydu. Katilinin ya da katillerinin adalet önünde hesap vermesi için mümkün olan her şeyin yapılacağına sizi temin ederim. Sevgilerle...*

Mektup insanlık dışıydı. Uzay boşluğu kadar kişiliksiz, soğuk ve boştu. O koridor duvarındaki et yığını, yaşarken diğer herkes gibi tutkuları ve korkuları olan gerçek bir insandı. Miller bu gerçeği kolayca göz ardı edebilmesinin kendisi için ne anlama geldiği üzerinde düşünmek istiyor, fakat aslında cevabı biliyordu. Mesajı gönderdi ve sebep olacağı acıyı kafasına takmamaya çalıştı.

Pano doluydu. Dava sayısı, olması gerekenin iki katıydı. *Savaşın gerilimi böyle bir şey*, diye aklında geçirdi Miller. Ayaklanma yoktu. Delikten deliğe yapılan askeri harekâtlar veya koridorları dolduran donanma piyadeleri yoktu. Yalnızca bir sürü çözülmemiş cinayet vardı.

Sonra kendi kendini düzeltti: *Savaşın gerilimi şimdilik böyle bir şey.*

Bu da bir sonraki işini kolaylaştırmıyordu.

Shaddid ofisindeydi.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu kadın.

"Bazı sorgu dökümleri için talepte bulunmam gerekiyor," dedi Miller. "Ama durum biraz sıra dışı. Sizden çıkarsa daha olumlu karşılanabileceğini düşündüm."

Shaddid koltuğunda arkasına yaslandı.

"Bir göz atarım," dedi kadın. "Ne almaya çalışıyoruz?"

Miller kendi kendine *evet* derse ona da aynını yaptırabilecekmiş gibi kafa salladı.

“Jim Holden. *Canterbury’*deki Dünyalı. Mars’ın onu ve adamlarını şu sıralarda alıyor olması lazım. Benim de sorgu dökümleri için başvuruda bulunmam gerekiyor.”

“Elinde *Canterbury’*ye kadar uzanan bir dava mı var?”

“Evet,” dedi adam. “Öyle gözüküyor.”

“Söyle bana,” dedi Shaddid. “O dava neymiş söyle.”

“Şu yan görev. Julie Mao. Araştırmalarım sürüyor... ”

“Raporunu okudum.”

“Öyleyse kızın DGİ’yle bağlantılı olduğunu biliyorsunuzdur. Bulduklarıma bakılırsa, onlar adına kuryelik yapan bir yük gemisindeymiş.”

“Bunu gösteren bir delilin var mı?”

“DGİ’li birinden öyle duydum.”

“Resmi bir görüşme sırasında mı?”

“Hayır,” dedi Miller. “Gayriresmiydi.”

“Peki bunun Mars donanmasının *Canterbury’yı* yok etmesiyle bağlantısı ne?”

“Kız *Scopuli*’deymiş,” dedi Miller. *“Canterbury’*yi durdurmak için o gemiyi yem olarak kullanmışlar. Mesele şu ki, Holden yaptığı yayınlarda *Scopuli’*yi bir Mars donanması uyarıcısıyla ama mürettebatsız olarak bulduğunu söylüyor.”

“Ve sen orada sana yardımı dokunabilecek bir şey olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Görene kadar bilemem,” dedi Miller. “Ama madem Julie o yük gemisinde değildi, birileri onu gemiden alıp götürmüş olmalı.”

Shaddid’in tebessümü gözlerine ulaşmıyordu.

“Sen de Mars donanmasından Holden’dan edindikleri bilgileri seninle bir zahmet paylaşmalarını rica edeceksin.”

“Eğer Holden o gemide Julie’nin ve diğerlerinin başlarına neler geldiği hakkında bize ipucu verebilecek bir şey gördüyse—”

“Olaya çok kısıtlı bakıyorsun,” dedi Shaddid. *“Canterbury*’yi Mars donanması yok etti. Bunu Kuşak’tan sert bir tepki almak ve böylece gelip yönetimi ele geçirmelerini sağlayacak bir bahane bulmak için yaptılar. Kazazedeleri

‘sorgulamalarının’ tek sebebi o zavallılara kendilerinden başkasının erişmesini istememeleri. Holden ile mürettebatı ya çoktan öldü, ya da şu anda Mars sorgu uzmanlarınca beyinleri yıkanıyor.”

“Ondan emin olamayız...”

“Zaten tırnakları sökülürken neler anlattıklarının tam bir dökümünü alabilsem bile sana hiçbir faydası dokunmaz Miller. Mars donanması *Scopuli* hakkında soru sormayacak. Onun mürettebatına ne olduğunu çok iyi biliyorlar. *Scopuli*'yi yem yapan onlar.”

“Bu Yıldız Burgusu’nun resmi görüşü mü?” diye sordu Miller. Sözcükler ağzını terk eder etmez hata yaptığını anladı. Shaddid’in yüz ifadesi bir ışığın sönmesi gibi sertleşiverdi. Miller sarf ettiği cümlenin altında yatan tehdidi görebiliyordu.

“Ben yalnızca kaynağın güvenilirliği sorununu belirtiyorum,” dedi Shaddid. “Bir şüpheliye gidip şimdi neyi araştırman gerektiğini sormazsın. Ayrıca Juliette Mao’nun bulunması birinci önceliğin değil.”

“Olduğunu da söylemiyorum,” dedi kadının savunmacı ses tonuyla cesareti kırılan Miller.

“Dışarıda ağzına kadar dolu olan ve daha da dolan bir panomuz var. Birinci önceliğimiz güvenliğin ve kamu hizmetlerinin devamı. Yaptıkların bununla doğrudan ilgili değilse, yapabileceğin daha iyi şeyler var demektir.”

“Bu savaş—”

“Bizim işimiz değil,” dedi Shaddid. “Bizim işimiz Ceres. Bana Juliette Mao hakkında nihai bir rapor ver. Ben de onu üstlerime göndereyim. Biz elimizden geleni yaptık.”

“Ben öyle düşün—”

“Ama ben öyle düşünüyorum,” dedi Shaddid. “Elimizden geleni yaptık. Artık hımbıllık etmeyi bırak, dışarı çık ve kötü adamları yakala Dedektif.”

“Peki başkomiserim,” dedi Miller.

Miller masasına döndüğünde Muss’ı orada otururken buldu. Kadının bir elinde ya koyu bir çayla ya da açık bir

kahveyle dolu bir bardak vardı. Muss başıyla onun masaüstü monitörünü işaret etti. Monitörde, aralarında turuncu renkli plastik bir kargo konteynırı taşıyarak bir ambar kapısından dışarı çıkan üç Kuşaklı —iki adam ve bir kadın— vardı. Miller kaşlarını kaldırdı.

"Bağımsız bir gaz taşımacılığı şirketinin çalışanları. Nitrojen, oksijen. Yani temel atmosferik gazlar. Egzotik bir şey yok. Görünüşe bakılırsa adamcağızı şirket depolarından birinde tutmuşlar. Teyit için etrafa kan sıçramış mı baksınlar diye olay yeri inceleme ekibini gönderdim."

"İyi iş çıkarmışsın," dedi Miller.

Muss omuz silkti, *idare eder,* der gibiydi.

"Şüpheliler nerede?" diye sordu Miller.

"Dün bir gemiyle istasyondan ayrılmışlar," dedi kadın. "Uçuş kayıtları Io'ya gittiklerim gösteriyor."

"Io mu?"

"Dünya-Mars Koalisyonu merkezi," dedi Muss. "Gerçekten oraya gidip gitmedikleri üzerine bahse var mısın?"

"Tabii," dedi Miller. "Gitmediklerine elli kafa koyarım."

Muss gerçek bir kahkaha attı.

"Onları alarm sistemine ekledim," dedi kadın. "Nereye inerlerse insinler yerel güvenlik bir uyarı ve Dos Santos olayının takip numarasını alacak."

"Yani dava kapandı," dedi Miller.

"iyi adamlara bir sayı daha," diye doğruladı Muss.

Günün geri kalanı yoğun geçti, ikisi bariz biçimde siyasi ve biri aile içi olmak üzere üç şiddet vakası. Muss ile Miller mesai bitiminden önce üçünü de panodan kaldırdılar. Yarma daha da fazlası çıkacaktı.

Miller mesainin ardından tankta yetiştirilmiş bir kase pirinç ile tadı teriyaki pilicini andıran tekstüre protein için metro İstasyonunun yakınındaki bir yemek arabasında mola verdi. Bindiği tren, haber bültenlerini okuyan ve müzik dinleyen normal Ceres vatandaşlarıyla doluydu. Yarım vagon ilerisindeki genç bir çift birbirine sokularak mırıldanıyor ve kıkırdıyordu. Yaşları on altı civarıydı. Bilemedin on yedi.

Miller oğlanın elinin yavaşça kızın bluzunun altına girdiğini gördü. Kız buna itiraz etmedi. Miller'ın tam karşısındaki yaşlı bir kadın zarif denebilecek horultularla uyuyor, başı vagonun duvarına dayanıyordu.

Her şey bu insanlar için, dedi Miller kendi kendine. Uzay boşluğuyla çevrili içi boş bir kayada küçük hayatlar sürdüren normal insanlar için, İstasyonun bir isyan bölgesi halini almasına, düzenin bozulmasına göz yumarlarsa tüm bu hayatlar kıyma makinesine atılmış bir kedi yavrusu misali unufak olurdu. Öyle bir şeyin olmaması da kendisi, Muss ve hatla Shaddid gibi kimselerin göreviydi.

Eee, dedi içinden bir ses, *Mars'ın bir nükleer bombayla Ceres'i yumurta gibi kırmasını önlemek niye senin işin değil? Şurada duran adam için hangisi daha büyük bir tehlike: birkaç lisanssız fahişe mi, yoksa Kuşak'ta Mars'la yapılacak bir savaş mı?*

Scopuli'ye neler olduğunu öğrenmekten ne zarar gelirdi?

Fakat Miller bunun cevabını biliyordu. Hakikati bilmeden onun ne kadar tehlikeli olduğunu kestiremezdi—ki bu bile çabalamayı sürdürmek için iyi bir sebepti.

DGİ'nin adamı Anderson Dawes katlanabilir bir bez sandalyede oturup kitap okuyarak Miller'ın deliğinin önünde bekliyordu. Elindeki gerçek bir kitaptı—hakiki deri olabilecek bir maddeyle ciltlenmiş pelür sayfalar. Miller böyle şeylerin resimlerini görmüştü; tek bir megabaytlık veri için o kadar ağırlık taşıma fikri ona müsriflik gibi geliyordu.

"Dedektif."

"Bay Dawes."

"Konuşabileceğimizi umuyordum."

Birlikte içeri girerlerken Miller biraz temizlik yapmış olmaktan memnundu. Tüm bira şişeleri geri dönüştürücüye atılmıştı. Masaların ve dolapların tozu alınmıştı. Koltukların minderleri onarılmış veya yenilenmişti. Dawes otururken tüm o ev işlerini bu buluşmanın beklentisiyle yapmış olduğunun farkına vardı. Bunu daha yeni anlıyordu.

Dawes kitabını masaya bıraktı, elini ceket cebine daldırdı ve masanın karşısına siyah renkli ince bir filmdisk kaydırdı. Miller onu aldı.

“Buna bakınca ne göreceğim?” diye sordu.

“Kayıtlardan teyit edemeyeceğin hiçbir şey görmeyeceksin,” cevabını verdi Dawes.

“Ya sahte bir bilgi?”

“Evet,” dedi Dawes. Sırıtması görünümüne zerre kadar fayda etmedi. “Ama bizden değil. Polisin isyan teçhizatını sormuştun. Yirmi üçüncü özel hizmetler birimine nakledilmesi için Komiser Yardımcısı Pauline Trikoloski diye biri tarafından alınmış.”

“Yirmi üçüncü özel hizmetler mi?”

“Evet,” dedi Dawes. “Öyle bir şey yok. Trikoloski de. Teçhizatın tamamı kutulanmış, imza karşılığı teslim alınmış ve bir rıhtıma götürülmüş. O sırada iskeledeki yük gemisi Corporaçö do Gato Preto adına kayıtlıymış.”

“Kara Kedi mi?”

“Onları tanıyor musun?”

“Herkes kadar. İthalat-ihracat,” dedi Miller, omuz silkerek. “Loca Greiga için muhtemel bir paravan şirket olabilirler mi diye onları araştırmıştık. Ama arada bir bağlantı bulamadık.”
“Tahmininiz doğruymuş.”

“İspatlayabilir misin?”

“O benim işim değil,” dedi Dawes. “Ama elimde ilgini çekebilecek bir şey var. Gemi buradan ayrıldığında ve Ganymede’e vardığında tutulan otomatik yanaşma kayıtları. Tepki kütlesi tüketiminin haricinde gemi üç ton hafiflemiş. Ve yolculuk süresi yörüngesel mekanik öngörülerinden uzunmuş.”

“Biri o gemiyle buluşmuş,” dedi Miller. “Teçhizat başka bir gemiye aktarılmış.”

“İşte cevabın,” dedi Dawes. “Her ikisi de. İsyan teçhizatı yerel organize suç şebekesince istasyondan çıkartılmış. Bunu destekleyen kayıtlar yok ama sanırım o teçhizatı

kullanacak olan personelin de aynı gemiyle gittiğini varsaymak yanlış olmayacaktır. ”

“İyi de nereye gitmişler?”

Dawes ellerini kaldırdı. Miller başını salladı. Önemli olan istasyondan ayrılmalarıydı. Dava kapanmıştı. İyi adamlara bir puan daha.

Vay be.

“Ben anlaşmanın üzerime düşen kısmını yaptım,” dedi Dawes. “Bilgi istemiştin, ben de o bilgiyi verdim. Şimdi sen kendi üzerine düşeni yapacak mısın?”

“Mao soruşturmasını kapatmamı istiyorsun,” dedi Miller. Bu bir soru değildi; zaten Dawes de öyleymiş gibi davranmadı. Miller koltuğunda arkasına yaslandı.

Juliette Andromeda Mao. İç sistem mirasçısıyken DGİ kuryeliğine geçen kız. Kızak yarışçısı. Siyahı da hedefleyen kahverengi kuşak sahibi dövüşçü.

“Neden olmasın,” dedi Miller. “Zaten kızı bulsam bile eve yollayacak halim yok.”

“Sahi mi?”

Miller *sahi tabii* anlamına gelen bir hareketle ellerini oynattı.

“Julie iyi bir kız,” dedi Miller. “Büyüdükten sonra bile anneciğin seni kulağından tutup eve götürebilseydi nasıl hissederdin? En başından beri saçma sapan bir işti zaten.”

Dawes tekrar gülümsedi. Bu seferki tebessümünün her nasılsa biraz faydası oldu.

“Öyle demene sevindim Dedektif. Ayrıca anlaşmamızın geri kalanını unutmayacağım. Onu bulduğumuz zaman sana haber vereceğim. Sözüm söz.”

“Minnettar kalırım,” dedi Miller.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Miller bunun dostane mi yoksa mahcup mu olduğuna karar veremedi. Belki her ikisine de yer vardı. Dawes ayağa kalkıp elini uzattı. Miller o eli sıktı. Dawes oradan ayrıldı. Farklı taraflar için çalışan iki polis. Belki de ortak bir noktaları bulunuyordu.

Tabii Miller'ın ona yalan söylemekten rahatsız olduğu anlamına gelmiyordu bu.

Miller terminalinin şifreleme programını açtı, onu iletişim donanımına yönlendirdi ve kameraya bakarak konuşmaya başladı.

"Sizinle tanışmadık bayım. Ama umarım bana yardımcı olmak için birkaç dakikanızı ayırırsınız. Ben Yıldız Burgusu Güvenlik'ten Dedektif Miller. Ceres güvenlik kontratına bağlıyım ve kızınızı bulmakla görevlendirildim. Birkaç sorum olacaktı."

On Beşinci Bölüm: Holden

Holden hemen Naomi'yi yakaladı. Destek alabilecekleri veya hızlarını kesebilecekleri bir yer olmadığı için ikisi birlikte hangar boyunca döne döne uçtu. Odanın ortasında ve tamamıyla açıktaydılar.

Patlama Kelly'yi beş metre havalandırıp bir paketleme kasasına çarpmıştı. Şimdi manyetik botlarından biri o kasanın yanına yapışık vaziyette havada asılı duruyor, diğeri güverteye tutunmaya çalışıyordu. Patlamaların yere serdiği Amos ise zeminde boylu boyunca yatıyordu ve bacağının alt kısmı ters bir açıda eğrilmişti. Alex onun yanında çökmüş vaziyetteydi.

Holden başını çevirerek saldırganlara baktı. Kelly'yi vuran işgalci son bir kez ateş etmek için elindeki bomba atarı onlara doğrultuyordu. İşimiz *bitti,* diye düşündü Holden. Naomi uzaktaki adama hareket çekti.

Ansızın küçük patlamalara maruz kalarak şiddetle sarsılan bomba atarlı adam bir kan yağmuru halinde dağıldı.

"Gemiye gidin!" diye telsizden haykırdı Gomez. Kısmen acıyla, kısmen de çatışmanın heyecanıyla bağıran sesi cırtlak ve yüksekti.

Holden, Naomi'nin elbisesindeki bağlantı kayışının ucunu tuttu.

"Sen ne...?" diye başladı kadın.

"Güven bana," dedi Holden, sonra da ayağını onun karnına dayayıp sertçe itti. Kendisi güverteye çarparken Naomi

tavana doğru döne döne savruldu. Holden bot mıknatıslarını devreye sokup yere tutundu ve ardından kadını kendisine doğru çekmek için kayışa asıldı.

İçerisi aralıksız devam eden makineli tüfek ateşinin ışıklarıyla bezeliydi. “Başını aşağıda tut,” diyen Holden manyetik botlarının izin verdiği kadar büyük bir süratle Alex ve Amos’a doğru koştu. Tamirci o sırada uzuvlarını dermansızca da olsa oynattığına göre yaşıyor olmalıydı. Naomi’nin bağlantı kayışını hâlâ elinde tuttuğunu fark eden Holden onu elbisesindeki bir ilmiğe taktı. Birbirlerinden tekrar ayrılmayacaklardı.

Holden güvertede yatan Amos’u kaldırdı, sonra da eylemsizliği kontrol etti. Tamirci homurdanarak müstehcen bir şeyler mırıldandı. Holden onun kayışını da elbisesine taktı. Gerekirse tüm mürettebatını taşımaya kararlıydı. Alex tek kelime etmeden kendi kayışını Holden’a tutturdu ve bitkin bir halde her şey yolunda işareti yaptı.

“O ne biçim... hay sokayım,” dedi Alex.

“Aynen,” dedi Holden.

“Jim,” dedi Naomi. “Bak! ”

Holden kadının bakışlarını takip etti. Kelly onlara doğru sendeliyordu. Zırhının sol göğüs kısmı gözle görülür ölçüde ezilmişti ve elbisesinden sızan hidrolik yağı adamın peşinden havada asılı damlaların oluşturduğu bir iz bırakıyordu. Fakat Kelly buna rağmen hareket ediyordu—fırkateyne doğru.

“Tamam,” dedi Holden. “Gidelim.”

Beşi beraber grup halinde gemiye doğru yürürken etrafları devam eden çatışmada kırılan paketleme kasalarının parçalarıyla doluydu. Holden’ın kolunda arı sokmasını andıran bir sızı oldu ve elbisesinin yüz göstergesi ona ufak çaplı bir deliğin kapatıldığı bilgisini verdi. Holden pazusundan aşağı sıcak bir akıntı hissetti.

Rastgele ateş ederek hangarın dış hattında koşturan Gomez telsizden çılgınca bağırıyordu. Karşılık ateşi devamlıydı. Holden piyadenin tekrar tekrar vurulduğunu

gördü. Adamın elbisesi küçük patlamalarla ve kısa süreli duman bulutlarıyla öylesine bezeniyordu ki Holden içeride hâlâ canlı bir şeyin olabileceğine inanmakta zorlanıyordu. Yine de Gomez düşmanın dikkatini üzerinde toplarken Holden ve mürettebat korvetin hava kilidinin kısmen güvenli muhafazasına ağır aksak ulaşabildi.

Kelly zırh ceplerinin birinden küçük bir metal kart çıkardı. Kartı şöyle bir okutmak dış kapıyı açmaya yetti ve Holden havada asılı duran Amos'u içeri çekti. Naomi, Alex ve yaralı piyade onun peşinden girdiler ve hava kilidi basıncı eşitleyip iç kapıyı açarken hayretler içinde birbirlerine baktılar.

"Kurtulduğumuza..." dedi Alex, sonra sesi yitip gitti.

"Sonra konuşuruz," diye çıkıştı Kelly. "Alex Kamal, sen MKCD gemilerinde hizmet verdin. Bu şeyi uçurabilir misin?"

"Tabii Teğmen," karşılığını verdi Alex, ardından gözle görülür ölçüde dik durdu. "Niye ben?"

"Diğer pilotumuz dışarıda kendini öldürtmekle meşgul. Al şunu," diyen Kelly metal kartı ona verdi. "Geri kalanlarınız koltuklara yerleşin. Zaten çok zaman kaybettik."

Yakından bakıldığında Kelly'nin zırhındaki hasar daha da belliydi. Adam göğsüne ciddi yaralar almıştı. Ayrıca elbisesinden akan tek sıvı hidrolik yağı değildi. Orada kesinlikle kan da vardı.

"Dur sana yardım edeyim," dedi Holden, ona doğru uzanarak.

"Bana dokunma," diyen Kelly'nin öfkesi Holden'ı şaşırttı. "Kemerini tak ve çeneni kapat. Hemen."

Holden itiraz etmedi. Elbisesindeki kayışları çıkardı ve Amos'u çarpışma koltuklarına götürüp kemerini takmakta Naomi'ye yardımcı oldu. Kelly üst güvertede kalmasına rağmen sesi geminin iletişim sisteminden yükseldi.

"Bay Kamal, uçmaya hazır mıyız?" dedi adam.

"Hazırız Teğmen. Biz buraya geldiğimizde reaktör çoktan ısınmıştı."

"*Tachi* hazırda bekleyen gemiydi. Zaten ona bu yüzden bindik. Artık gidelim. Hangardan çıkar çıkmaz tam yol ileri."

“Anlaşıldı,” dedi Alex.

Alex gemiyi güverteden kaldırıp hangar kapısına doğru çevirirken yerçekimi rastgele yönlerden kısa kısa geri geldi. Holden kemerini takmayı bitirdi ve Naomi ile Amos’un da yerlerine yerleştiklerinden emin olmak için dönüp baktı. Tamirci inildiyor ve koltuğunun kenarını bir daha hiç bırakmamacasına sıkı sıkıya tutuyordu.

“Hâlâ bizimle misin Amos?” dedi Holden.

“Şahaneyim Kaptan.”

“Kahretsin! Gomez’i görebiliyorum,” dedi Alex iletişim sistemi üzerinden. “Yere yığıldı. Sizi gidi aşağılık orospu çocukları! Ona yerde yatarken bile ateş ediyorlar! Pezevenkler! ”

Gemi hareket etmeyi bıraktı ve Alex usulca bir sesle konuştu. “Alın bakalım, it oğlu itler.”

Gemi yarım saniyeliğine titreşti ve kısa bir duraksamanın ardından çıkışa doğru ilerleyişini sürdürdü.

“Nokta savunma topları mı?” diye sordu Holden.

“Yargısız adalet,” diye homurdanarak cevap verdi Alex.

Holden saniyede beş bin metre yol kat eden teflon kaplı birkaç yüz tungsten-çelik merminin insan bedenine ne yapacağını hayal ederken Alex iticileri ateşledi ve bir oda dolusu fil Holden’ın göğsüne çöktü.

Holden sıfır yerçekiminde kendine geldi. Göz yuvaları ve testisleri ağrıdığına göre uzunca bir süre yüksek itişte gitmiş olmalıydılar. Yanındaki duvar terminali ona aradan neredeyse yarım saat geçtiğini söylüyordu. Naomi koltuğunda kıpırdanmasına rağmen Amos baygın vaziyetteydi ve elbisesindeki bir delikten endişe verici miktarda kan sızıyordu.

“Naomi, Amos’u kontrol et,” dedi Holden hırıltılı bir sesle. Konuşurken boğazı ağrıyordu. “Alex, rapor ver.”

“Donnie arkamızdan patladı Kaptan. Sanırım piyadeler direnemediler. Gemi artık yok,” dedi Alex zoraki çıkan bir sesle.

“Peki ya saldırgan gemiler?”

“Patlamadan beri onlardan bir iz görmedim. Herhalde onların da işi bitmiştir.”

Holden kendi kendine başını salladı. Yargısız infaz diye asıl buna denirdi. Bir gemiye izinsiz yanaşmak, uzay muharebelerinin en riskli manevralarından biriydi. Motor odasına hücum eden işgalciler ile parmaklarını kendi kendini imha düğmesi üzerinde tutanların ortak iradesi arasındaki bir yarış olduğu da söylenebilirdi. Kaptan Yao’yu bir kez gördükten sonra Holden o yarışı kimin kazanacağını daha en başından söyleyebilirdi.

Yine de birileri bunun öyle bir riske değeceğini düşünmüştü.

Holden kemerlerini çözüp Amos’un yanına kadar süzüldü. Naomi bir ilkyardım çantası açmıştı ve ağır bir makasla tamircinin elbisesini kesmekteydi. Amos’un üzerindeki elbise zaten kırık olan incik kemiğine on iki g’de baskı yaptığı zaman kemiğin kırık ucu dışarı çıkarak o deliği açmıştı.

Elbiseyi kesmeyi bitirdiği zaman Amos’un alt bacağının kan revan içindeki hali karşısında Naomi’nin beti benzi attı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Holden.

Naomi ona bakakaldı, sonra da sert bir kahkaha attı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi kadın.

“Ama sen—” diye başladı Holden. Naomi onu dinlemedi bile.

“Metalden yapılmış olsaydı onu çekiçle vura vura düzeltir, sonra da yerine kaynaklardım,” dedi kadın.

“Ben—”

“Fakat Amos gemi parçalarından oluşmuyor,” diye sözlerini sürdürdü Naomi. Sesi bir haykırış halini alıyordu. “O yüzden neyin yapılacağını niçin bana soruyorsun?”

Holden yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı.

“Tamam, anladım. Şimdilik kanamayı durduralım yeter, tamam mı?”

“Alex de ölürse benden gemiyi uçurmamı da isteyecek misin?”

Holden cevap verecek gibi oldu, fakat sonra vazgeçti. Naomi haklıydı. Holden ne yapması gerektiğini bilmediği zamanlarda işi Naomi’ye havale ederdi. Yıllardır böyle yapıyordu. Naomi zeki, becerikli ve genelde tamamıyla soğukkanlıydı. Zamanla Holden için bir koltuk değneği halini almıştı. Ama bu sefer aynı travmaları o da yaşamıştı. Holden dikkatli davranmazsa onda ruhsal çöküntüye sebep olacaktı ve öyle bir şey yapmaması gerekiyordu.

“Haklısın. Amos’la ben ilgilenirim,” dedi. “Sen yukarı çıkıp Kelly’yi kontrol et. Birkaç dakika içinde yanına gelirim.”

Naomi soluk alıp verişleri yavaşlayana kadar ona gözünü kırpmadan baktı. “Peki,” dedi en sonunda ve mürettebat merdivenine yollandı.

Holden tamircinin bacağına pıhtılaşma arttırıcı sıktı ve ilkyardım çantasından aldığı bezle onu sıkıca sardı. Ardından duvar terminalini kullanarak geminin veritabanına erişti ve açık kırıklar hakkında bir arama yaptı. Giderek artan bir ümitsizlikle okumayı sürdürürken Naomi aradı.

“Kelly ölmüş,” dedi kadın, ifadesiz bir sesle.

Holden’ın içi boşalır gibi oldu ve paniği sesinden uzak tutmak için kendine üç nefeslik bir süre tanıdı.

“Tamam. Bu kemiği yerine oturtmak için yardımın gerekiyor. Aşağı gel. Alex? Amos’un üzerinde çalışırken bize yarım g’lik bir itiş ver.”

“Belli bir yöne doğru mu Kaptan?” diye sordu Alex.

“Ne tarafa gittiğimiz umurumda değil. Bize yarım g ver ve ben aksini söyleyene kadar telsizden uzak dur yeter.”

Yerçekimi geri gelirken Naomi merdivenden aşağı kaydı.

“Kelly’nin vücudunun sol tarafındaki bütün kaburgalar kırılmış gibiydi,” dedi kadın. “Herhalde itiş g’si tüm iç organlarını deldi.”

“Başına bunun geleceğini biliyor olmalıydı,” dedi Holden.

“Evet.”

İşitme mesafesinde bulunmadıkları zamanlarda piyadelerle alay etmek kolaydı. Holden'ın donanma günlerinde askerlerle dalga geçmek küfretmek kadar doğaldı. Fakat onları *Donnager'*dan çıkarmak için dört piyade canını vermişti ve içlerinden üçü bunu bilinçli bir kararla yapmıştı. Holden bir daha onlarla asla alay etmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi.

"Kemiği yerine oturtmadan önce çekerek düzeltmemiz gerekiyor. Sen onu sabit tut, ben de ayağına asılayım. Kemik tekrar içeri girip hizalandığı zaman bana haber ver."

Naomi karşı çıkmaya hazırlandı.

"Doktor olmadığını biliyorum. Sadece en iyi tahmininde bulun," dedi Holden.

Bu Holden'ın hayatı boyunca yaptığı en korkunç şeylerden biriydi. Amos prosedür sırasında haykırarak ayıldı. Holden bacağa iki defa asılmak zorunda kaldı, çünkü ilkinde kemikler hizalanmadı ve bıraktığında incik kemiğinin kırık ucu etrafa kanlar fışkırtarak tekrar dışarı fırladı. Neyse ki Amos ondan sonra bayıldı ve ikinci denemeyi çığlıklar olmadan yapabildiler. Bu seferki işe yarar gözüktü. Holden yaraya antiseptik ve pıhtılaştırıcı sıktı. Deliği zımbalayarak kapattı, üstüne hücre büyümesini hızlandıran bir bant yapıştırdı, sonra da çabuk şekillenen bir havalı alçıyla ve tamircinin baldırına yapıştırdığı bir antibiyotik etiketiyle işi bitirdi.

Bunun ardından güverteye yığılıp kendini titremeye bıraktı. Naomi koltuğa çıkıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Holden onu ilk defa gözyaşı dökerken görüyordu.

Holden, Alex ve Naomi gevşek bir üçgen halinde Teğmen Kelly'nin cesedinin yattığı çarpışma koltuğunun etrafında asılı duruyorlardı. Aşağıdaki Amos ağır yatıştırıcıların etkisi altındaki bir uykudaydı. *Tachi* belirli bir hedef gözetmeksizin uzayda sürükleniyordu. Uzun zamandan beri ilk defa peşlerinde birileri yoktu.

Holden diğer ikisinin kendisinden gelecek bir söz beklediğinin farkındaydı. Onları nasıl kurtaracağını duymayı bekliyorlardı. Umutlu gözleri üzerine çevriliyken Holden sakin ve düşünceli görünmeye çalışıyordu. Fakat içi panik doluydu. Nereye gideceklerine, ne yapacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. *Scopuli'yı* bulduklarından beri güvenli olması gereken her yer bir ölüm tuzağına dönmüştü. *Canterbury, Donnager.* Holden ayak basmalarının hemen ardından patlayacağı korkusuyla *herhangi* bir yere gitmekten korkar olmuştu.

Bir şeyler yapın, dedi genç subaylarına, on sene önceki bir öğretmen. *Doğru şey olması gerekmez; yeter ki bir şey olsun.*

"Birileri *Donnager*'ın başına ne geldiğini soruşturacak," dedi Holden. "Biz konuşurken bile Mars gemileri o noktaya doğru hızla ilerliyordur. *Tachi'nin* bölgeden uzaklaştığını çoktan biliyorlar, çünkü aktarıcımız patlamadan canlı çıktığımızı tüm güneş sistemine ilan ediyor."

"Hayır etmiyor," dedi Alex.

"Ne demek istediğinizi açıklayın Bay Kamal."

"Bu bir torpil bombardıman gemisi. Bir düşman ana gemisine saldırırken üzerine rahatça kilitlenilecek bir aktarıcı sinyali isteyeceklerini mi sanıyorsun? Hayır; kokpitte aktarıcıyı kapatabilen bir düğme var. Gemiden ayrılmadan önce o düğmeye bastım. Şu anda bize benzer milyonlarca hareketli nesneden biriyiz."

Holden iki uzun soluk boyunca sessiz kaldı.

"Alex, bu dediğin evrenin tarihi boyunca yapılmış en harika şey olabilir," dedi.

"Ama hiçbir yere inemeyiz Jim," dedi Naomi. "Birincisi, hiçbir liman aktarıcı sinyali olmayan bir gemiyi yanına yaklaştırmaz ve İkincisi, bizi görsel olarak tespit ettikleri anda bir Mars savaş gemisi olduğumuz gerçeğini gizleyemeyiz."

"Evet, işin bir de kötü tarafı var," diye doğruladı Alex.

“Fred Johnson,” dedi Holden, “bize onunla iletişim kurmamız için bir ağ adresi göndermişti. Çalıntı Mars savaş gemimizi bir yerlere indirmemizi sağlayabilecek tek grubun DGİ olduğu fikrindeyim.” “Gemi çalıntı falan değil,” dedi Alex. “Artık yasal olarak kurtarılmış bir mal.”

“Tamam, MKCD bizi yakalarsa bu iddianı onlarla da paylaşırsın. Ama şimdilik yakalanmayacağımızdan emin olalım.”

“Yani Albay Johnson bize dönüş yapana kadar burada öylece bekleyecek miyiz?” diye sordu Alex.

“Hayır, ben bekleyeceğim. Siz ikiniz Teğmen Kelly’yi defnedilmesi için hazırlayacaksınız. Alex, sen MKCD’deydin. Gelenekleri biliyorsun. Her şeyi kuralına uygun yap ve kayıtlara geçir. Kelly bizi o gemiden kurtarırken can verdi ve ona hak ettiği saygıyı göstereceğiz. Bir yerlere iner inmez de bu işi resmi olarak yapsınlar diye tüm kayıtları MKCD’ye yollayacağız.”

Alex başını salladı. “Her şey olması gerektiği gibi olacak efendim.”

Fred Johnson mesaja o kadar çabuk yanıt verdi ki Holden adamın terminal başında oturup kendisini bekliyor olabileceğini düşündü. Johnson’ın mesajı yalnızca koordinatlardan ve *dar ışın* sözcüklerinden ibaretti. Holden lazer çanağını belirtilen konuma —Fred’in ilk mesajını ışınladığı yerin aynısına— doğrulttu, sonra da mikrofonu açıp tek bir kelime etti. “Fred?”

Verilen koordinatlar on bir ışık dakikasından biraz daha uzak bir mesafedeydi. Holden cevabı almak için yirmi iki dakika beklemeye hazırlandı. Sırf yapacak bir iş olsun diye de konumu kokpite iletti ve Teğmen Kelly’yle işleri biter bitmez o yöne doğru bir g’de uçmaları için Alex’e talimat verdi.

Yirmi dakika sonra itiş başladı ve Naomi merdiveni tırmandı. Uzay elbisesini çıkarmış olan kadının üzerinde boyu on beş santim kısa, bel kısmı da üç kat bol gelen

kırmızı bir Mars tulumu vardı. Yüzü ve saçları temiz görünüyordu.

“Burada duşakabinli bir tuvalet var. Gemiyi geri vermesek olur mu?” dedi.

“Nasıl geçti?”

“Kelly’yi hallettik. Mühendisliğin yanında büyükçe bir kargo hangarı var. Onu eve göndermenin bir yolunu bulana kadar naaşım oraya koyduk. Oradaki çevresel sistemleri de kapattım. Yani vücudu bozulmayacak.”

Naomi elini uzatıp Holden’ın kucağına küçük bir siyah küp bıraktı.

“Bu şey zırhının altındaki bir cepteydi,” dedi.

Holden nesneyi havaya kaldırdı. Bir tür veri depolama cihazına benziyordu.

“İçinde ne olduğunu bulabilir misin?” diye sordu.

“Tabii. Bana biraz zaman ver yeter.”

“Peki ya Amos?”

“Kan basıncı normal,” dedi Naomi. “Bu da herhalde iyi bir şeydir.”

İletişim konsolu öterek onları uyardı ve Holden gelen ses kaydını oynattı.

“Jim, *Donnager*’ın haberi az önce ağda yayılmaya başladı. Senden haber aldığıma fazlasıyla şaşırdığımı itiraf etmeliyim,” dedi Fred’in sesi. “Senin için ne yapabilirim?”

Holden vereceği cevaba zihnen hazırlanırken kısa bir süreliğine duraksadı. Fred’in kuşku duyduğu açıkça belliydi; fakat Holden’a tam o da bu sebeple bir anahtar sözcük vermişti.

“Fred. *Halihazırda* bol bol düşmanımız olmasına rağmen dostlarımızın listesi oldukça kısaldı. Hatta listede bir tek senin kaldığını söyleyebilirim. Ben şu anda çalıntı—”

Alex genzini temizledi.

“Kurtarılmış bir MKCD hücumbotundayım,” diye sözlerini sürdürdü Holden. “Bu durumu gizlemem gerekiyor. Görüldüğüm anda yok edilmeyeceğim bir yere gitmeliyim.

Bana bu konuda yardım et.” Cevabın gelmesi yarım saati buldu.

“Alt kanallardan birine bir veri dosyası ekledim,” dedi Fred. “içinde yeni aktarıcı kodun ve onu nasıl kurabileceğine yönelik talimatlar var. Kod yasal ve tüm kayıt sicillerinde onaylanacak. Ayrıca seni güvenli bir limana götürecek koordinatları da barındırıyor. Seninle orada buluşacağım. Konuşacak çok şeyimiz var.”

“Yeni aktarıcı kodu mu?” dedi Naomi. “Nasıl oluyor da DGİ yeni aktarıcı kodları bulabiliyor?”

“Ya Dünya-Mars Koalisyonu’nun güvenlik protokollerini kırmışlardır, ya da kayıt sicil bürosunda bir köstebekleri vardır,” dedi Holden. “Her iki durumda da bu oyunu sanırım artık birinci ligde oynuyoruz.”

On Altıncı Bölüm: Miller

Mars'tan yapılan yayını İstasyonun geri kalanı gibi Miller da seyrediyordu. Podyumun siyah kumaşla kaplı oluşu hayra alamet değildi. Mars Kongresel Cumhuriyeti'nin tek yıldızlı ve otuz çizgili bayrağından arka planda bir değil sekiz tane asılıydı. Bu daha da kötüydü.

"Böyle bir eylem dikkatli bir planlama yapılmadan gerçekleştirilemez," dedi Mars başkanı. "Çalmayı amaçladıkları bilgiler Mars filo güvenliğini köklü ve temelli bir tehlikeye atardı. Başarısız oldular, fakat iki bin seksen altı Marslı'nın cam pahasına. Bu saldırı, Kuşak'ın yıllardır hazırlık yaptığı bir eylemdi."

Kuşak dendiği Miller'ın dikkatinden kaçmadı. DGİ değil—Kuşak.

"Saldırıya yönelik ilk haberlerin alınmasından sonraki bir hafta içinde Mars gemilerinin ve üslerinin güvenlik menziline yapılan ihlallerle karşılaştık. Bunlara Pallas İstasyonu da dahildi. O rafinerilerin yitirilmesi Mars ekonomisinde telafi edilemez bir zarara yol açabilirdi. Bu silahlı ve organize gerilla kuvveti karşısında Kuşak istasyonlarını, üslerini ve gemilerini askeri kordona almaktan başka seçeneğimiz bulunmamakta. Kongre aktif Koalisyon görevi yürütmeyen tüm donanma unsurlarına yeni emirler verdi ve Dünyalı kardeşlerimizin de mümkün olan en kısa zamanda ortaklaşa Koalisyon manevralarını onaylayacaklarını umuyoruz.

“Mars donanmasının yeni misyonu kanunlara saygılı tüm vatandaşların güvenliğini sağlamak, şu an Kuşak’ta saklanmakta olan şeytani oluşumları dağıtmak ve bu saldırıların sorumlularını adalete teslim etmektir. Başlangıç faaliyetlerimizin on sekiz adet yasadışı geminin yok olmasıyla sonuçlandığını sevinerek—”

Miller yayını kapattı. Demek buraya kadardı. Gizli savaş açığa çıkmıştı. Baba Mao kızının Kuşak’tan ayrılmasını istemekte haklıydı, fakat artık çok geçti. Sevgili kızının da diğer herkes gibi şansını denemesi gerekecekti.

Bu gelişmeler başka hiçbir şeye olmasa bile Ceres İstasyonu’nun her yerinde sokağa çıkma yasaklarını ve personel takibini gerektirecekti. İstasyon resmi olarak tarafsızdı. DGİ ona veya başka bir şeye sahip değildi. Ayrıca Yıldız Burgusu bir mukavele ya da anlaşmayla Mars’a bağlı olmayan Dünyalı bir şirketti. En iyi ihtimalle Mars ile DGİ aralarındaki çatışmayı İstasyonun dışında tutacaktı. En kötü ihtimalle de Ceres’te yeni isyanlar gerçekleşecekti. Tabii yeni ölümler de.

Hayır, bu doğru değildi. En kötü ihtimalle Mars veya DGİ istasyona bir asteroit yahut bir avuç nükleer başlık atarak ne kadar ciddi olduğunu gösterecekti. Ya da limandaki bir geminin füzyon iticisini patlatarak. İşler çığırından çıkarsa altı-yedi milyon insan ölecek, Miller’ın hayatı boyunca tanıdığı her şey yok olacaktı.

O yüzden de böyle bir durumun neredeyse huzur verici olması tuhaftı.

Miller yaşanacakları haftalardır biliyordu. Diğer herkes de öyle. Fakat gerçekte bir şey yaşanmadığından her sohbet, her espri, her tesadüfi etkileşim, metroda verilen isimsiz baş selamları ve boş sohbetler bir geçiştirme gibi gözükmüştü. Miller savaş denen kanseri ne iyileştirebilir ne de yayılmasını yavaşlatabilirdi; fakat artık en azından bunun gerçekleştiğini itiraf edebilirdi. Miller gerindi, mantar lorunun son lokmasını da ağzına attı, uzaktan da olsa

kahveye benzeyen bir şeyin tortusunu içti ve savaş zamanında barışı sağlamak için evinden ayrıldı.

Karakola vardığı zaman Muss onu ne anlama geldiği belirsiz bir kafa sallamayla karşıladı. Pano davalarla doluydu —soruşturulacak, belgelenecek ve aradan çıkartılacak suçlarla. Sayıları dünkünün iki katıydı.

“Kötü bir geceymiş,” dedi Miller.

“Daha kötü de olabilirdi,” dedi Muss. .

“Öyle mi?”

“Yıldız Burgusu bir Mars şirketi olabilirdi. Dünya tarafsız kaldığı sürece Gestapo gibi davranmamıza gerek yok.”

“Peki sence bu ne kadar sürer?”

“Şu an saat kaç?” diye sordu kadın. “Ama bak ne diyeceğim, işler sarpa sarınca çekirdek taraflarında bir yere uğramam gerekecek. Tecavüz masasındayken bir türlü enseleyemediğim bir adam vardı da.”

“Niye o kadar bekleyesin ki?” diye sordu Miller. “Hemen gidip kafasına bir kurşun sıkabilir öğle yemeğine kadar da geri dönebiliriz.”

“Evet ama nasıldır bilirsin, dedi kadın. “Profesyonelliğimi korumaya çalışıyorum. Hem zaten öyle bir şey yaparsak olayı bizim araştırmamız gerekir ve pano zaten dolu.”

Miller masasının başına oturdu. Tüm bunlar sadece iş sohbetiydi. Günler yaşı tutmayan fahişelerle ve zehirli uyuşturucularla doluyken yapılan o abartılı konuşmalardı işte. Yine de karakola gerilimli bir hava hakimdi. Bu durum insanların nasıl güldüklerine, nasıl oturduklarına yansıyordu. Görünürde her zamankinden daha fazla tabanca kılıfı vardı —sanki silahlarını göstermek onları güvende tutacakmış gibi.

“Sence DGİ miydi?” diye sordu Muss. Sesi artık daha alçaktı.

*“Donnager’*ı yok edenleri mi kastediyorsun? Başka kim olabilir? Hem zaten olayı onlar üstleniyorlar.”

“Bazıları üstleniyor. Duyduğum kadarıyla bugünlerde birden fazla DGİ varmış. Eski toprakların bunların

hiçbirinden haberi yokmuş. Hepsi de altlarına kaçırıyormuş ve olayı üstlenen korsan yayınların izini sürüyormuş."

"Ne yapabilirler ki?" diye sordu Miller. "Kuşak'taki bütün boşboğaz yayıncıları sustursan bile hiçbir şey değişmez."

"Ama DGİ parçalanıyorsa..." Muss panoya baktı.

DGİ parçalanıyorsa panonun şimdiki hali bir hiçti. Miller'ın başından büyük ölçekli iki çete savaşı geçmişti. İlki Loca Greiga çıkıp da Aryan Uçucuları'nı yerinden edip ortadan kaldırdığı zaman; İkincisi de Altın Dal ikiye bölündüğünde. DGİ onların hepsinden daha büyük, daha acımasız ve daha profesyoneldi. Öyle bir şey Kuşak'ta iç savaş anlamına gelirdi.

"Parçalanmayabilir de," dedi Miller.

Ofisinden çıkan Shaddid'in bakışları karakolu baştan aşağı taradı. Sohbetler azaldı. Shaddid'in bakışları Miller'ın gözlerini buldu. Eliyle sert bir hareket yaptı *Odama gel.*

"Hapı yuttun," dedi Muss.

Ofisteki koltukların birine Anderson Dawes kurulmuştu. Bu bilgi yerine otururken Miller bedeninin seğirdiğini hissetti. Mars ile Kuşak artık açık ve silahlı bir çatışmanın içerisindeydi. DGİ'nin Ceres'teki yüzü güvenlik gücünün başıyla yan yanaydı.

Demek öyle, diye aklında geçirdi Miller.

"Mao işi üzerinde çalışıyorsun," dedi Shaddid, yerine geçerken.

Kendisine oturması gibi bir seçenek sunulmadığı için Miller ellerini arkasında kavuşturdu.

"Onu bana siz verdiniz," dedi.

"Ve sana önceliği olmadığını söyledim," dedi kadın.

"Ben de karşı çıktım," dedi Miller.

Dawes gülümsedi. Yüz ifadesiz şaşırtıcı derecede sıcaktı; özellikle de Shaddid'inkine kıyasla.

"Dedektif Miller," dedi Dawes. "Burada neler olduğunu anlamıyorsun. Bir buhar kazanının üstünde oturuyoruz ve sen ona kazmayla vuruyorsun. Bundan vazgeçmen lazım."

“Mao davasından alındın,” dedi Shaddid. “Bunu anlıyor musun? Seni şu andan itibaren soruşturmadan resmen alıyorum. Soruşturmaya devam edecek olursan seni dosya yükünün dışında çalışmaktan ve Yıldız Burgusu kaynaklarını kötüye kullanmaktan disipline veririm. O davayla ilgili tüm materyalleri bana geri vereceksin. Kişisel bölümlemendeki her türlü veriyi sileceksin. Ve bunları mesai bitiminden önce yapacaksın.”

Kafası laçka olsa da Miller yüzünü ifadesiz tuttu. Shaddid, Julie’yi elinden alıyordu. Miller ona izin vermeyecekti. O kadarı kesindi. Ama öncelikli mesele o değildi.

“Devam eden bazı tahkikatlarım var... ” diye söze başladı Miller.

“Hayır yok,” dedi Shaddid. “Kızın ebeveynlerine yolladığın o mektup bir kural ihlaliydi. Hissedarlarla temasa geçmeden önce bana gelmeliydin.”

“Mektubun yerine ulaşmadığını söylüyorsunuz, öyle mi?” dedi Miller. Diğer bir deyişle *Beni izliyordun.*

“Ulaşmadı,” dedi Shaddid. *Evet, izliyordum. Ne yapacaksın?*

Miller’ın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Peki ya James Holden sorgusunun dökümleri?” dedi Miller. “Onlar elimize geçti mi? Hani şeyden önce...”

Donnager’ın yok olarak *Scopuli’yi* görmüş yegane canlı tanıkları da beraberinde götürmesinden ve sistemi savaşa sürüklemesinden önce. Miller sorunun kulağa bir sızlanma gibi geldiğinin farkındaydı. Shaddid çenesini sıktı. Miller kadının dişlerinin çatırdadığını duysa şaşırmazdı. Sessizliği Dawes bozdu.

“Sanırım bu işi biraz daha kolaylaştırabiliriz,” dedi adam. “Dedektif, seni doğru duyuyorsam konuyu kapattığımıza inanıyorsun. Öyle bir şey yapmıyoruz. Fakat aradığın cevapları Yıldız Burgusu’nun bulması kimsenin işine gelmez. Bir düşün. Sen Kuşaklı olabilirsin, ama Dünyalı bir şirkette çalışıyorsun. Şu anda suya kürek sokmayan tek büyük güç

Dünya. Anlaşmazlığın tüm taraflarıyla müzakere edebilecek olan da o.”

“Öyleyse niye gerçeği bilmek istemesinler ki?” dedi Miller.

“Sorun o değil,” dedi Dawes. “Asıl sorun Yıldız Burgusu’nun ve Dünya'nın o ya da bu şekilde olaya karışmış gibi gözükemeyecek olmaları. Her ikisi de ellerini kirletmemeli. Hem bu mesele senin kontratının dışında. Juliette Mao şu an Ceres’te değil. Belki daha önce bir gemiye atlayıp onu nerede bulduysan oraya gidebilir ve onu kaçırabilirdin. Veya iade edebilir yahut kurtarabilirdin—adına ne dersen de. Ama o dönem geride kaldı. Yıldız Burgusu yalnızca Ceres’ten, Ganymede’in bir kısmından ve birkaç düzine ambar asteroidinden ibaret. Bunu terk edersen düşman topraklarına girmiş olursun.”

“Ama DGİ girmiş olmaz, öyle mi?” dedi Miller.

“Biz bu işi gerektiği gibi halledebilecek kaynaklara sahibiz,” dedi Dawes kafa sallayarak. “Mao bizden biri. *Scopuli* de öyleydi.”

“Ve *Scopuli, Canterbury'yi* yok etmekte kullanılan yemdi,” dedi Miller. “*Canterbury* de *Donnager’*ı yok etmekte. O yüzden sizin başınızın altından çıkmış olabilecek bir şeyi sadece sizin araştırmanız nasıl herkesin çıkarma olacak?”

*“Canterbury’*ye atom bombası atanın biz olduğumuzu mu sanıyorsun?” dedi Dawes. “Peki DGİ bunu nasıl yaptı? Elindeki son model Mars savaş gemileriyle mi?”

*“Donnager’*ı saldırıya uğrayabileceği bir yere çekti. Filoyla birlikte kaldığı sürece *Donnager’*a zorla çıkılamazdı.”

Dawes surat astı.

“Bunlar birer komplo teorisi Miller,” dedi adam. “Gizlenebilen Mars savaş gemilerimiz olsaydı mücadeleyi kaybediyor olmazdık.” “Ama *Donnager’*ı sadece altı gemiyle yok edebilecek güce sahipsiniz.”

“Hayır, değiliz. *Donnager’ı* patlatmaya kalksaydık nükleer bomba yüklü bir sürü külüstür madenci gemisini bir intihar görevine yollardık. Elimizde pek çok kaynak var. Ama *Donnager’*ın başına gelen onların bir parçası değil.”

Sessizliği bozan tek şey hava dönüştürücüsünün hafif uğultu- suydu. Miller kollarım göğsünde kavuşturdu.

“Ama... anlamıyorum,” dedi. “Bunu DGİ başlatmadıysa kim başlattı?”

“İşte onu bize Juliette Mao ile *Scopuli* mürettebatı söyleyebilir,” dedi Shaddid. “Önemli olan da o Miller. Bunlar kim tarafından niçin yapıldı ve nasıl durdurulabilir.”

“Ve sen onları bulmak istemiyorsun, öyle mi?” dedi Miller.

“Senin bulmanı istemiyorum,” dedi Dawes. “Başka biri bu işi daha iyi yapabilecekken.”

Miller başını iki yana salladı. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Öte yandan bazen fazla ileri gidilerek de bir yere varılabilirdi.

“İkna olmadım,” dedi.

“Olmana da gerek yok,” dedi Shaddid. “Bu bir pazarlık değil. Bu konuşmayı senden yardım istemek için yapmıyoruz. Ben senin patronunum. Sana bir emir veriyorum. O sözcüğü daha önce hiç duymadın mı? Emir.”

“Etolden elimizde,” dedi Dawes,

“Ne?” dedi Miller.

Shaddid onunla aynı anda konuştu. “Bundan bahsetmemen gerekiyordu.”

Dawes bir kolunu Shaddid’e doğru kaldırdı. Yaptığı hareket Kuşak’ta birine susmasını söylemenin fiziksel karşılığıydı. Shaddid DGİ’li adamın istediğini yaparak Miller’ı şaşırttı.

“Holden elimizde. O ve mürettebatı ölmedi. Çok yakında da DGİ’nin gözetimi altına girecekler. Söylediklerimi kulağın duyuyor mu Dedektif? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ben bu araştırmayı yürütebilirim çünkü öyle yapabilecek kaynaklara sahibim. Ama senin kendi isyan teçhizatına neler olduğundan bile haberin yok.”

Bu sözler bir tokat etkisi yarattı. Miller bakışlarını pabuçlarına dikti. Soruşturmayı bırakacağına dair Dawes’a söz vermişti ve adam şimdiye kadar o konuyu açmamıştı. DGİ ajanına en azından o konuda saygı göstermeliydi. Buna

ek olarak James Holden sahiden de Dawes'un elindeyse Miller'ın o sorguya erişim sağlaması mümkün olmayacaktı.

Shaddid konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede nazikti.

"Dün üç cinayet işlendi. Sekiz ambara zorla girildi; muhtemelen aynı grup tarafından. Küvette hazırlanmış kötü bir taklit eroin yüzünden istasyondaki farklı farklı hastane koğuşlarında yatan altı kişinin sinir sistemi haşat vaziyette. Tüm. istasyon diken üstünde oturuyor," dedi kadın. "Dışarıda yapabileceğin pek çok iyi şey var Miller. Git biraz kötü adam yakala."

"Tabii başkomiserim," dedi Miller. "Hiç şüpheniz olmasın." Muss ortağının masasına dayanmış, onu bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturan olan kadının gözleri ona bakarken koridor duvarına mıhlanmış Dos Santos'un cesedine bakarken olduğu kadar kadar bıkkındı.

"Bir güzel fırçaladı galiba?"

"Evet."

"Merak etme, geçer. Biraz zaman tanı. Bize cinayetlerden birini seçtim. Bir barın önünde Naobi-Shears için çalışan orta kademeden bir muhasebecinin kafasına sıkmışlar. Eğlenceli gözüküyordu." Miller cep terminalini çıkarıp davayı kısaca gözden geçirdi. Hiç hevesi yoktu.

"Hey, Muss," dedi. "Bir sorum olacak."

"Sor bakalım."

"Diyelim ki çözülmesini istemediğin bir davan var. Ne yaparsın?"

Yeni ortağı kaşlarını çattı, başını yana eğdi ve omuz silkti.

"Onu dingilin birine veririm," dedi kadın. "Çocuklara yönelik suçlarda bir adam vardı. Suçun faili muhbirlerimizden biriyse işi hep ona atardık. Adamlarımızdan hiçbirinin başı belaya girmezdi." "Doğru," dedi Miller.

"Boktan bir ortaktan kurtulmam gerekirse de aynı şeyi yaparım," diye sözlerine devam etti Muss. "Bilirsin ya, başka hiç kimsenin beraber çalışmak istemediği biri. Adamın nefesi kokuyordur veya gıcığın tekidir, ama ona bir ortak lazımdır.

Öyle bir durumda onu belki eskiden iyi olan, ama sonra eşinden boşanan adamın yanına postalarım. Adam kendini içkiye vermiştir. Hâlâ kendini bir şey sanıyordur ve öyle davranıyordun. Ama rakamları diğer herkesinkinden daha iyi değildir. Boktan davaları ona kakalarım. Ya da boktan ortağı."

Miller gözlerini kapadı. Kendini iyi hissetmiyordu.

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu.

"Senin yanına verilmek için mi?" dedi Muss. "Kıdemlilerden biri bana sarktı ve ben de onu geri çevirdim."

"Yani bana zorla verildin."

"Öyle sayılır. Hadi ama Miller. Aptal değilsin," dedi Muss. "Bunu sen de bilmelisin."

Miller karakolda alay konusu olduğunu bilmeliydi. Eskiden işinde başarı sağlayan, ama daha sonra gözden düşen adam olduğunu da.

Hayır, aslına bakılırsa bundan habersizdi. Gözlerini açtı. Muss ne mutlu ne de üzgün görünüyordu; ortağının acısından zevk almadığı gibi ona üzülmüyordu da. Tüm bunlar onun için sadece işti. Ölüler, yaralılar, dertliler... Umurunda değildi. Günü geçirmesini sağlayan şey umursamamaktı.

"Belki de eski ortağını geri çevirmemeliydin," dedi.

"Boş ver. Sen o kadar da kötü değilsin," dedi Muss. "Üstelik adamın sırtı kıllıydı. Sırtı kıllı erkeklerden nefret ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Miller. "Artık gidip biraz adalet sağlayalım."

"Sarhoşsun," dedi götverenin teki.

"Ben bir aynasızım," dedi Miller, bir parmağını kaldırarak. "Bana bulaşma."

"Bir aynasız olduğunu biliyorum. Üç yıldır barıma geliyorsun. Benim; Haşini. Ve sen sarhoşsun dostum. Cidden sarhoş."

Miller etrafına bakındı. Sahiden de Mavi Kurbağa'daydı. Buraya geldiğini hatırlamıyordu ama belli ki gelmişti. Üstelik o yavşak sahiden Haşiniydi,

"Ben..." diye başladı Miller, sonra ne söyleyeceğini unuttu.

"Gel hadi," dedi Haşini, bir kolunu ona dolayarak. "Evin çok uzakta değil. Seni ben götüreyim."

"Saat kaç?" diye sordu Miller.

"Geç."

Kelimenin bir derinliği vardı. *Geç.* Gerçekten de geçti. İşleri yoluna koymasını sağlayacak tüm fırsatlar her nasılsa elinden kaçmıştı. Sistem savaş halindeydi ve hiç kimse niye öyle olduğundan emin bile değildi. Miller gelecek Haziran'da ellisine basacaktı. Artık çok geçti. Yeniden başlamak için çok geç. Yanlış yolda koştururken kaç senesini boşa harcadığını fark etmek için çok geç. Haşini onu barın tam da böyle durumlar için bulundurduğu bir elektrikli arabaya yönlendirdi. Mutfaktan sıcak yağ kokusu yükseliyordu.

"Dur biraz," dedi Miller.

"Kusacak mısın?" diye sordu Haşini.

Miller kısa bir süre düşündü. Hayır, kusmak için de çok geçti. Öne doğru sendeledi. Haşini onu arabanın içine yatırıp motoru çalıştırdı. Tekerlek iniltileriyle koridora çıktılar. Yukarıdaki ışıklar kısılmıştı. Kavşak üstüne kavşağı geride bırakırlarken araba titreşiyordu. Belki de titreşmiyordu. Belki titreşen tek şey Miller'ın vücuduydu.

"İşimde iyi olduğumu sanıyordum," dedi Miller. "Bunca zaman sonra en azından işimde iyi olduğumu sanıyordum."

"Öylesin," dedi Haşini. "Boktan bir işin var, hepsi bu."

"Ama eskiden o boktan işte iyiydim."

"Hâlâ öylesin," diye tekrarladı Haşini, söylemek bunu gerçek yapacakmışçasına.

Miller arabanın zemininde yatmayı sürdürdü. Plastik tekerlek yuvasının kavisi böğrüne batıyordu. Canı yanmasına rağmen kıpırdamak, hatta düşünmek çok fazla çaba gerektiriyordu. Yanında Muss'la beraber mesaisini bitirmiş, Julie hakkındaki veri ve materyalleri teslim etmişti.

Deliğine dönmesine değecek hiçbir şey olmadığı gibi gidecek başka bir yeri de yoktu.

Işıklar görüş alanına girip çıkıyordu. Miller yıldızlara bakmanın da böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Hayatında bir gökyüzüne baktığı olmamıştı hiç. Bu düşünce bir miktar baş dönmesine yol açtı. Ebediyet dehşeti neredeyse hoş denebilecek bir his yaratıyordu.

“Seninle ilgilenecek biri var mı?” dedi Haşini, Miller’ın deliğine vardıklarında.

“Ben iyiyim. Sadece... kötü bir gün geçirdim.”

“Julie,” dedi Haşini, başını sallayarak.

“Julie’yi nereden biliyorsun?” diye sordu Miller.

“Bütün gece onu anlattın,” dedi Haşini. “Gönlünü kaptırdığın bir kız herhalde?”

Bir elini arabanın üstünde tutan Miller kaşlarını çattı. Julie’den bahsetmişti. Tüm bunlar o yüzdendi; işi veya şöhreti yüzünden değil. Julie’yi elinden almışlardı. O özel dosyayı. Değerli olanı.

“Ona âşıksın,” dedi Haşini.

“Eh, bir bakıma,” dedi Miller. Alkolün arasından ilhama benzer bir şey yükseliyordu. “Galiba öyleyim.”

“Senin için üzüldüm,” dedi Hasini.

On Yedinci Bölüm: Holden

Tachi'nin yemekhanesinde tam teşekküllü bir mutfak ile on iki kişilik bir masa mevcuttu. Ayrıca gemi ister sıfır g'de dursun, ister beş g'lik bir itişte olsun, beş dakikadan daha kısa bir sürede kırk bardağı dolduracak kadar kahve yapabilen büyük boy bir kahve makinesine sahipti. Holden kabarık askeri bütçelere sessiz bir minnet duası ederek makineyi çalıştıran düğmeye bastı. Makineden hafif höpürtüler yükselirken paslanmaz çelik kapağı okşamamak için kendini zor tuttu.

Havayı sarmaya başlayan kahve aroması, Alex fırına her ne sürmüşse ondan yükselen pişen ekmek kokusuyla rekabet etmekteydi. Yeni alçısının içindeki Amos topallayarak masanın etrafını dolaşıyor, masaya plastik tabaklar ve hakiki metalden yapılma kaşık-çatallar bırakıyordu. Naomi bir kasenin içinde kaliteli humusun o sarımsak kokusuna sahip bir şey karıştırıyordu. Mürettebatını bu sıradan işleri yaparken seyretmek Holden'a başını döndürmeye yetecek kadar derin bir huzur ve güvenlik hissi veriyordu.

Haftalarca kaçmışlar, o veya bu gizemli gemi tarafından sürekli kovalanmışlardı. *Canterbury*'nin yok olmasından beri ilk defa nerede olduklarını hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse onlardan bir talepte bulunmuyordu. Güneş sistemi onları *Donnager'daki* binlerce zayiattan biri sanıyordu. Holden'ın hayalinde, Shed'in kafasının dehşet verici bir sihirbazlık gösterisindeymiş gibi ansızın yok olduğu bir görüntü belirdi;

bu ona mürettebat üyelerinden birinin sahiden de zayi olduğunu hatırlattı. Yine de bir kez daha kendi kaderinin efendisi haline gelmek o kadar güzel bir histi ki pişmanlık bile bunu bütünüyle silip atamıyordu.

Bir mutfak saatinin çınlamasının ardından Alex ince ve yassı ekmekle kaplı olan bir tepsiyi fırından çıkardı. Naomi onun kestiği dilimlerin üstüne gerçekten de humusa benzeyen bir lapa sürdü.

Amos dilimleri masadaki tabaklara paylaştırdı. Holden yanlarında geminin adı yazan kupalara taze kahve koyup dağıttı. Herkes güzelce hazırlanmış masaya manzaranın kusursuzluğunu bozmaktan korkarcasına hiç kıpırdamadan bakarken mahcup bir an yaşandı.

“Kahrolası bir ayı kadar açım,” diyen ve kendini sandalyelerden birine atan Amos böylece meseleyi halletmiş oldu. “Biri bana şu karabiberi uzatabilir mi?”

Birkaç dakika boyunca hiç kimse konuşmadı; sadece yemek yenildi. Haftalarca tatsız tuzsuz protein çubukları tükettikten sonra yassı ekmek ile humustan aldığı küçük bir lokma bile o güçlü tadıyla Holden’ı sersemletmeye yetti. Sonra yemeğini ağzına o kadar hızlı tıkıştırmaya başladı ki salya bezeleri enfes bir ızdırapla sızladı. Holden utanarak masaya bakındı, fakat diğer herkes de onun kadar hızlı yiyordu. O yüzden görgü kurallarını bir kenara bırakıp dikkatini yemeğine verdi. Tabağındaki son kırıntıları da bitirince iç geçirdi ve bu hazzı mümkün olabildiğince uzatma umuduyla arkasına yaslandı. Alex gözlerini kapalı tutarak kahvesini yudumluyordu. Amos kaşığını kullanarak humustan arta kalanları doğrudan doğruya servis kasesinin içinden yiyip bitirmekteydi. Naomi ansızın aşırı derecede seksi bakan yarı kapalı gözlerle Holden’a uykulu bir bakış attı. Holden bu düşünceyi bastırdı ve kupasını kaldırdı.

“Kelly’nin piyadelerinin şerefine. Birer kahraman olarak öldüler. Huzur içinde yatsınlar,” dedi.

“Piyadelerin şerefine,” diye tekrarladı masadaki herkes. Ardından kupalarını tokuşturup kahvelerini içtiler.

Alex kupasını tekrar kaldırdı. “Shed’e.”

“Evet, Shed’in ve onu öldüren götverenlerin cehennemde cayır cayır yanmalarının şerefine,” dedi Amos usulca. “*Cant*'ı yok eden ibnelerle birlikte.”

Masadaki hava ciddileşti. Holden o huzurlu anın geldiği kadar sessizce uzaklaşmakta olduğunu hissetti.

“Eee,” dedi. “Bana yeni gemiden bahsedin. Alex?”

“Nefis bir şey Kaptan. Donnie’den ayrıldıktan sonra onu neredeyse yarım saat on iki g’de uçurdum ve onca zaman bana mısın demedi. Üstelik pilot koltuğu çok rahat.”

Holden başını salladı.

“Amos? Henüz motor odasına bakma fırsatı bulabildin mi?” diye sordu.

“Evet. Bal dök yala. Bu benim gibi bir tamirci parçası için sıkıcı bir yolculuk olacak,” diye cevap verdi adam.

“Sıkıcı bir yolculuğa itirazım yok,” dedi Holden. “Naomi? Sen ne düşünüyorsun?”

Kadın gülümsedi. “Bayıldım. Bu boyuttaki bir gemide gördüğüm en güzel duşakabinlere sahip. Yaralı piyadelerin tedavisi için bilgisayarlı ihtisas sistemi olan harika bir reviri var ayrıca. Amos’a kendimiz müdahale edeceğimize oraya götürseydik daha iyi olurdu.” Amos parmak eklemleriyle alçısına vurdu.

“Siz de iyi iş çıkarmışsınız Patron.”

Holden aklanıp paklanmış mürettebatına tek tek baktı ve bir elini kendi saçlarında gezdirdi. Elini çektiğinde haftalardır ilk defa yağla kaplı olmadan geri geldi.

“Evet, bir duşakabinin olması ve kırık bacakları bizzat tedavi etmememiz gerekmemesi kulağa hoş geliyor. Başka bir şey var mı?” Başını geriye yaslayan Naomi gözlerini oynatarak aklındaki bir listeyi madde madde gözden geçirdi.

“Dolu bir su tankına sahibiz, enjektörlerde reaktörü aşağı yukarı otuz yıl çalıştırmaya yetecek kadar yakıt topağı var ve yemekhane ağzına kadar stoklanmış. Bu gemiyi donanmaya geri vermeyi planlıyorsanız önce beni bir yere bağlamanız gerekecek. Buraya bayıldım.”

“Sevimli bir tekne olduğu kesin,” dedi Holden gülümseyerek. “Silahlara bakma imkanı buldunuz mu?”

“İki torpil tüpü ve yüksek verimlilikli plazma başlıklara sahip yirmi adet uzun menzilli torpili var,” dedi Naomi. “En azından manifestoda öyle yazıyor. Onları dışarıdan yükledikleri için dışarı çıkmadan bunu kendi gözlerimle doğrulayamam. ”

“Silah paneli de aynı şeyi söylüyor Kaptan,” dedi Alex. “Ayrıca tüm nokta savunma topları tam dolu. Tabii biri dışında...”

Gomez’i öldüren adamlara ateş ederken kullandığının.

“Ah, bir de Kelly’yi kargo hangarına koyarken yanında MTP harflerinin yazdığı büyük bir kasa buldum. Manifestoya göre ‘Mobil Taarruz Paketi’ anlamına geliyormuş. Herhalde donanma dilinde koca bir kutu dolusu silah demek oluyor,” dedi Naomi.

“Evet,” dedi Alex. “Sekiz piyade için tam donanımlı teçhizat seti.”

“Tamam,” dedi Holden. “Yani filo kalitesindeki Epsteinimizle hızlı koşabilen bir çift bacağımız var. Ve silah yükü konusunda haklıysanız dişliyiz de. Bir sonraki soru tüm bunlarla ne yapacağımız. Ben Albay Johnson’ın sığınma teklifim kabul etmekten yanayım Siz ne dersiniz?”

“Benim canıma minnet Kaptan,” dedi Amos. “Eskiden beri Kuşaklıların itilip kakıldığını düşünmüşümdür. Bir süreliğine devrimcilik yapmaya hayır demem.”

“Yoksa Dünyalı vicdanın mı sızlıyor Amos?” diye sırıtarak sordu Naomi.

“O da ne demek oluyor?” diye çıkıştı tamirci.

“Hiçbir şey. Sadece takılıyordum,” dedi Naomi. “Kadınlarımızı çalmak istediğin için bizim tarafı seçtiğini biliyorum.”

Espriyi anlayan Amos sırıttı. “Eh, buradaki hanımların bacakları *sahiden* sütun gibi,” dedi.

“Tamam, bu kadar yeter,” dedi Holden, elini kaldırarak. “Fred için iki oyumuz var. Ya diğerleri?”

Naomi de el kaldırdı. “Benim oyum da Fred’e.”
“Alex, sen ne dersin?” diye sordu Holden.
Marslı pilot oturduğu koltukta arkasına yaslandı ve başını kaşıdı.
“Gitmem gereken belirli bir yer yok. O yüzden herhalde şimdilik sizinle takılacağım,” dedi. “Ama umarım gene itilip kakılacağımız bir duruma düşmeyiz.”
“Düşmeyeceğiz,” diye karşılık verdi Holden. “Artık silahlı bir gemim var ve biri yine bana emir vermeye kalkarsa onları kullanmaktan çekinmeyeceğim.”

Holden akşam yemeğinin ardından yeni gemisini yavaş yavaş ve uzun uzadıya gezdi. Her kapıyı açtı, her dolabın içine baktı, her paneli çevirdi ve her çıktıyı okudu. Mühendisliğe gidip füzyon reaktörünün yanında durdu ve gözlerini kapalı tutarak onun yaydığı neredeyse sesaltı titreşime alıştı. Reaktörde bir sorun çıkacak olursa alarm zilleri çalmadan önce bunu iliklerinde hissetmek istiyordu. Eksiksiz donatılmış makine atölyesine uğrayıp tüm araç gereçlere dokundu. Personel güvertesine çıktı ve hoşuna giden bir kamara bulana kadar hepsini dolaştı, sonra da oranın bir sahibi olduğunu göstermek için yatağı bozdu. Boyuna uygun gibi gözüken birkaç tulum buldu ve bunları yeni odasındaki dolaba yerleştirdi. Duş almaya ve sıcak suyun sırtındaki üç haftalık boğumlara masaj yapmasına da kısa bir süre ayırdı. Kamarasına dönerken, parmaklarını duvarda gezdirerek dayanıklı çelik gövdenin üstüne döşenmiş ateşe dayanıklı köpüğün ve dağılmayı önleyici örgünün yumuşaklığını hissetti. O kamarasına vardığı sırada Alex ve Amos da kendilerininkine yerleşiyorlardı.
“Naomi hangi kamarayı seçti?” diye sordu Holden.
Amos omuz silkti. “Hâlâ operasyon merkezinde bir şeyleri kurcalıyor.”
Holden uykuyu biraz ertelemeye karar verdi ve omurgadaki merdivenli asansöre —*bir asansörümüz var*!— binerek operasyon güvertesine çıktı. Yerde oturan Naomi’nin

önünde açık bir gövde paneli vardı. Etrafına da sayısı yüzü bulur gibi gözüken küçük parçalar ile teller belirli bir düzende diziliydi. Naomi gözünü yerdeki bölmenin içinde duran bir şeye dikmişti.

"Hey, Naomi, biraz uyuman gerek. Neyle meşgulsün?"

Kadın eliyle bölmeden tarafı işaret etti. "Aktarıcıyla," dedi.

Holden oraya kadar gidip onun yanına oturdu. "Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Naomi ona cep terminalini verdi; açık ekranda Fred'in aktarıcı sinyalini değiştirmeye yönelik talimatları yer alıyordu.

"Çalışmaya hazır. Konsolu tıpkı orada yazdığı gibi aktarıcının veri soketine bağladım. Üste yazmayı sağlayacak bilgisayar programını onun bahsettiği biçimde kurdum. Yeni aktarıcı kodu ve gemi sicil verisi girilmeye hazır. Yeni ismi de girdim. Fred mi seçti onu?"

"Hayır, ben seçtim."

"Ah. Peki öyleyse. Ama..." Kadının sesi azalıp gitti ve eliyle yine aktarıcıyı işaret etti.

"Sorun nedir?" diye sordu Holden.

"Jim, böyle şeyleri üzerinde oynama yapılmayacak şekilde tasarlarlar. Bu cihazın sivil versiyonu kurcalandığını tespit ederse kendini kaskatı bir silikon yumruya dönüştürür. Orduda nasıl bir güvenlik önlemi olduğunu kim bilebilir? Sakın manyetik şişe[9] reaktöre düşmesin? Bir süpernovaya dönüşmeyelim? "

Naomi dönüp ona baktı.

"Her şeyi kurdum ve çalışmaya hazır hale getirdim, ama şimdi düğmeye basmamamız gerektiğini düşünüyorum," dedi kadın. "Bir hatanın ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyoruz."

Holden yerden kalkıp bilgisayar konsoluna gitti. Naomi'nin *TransO1* adını verdiği bir program çalıştırılmaya hazır halde bekliyordu. Holden bir saniyeliğine tereddüt etti, sonra da çalıştırma düğmesine bastı. Gemi buhar olmadı.

“Demek ki Fred bizi canlı istiyormuş,” dedi Holden.

Naomi hışırtılı ve uzun bir soluk vererek gevşedi, “İşte bu yüzden asla bir gemiye komuta edemem,” dedi.

“Yetersiz bilgiyle zorlu kararlar almaktan hoşlanmadığın için mi?”

“İntihara varacak kadar sorumsuz olmadığım için desek daha doğru olur,” diye karşılık verdi kadın ve aktarıcı kutusunu yavaşça tekrar monte etmeye başladı.

Holden duvardaki iletişim sistemine uzandı. “Mürettebat, gaz taşıma gemisi *Rocinante’ye*[10] *hoş geldiniz.”*

“Bu isim ne anlama geliyor?” dedi Naomi, Holden elini iletişim düğmesinden çektikten sonra.

“Gidip kendimize biraz yel değirmeni bulmamız gerektiği anlamına geliyor,” dedi Holden, sonra da asansöre yollandı.

Tycho İmalat ve Mühendislik Müessesesi, Kuşak’a taşınan ilk büyük şirketlerden biriydi. Genişlemenin ilk günlerinde Tycho mühendisleri bir gemi filosuyla küçük bir kuyrukluyıldızı yakalayıp bir su ikmal noktası olarak sabit bir yörüngeye oturtmuşlardı. *Canterbury* gibi gemiler Satürn’ün halkalarındaki neredeyse sınırsız sahalardan buz taşımaya başlamadan onlarca yıl önce gerçekleşen bu olay, insanlığın altından kalktığı en zor büyük ölçekli mühendislik başarısıydı. Tabii bir sonrakine dek.

Başarısını yinelemek isteyen Tycho bunun ardından Ceres ile Eros’un kayasına devasa tepki iticileri inşa etmiş ve on seneyi aşkın bir süre boyunca asteroitlere dönmeyi öğretmişti. Venüs’ün göklerinde yüksek atmosferli bir uçan şehir ağı yaratmaları istendiğindeyse imar hakları, şimdilerde sekseninci yılına girmekte olan bir dava labirentinin içine düşmüştü. Mars ve Dünya için uzay asansörleri yapma konusunda bazı görüşler ortaya atılmasına rağmen henüz oradan elle tutulur bir şey çıkmış değildi. Kısacası Kuşakta yapılması gereken olanaksız bir

mühendislik işi varsa ve paranız yetiyorsa Tycho’yu kiralardınız.

Şirketin Kuşak’taki karargahı olan Tycho İstasyonu, içinde altmış beş milyon metreküpten fazla imalat ve saklama alanı bulunan yarım kilometrelik bir kürenin etrafına inşa edilmiş halka şeklindeki kocaman bir istasyondu. Kürenin etrafındaki birbirine zıt istikametlerde dönen iki adet yerleşim halkasında on beş bin işçiye ve onların ailelerine yetecek kadar boş alan vardı. İmalat küresinin tepesine bir ağır yük gemisini ikiye bölebilecekmiş gibi gözüken bir düzine devasa inşaat kolu tutturulmuştu. Kürenin alt kısmındaki elli metre çaplı yuvarlak bir çıkıntı ise ana gemi sınıfı bir füzyon reaktörü ile itici sistemi barındırıyor, bu da Tycho İstasyonu’nu güneş sistemindeki en büyük mobil inşaat platformu haline getiriyordu. istasyon bir sonraki çalışma sahasına uçarken devasa halkalar dönmeyi bırakır, üzerlerindeki milli bir sistem üzerine inşa edilmiş bölmeler itiş yerçekimine göre yön değiştirirdi.

Tüm bunları önceden biliyor olmasına rağmen istasyona ilk kez baktığında Holden’ın nefesi kesildi. Mesele sadece İstasyonun büyüklüğü değildi. Asıl önemli olan güneş sistemindeki en zeki insanlardan bazılarının dört nesildir orada yaşayıp çalışmaları ve neredeyse yalnızca irade kuvvetiyle insanlığın dış gezegenlere açılmasına yardımcı olmalarıydı.

“Kocaman bir böceğe benziyor,” dedi Amos.

Holden karşı çıkacak gibi oldu, fakat istasyon şişkin gövdesiyle ve başının tepesinden çıkıntı yapan bacaklarıyla sahiden bir tür dev örümceği andırıyordu.

“Sen İstasyonu bırak da asıl şu canavara bak,” dedi Alex.

İstasyon, inşa etmekte olduğu aracın yanında cüce kalıyordu. Ladar dönüşü Holden’a geminin uzunluğunun iki kilometreden biraz daha fazla ve genişliğinin de yarım kilometre olduğunu söylüyordu. Gemi yuvarlak ve güdük şekliyle çelikten yapılma bir sigara izmaritine benziyordu. Omurga iskeletinin altında yer alan iç bölmeler ile makineler

Çeşitli imalat safhalarında olmasına rağmen motorlar bitmiş gibi gözüküyordu ve pruvanın üzerindeki gövde kaplaması tamamlanmıştı. Oraya dev harflerle boylu boyunca *Nauvoo* yazılıydı.

"Demek Mormonlar bu şeyle Tau Ceti'ye kadar gidecekler, ha?" diye sordu Amos ve peşinden uzun bir ıslık çaldı. "Yürekli piçlermiş. Yüz yıllık o yolculuğun sonunda bir gezegen bulacaklarının garantisi bile yok."

"Kendilerinden emin gözüküyorlar," karşılığını verdi Holden. "Hem aptallık ederek böyle bir gemiyi yapacak kadar para kazanamazsın. Şahsen ben onlara iyi şanslar diliyorum."

"Yıldızlara erişecekler," dedi Naomi "insan onları nasıl kıskanmaz ki?"

"Kullanamayacakları bir kayanın yörüngesinde hep beraber açlıktan ölmezlerse büyük torunları belki *bir* yıldıza erişecekler," dedi Amos. "O yüzden meseleyi fazla abartmayın."

Tamirci bunun ardından *Nauvoo*'nun yan gövdesindeki etkileyici büyüklükte bir iletişim çanağını işaret etti. "Anüs boyutlu dar ışın mesajımızın ondan geldiğine bahse var mısınız?"

Alex başını salladı. "Bir-iki ışık yılı öteden evine mesaj göndermek istersen ciddi bir ışın yoğunluğuna ihtiyacın olur. Herhalde bizimle iletişim kurarlarken gemimizde delik açmamak için sesi epeyce kısmışlardır

Holden yardımcı pilot koltuğundan kalkıp Amos'un önüne geçti.

"Alex, bak bakalım inmemize izin verecekler mi."

İniş şaşırtıcı ölçüde kolaydı. İstasyon kontrol onları kürenin yanındaki bir kenetlenme iskelesine yönlendirdi ve Alex yanaşma borusunu hava kilidinin kapısıyla buluşturana kadar hatta kalarak onlara kılavuzluk etti. Kontrol kulesi bir nakliye gemisi için çok fazla silahlarının ve sıkıştırılmış gaz taşıyacak tanklarının bulunmamasından hiç bahsetmedi.

Sadece onları istasyona yanaştırıp iyi bir gün geçirmeleri dileğinde bulundu.

Holden atmosfer elbisesini giyip çabucak kargo hangarına indi, sonra da elinde büyük bir bez çantayla beraber *Rocinante*'nin iç hava kilidi kapısının önünde diğerleriyle buluştu.

“Elbiselerinizi giyin; artık ne zaman yeni bir yere gidecek olsak bu bizim için standart bir uygulama haline gelecek. Ayrıca şunlardan birer tane alın,” deyip çantanın içinden tabancalar ve kartuş şarjörleri çıkardı. “Siz isterseniz silahınızı bir cepte veya çantada saklayın, ama ben kendiminkini açıkta taşıyacağım.”

Naomi ona kaşlarını çatarak baktı.

“Öylesi biraz... agresif gözükmez mi?”

“İtilip kakılmaktan bıktım usandım,” dedi Holden. *“Roci* bağımsızlık için iyi bir başlangıç ve onun ufak bir parçasını yanımda götüreceğim. İsterseniz buna bir muska da diyebilirsiniz.”

“Al benden de o kadar,” dedi Amos ve tabancalardan birini baldırına bağladı.

Alex kendininkini uçuş elbisesinin cebine tıktı. Naomi burun kıvırdı ve elini sallayarak son silahı istemediğini belirtti. Holden onu çantaya geri koydu, mürettebatı *Rocinante*’nin hava kilidine soktu ve basıncı eşitledi. Diğer tarafta onları yaşlıca, iri yapılı ve koyu tenli bir adam bekliyordu. İçeri girerlerken adam gülümsedi.

“Tycho İstasyonu’na hoş geldiniz,” dedi Anderson İstasyonu Kasabı. “Bana Fred deyin.”

On Sekizinci Bölüm: Miller

Donnager'in patlama haberi Ceres'e balyoz gibi indi. Çoğu, hatta bazen tamamı sahte olan yüksek güçte teleskopla çekilmiş muharebe görüntüleri haber bültenlerini adeta tıkadı. Kuşak'ta gizli bir DGİ filosuyla ilgili spekülasyonlardan başka bir şey konuşulmaz oldu. Mars amiral gemisini yok eden altı gemiye kahraman ve şehit gözüyle bakılıyordu. Zararsız kabul edilen yerlerde bile *bir kez yaptıysak tekrar yapabiliriz* ve *şu kayayı başlarına yıkalım* tarzında sloganlar türemekteydi.

Canterbury, Kuşak'ın uysallığını ortadan kaldırmıştı ama *Donnager* daha da kötüsünü yapmış ve korkuyu alıp götürmüştü. Kuşaklılar ani, mutlak ve beklenmedik bir zafer kazanmışlardı. Artık her şey mümkün gözüküyor ve umut herkesin aklını başından alıyordu.

Ayık olsaydı Miller bu durumdan korkardı.

Miller'ın alarmı on dakikadır çalıyordu. Yeteri kadar uzun bir süre dinlediğinde kulak tırmalayıcı ses alt ve üst tonlar kazanmaya başlıyordu. Vurmalı çalgıların kıpır kıpır temposunun karıştığı ve hatta gürültünün altında hafif bir müziğin saklandığı yüksek perdeden daimi bir ezgi gibiydi. Hepsi yanılsamaydı tabii. İşitsel halüsinasyonlar. Rüzgarın sesi.

Normalde bir sürahi suyun beklediği komodinin üstünde geçen geceki mantar esaslı sahte burbon duruyordu. Bardağın dibinde hâlâ iki parmak içki vardı. Miller dilinde ne

kadar hoş bir tat bırakacağını düşünerek açık kahverengi sıvıya uzun uzun baktı.

Miller'a göre yanılsamalardan kurtulmanın güzel tarafı rol kesmeyi bırakmaktı. Kendi kendine saygı gördüğünü, işinde başarılı olduğunu, tüm fedakarlıklarının bir amaç uğruna gerçekleştiğini söylediği yıllar uçup gitmiş; geriye sırf anesteziye yer açmak için yaşamındaki tüm güzel şeyleri yontup atmış çalışır vaziyette bir alkolik olduğunun berrak ve net bilgisi kalmıştı. Shaddid ona soytarı gözüyle bakıyordu. Muss'a göre hoşlanmadığı biriyle yatmamasının bedeliydi. Ona saygı duymuş olabilecek tek kişi Havelock, yani bir Dünyalıydı. Aslında bu bir açıdan huzur vericiydi. Miller'ın görünüşü kurtarmak için çaba harcaması gerekmeyecekti. Yatakta kalıp çalar saatin alarmını dinleyecek olursa kendisinden beklenildiği gibi davranmış olacaktı, o kadar. Bunun utanılacak bir yanı yoktu.

Tabii yine de yapılacak işler mevcuttu. Miller uzanıp alarmı susturdu. Kesilmeden hemen önce gürültünün içinde yumuşak fakat ısrarcı bir ses duydu. Bir kadın sesi. Miller kadının ne söylediğim bilmiyordu. Fakat kadın kafasının içinde yaşadığından nasılsa daha sonra ikinci bir fırsat yakalardı.

Kendini yataktan yavaşça kaldırdı, biraz ağrı kesici ve susuzluk giderici çökelti içti, aheste aheste duşa girdi ve bir buçuk günlük sıcak su istihkakım orada öylece durup bacaklarının pembeleşmesini seyrederek harcadı. Son temiz takım elbisesini üzerine geçirdi. Kahvaltı preslenmiş bir tahıl çubuğundan ve üzümlü tatlandırıcıdan ibaretti. Komodinin üstünden aldığı burbonu sırf öyle yapabileceğini kendine ispatlamak için bitirmeden geri dönüştürücüye attı.

Muss onu masasında bekliyordu. Miller otururken o da başını kaldırdı.

"On sekizincideki tecavüz için hâlâ laboratuvar sonuçlarını bekliyorum," dedi kadın. "Öğle yemeğine kadar göndereceklerine söz verdiler."

"Bakalım sözlerini tutacaklar mı," dedi Miller.

“Olası bir tanığım var. Aynı akşamın daha erken saatlerinde kurbanın yanında olan bir kız. İfadesinde olay gerçekleşmeden önce gittiğini söylemişti, ama güvenlik kameraları onu doğrulamıyor.”

“Sorguya benim de girmemi istiyor musun?” diye sordu Miller.

“Daha değil. Ama biraz tiyatro istersem seni çağırırım.”

“Pekala.”

Miller kadının yürüyüp gitmesini izlemedi. Uzun bir müddet boşluğa baktıktan sonra disk bölümlemesini ekrana getirdi, halen yapılması gerekenleri gözden geçirdi ve ortalığı toparlamaya koyuldu.

Çalışırken Shaddid ve Dawes’la yaptığı o utanç verici görüşme bir milyonuncu kez aklından geçti. *Holden elimizde,* dedi Dawes. *Ama senin kendi isyan teçhizatına neler olduğundan hile haberin yok.* Miller ağzındaki noksan bir dişi diliyle yoklarcasına kelimeleri dürtükledi. Söylenenler bir kez daha kulağına doğru geldi.

Yine de hepsi birer zırva olabilirdi. Belki de onu küçük düşürmek için bir masal uydurmuşlardı Holden ile mürettebatının hayatta kaldığını gösteren bir kanıt yoktu. Nasıl bir kanıt olabilirdi ki zaten? *Donnager’la* beraber gemideki kayıtlar da yok olmuştu. Oradan kurtulmanın tek yolu başka bir gemiye binmekti. Ya bir kurtarma gemisine ya da Mars eskort araçlarından birine. Fakat bir geminin kaçıp da o zamandan beri gösterilen tüm haber bültenlerine ve korsan yayınlara konu olmaması mümkün değildi. Öyle bir şey gizli tutulamazdı.

Tutulmasına tutulurdu aslında. Kolay olmazdı, hepsi bu. Miller kıstığı gözlerini karakoldaki boş bir noktaya dikti. Dur bakalım. Kurtulan bir gemi gerçekten istenirse nasıl gizli tutulabilirdi?

Miller beş yıl önce satın aldığı ucuz bir navigasyon belirleyiciyi çıkardı —bir kaçakçılık davası sırasında transit süreleri lazım olmuştu— ve *Donnager*’ın yok oluşunun tarihiyle konumunu girdi. Epstein dışı bir iticiyle yol alan

herhangi bir şey hâlâ bölgede bulunurdu ve Mars savaş gemileri onu çoktan yakalamış ya da patlatarak arka plan radyasyonuna eklemiş olurdu. Yani Dawes kafadan atmadıysa bu bir Epstein iticisi anlamına gelirdi. Miller çabucak hesap yaptı. Birileri iyi bir iticiyle bir aydan kısa bir zaman içerisinde Ceres'e ulaşabilirdi. Tedbir olsun diye üç hafta demek daha doğruydu.

Miller verilere neredeyse on dakika bakmasına rağmen aklına bir şey gelmedi. O nedenle masasından kalktı, biraz kahve koydu ve Muss'la beraber girdiği Kuşaklı bir yer ekibi işçisinin sorgusunu açtı. Adamın uzun ve ölü gibi solgun suratında belli belirsiz bir zalimlik okunuyordu. Kayıt cihazı ona tam olarak odaklanamadığı için görüntü sağa sola gidip geliyordu. Muss adama ne gördüğünü sorarken Miller öne eğildi ve dökümü çıkartılmış cevaplarda yanlış tanımlanan sözcükler var mı diye baktı. Otuz saniye sonra *işçi fırlama kaltak* dedi ve dökümde *fırıldamak* yazdı. Miller hatayı düzeltti, fakat aklı başka yerdeydi.

Herhangi bir günde Ceres'e muhtemelen sekiz veya dokuz yüz gemi gelirdi. Emin olmak için bin diyelim. Üç haftalık zaman aralığını bir-iki gün genişletirsen bu yalnızca dört bin girdi demekti. Bu kadar gemiyi araştırmak başa bela olsa da imkânsız değildi. Başka bir dert de Ganymede'di. Yapılan tarım sebebiyle oraya her gün yüzlerce yük gemisi uğruyor olmalıydı. Yine de bu bile iş yükünü iki katına çıkarmazdı. Eros. Tycho. Pallas. Pallas'a her gün kaç gemi yaşanıyordu ki?

Miller kaydın neredeyse iki dakikasını kaçırmıştı. Bu sefer kendini dikkat etmeye zorlayarak izlemeye baştan başladı ve yarım saat sonra vazgeçti.

Donnager' yok oluş yer ve zamanı başlangıç alınırsa, iki günlük bir hata payı da bırakılırsa, Epstein iticili bir geminin tahmini varış zamanı dahilindeki en işlek on limanın toplam yanaşma kaydı aşağı yukarı yirmi sekiz bine denk geliyordu. Fakat Miller yalnızca Mars ordusu tarafından yönetilen istasyonlar ile limanları ve de sakinlerinin neredeyse tamamı

iç gezegen mensuplarından oluşan araştırma istasyonlarını saymazsa bu sayıyı on yedi bine indirebilirdi. Tüm liman kayıtlarını elle kontrol etmeye kalkışacak kadar aptal olsa bile bunu başarması ne kadar sürerdi? Herhalde 118 gün—tabii yemek yemez veya uyumazsa. Başka hiçbir şey yapmadan her gün on saat çalışırsa işi bir seneden kısa bir zamanda bitirebilirdi. Birazcık daha kısa.

Ama hayır. Aralığı daha da daraltmanın yolları vardı. Miller yalnızca Epstein iticili gemilere bakıyordu. Limanlardaki trafiğin çoğu yerel olurdu. Madenciler ve kısa mesafeli kuryeler tarafından uçurulan üfleçli gemiler. Uzay yolculuğunun ekonomisi düşünülecek olursa nispeten az sayıda ve nispeten büyük gemiler uzun uçuşlar için uygundu. Yani fazla abartmadan dörtte üçlük kısım elenirse tekrar dört bin sınırına düşülebilirdi. Yine bu da yüzlerce saatlik iş demekti, ama kendisine muhtemel şüphelileri sağlayacak başka filtreler bulabilirse,.. Mesela aradığı geminin *Donnager* yok olmadan önce bir uçuş planı olamayacağı gibi.

Liman kayıtları için istek arayüzü eski, tatsız ve limandan limana az da olsa farklıydı. Miller bilgi isteklerini yalnızca danışman olarak görev yaptığı bir aylık faili meçhul bir dava da dahil olmak üzere yedi farklı davaya iliştirdi. Liman kayıtları halka açık olduğundan faaliyetlerini gizlemek amacıyla dedektiflik unvanına pek ihtiyacı yoktu. Şanslıysa Shaddid onu ortak kayıtların incelenmesini de içeren düşük seviyeli araştırmalarda gözetlemezdi. Gözetliyorsa bile o olup bitenlerin farkına varmadan Miller’ın istediği yanıtları alabilme ihtimali vardı.

Şanslı olup olmadığını o şansı zorlamadan bilemezdin. Miller’ın kaybedecek fazla bir şeyi yoktu zaten.

Terminalinde laboratuvardan gelen bir bağlantı açılınca Miller neredeyse sandalyesinden düşecekti. Teknisyen anormal derecede genç bir suratı olan saçları ağarmış bir kadındı.

“Miller? Muss yanında mı?”

“Hayır,” dedi Miller. “Sorguda.”

Miller ortağının öyle dediğinden emin gibiydi. Teknisyen omuz silkti.

“Eh, sistemi cevap vermiyor. Bize gönderdiğiniz o tecavüzle eşleşen birini bulduğumuzu söylemek istedim. Suçlu, kızın erkek arkadaşı değilmiş. Patronu yapmış.”

Miller başını salladı. “Tutuklama emrini çıkardın mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi kadın. “Dosyaya çoktan kondu.”

Miller dosyayı açtı: YILDIZ BURGUSU, CERES İSTASYONU ADINA CCS-4949231 NO.LU GÜVENLİK VAKASIYLA İLGİLİ OLARAK İMMANUEL CORVUS DOWD’UN GÖZALTINA ALINMASINI YETKİLENDİRMEKTE VE GÖREVLENDİRMEKTEDİR Hakimin dijital imzası yeşille işaretlenmişti. Miller dudaklarında ufak bir tebessüm belirdiğini hissetti.

“Sağ ol,” dedi kadına.

Karakoldan ayrılırken ahlak masasından biri ona nereye gittiğini sordu. Miller öğle yemeği dedi.

Arranha Muhasebecilik Grubu’nun bürosu, yedinci sektördeki hükümet bölgesinin hoş bir yerindeydi. Burası Miller’ın çöplüğü değilse bile tutuklama emri tüm istasyonda geçerliydi. Miller resepsiyondaki sekretere —yeleğine bir yıldız yağmuru deseni işlenmiş güzel görünümlü bir Kuşaklı— gidip Immanuel Corvus Dowd’la konuşması gerektiğini açıkladı. Sekreterin koyu kahverengi teni kül gibi oldu. Geri çekilen Miller çıkısı kapatmıyorsa bile yakınında bekledi.

Yirmi dakika sonra ön kapıdan kaliteli birtakım elbise giyen yaşlıca bir adam girdi, Miller’ın önünde durdu ve onu tepeden tırnağa süzdü.

“Dedektif Miller?” dedi adam.

“Dowd’un avukatı olmalısın,” dedi Miller neşeyle.

“Öyleyim ve size-—”

“Hadi ama,” dedi Miller. “Artık şu işi bitirelim.”

İçten aydınlanan mavi renkli duvarlarıyla Dowd’un ofis temiz ve ferahtı. Dowd bir masada oturuyordu. Hâlâ küstah

gözükecek kadar genç, fakat korkmuş gözükecek kadar da yaşlıydı. Miller ona başıyla selam verdi.

"Immanuel Corvus Dowd siz misiniz?" dedi.

"Devam etmeden önce, Dedektif," dedi avukat, "müvekkilim çok yüksek seviyeden müzakerelere müdahil olmaktadır. Savaş çalışmalarındaki çok önemli bazı kimseler müşteri portföyünde yer almaktadır. Herhangi bir suçlamada bulunmadan önce yapacağınız her şeyin gözden geçirilmesini sağlayacağımı ve en ufak bir hata bile çıkarsa bundan sorumlu tutulacağınızı bilmenizi isterim."

"Bay Dowd," dedi Miller. "Size yapmak üzere olduğum şey sahiden de günümün tek olumlu yanı. Tutuklamaya direnirseniz çok memnun olurum."

"Harry?" dedi Dowd, dönüp avukatına bakarak. Sesi azıcık titriyordu.

Avukat başını iki yana salladı.

Miller polis arabasına döndükten sonra işi ağırdan aldı. Kelepçeli olarak herkesin görebileceği biçimde arka koltukta oturan Dowd sessizdi. Miller cep terminalini çıkarıp tutuklama zamanını, avukatın itirazlarını ve diğer birkaç önemsiz yorumu yazdı. Krem renkli keten bir iş elbisesi giyen genç bir kadın muhasebe şirketinin kapısında duraksadı. Miller onu tanıyamadı; kadının bir tecavüz olayıyla bir ilgisi yoktu—en azından Miller'ın o esnada üzerinde çalıştığı olayla. Kadının yüzüne mücadeleci ruhlu birinin o ifadesiz sükuneti hakimdi. Kadın başını uzatarak küçük düşen ve kendisine atılan bakışlara karşılık vermeyen Dowd'u süzdü, sonra da gözlerini Miller'a çevirdi ve başını bir defa salladı. *Teşekkürler.*

Miller da ona aynı şekilde karşılık verdi. *Sadece işimi yapıyorum.*

Kadın kapıdan içeri girdi.

Miller iki saat sonra evrak işini tamamladı ve Dowd'u hücrelere yolladı.

Üç buçuk saat sonra ilk yanaşma kaydı talebi geldi.

Beş saat sonra da Ceres hükümeti çöktü.

Karakol dolu olmasına rağmen sessizdi. Dedektiflerin ve kıdemsiz müfettişlerin, devriye polislerinin ve masa başı çalışanların, üst ve alt rütbelilerin hepsi Shaddid'in önünde toplanmıştı. Podyumunda duran başkomiserin saçları başının arkasında sıkıca topuz yapılmıştı. Üzerinde Yıldız Burgusu'nun üniforması olmasına rağmen arması sökülüydü. Sesi titreyerek çıkıyordu.

"Bunu şimdiye dek hepiniz duydunuz, ama şu andan itibaren resmileşiyor. Mars'tan gelen istek üzerine Birleşmiş Milletler, Ceres İstasyonu üzerindeki gözetimini ve de... korumasını geri çekiyor. Bu barışçıl bir geçiş süreci; bir darbe değil. Tekrar söylüyorum: bu bir darbe değil. Dünya buradan kendisi çekiliyor; onu biz atmıyoruz."

"Olmaz böyle şey amirim," diye bağırdı biri. Shaddid elini kaldırdı.

"Ortada çok fazla boş laf dönüyor," dedi kadın. "Hiçbirinizden öyle şeyler duymak istemiyorum. Vali bir sonraki vardiyanın başında resmi bir duyuruda bulunacak ve o zamana kadar elimize daha detaylı bilgiler geçmiş olacak. Aksi söylenene kadar Yıldız Burgusu'nun kontratı geçerliliğini koruyor. Şu anda yerel işletmelerden ve sendika temsilciliklerinden seçilen geçici bir hükümet kuruluyor. Ceres'te kanunu hâlâ biz sağlıyoruz ve hepinizden buna uygun davranmanızı bekliyorum. Mesainiz başladığında hepiniz işinizin başında olacaksınız. Buraya vaktinde geleceksiniz. Profesyonelce ve standart iş ahlakı dahilinde hareket edeceksiniz."

Miller başını çevirip Muss'a bir baktı. Ortağının saçları hâlâ yataktan kalktığı zamanki gibiydi. İkisi de sabahı etmişti.

"Sorusu olan var mı?" dedi Shaddid, olmamasını istediğini belli eden bir ses tonuyla.

Yıldız Burgusu'nun ücretini kim ödeyecek? diye düşündü Miller. *Hangi yasaları uygulayacağız? Dünya bizim bilmediğimiz ne biliyor da Kuşak'taki en büyük limanı böyle akılsızca terk ediyor?*

Bahsettiğin o barış antlaşmasına şimdi kim arabuluculuk yapacak?

Miller'ın baktığını gören Muss gülümsedi.

"Galiba işimizi kaybediyoruz," dedi Miller.

"Böyle olacağı belliydi," diye doğruladı Muss. "Gitmem lazım. Uğramam gereken bir yer var."

"Çekirdek taraflarında mı?"

Muss cevap vermedi, çünkü vermesine gerek yoktu. Ceres'te yasalar değil polis vardı. Miller ise deliğine yollandı. İstasyon uğulduyor, ayaklarının altındaki kaya sayısız yanaşma kıskacının ve reaktör çekirdeğinin, tüpün ve geri dönüştürücünün ve de pistonun etkisiyle titreşiyordu. Taşlar kanlı canlıydı ve Miller bunu ispatlayan küçük küçük belirtileri unutmuştu. Altı milyon insan burada yaşıyor, bu havayı soluyordu. Yine de bu sayı orta ölçekli bir Dünya şehrinin nüfusundan küçüktü. Miller harcanabilir olup olmadıklarını merak ediyordu.

İş sahiden de iç gezegenlerin büyük bir İstasyonu kaybetmeyi göze alabilecekleri kadar ileri mi gitmişti? Dünya söylendiği gibi Ceres'i terk ediyorsa öyle gibiydi. Yerine istese de istemese de DGİ geçecekti. Güç boşluğu çok büyüktü. Sonra Mars buna bir DGİ darbesi diyecekti. Ve sonra... sonra ne? Mars istasyona zorla girip sıkıyönetim mi ilan edecekti? Bu iyi olan seçenekti. Yoksa nükleer bomba atarak İstasyonu tuzla buz mu edecekti? Miller'ın içinden ona da inanmak gelmiyordu. Ortada çok fazla para dönüyordu. Sadece yanaşma ücretleri bile küçük bir ulusal ekonomiyi ayakta tutardı. Ayrıca ne kadar nefret ederse etsin Shaddid'le Dawes haklıydı. Barışı sağlamaya dair en büyük umut, Ceres'in Dünya kontratında kalmasıydı.

Dünya'da o barışı istemeyen biri mi vardı? Birleşmiş Milletler'in buzulumsu bürokrasisini faaliyete geçirebilecek kadar güçlü biri veya bir şey?

"Neye bakıyorum Julie?" diye sordu boşluğa. "Sen orada Mars ile Kuşak'ın birbirini öldürmesine değecek ne gördün?"

İstasyon kendi kendine uğuldamayı sürdürdü. Çıkan daimi uğultu o kadar yumuşaktı ki Miller içine karışan insan seslerini duyamıyordu.

Muss sabahleyin işe gelmediyse de Miller'ın terminaline geç kalacağına dair bir mesaj gönderdi. Yaptığı tek açıklama 'temizlikti'.

Görünüşte karakol hiç değişmemişti. Aynı insanlar aynı şeyleri yapmak için aynı yere geliyorlardı. Ama hayır, bu doğru değildi. İçerideki enerji yüksekti. İnsanlar gülümsüyor, kahkaha atıyor, şaklabanlık yapıyorlardı. Ortama manik bir hava, incecik bir normallik maskesinin altına gizlenen bir panik hakimdi. Bu durum uzun sürmeyecekti.

Onlar Ceres'i anarşiden ayıran tek şeydi. Onlar kanundu; altı milyon insanın hayatta kalması ile kaçık bir piçkurusunun hava kilitlerini zorla açması ya da hava dönüştürücüleri zehirlemesi arasındaki fark topu topu otuz bin kişinin omuzlarındaydı. Onlar... yani Miller gibileri. Miller'ın belki de şevke gelmesi, diğerleri gibi görevini canla başla yerine getirmesi gerekirdi; Fakat işin aslı tüm bunların düşüncesi bile onu yoruyordu.

Shaddid emin adımlarla yanına geldi ve omzuna dokundu. Miller iç geçirdi, sandalyesinden kalktı ve onu takip etti. Yine kadının ofisinde oturan Dawes sarsılmış ve bitkin gözükmekteydi. Miller ona başıyla selam verdi. Shaddid kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözleri Miller'ın son zamanlarda alıştığından daha az sert ve suçlayıcı bakıyordu.

“Bunu yapmak kolay olmayacak,” dedi kadın. “Daha önce hiç karşılaşmadığımız kadar zor ve bir o kadar da sıra dışı bir durumla karşı karşıyayız. Canımı emanet edebilecek kadar güvenebileceğim bir ekibe ihtiyacım var. Beni anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Miller. “Anlıyorum. İçmeyi bırakıp kendime çekidüzen vereceğim. ”

“Miller. Sen aslında kötü biri değilsin. Hatta eskiden çok iyi bir polistin. Fakat sana güvenmiyorum ve her şeye baştan

başlayacak zamanımız yok," dedi Shaddid. Miller onun sesinin bu kadar nazik çıktığını daha önce hiç duymamıştı. "Kovuldun."

On Dokuzuncu Bölüm: Holden

Fred geniş yüzünde sıcak ve samimi bir tebessümle elini uzatmış, tek başına duruyordu. Arkasında makineli tüfekli muhafızlar yoktu. Holden adamın elini sıktı, sonra da gülmeye başladı. Tebessüm etmekten vazgeçmeyen Fred şaşkın gözükmesine rağmen Holden'ın elini bırakmadı ve neyin bu denli komik olduğunun açıklanmasını bekledi.

"Üzgünüm ama bunun ne kadar hoş olduğunu bilemezsin," dedi Holden. "Bir aydan uzun zamandır ilk defa indiğim bir gemi arkamdan patlamıyor."

Fred de karnında bir yerden doğarmış gibi çıkan dürüst kahkahalarla onunla beraber gülmeye başladı.

"Burada güvendesiniz," dedi adam kısa bir sürenin ardından. "Biz dış gezegenlerdeki en korunaklı İstasyonuz."

"DGİ olduğunuz için mi?" diye sordu Holden.

Fred başını iki yana salladı. "Hayır. Dünya'daki ve Mars'taki siyasetçilerin seçim kampanyalarına bir Hilton'un bile yüzünü kızartacak miktarlarda bağış yapıyoruz," dedi. "Birileri bizi havaya uçuracak olursa BM konseyinin yarısı ve Mars Kongresi'nin tamamı kıyameti koparır. Siyasetteki başlıca sorun da budur. Düşmanların genellikle müttefiklerindir. Tabii tam tersi de."

Fred arkasındaki bir kapıyı gösterip herkese peşinden gelmelerini işaret etti. Yolculuk kısa sürmesine rağmen yolun yarısında yerçekimi baş döndürücü bir biçimde aniden ortaya çıktı. Holden tökezledi. Fred üzgün gözüktü.

“Özür dilerim. Sizi bu konuda uyarmalıydım. Merkezi göbekte yerçekimi bulunmaz. Halkanın dönel yerçekimine girmek ilk seferinde şaşırtıcı olabilir.”

“Ben iyiyim,” dedi Holden. Naomi’nin anlık tebessümü yalnızca bir hayalden ibaret olabilirdi.

Hemen sonrasında asansör kapısı soluk yeşil duvarlara sahip geniş, halı kaplı bir koridora açıldı. İçeride hava temizleyicilerin ve taze halı tutkalının o huzur verici kokusu vardı. Holden havaya “yeni uzay İstasyonu” parfümü sıktıklarını öğrense şaşırmazdı. Koridordan dışarı açılan ahşap kapıların sahte olduğu yalnızca gerçeğine yetecek kadar paranın hiç kimsede bulunamayacağından anlaşılıyordu. Tüm mürettebat içinde büyük ihtimalle sadece Holden gerçek ahşap mobilyalı ve armatürlü bir evde büyümüştü. Amos’un doğup büyüdüğü yer Baltimore’du. Bir asırdan uzun bir zamandır orada ağaç gören biri olmamıştı.

Holden kaskını çıkardı ve mürettebatına da aynını yapmalarını söylemek üzere arkasına döndü, fakat onlar ellerini çabuk tutmuşlardı. Amos koridorda sağa sola bakıp ıslık çaldı.

“Senin fakirhane de hiç fena değilmiş Fred,” dedi adam. “Benimle gelin. Size odalarınızı göstereyim,” diye karşılık veren Fred onları koridordan aşağı götürdü. Yürürken bir yandan da konuşuyordu. “Tahmin edebileceğiniz gibi Tycho İstasyonu son yüz yılda pek çok tadilat geçirdi, fakat temelinde fazla değişmedi. Daha en başından itibaren zekice bir tasarımdı; Malthus Tycho bir mühendislik dehasıydı. Şirketi artık onun torunu Bredon yönetiyor. Kendisi şu an istasyonda değil. Ay’da bir sonraki büyük anlaşmanın pazarlığını yapıyor.”

“Dışarıya park etmiş o canavar varken işiniz zaten başınızdan aşkın gözüküyor,” dedi Holden. “Savaşı da unutmamak lazım tabii.” Çeşitli renklerde tulumlar giyen bir grup insan heyecanla konuşarak yanlarından geçti. Koridor o kadar genişti ki kimsenin birbirine yol vermesi gerekmedi. Fred grubu işaret etti.

“İlk vardiya daha yeni bittiği için yoğun bir vakitteyiz,” dedi. “Aslına bakarsanız yeni bir iş almamızın zamanı çoktan geldi. *Nauvoo* bitmek üzere. Altı ay içinde kolonicileri ona bindirmeye başlayacaklar, Bir sonraki proje daima hazır olmalı. Tycho faaliyette kaldığı sürece her gün on bir milyon BM doları harcıyor; o gün para kazansak da kazanmasak da. Tabii bu altından kalkması zor bir yük. Savaşa gelince... eh, onun geçici olduğunu umuyoruz.”

“Şimdi bir de mülteci kabul etmeye başladınız. Bunun pek faydası olmaz,” dedi Holden.

Fred gülüp geçti. “Fazladan dört kişi bizi yakın bir zamanda yoksullar yurduna düşürmez.”

Holden aniden durarak diğerlerini de peşi sıra durmak zorunda bıraktı. Fred bunu ancak birkaç adım sonra fark edebildi ve şaşkın bir yüz ifadesiyle onlara doğru döndü.

“Lafı geçiştiriyorsun,” dedi Holden. “Bir-iki milyar dolarlık çalıntı bir Mars savaş gemisi dışında değerli hiçbir şeyimiz yok. Herkes öldüğümüzü sanıyor. Hesaplarımıza erişilmesi bunu bozar ve ben her şeyin kendiliğinden yoluna girdiği bir evrende yaşamıyorum. O yüzden niçin bizi misafir ederek riske girdiğinizi söyle, yoksa gemimize dönüp şansımızı bir de korsanlıkta deneriz.”

“Bize Mars ticaret filosunun belası derler,” diye arkasında bir yerden homurdandı Amos. Sesine bakılırsa halinden hoşnuttu.

Fred ellerini kaldırdı. Gözlerinde sert bir bakış olmasına rağmen keyifli bir saygı da vardı.

“Gizli saklı bir iş çevirdiğim yok; bu konuda söz veriyorum,” dedi, “Silahlısınız ve istasyon güvenliği istediğiniz müddetçe üzerinizde silah taşımanıza izin verecek. Bu bile kuyunuzu kazmadığıma dair sizi temin etmeli. Ama daha fazla konuşmadan önce bırakın sizi odalarınıza yerleştireyim. Tamam mı?”

Holden kıpırdamadı. Mesaisi bitmiş diğer bir işçi grubu koridorda ilerliyordu ve onların yanından geçerlerken

manzarayı merakla seyrettiler. “Her şey yolunda mı Fred?” diye seslendi gruptaki biri.

Fred başını salladı ve sabırsız bir el hareketiyle onlara gitmelerini işaret etti. “En azından şu koridordan çıkalım.”

“İstediğimiz cevapları alana kadar bavullarımızı açmayacağız,” dedi Holden.

“Peki. Zaten varmak üzereyiz,” dedi Fred, ardından biraz daha hızlı bir tempoyla onları oradan götürdü. Sonra içinde iki kapının olduğu koridor duvarındaki küçük bir girintide durdu. Bir kart okutarak kapılardan ilkini açtı ve dördünü geniş bir yaşam alanı ile bol bol oturacak yerin bulunduğu büyük bir meskun süite soktu.

“Banyoya soldaki şu arka kapıdan giriliyor. Yatak odasına da sağdakinden. Şu tarafta küçük bir mutfak alanı bile var,” diyen Fred, bir yandan da her şeyi tek tek işaret ediyordu.

Holden kahverengi sahte deriyle kaplı büyük bir açılır koltuğa oturdu ve arkalığı geriye yasladı. Kol dayanağındaki ceplerin birinde bir uzaktan kumanda vardı. Holden onun karşı duvarın çoğunu kaplayan etkileyici büyüklükteki ekranı kontrol ettiğini varsaydı. Naomi ile Amos onunkiyle uyumlu bir kanepeye oturdular ve Alex diğerleriyle hoş bir kontrast yapan krem rengi bir divanın üstüne serildi.

“Rahat mısınız?” diye sordu Fred, altı kişilik masadan bir sandalye çekip Holden’ın karşısına oturarak.

“Fena değil,” diye mesafeli bir yanıt verdi Holden. “Yine de gemimde harika bir kahve makinesi var.”

“Anlaşılan rüşvet vermek işe yaramayacak. Yine de hepiniz rahatsınız, değil mi? Sizin için iki süit ayırdık. İkisi de aynı yerleşim düzenine sahip ama diğer süitte iki oda var. Şey... uyuma düzeninizden emin olamadım,” dedi Fred çekinerek.

“Endişe etme Patron. İstersen yanımda yatabilirsin,” dedi Amos, Naomi’ye göz kırparak.

Naomi hafif bir tebessüm etmekle yetindi.

“Tamam Fred. Artık ortalık yerde değiliz,” dedi kadın. “Şimdi kaptanın sorularına cevap ver bakalım.”

Fred kafa salladı, sonra da ayağa kalkıp genzini temizledi. Bir şeyi gözden geçirir gibiydi. Konuştuğunda az önceki dostane tavrından eser yoktu. Sesi sert bir otorite taşıyordu.

"Kuşak ile Mars arasında yapılacak bir savaş intihardır. Kuşak'taki her madenci silahlansa bile Mars donanmasıyla başa çıkamayız. Hilelerle ve intihar dalışlarıyla birkaç gemiyi yok edebiliriz. Mars ciddiyetini göstermek için istasyonlarımızdan birine nükleer bomba atmak zorunda olduğunu hissedebilir. Ama biz de karşılık olarak kimyasal roket taktığımız ranza ebatlı birkaç yüz kayayı Mars'ın kubbe şehirlerine yağdırabilir ve oralara mahşeri getirebiliriz."

Fred uygun sözcükleri ararcasına duraksadı, sonra tekrar sandalyesine oturdu.

"Savaş davulu çalanlar işte bunu yok sayıyorlar. Kimsenin görmek istemediği gerçek bu. Bir uzay gemisinde yaşamayan herkes yapısal olarak savunmasız. Tycho, Eros, Pallas, Ceres. İstasyonlar üzerlerine gelen füzelerden kaçamazlar. Ve düşman vatandaşlarının devasa yerçekimi kuyularının dibinde yaşadığı düşünülecek olursa bizim pek iyi nişan almamıza bile gerek kalmaz. Einstein haklıydı. Biz bir sonraki savaşı taş atarak yapacağız. Ama Kuşak'ta Mars yüzeyini eriyik bir deniz haline getirecek kadar taş var.

"Şu anda herkes birbirine karşı kibar davranıyor ve yalnızca gemilere ateş ediyor. Ne kadar centilmence. Fakat eninde sonunda taraflardan biri çaresizce bir şey yapmak durumuna düşecek." Holden öne kaykılırken çevresel elbisesinin kaygan yüzeyi koltuğun sahte derisine sürterek mahcup edici bir ses çıkardı. Kimse gülmedi.

"Aynı fikirdeyim, iyi de bunun bizimle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Daha şimdiden çok fazla kafa patladı," dedi Fred.

Shed.

Holden bu iç karartıcı ve kasıtsız hatırlatma karşısında yüzünü ekşitse bile bir şey söylemedi.

"*Canterbury*," diye devam etti Fred. *"Donnager.* insanlar o gemileri ve ölen binlerce masum insanı unutuvermeyecekler.

”

“Elimizdeki seçeneklerin ikisini de silip atmış gibisin ahbap,” dedi Alex. “Ne savaş ne de barış.”

“Üçüncü bir alternatif var. Uygar toplumlarda böyle şeylerle başa çıkmak için başka bir yol bulunur,” dedi Fred. “Bir ceza davası.” Amos’un alaycı kahkahası içerideki havayı titretti. Holden gülümsemememek için kendini zor tuttu.

“Sen bizimle kafa mı buluyorsun?” diye sordu Amos. “Kahrolası bir Mars hayalet gemisini duruşmaya nasıl çıkartacaksın? Tüm hayalet gemileri sorguya çekip mazeretlerini mi dinleyeceğiz?”

Fred bir elini kaldırdı.

“Canterbury'nin yok edilişine savaş sebebi gözüyle bakmaktan vazgeçin,” dedi. “Orada bir suç işlendi. Şu anda insanlar aşırı tepki gösteriyor. Fakat duruma bir kez alışıldı mı ortam sakinleşecek. Her iki taraftakiler de bu yolun nereye çıktığını görecek ve başka bir yol arayacak. Önümüzde aklı başında unsurların olayları soruşturabileceği, yetki pazarlıkları yapabileceği ve üzerinde ortaklaşa anlaşılacak grupları suçlayabileceği bir aralık var. Bir dava. Milyonlarca kişinin ölümünü ve insanlığın altyapısının çöküşünü gerektirmeyen tek seçenek bu.”

Omuz silken Holden’ın bu hareketi ağır çevresel elbisesinin içinde belli belirsiz görülebildi.

“Dava açılırsa açılsın. Sorularıma yine cevap vermedin.”

Fred önce Holden’ı, sonra da mürettebatın her mensubunu tek tek işaret etti.

“Siz elimizdeki en önemli kozsunuz. Siz dördünüz *her iki* geminin de yok oluşuna tanıklık eden yegane insanlarsınız. Duruşma başladıktan sonra size ve vereceğiniz ifadelere ihtiyacım olacak. Siyasi bağlantılarım aracılığıyla zaten belli bir nüfuza sahibim, ama sizin sayenizde masada kendime bir yer edinebilirim. Kuşak ile iç gezegenler arasında yepyeni antlaşmalar imzalanacak. Onlarca yıldır yapmayı hayal ettiğim şeyleri birlikte çalışarak birkaç ay içinde gerçekleştirebiliriz. ”

“Yani bizi tanık olarak kullanıp kendini sürece dahil etmeyi, böylece o antlaşmalara şekil verebilmeyi istiyorsun,” dedi Holden.

“Evet. Ve karşılığında da o noktaya varana dek sizi korumaya, barındırmaya ve İstasyonumda serbestçe dolaşmanıza izin vermeye hazırım.”

Holden uzun ve derin bir nefes aldı, ayağa kalktı ve de tulumunun fermuarını açmaya başladı.

“Peki, tamam. Sözlerin beni inandırmaya yetecek kadar bencilce,” dedi. “Artık yerleşelim bari.”

Naomi karaoke yapıyordu. Bunu düşünmek bile Holden’ın başını fıldır fıldır döndürmek için yeterliydi. Naomi. Karaoke. Son bir ay içerisinde başlarından geçen onca şey hesaba katıldığında bile Naomi’nin bir elinde mikrofon, diğerinde de fuşya rengi bir martiniyle sahnede Küflü Filtreler’den öfkeli bir Kuşak-punk marşı söylemesi Holden’ın o güne dek gördüğü en tuhaf şeydi. Naomi tek tük alkışlarla ve birkaç ıslıklamayla şarkısını bitirdi, sonra da sahneden sendeleyerek inip kendini kabinde Holden’ın karşısına attı.

Bardağını kaldırırken içkinin yarısını masaya döktü, ardından diğer yarısını bir dikişte içti.

“Nasıldı?” diye sordu Naomi, bir yenisi için barmene el sallayarak.

Holden, “Korkunçtu,” cevabını verdi.

“Hayır, cidden.”

“Gerçekten de hayatım boyunca duyduğum en berbat şarkılardan birinin en berbat yorumuydu.”

başını öfkeyle iki yana sallayan Naomi ona bakıp yellenircesine bir ses çıkardı. Bunu yaparken koyu renkli saçları yüzünün önüne düştü ve barmen ona parlak bir tondaki ikinci martinisini getirdiğinde bu durum içmeye yönelik bütün çabalarını baltaladı. Sonunda saçlarını bir tutam halinde kavrayıp kaldırdı ve öyle içti.

“Anlamıyorsun,” dedi kadın. “Zaten berbat olması gerekiyordu. Amaç o.”

“Öyleyse şarkının şimdiye kadar duyduğum en güzel versiyonuydu,” dedi Holden.

“Ha şöyle.” Naomi barda etrafına bakındı. “Amos ile Alex nere- deler?”

“Amos sanırım hayatımda gördüğüm en pahalı fahişeyi buldu. Alex de arka tarafta dart oynuyor. Marslı dart oyuncularının üstünlüğüne dair bazı iddialarda bulundu. Onu öldürüp bir hava kilidinden dışarı atacaklarını tahmin ediyorum.”

Sahneye çıkan ikinci bir şarkıcı bir Vietnam türküsünü katletmekteydi. Naomi içkisini yudumlayarak şarkıcıyı bir süre seyretti. “Belki de gidip onu kurtarmalıyız,” dedi sonra.

“Hangisini?”

“Alex’i. Niye Amos’u kurtarmak gereksin ki?”

“Pahalı fahişeye faturayı Fred adına kesmesini söylediğinden eminim de ondan.”

“Öyleyse bir kurtarma görevi düzenleyelim; ikisini de kurtarabiliriz,” dedi Naomi, ardından kokteylinin geri kalanını içti. “Ama benim önce biraz daha kurtarma yakıtına ihtiyacım var.”

Yeniden barmene işaret edecek gibi oldu, fakat Holden uzanıp kadının elini yakaladı ve masanın üstünde tuttu.

“Belki de biraz mola versek iyi olacak,” dedi adam.

Naomi’nin yüzünde kısa bir süreliğine yoğun bir öfke belirdi. Elini hızla geri çekti.

“Çok istiyorsan sen ara ver. Ben kısa zaman önce iki gemiyle bir sürü arkadaşımı kaybettim ve buraya gelene kadar üç hafta boş boş uçtum. O yüzden hayır. Ben bir içki daha alıp yeni bir şarkı söyleyeceğim. Kalabalık bana bayılıyor,” dedi Naomi.

“Kurtarma görevi ne olacak peki?”

“Başlamadan bitti. Amos uzay fahişeleri tarafından öldürülecek, ama en azından yaşadığı gibi can verecek.”

Naomi masadan kalktı, bardan martinisini aldı ve karaoke sahnesine yollandı. Holden onun gitmesini seyretti, sonra da

son iki saattir ağır ağır yudumladığı viskisini bitirip ayağa kalktı.

Beraber düşe kalka odaya gidip kendilerini yatağa attıklarını hayal etti kısa bir süreliğine. Fırsattan istifade ettiği için sabahleyin kendisinden nefret eder, ama yine de hayalini gerçekleştirmiş olurdu. Naomi sahneden onu süzüyordu; Holden kadına bön bön baktığını fark etti. Hafifçe el salladı ve yanına hayaletlerden —Ade, Kaptan McDowell, Gomez, Kelly ve Shed— başka arkadaş almaksızın kapıdan dışarı çıktı.

Süit rahat, kocaman ve bunaltıcıydı. Holden kalkıp tekrar dışarı çıkmadan önce yatakta ancak beş dakika uzanabildi. Yarım saat boyunca koridorda yürüyerek halkanın diğer kısımlarına giden koca koca kavşaklar buldu. Bir elektronik eşya dükkanına, bir çayevine ve yakından bakıldığında çok pahalı bir genelev olduğu anlaşılan bir yere rastladı. Genelevdeki resepsiyon görevlisinin sunulan hizmetleri gösteren videolu menü teklifini reddetti ve Amos'un içeride bir yerde olup olmadığım merak ederek tekrar yollara düştü.

Daha önce görmediği bir koridoru yarılamışken küçük bir genç kız grubuyla karşılaştı. Kızların yüzleri on dörtten büyük göstermese bile boyları daha şimdiden onunki kadardı. Kızlar onun yanından geçerlerken sessizleştiler, geçtikten sonra da kahkahalara boğulup oradan alelacele uzaklaştılar. Tycho bir şehirdi ve kendini ansızın bir yabancı gibi hisseden Holden nereye gideceğini, ne yapacağını bilemiyordu.

Gezinirken başını kaldırıp yanaşma alanına çıkan asansörün önüne geldiğini görmek onu şaşırtmadı. Düğmeye basıp asansöre girdi ve yerçekimi yön değiştirip kaybolmadan önce bot mıknatıslarını çalıştırmayı hatırlayarak havalanmaktan kurtuldu.

Rocinante'ye yalnızca üç haftadır sahip olmasına rağmen ona geri dönmek eve gelmeye benziyordu. Holden nazik dokunuşlarla omurga merdivenini tırmandı ve kokpite kadar

çıktı. Orada yardımcı pilot koltuğuna oturdu, kemerini taktı ve gözlerini kapadı.

Gemi sessizdi. Reaktör devre dışı olduğu ve gemide başka hiç kimse bulunmadığı için hiçbir hareket yoktu. *Roci*'yi istasyona bağlayan esnek yanaşma borusu, istasyondaki titreşimin çok azını gemiye aktarıyordu. Holden gözlerini kapatıp kemer kayışlarının içinde yukarı aşağı hareket ederken kendini etrafındaki her şeyden soyutlayabiliyordu.

Aslında kendini huzurlu hissetmesi gerekirdi ama son bir aydır gözlerini ne zaman kapasa göz kapaklarının arkasında belirip kaybolan hayalet ışıklarda Ade ona bakıyor, sonra da toz olup dağılıyordu. Kafasının içindeki bir ses, son saniyeye kadar gemisini kurtarmaya çalışan McDowell'ın ta kendisiydi. Holden onları ömrünün sonuna kadar üzerinde taşıyıp taşımayacağını, ne zaman huzurlu bir an bulsa gelip başına musallat olup olmayacaklarını merak ediyordu.

Aklına donanma günlerinden tanıdığı ihtiyarlar geldi. Gemi arkadaşları iki metre ötede bağıra çağıra poker oynarlarken veya sesi sonuna kadar açarak video izlerlerken kütük gibi uyuyabilen, ömrünü donanmada geçirmiş kır saçlıları. O zamanlarda bunun yalnızca kazanılan bir alışkanlık olduğunu, vücudun yeteri kadar dinlenebilmek için aralıksız çalışılan bir çevreye uyum sağladığını düşünürdü. Şimdiyse o kıdemlilerin daimi gürültüyü sessizliğe yeğleyip yeğlemediklerinin merakı içindeydi. Belki de yitirdikleri dostlarını o şekilde kendilerinden uzak tutuyorlardı. Herhalde yirminci yıllarından sonra evlerine döndüklerinde bir daha asla uyuyamıyorlardı. Holden gözlerini açtı ve pilot konsolundaki yeşil renkli küçük bir uyarı ışığının yanıp sönmesini seyretti.

Odadaki tek ışık buydu ve hiçbir şeyi aydınlatmıyordu. Fakat yavaşça gidip gelmesi nedense huzur vericiydi. Geminin sessizce atan kalbi gibiydi.

Holden kendi kendine Fred'in haklı olduğunu söyledi; en iyi ümit bir ceza davasıydı. Fakat o hayalet gemiyi Alex'in kontrolündeki silahların hedefine oturtmak istiyordu.

Bilinmeyen mürettebatın tüm önlemler boşa çıktığında, torpillerin çarpmasına saniyeler kaldığında ve onları durdurabilecek hiçbir şey olmadığında kapılacakları o dehşet dolu anları tecrübe etmesini istiyordu.

Ade’nin mikrofonundan duyduğu aynı korku nidasını atmalarını istiyordu.

Holden bir müddet vahşi intikam fantezileri kurarak kafasındaki hayaletleri dağıttı. Fanteziler işe yaramaz hale geldiğinde de süzülerek personel güvertesine indi, kendini kayışlarla karyolasına bağladı ve uyumaya çalıştı. *Rocinante'nin* hava dönüştürücüleri ve sessizlik ona bir ninni söyledi.

Yirminci Bölüm: Miller

Miller geniş bir tünelde yer alan bir açık hava kafeteryasında oturuyordu. Umumi parklardaki otlar uzun olduğu kadar da solgundu ve tavan renk tayfının en uç beyazıyla ışıldıyordu. Ceres İstasyonu raydan çıkmıştı. Yörüngesel mekanikler ve eylemsizlik onu her zamanki yerinde tutmasına rağmen İstasyonun durumu değişmişti. Nokta savunma sistemleri aynıydı. Liman patlama kapılarının gerilme direnci aynıydı. Tek kaybettikleri siyasi konumlarının gelip geçici kalkanı olmuştu ve bu her şeydi.

Miller öne kaykılıp kahvesini yudumladı.

Parklarda çocuklar oynuyordu. Miller onlara çocuk gözüyle baksa da o yaştayken kendisini bir yetişkin olarak gördüğünü hatırlıyordu. On beş, on altı yaşlarındaki çocuklar. DGİ kol bantları takıyorlar, yüksek ve öfkeli seslerle zorbalıktan ve özgürlükten bahsediyorlardı. Kızlar oğlanların çalım satarak ortalıkta gezinmelerini seyrediyorlardı. İster kendi ekseninde dönen uzay boşluğuyla çevrili bir kayada, ister Dünya'daki pul kadar şempanze barınaklarında olsun aynı eski ve hayvansı öykü sürüp gidiyordu. Gençlik Kuşak'ta bile ölümsüzlüğü, zarar görmezliği ve bu sefer her şeyin farklı olacağına yönelik sarsılmaz bir inancı beraberinde getiriyordu. Fizik kuralları bu seferlik bir istisnada bulunacak, füzeler asla çarpmayacak, hava tıslayarak dışarı kaçmayacaktı. Bunlar diğerleri için — DGİ'nin döküntü savaş uçakları, su tankerleri, Mars savaş

gemileri, *Scopuli, Canterbury, Donnager,* sistem bir savaş alanına döndüğünden beri gerçekleşen küçük çatışmalarda yok olmuş diğer yüzlerce gemi— geçerli olsa bile onlar için değildi. Ve gençlik tüm bu iyimserliğine rağmen hayatta kalacak kadar şanslı olsa bile Miller'ın elinde korkudan, biraz kıskançlıktan ve yaşamın kırılganlığına yönelik ezici bir inançtan başka bir şey kalmamıştı. Yine de hesabında üç aylık şirket kredisi ve bol bol boş zamanı vardı, içtiği kahve de fena değildi.

"Başka bir isteğiniz var mı bayım?" diye sordu garson. Delikanlı otlarda oynayan çocuklardan daha büyük gözükmüyordu. Miller başını iki yana salladı.

Yıldız Burgusu, kontratını bozalı beş gün geçmişti. Ceres valisi haberler yayılmadan önce bir taşıyıcıya binip kaçmıştı. Dış Gezegenler İttifakı, Ceres'i DGİ kontrolündeki gayrimenkullere eklediğini duyurmuş ve buna karşı çıkan olmamıştı. Miller işsizliğinin ilk gününü içerek harcamışsa da bunu sırf formalite icabı yaptığı gibi garip bir hisse kapılmıştı. Kendini alkole vermesinin yegane sebebi bunun alışıldık bir davranış olması ve benliğini tanımlayan kariyeri kaybetmiş bir insandan öyle yapmasının beklenmesiydi.

İkinci günü akşamdan kalma geçirmişti. Üçüncü gün canı sıkılmıştı. İstasyon genelinde güvenlik güçleri tıpkı onun beklediği gibi davranarak huzuru koruyucu önlemler alıyordu. Az sayıda siyasi miting ile protesto çabuk ve sert bir biçimde bastırılmış, Ceres vatandaşları bu olayları fazla umursamamıştı. Gözler monitörlerde ve savaştaydı. Birkaç istasyon sakininin kafasının yarılması ve suçlamada bulunulmaksızın hapse atılması dikkate değmezdi. Üstelik bu sefer Miller olayların hiçbirinden şahsen sorumlu değildi.

Dördüncü gün terminalini kontrol etmiş ve erişimi Shaddid tarafından kaldırılmadan önce yanaşma kaydı isteklerinden yüzde sekseninin cevaplandığını keşfetmişti. Binden fazla girdinin herhangi biri Julie Mao'dan geriye kalan tek ipucu olabilirdi. Mars şimdiye kadar Ceres'e nükleer füze yollamış değildi. Teslim ol çağrıları yapılmıyor, istasyona zorla

girilmeye çalışılmıyordu. Tüm bunlar bir anda değişebilirdi, fakat öyle bir şey gerçekleşene kadar Miller kahvesini içecek ve ortalama her on beş dakikada bir geminin kaydını denetleyecekti. Miller'ın hesabına göre Holden kayıtlardaki son gemideyse onu bulması aşağı yukarı altı hafta sürecekti.

Üçüncü nesil bir maden arama gemisi olan *Adrianopole* varış aralığı dahilinde Pallas'a yanaşmıştı. Halka açık kayıt sicilini kontrol ederken güvenlik veritabanlarına kıyasla orada ne kadar az bilgi olduğu Miller'ı bir kez daha hüsrana uğrattı. Geminin sahibi Strego Anthony Abramowitz'di. Yetersiz bakım sebebiyle sekiz kez ceza almış, liman için tehlikeli olduğu, gerekçesiyle Eros ile Ceres'e girmesi yasaklanmıştı. Adamın budalalığı ve her an bir kazaya kurban gidebilecek olması dışında uçuş planı hakiki gözüküyordu. Ayrıca geminin geçmişi yeni uydurulmuş olamayacak kadar derindi. Miller bu girdiyi sildi.

Belalı Orospu Çocuğu Ay, Ganymede ve Kuşak arasında üçgen çizen bir yük gemisiydi. Sahibi Ay kökenli MYOFB adlı bir şirketti. Ganymede'in umumi veritabanlarında yapılan bir arama geminin kayıtlardaki tarihte oradaki limandan ayrıldığını, fakat bir uçuş planı bildirme zahmetine girmediğini gösterdi. Miller tırnağıyla ekrana dokundu. Bu dikkat çekmemek için pek de iyi bir yol sayılmazdı. Elinde biraz yetki olan herkes sırf zevk olsun diye öyle bir gemiyi durdurup üzerinde arama yapardı. Miller bu girdiyi de sildi.

Terminali öttü. Bir mesaj gelmişti. Miller mesajı açtı. Parklardaki kızlardan biri çığlık atarken diğerleri gülüştü. Hava dönüştürücülerin yarattığı daimi esintide kanatlarını hızla çırpan bir serçe hızla uçarak önünden geçti.

Havelock, Ceres'te olduğundan daha iyi gözüküyordu. En azından daha mutlu olduğu kesindi. Gözlerinin altındaki koyu renkli torbacıklar kaybolmuştu ve Kuşak'ta kendini ispatlama ihtiyacı kemiklerini değiştirmiş de şimdi hepsi doğal haline geri dönüyormuşçasına yüzünün şekli belli belirsiz yumuşamıştı.

“Miller!” dedi kayıt. “Mesajını almadan hemen önce Dünya'nın Ceres’e sırt çevirdiğini duydum. Kader böyleymiş. Shaddid’in seni kovduğunu öğrendiğime üzüldüm. Aramızda kalsın ama o kadın şımarık budalanın teki. Kulağıma çalınan dedikodulara bakılırsa Dünya savaşın dışında kalabilmek için çekişme konusu olması beklenen istasyonlardan vazgeçmek de dahil yapabileceği her şeyi yapıyormuş. Nasıldır bilirsin. Sağında bir pitbul, solunda bir doberman varsa ilk yapacağın şey elindeki bifteği yere atmaktır.”

Miller gevrek gevrek güldü.

“Ben burada Protogen güvenliğe geçtim. Özel ordu saçmalıklarıyla uğraşan büyük bir şirket işte. Ama ödenen maaş kendilerini bir halt sanma hayallerine katlanmaya değiyor. Kontratın sözde bir tek Ganymede’i kapsaması gerekiyor ama şu anda yaşananlar düşünüldüğünde neyin ne olacağını kim bilebilir? Protogen’in Kuşak’ta bir eğitim üssü bulunduğunu öğrendim. Daha önce hiç duymamıştım ama anlaşılan oldukça büyük bir tesismiş. Eleman aradıklarını biliyorum ve seni seve seve tavsiye ederim. İstersen bana haber ver, ben de seni işe alım müdürüyle görüştürüp o canı çıkasıca kayadan kurtarayım.”

Havelock gülümsedi.

“Kendine iyi bak ortak,” dedi Dünyalı. “Beni habersiz bırakma.”

Protogen. Pinkwater. Al Abbiq. Gezegenler arası şirketlerin gerektiği zaman özel ordu ve paralı asker kuvveti olarak kiraya verdikleri küçük güvenlik firmaları, Pallas güvenlik kontratı yıllardır AnnanSec’te olmasına rağmen şirket Mars kökenliydi. Muhtemelen DGİ de şu sıralar personel alıyordu ama herhalde Miller gibi birini kabul etmezlerdi.

Miller iş bulmaya çalışalı yıllar geçmişti. O tür bir mücadelenin geride kaldığını, ölene kadar Ceres İstasyonu güvenlik kontratında çalışacağını farz etmişti. Olaylar onu işten attırdıktan sonraysa sanki her şey tuhaf bir soyutluk hissi kazanmıştı. Bir darbe almak ve o darbenin acısını hissetmek arasındaki o boşluk gibi. Miller’ın yeni bir iş

bulması gerekiyordu. Eski ortağına bir-iki mesaj yollamaktan fazlasını yapmalıydı. Eleman arama firmaları vardı. Ceres'te eski bir polisi fedai olarak işe alacak barlar vardı. Kendilerine yasal süsü verebilecek herhangi bir kimseyi tutacak gri pazarlar vardı.

Miller'ın yapması gereken en son şey boş boş oturup parktaki kızları dikizlemek ve daha en başından beri sonuçlandırması beklenmeyen bir davada ipucu aramaktı.

Dagon varış aralığının yalnızca biraz öncesinde Ceres'e gelmişti. Miller geminin sahibi Glapion Ortaklığı'nın bir DGA paravanı olduğundan emindi. Bu da Dagon'u iyi bir aday haline getiriyordu—tabii geminin uçuş planı *Donnager*'ın infilak etmesinden sadece birkaç saat sonra girilmeseydi ve Io'dan çıkış kaydı güvenilir gözükmeseydi. Miller onu ikinci bir incelemeyi hak eden gemiler için tuttuğu bir klasöre aktardı.

Ay kökenli Silencieux Courant Holding'in sahibi olduğu *Rocinante,* varış aralığından yalnızca saatler önce Tycho'ya inmiş bir gaz taşıyıcısıydı. Silencieux Courant, DGİ'yle arasında bariz bir bağlantı bulunmayan orta ölçekli bir tüzel kişilikti ve Pallas'ta girilen uçuş planı akla yatkındı. Miller parmak ucunu silme tuşuna koydu, sonra duraksadı. Arkasına yaslandı.

Bir gaz taşıyıcısı niye Pallas ile Tycho arasında gidip geliyordu? Her iki istasyon da *tüketiciydi.* Aradaki bir üreticiye uğramadan tüketiciden tüketiciye uçmak, yanaşma ücretim ödemek için iyi bir yol değildi. Miller *Rocinante'yı* daha önce her neredeyse oradan Pallas'a götüren uçuş planı için istekte bulundu, sonra da beklemeye koyuldu. Kayıtlar Ceres sunucularında depolanmışsa isteğin bir veya iki dakikadan uzun sürmemesi gerekirdi. Fakat bilgilendirme çubuğu tahmini süre olarak bir buçuk saati gösterdiğinden demek ki istek Pallas'taki yanaşma sistemine iletilmişti; yani aranılan bilgi yerel hafızada değildi.

Miller çenesini sıvazladı; beş gündür uzayan kıllar bir sakal haline gelmiş olmuştu. Miller yüzünde bir tebessümün

belirdiğini hissetti. *Rocinante* kelimesinin tanımını araştırdı. Gerçekte “artık yük beygiri olmayan” anlamındaki sözcüğün asıl kullanım yeri Don Kişot’un atının adıydı.

“Bu sen misin Holden?” dedi Miller ekrana. “Orada bir yerde yel değirmenlerine mi saldırıyorsun?”

“Efendim?” dedi garson, fakat Miller elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

Hâlâ bakılmayı bekleyen yüzlerce girdinin yanı sıra ikinci inceleme klasöründe en azından düzinelercesi vardı. Onlara aldırış etmeyen Miller sanki sırf irade gücüyle ekranda daha fazla bilginin belirmesini sağlayabilecekmişçesine gözünü Tycho’dan gelen girdiye dikti. Sonra Havelock’un gönderdiği mesajı yavaşça açtı, cevap tuşuna bastı ve terminalin toplu iğne başı büyüklüğündeki minicik siyah kamerasına baktı.

“Selam ortak,” dedi. “Teklifin için teşekkürler. Onu belki daha sonra kabul edebilirim, fakat buradan ayrılmadan önce halletmem gereken birkaç pürüz var. Nasıldır bilirsin. Yine de bana bir kıyak geçebilirsin. Bir geminin izini sürmem gerekiyor, ama yalnızca umumi veritabanlarını kullanabiliyorum ve Ceres şimdiye kadar Mars’la savaşa tutuşmuş bile olabilir. Biliyorsun, her şey mümkün. Neyse; o geminin muhtemel uçuş planları için birinci seviye bir izleme koyabilirsen ve bir şeyler çıkarsa bana mesaj yolla. Karşılığında içkiler benden.”

Miller duraksadı. Söyleyecek başka bir şey daha olmalıydı.

“Kendine iyi bak ortak.”

Mesajı gözden geçirdi. Ekranda yorgun gözüküyor, tebessümü biraz sahte duruyor ve sesi kafasında olduğundan daha yüksek çıkıyordu. Fakat mesaj söylemesi gerekeni söylüyordu. Miller onu gönderdi.

Ne günlere kalmıştı. Erişimini kaybetmiş, beylik tabancası elinden alınmış —yine de deliğinde seri numarasız bir çift daha vardı— ve parası bitmeye yüz tutmuştu. Nabza göre şerbet vermesi, rutin olması gereken şeyler için başkalarından kıyak geçmelerini istemesi, en ufak bir bilgi kırıntısı için bile sistemi alt etmesi gerekiyordu. Eskiden bir

polisken şimdi onu bir fareye dönüştürmüşlerdi. *Yine de,* diye sandalyesinde arkasına yaslanarak aklında geçirdi, *bir fare için hiç de fena bir iş çıkarmadım.*

Patlamalarının gürültüsü dönüş istikametinden geldi, sonra da öfkeli sesler yükseldi. Parklardaki çocuklar yakalamaca oynamayı bırakarak dönüp baktılar. Miller ayağa kalktı. Duman çıkmasına rağmen alev göremiyordu. İstasyonun hava temizleyicileri havadaki partikülleri emmek için akımı hızlandırınca esinti arttı; demek ki sensörler bir yangının körüklenmesi riski olduğunu düşünmüyordu. Birbiri ardına üç kez silah patladı ve bazı insan sesleri kaba bir ilahi halinde toplu olarak yükseldi. Miller sözcükleri çıkaramasa bile ritim ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Bu ne bir felaket, ne bir yangın, ne de bir düşman istilasıydı. Sadece bir isyandı.

Çocuklar arbedeye doğru yürüyorlardı. Miller birini dirseğinden yakaladı. On altısından büyük olamayacak kızın gözleri neredeyse kapkara, yüzü ise mükemmel bir kalp biçimindeydi.

“Oraya gitme,” dedi Miller. “Arkadaşlarını bir araya toplayıp diğer tarafa götür.”

Kolundan tuttuğu kız dönüp ona baktı. Gürültüler devam ediyordu.

“Yardım edemezsin,” dedi Miller.

Kız kolunu çekip kurtardı.

“Gene de denemem lazım,” dedi. “Biliyosun, podria intentar.” *Sen de deneyebilirsin.*

“Şimdi denedim ya,” diyen Miller terminalini kutusuna koydu ve yürüyüp gitti. Arkasındaki isyan sesleri artıyordu. Fakat Miller polisin olaya el koyacağından emindi.

Sistem ağı sonraki on dört saat boyunca istasyonda beş isyan ve ufak çaplı yapısal hasar haberleri verdi. Miller’ın daha önce adını hiç duymadığı biri üç aşamalı bir sokağa çıkma yasağı ilan etti; mesailerinin iki saat öncesinde veya sonrasında deliklerini terk edenler tutuklanacaktı. İşleri artık

her kim yürütüyorsa altı milyon insanı kilit altında tutarak istikrar ve huzur sağlayabileceğini zannediyordu. Miller, Shaddid'in bu konuda ne düşündüğünü merak etti.

Ceres'in dışında durum daha da vahim bir hal alıyordu. Triton'daki derin astronomi laboratuvarları DGİ yanlısı bir madenci grubu tarafından ele geçirilmişti. Madenciler sistem genelini kapsayan çanağı açmışlardı ve sistemdeki tüm Mars gemilerinin konumuna ek olarak kubbe parklarda üstsüz güneşlenenlere kadar Mars yüzeyinin yüksek çözünürlüklü görüntülerini yayınlıyorlardı. Anlatılanlara bakılırsa bir nükleer füze salvosu istasyona doğru yola çıkmıştı ve çanak bir hafta içinde uzay tozu haline gelecekti. Dünya'nın salyangoz temposu hızlanıyor, Dünya ve Ay kökenli şirketler yerçekimi kuyularına çekiliyordu. Bunu hepsi, hatta yarısı bile yapmıyordu; fakat sayıları Dünya'nın üstü kapalı mesajını iletmek için yeterliydi: *Bizi bu meseleye bulaştırmayın.* Mars dayanışma çağrılarında bulunuyordu; Kuşak ise adalet çağrısı yapıyor, fakat daha sıklıkla insanlığın doğum yerine siktir olup gitmesini söylüyordu.

Durum henüz kontrolden çıkmamışsa da hızla kötüye gidiyordu. Birkaç tane daha olayın ardından tüm bunların nasıl başladığının ve neler kaybedilebileceğinin hiçbir önemi kalmayacaktı. Mars çıkabilecek bir savaşı Kuşak'ın kazanamayacağını, Kuşak da kaybedecek hiçbir şeyinin olmadığını biliyordu. İnsanlık o güne dek hiç görülmemiş ölçekteki bir katliama davetiye çıkarıyordu.

Ve tıpkı Ceres konusunda olduğu gibi Miller'ın o konuda da yapabileceği fazla bir şey yoktu. Fakat James Holden'ı bulabilir, *Scopuli*'ye neler olduğunu öğrenebilir ve ipuçlarını takip ederek Julie Mao'ya ulaşabilirdi. Miller bir dedektifti; onun işi buydu.

Miller deliğini toparlayıp onlarca yıldır bir yara kabuğu gibi birikmiş lüzumsuz eşyaları atarken kızla konuştu. Onu bulmak için niye her şeyden vazgeçtiğini açıklamaya çalıştı. *Rocinante*'yi keşfettiğinden beri *romanesk* sözcüğünü kullanmaktan güçlükle kaçınabiliyordu.

Hayalindeki Julie gülüyor veya duygulanıyordu. Miller'ın hayatında bir amaca en yakın şey kendisini bulmak olduğu için de ona mahzun ve zavallı bir adam gözüyle bakıyordu. Onu ebeveynlerinin elindeki bir maşa olarak azarlıyordu. Ağlayıp kollarını ona doluyordu. Neredeyse hayal edilemez bir gözlem salonunda onunla birlikte oturarak yıldızları seyrediyordu.

Miller sahip olduğu her şeyi bir sırt çantasına sığdırdı. İki takım kıyafet, belgeleri, cep terminali. Candace'ın güzel günlerden kalma bir resmi. Shaddid bölümlemesini silmeden önce Julie'nin üç farklı resmi de dahil onun davasıyla ilgili olarak topladığı her şeyin basılı bir kopyası. Miller daha fazla eşyasının olması gerektiğini düşünerek başından geçen her şeye bir müddet kafa yordu, sonra da fikrini değiştirdi. Her şey üç aşağı beş yukarı olması gerektiği gibiydi.

Miller son gününü sokağa çıkma yasağını çiğneyerek, İstasyonu dolaşarak ve de özleyebileceğim yahut kendisini özleyebileceklerini düşündüğü birkaç kişiye veda ederek geçirdi. Gergin ve huzursuz bir polis barında gördüğü Muss biraz gözyaşı dökerek ve ona kaburgalarını ağrıtana kadar sarılarak Miller'ı şaşırttı.

Miller, Tycho'ya giden bir yolcu gemisinde yer ayırttı. Aldığı bilet ona geri kalan sermayesinin çeyreğine mal oldu. Julie'yi bir an önce bulması veya yeni bir işe girerek soruşturma boyunca kendine kaynak sağlaması gerektiğini ilk defa olmamak kaydıyla aklında geçirdi. Fakat henüz öyle bir gelişme yaşanmamıştı ve artık evren uzun vadeli bir planı olsa olsa sulu bir şakaya dönüştürebilecek kadar istikrarlıydı.

Tam taşıyıcıya bineceği sırada terminali bu görüşü ispatlamak istercesine öttü.

"Hey, ortak," dedi Havelock. "İstediğin o kıyak vardı ya? Bir şey buldum. Senin şu balık az önce Eros'ta biten bir uçuş planı girdi. Ortak erişime açık verileri ekte gönderiyorum. Dahasını da vermek isterdim ama Protogen'dekiler işlerini sıkı tutuyorlar. Bir işe alım görevlisine senden bahsettim;

kadın ilgilenir gibi gözüktü. Yani bana haber ver, tamam mı? Sonra tekrar konuşuruz.”

Eros.

Harika.

Miller arkasındaki kadına başıyla selam verdi, kuyruktan ayrıldı ve bilet gişesine kadar yürüdü. Paravan tekrar açıldığı sırada Tycho yolcu gemisine binilmesi için son kez çağrıda bulunuluyordu. Miller biletini iade etti, ödediği paranın küçük bir kısmını geri aldı ve hesabındaki meblağın üçte birini bir Eros biletine harcadı. Daha kötüsü de olabilirdi tabii. Haberi ancak yola çıktıktan sonra alabilirdi. Bunu kötü değil iyi şans olarak düşünmesi lazımdı.

Biniş çağrısı hafifçe vurulan bir çelik üçgeninki gibi bir tınıyla geldi.

“Umarım haklıyımdır,” dedi Miller, Julie’ye. “Holden orada olmazsa kendimi tam bir aptal gibi hissedeceğim.”

Hayalindeki Julie esefle gülümsedi.

Hayat bir risktir, dedi kız.

Yirmi Birinci Bölüm: Holden

Gemiler küçüktü. Boş alan daima kısıtlıydı ve *Donnager* gibi bir canavarda bile koridorlar ile kamaralar sıkışık ve konforsuz olurdu. *Rocinante*'de Holden'ın duvarlara dokunmadan kollarını iki yana açabildiği yegane yerler yemekhane ve kargo hangarıydı. Hayatını uçarak kazanan hiç kimse klostrofobik olmamasına rağmen en kıdemli Kuşak madencisi bile gemide yaşamanın yarattığı tedirginliği bilirdi. Bu, kapana kısılmış hayvanın o kadim stresiydi; durduğun yerden baktığında göremediğin hiçbir yere gidemeyecek olmanın bilinçaltındaki bilgisiydi. Bir limana yanaşıldığında karaya çıkmak o gerilimin aniden ve bazen baş döndürücü bir şekilde boşalmasını sağlardı.

İçkili bir oyun bu iş için sıkça başvurulan bir yöntemdi.

Holden da tüm profesyonel gemiciler gibi kimi zaman uzun uçuşların ardından körkütük sarhoş olurdu. Birden fazla kez bir geneleve girip boş bir hesapla, ağrıyan bir kasıkla ve de Sahra Çölü kadar kuru bir prostatla dışarı atılana kadar içeride kaldığı olmuştu. O yüzden Amos istasyonda geçirdiği üç günün ardından yalpalayarak odalarına girdiğinde Holden iri yarı tamircinin kendini nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu.

Holden ile Alex paylaştıkları koltuktan bir haber bültenini seyrediyorlardı. Ekranda iki spiker Kuşaklı faaliyetlerini suçlu, *terörist* ve *sabotaj* gibi kelimelerle tartışmaktaydı. Onlara göre Marslıların tek amacı "barışı korumak" idi. Tabii

ekrandaki bir Mars haber kanalıydı. Amos burun kıvırıp kanepeye yığıldı. Holden ekranı sessize aldı.

“Kıyı iznin nasıl geçiyor, gemici?” diye sırıtarak sordu Holden.

“Bir daha hiç içki içmeyeceğim,” diye inledi Amos.

“Naomi o suşi restoranından bir şeyler yaptırıp gelecek,” dedi Alex. “Sahte deniz yosununa sarılı şöyle güzel bir çiğ balık yiyeceğiz.”

Amos yeniden inledi.

“Yaptığın hiç hoş değil Alex,” dedi Holden. “Bırak da adamın karaciğeri huzur içinde can versin.”

Süitin kapısı yeniden açıldı ve Naomi üst üste dizili beyaz kutulardan oluşan yüksek bir yığınla içeri girdi.

“Yemekler geldi,” dedi kadın.

Alex kutuları açtı ve tek kullanımlık küçük tabaklar dağıtmaya başladı.

“Yemek getirme sırası ne zaman sana gelse hep somon ruloları alıyorsun. Bu da kısıtlı bir hayal gücünü gösteriyor,” dedi Holden, tabağına yiyecek koymaya başlarken.

“Ne yapayım, somondan hoşlanıyorum,” karşılığını verdi Naomi.

Yemekler yenilirken oda sessizleşti; çıkan tek ses plastik yemek çubuklarının tıkırtısı ve wasabi ile soya sosuna batırılmış şeylerin ıslak şapırtısıydı. Yemek bittiğinde Holden sinüslerindeki acının etkisiyle akan gözlerini sildi ve koltuğunu olabildiğince arkaya yasladı. Amos yemek çubuklarından biriyle alçısının altını kaşıdı.

“Kemikleri yerine oturturken iyi iş çıkarmışsınız,” dedi adam. “Şu an vücudumun en az ağrıyan yeri orası.”

Naomi, Holden’ın koltuğunun kol dayanağındaki kumandayı kaptı ve sesi tekrar açtı. Farklı kanallar arasında mekik dokumaya başladı. Alex gözlerini kapatarak divanda kaykıldı ve parmaklarını karnının üstünde kenetleyip mutlulukla iç geçirdi. Holden bu kadar rahat oldukları için mürettebatına karşı ani ve mantıksız bir asabiyete kapıldı.

“Fred’in memesini emmekten bıkmadınız mı?” dedi. “Şahsen ben çoktan bıktım.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Amos, başını iki yana sallayarak. “Ben daha yeni başladım.”

“Demek istiyorum ki,” karşılığını verdi Holden, “daha ne kadar Tycho’da oyalanıp Fred’in hesabından kafaları çekecek, fahişelerle yatıp kalkacak ve suşi yiyeceğiz?”

“Yapabildiğimiz kadar?” dedi Alex.

“Daha iyi bir planın varsa dinleyelim,” dedi Naomi.

“Bir planım yok, ama oyuna dönmek istiyorum. Buraya ilk geldiğimizde haklı bir öfkeyle ve intikam hayalleriyle doluyduk. Ama bir-iki saksodan ve içki aleminden sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz.”

“İntikam almak için intikam alınabilecek birileri gerekir Kaptan,” dedi Alex. “Fark ettin mi bilmiyorum ama o konuda eksiğimiz var.”

“O gemi hâlâ oralarda bir yerde. Onun ateş etmesini sağlayanlar da,” dedi Holden.

“Yani,” dedi Alex yavaşça, “buradan ayrılacak ve o gemiye rastlayana kadar uzayda spiral mi çizeceğiz?”

Naomi gülerek ona bir paket soya sosu attı.

“Ne yapacağımızı bilmiyorum,” dedi Holden, “ama gemimizi yok eden insanlar *kendi* işleriyle meşgulken bizim böyle boş oturmamız beni delirtiyor.”

“Daha üç gündür buradayız,” dedi Naomi. “Rahat bir yatağı, doğru düzgün bir yemeği ve biraz stres atmayı hak ediyoruz. Böyle bir fırsatı değerlendirdiğimiz için bize kendimizi kötü hissettirmeye çalışma.”

“Hem zaten Fred duruşmada o pezevenklere derslerini vereceğimizi söyledi,” dedi Amos.

“Tabii eğer duruşma diye bir şey olursa,” diye karşılık verdi Holden. *“Eğer.* Zaten olsa bile ona daha aylar, belki de yıllar var. O gün geldiğinde bile Fred antlaşma peşinde koşuyor olacak. Genel af da bir pazarlık kozu olabilir, değil mi?”

“Fred’in şartlarını çabucak kabul etmiştin Jim,” dedi Naomi “Yoksa fikrini mi değiştirdin?”

“Fred kendimizi toparlayıp biraz dinlenmemiz karşılığında sadece ifadelerimizi almak istiyorsa düşük bir bedel istiyor. Ama bu bir duruşmanın her şeyi çözeceğini düşündüğüm veya öyle bir şey olana kadar kuzu kuzu bekleyeceğim anlamına gelmez.”

Holden etraflarındaki sahte deri kaplı kanepeyi ve devasa duvar ekranını işaret etti.

“Ayrıca bu da bir hapishane sayılır. Güzel bir yerde oturuyor olabiliriz, ama Fred kesenin ağzını kontrol ettiği müddetçe bize sahip demektir. Sakın yanlış bir izlenime kapılmayın.”

Naomi’nin alın kırıştı, gözlerindeki bakış ciddileşti. “Diğer seçeneğimiz nedir efendim?” diye sordu. “Buradan gitmek mi?”

Kollarını göğsünde kavuşturan Holden söylediklerim ilk defa duyuyormuşçasına aklında geçirdi. Onları dile getirmek hepsine netlik kazandırır gibiydi.

“Bence iş aramamız lazım,” dedi. “İyi bir gemimiz var. Daha da önemlisi sinsi bir gemimiz var. Üstelik hızlı da. Gerekirse aktarıcıyı kapatarak yol alabiliriz. Ortada bir savaş varken pek çok insan oradan oraya bir şeyler taşıtmak isteyecektir. Böylece hem Fred’in duruşmasını beklerken uğraşacak bir şeyimiz olur, hem de cebimize biraz para koyarak başkasının eline bakmaktan kurtuluruz. Üstelik oradan oraya uçarken gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutabiliriz. Ne bulacağımızı kim bilir. Hem cidden, siz üçünüz daha ne kadar istasyon faresi olabilirsiniz ki?”

Kısa bir sessizlik yaşandı.

“Ben... bir hafta daha olabilirim,” dedi Amos.

“Fena fikir değil Kaptan,” dedi Alex, başını sallayarak.

“Karar senin Kaptan,” dedi Naomi. “Ben yanındayım ve yine kendi paramı kendim kazanma fikri hoşuma gidiyor. Ama umarım acelen yoktur. Birkaç gün daha izin yapabilmeyi çok isterim.”

Holden ellerini çırpıp ayağa fırladı.

“Sorun değil,” dedi. “Bir plana sahip olmak bile büyük bir fark yaratır. Biteceğini bildiğin zaman tatilin keyfini çıkarmak daha kolaydır.”

Alex ile Amos birlikte ayağa kalkıp kapıya yöneldiler. Alex dart oynarken birkaç dolar kazanmıştı ve şimdi Amos’la beraber onu kumar masasında daha da arttırmanın peşindeydi.

“Bizi bekleme Patron,” dedi Amos, Naomi’ye. “Bugün kendimi şanslı hissediyorum.”

Onlar gittikten sonra Holden kahve yapmak için küçük mutfağa yollandı. Naomi onu takip etti.

“Bir şey daha var,” dedi kadın.

Holden kahve paketinin ağzını açınca güçlü aroma hemen odayı doldurdu.

“Söyle bakalım,” dedi adam.

“Fred, Kelly’nin naaşıyla ilgili tüm düzenlemeleri yapıyor. Kurtuluşumuz halka açıklanana kadar onu burada tutacak. Sonra da Mars’a yollayacak.”

Holden kahve makinesini musluk suyuyla doldurup çalıştırdı. Makine hafif hafif höpürtü sesleri çıkarmaya başladı.

“Güzel. Teğmen Kelly ona verebileceğimiz tüm saygıyı ve itibarı hak ediyor.”

“Bu bana üzerindeki o veri küpünü düşündürdü. Küpü bir türlü kıramadım. Başıma ağrılar sokan bir tür süper askeri şifreye sahip. O yüzden de...”

“Evet?” dedi Holden, kaşlarını çatarak.

“Onu Fred’e vermek istiyorum. Riske girdiğimizin farkındayım. Küpte ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok ve tüm misafirperverliğine rağmen Fred hâlâ DGİ’den. Ama eskiden yüksek rütbeli bir BM askeriydi. Ayrıca emrinde işini iyi bilen uzmanlar var. Küpü o açabilir.”

Holden kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı.

“Tamam, bırak biraz kafa yorayım. Yao’nun o gemiden ne kurtarmaya çalıştığını ben de merak ediyorum ama—”

“Biliyorum.”

Kahve pişerken dostane bir sessizliğe gömüldüler. İş bitince Holden iki kupayı doldurup birini Naomi'ye verdi.

"Kaptan," dedi kadın, sonra da duraksadı. "Jim. Şimdiye kadar baş belası bir İS oldum. Vaktimizin yüzde seksenini panik halinde ve korku içinde geçirdim."

"Eğer gerçekten öyleyse bunu saklamayı iyi becerdin," diye karşılık verdi Holden.

Naomi kafa sallayarak iltifatı geçiştirdi.

"Her neyse olmamam gereken bazı konularda ısrarcı oldum muhtemelen.

"Sorun değil."

"Bırak bitireyim," dedi kadın. "Bilmeni isterim ki bizi hayatta tutma konusunda çok başarılı olduğunu düşünüyorum. Kendimize acıyacağımız yerde, çözebileceğimiz sorunlara odaklanmamızı sağladın. Hepimizi yörüngende tuttun. Bunu herkes yapamaz. Ben yapamazdım. Ve o istikrara ihtiyacımız vardı."

Holden'ın içi gururla doldu. Bunu beklemediği gibi, kapıldığı hisse güvenmiyordu da; ama yine de güzel bir histi.

"Teşekkürler," dedi adam.

"Amos ve Alex adına konuşamam, ama ben seninle kalmayı planlıyorum. Sırf McDowell öldüğü için kaptan değilsin. Bana göre sen *bizim* kaptanımızsın. Bunu bilmeni istedim."

Önemli bir itirafta bulunmuşçasına yüzü kızaran Naomi boynunu büktü. Belki bulunmuştu da.

"İşimi yüzüme gözüme bulaştırmamaya çalışırım," dedi Holden.

"İşte ona minnettar kalırım efendim."

Fred Johnson'ın ofisi tıpkı sahibi gibiydi: büyük, göz korkutucu ve yapılması gereken şeylerle dolu. Rahatlıkla iki buçuk metrekareyi bulan oda, *Rocinante* deki her bir kamaradan büyüktü. Hakiki ahşaptan yapılmış masası en az yüz yaşında gözüküyor ve limon yağı kokuyordu.

Onunkinden birazcık daha alçak bir koltukta oturan Holden içerideki tüm yatay yüzeyleri kaplayan klasör yığınlarına bakıyordu.

Fred onu yanına çağırtmış ve onun gelmesinden sonraki on dakikayı telefonda geçirmişti. Konuştuğu konu her neyse kulağa oldukça teknik gelmekteydi. Holden söylenenlerin dışarıdaki devasa nesil gemisiyle ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Birkaç dakikalığına ihmal edilmekten rahatsızlık duyduğu yoktu, zira Fred'in arkasındaki duvarın tamamı pencere gibi gözüken aşırı derecede yüksek çözünürlüklü bir ekranla kaplıydı. Ekrana o sırada İstasyonun dönmesiyle birlikte önlerinden geçen *Nauvoo*'nun harikulade bir manzarası hakimdi. Fred ahizeyi yerine koyarak bu sahneyi mahvetti.

"Kusura bakma," dedi. "Atmosfer işleme sistemi ilk günden itibaren bir kâbus oldu. Yalnızca yanında taşıyabileceğin kadar havayla yüz küsur yıllık bir yolculuğa çıkacaksan kayıp payları alışılmıştan daha... sıkı oluyor. Bazen ince ayrıntıların önemini müteahhitlere bir türlü izah edemiyorsun."

"Manzaranın keyfini çıkartıyordum," dedi Holden, ekranı işaret ederek.

"Onu zamanında bitirip bitiremeyeceğimizi merak etmeye başlıyorum."

"Niye ki?"

Fred iç geçirdi ve koltuğunu gıcırdatarak arkasına yaslandı.

"Mars ile Kuşak arasındaki savaş yüzünden.

"Hammadde eksiklikleri mi?"

"Sırf o değil. DGİ adına konuştuklarını iddia eden korsan yayınlar iyice kontrolden çıktı. Ev yapımı torpil atan Kuşak maden gemileri Mars savaş gemilerine ateş açar oldu. Karşılık olarak yok ediliyorlar ama ara sıra o torpillerden biri hedefini bulup birkaç Marslı'yı öldürüyor."

"Bu da Mars'ın artık ilk ateş açan taraf olmaya başladığı anlamına gelir."

Fred kafa salladı, sonra ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı.

"O yüzden de meşru işlerle meşgul dürüst vatandaşlar bile evlerinden çıkmaktan kaygı duyuyorlar," dedi adam. "Bu ay daha şimdiden bir düzineden fazla ürün tesliminde gecikme yaşandı ve böyle devam ederse gecikmelerin iptallere dönüşeceğinden korkuyorum."

"Biliyor musun, ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Holden.

Fred onu duymamış gibi sözlerini sürdürdü.

"Yer yer ben de aynı duruma düştüm," dedi. "Tanımlanamayan bir gemi üzerine doğru gelir ve bir karar vermen gerekir. Hiç kimse düğmeye basmak istemez. Parmağım tetiğin üstündeyken bir geminin teleskopta giderek büyümesini seyrettiğim oldu. Onlara durmaları için yalvardığımı hatırlıyorum."

Holden hiçbir şey demedi. Bunu o da yaşamıştı. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Fred kısa bir süreliğine sessizliğin havada asılı kalma sına izin verdi, sonra da başını iki yana sallayıp dimdik durdu. "Senden bir ricam olacak," dedi.

"Benden daima ricada bulunabilirsin Fred. En azından o kadarını hak ettin," karşılığını verdi Holden "Gemini ödünç almam lazım."

"*Roci*'yi mi?" dedi Holden. "Niye?"

"Bir şeyin teslim alınıp buraya getirilmesi gerekiyor ve sessiz kalabilecek, gerekirse Mars gözcü gemilerinden sakınabilecek bir gemiye ihtiyacım var. "

"Öyleyse *Rocinante* kesinlikle doğru gemi, ama bu dediklerin soruma cevap vermiyor. Niye?"

Fred sırtını Holden'a dönüp görüntü ekranına baktı. *Nauvoo*'nun burnu o sırada gözden kaybolmaktaydı. Manzara yine hiçliğin o düz, yıldızlarla bezeli siyahlığına büründü.

"Eros'tan birini aldırmam gerekiyor," dedi Fred. "Önemli birini. Bunu yapabilecek adamlarım var, ama elimizde gemi

olarak yalnızca hafif yük gemileri ve bir çift küçük mekik bulunuyor. Yani yolculuğu yeteri kadar hızlı gerçekleştirebilecek veya sorun çıkarsa kaçma ümidi olabilecek hiçbir şey yok.”

“O kişinin bir adı var mı? Savaşmak istemediğini söyleyip duruyorsun, ama gemimin bir diğer eşsiz özelliği de buradaki silahlı tek gemi olması. DGİ’nin patlatmak istediği koca bir liste dolusu hedef olduğundan eminim.”

“Bana güvenmiyorsun. ”

“Hayır, güvenmiyorum.”

Fred tekrar ona doğru dönüp sandalyenin arkalığını kavradı. Parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Holden fazla ileri gidip gitmediğini merak etti.

“Bak,” dedi Fred’e, “barıştan, duruşmalardan falan bahsediyorsun. Korsan yayınları yalanlıyorsun. İyi insanlarla dolu güzel bir İstasyonun var. Söylediğin kişi olduğuna inanmak için bir sürü sebep görüyorum. Ama üç gündür buradayız ve bana ancak gemimi gizli bir görev için almak istediğin zaman planlarından bahsediyorsun. Kusura bakma. Bu işin bir parçası haline geleceksem tam erişim isterim; aramızda sır olmamalı. Niyetinin iyi olduğunu kesinkes bilsem bile —ki bilmiyorum— gizli saklı işlere bulaşmam.”

Fred bir süre gözlerini ondan ayırmadı, sonra da koltuğunun etrafından dolanıp yerine oturdu. Holden parmaklarını kullanarak bacağında endişeli bir tempo tuttuğunu fark etti ve kendini durmaya zorladı. Fred’in bakışları onun eline doğru indi, sonra tekrar kalktı. Holden’a dik dik bakmayı sürdürdü.

Holden genzini temizledi.

“Bak, burada patron sensin. Eskiden kim olduğunu bilmeseydim bile yine şimdiki gibi ödümü patlatırdın. O yüzden ciddiyetini ispatlamaya ihtiyacın yok. Ama ne kadar korkarsam korkayım bu konuda geri adım atmayacağım.”

Fred’den gelmesini umduğu kahkaha gelmedi. Holden ses çıkarmadan yutkunmaya çalıştı.

“Bahse varım ki bugüne kadar emrinde uçtuğun her kaptan senin tam bir baş belası olduğunu düşünmüştür,” dedi Fred nihayet.

“Sanırım sicilim bu dediğini destekliyor,” dedi Holden, içinin ne kadar rahatladığını gizlemeye çalışarak.

“Eros’a uçmam ve Lionel Polanski adlı bir adamı bulup Tycho’ya getirmem gerek.”

“Elimizi çabuk tutarsak bir haftada hallederiz,” dedi Holden, gereken hesabı kafasında yaptıktan sonra.

“Lionel’in gerçekte var olmaması görevi daha karmaşık bir hale getiriyor.”

“Peki, tamam. İşte şimdi kafam karıştı,” dedi Holden.

“Her şeyi bilmek mi istiyordun?” dedi Fred. Sözleri sakin bir şiddetle çıkmaya başlıyordu. “Artık biliyorsun. Lionel Polanski yalnızca kâğıt üzerinde yaşıyor ve Bay Tycho’nun sahip olmak istemediği şeylere o sahip. *Scopuli* adlı bir kurye gemisi de dahil.”

Holden dikkat kesilerek koltuğunda öne eğildi, “İşte şimdi dikkatimi çektin,” dedi.

“*Scopuli*’nin var olmayan sahibi Eros’un boktan katlarının birindeki bir pansiyona yerleşti. Bunu az önce öğrendik. Odayı tutan her kimse o kişinin operasyonlarımızı iyi bildiği, yardımımıza ihtiyaç duyduğu ve o yardımı açık açık isteyemediği varsayımından hareket etmek zorundayız.”

“Bir saat içinde yola çıkabiliriz,” dedi Holden heyecanla.

Fred, Dünyalı biri için şaşırtıcı derecede Kuşaklı gözüken bir hareketle ellerini kaldırdı.

“Bu mesele ne zaman *sizin* yola çıkmanızı gerektirir oldu?” diye sordu.

“Gemimi ödünç vermem, ama seve seve kiralarım. Zaten mürettebatım ve ben kısa bir süre önce iş bulmaktan konuşuyorduk. Bizi kirala. Verdiğin hizmetler karşılığında da makul bir bedeli hesaptan düş.”

“Hayır,” dedi Fred. “Size ihtiyacım var.”

“Hayır,” karşılığını verdi Holden. “Bizim ifadelerimize ihtiyacın var. Ve herkesin aklı başına gelene kadar bir-iki

sene burada oturup bekleyecek değiliz. Hepimiz ifadelerimizi görüntülü olarak verecek ve onların doğruluğuna istinaden her ne beyanın altına imza atmamızı istiyorsan atacağız. Ama o veya bu şekilde kendimize bir iş bulacağız. Ben derim ki bu fırsatı değerlendirmeye bak.”

“Hayır,” dedi Fred. “Hayatlarınızı riske atamayacak kadar değerlisiniz.”

“Peki ya *Donnager*'ın kaptanının kurtarmaya çalıştığı veri küpünü de ortaya koyarsam?”

Sessizlik geri geldi fakat bu sefer farklı bir havası vardı.

“Bak,” dedi Holden konuşmasını sürdürerek. “Sana *Roci* gibi bir gemi lazım. Elimde öyle bir tane var. Ona bir de mürettebat bulman lazım. Bende o da var. Üstelik o küpün içinde ne olduğunu sen de benim kadar çok bilmek istiyorsun.”

“Bu risk hiç hoşuma gitmiyor.”

“Diğer seçeneğin bizi nezarethaneye atmak ve gemimize el koymak. Tabii onun da bazı riskleri yok değil.”

Fred güldü. Holden gevşediğini hissetti.

“Yine de sizi daha ilk başta buraya getiren sorun devam ediyor,” dedi Fred. “Aktarıcınız ne derse desin geminiz bir savaş gemisi gibi gözüküyor.“

Holden ayağa fırlayıp Fred’in masasından bir kâğıt parçası kaptı. Dekoratif bir kalem setinden aldığı bir kalemle de onun üstüne yazmaya başladı.

“Ben de onu düşünüyordum. Burada tam donanımlı bir üretim tesisiniz var. Ve bizim de bir hafif gaz taşıyıcısı olmamız gerekiyor. O yüzden,” deyip geminin kaba bir taslağını çizdi, “gövdenin etrafına iki takım halinde içi boş sıkıştırılmış gaz saklama tankları kaynaklayacağız ve onları torpil tüplerini saklamakta kullanacağız. Sonra gemiyi baştan aşağı boyayacağız. Gövde profilini bozsun ve bizi gemi tanıma yazılımından korusun diye de birkaç çıkıntı kaynaklayacağız. Gemi bir boka benzemeyecek ve aerodinamiği mahvolacak, ama zaten yakın bir zamanda atmosfere gireceğimiz yok. *Roci* tam da olması gerektiği gibi

gözükecek: bir grup Kuşaklı'nın alelacele toparladığı bir şey.”

Kâğıdı Fred’e verdi. Fred içten bir sesle ya o berbat çizime, ya da durumun saçmalığına gülmeye başladı.

“Bir korsan gemisini çok fena şaşırtabilirsiniz,” dedi adam. “Bunu yaparsam sen ve mürettebatın ifadelerinizi videoya kaydedecek, Eros yolculuğu gibi işlerde bağımsız bir aracı olarak çalışacak ve barış antlaşmaları için masaya oturulduğunda benim tarafımda yer alacaksınız.”

“Peki.”

“Ayrıca sizi kiralamaya çalışan olursa fiyat arttırma hakkı istiyorum. Benim karşı teklifimi dinlemeden hiçbir kontratı kabul etmeyeceksiniz.”

Holden elini uzattı ve Fred onu sıktı.

“Seninle iş yapmak güzel Fred.”

Holden ofisten ayrılırken Fred makine atölyesinin personeliyle iletişim kurmuştu bile. Holden portatif terminalini çıkarıp Naomi’yi aradı.

“Evet?” dedi kadın.

“Çocuklara söyle; Eros’a gidiyoruz.”

Yirmi İkinci Bölüm: Miller

Eros'a giden yolcu gemisi küçük, ucuz ve tıklım tıklım doluydu. Hava dönüştürücüler Miller'ın aklına ambarları ve yakıt depolarını getiren uzun ömürlü endüstriyel modellerin plastik ve reçine kokusuna sahipti. Işıklandırma içeriyi yumuşatması gereken, fakat onun yerine herkesi az pişmiş biftek gibi gösteren kötü bir pembe renge boyalı ucuz LEDler tarafından sağlanıyordu. Gemide herhangi bir kamara olmayıp sadece sıra sıra dizili sert laminant koltuklar ile yolcuların dönüşümlü olarak faydalanabilecekleri, iki uzun duvara boylu boyunca yerleştirilmiş beş katlı ranzalar mevcuttu. Miller daha önce hiç böyle tapon bir yolcu taşıyıcısına binmemişse de işleyişin nasıl olduğunu biliyordu. İçeride kavga çıkarsa geminin mürettebatı kabine isyan gazı pompalayarak herkesi bayıltır ve kavgaya karışanları kelepçelerdi. Gaddarca olmasına rağmen bu sistemin yolcuları kibar kalmaya teşvik ettiği kesindi. Bar daima açıktı ve içkiler ucuzdu. Miller kısa bir süre öncesine kadar bunu cazip bulurdu.

Onun yerine terminalini açık tutarak uzun koltuklardan birinde oturuyordu. Julie'nin dava dosyası —en azından yeniden toplayabildiği kadarı— önündeki ekranda ışıldıyordu. Kızın *Çatalkuyruk* önündeki mağrur ve gülümseyen resmi, tarihler ve kayıtlar, jiu jitsu eğitimi. Julie'nin zamanla Miller'ın hayatının ne kadar önemli bir

bölümünü işgal eder hale geldiği düşünülürse tüm bunlar göze çok az görünüyordu.

Terminalin sol tarafında küçük bir haber akışı kayıp gitmekteydi. Mars ile Kuşak arasındaki savaş her olayın ardından daha bir şid- detlense de Dünya'nın Ceres İstasyonu’yla arasındaki bağları koparması başlıca haberdi. Dünya kendisi gibi bir iç gezegen olan Mars’ın yanında yer almadığı veya en azından Ceres güvenlik kontratını Mars’a teslim etmediğinden Marslı yorumcular tarafından yerden yere vuruluyordu. Kuşak’ın bu duruma verdiği gelişigüzel tepkiler Dünya'nın nüfuzunun yerçekimi kuyusunun dibini boylaması sebebiyle duyulan hazdan tut da Ceres’in tarafsızlığının kaybolmasından doğan kısmi paniğe ve hatta Dünya'nın kendi amaçları doğrultusunda savaşı körüklediği yönündeki komplo teorilerine kadar değişiklik gösteriyordu.

Miller henüz bir hükme varmaktan kaçınıyordu.

“Aklıma hep kilise oturakları gelir.”

Miller dönüp baktı. Yanında oturan adam ağarmış saç perçemleriyle ve yumuşak göbeğiyle kendi yaşlarındaydı. Yüzündeki tebessüm Miller’a onun uzay boşluğunda ruhları kurtaran bir misyoner olduğunu söylüyordu. Veya bunu söyleyen belki de taşıdığı yaka kartı ve İncil’di.

“Koltukları kastediyorum,” dedi misyoner. “Böyle sıra sıra dizili olmaları bana hep kiliseye gitmeyi hatırlatır. Tabii kürsünün yerinde ranzaların olduğu bir kiliseye.”

“Zaten insanın kilisede olduğu gibi burada da uyuyası geliyor,” dedi Miller. Bir sohbet başlattığını bilmesine rağmen kendine hakim olamıyordu. Misyoner bir kahkaha attı.

“Aynı fikirdeyim,” dedi adam. “Kiliseye gider misin?”

“Yıllardır gitmiyorum,” dedi Miller. “Eskiden metodisttim. Sen hangi çeşidi satıyorsun?”

Misyoner buzul çağının Afrika ovalarına kadar dayanan bir zararsızlık hareketiyle ellerini kaldırdı. *Silahsızım; kavga aramıyorum.*

“Ay’daki bir konferans için Eros’a dönüyorum, hepsi bu,” dedi adam. “Vaaz verdiğim günler çok geride kaldı.”

“O günlerin hiç sona ermediğini sanırdım,” dedi Miller.

“Ermezler de. En azından resmi olarak. Ama yıllar sonra denemek ile denememek arasında önemli bir fark bulunmadığını anladığın bir yere gelirsin. Hâlâ seyahat ediyorum. Hâlâ insanlarla konuşuyorum. Bazen Hazreti İsa’dan bahsediyoruz. Bazen de yemek pişirmekten. Biri İsa’yı kabul etmeye hazırsa benim ona dil dökmeme gerek olmuyor. Değilse de laf anlatmanın hiçbir faydası dokunmuyor. O yüzden niye uğraşayım ki?”

“İnsanlar savaştan bahsediyorlar mı?” diye sordu Miller.

“Sıklıkla,” dedi misyoner. ,

“Peki ona anlam verebilen biri çıkıyor mu?”

“Hayır. Bence savaştan asla bir anlam çıkarılamaz. Tabiatımızdaki bir deliliktir. Bazen yineler, bazen de yatışır.”

“Kulağa bir hastalık gibi geliyor.”

“Türe özgü bir illet mi yani?” dedi misyoner, gülerek. “Eh, herhalde ona bakmanın daha kötü yolları da vardır. Korkarım insan olarak kaldığımız sürece bizim ayrılmaz bir parçamız olacak.”

Miller geniş ve yuvarlak surata baktı.

“İnsan olarak kaldığımız sürece mi?” dedi.

“Bazılarımız zaman içinde herkesin meleğe dönüşeceğine inanır,” dedi misyoner.

“Ama metodistlerin değil.”

“Zamanla onların bile,” dedi adam. “Ama herhalde ilk dönüşenlerden olmayacaklar. Peki ya seni bu kilisede uyuklamaya getiren nedir?”

Miller iç geçirerek koltuğun sert arkalığına yaslandı. İki sıra aşağıda genç bir kadın iki oğlana koltukların üzerinde sıçramayı bırakmalarını bağırdı ve duymazdan gelindi. Arkalarındaki bir adam öksürdü. Miller uzun bir nefes alıp yavaşça bıraktı.

“Ceres’te bir polistim,” dedi.

“Ah. Kontrat değişikliği.”

“Öyle,” dedi Miller.

“Şimdi Eros’ta işe mi başlıyorsun?”

“Daha ziyade eski bir arkadaşımı arıyorum,” dedi Miller, ardından sözlerini sürdürerek kendisini şaşırttı. “Ceres’te doğdum. Hayatım boyunca da orada yaşadım. Bu... beşinci mi? Evet, istasyondan beşinci kez ayrılıyorum.”

“Geri dönmeyi planlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Miller. Sesi düşündüğünden daha emin çıkmıştı. “Hayır, galiba hayatımın o bölümü geride kaldı.”

“Bu sana acı veriyor olmalı,” dedi misyoner.

Miller duraksayarak yorumun yerine oturmasını bekledi. Adam haklıydı; acı çekmesi gerekirdi. Sahip olduğu her şey gitmişti. İşi, içinde yaşadığı toplum. Bagajdaki valizinde bulunan tabancası sayılmazsa artık bir polis değildi. Bir daha asla dokuzuncu sektörün sınırındaki Doğu Hindistan yemek arabasından bir şey alıp yiyemeyecekti. Bir daha asla masasına giderken resepsiyon görevlisi ona başıyla selam vermeyecekti. Diğer polislerle barda vakit geçirmeyecek, tuhaf sonuçlanan baskınlarla ilgili müstehcen öyküler dinlemeyecek, yüksek tünellerde uçurtma uçuran çocuklar görmeyecekti. Kendisini iltihap arayan bir doktor gibi yokladı. Şurası acıyor muydu? Kaybını orada hissediyor muydu?

Hayır. Yalnızca baş dönmesini andıracak kadar derin bir huzura kapılıyordu.

“Üzgünüm,” dedi şaşıran misyoner. “Komik bir şey mi söyledim?”

Eros’un bir buçuk milyonluk nüfusu, Ceres’in olağan bir gündeki ziyaretçilerinin sayısından biraz daha fazlaydı. Kabaca bir patates şeklinde olan İstasyonu döndürebilmek çok daha zor olmuştu ve aynı dahili g’ye rağmen yüzey sürati Ceres’inkinden epeyce fazlaydı. Asteroitten çıkıntı yapan eski tersanelerin kocaman örümcek ağlarına benzeyen çelik ve karbon iskeleleri, fazla yakın uçan gemileri uzak tutmak amacıyla ikaz ışıklarıyla ve sensör

çanaklarıyla bezeliydi. Eros'un içindeki mağaralar Kuşak'ın doğduğu yer olmuştu. İşlenmemiş cevherler eritme fırınlarına, sonra tavlama platformlarına, oradan da su tankerlerinin ve gaz toplayıcıların ve maden gemilerinin omurgalarına taşmıyordu. Eros insanlığın uzaya açılan ilk neslinin ana limanı olmuştu. Oradan bakıldığında güneş diğer milyarlarcası gibi sadece parlak bir yıldızdan ibaretti.

Kuşak'ın ekonomisi durduğu yerde durmamıştı. Ceres İstasyonu yeni rıhtımlarla, daha büyük bir endüstriyel destekle ve daha fazla insanla dönüyordu. Nakliyat ticareti Ceres'e taşınırken Eros gemi imalatının ve onarımının bir merkezi olarak kalmıştı. Sonuç fizik kuralları kadar tahmin edilebilirdi. Ceres'te bir geminin uzun süre limanda kalması zaman ve para kaybetmek anlamına gelir ve yanaşma ücretleri bunu yansıtırdı. Eros'taysa bir gemi trafik akışını bozmaksızın haftalarca, hatta aylarca bekleyebilirdi. Bir mürettebat gevşeyecek, stres atacak, bir süreliğine birbirinden ayrı kalacak bir yer istiyorsa uğraması gereken liman Eros'tu. Ve yanaşma ücretlerinin düşük olduğu Eros İstasyonu'nda ziyaretçilerden para koparmanın başka yolları bulunmuştu: kumarhaneler, genelevler, atış poligonları. Zaaflar tüm ticareti biçimleriyle Eros'ta kendilerine bir ev bulur, yerel ekonomi Kuşaklıların arzularıyla beslenen bir mantar gibi çiçek açardı.

Yörüngesel mekaniklerde yaşanan şanslı bir aksaklık Miller'i oraya *Rocinante'den* yarım gün önce ulaştırdı. Miller ucuz kumarhaneleri, afyonlu bar ve seks kulüplerini, erkek veya kadınların birbirlerini dövermiş gibi yaparak kalabalığı coşturduğu gösteri dövüşü alanlarını gezdi. Bunu yaparken yanında Julie'nin de olduğunu, kızın kendisininkine benzeyen muzip bir tebessümle koca koca hareketli tabelaları okuduğunu hayal etti.

KUŞAK SERBEST DÖVÜŞ ŞAMPİYONLUĞUNU ALTI YILDIR ELİNDE TUTAN RANDOLPH MAX, ÖLÜMÜNE BİR DÖVÜŞTE MARSLI KIVRIN CARMICHAEEE KARŞI!

Eminim şike yapılmaz, diye alaycı bir üslupla zihninde konuştu Julie.

Hangisi kazanacak çok merak ediyorum, diye düşündü Miller ve kızın kahkaha attığını hayal etti.

Miller bir makarna arabasında mola verip iki yeni yenlik bir külahta siyah soslu ve yumurtalı erişte satın aldı. O sırada bir el omzunu kavradı.

“Dedektif Miller,” dedi tanıdık bir ses. “Sanırım yetki alanının dışındasın.”

“Müfettiş Sematimba,” dedi Miller. “Bir yaşıma daha girdim. Niye arkamdan öyle sinsice yaklaşıp da beni altıma kaçırtıyorsun?”

Sematimba güldü. Kuşaklılar arasında bile uzun boylu olan adam, Miller’ın hayatında gördüğü en koyu renkteki tene sahipti. Sematimba ile Miller yıllar önce epey çirkin bir olayda beraber çalışmışlardı. Özel imalat uyuşturucu satan bir kaçakçı, tedarikçisiyle arasındaki bağları koparmıştı. Ceres’te üç kişi çapraz ateş arasında kalmış ve kaçakçı bir gemiye atlayıp Eros’a kaçmıştı. İstasyonlardaki farklı güvenlik güçlerinin sahip olduğu geleneksel rekabetçilik anlayışı ve karşılıklı inatlaşma yüzünden suçlunun paçayı kurtarmasına ramak kalmıştı. Yalnızca Miller ve Sematimba şirket kanalları dışında iş birliği yapmaya razı olmuşlardı.

“Seni Kuşak’ın merkezi, şanın ve gücün doruğu Eros’a getiren nedir?” diye sordu Sematimba, ince bir çelik tırabzana yaslanıp eliyle tüneli işaret ederek.

“Bir ipucunu takip ediyorum,” dedi Miller.

“Buranın iyice suyu çıktı,” dedi Sematimba. “Protogen çekildiğinden beri durum iyiden iyiye kötüye gitti.”

Miller eriştelerden birini emerek ağzına çekti.

“Yeni kontrat kimde?” diye sordu.

“CPM,” dedi Sematimba.

“Hiç duymadım.”

“*Carne Por la Machina”* diyen Sematimba çok abartılı gözüken erkeksi bir ifade takındı. Yumruğunu göğsüne vurup hırıldadı, sonra da taklide son verip başını iki yana

salladı. “Ay’dan gelen yeni bir şirket. Sahaya çoğunlukla Kuşaklıları sürüyor. Kendilerini çetin ceviz göstermeye çalışıyorlar ama hemen hemen hepsi amatör. Havlayıp da ısırmayan cinsten. Protogen’in iç gezegenlerden olması sorun yaratsa da işlerini ciddiye alıyorlardı. Arada bir kafa kırıyorlar ama huzuru da sağlıyorlardı. Bu yeni yavşaklarsa bugüne kadar birlikte çalıştığım en rüşvetçi haydutlar, idare meclisinin kontratı yenileyeceğini hiç sanmıyorum. Bunu benden duymuş olma ama öyle.”

“Eski bir ortağım Protogen’e katıldı,” dedi Miller.

“Protogen o kadar kötü değil,” dedi Sematimba. “Bazen boşanmada keşke onları seçseydim diyorum.”

“Niye seçmedin?” diye sordu Miller.

“Nasıldır bilirsin. Ben buralıyım.”

“Bilirim,” dedi Miller.

“Gösteriyi kimin yönettiğinden haberin olmadığına göre iş aramıyorsun.”

“Hayır,” dedi Miller, “izindeyim. Bugünlerde zevk için seyahat ediyorum.”

“Ona yetecek kadar paran var mı?”

“Pek sayılmaz. Ama ucuza kaçmaya itirazım yok. En azından bir süreliğine. Hiç Juliette Mao diye birini duydun mu? Julie adını kullanıyor.”.

Sematimba başını iki yana salladı.

“Mao-Kwikowski Ticaret,” dedi Miller. “Kız kuyudan çıkıp buraya yerleşmiş. DGİ. Bir adam kaçırma vakasıydı.”

“Ne yani, artık değil mi?”

Miller duvara yaslandı. Hayalindeki Julie kaşlarım kaldırdı. “Üstlendiğimden beri dava biraz değişti,” dedi Miller. “Başka bir şeyle bağlantılı olabilir. Büyük bir şeyle.”

“Ne kadar büyük?” dedi Sematimba. Yüzündeki esprili ifade tamamen kaybolmuştu. Artık bütünüyle bir polisti. Miller’dan başka biri olsa adamın boş bakışlı, neredeyse öfkeli suratını yıldırıcı bulurdu.

“Savaş,” dedi Miller.

Sematimba kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hiç komik değil,” dedi.

“Şaka yapmıyorum.”

“Seni bir dost olarak görüyorum ihtiyar,” dedi Sematimba. “Ama buralarda sorun çıksın istemiyorum. Ortalık zaten toz duman.”

“Dikkat çekmemeye çalışırım.”

Sematimba kafa salladı. O sırada tünelin ilerisinden alarm sesleri yükseldi. Bir çevresel alarmın kulakları sağır edici uğultusu değil; yalnızca bir güvenlik alarmı. Sematimba, öyle yapmak insan, bisiklet ve yemek arabası kalabalığının ötesini görmesini sağlayacakmış gibi gözlerini kısarak o tarafa baktı.

“Gidip baksam iyi olacak,” dedi adam bıkkın bir üslupla. “Herhalde sevgili meslektaşlarımdan biri keyfi biçimde bir yerin camlarını kırıyordun ”

“Böyle bir takımın parçası olmak kim bilir ne güzeldir,” dedi Miller.

“Sen ne anlarsın,” dedi Sematimba, gülümseyerek. “Bir ihtiyacın olursa...”

“Aynen,” dedi Miller ve aynasızın o insan kalabalığının içine dalmasını seyretti. Sematimba iri yarı bir adamdı, fakat yoldan geçen kalabalığın alarm sesine yönelik toplu sağırlığı onu olduğundan küçük gösteriyordu. *Okyanustaki bir taş*, derdi bir deyim. Milyonlarcasının arasındaki bir yıldız.

Miller saate baktı, sonra da umumi yanaşma kayıtlarını açtı. Yanaşacak gemiler listesindeki *Rocinante* rötar yapacakmış gibi gözükmüyordu. Miller eriştelerinden sonuncusunu da emerek ağzına çekti, içi incecik bir siyah sos katmanıyla kaplı köpük külahı bir umumi geri dönüştürücüye attı, en yakındaki erkekler tuvaletini buldu ve orada işi bitince aheste adımlarla kumarhaneler katına yollandı.

Eros’un mimarisi doğumundan bu yana değişmişti. Bir zamanlar Ceres gibiyken —en geniş bağlantı yoluyla paralel olarak uzanan birbirine geçmiş tüneller— daha sonra

paranın nereden aktığını öğrenmişti. Artık tüm yollar kumarhaneler katına çıkıyordu. Bir yere gitmek istersen ışıkların ve ekranların yarattığı geniş bir balina karnının içinden geçmen gerekiyordu. Poker, yirmibir, rulet, tutulup karnı yarılacak ödül alabalıklarıyla dolu yüksek balık tankları, mekanik kumar aletleri, elektronik kumar aletleri, cırcırböceği yarışları, barbut, hileli kabiliyet testleri. Yanıp sönen ışıklar, dans eden neon palyaçolar ve video ekranlarından verilen reklamlar gözlere hücum ediyordu. Yüksek sesli sahte kahkahalar ve şen ıslıklar ile ziller insanı hayatının en zevkli saatlerini geçirdiğine inandırmaya çalışıyordu. Bir yandan da küçücük bir alanda toplanmış binlerce insanın kokusu, koridor boyunca ağır ağır ilerleyen yemek arabalarından alınabilecek tankta üretilmiş bol baharatlı etin kokusuyla yarışıyordu. Açgözlülük ve kumarhane tasarımları Eros'u mimari bir ağıla dönüştürmüştü.

Bu tam da Miller'ın ihtiyaç duyduğu şeydi.

Limandan gelip kumarhaneler katına çıkan metro İstasyonunun altı adet geniş kapısı vardı. Miller tanga giyen ve göğüslerini açıkta bırakan yorgun görünümlü bir kadının sunduğu içkiyi kabul edip altı kapının tamamını da gösteren bir ekranın önünde yer buldu. *Rocinante* mürettebatının o kapılardan birini kullanmaktan başka bir seçeneği yoktu. Miller cep terminalini kontrol etti. Yanaşma kayıtları geminin on dakika önce geldiğini gösteriyordu. Miller içkisini yudumlarmış gibi yapıp beklemeye koyuldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm: Holden

Eros'un kumarhaneler katı, duyulara yapılan topyekûn bir saldırı gibiydi. Holden bundan nefret etti.

"Buraya bayıldım," dedi Amos, sırıtarak.

Holden gülüşüp bağrışan orta yaşlı, sarhoş kumarbazların oluşturduğu bir insan yumağını iterek geçti ve bir sıra halinde uzanan dakika başı ödemeli duvar terminallerinin bulunduğu küçük bir boşluğa çıktı,

"Amos," dedi, "gideceğimiz kat bu kadar turistik değil; o yüzden arkamızı kolla. Aradığımız pansiyon kötü bir mahallede."

Amos kafa salladı. "Anlaşıldı Kaptan."

Naomi, Alex ve Amos onu gözlerden saklarlarken Holden elini arkasına atıp kemerini rahatsız edici bir biçimde sıkıştıran tabancayı düzeltti. Eros polisleri silah taşıyarak ortalıkta gezmenlere müsamaha göstermeseler de Holden'ın "Lionel Polanski" adlı kişiyi silahsız bir halde aramaya hiç niyeti yoktu. Amos ve Alex de onun gibi silahlıydı, fakat Amos kendisininkini ceketinin sağ cebinde taşıyor ve elini oradan hiç çekmiyordu. Silah taşımayı kesinlikle reddeden tek kişi Naomi'ydi.

Holden grubu yakınlardaki yürüyen merdivenlere doğru götürürken geriden gelen Amos arada bir arkalarına göz gezdiriyordu. Eros'un kumarhaneleri bitmek bilmez gibi gözüken üç kat boyunca uzanıyordu ve mümkün olduğu kadar hızlı yürümelerine rağmen gürültüden ve

kalabalıklardan uzaklaşmaları yarım saatlerini aldı. Meskun bir mahalle olan bir yukarıdaki kat, kumarhanelerin kargaşa ve gürültüsünden sonra insanı afallatacak kadar sessiz ve tertipliydi. Holden içinde hoş bir eğreltiotu demetinin bulunduğu büyük bir saksının kenarına oturup soluklandı.

“Ben de senin gibiyim Kaptan. Orada beş dakika geçirmek bile başımı ağrıtmaya yeter,” dedi Naomi, onun yanına oturarak.

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” dedi Amos. “Keşke daha çok vaktimiz olsaydı. Tycho’dayken Alex ve ben kumar masalarındaki o kerizlerden neredeyse bin kafa kopardık. Herhalde buradan milyoner olarak ayrılırız.”

“Bak onu iyi bildin,” dedi Alex ve iri yarı tamircinin omzuna hafif bir yumruk attı.

“Eh, şu Polanski işi boş çıkarsa gidip kumar masalarında bizim için bir milyon dolar kazanmanıza izin veriyorum. Ben sizi gemide beklerim,” dedi Holden.

Metro sistemi ilk kumarhane katında sona eriyor ve bulundukları kata kadar da yeniden başlamıyordu. Paranızı masalarda harcamamayı seçebilirdiniz, fakat öyle yaptığınız için de cezalandırılmaktan kaçamazdınız. Mürettebat bir vagona binip Lionel’ın oteline doğru yola çıktığında Amos gidip Holden’ın yanına oturdu.

“Biri bizi takip ediyor Kaptan,” dedi sohbet havasında. “İki vagon arkamıza binene kadar emin değildim. Kumarhanelerde de peşimizdeydi.”

Holden iç geçirip yüzünü avuçlarına gömdü.

“Peki neye benziyor?” diye sordu.

“Kuşaklı. Ya ellilerinde, ya da kırklarında ama çabuk yıpranmış. Beyaz gömlek, koyu renk pantolon. Gülünç bir şapka takıyor.”

“Polis mi?”

“Kesinlikle. Ama silah kılıfı göremedim,” dedi Amos.

“Pekala. Gözün üzerinde olsun ama şimdilik endişelenmeye gerek yok. Burada yasadışı hiçbir şey yapmıyoruz,” dedi Holden.

“Yani çalıntı bir Mars savaş gemisiyle gelmemiz dışında mı efendim?” diye sordu Naomi.

“Tüm evraklarının ve sicil verilerinin *tamamen yasal* olduğunu söylediği *tamamen yasal* gaz taşıyıcımızı mı kastediyorsun?” diye ince bir tebessümle karşılık verdi Holden. “Hilemizi fark etmiş olsalardı peşimizde dolanmayıp bizi rıhtımda durdururlardı.”

Duvardaki bir reklam ekranı, çakan şimşeklerle bezeli alacalı bulutların harikulade bir manzarasını gösterdi ve Holden’ı Titan’da- ki kubbeli tatil merkezlerinde olağanüstü bir tatil geçirmeye teşvik etti. Holden hayatı boyunca hiç Titan’da bulunmamıştı. Ansızın oraya gitmeyi çok istedi. Birkaç hafta boyunca geç saate kadar uyumak, lüks lokantalarda yemek yemek ve bir hamağa uzanarak Titan’ın rengarenk atmosferinin yukarıda fırtınalar koparmasını seyretmek kulağa çok hoş geliyordu. Eh, madem ki fantezi kuruyordu, ellerinde bir çift meyveli içkiyle hamağına doğra yürüyen Naomi’yi de araya sokuverdi.

Naomi ağzını açarak fanteziyi mahvetti.

“Durağımıza geldik,” dedi kadın.

“Amos, dostumuzu gözle ve bak bakalım trenden bizimle beraber inecek mi,” dedi Holden, yerinden kalkıp kapıya doğru yönelirken.

Trenden indikten ve koridordan aşağı bir düzine adım yürüdükten sonra Amos fısıldadı. “Evet,” dedi Holden’ın arkadan. *Hay aksi.* Eh, takip edildikleri kesindi; fakat gidip Lionel’a bakmamaları için de bir sebep yoktu. Fred onlara *Scopuli*’nin sahibi gibi davranan kişiye herhangi bir şey yapmalarını söylememişti. Sırf bir kapıyı çaldılar diye de tutuklanamazlardı ya. Holden yürürken yüksek ve şen bir ezgiyle ıslık tutturarak gerek mürettebatına, gerekse de peşlerindeki kişiye hiçbir şeyden endişe duymadığını gösterdi.

Pansiyonu görünce ıslığı sonlandırdı.

Loş ve köhne bina tam da insanların soyuldukları veya daha kötü şeylere maruz kaldıkları türden bir yerdi. Kırık

ışıklar karanlık köşeler yaratıyordu ve görünürde tek bir turist bile yoktu. Holden dönüp Alex ile Amos'a manalı bir bakış attı ve Amos elini biraz daha cebine soktu. Alex de pardösüsünün altına uzandı.

Bir ucunda üstü dergilerle kaplı bir sehpa ve onun yanında bir çift koltuk bulunan lobi çoğunlukla boş alandan ibaretti. Uykulu gözüken yaşlıca bir kadın o dergilerden birini okumaktaydı. Karşı duvara gömülü olan asansörler, üstünde MERDİVEN yazan bir kapının yanında yer alıyordu. Ortadaki bir kayıt masasında gerçek bir resepsiyon görevlisinin yerine konmuş dokunmatik bir ekran, misafirlerin odaları için ödeme yapmalarına imkân sağlıyordu.

Holden masanın yanında durdu ve dönüp koltukta oturan kadına bir göz attı. Kadının saçları ağarmaktaysa bile hoş yüz hatlarına ve atletik bir vücut yapısına sahipti. Bu böyle bir pansiyonda raf ömrünün sonlarına yaklaşan bir hayat kadını anlamına gelirdi. Kadın onun bakışlarını ısrarla yok saydı.

"Adam hâlâ peşimizde mi?" diye usulca sordu Holden.

"Dışarıda bir yerde durdu. Herhalde şu anda kapıyı gözetliyordur," cevabını verdi Amos.

Holden kafa sallayıp kayıt ekranındaki sorgulama düğmesine bastı. Basit bir menü sayesinde Lionel Polanski'nin odasına mesaj yollayabilirlerdi; fakat Holden sistemden çıktı. Lionel'ın hâlâ pansiyonda olduğunu öğrenmişlerdi ve Fred onlara oda numarasını daha önceden vermişti. Birileri bir oyun oynuyorsa Holden kapıyı çalmadan önce onları haberdar etmenin anlamı yoktu.

"Tamam, adamımız hâlâ burada. Artık—" dedi Holden, sonra da koltuktaki kadını Alex'in yanı başında dururken görünce sustu. Kadının yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu.

"Benimle gelmeniz gerek," dedi kadın, sert bir sesle. "Yavaşça merdivenlere doğru yürüyün ve benimle aranızda en az üç metre mesafe bulunsun. Dediğimi hemen yapın."

"Polis misin?" diye kıpırdamadan sordu Holden.

“Silahı olan biriyim,” diyen kadının sağ elinde âdeta bir sihirbazlık numarası yaparcasına küçük bir silah belirdi. Silahı Alex’in başına doğrulttu. “O yüzden dediğimi yapın.”

Kadının küçük, plastik silahına bir tür pil takımı bağlıydı. Amos kendi ağır fişek atarını çıkarıp kadının suratına hedefledi.

“Benimki daha büyük,” dedi adam.

“Amos, sakın—” dedi Naomi, fakat o daha fazlasını söyleyeme- den merdiven kapısı çarparak açıldı ve kompakt otomatik silahlarla donanmış yarım düzine erkek ile kadın onlara silahlarını bırakmalarını bağırarak odaya doluştu.

Holden ellerini kaldırmaya başladığı sırada içlerinden biri ateş açtı. Silah, mermileri öyle hızlı kustu ki çıkan ses bir zımpara kâğıdının yırtılmasını andırıyordu; her bir atışı ayrı ayrı işitmek mümkün değildi. Amos kendini yere attı. Göğsünde bir dizi mermi deliği beliren şok tabancalı kadın son kez çıkardığı hafif bir sesle sırtüstü devrildi.

Holden uzanıp Naomi’yi elinden tuttu ve onu kayıt masasının arkasına çekti. Diğer gruptaki biri, “Ateş etmeyin! Ateş etmeyin! ” diye bağırsa da Amos yattığı yerden karşılık vermeye başlamıştı bile. Bir acı nidası ile bir küfür Holden’a tamircinin muhtemelen birini vurmuş olduğunu söyledi. Masaya doğru yuvarlanan Amos, zemini ve duvarı paramparça edip masayı şiddetle sarsan bir mermi yağmurundan son anda kaçındı.

Holden elini silahına attı, fakat arpacık beline takıldı. Silaha asılarak iç çamaşırını yırttı, sonra da masanın köşesine kadar emekleyip dışarı baktı. Koltuklardan birinin öteki tarafında bulunan Alex bembeyaz bir suratla ve silahı çekili olarak yerde yatıyordu. Holden ona bakarken koltuğa isabet eden bir yaylım ateşi havaya dolgu maddesi saçtı ve koltuğu delip geçerek Alex’in başının topu topu yirmi santim yukarısında yan yana delikler açtı. Pilot tabancasını koltuğun köşesinden uzattı ve bas bas bağırarak körü körüne altı kez ateş etti.

“Orospu çocukları!” diye bağırdı Amos, ardından yuvarlanarak masanın arkasından çıktı. İki defa daha ateş etti ve karşı ateş başlamadan önce yine yuvarlanarak geri kaçtı.

“Neredeler?” diye ona seslendi Holden.

“ikisi vuruldu, diğerleri merdivendeler!” diye karşılık ateşinin arasından bağırarak cevap verdi Amos.

Bir anda Holden’ın dizinin hemen yanına bir dizi mermi çarpıp yerden sekti. “Kahretsin, biri yandan saldırıyor!” diye haykırdı Amos, sonra da masanın arkasına daha da sinerek atışlardan sakındı.

Holden masanın diğer tarafına kadar sürünüp etrafa bir göz attı. Biri başını aşağıda tutarak otelin girişine doğru hızla ilerliyordu. Holden masanın arkasından uzanarak ona iki kez ateş etti, fakat merdiven kapısından ateş açan üç silah onu yerine dönmeye zorladı.

“Alex, girişe yaklaşan biri var!” diye avazı çıktığı kadar bağıran Holden, çapraz ateşe alınarak hep birlikte delik deşik edilmeden önce pilotun düşmanı vurabilmesini umuyordu.

Girişin oradan bir tabanca üç kez patladı. Holden oraya bir göz atma riskine girdi. Gülünç şapkalı takipçileri elindeki silahla kapının yanına çökmüştü ve makineli tüfeğiyle yandan gelen saldırgan onun ayakları dibinde hareketsiz yatıyordu.

“Hiç kimse şapkalı adamı vurmasın!” diye bağırdı Holden ve masanın arkasına geri çekildi.

Amos sırtını masaya dayayıp tabancasının şarjörünü çıkardı. “Herif herhalde polistir,” dedi, yenisini bulmak için ceplerini yoklarken.

“Özellikle bir polisi vurmayın,” dedi Holden, ardından merdiven kapısına doğru birkaç el daha ateş etti.

“Hepsi polis olabilir,” dedi silahlı çatışmayı o âna kadar kollarıyla başını örterek yerde geçirmiş olan Naomi.

Holden birkaç el daha ateş ettikten sonra başını iki yana salladı.

“Polisler küçük, kolay saklanabilir makineli tüfekler taşıyıp da insanlara merdivenlerde pusu kurmazlar. Öylelerine ölüm timleri denir,” diye konuşmasına rağmen sözlerinin çoğu merdivenlerin oradan gelen bir yaylım ateşin arasında boğuldu. Sonrasında birkaç saniyelik bir sessizlik çöktü.

Holden başını masanın arkasından çıkarmıştı ki kapının kapandığını gördü.

“Galiba kaçıyorlar,” dese bile silahını kapıya doğrultmayı sürdürdü. “Bir yerlerde başka bir çıkış olmalı. Amos, gözünü kapıda tut. Açılırsa ateş et.” Naomi’nin omzuna dokundu. “Yerde kal.” Holden harap haldeki kayıt masasının arkasından çıktı. Masanın ön cephesi darmadağın olmuştu ve altındaki taş açıkça görülüyordu. Holden silahını namlusu yukarı bakacak şekilde tutarak ellerini iki yana açtı. Şapkalı adam doğruldu, ayaklarının dibindeki cesede düşünceli gözlerle baktı ve Holden yanına yaklaşırken kafasını kaldırdı.

“Sağ ol. Benim adım Jim Holden. Sen kimsin?”

Adam kısa bir süreliğine konuşmadı. Konuştuğundaysa sesi sakin, hatta neredeyse bitkindi. “Polisler yakında burada olur. Birini aramam lazım, yoksa hep beraber hapsi boylayacağız.”

“Sen de polis değil misin?” diye sordu Holden.

Diğer adam bir kahkaha patlattı; çıkan ses buruk ve kısa olmasına rağmen altında gerçek bir neşe yatıyordu. Anlaşılan Holden komik bir şey söylemişti.

“Hayır. Adım Miller.”

Yirmi Dördüncü Bölüm: Miller

Miller ölü adama —az önce öldürdüğü adama— bakıp bir şeyler hissetmeye çalıştı. Kalbinin hızla atmasına sebep olan adrenalin boşalması hâlâ etkisini sürdürüyordu. Beklenmedik bir silahlı çatışmaya girmenin verdiği bir şaşkınlık hissi de vardı. Fakat bunların ötesinde zihni o eski analiz alışkanlığına çoktan geri dönmüştü. Holden ile mürettebatı tehdit altında olduklarını düşünmesinler diye ana odaya konmuş bir bitki. Kadına destek vermek için merdivenlerde bekleyen bir grup mermi manyağı serseri. Başarısızlıkla sonuçlanan bir pusu.

Baştan savma bir çaba gösteriliyordu. Pusu ya ne yaptıklarını bilmeyen, ya da onu doğru düzgün yapacak zamana ve kaynaklara sahip olmayan insanlarca kurulmuştu. Böyle doğaçlama yapılmasaydı Holden ve üç ahbabı esir alınmış veya öldürülmüş olurdu. Tabii kendisi de onlarla birlikte.

Canterbury'nin dört kazazedesi ilk kez bir baskına giden acemi polisler gibi silahlı çatışmanın kalıntıları arasında dikiliyordu. Miller belirli bir şeye bakmaksızın her şeye birden bakarken zihninin yarım adım geri çekildiğini hissetti. Holden video yayınlarında göründüğünden daha ufak tefekti. Tabii bu şaşırtıcı olmamalıydı; adam bir Dünyalı'ydı. Ayrıca duygularını saklamada beceriksiz olabilecek türden bir suratı vardı.

"Sağ ol. Benim adım Jim Holden. Sen kimsin?"

Miller altı farklı cevap düşündü ve hepsini bir kenara itti. Diğerlerinden biri —iri yarı, sağlam yapılı, dazlak bir adam— Miller'ınkiler gibi odaksız bakan gözlerle odada volta atıyordu. Holden'ın dört kişilik grubunda daha önce ciddi bir silahlı çatışmaya girmiş tek kişi oydu.

"Polisler yakında burada olur," dedi Miller. "Birini aramam lazım, yoksa hep beraber hapsi boylayacağız."

Diğer adam —daha ince, daha uzun boylu, görünüşüne bakılırsa Doğu Hindistanlı— az önce bir koltuğun arkasında saklanmaktaydı. Şimdiyse kocaman açılmış panik dolu gözlerle dizleri üstünde oturuyordu. Aynı bakış Holden'da da olmasına rağmen o kendini kontrol etmede daha başarılıydı. *Lider olmanın külfeti*, diye aklında geçirdi Miller.

"Sen de polis değil misin?"

Miller bir kahkaha attı.

"Hayır," dedi. "Adım Miller."

"Peki," dedi kadın. "O insanlar az önce bizi öldürmeye çalıştılar. Bunu neden yaptılar?"

Miller daha dönüp de kadına bakmadan Holden onun sesine doğru yarım adım atmıştı bile. Kadının yüzü kıpkırmızı kesilmiş, dolgun dudaklarıysa sıkılmaktan incelip solmuştu. Kuşak'ın eritme potası için bile çok çeşitli bir ırksal karışım görülüyordu yüz hatlarında. Elleri titremiyordu. En çok tecrübe iri yarı adamdaydı; fakat Miller en iyi içgüdülerin bu kadında olduğuna karar verdi.

"Evet," dedi Miller. "Onu ben de fark ettim."

Miller cep terminalini çıkarıp Sematimba'yı aradı. Aynasız, yapılan çağrıyı birkaç saniye sonra kabul etti.

"Semi," dedi Miller. "Bunun için çok üzgünüm ama hani dikkat çekmeyecektim ya?"

"Evet?" dedi yerel polis, sözcüğü iyice uzatarak.

"Olmadı. Bir arkadaşımla buluşmaya gidiyordum..."

"Demek bir arkadaşınla buluşmaya gidiyordun," diye tekrarladı Sematimba. Kolları ekranda gözükmemesine rağmen Miller adamın onları göğsünde kavuşturduğunu hayal edebiliyordu.

“Ve yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir grup turist gördüm. İşler çığırından çıktı.”

“Neredesin?” diye sordu Sematimba. Miller ona istasyon katını ve adresini verdi. Sematimba eskiden Miller’ın da gereçleri arasında yer alan bir dahili iletişim yazılımını kullanırken uzun bir duraksama yaşandı. Adam göğsünü titreterek uzun uzun iç geçirdi. “Hiçbir şey görmüyorum. Hiç ateş edildi mi?”

Miller etraflarındaki kargaşaya ve harabeye baktı, ilk atışın ardından bin farklı alarmın çalması, güvenlik güçlerinin sürü halinde olay yerine üşüşmesi gerekirdi .

“Birkaç kez,” dedi Miller.

“Garip,” dedi Sematimba. “Orada kal. Yanına geliyorum.”

“Tamamdır,” dedi Miller ve bağlantıyı kesti.

“Peki,” dedi Holden. “Kimdi o?”

“Gerçek polis,” dedi Miller. “Yakında burada olurlar. Her şey yoluna girecek.”

Sanırım girecek. Miller durumla hâlâ içeriden biriymiş, makinenin bir parçasıymış gibi başa çıktığını fark etti. Bu artık doğru değildi ve böyle davranmak olumsuz sonuçlara yol açabilirdi.

“Bu adam bizi takip ediyordu,” dedi kadın, Holden’a. Ardından Miller’a döndü. “Bizi takip ediyordun.”

“Evet, ediyordum,” dedi Miller Sesinin acıklı çıktığını düşünmese de gruptaki iri yarı adam başını iki yana salladı.

“Seni şapkan ele verdi,” dedi o adam. “Göze batıyordu.”

Miller basık tepeli şapkasını çıkarıp gözden geçirdi. Kendisini fark edenin o iri yarı adam olması doğaldı. Diğer üçü becerikli birer amatördü ve Holden’ın bir zamanlar BM Donanması’nda görev aldığını Miller zaten biliyordu. Fakat Miller iri yarı adamın sabıka kaydının epey renkli olduğundan emindi.

“Bizi niçin takip ediyordun?” diye sordu o adam. “Bize ateş edenlere ateş ettiğin için minnettarız ama o ilk kısmı çok merak ediyorum.”

“Sizinle konuşmak istiyordum, dedi Miller. “Birini arıyorum da.”

Bir duraksama oldu. Holden gülümsedi.

“Belli birini mi?” diye sordu.

*“Scopuli”*nin bir tayfasını,” dedi Miller.

“Scopuli mi?” dedi Holden. Yanındaki kadına göz atacakmış gibi oldu, fakat vazgeçti. Bu davranışının altında yatan bir şey vardı. *Scopuli* onun için Miller’ın haberlerde gördüğünden daha büyük bir anlam taşıyordu.

“Gemiye çıktığımız zaman içinde kimse yoktu,” dedi kadın.

“Ha siktir,” dedi koltuğun arkasında titreyerek bekleyen adam. Silahlı çatışma sona erdiğinden beri ilk defa konuşuyordu ve bunu ardı ardına beş-altı kez tekrarladı.

“Peki ya siz?” diye sordu Miller. *“Donnager* patladıktan sonra Tycho’ya gittiniz ve şimdi de buradasınız. O niye?”

“Bunları nereden biliyorsun?” dedi Holden.

“Bilmek benim işim,” dedi Miller. “Eh, eskiden öyleydi.”

Verdiği cevap Dünyalı’yı tatmin etmiş gibi gözükmedi. Holden’ın arkasına geçmiş olan iri yarı adamın yüz ifadesinde dostane bir kod gizliydi: Sorun çıkana kadar soran çıkarmam; o zaman da tam çıkarırım. Miller kısmen iri yarı adama, kısmen de kendi kendine kafa salladı.

“Sizin *Donnager’*da ölmediğinizi söyleyen bir DGİ bağlantım vardı,” dedi.

“Ne yani, bunu sana açık açık söylediler mi?” diye soran kadının sesi bastırılan bir öfkeyle doluydu.

“Adam o sırada beni bir şeye ikna etmeye çalışıyordu,” dedi Miller. “Her neyse; bunu duyduktan sonra oradan yola çıktım. Ve yaklaşık on dakika içinde Eros güvenliğinin hepimizi birden hapse atmamasını sağlayacağım. O yüzden bana söylemek istediğiniz herhangi bir şey varsa —mesela burada ne aradığınız gibi— şu an tam zamanı.”

Sessizliği bozan tek şey silahlı çatışmadan arta kalan tozu dumanı temizlemeye çalışan hava dönüştürücülerin gürültüsüydü. Titrek adam ayağa kalktı. Duruş biçiminde

askerliği çağrıştıran bir şey vardı. Miller onun eskiden orduda bulunduğunu, fakat bir piyade olmadığını tahmin etti. Belki de donanmadaydı. Ayrıca ilk bakışta Marslı gibi gözüküyordu; onlardan bazılarının sahip olduğu bir şiveye sahipti.

“Boş ver be Kaptan,” dedi iri yarı olanı. “Bizim için o herifi vurdu. Yavşağın teki olabilir, ama bana uyar.”

“Teşekkürler Amos,” dedi Holden. Miller bu bilgiyi bir kenara not etti. İri kıyımın adı Amos’tu. Holden ellerini arkasına götürerek tabancayı tekrar beline taktı.

“Biz de burada birini arıyoruz,” dedi. “Muhtemelen *Scopuli*’den birini. Herkes bize ateş etmeye karar verdiğinde oda numarasını kontrol ediyorduk.”

“Burada mı?” dedi Miller. Damarlarına bir tür duygu karışıyordu. Umut değil; korku. *“Scopuli*’den biri şu an bu pansiyonda mı?”

“Öyle sanıyoruz,” dedi Holden.

Miller pansiyon lobisinin ön kapısından dışarı baktı. Tünelde küçük ve meraklı bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Göğüslerde kavuşturulmuş kollar, endişeli bakışlar. Miller o insanların ne hissettiklerini biliyordu. Sematimba ve polisleri yoldaydılar. Holden ile mürettebatına saldıran adamlar yeni bir saldırı düzenlemiyorlarsa bile bu oradan gittikleri anlamına gelmiyordu, ikinci bir dalga gelebilirdi. Daha iyi bir konumda mevzilenerek Holden’ın yaklaşmasını bekliyor olmaları da mümkündü.

Fakat ya Julie şu an buradaysa? Miller nasıl bu kadar yol teptikten sonra lobide kalabilirdi? Silahını halen elinde tuttuğunu fark edince şaşırdı. Davranışı hiç profesyonelce değildi. Onu kılıfına sokması gerekirdi. Çekili diğer tek silah Marslınınkiydi. Miller başını iki yana salladı. Dikkatsizlik ediyordu. Öyle yapmaktan vazgeçmesi lazımdı.

Yine de tabancadaki şarjörün yarıdan fazlası doluydu.

“Hangi oda?” diye sordu.

Pansiyonun koridorları ince ve sıkışıktı. Duvarlarda ambar boyalarının o eskimeyen ışıltısı vardı ve karbon-silikat örgüsüyle üretilmiş olan halı, altındaki çıplak taştan daha yavaş aşınırdı. Miller ile Holden önden giderlerken kadınla Marslı —adları Naomi ve Alex'ti— onların peşinden geliyor, en arkada da ara sıra başını çevirip geriyi kolaçan eden Amos yürüyordu. Miller kendisinin ve Amos'un diğerlerini nasıl güvende tuttuklarının anlaşılıp anlaşılmadığını merak etti. Bunun farkındaymış gibi gözüken Holden durumdan rahatsız gibiydi ve arayı açıp duruyordu.

Odaların fiberglas laminanttan yapılma kapıları birbirinin aynıydı ve binlercesinin aynı anda üretilebileceği kadar inceydi. Miller kariyeri boyunca onlar gibi yüzlercesini tekmeleyerek açmıştı. Kapılardan bazıları uzun süreli kiracılar tarafından dekore edilmişti— gerçek olamayacak kadar kırmızı çiçeklerin yer aldığı bir resimle, eskiden ipli bir kalemin bağlı olduğu bir yazı tahtasıyla, hafifçe parlayan bir sonsuzluk döngüsünün içinde esprisini yapan müstehcen bir karikatürün ucuz bir taklidiyle.

Bulundukları yer taktiksel bakımdan tam bir kâbustu. Pusu kuran bir kuvvet önlerindeki ve arkalarındaki kapılardan çıkıp ateş açacak olursa beşi birden saniyeler içinde katledilirdi. Fakat havada hiç mermi uçmadı ve açılan tek kapıdan dışarı gözleri bozuk ve çenesi sarkık, sıska, uzun sakallı bir adam çıktı. Yanından geçerlerken Miller adama başıyla selam verdi. Ona aynı şekilde karşılık veren adam muhtemelen çekili tabancalardan ziyade varlığının biri tarafından kabul görmesi karşısında şaşkındı. Holden durdu.

"Geldik," diye mırıldandı. "Oda burası."

Miller başını salladı. Diğerleri toplu halde yaklaşırken Amos sakin bir tavırla geride kaldı ve bakışlarını arkalarında uzayıp giden koridordan ayırmadı. Miller kapıyı gözden geçirdi. Sürgü mekanizmasının hemen üstüne indirilecek güçlü bir darbeyle onu kırarak açmak kolay olurdu. Sonra kendisi başını eğerek sola çekilirken Amos silahını yukarıda tutarak sağa geçerdi. Miller eski ortağı Havelock'un o sırada

yanında olmasını çok isterdi. Taktikler birlikte eğitim görmüş insanlar için daha basitti. Amos'a kapıya yaklaşmasını işaret etti.

Holden kapıyı çaldı.

"Sen ne...?" diye hışımla fısıldadı Miller, fakat Holden ona aldırış etmedi.

"Merhaba!" diye seslendi Holden. "Kimse yok mu?"

Miller gerildi. Hiçbir şey olmadı. Ne bir ses ne de ateşlenen bir silah. Hiçbir şey. Holden az önce almış olduğu riskten hayli memnun görünüyordu. Miller biraz ilerideki Naomi'nin yüz ifadesine bakarak adamın daha önce de işleri böyle kafasına göre yaptığını tahmin etti.

"Açmamı ister misin?" dedi Amos.

"İsterim," dedi Miller, tam da Holden'ın, "Evet, kır şunu," dediği anda.

Bakışları ikili arasında gidip gelen Amos, Holden kendisine kafa sallayana kadar kıpırdamadı. Sonra aralarından geçti, tek bir tekmeyle kapıyı kırdı ve küfrederek geriye doğru sendeledi,

"İyi misin?" diye sordu Miller.

İri yarı adam solgun suratını ekşiterek başını salladı.

"Evet. Geçenlerde bacağımı kırdım. Alçı daha yeni çıktı. Onu unutup duruyorum," dedi.

Miller tekrar odaya doğru döndü, içerisi bir mağara kadar karanlıktı. Monitörlerin ve sensor cihazlarının o sönük parıltısı bile yoktu. Miller tabancası çekili vaziyette içeri girdi. Holden hemen arkasındaydı. Ayaklarının altındaki zeminden çakıl taşlarına özgü bir hışırtı çıkıyordu ve havaya Miller'ın kırık ekranlarla özdeşleştirdiği garip ve keskin bir koku hakimdi. Onun altında çok daha nahoş bir başka koku daha yatıyordu. Miller şimdilik onu düşünmemeyi seçti.

"Merhaba," dedi Miller. "Kimse yok mu?"

"Işıkları yakın," dedi Naomi arkalarından. Miller yanındaki Holden'ın duvarı yokladığını duydu, fakat hiçbir şey olmadı.

"Işıklar çalışmıyor," dedi Holden.

Koridordan içeri sızan loş ışıkta neredeyse hiçbir şey görülmüyordu. Miller birileri karanlıkta ateş açarsa silahını namlu alevine doğru boşaltmaya hazır bir vaziyette onu sağ elinde sıkıca tutuyordu. Sol eliyle de terminalini çıkardı, başparmağıyla arka ışığı yaktı ve bembeyaz bir yazma tableti açtı. Oda siyah beyaz bir hal aldı. Yanındaki Holden da aynını yaptı.

Duvarlardan birine dayalı ince bir yatağın yanında dar bir tepsi vardı. Yatak örtüsü kötü bir gece geçirilmişçesine tortop olmuştu. Bir elbise dolabı açık duruyordu. Boş bir uzay elbisesinin kocaman sureti, kafası kopmuş bir manken misali yerde yatmaktaydı. Karyolanın karşısındaki duvarda asılı duran eski bir eğlence konsolunun ekranı yarım düzine darbenin etkisiyle paramparça olmuştu. LED aplikleri kırmayı amaçlayan başka darbelerin ıskaladığı yerlerde duvar göçük göçük olmuştu. Başka bir cep terminali, parıltısını onlarınkine kattı; sonra bir tanesi daha. Odadaki renkler azar azar geri gelmeye başladı—duvarların ucuz altın sarısı, battaniyelerin ve çarşafın yeşili. Karyolanın altında bir parıltı göze çarpıyordu. Eski model bir cep terminali. Diğerleri de içeri girerken Miller yere diz çöktü.

“Kahretsin,” dedi Amos.

“Tamam,” dedi Holden. “Hiç kimse bir yere dokunmasın. O kadar. Hiçbir yere.” Miller adamın ilk defa bu kadar mantıklı bir şey söylediğini duyuyordu.

“Burada çok fena kavga edilmiş,” diye homurdandı Amos.

“Hayır,” dedi Miller. Birileri odayı kırıp dökmüş olabilirdi, fakat orada bir boğuşma yaşanmamıştı. Miller cebinden incecik bir delil poşeti aldı ve onu bir eldiven gibi tersyüz ettikten sonra terminali yerden aldı. Tekrar plastiğin içini dışına çıkardı ve poşetin ağzını hava geçirmeyecek biçimde kapattı.

“O... kan mı?” diye sordu Naomi, ucuz köpük şilteyi işaret ederek. Çarşafın ve yastığın üstünde ıslak birikintiler vardı. Bir parmaktan daha geniş olmamalarına rağmen renkleri koyuydu. Kan için bile fazla koyu.

“Hayır,” diyen Miller terminali cebine soktu.

Sıvı birikintiler banyoya doğru ince bir patika halinde sürüp gidiyordu. Miller bir elini kaldırarak diğerlerini geriye itti ve aralık duran kapıya doğru yavaş yavaş ilerledi. Arka plandaki o pis koku banyoda çok daha güçlüydü. Derin, organik ve mahrem. Seradaki gübreyi, mezbahayı veya seks sonrasını —yahut hepsini birden— hatırlatan bir şey. Zımparalanmış çelik tuvalet, hapishanelerde kullanılanla aynı modeldi. Lavabo da tuvaletle uyumluydu. Onun üzerindeki ve tavandaki LED lambaların ikisi de kırılmıştı. Miller’ın terminalinin yanan bir mumu andıran ışığında sarmaşıkları andıran siyah uzantılar duşakabinden başlayarak mahvolmuş lambalara kadar gidiyor, iskeletimsi yapraklar gibi kıvrılıp dallanıyordu.

Duşakabinin içindeyse Juliette Andromeda Mao ölü olarak yatıyordu.

Kızın gözleri kapalıydı ve bu bile bir lütuftu. Miller’ın onu gördüğü resimleri çektirdikten sonra saçlarını kestirmişti; bu durum yüzünün biçimini değiştirse de kızı tanımamak imkânsızdı. O çıplak haliyle insana ancak kısmen benziyordu. Ağzından, kulaklarından ve kadınlık organından dışarı sarmallar şeklinde karmaşık oluşumlar fırlamıştı. Kaburgalarından ve omuriliğinden bıçak gibi çıkıntı yaparak tenini gerdiren mahmuzlar dışarı fırladı fırlayacaktı. Sırtından ve boğazından ince borular uzanıyor, arkasındaki duvarı boylu boyunca tırmanıyordu. Bedeninden sızan koyu kahverengi bir akıntı, duşakabinin haznesini neredeyse üç santimetre yüksekliğe kadar doldurmuştu. Miller karşısındaki şeyin doğru olmamasını dileyerek, kendini uyanmaya zorlayarak sessizce yere çömeldi.

Sana ne yaptılar? diye aklında geçirdi. *Of be çocuk. Sana ne yaptılar?*

“Aman tanrım,” dedi Naomi arkasından.

“Hiçbir şeye dokunmayın,” dedi Miller. “Dışarı çıkın. Hole. Hemen.”

Cep terminalleri geri çekilirken bir sonraki odanın ışığı azaldı. Kıvrılıp bükülen gölgeler Julie’nin bedenini hareket edermiş gibi gösterdi. Miller bekledi, fakat eğri göğüs kafesi bir nefesle yükselmedi. Göz kapakları oynamadı. Hiçbir şey yoktu. Miller doğrulup paçalarını ve pabuçlarını dikkatle kontrol etti, sonra da koridora çıktı.

Banyodaki sahneyi hepsi de görmüştü. Miller bunu yüz ifadelerinden anlıyordu. Ve de ne gördüklerini Miller’dan daha fazla bilmiyorlardı. Miller kırık kapıyı nazikçe çekerek kapattı ve Sematimba’yı bekledi. Bekleyişi uzun sürmedi.

Polis isyan zırhı giyen ve pompalı tüfek taşıyan beş adam koridorda onlara doğru ilerledi. Miller polis rozetinden daha bariz bir duruşla grubu karşılamak üzere öne çıktı. Adamların gevşediklerini görebiliyordu. Arkalarından Sematimba geldi.

“Miller?” dedi polis. “Bu da ne böyle? Yerinde kalacağını sanıyordum.”

“Bir yere gittiğim yok,” dedi Miller. “Bahsettiğim siviller şunlar. Aşağıdaki ölü adamlar lobide onlara saldırdılar.”

“Niye?” diye öğrenmek istedi Sematimba.

“Kim bilir?” dedi Miller. “Sen onu bırak. Asıl sorun onlar değil.” Sematimba'nın kaşları kalktı. “Aşağıda dört ceset var ve sen asıl sorunun onlar olmadığını mı söylüyorsun?”

Miller başıyla koridorun ilerisini işaret etti.

“Beşincisi orada,” dedi. “Aradığım kız.”

Sematimba'nın yüz ifadesi yumuşadı. “Üzgünüm,” dedi.

“Boş ver,” dedi Miller. Ne sempati kaldıracak durumdaydı, ne de teselli. Nazik bir dokunuş bile onu tuzla buz etmeye yeterdi; o yüzden sert kalmayı yeğledi. “Ama bu iş için adli tabibe ihtiyacın olacak.”

“Demek o kadar kötü?”

“Tahmin bile edemezsin,” dedi Miller. “Dinle, Semi. Burada boyumu aşmış durumdayım. Cidden. Aşağıdaki o silahlı çocuklar var ya? Senin güvenlik gücünle bir bağlantıları olmasaydı daha ilk atışta alarmlar çalmaya başlardı. Bunun bir pusu olduğunu sen de biliyorsun. Şu dördünü

bekliyorlardı. Bir de şu siyah saçlı tıknaz adam var ya? O James Holden. Hayatta bile olmaması gerekirdi."

"Savaşı başlatan Holden mı?" dedi Sematimba.

"Ta kendisi," dedi Miller. "Bu iş çok derine iniyor. İnsanı boğacak kadar derine. Ve boğulan bir adamın peşinden gidersen ne olur biliyorsun, değil mi?"

Sematimba koridorun ilerisine bakıp kafa salladı.

"Bırak sana yardım edeyim," dedi, fakat Miller başını iki yana salladı.

"Ben çoktan battım. Beni unut. Olan şu ki, biri seni aradı. Gelip burayı buldun. Ne beni ne de onları tanıyorsun. Neler olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Veya istersen peşime takılıp benimle birlikte boğulabilirsin. Seçim senin."

"Bana haber vermeden istasyondan ayrılmazsın, değil mi?"

"Tamam," dedi Miller.

"Öyleyse bana uyar," dedi Sematimba. Hemen sonra da ekledi: "O gerçekten Holden mı?"

"Adli tabibi ara," dedi Miller. "Güven bana."

Yirmi Beşinci Bölüm: Holden

Miller eliyle Holden'ı yanına çağırdı ve peşinden gelip gelmediğine bakmaksızın asansöre yöneldi. Onun bu küstahlığı Holden'ı kızdırsa da adamın arkasından gitti.

"Eee," dedi Holden. "Az önce en az üç kişiyi öldürdüğümüz bir silahlı çatışmaya girdik. Şimdi de öylece çekip gidiyor muyuz? Sorguya çekilmeden veya ifade vermeden? Bu nasıl oluyor?"

"Mesleki nezaket," dedi Miller. Holden onun espri yapıp yapmadığını anlayamadı.

Asansör kapısı boğuk bir çınlamayla açıldı ve Holden ile diğerleri Miller'ın peşinden içeri doluştular. Panele en yakın kişi Naomi olduğundan kadın lobi düğmesine basmak için uzandı, fakat eli o kadar fena titriyordu ki durup onu yumruk yapması gerekti. Derin bir nefesin ardından artık sabit duran bir parmağı uzatıp düğmeye dokundu.

"Saçmalık bu. Eski bir polis olman sana kafana göre silahlı çatışmalara girme hakkı tanımaz," dedi Holden, Miller'ın arkasından.

Miller kıpırdamamasına rağmen biraz büzülür gibi oldu. Ağır bir iç geçirirken çıkardığı ses zoraki değildi. Cildi az öncekinden daha solgun gözüküyordu.

"Sematimba vaziyetin farkında. Polisliğin yarısı ne zaman görmezden geleceğini bilmektir. Hem zaten onu haberdar etmeden istasyondan ayrılmayacağımıza söz verdim.

“Hadi oradan,” dedi Amos. “Bizim adımıza söz veremezsin ahbap.”

Asansör durdu ve kapısı silahlı çatışmanın kanlı sahnesine açıldı. İçeride bir düzine polis vardı. Miller onlara kafa salladı, onlar da aynı şekilde karşılık verdiler. Miller diğerlerini lobiden çıkarıp tünele soktu, sonra da gruba doğru döndü.

“O kısmı daha sonra hallederiz,” dedi. “Şimdi konuşabileceğimiz bir yere gidelim yeter.”

Holden omuz silkerek razı oldu. “Tamam, ama hesabı sen ödüyorsun.”

Miller metro İstasyonuna doğru tünelde ilerlemeye koyuldu.

Onu takip ederlerken Naomi bir elini Holden’ın koluna koydu ve Miller’la araları açılsın diye adamı biraz yavaşlattı. Miller yeteri kadar uzaklaştıktan sonra söze girdi. “Onu tanıyordu.”

“Kim kimi tanıyordu?”

“O,” diyen Naomi başıyla Miller’ı işaret etti, “onu tanıyordu.” Bu sefer de arkalarında bıraktıkları suç mahallini gösterdi.

“Nereden biliyorsun?” dedi Holden.

“Kızı burada bulmayı beklemese de onun kim olduğunu biliyordu. Kızı o halde görmek onda şok etkisi yarattı.”

“Hımmm, ben öyle bir şey fark etmedim. Bana tüm bu olay boyunca hep Bay Sakin gibi gözüktü.”

“Hayır, o ikisi dost falandı. Kızın ölümüyle başa çıkmakta zorlanıyor. Bu yüzden üstüne fazla gitmesek iyi olur,” dedi Naomi. “Ona ihtiyaç duyabiliriz.”

Miller’ın tutmuş olduğu otel odası, cesedi içinde bulduklarından sadece biraz daha iyiydi. Alex derhal banyoya girip kapıyı arkasından kilitledi. Musluktan akan suyun sesi, pilotun öğürmelerini bastıracak kadar yüksek değildi.

Holden kendini pespaye bir örtüyle kaplı olan küçük yatağın üstüne atarak Miller'ı odanın konforsuz görünümlü yegane sandalyesine oturmaya zorladı. Naomi yataktaki Holden'ın yanına çöktü, fakat Amos tedirgin bir hayvan gibi odada dört dönerek ayakta kaldı.

"Eee, konuş bakalım," dedi Holden, Miller'a.

"Önce ekibin geri kalanının işini bitirmesini bekleyelim," diye karşılık veren Miller başıyla banyodan tarafı işaret etti.

Kısa bir süre sonra dışarı çıkan Alex'in yeni yıkanmış suratı hâlâ beyazdı.

"İyi misin Alex?" diye yumuşak bir sesle sordu Naomi.

"Hem de nasıl İS," dedi Alex, ardından yere oturup başını ellerinin arasına koydu.

Holden gözünü Miller'a dikip bekledi. Yaşça ondan daha büyük olan adam oturup bir dakika boyunca şapkasıyla oynadı, sonra da onu duvardan çıkıntı yapan ucuz plastik yazı masasının üstüne attı.

"Julie'nin o odada bulunduğunu biliyordunuz. Nasıl?" dedi.

"Adının Julie olduğundan bile haberimiz yoktu," cevabını verdi

Holden. "Sadece *Scopuli'den* kurtulan biri olduğunu biliyorduk."

"Bunu nasıl bildiğinizi bana söylemeniz gerek," dedi Miller, korkutacak kadar yoğun bir bakışla.

Holden bir süre duraksadı. Miller onları öldürmeye çalışan birini öldürmüştü ve bu elbette onun bir dost olduğu inancını kuvvetlendiriyordu. Fakat Holden sırf bir önseziye dayanarak Fred'i ve ekibini satacak değildi. Tereddüt etti, ardından da eksik bir cevap verdi.

"Scopuli'nin gerçekte var olmayan sahibi o pansiyona yerleşmişti," dedi. "O kişinin dikkat çekmeye çalışan bir tayfa olması mantıklıydı."

Miller başını salladı. "Peki size bunu kim söyledi?" dedi.

"Bu bilgiyi seninle paylaşmak konusunda rahat değilim. Bilginin doğra olduğuna inandığımızı bil yeter," diye karşılık verdi Holden. *"Scopuli, Canterbury'nin* yok edilmesinde

kullanılan yemdi. *Scopuli'den* kurtulan birinin niye herkesin bizi öldürmeye çalıştığını biliyor olabileceğini düşündük.”

“Kahretsin,” dedi Miller, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp gözünü tavana dikti.

“Julie’yi arıyordun. Bizim de onu aradığımızı umuyordun. Ve bir şeyler bildiğimizi,” dedi Naomi, cümlesini bir soruya çevirmeden.

“Evet,” dedi Miller.

Sebep sorma sırası Holden’daydı.

“Ebeveynleri onun bulunup eve gönderilmesi için Ceres’e bir kontrat yolladılar. Dava bana verildi,” dedi Miller.

“Yani Ceres güvenliği için mi çalışıyorsun?”

“Artık hayır.”

“Öyleyse burada ne işin var?” diye sordu Holden.

“Kızın ailesi başka bir şeyle bağlantılıydı,” yanıtını verdi Miller. “Ve ben yapım gereği gizemlerden nefret ederim.”

“Peki o şeyin kayıp bir kızdan daha büyük olduğunu nasıl bildin?”

Miller’la konuşmak, lastik bir keskiyle granit kazmaya benziyordu. Eski polis neşesizce sırıttı.

“Aramayı sıkı tuttum diye beni işten attılar.”

Holden, Miller’ın üstü kapalı cevaplarına kızmamak için bilinçli bir karar aldı. “Öyleyse oteldeki ölüm timinden bahsedelim.”

“Evet ya, cidden. O neydi öyle?” dedi Amos, nihayet volta atmayı bırakarak. Alex başını ellerinin arasından çıkardı ve onlara ilk defa ilgiyle baktı. Yatağın kenarında oturan Naomi bile öne eğildi.

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladı Miller. “Ama birileri geldiğinizden haberdardı.”

“Bir dahice polislik örneği için sağ ol,” dedi Amos, burun kıvırarak. “Zaten biz öyle bir şeyi kendi başımıza anlayamazdık.”

Holden ona aldırış etmedi. “Ama neden geldiğimizi bilmiyorlardı, yoksa Julie’nin odasına bizden önce girip

istediklerini alırlardı.” “Sakın Fred açık vermiş olmasın?” dedi Naomi.

“Fred mi?” diye sordu Miller.

“Belki de Polanski olayından başka birilerinin de haberi oldu, ama ellerinde bir oda numarası yoktu,” dedi Holden.

“İyi de o zaman niye ateş açtılar?” dedi Amos. “Bize ateş etmeleri çok saçmaydı.”

“İşte o bir hataydı,” dedi Miller. “Nasıl olduğunu gördüm. Amos silahını çekti. İçlerinden biri aşırı tepki gösterdi. Siz karşılık verene kadar ona ateş etmemesini bağırıyorlardı.”

Holden ortaya çıkartılan hususları parmaklarıyla tek tek saymaya başladı.

“Yani birileri Eros’a gittiğimizi ve bunun *Scopuli’*yle ilgili olduğunu öğrendi. Oteli bile biliyorlardı, ama odayı değil.”

“Aradığımız kişinin Lionel Polanski olduğundan da haberleri yoktu,” dedi Naomi. “Yoksa aynı bizim yaptığımız gibi kayıt masasından bakıp öğrenebilirlerdi. ”

“Doğru. O yüzden gelmemizi beklediler ve bizi esir almak için silahlı bir timi hazırda tuttular. Fakat işler boka sardı ve lobide silahlı çatışma çıktı. Senin geldiğinden kesinlikle haberleri yoktu Dedektif; yani her şeyi bilmiyorlardı.”

“Evet,” dedi Miller. “Tüm olay son dakikada tertiplenmiş gibi gözüküyordu. Sizi yakalayıp neyin peşinde olduğunuzu öğreneceklerdi. Daha fazla vakitleri olsaydı oteli baştan sona arayabilirlerdi. Bunu yapmak iki-üç gün sürebilirdi, ama imkânsız değildi. Öyle yapmadıklarına göre sizi yakalamanın daha kolay olacağını düşündüler.”

Holden başını salladı. “Evet,” dedi. “Ama bu biz istasyona gelmeden önce halihazırda timleri olduğunu gösterir. O adamlar bana buranın yerlileri gibi gözükmediler.”

Miller kaygılı bir ifadeyle duraksadı. “Şimdi sen söyleyince düşündüm de, bana da öyle gözükmediler.”

“Yani peşimizdekiler her kimse Eros’ta silahlı ekipleri var ve bizi ele geçirmek için onları her an üzerimize salabilirler,” dedi Holden.

“Üstelik güvenlik güçleriyle o kadar bağlantılılar ki silahlı çatışma çıktığında hiç kimsenin gelmemesini sağlayabiliyorlar,” dedi Miller. “Ben arayana kadar polisin olup bitenlerden haberi yoktu.” Holden başını yana eğdi. “Hay aksi. Buradan cidden gitmemiz gerekiyor.”

“Durun bir dakika,” dedi Alex yüksek sesle. “Biraz ağır olun. Niye hiç kimse o odadaki *mutant korku gösterisinden* bahsetmiyor? Onu bir tek ben mi gördüm?”

“Evet. Tanrım, o da neydi öyle?” dedi Amos usulca.

Miller elini ceketinin cebine attı ve içinde Julie’nin cep terminalinin bulunduğu delil poşetini çıkardı.

“İçinizde teknisyen var mı?” diye sordu. “Belki o sorunun cevabını bulabiliriz.”

“Ben onu muhtemelen kırabilirim,” dedi Naomi. “Ama kızı o hale neyin getirdiğini ve bulaşıcı olmadığını öğrenene kadar ona dokunacak değilim. Kızın elini sürdüğü şeylerle temas ederek şansımı zorlamaya hiç niyetim yok.”

“Dokunmana gerek yok ki. Poşeti kapalı tutup terminali plastiğin üstünden kullan. Dokunmatik ekran o şekilde de çalışacaktır.” Naomi biraz duraksadı, sonra uzanıp poşeti aldı,

“Tamam, bana bir dakika süre tanıyın,” dedi ve işe koyuldu. Yeniden sandalyesinde arkasına yaslanan Miller bir kez daha uzun uzun iç geçirdi.

“Eee,” dedi Holden. “Bu olaydan önce Julie’yi tanır mıydın? Naomi onu öyle ölü bulmanın sana fena koyduğunu düşünüyor.” Miller başını yavaşça iki yana salladı. “Böyle bir dava aldığın zaman konusu her kimse onunla haşır neşir olursun. Bilirsin ya, özel hayatı falan. E-postalarını okursun. Tanıdıklarıyla konuşursun. Bir izlenim edinirsin.”

Miller konuşmaya ara verip başparmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Sonra Holden tarafından zorlanmamasına rağmen sözlerini sürdürdü.

“Julie iyi bir kızdı,” dedi Miller, bir itirafta bulunurcasına. “Çok iyi yarış gemisi kullanırdı. Ben sadece... onu canlı bulmak istiyordum.”

“Bir şifresi var,” dedi Naomi, terminali havaya kaldırarak. “Donanımı kırabilirim, ama onun için kasayı açmam gerekir.”

Miller elini uzattı. “Dur bir de ben deneyeyim.”

Naomi terminali ona aktardı ve Miller ekrandaki birkaç yazı karakterine dokunduktan sonra cihazı kadına geri verdi. *“Çatalkuyruk,”* dedi Naomi. “O ne ki?”

“Bir kızak,” diye cevapladı Miller.

“Bu adam bizimle mi konuşuyor?” dedi Amos, çenesiyle Miller’ı işaret ederek. “Çünkü burada başka biri yok ama çoğu zaman ne dediğini zerre kadar anlamadığıma yemin edebilirim.”

“Üzgünüm,” dedi Miller. “Bugüne kadar hemen hemen hep yalnız çalıştım. Tabii bu da kötü alışkanlıklar doğuruyor.”

Naomi omuz silkip işinin başına dönerken Holden ile Miller da arkasından onu seyrettiler.

“Kızın burada bir sürü şeyi varmış,” dedi Naomi. “Nereden başlamalı?”

Miller terminalin masaüstünde duran NOTLAR başlıklı bir metin dosyasını işaret etti.

“Oradan başla,” dedi. “Julie doğru klasörleri kullanmaya çok düşkündü. O şeyi masaüstünde bıraktıysa nereye ait olduğunu bilememiş demektir.”

Naomi açmak için belgeye dokundu. Dosya birinin günlüğüne benzeyen yarım yamalak düzenlenmiş bir dizi metin halinde açıldı.

Her şeyden önce kafanı topla. Paniğin faydası yok. Hiç olmaz zaten. Derin nefes al, ne yapacağını düşün, doğru adımları at. Korku aklın düşmanıdır. Hah. Seni gidi kitap kurdu seni.

Mekiğin Avantajları:

Reaktör yok; yalnızca aküler var. Ve düşük radyasyon.

Sekiz kişilik erzak

Bol bol tepki kütlesi

Mekiğin Dezavantajları:

Epstein ve üfleç yok

İletişim yalnız devre dışı bırakılmayıp fiziksel *olarak da sökülmüş (kaçaklar konusunda kendinizi paranoyak mı hissediyorsunuz çocuklar?)*

En yakın transit Eros. Oraya mı gidiyorduk? Yoksa başka bir yere mi gitsem? Sadece çaydanlıkla bu çok yavaş bir tekne. Bir transit daha yolculuğu yedi hafta uzatır. Demek ki Eros.

Phoebe virüsünü kaptığım belli. Nasıl olduğundan emin değilim, ama o kahverengi bok her yerdeydi. Oksijensiz yaşayabildiğine göre birazına dokunmuş olmalıyım. Nasıl olduğunun önemi yok; sorunu çöz yeter.

Tam ÜÇ HAFTA uyudum. İşemeye bile kalkmadım. Böyle bir şeyi ne yapar?

Boku yedim.

Unutmaman gereken şeyler:

** BA834024112*

** Radyasyon öldürür. Bu mekikte reaktör yok ama ışıkları kapalı tut. Ç-elbiseyi üstünden çıkarma. Videodaki hıyar bu şeyin radyasyon yediğini söyledi. Onu besleme.*

** Bir işaret gönder. Yardım çağır. Sistemdeki en zeki insanlar için çalışıyorsun. Onlar bir yolunu bulur.*

** İnsanlardan uzak dur. Virüsü yayma. Daha o kahverengi balçığı kusmuyorsun. Ne zaman başlayacağını kim bilir.*

** Kötü adamlardan uzak dur— sanki kim olduklarını biliyorsun da. Peki. Öyleyse herkesten uzak dur. Kendi adını kullanma. Hımm. Polanski?*

Kahretsin. Onu hissedebiliyorum Sürekli sıcak basıyor ve midem kazınıyor. Yemek yeme. Onu besleme. Nasıldı o söz? Ayağını sıcak tut, karnını tok? Yoksa başka türlü mü? Eros'a bir gün var ve yardım yolda. Mücadeleyi bırakma.

Eros'ta güvendeyim. İşareti gönderdim. Umarım genel merkez izliyordur. Başım ağrıyor. Sırtıma bir şeyler oluyor. Böbreklerimin üstünde bezeler var. Darren balçığa dönüştü. Ben de jöleyle dolu bir uzay elbisesi olup çıkacak mıyım?

Artık hastayım. Sırtımdan bir şeyler çıkıyor ve her yerimden o kahverengi şey sızıyor. Elbiseyi çıkarmak

zorundayım. Bunu okursanız kimsenin kahverengi şeye dokunmasına izin vermeyin. Beni yakın. Her tarafım yanıyor zaten.

Naomi terminali elinden bıraktı. Kısa bir süre hiç kimse konuşmadı. Sonunda Holden söze girdi. “Phoebe virüsü. Bir fikri olan var mı?”

“Phoebe’de bir uzay İstasyonu vardı,” dedi Miller. “Kuşaklıların alınmadığı bir iç gezegen üssü. Vuruldu. Bir sürü insan öldü ama...” “Kız bir mekiğe binmekten bahsediyor,” dedi Naomi. *“Scopuli*’nin mekiği yoktu.”

“Demek ki başka bir gemi olmalı,” dedi Alex. “Belki de mekiği oradan kaldırmıştır.”

“Evet,” dedi Holden. “Başka bir gemiye bindiler, şu Phoebe virüsü denen şeyi kaptılar ve mürettebatın geri kalanı... bilemiyorum. Öldü mü?”

“Kız kaçmayı başardı ama hastalandığını mekiğe bindikten sonra anladı,” diye devam etti Naomi. “Buraya geldi, Fred’e bir işaret gönderdi ve hastalık yüzünden o otel odasında öldü.”

“Ama balçığa dönüşmedi,” dedi Holden. “Sadece çok fena bir… bilemiyorum. O borular ve kemik mahmuzlar. Ne tür bir hastalık öyle bir şeye yol açar ki?”

Soru havada asılı kaldı. Yine hiç kimse konuşmadı. Holden herkesin aynı şeyi düşündüğünün farkındaydı. Pansiyon odasındaki hiçbir eşyaya dokunmamışlardı. Güvende oldukları anlamına mı gelirdi bu? Yoksa her ne haltsa o Phoebe virüsü onlara da bulaşmış mıydı? Ama kız virüsün oksijensiz yaşayabildiğini söylemişti. Holden bunun virüsü havadan kapamayacağın anlamına geldiğinden emin gibiydi. Emin *gibi*...

“Şimdi ne yapacağız Jim?” diye sordu Naomi.

“Venüs’e ne dersiniz?” dedi Holden. Sesi beklediğinden daha tiz ve gergin çıkmıştı. “Venüs’te ilginç hiçbir şey olmaz.”

“Cidden,” dedi Naomi.

“Tamam, cidden. Bence Miller polis arkadaşına hikâyeyi anlatsın ve bu kayadan defolup gidelim. Bu biyolojik bir silah olsa gerek, değil mi? Birileri o boku bir Mars bilim laboratuvarından çalar, bir kubbenin içinde serbest bırakır ve bir ay sonra şehirdeki tüm insanlar ölmüş olur.”

Amos homurdanarak araya girdi. “O senaryoda bazı eksikler var Kaptan,” dedi adam. “Tüm bunların *Cant’ı* ve *Donnager*’ı yok etmekle ne alakası var?”

Holden dönüp Naomi’nin gözünün içine baktı. “Artık elimizde araştırabileceğimiz bir şey var, değil mi?”

“Evet, var,” dedi kadın. “BA834024112. Bu bir asteroit kodu.”

“Sizce orada ne vardır?” diye sordu Alex.

“Bahse girmem gerekse orada kızın mekiği çaldığı geminin olduğunu söylerdim,” cevabını verdi Holden.

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi Naomi. “Kuşak’taki her kaya haritada saptanmıştır. Bir şey saklamak istersen onu içlerinden birine yanaştırıp kararlı bir yörüngeye oturtursun ve böylece daha sonra gidip kolayca bulabilirsin.”

Miller öncekinden de süzgün bir suratla Holden’a doğru döndü.

“Oraya gidiyorsanız ben de sizinle gelmek istiyorum,” dedi.

“Neden?” diye sordu Holden. “Kusura bakma ama aradığın kızı buldun. Görevin sona erdi, değil mi?”

Miller incelmiş dudaklarla ona baktı.

“Dava değişti,” dedi Holden’a. “Artık mesele onu kimin öldürdüğü.”

Yirmi Altıncı Bölüm: Miller

"Senin şu polis dostun gemime çıkış yasağı getirmiş," dedi Holden. Sesi öfkeli çıkıyordu.

Etraflarındaki otel restoranı yoğundu. Bir önceki vardiyanın hayat kadınları, bir sonrakinin turistleriyle ve işadamlarıyla pembe renkli ucuz bir ışıklandırmanın aydınlattığı açık büfede kaynaşıyorlardı. Pilot ve iri yarı adam —Alex ve Amos— son çöreği kapabilmek için birbiriyle yarış halindeydi. Önünde bir bardak tatsız kahvenin soğumakta olduğu Naomi kollarını göğsünde kavuşturmuş, Holden'ın yanında oturuyordu.

"Eh, ne de olsa adam öldürdük," dedi Miller nazikçe.

"Polisliğini kullanarak bizi o meseleden kurtardığını sanıyordum," dedi Holden. "Öyleyse gemime niçin çıkış yasağı kondu?"

"Sematimba'nın ona haber vermeden istasyondan ayrılmamamızı söylediğini hatırlıyor musun?" dedi Miller.

"Onunla bir tür anlaşma yaptığını hatırlıyorum," dedi Holden. "Ama o anlaşmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Bak, bizi salıverdiği için başının derde girmeyeceğinden emin olana kadar bizi burada tutacak. Kıçını sağlama alınca yasak kalkacak. O yüzden gel de geminizde kendime bir yer kiralayacağım kısmı konuşalım."

Jim Holden ile idari subayı, sözcüklerin anlatabileceğinden daha fazla şey söyleyen o kısacık iletişim yöntemlerinden birini kullanarak bakıştılar. Miller bakışın anlamını tamamen

çözebilecek kadar onları tanımasa da kuşku duyduklarını tahmin etti.

Duymak için sebepleri de vardı. Miller onları aramadan önce banka hesabını kontrol etmişti. Otelde bir gece daha geçirmeye veya iyi bir akşam yemeğine yetecek kadar parası vardı, fakat ikisine birden değil. Şimdi o parayı Holden ile mürettebatına ihtiyaç duymadıkları, muhtemelen hoşlarına da gitmeyecek ucuz bir kahvaltı ısmarlamaya harcayarak itibar satın almaya çalışıyordu.

“Ne demek istediğini tam olarak anladığımdan emin olmalıyım,” dedi Holden, iri yarı adam —Amos— çörekle beraber geri dönüp masanın karşısına otururken. “Seni gemime almazsam dostunun bizi burada tutacağını mı söylüyorsun? Buna şantaj denir.”

“Zorbalık,” dedi Amos.

“Ne?” dedi Holden.

“Yaptığı şantaj değil,” dedi Naomi. “Bizi bilinmesini istemediğimiz bir bilgiyi açıklamakla tehdit etseydi yaptığı şantaj olurdu. Ortada sadece bir tehdit varsa ona zorbalık denir.”

“Zaten öyle bir şey de yok,” dedi Miller. “Soruşturma sürerken istasyonda özgürce dolaşabilmek sorun değil. Yetki alanını terk etmekse ayrı bir olay. Sizi burada zorla tutamayacağım gibi serbest kalmanızı da sağlayamam. Benim tek derdim siz buradan ayrılırken geminize binebilmek.”

“Neden?” diye sordu Holden.

“Çünkü Julie’nin asteroitine gidiyorsunuz,” dedi Miller.

“Orada bir liman bulunmadığına bahse girerim,” dedi Holden. “Asteroite vardıktan sonra başka bir yere gitmeyi planlıyor musun?”

“Şu an için elimde kesin bir plan yok. Zaten henüz doğru düzgün gerçekleşen bir planım da olmadı.”

“Al benden de o kadar,” dedi Amos. “Bu işe bulaştığımızdan beri feleğimiz şaştı.”

Holden ellerini masanın üstünde kavuşturup bir parmağıyla ahşap desenli beton masa yüzeyinde karmaşık bir ritim tuttu. Bu hareketi iyiye işaret değildi.

“Açıkçası sen... eh, kızgın ve dargın birine benziyorsun. Fakat ben son beş senedir su tankerlerinde çalışıyorum. Bu da bize uyum sağlayacağın anlamına gelir.”

“Ama...” dedi Miller, sözcüğün devamım bekleyerek.

“Ama son zamanlarda bana epey ateş açıldı ve dünkü otomatik silahlar, başa çıkmam gereken şeyler arasında en az ölümcül olanıydı,” dedi Holden. “Canımı emanet edecek kadar güvenmediğim hiç kimseyi gemime almam ve seni tanımıyorum.”

“Para bulabilirim,” diyen Miller’ın içini bir endişe kapladı. “Mesele paraysa halledebilirim.”

“Benim derdim fiyat pazarlığı yapmak değil,” dedi Holden.

“Para bulabilirim de ne demek?” dedi Naomi, gözlerini kısarak. “Yani şu an paran yok mu?”

“Pek yok,” dedi Miller. “Ama bu geçici bir durum.”

“Peki bir gelirin var mı?” dedi Naomi.

“Daha ziyade bir stratejim var,” dedi Miller. “Limanda bağımsız tezgâhlar dönüyor. Her limanda döner zaten. Gizli oyunlar. Dövüşler. Bunun gibi şeyler. Çoğu hilelidir. Zaten o şekilde polislere rüşvet vermeden rüşvet verirsin.”

“Planın bu mu?” dedi Holden, şaşkın bir sesle. “Gidip polis rüşveti mi toplayacaksın?”

Restoranın karşı tarafında kırmızı bir gece elbisesi giyen bir hayat kadını kocaman esnedi; masanın karşısındaki müşterisi kaşlarını çattı.

“Hayır,” dedi Miller, çekinerek. “Yan bahislere oynarım. Bir polis para koyarsa ben de onun kazanacağına bahse girerim. Polisleri çoğunlukla tanırım. Oyunu düzenleyenler de tanırlar, çünkü onlara rüşvet verirler. Yan bahisler, heyecan yaşamak için lisanssız oynayan enayilerle girilir.”

Miller bunları söylerken bile sözlerinin kulağa ne denli yetersiz geldiğini biliyordu. Grubun pilotu Alex gelip onun yanına oturdu. Kahve keskin ve asitli kokuyordu.

“Aranızda anlaştınız mı?” diye sordu Alex.

“Anlaşma falan yok,” dedi Holden. “Önceden de yoktu, şimde yok.”

“Planım sandığından daha iyi işler,” dedi Miller hevesle. Tam o anda dört cep terminali birden çaldı. Holden ile Naomi daha çekingen bir tavırla yeniden bakışıp terminallerini çıkardılar. Amos ile Alex kendi terminallerini çoktan ellerine almışlardı. Miller’ın gözüne kırmızı ve yeşil kenarlı bir ekran ilişti; bu ya acil bir mesaj ya da erken gönderilmiş bir Noel kartı anlamına geliyordu. Hepsi bir şeyler okurken kısa bir sessizlik yaşandı, sonra Amos alçak sesle ıslık çaldı.

“Üçüncü safha mı?” dedi Naomi.

“Bak bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi Alex.

“Sormamın bir mahzuru var mı?” dedi Miller.

Holden terminalini masanın üstünde ona doğru itti. Tycho’dan şifreli olarak gönderilen mesaj düz metin biçimindeydi.

TYCHO İLETİŞİM İSTASYONUNDA KÖSTEBEK YAKALADIK.VARLIĞINIZ VE HEDEFİNİZ EROSTAKİ BİLİNMEYEN KİŞİLERE SIZDIRILDI. DİKKATLİ OLUN.

“Biraz geç kalmışlar,” dedi Miller.

“Okumaya devam et,” dedi Holden.

KÖSTEBEĞİN ŞİFRELEME KODU, BEŞ SAAT ÖNCE EROS’TAN YAPILAN ALTSİNYAL YAYININ SAPTANMASINI SAĞLADI.

SAPTANAN MESAJ ŞÖYLE:

HOLDEN KAÇTI FAKAT YÜK NUMUNESİ BULUNDU.

TEKRAR EDİYORUM: NUMUNE BULUNDU,

ÜÇÜNCÜ SAFHAYA GEÇİYORUZ.

“Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikri olan var mı?” diye sordu Holden.

“Benim yok,” dedi Miller, terminali geri iterken. “Ama... yük numunesi Julie’nin cesedi olabilir.”

“Sanırım öyle olduğunu varsayabiliriz,” dedi Holden.

Miller parmak uçlarını masanın yüzeyine vurarak farkında olmaksızın Holden’ın ritmini taklit etti. Zihni farklı

kombinasyonları değerlendiriyordu.

"Şu şey," dedi Miller. "Şu biyolojik silah mıdır nedir. Onu buraya yolluyorlardı. Artık burada. Tamam. Eros'u ortadan kaldırmak için bir sebep yok. Ceres'le, Ganymede'le veya Callisto'daki tersaneyle kıyasladığında burası savaş için fazla bir önem taşımıyor. Hem illa yok etmek istersen onu yapmanın daha kolay yolları da var. Yüzeyde büyük bir füzyon bombası patlatırsan istasyon yumurta gibi çatlar."

"Burası askeri bir üs olmayabilir, ama yine de bir nakliyat merkezi," dedi Naomi. "Ve Ceres'in aksine DGİ kontrolünde değil."

"Öyleyse silahı buradan gönderecekler," dedi Holden. "Numuneyi asıl hedef her neresiyse oraya götürüp hastalığı bulaştıracaklar. Ve bir kez istasyondan ayrıldılar mı onları bir daha asla durduramayız."

Miller başını iki yana salladı. Yürüttükleri mantık zincirinde bir hata vardı. Bir şeyi gözden kaçırıyordu. Hayalindeki Julie odanın karşısında belirdi, fakat gözleri kapkaraydı ve yanaklarından aşağı gözyaşı gibi lifler dökülüyordu.

Burada neye bakıyorum Julie? diye aklından geçirdi Miller. *Bir* şey *görüyorum ama onun ne olduğunu bilmiyorum.*

Yaşanan titreşim küçüktü; fren yapan bir metro treninin sarsıntısından daha hafifti. Birkaç tabak takırdadı; Naomi'nin bardağındaki kahve bir dizi eşmerkezli daire yaratarak dans etti. Ne kadar savunmasız olduklarını aynı anda fark eden binlerce insanın paylaştığı o ani dehşetle oteldeki herkes sustu.

"Hey," dedi Amos O da neydi öyle?" Bunun hemen ardından acil durum klaksonları ötmeye başladı.

"Üçüncü safha bambaşka bir şey de olabilir," dedi Miller gürültünün arasında.

Anons sistemi, tabiatı gereği bulanıktı. Aralarında sadece bir metre bulunabileceği gibi birbirinden işitme mesafesi kadar uzak da olabilen tüm konsol ve hoparlörlerden aynı ses yükseliyordu. Her sözcük aksediyor, sahte bir yankı

yaratıyordu. O nedenle acil durum yayın sisteminin sesi büyük bir dikkatle konuşuyor, her sözcüğü aralıklarla telaffuz ediyordu.

"Lütfen dikkat. Eros İstasyonu acil durum sebebiyle kilit altına alınmıştır. Derhal kumarhaneler katına inerek radyolojik güvenlik sığınaklarına giriniz. Tüm acil durum personeliyle işbirliği yapınız. Lütfen dikkat. Eros İstasyonu acil durum sebebiyle kilit altına alınmıştır..."

Eğer birileri sistemi kapatmazsa bu bir döngü içinde tekrar edip duracak; istasyondaki her adam, kadın, çocuk, hayvan ve böcek toz ile nem haline gelene kadar da sürecekti. Bir kabus senaryosunun içindeydiler ve Miller basınçlı kayalarda geçen bir ömrün onu eğittiği biçimde davrandı. Masadan fırladığı gibi koridora çıktı ve çoktan tıklım tıklım dolmuş olan daha geniş geçitlere yollandı. Holden ile mürettebatı da onun peşindeydi.

"O bir patlamaydı," dedi Alex. "Ya da en azından bir geminin iticisi. Belki de bir atom bombası."

"İstasyonu yok edecekler," dedi Holden. Sesinde bir tür huşu mevcuttu. "İçinde olduğum gemilerin patladığı günleri özleyeceğimi hiç sanmazdım. Artık sıra istasyonlara geldi."

"Asteroiti çatlatmadılar," dedi Miller.

"Ondan emin misin?" diye sordu Naomi.

"Konuştuğunu duyabiliyorum," dedi Miller. "Bu da bana ortamda hava bulunduğunu söylüyor."

"İyi de hava kilitleri ne güne duruyor?" dedi Holden. "İstasyon delinirse ve kilitler kapanırsa..."

Bir kadın Miller'ın omzunu sertçe iterek öne geçmek istedi. Dikkatli davranmazlarsa izdiham çıkacaktı. Ortada çok fazla korku, fakat çok az boş alan vardı. Öyle bir şey henüz gerçekleşmemişti, fakat kaynamak üzere olan sudaki moleküller gibi titreşen kalabalığın sabırsız hareketleri Miller'ı fazlasıyla huzursuz ediyordu.

"Bu bir gemi değil," dedi Miller. "Bir istasyon. Bir kayanın içindeyiz. İstasyonun atmosfer barındıran kısımlarına

ulaşacak kadar büyük bir şey onu bir yumurta gibi kırar. Kocaman, basınçlı bir yumurta gibi."

Tünelin dolmasıyla birlikte kalabalık durdu. Kalabalığın en kısa sürede kontrol altına alınması gerekiyordu. Miller, Ceres'ten ayrıldığından beri ilk defa bir polis rozetine sahip olmayı özledi. Biri Amos'u itekledi, iri yarı adam homurdanınca da geri çekildi.

"Zaten," dedi Miller, "bu bir radyasyon tehlikesi, istasyondaki herkesin ölmesi için hava kaybetmeye gerek yok. İçeride birkaç trilyon nötron yakarsan oksijen seviyesinin hiçbir önemi kalmaz." "Seni dinlerken insanın içi neşe doluyor," dedi Amos. "İstasyonları kayaların içine kurmalarının bir sebebi var," dedi Naomi. "Metrelerce kalınlıktaki kayadan radyasyon sızdırmak hiç de kolay değildir."

"Bir keresinde bir radyasyon sığınağında tam bir ay geçirmiştim," dedi Alex, giderek artan kalabalığı yararak yürürlerken. "İçinde bulunduğum geminin manyetik sınırlama duvarı vardı. Otomatik şalterler bozuldu ve reaktör neredeyse bir saniye boyunca çalışmayı sürdürdü. Makine dairesi eridi. Bir sorunumuz olduğu anlaşılana kadar bir sonraki güvertede bulunan mürettebatın beşi öldü ve daha sonra gömülmeleri için cesetlerin erimiş güverte kaplamasından kazınmaları üç gün sürdü. Geri kalanımız bir sığınağa on sekiz kişi doluştuk ve bir römorkör bizi almaya gelirken orada otuz altı gün geçirdik."

"Ne mutlu size," dedi Holden.

"Sonunda içimizden altısı evlendi ve geri kalanımız bir daha asla birbiriyle konuşmadı," dedi Alex.

İleride birileri bağırdı. Panikle veya öfkeyle değil. Hüsranla. Korkuyla. Tam da Miller'ın duymak istemediği şeylerle.

"Şu an için daha büyük bir sorunla karşı karşıya olabiliriz," dedi Miller, fakat o açıklama yapamadan önce araya yeni bir ses girerek acil durum yayın döngüsünü bastırdı.

"Herkes beni dinlesin! Biz Eros güvenliğiyiz, *que no*? Acil bir durum var, o yüzden dediklerimizi aynen yapın. Böylece

kimse zarar görmez.”

Nihayet, diye düşündü Miller.

“Kural şu,” dedi yeni ses. “Birilerini itekleyen bir sonraki yavşağı vuracağım. Düzenli bir şekilde yürüyün. Birinci öncelik: düzenli. İkinci öncelik de, *yürüyün!* Hadi hadi hadi!”

İlk başta hiçbir şey olmadı. İnsan bedenlerinden oluşan yumak en sert uyarının bile çabucak çözemeyeceği kadar sıkıydı; fakat Miller bir dakika sonra tünelin çok daha ilerisindeki bazı kafaların hareketlenmeye ve uzaklaşmaya başladığını gördü. Tam tünelin havası iyice yoğunlaştığı ve aşırı yüklenmiş hava dönüştürücülerin sıcak plastik kokusu Miller’ın burnuna kadar ulaştığı sırada yumak çözüldü. Miller daha rahat nefes alır oldu.

Arkasındaki bir kadın, “Güçlendirilmiş sığınakları var mı?” diye sordu yanında bulunan arkadaşına, sonra da akıntı tarafından sürüklenip götürüldü. Naomi uzanıp Miller’ın kolunu çekiştirdi.

“Var mı?” diye bu sefer o sordu.

“Evet, olmalı,” dedi Miller. “Belki çeyrek milyona yetecek kadar. Ama oralarda asli personele ve tıbbi ekiplere öncelik tanınır.”

“Peki ya diğerleri?” dedi Amos.

“Olayı sağ atlatabilirlerse,” dedi Holden, “istasyon personeli kurtarabildiği kadar insanı kurtarır.”

“Ah,” dedi Amos, sonra da ekledi: “Siktir et. Biz *Roci*’ye gidiyoruz, değil mi?”

“Ya ne sandın,” dedi Holden.

Bulundukları tünelin hızlı hareket eden kalabalığı biraz ileride başka bir kattan gelen insan akışına karışıyordu, isyan teçhizatı içindeki ensesi kalın beş adam el kol hareketleriyle onları yönlendiriyor, içlerinden ikisi de kalabalığa silah doğrultuyordu. Miller’ın içinden yanlarına gidip o geri zekâlıları tokatlamak geldi, insanlara silah doğrultmak, paniği önlemenin kötü bir yoluydu. Güvenlikçilerden biri ayrıca teçhizatı için fazla genişti ve

göbeğindeki cırt- cırtlar ayrılık anındaki iki sevgili gibi birbirine uzanmaktaydı.

Zihninin bir tarafı ansızın ve büyük bir güçle çalışmaya başlayan Miller bakışlarını yere dikip adımlarını yavaşlattı. Polislerden biri daha silahını kalabalığa çevirdi. Bir diğeri —şişman olan— güldü ve Korece bir şeyler söyledi.

Sematimba yeni güvenlik gücü hakkında ne demişti? Havlayıp da ısırmayan cinsten. Ay’dan gelmiş yeni bir şirket. Sahada Kuşaklılar. Rüşvetçi.

İsim. Bir isimleri vardı. CPM. *Carne Por la Machina.* Kıyma makinesine atılan et. Silahlı polislerden biri silahını indirdi, kaskını çıkardı ve kulağının arkasını şiddetle kaşıdı. Gür siyah saçlara, dövmeli bir boyna ve bir göz kapağından başlayarak neredeyse çene eklemine kadar inen bir yara izine sahipti.

Miller adamı tanıyordu. Bir buçuk yıl önce tartaklama ve haraç alma suçlarından tutuklamıştı onu. Ayrıca adamın üstündeki teçhizat —zırh, cop, isyan silahı— son derece tanıdıktı. Dawes yanılmıştı. Miller kayıp teçhizatını kendi başına bulmuştu.

Bu şey her neyse *Canterbury Scopuli*’den gelen imdat çağrısını almadan çok önce başlamıştı. Julie ortadan kaybolmadan çok önce. Ve Ceres İstasyonu’ndan getirtilen bir grup haydudu yine Ceres İstasyonu’ndan çalman teçhizatı kullanarak Eros güvenliğinin başına geçirmek de o planın bir parçasıydı. Üçüncü safha.

Eh, diye aklında geçirdi Miller. *Bunun sonu iyi bitemez.*

Miller yana çekilerek kendisiyle polis gibi giyinmiş silahlı adamlar arasındaki boşluğu mümkün olduğu kadar çok insanla doldurdu.

“Kumarhaneler katına inin,” diye kalabalığa bağırdı silahlı adamlardan biri. “Sizi orada radyasyon sığınaklarına sokacağız ama önce kumarhaneler katına inmeniz lazım! ”

Holden ile mürettebatı sıra dışı bir şey tespit etmiş değildi. Kendi aralarında konuşuyorlar; gemilerine nasıl ulaşacaklarına ve ulaştıktan sonra ne yapacaklarına dair

plan kuruyorlar; istasyona kimin saldırdığı ve Julie Mao'nun eğri büğrü, hastalıklı cesedinin nereye gidiyor olabileceği hakkında tahmin yürütüyorlardı. Miller sözlerini kesme dürtüsüne direndi. Sakin kalması, olayları enine boyuna düşünmesi gerekmekteydi. Dikkatleri üzerlerine çekemezlerdi. Doğru anı beklemek zorundaydı.

Koridor döndü ve genişledi. Vücutların baskısı bir nebze azaldı. Miller kalabalığın arasındaki bir ölü noktaya, sahte güvenlik görevlilerinden hiçbirinin onları göremeyeceği bir yere ulaşmayı bekledi. Sonra Holden'ı dirseğinden tuttu.

"Gitmeyin," dedi.

Yirmi Yedinci Bölüm: Holden

“Gitmeyin de ne demek?” diye sordu Holden, dirseğini Miller’ın elinden çekip kurtararak. “Biri az önce istasyona atom bombası attı. Durum bizim tepki verme kapasitemizin ötesine geçti. *Roci’ye* şimdi gidemeyeceksek gidebilene kadar bize ne söylerlerse yapacağız.” Miller bir adım geri çekilip ellerini kaldırdı; tehlikeli gözükmemek için çaba harcadığı belliydi ve bu hali Miller’ı daha da kızdırdı. Onların arkasında isyan polisleri koridorda gezinen insanları kumarhanelere yönlendiriyorlardı. Havada kalabalıklara talimat veren polislerin elektronik olarak güçlendirilmiş sesi ve tedirgin vatandaşların uğultusu yankılanıyordu. Tüm bunların üzerinde de anons sistemi herkese sakin olmasını ve acil durum personeliyle işbirliği yapmasını söylüyordu.

“Polis isyan teçhizatı taşıyan şuradaki çam yarmasını görüyor musun?” dedi Miller. “Adı Gabby Smalls. Ceres’te koruma haracı toplayan Altın Dal’ın bir bölümünü yönetir. Ayrıca toz işiyle de uğraşır ve bolca insanı hava kilitlerinden dışarı attığına eminim.” Holden işaret edilen adama baktı. Geniş omuzlar, şiş bir göbek. Miller’ın da söylediği gibi, adamın polisliğe uygun olmayan bir havası vardı.

“Anlamıyorum,” dedi Holden.

“Bir-iki ay önce sen Mars’ın su şilebinizi patlattığını söyleyerek isyanlar çıkardığında—”

“Ben öyle bir şey—”

“—çıkardığında Ceres’teki isyan teçhizatının çoğunun kayıp olduğunu keşfettik. Ondan birkaç ay önce de suçlularımızdan bazıları ortadan kayboldu. Şimdi ikisinin de nerede olduğunu öğrenmiş bulunuyorum.”

Miller isyan, teçhizatıyla donanmış Gabby Smalls’u işaret etti. “Yerinde olsam onun gönderdiği bir yere gitmezdim,” dedi. “Ciddi söylüyorum.”

Birkaç kişi daha onlara çarparak geçip gitti.

“Öyleyse nereye gideceğiz?” diye sordu Naomi.

“Evet. Radyasyon ile gangsterler arasında seçim yapmam gerekse ben de gangsterleri seçerim,” dedi Alex, başını Naomi’ye doğru hevesle sallayarak.

Miller cep terminalini çıkardı ve herkesin ekranı görebileceği şekilde tuttu.

“Ben radyasyon uyarısı almıyorum,” dedi. “Dışarıda her ne olduysa bu kat için tehlike arz etmiyor. En azından şimdilik. O yüzden gelin sakin olalım ve akıllıca davranalım.”

Holden ona arkasını dönüp Naomi’yi yanına çağırdı. Kadını kenara çekip usulca konuştu onunla. “Ben hâlâ gemiye dönüp buradan bir an önce gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu gangsterleri aşmak için şansımızı deneyebiliriz.”

“Radyasyon tehlikesi yoksa aynı fikirdeyim,” dedi kadın, başını sallayarak.

“Ben değilim,” dedi Miller, onları dinlediğini saklama gereği bile duymadan. “Öyle bir şey yapmak için isyan teçhizatı giyen haydutlarla dolu üç kumarhane katından geçmemiz gerekir. Bize kendi güvenliğimiz için o kumarhanelerden birine girmemizi söylerler. Girmediğimiz zaman da bizi bayıltana kadar döverler ve yine içeri atarlar. Tabii kendi güvenliğimiz için.”

Yan koridorların birinden başka bir insan kalabalığı çıkarak polisin ve parlak kumarhane ışıklarının güven verici varlığına yöneldi. Holden kalabalığa kapılmamakta zorlandı. İki devasa bavul taşıyan bir adam Naomi’ye çarpınca onu

neredeyse yere düşürecekti. Holden hemen kadının elini tuttu.

“Başka bir alternatif var mı ki?” diye Miller’a sordu.

Koridorun ilerisine bakan Miller insan akışını ölçermiş gibi gözüktü. Sonra küçük bir bakım-onarım koridorunda yer alan sarıya ve siyaha boyalı bir kapağı başıyla işaret etti.

“Şurası,” dedi. “Üstünde YÜKSEK VOLTAJ yazıyor. O yüzden de geride kalanları arayanlar ona bakmakla uğraşmazlar. Orası vatandaşların saklanacakları türden bir yer değil.”

“O kapağı çabucak açabilir misin?” diye sordu Holden, Amos’a bakarak.

“Kırma iznim var mı?”

“Gerekirse.”

“Öyleyse tabii,” dedi Amos ve kalabalığı yararak bakım-onarım kapağına doğru ilerlemeye başladı. Kapağa varınca çok amaçlı aletini çıkardı ve kart okuyucunun ucuz plastikten yapılma muhafazasını yerinden söktü. Birkaç teli birbirine bağladıktan sonra kapak hidrolik bir tıslamayla kayarak açıldı.

“İşte,” dedi Amos. “Okuyucu artık çalışmadığı için girmek isteyen herkes girebilir.”

“Onu sırası gelince düşünürüz,” diye karşılık veren Miller, grubu kapağın arkasındaki az aydınlatılan geçide soktu.

Hizmet koridoru plastik bağlarla birbirine tutturulmuş elektrik kablolarıyla doluydu. Koridor o loş kırmızı ışıkta on veya on beş metre gittikten sonra karanlığın içinde kayboluyordu. Işıklar, kabloları yukarıda tutmak amacıyla yaklaşık her üç metrede bir duvara takılı olan metal kelepçelere tutturulmuş LEDlerdeıı geliyordu. Boyu tavandan dört santimetre daha uzun olan Naomi’nin içeri girebilmek için başını eğmesi gerekti. Kadın sırtını duvara verip dizleri üstüne çöktü.

“Bu koridorları niye içlerinde Kuşaklıların da çalışabileceği kadar yüksek yapmazlar ki?” dedi asabiyetle.

Holden duvara neredeyse hürmetle dokunarak doğrudan doğruya taşa kazınmış bir koridor tanımlama numarasını

okşadı.
“Bu mekânı inşa eden Kuşaklılar uzun boylu değillerdi,” dedi. “Bunlar ana güç hatlarından bazıları. Bu tünel ilk Kuşak kolonisine kadar dayanıyor. Onu kazan insanlar yerçekiminde büyümüşlerdi.” Naomi gibi başını eğmesi gereken Miller da hafifçe homurdanarak ve dizlerini çıtırdatarak yere çöktü.
“Tarih dersini sonraya bırakalım,” dedi. “Önce bu kayadan çıkmanın bir yolunu bulalım.”
Kablo demetlerini dikkatle incelemekte olan Amos başını çevirip konuştu “Soyulmuş bir kısım görürseniz sakın ellemeyin, Bunlardan bir iki milyon volt geçiyor. Dondurma gibi erirsiniz.”
Naomi’nin yanına oturan Alex, poposu soğuk taş zemine deyince yüzünü ekşitti.
“Herhalde biliyorsunuzdur,” dedi adam. “İstasyonu kapamaya karar verirlerse bu bakım-onarım koridorlarındaki tüm havayı boşaltabilirler.”
“Anladık,” dedi Holden yüksek sesle. “Burası boktan ve rahatsız edici bir saklanma yeri. Artık bu konuda çenenizi kapatırsanız memnun olurum.”
Bunun ardından Miller’ın karşısına çömeldi. “Peki Dedektif. Şimdi ne yapacağız?” dedi.
“Şimdi,” dedi Miller, “arama ekibinin buradan geçmesini bekleyeceğiz ve onların peşine takılarak limana ulaşmaya çalışacağız. Sığınaklardakileri atlatmak kolay; oralar derinlerdedir. Mesele kumarhane katlarını geçebilmek.”
“Bu bakım-onarım geçitlerini kullanarak istasyonda dolaşamaz mıyız?” diye sordu Alex.
Amos başını iki yana salladı. “Bir harita olmadan hayır. Burada kaybolursan başın belada demektir,” dedi tamirci.
Holden onlara aldırış etmedi. “Tamam. Yani herkesin radyasyon sığınaklarına girmesini bekleyeceğiz, sonra da yola çıkacağız.” Miller başıyla onayladı ve iki adam kısa bir süre boyunca birbirine sessizce baktı. Aralarındaki hava

giderek yoğunlaşır, sessizlik kendince bir anlam, kazanır gibiydi. Miller ceketi kaşıntı yapmışçasına omuz silkti.

"Sence gerçek bir radyasyon tehlikesi yokken bir grup Ceres gangsteri ne demeye herkesi radyasyon sığınaklarına sokuyor olabilir?" dedi Holden nihayet. "Ve Eros polisleri onlara niçin izin veriyor?"

"Bak bunlar güzel sorular," dedi Miller.

"Otelde de bu zırtapozları kullandılarsa adam kaçırma girişimlerinin niye o kadar kötü sonuçlandığı anlaşılıyor. Profesyonele benzer bir halleri yok."

"Değiller de," dedi Miller. "Öyle şeyler uzmanlık alanlarına girmez."

"Siz ikiniz biraz susar mısınız?" dedi Naomi.

Neredeyse bir dakika boyunca sustular da.

"Çok aptalca olur, değil mi?" dedi Holden. "Gidip neler olduğuna bakmak yani."

"Evet. O sığınaklarda her ne olup bitiyorsa bütün muhafızların ve devriyelerin oralarda toplanacağını biliyorsun," dedi Miller. "Doğru," dedi Holden.

"Kaptan," dedi Naomi, uyarı amaçlı bir ses tonuyla.

"Yine de," dedi Holden, Miller'la konuşmayı sürdürerek, "gizemlerden nefret ettiğini söylemiştin."

Başını sallayıp silik bir tebessüm ederek, "Ediyorum da," diye karşılık verdi Miller "Ve sen, dostum, pek işgüzar birisin."

"Bilmez miyim?"

"Hay aksi," dedi Naomi usulca.

"Ne oldu Patron?" diye sordu Amos.

"Bu ikisi kaçış planımızı bozdu," cevabını verdi Naomi, sonra da Holden'a doğru döndü. "Siz ikiniz birbirinizin ve dolayısıyla bizim başımızı derde sokacaksınız."

"Hayır," diye karşılık verdi Holden. "Sen bizimle gelmiyorsun. Burada Amos ve Alex'le beraber kalacaksın. Bize"—terminaline bir göz attı—"gidip bakmamız ve geri gelmemiz için üç saat verin. O zamana kadar dönmezsek—"

“Sizi gangsterlere terk edeceğiz, Tycho’da kendimize bir iş bulacağız ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız,” dedi Naomi.

“Evet,” dedi Holden, sırıtarak. “Kahramanlık etmeye kalkışma.”

“Aklımdan bile geçirmem efendim.”

Holden bakım-onarım kapağının dışındaki gölgelere sinmiş, polis isyan teçhizatı taşıyan Ceres gangsterlerinin Eros vatandaşlarını küçük gruplar halinde idare etmelerini seyrediyordu. Anons sistemi radyolojik tehlike olasılığını duyurmaya devam ediyor, Eros vatandaşlarına ve misafirlerine acil durum personeliyle iş birliği yapmalarını tembihliyordu. Holden takip edecekleri bir grup seçmişti ve harekete geçmeye hazırlandığı sırada Miller onu omzundan tuttu.

“Bekle,” dedi Miller. “Önce birini aramak istiyorum.”

Cep terminalinde çabucak bir numara çevirdi ve kısa bir sürenin ardından ekranda düz gri bir *Şebeke Kullanım Dışı* mesajı belirdi.

“Hatlar mı kopuk?” diye sordu Holden.

“Yerlerinde olsam ben de ilk bunu yapardım,” karşılığını verdi Miller.

“Anlıyorum,” dedi Holden, aslında hiçbir şey anlamamasına rağmen.

“Eh, sanırım tek başımıza kaldık,” dedi Miller, sonra da tabancasının şarjörünü çıkardı ve onu ceket cebinden aldığı kartuşlarla doldurmaya başladı.

Ömrü boyunca yetecek kadar silahlı çatışmaya girmiş olmasına rağmen Holden da silahını çıkarıp şarjörü kontrol etti. Oteldeki çatışmanın ardından onu değiştirmişti ve şarjör hâlâ doluydu. Namluya bir mermi sürüp silahı pantolonunun beline taktı. Miller’ın kendi silahını dışarıda tuttuğu ve ceketinin büyük ölçüde örttüğü baldırına yakın bir yerde beklettiği gözünden kaçmadı.

Radyasyon sığınaklarının bulunduğu iç kısımlara doğru çeşitli grupları istasyonda takip etmek zor değildi.

Kalabalıklarla aynı yönde ilerledikleri sürece hiç kimse dönüp onlara ikinci kez bakmıyordu. Holden isyan teçhizatlı adamların nöbet beklediği çok sayıda koridor kavşağını aklının bir köşesine yazmayı ihmal etmemekteydi. Aynı yoldan geri gitmek çok daha zor olacaktı.

Takip ettikleri grup nihayet kadim radyasyon sembolüyle işaretlenmiş bir kapının önünde durunca, Holden ile Miller gizlice kenara çekilip eğreltiotlarıyla ve bir çift güdük ağaçla dolu büyük bir saksının arkasına gizlendiler. Holden sahte isyan polislerinin herkese sığınağa girmesini emretmelerini ve sonra bir kart okutarak kapıyı onların arkasından kapatmalarını seyretti. Bu iş de bitince içlerinden biri hariç hepsi oradan ayrıldı. Geride kalan adam kapının örtünde nöbet tutmaya koyuldu.

“Gel ondan bizi de içeri almasını isteyelim,” diye fısıldadı Miller.

“Bana ayak uydur,” karşılığını veren Holden, yerinden kalkıp muhafıza doğru yürümeye başladı.

“Hey, dallama, sığınakta veya kumarhanede olman gerekiyor. Hemen grubunun yanına dön,” dedi muhafız, elini silahının kabzasına koyarak.

Holden onu yatıştırmak istercesine ellerini kaldırdı, gülümsedi ve yürümeyi sürdürdü. “Grubumu kaybettim. Her nasılsa yolumu şaşırdım. Buralı değilim de,” dedi.

Muhafız sol elindeki şok copuyla koridorun ilerisini gösterdi.

“Aşağı inen rampalara varana kadar o tarafa git,” dedi adam.

Az aydınlatılan koridorda yoktan var olurcasına ortaya çıkıveren Miller silahını çoktan çıkarmış ve muhafızın başına doğrultmuştu. Eski polis duyulur bir tıkırtıyla silahın emniyetini açtı.

“İçerideki gruba katılsak nasıl olur?” dedi. “Aç şu kapıyı.”

Muhafız başını hiç çevirmeden ona göz ucuyla baktı. Copu yere atıp ellerini kaldırdı.

“Öyle bir şey yapmak istemezsin ahbap,” dedi sahte polis.

“Bana istermiş gibi gözüküyor,” dedi Holden. “Onu dinlesen iyi ölür. Kendisi pek de iyi biri değildir.”

Miller silahının namlusunu muhafızın başına dayadı. “Karakolda neye ‘beyinsiz’ derdik biliyor musun? Beyni komple kafatasından dışarı saçılan birine. O tür bir şey de genellikle bir silah kurbanın kafasına tam da buradan bastırıldığında olur. Gazın gidecek başka yeri yoktur. Beyni çıkış yarasından dışarı atıverir.”

“Kapı bir kez kilitlendikten sonra bir daha açmamamızı söylediler ahbap,” dedi muhafız. O kadar hızlı konuşuyordu ki sözcükler birbirine karışıyordu. “Çok da ciddiydiler.”

“Son kez söylüyorum,” dedi Miller. “Bir dahaki sefere cesedindeki kartı alıp kullanacağım.”

Holden muhafızı kapıya doğru döndürdü ve adamın kemerindeki kılıfta duran tabancayı aldı. Miller’ın sözlerinin sadece birer tehditten ibaret olmasını umuyor, fakat öyle olmadığını tahmin ediyordu.

“Kapıyı açarsan seni serbest bırakırız. Söz veriyorum,” dedi Holden, muhafıza.

Muhafız başını sallayıp kapıya yaklaştı, sonra da kartını okutucudan geçirip tuş takımında bir sayı girdi. Ağır patlama kapısı kayarak açıldı. Kapının ötesindeki oda, dışarıdaki koridordan bile daha karanlıktı. Birkaç acil durum LED ışığı kasvetli bir kırmızıyla parlıyordu. O loş ortamda Holden yerde hareketsiz yatan düzinelerce... *yüzlerce* beden görebiliyordu.

“Ölmüşler mi?” diye sordu Holden.

“Ben hiçbir şey—” dedi muhafız, fakat Miller onun sözünü kesti.

“Önden sen git,” deyip muhafızı ileriye itti.

“Durun,” dedi Holden. “Bence oraya paldır küldür dalmak hiç de iyi bir fikir değil.”

Aynı anda üç şey birden oldu. Muhafız ileri doğru dört adım attı ve sonra yere yığıldı. Miller bir defa yüksek sesle hapşırdı ve sarhoş gibi yalpaladı. Son olarak da hem

Holden’ın hem de Miller’ın cep terminalleri yoğun bir elektrik vızıltısı çıkardı.

Miller geri geri sendeledi. “Kapı...”

Holden düğmeye basınca kapı yeniden kayarak kapandı.

“Gaz,” dedi Miller, ardından öksürdü. “İçeride gaz var.”

Eski polis koridor duvarına yaslanıp öksürürken Holden vızıltıyı kesmek için terminalini eline aldı. Fakat ekranda yanıp sönen alarm, hava kirliliği uyarısı değildi. Uçları birbirine çevrili kama biçimindeki üç şekilden oluşan o kutsal semboldü. Radyasyon. Holden ekrana bakarken beyaz olması gereken sembol parlak turuncu bir renkten koyu kırmızıya dönüştü.

Miller da anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle kendi terminaline bakıyordu.

“Radyasyon yedik,” dedi Holden.

“Detektörün etkinleştiğini daha önce hiç görmemiştim,” dedi Miller, öksürük nöbetinin peşinden boğuk ve kısık çıkan bir sesle. “Bu şeyin kırmızı olması ne anlama geliyor?”

“Yaklaşık altı saat içinde makatlarımızdan kan geleceği anlamına," dedi Holden. “Gemiye gitmemiz lazım. İhtiyacımız olan ilaçlar orada vardır."

“Burada neler oluyor böyle?” dedi Miller.

Holden onu kolundan tuttu ve rampalara doğru koridorda gerisingeri götürdü. Holden’a kendi teni sıcak ve kaşıntılı geliyordu. Bunun radyasyondan mı kaynaklandığını yoksa psikosomatik mi olduğunu bilmiyordu. Az önce maruz kaldığı radyasyonun miktarı düşünülürse Montana’da ve Europa’da sperm saklıyor olması iyi bir şeydi.

Bunu düşünmek bile hayalarını kaşındırıyordu.

“İstasyona atom bombası attılar,” dedi Holden. “Hatta belki de atmış gibi yaptılar. Sonra herkesi buraya sürükleyip radyasyon sığınaklarına soktular, ama asıl sığınakların içi radyasyonluydu. Sonra da sesleri çıkmasın diye hepsine gaz verdiler."

“İnsanları öldürmenin daha kolay yolları da vardır,” dedi Miller, koridordan aşağı koşarlarken kesik kesik nefes alıp

vererek.

“Öyleyse bunun başka bir sebebi olmalı,” dedi Holden. “Virüs, değil mi? Hani o kızı öldüren. Radyasyonla besleniyordu ya.”

“O insanları kuvöz niyetine kullanıyorlar,” diyen Miller, başını sallayarak hemfikir olduğunu belirtti.

Alt katlara inen rampalardan birine vardılar, fakat o sırada iki sahte isyan polisinin idaresindeki bir grup vatandaş yukarı çıkıyordu. Holden uzanıp Miller’ı tuttu ve kapalı bir makarnacının gölgesinde saklanabilecekleri bir yere çekti.

“Yani virüsü onlara bulaştırdılar, değil mi?” diye fısıldadı Holden, grubun geçmesini beklerlerken. “Belki içinde virüsün olduğu sahte radyasyon ilaçlarıyla. Veya yere o kahverengi balçıktan sürülmüştü. Sonra Julie denen o kızın içindeki her neyse—”

Miller yanından ayrılıp da rampadan çıkan grubun dosdoğru üstüne yürümeye başlayınca Holden sustu.

“Memur bey,” dedi Miller, sahte polislerden birine.

Adamların ikisi de durdu ve biri ona hitap etti. “Burada olmaman—”

Miller adamı boğazından, kaskındaki yüz siperliğinin tam altından vurdu. Sonra hızla döndü ve diğer muhafızı baldırından, kasığının hemen altından vurdu. Adam acıyla bağırarak arkaya devrilince Miller ona yaklaştı ve bu sefer de boynuna bir tane sıktı.

Bir çift vatandaş çığlık atmaya başladı. Miller silahını onlara doğrultunca sustular.

“Bir-iki kat aşağı inip saklanacak bir yer bulun,” dedi onlara. “Polis gibi giyinmelerine rağmen bu adamlarla işbirliği yapmayın. Sizin iyiliğiniz için çalışmıyorlar. Gidin.”

Vatandaşlar tereddüt ettiler, sonra da koşarak uzaklaştılar. Miller cebinden birkaç kartuş çıkarıp ateşlediği üçünün yerini doldurmaya başladı. Holden konuşacak gibi oldu, fakat Miller onun sözünü kesti.

“Yapabilirsen gırtlaktan vur. Çoğu insanda yüz siperliği ve göğüs zırhı o aralığı kapatmaz. Boyun kapalıysa da baldırın

iç tarafına ateş et. Oradaki zırh çok incedir. Hareketlilik meselesi. Çoğu kişiyi tek atışta indirir.”

Holden duydukları mantıklıymış gibi başını salladı. “Tamam,” dedi ardından. “Gel kan kaybından ölmeden önce gemiye gidelim, tamam mı? Mecbur kalmadıkça da başkalarını vurmayalım.” Sesi hissettiğinden daha sakin çıkıyordu.

Miller şarjörü silahına taktı ve namluya bir mermi sürdü.

“Bu iş bitmeden önce vurmamız gereken daha pek çok kişiyle karşılaşacağımızı sanıyorum,” dedi. “Ama peki. Önce o işi halledelim.”

Yirmi Sekizinci Bölüm: Miller

Miller birini ilk defa güvenlik işindeki üçüncü yılında öldürmüştü. O sırada yirmi iki yaşındaydı, daha yeni evlenmişti ve karısıyla beraber çocuk sahibi olmayı düşünüyorlardı. Kontrata yeni girmiş biri olarak boktan işler hep ona veriliyordu; o kadar yüksek katlarda devriye geziyordu ki Coriolis etkisi yüzünden deniz tutmuş gibi oluyor, bir çöp bidonundan daha geniş olmayan deliklerden yapılan aile içi şiddet şikayetlerine bakıyor, bilinci kapalı olanlar tecavüze uğramasınlar diye sarhoşların bekletildiği hücrenin başında nöbet tutuyordu. Normal mesleki tacizler işte. Zaten böyle bir şeyi de bekliyor, onunla başa çıkabileceğini düşünüyordu.

Çağrı neredeyse kütle merkezindeki yasadışı bir lokantadan gelmişti. Bölgede bir g’nin onda birinden daha küçük olan yerçekimi yok denecek kadar azdı ve dönüşteki değişiklik sebebiyle Miller’ın iç kulağı şaşırmış vaziyetteydi. Düşündüğünde sözcüklerin anlaşılamayacağı kadar hızlı ve bulanık çıkan yüksek insan seslerini şimdi bile hatırlayabiliyordu. Küvet imalatı peynirin kokusunu da. Ucuz elektrikli ızgaradan yükselen dumanın pusunu da.

Her şey çabucak olup bitmişti. Suçlu bir elinde silah, diğerinde de saçlarından sürüklediği bir kadınla delikten dışarı çıkmıştı. Miller’ın ortağı olan on yıllık kıdemli polis Garson gerekli uyarıyı bağırmıştı. Bir videodaki dublör gibi dönen suçlu, silahını kol mesafesinde savurmuştu.

Eğitim boyunca öğretmenler o an gelene kadar ne yapacağını bilmenin mümkün olmadığını söylemişlerdi. Başka bir insanı öldürmek zordu. Bazıları öyle bir şey yapamazdı. Suçlunun silahı hızla çevrilmişti; adam saçlarından tuttuğu kaçlım bırakıp bağırmıştı. Sonuçta en azından Miller için bir başkasını öldürmenin pek de zor olmadığı ortaya çıkmıştı,

Miller olaydan sonra mecburi bir rehberlikten geçmişti. Ağlamıştı. Polislerin dile getirmekten kaçınarak sessizce katlandıkları kâbuslara, titremelere ve diğer şeylere katlanmıştı. Fakat o anlarda bile kafayı çekmişte sonradan kendi kendini kusarken izlermiş gibi her şey belirli bir mesafeden olup biter gibi gözükmüştü. Yaşadıkları fiziksel bir tepkiden ibaretti. Zamanla geçecekti.

Önemli olan o sorunun cevabını artık biliyor olmasıydı. Evet, gerekirse birinin canını alabilirdi.

Buna rağmen şimdi Eros'un koridorlarında yürüyene kadar bundan zevk almamıştı. O ilk silahlı çatışmadaki zavallı piç kurusunu indirmek bile yaptığı işin üzücü bir gereği gibi gözükmüştü. Öldürmekten zevk almaya ancak Julie'den sonra başlamıştı ve aslında hissettiği, gerçek hazdan ziyade acısının kısa bir süreliğine dinmesiydi.

Silahını aşağıda tutuyordu. Holden rampadan inmeye başladığında Miller adamın önden gitmesine izin vererek Dünyalı'yı takip etti. Holden farklı farklı yerçekimlerinde yaşamış birinin göze batmayan atletizmiyle ondan daha hızlı yürümekteydi. İçinden bir ses Miller'a adamı tedirgin ettiğini söylüyor ve Miller bundan biraz pişmanlık duyuyordu. Öyle bir niyeti hiç olmamıştı ve Julie'nin sırlarını öğrenecekse Holden'ın gemisine binmeye mecburdu.

Tabii ilk olarak sonraki birkaç saat içerisinde radyasyon zehirlenmesinden ölmemesi lazımdı. O konu ilkinden daha önemli gözüküyordu.

"Tamam," dedi Holden, rampanın sonuna vardıklarında. "Aşağı inmemiz gerekiyor ama Naomi'yle aramızda yanlış

yöne giden iki adamı gördüğüne çok şaşıracak bir sürü muhafız var.”

“Bak o bir sorun olabilir,” diye doğruladı Miller.

“Bir fikrin var mı?”

Miller kaşlarını çatıp zemin kaplamasını gözden geçirdi. Eros’un döşemeleri Ceres’inkilerden farklıydı. Altın sarısıyla bezeli laminant.

“Metro çalışmasa gerek,” dedi. “Çalışıyorsa bile tecrit modundadır ve yalnızca kumarhanelerdeki ağıllara gidiyordur. Yani onu unutabiliriz.”

“Yine bakım-onarım koridorlarını kullansak?”

“Katlar arasında geçiş yapan birini bulabilirsek belki,” dedi Miller. “Biraz zorlanabiliriz, fakat zırh giyen bir-iki düzine yavşakla çatışmaya girmekten daha iyi bir seçenek gibi gözüküyor. Dostların yola çıkmadan önce ne kadar vaktimiz var?”

Holden cep terminaline bir göz attı. Radyasyon alarmı halen koyu kırmızıydı. Miller uyarının ne kadar sürede kalkacağını merak etti.

“iki saatten biraz daha fazla,” dedi Holden. “Yani sorun olmamalı.”

“Gidip neler bulabileceğiz bir bakalım,” dedi Miller.

Radyasyon sığınaklarına —ölüm tuzaklarına, kuvözlere— en yakın koridorlar boşaltılmıştı. Eros’u oyarak bir insan yerleşkesi haline getiren kadim inşaat araçlarının sığacağı genişlikteki geçitler yalnızca Holden ile Miller’ın ayak sesleriyle ve hava dönüştürücülerin uğultusuyla ürkütücü bir hal alıyordu. Miller acil durum duyurularının ne zaman kesildiğini fark etmemişti; fakat onların eksikliği ortama meşum bir hava katmaktaydı.

Ceres’te olsalardı nereye gideceğini, her şeyin nereye çıktığını, bir etaptan diğerine nasıl zarifçe geçeceğini bilirdi. Eros’taysa bilinçli tahminlerden başka bir şeyi yoktu. Tabii bu da o kadar kötü değildi.

Fakat yolculuğun uzun sürdüğünü ve ondan da beteri —bu konuyu ikisi de açmıyordu— normalden yavaş yürüdüklerini

görebiliyordu. Henüz bilinç eşiği aşılmış değildi, fakat Miller ikisinin de vücudunun radyasyon hasarını hissetmeye başladığının farkındaydı. Üstelik durumları iyiye gitmeyecekti.

“Tamam,” dedi Holden. “Buralarda bir yerde bir bakım-onarım geçidi olmalı.”

“Metro İstasyonunu da deneyebiliriz,” dedi Miller. “Vagonlar vakumda gider ama ona paralel uzanan bazı hizmet tünelleri olabilir.”

“Herkesi bir araya toplarken oraları da kapatmamışlar mıdır?”

“Belki,” dedi Miller.

“Hey! Siz ikiniz! Burada ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?”

Miller omzunun üzerinden arkasına baktı. İsyan teçhizatıyla donanmış iki adam tehditkar bir edayla onlara el sallıyordu. Holden bıyık altından sert bir söz sarf etti. Miller gözlerini kıstı.

İşin aslı o adamların amatör olduklarıydı, ikilinin yaklaşmasını seyrederken Miller’ın zihninde bir fikir belirmeye başladı. Onları öldürüp teçhizatlarını almak işe yaramazdı. Hiçbir şey ortada bir terslik olduğunu yanık izleri ve kan kadar belli etmezdi. Fakat...

“Miller,” dedi Holden, sesinde bir ikazla.

“Evet,” dedi Miller. “Biliyorum.”

“Burada ne halt ettiğinizi sordum,” dedi güvenlikçilerden biri. “İstasyon kilit altında. Herkes aşağıdaki kumarhaneler katında veya yukarıdaki radyasyon sığınaklarında toplanıyor. ”

“Biz... şey... kumarhaneler katına inmenin bir yolunu arıyorduk,” dedi Holden, tehditkar gözükmeme gayretiyle gülümseyerek. “Buralı değiliz ve—”

İki muhafızdan ona daha yakın olanı tüfeğinin dipçiğini Holden’ın bacağına sertçe indirdi. Dünyalı sendelerken Miller muhafızı yüz siperliğinin hemen altından vurdu, sonra da ağzı bir karış açık kalakalan diğerine doğru döndü.

“Sen Mikey Ko’sun, değil mi?” dedi ona.

Yüzü daha da solmasına rağmen adam kafa salladı. Holden inleyerek doğruldu.

“Ben Dedektif Miller,” dedi Miller. “Seni dört yıl falan önce tutuklamıştım. Bir barda içkiyi fazla kaçırmıştın. Tappan’ın yeriydi galiba. Bilardo ıstakasıyla bir kıza mı ne vurmuştun.”

“Ah, selam,” dedi adam, korkulu bir sırıtışla. “Evet, seni hatırladım. Nasıl gidiyor?”

“Hem iyi hem kötü,” dedi Miller. “Bilirsin işte. Silahını Dünyalı’ya ver.”

Bakışları Miller ile Holden arasında gidip gelen Ko dudaklarını yalayarak kurtulma şansını değerlendirdi. Miller başını iki yana salladı.

“Cidden,” dedi adam. “Silahını ona ver.”

“Evet, tabii. Sorun değil.”

Miller’ın aklında bunun Julie’yi öldürecek türde bir adam olduğu geçti. Aptal. İleriyi göremeyen. Ruhunun olması gereken yerde fırsatçılık anlayışıyla doğmuş biri. Miller’ın hayalindeki Julie başını tiksinti ve kederle iki yana salladı; Miller kızın o sırada tüfeğini Holden’a vermekte olan haydudu mu yoksa kendisini mi kastettiğini bilemedi. Belki de her ikisiydi.

“Burada neler dönüyor Mikey?” diye sordu Miller.

“Ne demek istiyorsun?” dedi muhafız, sorgu odasındaymışlar gibi salak ayağına yatarak. Vakit kazanmaya çalışıyordu. Hâlâ bir anlamı varmışçasına o eski polis ve suçlu senaryosunu izliyordu. Miller boğazında beliren bir düğümlenme karşısında şaşırdı. Bunun sebebini bilmiyordu.

“İşten bahsediyorum,” dedi gangstere. “İş ne?”

“Bilmi—”

“Hey,” dedi Miller nazikçe. “Az önce dostunu öldürmedim mi?”

“Üstelik o bugün üçüncüydü,” dedi Holden. “Bizzat tanık oldum.”

Miller adamın gözlerindeki kurnazlığı, değişikliği, bir stratejiden diğerine geçişi görebiliyordu. Onun bu hali, aşağı

akan su kadar tanıdık ve öngörülebilirdi.

"Hey," dedi Ko. "Sadece bir iş işte. Aşağı yukarı bir sene önce bize büyük bir hamle yapacağımız söylendi, tamam mı? Ama hiç kimse ne olduğunu bilmiyordu. Birkaç ay evvel bizi başka başka yerlere götürmeye başladılar. Polis gibi eğittiler falan, bilirsin ya?"

"Sizi kim eğitiyordu?" dedi Miller.

"Geçen seferki adamlar. Bizden önce kontratı tutanlar," dedi Ko.

"Protogen mi?"

"Evet, onun gibi bir şey," dedi adam. "Sonra onlar gittiler ve yerine biz geçtik. Bilirsin, sadece kaba kuvvet. Biraz da kaçakçılık."

"Ne kaçakçılığı?"

"Her türlü şey," dedi Ko. Kendini güvende hissetmeye başlıyor, bu durum duruş ve konuşma biçiminden de anlaşılıyordu, "izleme ekipmanı, iletişim çanakları, kendi yerleşik jel yazılımları olan en hasından sunucular. Ve de bilimsel ekipmanlar. Suyu, havayı falan kontrol etmek için ıvır zıvırlar. Bir de uzay kazılarında kullanılan cinsten eski tip uzaktan kumandalı robotlar. Her türlü şey."

"Bunlar nereye gönderiliyordu?" diye sordu Holden.

"Buraya," dedi Ko; havayı, taşı, İstasyonu işaret ederek. "Hepsi burada. Kurmaları aylar sürdü. Sonra da haftalarca hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey olmadı da ne demek?" diye sordu Miller.

"Hiçbir şey işte. Onca çalışmadan sonra saksı gibi oturup bekledik."

Bir terslik çıktı, diye düşündü Miller. Phoebe virüsü yerine ulaşamamış, fakat sonra Julie çıkagelmiş ve oyun kaldığı yerden devam etmişti. Miller kızı apartman dairesindeki haliyle bir kez daha gördü. O şey her ne boksa onun sarmaşıklar gibi yayılan uzantıları. Kızın tenini deldi delecek kemik mahmuzlar. Gözlerinden dökülen köpüksü siyah lifler.

"Yine de ücret hiç fena değil," dedi Ko kalenderce. "Hem biraz boş oturmak da güzel oldu."

Miller başıyla onu doğruladı, adama yaklaştı ve silahının namlusunu Ko'nun karnındaki zırh plakalarının arasına sokup onu vurdu.

"Ne yaptın!" dedi Holden, Miller tabancasını ceket cebine sokarken.

"Ne olacağını sanıyordun ki?" dedi Miller, karnından vurduğu adamın yanına çömelerek. "Gitmemize göz yumacak değildi ya."

"İyi, tamam," dedi Holden. "Ama..."

"Onu kaldırmama yardım et," dedi Miller, bir kolunu Ko'nun omzunun altından geçirerek. Miller onu yerden kaldırırken Ko çığlık attı.

"Ne?"

"Diğer taraftan tut," dedi Miller. "Adamın tıbbi yardıma ihtiyacı var, değil mi?

"Şey, evet," dedi Holden.

"Öyleyse sen de onu diğer taraftan tut."

Radyasyon sığınaklarından sonraki ilk kontrol noktasına varmaları Miller'ın beklediğinden daha kısa sürdü. Bunun hem iyi hem de kötü bir tarafı vardı. İyi tarafı Ko'nun hâlâ yaşıyor ve haykırıyor olmasıydı. Miller öyle bir şeye niyetlenmemişse de adamın bilincinin yarı açık olması şanslarını arttırmaktaydı. Muhafız grubuna yaklaşırlarken Ko'nun çıkardığı sesler, planın işe yaramasına yetecek kadar anlamsız geliyordu kulağa.

"Hey!" diye bağırdı Miller. "Yardım edin!"

Rampanın başındaki dört muhafız önce birbirlerine baktılar, sonra merakları temel operasyon prosedürlerine baskın gelince onlara doğru hareketlendiler. Holden da Miller gibi soluk soluğaydı. Ko o kadar ağır değildi. Bu kötüye işaretti.

"Bu da ne?" dedi muhafızlardan biri.

"Orada bir yere kapanmış bazı insanlar var," dedi Miller. "Direnişçiler. Bu katı baştan aşağı temizlediniz sanıyordum."

"O bizim işimiz değildi," dedi adam. "Biz sadece kumarhanelerden gelen grupların sığınaklara girdiğinden

emin oluyoruz.”

“Eh, öyleyse birileri işini becerememiş,” diye çıkıştı Miller. “Aracınız var mı?”

Muhafızlar bir kez daha bakıştılar.

“Bir tane çağırabiliriz,” dedi arkadaki biri.

“Boş ver,” dedi Miller. “Siz gidip ateş edenleri bulun.”

“Dur bir dakika,” dedi ilk adam. “Siz de kim oluyorsunuz?”
“Protogen’den gelen teknisyenleriz,” dedi Holden. “Bozulan sen- sörleri değiştiriyoruz. Bu adamın bize yardım etmesi gerekiyordu.”

“Ben öyle bir şey duymadım,” dedi liderleri.

Miller bir parmağını Ko’nun zırhının altına sokup sıktı. Çığlık atan Ko kıvranarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

“Vakit bulunca gidip patronunla konuşursun,” dedi Miller. “Hadi ama. Şu hıyarı bir an önce revire yetiştirelim.”

“Ağır ol!” dedi ilk muhafız. Miller iç geçirdi. Adamlar dört kişiydiler. Ko’yu bırakıp siper alacak olursa... ama siper alacak pek bir yer yoktu. Hem Holden’ın ne yapacağını kim bilebilirdi?

“Saldırganlar nerede?” diye sordu muhafız. Miller gülümsememek için kendini zor tuttu.

“Dönüşün aksi istikametine doğru yaklaşık çeyrek kilometre geride,” dedi Miller. “Diğerinin cesedi hâlâ orada. Mutlaka görürsünüz.”

Miller tekrar rampaya yöneldi. Arkasındaki muhafızlar kendi aralarında konuşuyorlar; ne yapacaklarını, kimi arayacaklarını, kimleri göndereceklerini tartışıyorlardı.

“Sen büsbütün aklını kaçırmışsın,” dedi Holden, yarı bilinçli bir halde ağlayan Ko’nun üzerinden.

Belki haklıydı da.

İnsan, diye düşündü Miller, *ne zaman insanlıktan çıkar?* Öncesinde başka, sonrasında başka biri olduğun bir an, aldığın bir karar olmalıydı. Eros’un katlarından inerken, Ko’nun kan kaybeden bedeni Holdenla arasında asılıyken Miller işte bunu merak ediyordu. Muhtemelen radyasyon

zehirlenmesinden ölüyordu. Sırf insanların onlardan korkmalarına alışkın oldukları ve Miller korkmadığı için geçmelerine izin veren yarım düzine adamı yalan söyleyerek aşıyordu. Son iki saatte üç kişiyi öldürmüştü. Ko'yu da sayarsa dört. Öyleyse dört demek daha doğruydu muhtemelen.

Zihninin analitik kısmı, yıllarca içinde taşıdığı o küçük ve sabit ses onun hareketlerini izleyerek tüm kararlarını gözden geçiriyordu. Yaptığı her şey o sırada çok anlamlı gelmişti. Ko'yu vurmak. Diğer üçünü de. İstasyonun boşaltılma sebebini araştırmak amacıyla mürettebatın sığındığı güvenli saklanma yerini terk etmek. Duygusal bakımdan tüm bunlar bariz seçimlerdi. Yalnızca dışarıdan gözlemlediği zaman tehlikeli gözüküyorlardı. Bunları başka birinin —Muss, Havelock, Sematimba— yaptığını görse o kişinin aklını oynattığına hüküm vermesi bir dakikadan uzun sürmezdi. Fakat yapan kendisi olduğu için fark etmesi daha uzun sürmüştü. Holden haklıydı yine de. Bir ara yoldan çıkmıştı.

Bunun Julie'yi bulmaktan, onun vücuduna neler olduğunu görmekten, onu kurtaramadığını bilmekten kaynaklandığına inanmak istiyordu, ama sırf öylesi işine geldiği için. Gerçekteyse ondan önceki kararlarından hiçbiri —Julie'nin izini sürme amacıyla Ceres'i terk etmek, kariyerinden olana kadar içmek, onca yıl önceki ilk adam öldürüşünden sonra bir gün daha polis olarak kalmak— objektif bir açıdan bakıldığında anlamlı gözükmüyordu. Bir zamanlar sevdiği kadınla olan evliliğini yitirmişti, insanlığın en kötü örnekleriyle iç içe yaşamıştı. Başka bir insanı öldürebileceğini ilk elden öğrenmişti. Ve tüm bu süreç boyunca, aklı başında bir adam olduğu, sonra aniden öyle olmaktan çıktığı bir an bulunduğunu söyleyemezdi.

Belki sigara içmek gibi birikimli bir durumdu bu. Bir tanesinin fazla zararı dokunmazdı. Beşinin de. İçine gömdüğü her duygu; reddettiği her insani temas; sırt çevirdiği her aşk, dostluk ve şefkat anı onu kendisinden bir adım daha uzaklaştırmıştı. Şimdiye kadar çekinmeden adam

öldürebilmiş, gönlünce plan yapmasına ve hareket etmesine olanak tanıyan bir inkarla yaklaşan ölümüne göğüs gerebilmişti.

Julie Mao hayalinde başını yana eğerek onun düşüncelerini dinliyordu. Hayalinde erotikten ziyade huzur verici bir biçimde bedenini onunkine dayayarak ona sarılıyordu. Onu teselli ediyordu. Onu affediyordu.

İşte kızı bu yüzden aramıştı. Julie onun insansı duyguları hissedebilen parçası, bu duruma düşmeseydi nasıl biri, olabileceğinin sembolü haline gelmişti. Hayalindeki Julie'nin gerçekteki kadınla bir benzerliği olduğunu düşünmek için herhangi bir sebep yoktu. Miller'ın onunla tanışması her ikisini de düş kırıklığına uğratırdı.

Miller kendisini daha önce sevgiden ayıran her şeye inandığı gibi buna da inanmak zorundaydı.

Holden'ın durmasıyla birlikte Ko'nun vücudu —artık cesedi — Miller'ı geriye çekti.

"Ne?" dedi Miller.

Holden önlerindeki erişim panelini başıyla işaret etti. Miller panele boş gözlerle baktı, sonra onu tanıdı. Başarmışlardı. Saklanma yerine geri dönmüşlerdi.

"İyi misin?" dedi Holden.

"Evet," dedi Miller. "Biraz dalmışım. Kusura bakma."

Ko'yu bıraktı ve haydut kederli bir patırtıyla yere yığıldı. Miller'ın kolu uyuşmuştu. Onu sallamasına rağmen karıncalanma geçmedi. Bir baş dönmesine ve mide bulantısına kapıldı. *Belirtiler,* diye aklında geçirdi.

"Zaman bakımından ne durumdayız?" diye sordu Miller.

"Sınırı biraz aştık. Beş dakika. Sorun olmaz," dedi Holden ve kapağı kaydırarak açtı.

Daha önce Naomi, Alex ve Amos'un bulunduğu tünel artık boştu.

"Hasiktir," dedi Holden.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Holden

“Hasiktir,” dedi Holden; hemen ardından da ekledi: “Bizi bırakıp gitmişler.”

Hayır. Asıl *kadın onu* bırakıp gitmişti. Naomi gideceğini söylemişse de Holden ona cidden inanmadığını ancak gerçekle yüzleştiğinde fark etmişti. Ama işte kanıt önünde duruyordu: Eskiden Naomi’nin bulunduğu boş alan. Kalbi hızla atarken boğazı düğümleniyor, kesik kesik soluk alıp veriyordu. Karnındaki bulantı ya ümitsizlikten ya da zarını atmakta olan bağırsaklarından geliyordu. Eros’taki ucuz bir otelin önünde can verecekti, çünkü Naomi tam olarak yapacağını söylediği —kendisinin de yapmasını emrettiği— şeyi yapmıştı. Buna rağmen Holden’ın kırgınlığı akıl mantık dinlemiyordu.

“İşimiz bitti,” dedi Holden ve eğreltiotlanyla dolu saksının kenarına oturdu.

“Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu Miller, koridorda sağına soluna bakıp silahını kurcalayarak.

“Hiçbir fikrim yok,” cevabını veren Holden terminalinin yanıp sönen kırmızı radyasyon sembolünü öylesine işaret etti. “Herhalde etkileri cidden hissetmeye başlamamıza daha saatler vardır, ama bilemiyorum. Tanrım, keşke Shed hâlâ burada olsaydı.”

“Shed mi?”

“Bir arkadaşım,” dedi Holden. Fazla ayrıntıya giresi yoktu. “İyi bir tıp teknisyeniydi.”

“Naomi’yi ara,” dedi Miller.

Holden terminaline bakıp ekrana birkaç kez hafifçe vurdu.

“Şebeke hâlâ kapalı,” dedi.

“Pekala,” dedi Miller. “Gemine gidelim öyleyse. Hâlâ limanda olup olmadığına bakalım.”

“İstasyonu çoktan terk etmişlerdir. Naomi mürettebatı hayatta tutuyor. Beni uyardı ama ben—”

“Biz yine de gidelim,” dedi Miller. Ağırlığını bir ayağından ötekine verip duruyor, konuşurken koridorun ilerisini tarıyordu.

“Miller,” dedi Holden, ardından sustu. Miller’ın gergin olduğu belliydi ve o zamana kadar dört kişiyi vurmuştu. Holden eski polisten giderek daha fazla korkuyordu. Miller onun aklından geçeni okumuşçasına Holden’a yaklaştı ve iki metrelik boyuyla ona tepeden baktı. Gözlerinde cesaret kıracak denli nazik bir ifade vardı. Adam esefle gülümsedi. Holden o gözlerin tehditkar bakmasını tercih etti edecekti.

“Görebildiğim kadarıyla bu iş üç farklı şekilde yürüyebilir,” dedi Miller. “Bir, gemini limanda beklerken buluruz, ihtiyaç duyduğumuz ilaçları alırız ve belki hayatta kalırız. İki, gemine ulaşmaya çalışırken yolda bir grup mafyayla karşılaşırız ve bir mermi yağmuru altında anlı şanlı ölürüz. Üç, burada oturup gözlerimizden ve götümüzden kan gelmesini bekleriz.”

Holden bir şey söylemedi; kaşlarını çatarak polisi süzmekle yetindi.

“Ben ilk ikisini sonuncusuna yeğlerim,” dedi Miller, Sesi özür diler gibi çıkıyordu. “Ya sen?”

Holden kendine hakim olamayarak bir kahkaha attı, fakat Miller alınmış gibi gözükmedi.

“Tabii,” dedi Holden. “Bir dakikalığına kendime acımam gerekiyordu. Gel gidip mafyanın elinde can verelim.”

Bu sözleri hissettiğinden daha büyük bir cesaretle söylemişti. İşin aslı ölmek istemediğiydi. Donanmadaki günlerinde bile vazife esnasında ölmek hep uzak ve gerçek dışı bir ihtimal gibi gelmişti. *Onun* gemisi asla yok edilmezdi

ve edilse bile *o* kaçış mekiğine ulaşırdı. Onsuz bir evren kulağa hiç de mantıklı gelmiyordu. Riske girdiği olmuştu; başkalarının öldüğünü görmüştü. Sevdiklerinin bile. Fakat şimdi ilk defa kendi ölümü de gerçek bir hal almıştı.

Polise göz ucuyla baktı. Adamı bir günden daha kısa süredir tanıyordu, ona güvenmiyordu ve ondan pek hoşlanmıyordu. Ve şimdi onunla beraber ölecekti. Holden ürperdi ve doğrulup silahını kemerinden çıkardı. Panikle korkunun altında derin bir sakinlik hissi yatıyor, Holden bunun uzun süreceğini umuyordu.

"Önden buyur," eledi eski polise. "Kurtulursak bana annelerimi aramayı hatırlat."

Kumarhaneler patlamaya hazır bir barut fıçısı gibiydi. Tahliye aramaları kısmen bile başarılı olmuşsa, İstasyonun üç katına bir milyon veya daha fazla insan tıkılmış demekti. İsyan teçhizatı içindeki sert görünümlü adamlar kalabalıkların arasında geziniyor, radyasyon sığınaklarına götürülene kadar herkese yerinde kalmasını söylüyor, kalabalığı korku içinde tutuyorlardı. Arada sırada küçük bir vatandaş grubunun alınıp götürüldüğü oluyor, onların nereye gittiğini bilmek Holden'ın içini yakıyordu. Bunların sahte polisler olduklarını, insanları öldürdüklerini bağırası geliyordu. Fakat bu kadar kısıtlı bir alanda bunca insanın karışacağı bir ayaklanma bir kıyma makinesinden farksız olurdu. Belki öyle bir şey kaçınılmazdı, fakat onu başlatan Miller olmayacaktı.

Zaten başka birilerinden ona fırsat kalmadı.

Holden yükselen bazı sesler ve kalabalığın öfkeli homurtularını duyabiliyordu. Bunu isyan kaskı takan birinin elektronik olarak güçlendirilmiş sesiyle insanlara geri çekilmelerini bağırması izledi. Sonra bir silahın patlaması, kısa bir duraksama ve bir yaylım ateşi. İnsanlar çığlık çığlığa bağrıştılar. Holden ile Miller'ın etrafındaki tüm o kalabalık iki zıt istikamete aktı; bazı insanların çatışma sesine doğru gitmelerine rağmen çok daha fazlası ondan kaçmaya

başladı. Vücutların akışı arasında kalan Holden kendi ekseninde döndü; Miller uzanıp onu gömleğinden yakaladı ve sıkıca tutarak Holden'a yakınında kalmasını bağırdı.

Koridorun yaklaşık on iki metre ilerisinde, bir kalenin bel yüksekliğindeki siyah demir bir parmaklıkla ayrılan oturma alanında bir düzine vatandaş, mafya haydutlarından birini grubundan ayırmıştı. Silahını çekmiş olan adam geri geri yürüyor ve onlara yolundan çekilmelerini bağırıyordu. Yüz ifadeleri topluluk şiddetinin o çılgınlığıyla dolu olan insanlarsa adamın üstüne yürümeyi sürdürüyorlardı.

Mafya haydudu bir defa ateş etti ve küçük bir beden önce ileri doğru sendeledi, sonra da haydudun ayakları dibine yığıldı. Holden vurulanın bir oğlan mı yoksa bir kız mı olduğunu göremedi; fakat on üç ya da on dört yaşından büyük olamazdı. Ayakları dibindeki ufak tefek surete bakan haydut öne çıktı ve silahını tekrar onlara doğrulttu.

Bu kadarı da fazlaydı.

Holden kendini hayduda doğru koridordan aşağı koşarken buldu. Silahı elindeydi ve insanlara önünden çekilmelerini haykırıyordu. Haydutla arasında yaklaşık yedi metre kaldığında kalabalık onun ateş etmesine izin verecek kadar ayrıldı. Holden'ın atışlarından yarısı ıska geçerek kafenin tezgahına ve duvarlarına denk geldi. Mermilerden biri bir seramik tabak yığınını havaya savurdu. Yine de birkaçı hayduda isabet ederek onu geriye sendeletti.

Bel yüksekliğindeki parmaklığın üstünden atlayan Holden sahte polisten ve onun kurbanından üç metre uzakta kayarak durdu. Silahı son bir defa ateş etti ve ona şarjörün boşaldığını göstermek için sürgüsü açık konumda kilitlendi.

Haydut yere devrilmedi. Doğruldu, kendi göğsüne baktı, sonra da başını kaldırıp silahım Holden'ın suratına çevirdi. Holden haydudun isyan teçhizatının ağır göğüs zırhına çarpıp ezilmiş üç mermiyi sayacak kadar vakit buldu. Bir *mermi yağmuru altında anlı şanlı öleceğim,* diye geçirdi aklından.

“Beyinsiz orospu ço—” dedi haydut ve tam o anda başı kıpkırmızı bir püskürtüyle geriye savruldu. Adam yere yığıldı.

“Boyundaki açıklık demiştim, hatırladın mı?” dedi Miller tam arkasından. “Göğüs zırhı bir tabanca için çok kalın.”

Ansızın başı dönen Holden nefes almaya çalışarak eğildi. Genzinde limon tadı aldı ve kusmamak için iki defa yutkundu. Kusmuğunun kanla ve mide zarıyla dolu olacağından korkuyordu ve öyle bir şey görmeye hiç ihtiyacı yoktu.

“Sağ ol,” dedi nefes nefese, başını Miller’a doğru çevirerek.

Miller başını ona doğru hafifçe salladı, sonra da muhafızın yanına gidip adamı ayağıyla dürttü. Holden doğruldu ve intikam hırsıyla yanıp tutuşan mafya fedailerinin kaçınılmaz bir dalga halinde üzerlerine saldırmalarını bekleyerek koridora bakındı. Onlardan hiçbirini göremedi, O ve Miller kıyametin orta yerindeki sessiz bir sükunet adasında duruyorlardı. Her yanda etkisini giderek arttıran şiddet olayları çıkmaktaydı. İnsanlar dört bir yana koşuşturuyorlardı; mafya haydutları yükseltilmiş gümbür gümbür sesleriyle bağırıp çağırıyor, tehditlerini periyodik atışlarla vurguluyorlardı. Fakat onlar yalnızca birkaç yüz kişiyken karşılarında panik halinde ve öfkeli binlerce vatandaş bulunuyordu. Miller eliyle kargaşayı işaret etti.

“Olacağı buydu,” dedi adam. “Bir avuç serseriyi böyle donatırsan kendilerini bir şey zannederler.”

Holden yerde yatan çocuğun yanına çömeldi. Belki on üç yaşlarında olan çocuk Uzakdoğulu yüz hatlarına ve koyu renk saçlara sahip bir oğlandı. Göğsündeki açık yaradan dışarı kan fışkıracağı yerde sızıyordu. Holden’ın tespit edebildiği kadarıyla nabzı atmıyordu. Holden onu yine de kollarına aldı ve çocuğu götürebileceği bir yer bakındı.

“Öldü,” dedi Miller, ateşlediği kartuşların yerini doldururken.

“Cehenneme kadar yolun var. Emin olamayız. Onu gemiye kadar götürebilirsek belki.

Üzgün fakat dalgın bir ifadeyle Holden’ın kollarındaki çocuğa bakan Miller başını iki yana salladı.

“Kütle merkezine yüksek kalibreli bir mermi yedi,” dedi Miller. “O öldü.”

"Hasiktir,” dedi Holden.

“Öyle deyip duruyorsun."

Kumarhane katlarından çıkarak aşağıdaki liman rampalarına açılan koridorun üzerinde parlak bir neon tabela yanıp sönüyordu. OYNADIĞINIZ ÎÇİN TEŞEKKÜRLER, diye yazıyordu tabelada. Bir de EROS’TA DAİMA KAZANIRSINIZ. Onun altında ağır savaş zırhları içindeki iki sıra adam yolu kapıyordu. Kumarhanelerde kalabalığı kontrol altında tutmaktan vazgeçmiş olabilirlerdi, fakat hiç kimsenin gitmesine izin vermiyorlardı.

Holden ile Miller askerlerden yüz metre ilerideki ters dönmüş bir kahve arabasının arkasına sindi. Onlar seyrederlerken bir düzine kadar insan muhafızlara doğru depara kalktı ve hemen oracıkta makineli tüfek ateşiyle biçildi. Cesetleri aynı şeyi daha önce denemiş olanların yanına yığıldı.

“Otuz dört sayıyorum,” dedi Miller. “Sen kaçıyla başa çıkabilirsin?”

Şaşıran Holden hızla ona doğru döndü, fakat Miller’ın espri yaptığı suratından anlaşılıyordu.

“Şaka bir yana, bunu sahiden de nasıl aşacağız?” diye sordu Holden.

“Makineli tüfeği ve açık görüş hattı olan otuz adam. Üstelik son yirmi metrede hiç siper yok,” dedi Miller. “Bunu aşamayacağız.”

Otuzuncu Bölüm: Miller

Sırtlarım hiç kimsenin oynamadığı bir dizi tilt makinesine vererek yere oturdular ve etraflarındaki şiddet gelgitini futbol maçı izler gibi izlemeye koyuldular. Miller'ın şapkası bükülü dizine takılıydı. Makinelerden biri ne zaman çağrı amacıyla öterek sarsılsa Miller titreşimi sırtında hissediyordu. Işıklar parıldıyor ve yanıp sönüyordu. Yanındaki Holden bir yarış koşmuşçasına soluk soluğaydı. Ötelerindeki bir Hieronymus Bosch tablosundan çıkmışa benzeyen Eros kumarhane katları ölüme hazırlanıyordu.

Ayaklanmanın ivmesi tükenmişti. Erkekler ve kadınlar küçük gruplar halinde toplanıyorlardı. Muhafızlar ağır adımlarla çevrede geziniyorlar, fazla büyük veya asi bir hale gelen toplulukları tehdit edip dağıtıyorlardı. Bir şeyler eriyen plastik kokusunun hava temizleyiciler tarafından ortadan kaldırılamayacağı kadar büyük bir hızla yanıyordu. Ağlamalara, çığlıklara ve ümitsizlik feryatlarına bir Hint müziği karışıyordu. Budalanın biri sözde polislerden birine bağırıp çağırıyordu; adam bir avukattı, tüm olup bitenleri videoya kaydediyordu ve bunların sorumlusu her kimse başı büyük bir belaya girecekti. Miller bu meydan okumanın etrafında bir grup insanın toplanmaya başlamasını seyretti. İsyan teçhizatı giyen adam avukatı dinledi, başını salladı ve onu bir defa diz kapağından vurdu. Tek bir kadın hariç kalabalık dağıldı; haykırmakta olan avukatın üstüne eğilen kadın herhalde onun eşi veya kız arkadaşıydı. Ve Miller'ın

kafatasının mahremiyetinde her şey yavaş yavaş ayrışmaya başladı.

Miller iki farklı zihne sahip olduğunun farkındaydı. Biri alışık olduğu, yakından tanıdığı Miller'dı—oradan gittiği zaman neler yapacağım; Phoebe İstasyonu, Ceres, Eros ve Juliette Mao arasındaki noktaları birleştirmede bir sonraki adımın ne olacağını düşünen Miller. Kendisinin o versiyonu tıpkı bir ayrıntının ortaya çıkması, dikkatini çekecek ve gizemi çözmek için doğru yönde adım atması- m sağlayacak bir değişikliğin yaşanması için eskiden suç mahallini incelediği gibi o anda kalabalığı tarıyordu. Bu onun kendi kişisel yok oluşunu idrak edemeyen ve kesinlikle ama kesinlikle bundan sonrasının da olacağına inanan ileri görüşsüz, budala kısmıydı.

Diğer Miller ise farklıydı. Daha sessizdi. Üzgündü belki, ama huzurluydu da. Miller uzun yıllar önce 'Ölüm Benliği' adlı bir şiir okumuştu ve bu ifadeyi şimdiye kadar anlayamamıştı. Ruhunun orta yerindeki bir düğüm çözülmekteydi. Hayatındaki şeyleri —Ceres'i, evliliğini, kariyerini, kendisini— bir arada tutmaya harcadığı tüm enerji serbest kalıyordu. Bir polis olarak geçirdiği tüm kariyeri boyunca öldürdüğünden daha çok adamı son bir gün içinde öldürmüştü. Aradığı şeye âşık olduğunu ancak onu kaybettiğinden yüzde yüz emin olduktan sonra fark etmeye başlamıştı. Uzak tutmaya hayatını adadığı kargaşanın kendisinden çok daha güçlü ve büyük olduğunu açıkça görmüştü. Vereceği hiçbir taviz yeterli olmazdı. Ölüm benliği ruhunda açılarak büyüyordu ve bu karanlık filizlenme hiçbir çaba gerektirmiyordu. Hissettiği şey bir huzur, bir gevşeme, onlarca yıl içinde tuttuktan sonra ağır ağır verdiği bir soluktu.

Harap haldeydi ama bunun bir önemi yoktu, çünkü ölüyordu.

"Hey," dedi Holden. Sesi Miller'ın beklediğinden daha güçlü çıkmıştı.

"Evet?"

“Küçükken *Misko ile* Marisko’yu izler miydin?”

Miller kaşlarını çattı. “Şu çocuk programını mı?” diye sordu.

“Hani beş tane dinozor ve büyük pembe şapkalı bir kötü adam vardı,” dedi Holden, sonra da şen ve çocuksu bir ezgi tutturdu. Miller gözlerini kapadı ve o da ezgiye eşlik etti. Bir zamanlar müziğin içinde sözcükler vardı. Şimdiyse her ahenksizliğin sonraki notaya taşındığı bir dizi iniş çıkıştan, bir majör gamdaki yükselişlerden ve alçalışlardan ibaretti.

“Demek ki hatırlıyormuşum,” dedi Miller, ezginin sonuna vardıklarında.

“O programa bayılırdım. Son izlediğimde galiba sekiz veya dokuz yaşlarındaydım,” dedi Holden. “Bazı şeyleri yıllarca taşımak ne komik.”

“Evet,” dedi Miller. Öksürdü, başını çevirdi ve kırmızı bir şey tükürdü. “Ne durumdasın?”

“Galiba iyiyim,” dedi Holden. “Tabii ayağa kalkmadığım sürece,” diye ekledi hemen sonra.

“Miden bulanıyor mu?”

“Evet, biraz.”

“Benim de.”

“Bu ne böyle?” diye sordu Holden. “Yani tüm bunlar niye oluyor? Bunları niye yapıyorlar?”

Holden mantıklı bir soru sormuştu. Eros’u katletmek — Kuşak’taki herhangi bir İstasyonu katletmek— oldukça kolay bir işti. Temel yörüngesel mekanik becerileri olan herkes yeterli büyüklükteki bir kayayı yeterli bir hızla atarak İstasyonu kırmanın bir yolunu bulabilirdi. Bu işe harcanılan çaba düşünüldüğünde Protogen hava stokunu kolaylıkla yok edebilir, zehirleyebilir veya canı ne isterse onu yapabilirdi. Bu cinayet değildi. Toplu katliam bile sayılmazdı.

Tabii bir de tüm o gözlem araç-gereçleri vardı. Kameralar, iletişim çanakları, hava ve su sensörleri. Böyle şeyleri kullanmak için iki sebep olabilirdi. Ya Protogen’deki kaçıklar insanları ölürken seyretmekten zevk alıyorlardı, ya da...

“Bilmiyorlar,” dedi Miller.

“Ne?”

Miller dönüp Holden’a baktı. İlk Miller, dedektif, her şeyi bilmesi gereken iyimser geri gelmişti. Ölüm benliği elbette ona karşı koymuyordu. O hiçbir şeye karşı koymazdı ki. Miller bir çaylağa ders verir gibi elini kaldırdı.

“Onun tam olarak ne işe yaradığını veya... bilirsin, en azından neye yol açacağını bilmiyorlar. Hem burası hiç de bir işkence odasına benzemiyor. Her şey izleniyor, değil mi? Su ve hava sensörleriyle. Bu bir deney kabı. Julie’yi öldüren bokun nasıl çalıştığını bilmiyorlar ve onu bu şekilde öğrenecekler.”

Holden kaşlarını çattı. “İyi de laboratuvarları yok mu? O haltı bir hayvana falan verebilecekleri yerler? Çünkü bir deneye göre bu biraz aşırı gözüküyor.”

“Belki çok büyük ölçekli bir numuneye ihtiyaçları vardır,” dedi Miller. “Veya belki de konu insanlar değildir. İstasyona neler olacağını görmek istiyor olabilirler.”

“Ne kadar neşe dolu bir fikir,” dedi Holden.

Miller’ın zihnindeki Julie Mao, gözlerinin önüne düşen bir tutam saçı çekti. Kaşlarını çatmakta olan kız düşünceli, meraklı ve endişeli gözüküyordu. Sonuçta her şey kulağa mantıklı gelmeliydi. Tüm değişkenler yerine oturana kadar her bir çekişin ve sapmanın rastgele gözüktüğü o temel yörüngesel mekanik problemlerinden birine benziyordu bu. İzah edilemez olan, kaçınılmaz hale gelmişti. Julie —eski Julie; Miller’ın bir zamanlar olduğunu hayal ettiği Julie— ona gülümsedi. Kaderini kabullenmeyen Miller da kıza aynı şekilde karşılık verdi. Derken Miller’ın zihninin tilt makinelerinin gürültüsünden kalabalıkların alçak ve şeytansı feryadına çevrilmesiyle birlikte kız ortadan kayboldu.

Başka bir grup —defans oyuncuları gibi dizlerini kırarak kendini kasan yirmi adam— liman çıkışını koruyan paralı askerlere doğru hücuma geçti. Silahlı haydutlar onları da biçti.

“Yeteri kadar adamımız olsaydı,” dedi Holden, makineli tüfek sesleri kesildikten sonra, “başarabilirdik. Hepimizi birden öldüremezlerdi.”

“O yüzden aramızda devriye geziyorlar ya,” dedi Miller. “Hiç kimse yeterince büyük bir saldırı düzenleyemesin diye. Bizi kendi halimize bırakmıyorlar.”

“Ama bir kalabalık olsaydı... yani hakikaten büyük bir kalabalık...”

“Belki,” diye doğruladı Miller. Göğsündeki bir şey az önce yapmadığı bir tıkırtı çıkardı. Miller yavaş ve derin bir nefes alınca tıkırtı yine çıktı. Onu sol ciğerinin içlerinde hissedebiliyordu.

“En azından Naomi kaçabildi,” dedi Holden.

“O iyi oldu.”

“Naomi harika biridir. Elinden geldiği sürece Amos ile Alex’i asla tehlikeye atmaz. Çok ciddidir yani. Profesyonel Güçlü. Bilmem anlatabiliyor muyum? Yani sahiden...”

“Güzel de,” dedi Miller. “Saçları çok hoş. Gözlerine bayıldım.”

“Hayır, ben öyle demek istemedim,” dedi Holden.

“Yani sence o güzel bir kadın değil mi?”

“O benim idari subayım,” dedi Holden. “O... bilirsin ya.”

“Sana yasak.”

Holden iç geçirdi.

“Kaçmıştır, değil mi?” diye sordu Holden.

“Büyük ihtimalle.”

Sessiz kaldılar. Defans oyuncularından biri öksürdü, ayağa kalktı ve kaburgalarındaki bir delikten kan akıtarak topallaya topallaya kumarhaneye döndü. Hint müziği yerini Miller’ın bilmediği dillerde şarkı söyleyen alçak, şehvetli bir sesin de karıştığı bir afropop potpuriye bıraktı.

“Bizi beklemiştir,” dedi Holden. “Sence de bizi beklemiştir, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Miller’ın ölüm benliği, söylediğinin bir yalan olup olmadığım umursamaksızın. Bunu uzunca bir

müddet düşündükten sonra tekrar Holden'a döndü. "Hey. Bilesin diye söylüyorum, şu an kafam pek yerinde değil."

"Peki."

"Tamam."

Bulundukları katın karşı tarafındaki metro İstasyonunun turuncu tecrit ışıkları yeşile çevrildi. Buna ilgi duyan Miller azıcık doğruldu. Sırtı yapış yapıştı, fakat sebep sadece ter olsa gerekti. Değişikliği diğer insanlar da fark etmişlerdi. Bir su tankındaki akıntı misali, yakınlardaki kalabalıkların dikkati liman yolunu kapatan paralı askerlerden metro İstasyonunun zımparalı çelik kapılarına çevrildi.

Kapılar açıldı ve ilk zombiler ortaya çıktı. Gözleri donuk bakan ve kasları gevşek duran erkek ve kadınlar sendeleyerek açık kapılardan dışarı çıktılar. Ceres İstasyonu'ndaki eğitiminin bir parçası olarak Miller kanamalı ve ateşli hastalıklarla ilgili bir belgesel yayını seyretmişti. Bu insanların hareketleri de aynıydı: uyuşuk, güdümlü, otonom. Zihinlerini hastalığa teslim etmiş kuduz köpekler gibi.

"Hey," dedi Miller, elini Holden'ın omzuna koyarak. "Hey, bak ne oluyor."

Bir acil durum önlüğü içindeki yaşlıca bir adam ayak sürüyen misafirlere yaklaştı. Sadece irade gücüyle onları durdurabilecekmiş gibi ellerini öne uzatmıştı. Sürüdeki ilk zombi boş gözlerini ona doğru çevirdi ve adamın üstüne çok tanıdık kahverengi bir balçık kustu.

"Bak," dedi Holden.

"Gördüm."

"Hayır, *bak!* "

Kumarhaneler katı boyunca metro İstasyonu ışıkları tecrit halinden çıkıyor, kapılar açılıyordu. İnsanlar önce açık duran trenlere ve imalı fakat boş kaçış umuduna yöneliyorlar, sonra da o trenlerden çıkarak üzerlerine gelen ölü erkek ve kadınlardan uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Kusmuk zombileri," dedi Miller.

"Radyasyon sığınaklarından," dedi Holden. "O şey, o organizma radyasyonda daha hızlı büyüyordu, değil mi? Adı

her neyse o kız da bu yüzden ışıklardan ve uzay elbisesinden bahsedip duruyordu.”

“Adı Julie’ydi. Ve evet. O kuvözler işte bunun içindi,” dedi Miller ve iç geçirdi. Ayağa kalkmayı düşündü. “Eh. Belki de radyasyon zehirlenmesinden ölmemize gerek kalmayacak.”

“O boku niye havaya salıp geçmediler ki?” diye sordu Holden.

“Virüs oksijensiz yaşayabiliyor, hatırladın mı?” dedi Miller. “Fazla oksijen onu öldürür.”

Kusmukla kaplı acil durum çalışanı ayak sürüyen zombilere hâlâ hastalarıymış, onlar hâlâ insanmış gibi muamele etmekteydi. İnsanların giysilerinde ve duvarlarda balçık lekeleri vardı. Tren kapıları yeniden açıldı ve Miller kahverengiye bulanmış yarım düzine kişinin kendini içeri attığını gördü. Ne yapacağını bilemeyen insan kalabalığı çalkalanıyor, grup zihniyeti kırılma noktasının ötesine geçiyordu.

Bir isyan polisi öne fırladı ve zombileri yaylım ateşine tuttu. Giriş ve çıkış yaralarından incecik lifler saçılan zombiler yere serildi. Miller neyin komik olduğunu bile anlamadan önce kıkırdamaya başladı. Holden ona baktı.

“Bilmiyorlar,” dedi Miller. “İsyan teçhizatlı şu zorbalar var ya, onlar da burada mahsur kaldılar. Tıpkı bizim gibi onlar da kıyma makinesine atılan birer parça et.”

Holden memnuniyetini ufak bir ses çıkararak gösterdi. Miller başını salladı, fakat aklım kurcalayan bir şey vardı. Ceres’ten getirtilen çalıntı zırhlar içindeki haydutlar kurban ediliyordu. Yine de bu herkesin aynı kaderi paylaştığı anlamına gelmezdi. Miller hafifçe doğruldu.

Limana çıkan kemerli yol hâlâ kapalı tutuluyordu. Yan yana sıralanmış paralı askerler silahlarını hazırda bekletiyorlardı. Hatta şimdi eskisinden de disiplinli gözüküyorlardı. Miller zırhında fazladan bir rütbe nişanı olan arkalardaki bir adamın mikrofonuna konuştuğunu gördü.

Miller tüm umutların son bulduğunu düşünmüş, şansının kalmadığına inanmıştı. Sonra da o şans mezardan

dirilircesine geri gelmişti.

“Ayağa kalk,” dedi Miller.

“Ne?”

“Ayağa kalk. Geri çekilecekler.”

“Kimler?”

Miller başıyla paralı askerleri işaret etti.

“Biliyorlardı,” dedi. “Onlara bir bak. Ürkmüyorlar. Şaşırmıyorlar. Bunu bekliyorlardı.”

“Sence bu geri çekilecekleri anlamına mı geliyor?”

“Burada oyalanacak halleri yok. Kalk artık.”

Miller emri öncelikle kendisine verir gibi inleyerek ayağa kalktı. Dizleri ve omurgası çok fena sızlıyor, ciğerindeki tıkırtı kötüleşiyordu. Karnından farklı şartlar altında endişe verecek yumuşak ve karmaşık sesler çıkıyordu. Hareket etmeye başlar başlamaz hasarın ne kadar büyüdüğünü hissedebiliyordu. Cildi henüz acımasa da, ciddi bir yanıkla onu takip eden su toplama arasındaki o geçiş sürecinde olduğu gibi yumuşak bir ön hisse kapılıyordu. Hayatta kalırsa canı yanacaktı.

Hem de çok fena.

Ölüm benliği onu yeniden çekiştirdi. Salıvermenin, gevşemenin, dinlenmenin sona ermesi değerli bir şeyi kaybetmeye benziyordu. Geveze, meşgul, makinemsi zihin durmak bilmeksizin çalışırken bile Miller’ın ruhunun yumuşacık ve yaralı merkezi onu duraklamaya, tekrar yere oturmaya, sorunları unutmaya teşvik ediyordu.

“Neye bakıyoruz ki?” dedi Holden. O da ayağa kalkmıştı. Adamın sol gözündeki bir kan damarı patladığı için gözbebeğinin beyazı parlak ve yoğun bir kırmızıya dönüşmekteydi.

Neye bakıyoruz ki ? diye yankıladı ölüm benliği.

“Geri çekilecekler,” diye ilk soruya yanıt verdi Miller. “Biz de onları takip edeceğiz. En geride kalan bizi vurmasın diye menzilin hemen dışından.”

“İyi de herkes aynı şeyi yapmayacak mı? Yani askerler çekildikten sonra buradaki herkes limana koşmayacak mı?”

“Öyle tahmin ediyorum,” dedi Miller. “O yüzden gel onlardan önce davranalım. Bak. İşte.”

Bakılacak fazla bir şey yoktu. Paralı askerlerin duruşunda ufak bir değişiklik, toplu ağırlık merkezlerinde hafif bir kayma gerçeklemişti. Miller öksürdü. Olması gerekenden daha fazla canı yandı.

Neye bakıyoruz ki? diye yeniden sordu ölüm benliği, daha ısrarcı bir sesle. *Bir cevaba mı? Adalete mi? Evrenin bir kez daha bizi taşaklarımızdan tekmelemesine mi? O kemerli yolun ötesinde silahımızın namlusunda bulunandan daha hızlı, daha temiz, daha acısız ne var?*

Paralı askerlerin lideri rahat bir tavırla dönüp ağır adımlarla dış koridora çıktı ve gözden kayboldu. Onun az önce durduğu yerde Julie Mao oturmuş, adamın uzaklaşmasını seyrediyordu. Kız dönüp Miller’a baktı. Eliyle onu yanına çağırdı.

“Daha değil,” dedi Miller.

“Ne zaman?” dedi Holden, sesiyle Miller’ı şaşırtarak. Eski polisin kafasındaki Julie kayboldu ve Miller gerçek dünyaya geri geldi.

“Az sonra,” dedi Miller.

Adamı uyarmalıydı. Holden o kadarını hak ediyordu. Kafan yerinde değilse en azından ortağını bundan haberdar etme nezaketini göstermen gerekirdi. Miller genzini temizledi. Orası da ağrıyordu.

Her an halüsinasyon görmeye başlamam veya intihara meyilli hale gelmem mümkün. Beni vurmak zorunda kalabilirsin,.

Holden ondan tarafa bir bakış attı. İkisini de maviye ve yeşile boyayan tilt makineleri sahte bir sevinçle ötüyordu.

“Ne var?” dedi Holden.

“Hiçbir şey. Dengemi sağlamaya çalışıyordum, hepsi bu,” dedi Miller.

Arkalarında bir kadın bağırdı. Miller o tarafa bakınca üzeri çoktan o kahverengi balçıkla kaplanmış olan canlı kadının bir kusmuk zombisini iterek kendisinden uzaklaştırdığını

gördü. Kemerli yolda bulunan paralı askerler sessizce geri çekildiler ve koridordan aşağı ilerlemeye koyuldular.

“Gel hadi,” dedi Miller.

İkisi beraber kemerli yola doğru yürümeye başladı. Miller şapkasını taktı. İnsanların bağrışları, çığlıklar, şiddetli bir hastalık geçirenlere özgü o alçak ve cıvık sesler. Hava temizleyiciler yetersiz kalıyor, içeriye et suyu ile asidi anımsatan yoğun ve keskin bir koku doluyordu. Miller pabucunun içine taş kaçmış gibi hissetmesine rağmen, oraya bakarsa derisinin soyulmaya başladığı yerde kırmızı bir noktadan başka bir şey bulamayacağından emin gibiydi.

Hiç kimse onlara ateş etmedi. Hiç kimse onlara durmalarım söylemedi.

Kemerli yola vardıklarında Miller, Holden’ı duvara yasladı ve başını yavaşça köşeden uzattı. Uzun ve geniş koridorun boş olduğunu anlamak için çeyrek saniye yeterliydi. Buradaki işleri biten paralı askerler Eros’u kaderine terk ediyorlardı. Kapılar açıktı. Yollar boştu.

Son fırsat, diye düşündü Miller. Hem yaşamak hem de ölmek için son fırsatı kastediyordu.

“Miller?”

“Tamam,” dedi eski polis. “Sorun yok gibi gözüküyor. Gel hadi. Herkes aynı fikre kapılmadan önce gidelim.”

Otuz Birinci Bölüm: Holden

Holden'ın karnında bir şey hareket ediyordu. Holden ona aldırış etmeyerek bakışlarını Miller'ın sırtında tuttu, İnce-uzun dedektif koridorda limana doğru paldır küldür ilerliyor, arada sırada başını köşelerden uzatarak ileride onları bekleyen bir bela var mı diye bakmak için kavşaklarda duraklıyordu. Miller bir makine olup çıkmıştı. Holden'ın elinden gelen tek şey ona ayak uydurmaya çalışmaktı.

Kumarhane çıkışını koruyan paralı askerlerle aralarındaki mesafe daima aynıydı. Onlar yürüdüğünde Miller da yürüyordu. Onlar yavaşladığında Miller da yavaşlıyordu. Adamlar oyalanmadan dosdoğru limana gidiyorlardı, fakat herhangi bir vatandaşın kendilerine fazla yaklaştığını düşünecek olurlarsa muhtemelen ateş açarlardı. Önlerine çıkanları vuracakları kesindi. Üzerlerine doğra koşturan iki kişiyi şimdiden vurmuşlardı. Her ikisi de kahverengi balçık kusan o zombilerdendi. *Şu kusmuk zombileri nasıl bu kadar çabuk çıkageldiler?*

Holden, "Şu kusmuk zombileri nasıl bu kadar çabuk çıkageldiler?" dedi Miller'ın arkasından.

Dedektif sol eliyle 'bilmem' anlamında bir işaret yaptı. Sağ elinde hâlâ tabancasını tutuyordu.

"O bokun tüm İstasyonu hasta edecek kadarının Julie'den çıktığını hiç sanmam," diye yavaşlamadan cevap verdi Miller. "Herhalde bunlar ilk seri. Hastalığı sığınaklara

bulaştırmaya yetecek kadar balçık elde etmek için kuluçkaya yatırdıkları denekler.”

Bu açıklama kulağa mantıklı geliyordu. Deneyin kontrollü kısmı boka batınca onları halkın arasına salıvermişlerdi. İnsanlar neler olduğunu anlayana kadar da içlerinden yarısı hasta olmuştu bile. Gerisi sadece zaman meselesiydi.

Bir koridor kavşağında kısa bir süreliğine bekleyerek asker grubunun liderinin yüz metre ileride durmasını ve bir dakika boyunca telsizine konuşmasını izlediler. Holden henüz soluklanamamışken grup yeniden yola koyuldu ve Miller peşlerine takıldı. Holden uzanıp dedektifin kemerini tuttu ve Miller’ın kendisini sürüklemesine izin verdi. Sıska Kuşaklı bu kadar yedek enerjiyi nereden buluyordu?

Dedektif durdu. Yüzü ifadesizdi.

“Tartışıyorlar,” dedi.

“Ne?”

“Grubun lideriyle adamlardan bazıları bir konuda tartışıyorlar,” diye açıkladı Miller.

“Eee?” diye sordu Holden, sonra da eline ıslak bir şey öksürdü. Onu pantolonunun arkasına silerken kan olup olmadığına bakmadı. *Ne olur kan olmasın.*

Miller yine eliyle omuz silkti. “Bence buradaki herkes aynı takımda oynamıyor,” dedi.

Asker grubu başka bir koridora saptı ve Miller ardından Holden’ı da çekiştirerek adamları takip etti. Bunlar depolama alanlarıyla ve gemi onarım-ikmal hangarlarıyla dolu olan dış katlardı. En yoğun günlerde bile fazla bir yaya trafiği olmazdı. Şimdiyse koridor onların ayak sesleriyle bir anıtmezar gibi yankı yapıyordu. Asker grubu ileride yeniden bir koridora saptı. Miller ile Holden o kavşağa varmadan önce görüş alanlarına yalnız bir suret girdi.

Adam silahlı gibi gözükmediğinden Miller sabırsızca arkasına uzanıp Holden’ın elini kemerinden çekti ve adama doğru ihtiyatla yürüdü. Serbest kaldığı zaman da şüphe götürmeyecek derecede polisvari bir hareketle sol elini kaldırdı.

“Burası başıboş gezinmek için tehlikeli bir yer bayım,” dedi.

Artık onlara on beş metreden daha yakın olan adam yalpalayarak üzerlerine gelmeye başladı. Üzerindeki fırfırlı gömleğe ve parlak kırmızı bir papyonu olan ucuz smokine bakılırsa bir parti için giyinmişti. Bir ayağında parlak siyah bir pabuç varken diğer ayağı yalnızca kırmızı bir çorapla kaplıydı. Ağzının kenarlarından kahverengi kusmuk sızıyor, beyaz gömleğinin önünü kirletiyordu.

“Kahretsin,” dedi Miller ve silahını kaldırdı.

Holden dedektifin kolunu tutup aşağı çekti. “Onun bir suçu yok,” derken yaralı ve hasta adamın görüntüsü gözlerini yaşartıyordu. “O masum.”

“Ama hâlâ geliyor,” dedi Miller.

“Öyleyse daha hızlı yürü,” dedi Holden. “Ve ben izin vermeden birini vurursan gemime binemezsin. Anladın mı? ”

“Güven bana,” dedi Miller. “Ölmek bugün o adamın başına gelebilecek en iyi şey. Ona iyilik yapmış olmuyorsun.”

“Buna sen karar veremezsin,” dedi Holden. Sesinde hakiki bir öfke vardı.

Miller karşılık verecek oldu, fakat Holden elini kaldırarak onun sözünü kesti.

*“Roci’*ye binmek istiyor musun? Öyleyse patron benim. Soru da yok kafa ütülemek de.”

Millerin alaycı sırıtışı bir tebessüm halini aldı. “Peki efendim,” dedi.

”Askerlerimiz arayı iyice açıyor,” dedi Holden. Eliyle koridorun ilerisini gösterdi.

Miller başını salladı ve yine o düzenli, makinevari temposuyla yola koyuldu. Holden dönüp bakmasa bile Miller’ın neredeyse vurduğu adamın arkalarındaki koridorda ağladığını uzun süre duydu. Bir-iki köşeyi daha döndükten sonra muhtemelen yalnızca kafasında var olan sesi bastırmak için de yeniden *Misko ile Marisko’*nun melodisini mırıldanmaya başladı.

Holden çok küçükken evde hep onunla kalan Elise Anne, televizyon izlerken yesin diye ona bir şeyler getirir, sonra da yanına oturup elini oğlunun başına koyar ve saçlarıyla oynardı. Dinozorların soytarılıklarına Holden'dan bile daha çok gülerdi. Bir Cadılar Bayramı'nda şeytani Kont Mungo olabilsin diye ona kocaman bir pembe şapka hazırlamıştı. O adam niye sürekli dinozorları yakalamaya çalışıyordu acaba? Bunun sebebi hiçbir zaman açıklanmamıştı. Belki de sırf dinozorlardan hoşlandığı için. Bir keresinde küçültme ışını kullanarak—

Holden, Miller'ın sırtına tosladı. Dedektif aniden durmuştu ve şimdi de gölgelerin içinde kalabilmek için eğilerek koridorun kenarına doğru hızla hareket ediyordu Holden onu taklit etti. Yaklaşık otuz metre ileride paralı asker grubu iyice kalabalıklaşmış ve iki farklı gruba ayrılmıştı.

"Evet," dedi Miller. "Bugün bir sürü insan çok kötü bir gün geçiriyor."

Holden başını salladı ve yüzündeki ıslak bir şeyi sildi. O şey kandı. Miller'ın sırtına burnunu kanatacak kadar sert çarptığını sanmıyordu ve kanamanın kendiliğinden geçmeyeceğine dair bir şüphesi vardı. Mukoza zarları giderek zayıflamaktaydı. Bu durum radyasyon yanıklarının bir belirtisi değil miydi? Holden gömleğinden şeritler halinde kumaş yırttı ve koridorun sonundaki sahneyi seyrederken onlarla burnunu tıkadı.

İki ayrı grup olduğu açıkça belliydi ve o gruplar hararetli bir münakaşaya tutuşmuş gibiydi. Holden normalde bunu sorun etmezdi; paralı askerlerin sosyal yaşantılarını zerre kadar umursadığı yoktu. Fakat bu askerlerin sayısı neredeyse yüzü buluyordu, ağır silahlarla donanmışlardı ve gemisine çıkan yolu kapatıyorlardı. Tabii bu da tartışmayı seyretmeye değer kılıyordu.

"Galiba Protogenlerin hepsi gitmemiş," dedi Miller usulca, iki gruptan birini işaret ederek. "Sağdakiler ev sahibi takıma benzemiyor."

Holden gruba bakıp başını salladı. O askerlerin daha profesyonel göründükleri kesindi. Zırhları üzerlerine tam oturuyordu. Diğer grubun çoğunluğuysa polis isyan teçhizatıyla donanmış adamlardan oluşmuş gibiydi ve içlerinden sadece birkaçı savaş zırhı giymişti.

“Neyi tartıştıklarını tahmin etmek ister misin?” diye sordu Miller.

“Hey, bizi de yanınızda götürür müsünüz?" diye Ceres aksanı kullanarak alaycı bir dille konuştu Holden. *“Eee, hayır. Sizin burada kalmanız* ve *şey, etrafa göz kulak olmanız gerekiyor.* Tamamen *güvende olacağınıza ve* kesinlikle *kusmuk zombilerine dönüşmeyeceğinize söz* veriyoruz.”

Holden bu sözleriyle Miller’dan gevrek bir kahkaha kopardı ve sonra koridor yaylım ateşine boğuldu. Tartışmanın her iki tarafı da tam otomatik silahlarla yakın mesafeden birbirine ateş ediyordu. Çıkan gürültü sağır ediciydi. İnsanlar haykırarak paramparça oluyorlar, koridora ve birbirlerinin üstüne kan ve vücut parçaları saçıyorlardı. Holden hemen yere uzansa da çatışmayı seyretmeyi sürdürdü.

Açılan ilk ateşin ardından her iki taraftan sağ kurtulanlar zıt istikametlere çekilmeye başladılar. Hareket halindeyken bile ateşi kesmiyorlardı. Koridor kavşağı ceset doluydu. Holden çatışmanın o ilk saniyesinde yirmi veya daha fazla adamın öldüğünü tahmin ediyordu. Her iki grup da koridorda birbirine ateş etmeyi sürdürürken silah sesleri giderek uzaklaşıyordu.

Kavşağın orta yerindeki bedenlerden biri ansızın kıpırdanıp başını kaldırdı. Yaralı adam daha ayağa bile kalkamadan yüz siperliğinin ortasında bir delik açıldı ve adam nihai bir gevşeklikle tekrar yere yığıldı.

“Gemin nerede?” diye sordu Miller.

“Asansör bu koridorun sonunda,” cevabını verdi Holden.

Miller yere kanlı balgam gibi görünen bir şey tükürdü.

“Ve onunla kesişen koridor şimdi silahlı güçlerin birbirine karşılıklı ateş açtığı bir savaş alanı,” dedi. “Belki koşarak geçmeyi deneyebiliriz.”

“Başka bir seçenek var mı?” diye sordu Holden.

Miller terminaline baktı.

“Naomi’nin belirlediği süreyi elli üç dakika aştık,” dedi. “Daha ne kadar vakit harcamak istiyorsun?”

“Bak, matematikte hiç iyi olmadım,” dedi Holden. “Ama tahminimce diğer koridorun her iki tarafında da kırka yakın adam var. Üstelik o koridor en az üç-üç buçuk metre genişliğinde. Bu da seksen kişinin bize üç metre boyunca ateş edeceği anlamına gelir. Şansımız yaver gitse bile vurulup ölmemiz işten bile değil. Gel bir B planı düşünelim.”

Bu iddiayı desteklercesine diğer koridor yine yaylım ateşine boğuldu. Lastiksi duvar yalıtımından koca koca parçalar koparken yerde yatan cesetler daha da haşat oldu,

“Hâlâ geri çekiliyorlar,” dedi Miller. “O atışlar daha da uzaktan geldi. Sanırım biraz daha bekleyebiliriz. Tabii dayanabilirsek.” Holden’ın burun deliklerine tıkıştırdığı paçavralar kanamayı durdurmamış, yalnızca ona set çekmişti. Holden genzinde sabit bir akıntı hissedebiliyor, bu durum midesini bulandırıyordu. Miller haklıydı. Artık bir şeyleri bekleyebilecek son demlerini yaşıyorlardı.

“Kahretsin. Keşke Naomi’yi arayıp hâlâ orada mı diye bakabilseydik,” dedi Holden, terminalinde yanıp sönen *Şebeke Kullanım Dışı* mesajına bakarak.

“Şişşt,” diye fısıldadı Miller, bir parmağını dudaklarına dayayarak. Geldikleri istikamete doğru koridorun aşağısını işaret etti. Artık Holden da yavaş yavaş yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.

“Partiye geç kalan misafirler,” dedi Miller ve Holden kafa salladı. İki adam hızla o tarafa doğru döndü ve silahlarını koridorun aşağısına doğrultup bekledi.

Polis isyan zırhı içindeki dört kişilik bir grup köşeyi döndü. Silahları ellerinde değildi ve içlerinden ikisi kaskını takmamıştı. Anlaşılan yeni husumetten haberleri yoktu. Holden önce Miller’ın ateş açmasını bekledi, fakat bu gerçekleşmeyince ona bir göz attı: Miller da ona bakıyordu.

“İstasyondan yürüyerek ayrılmak istemiyor,” dedi Miller özür dilercesine. Onun ne demek istediğini anlaması Holden’ın yarım saniyesini aldı.

Holden ilk önce ateş açarak ona izin vermiş oldu. Kasksız mafya haydutlarından birine nişan alıp onu suratından vurdu ve şarjörü boşalıp da sürgü boş konumda kilitlenene kadar ateş etmeyi sürdürdü. İlk atıştan bir saniye sonra ona katılan Miller da silahı boşalana kadar ateş etti. Her şey bittiğinde haydutların dördü de koridorda yüzükoyun yatıyordu. Verdiği uzun soluk bir iç çekme halini alan Holden yere oturdu.

Miller yerdeki adamların yanına kadar gitti ve silahının şarjörünü değiştirirken her birini ayağının ucuyla dürttü. Holden kendi silahını yeniden doldurmakla uğraşmadı. Çatışmaya girmekten gına gelmişti artık. Boş tabancayı cebine koydu ve polisin yanına gitmek için ayağa kalktı. Oraya varınca eğildi ve bulabildiği en az hasarlı zırhın kopçalarını açmaya koyuldu. Miller bir kaşını kaldırdıysa da ona yardım etmeye davranmadı.

“Şansımızı deneyeceğiz,” dedi Holden, göğüs ve sırt zırhlarını ilk haydutan çekip alırken gırtlağındaki kusmuk ve kan tadını yutarak. “Bu şeyi giyersek belki bir faydası olur,”

“Belki,” diyen Miller başını salladı, ardından yere diz çöküp başka bir adamı soymaya başladı.

Holden ölü adamın zırhını üstüne geçirirken arka kısımdaki pembemsi lekenin adamın beyninin bir parçası olmadığına kendini inandırmak için çok çaba gösterdi. Kopçaları çözmek yorucuydu. Parmakları uyuşuk ve hantal Bir şekilde hareket ediyordu. Baldır zırhını eline aldı, sonra onu yere geri bıraktı. Onu takacağına hızlı koşabilmeyi yeğlerdi. Kendi zırhını takmayı bitiren Miller zarar görmemiş kasklardan birini aldı. Holden üzerinde yalnızca bir çentik olan bir kask bulup başına geçirdi. Kaskın içi yağlı gibiydi ve Holden koku alma duyusunun kalmadığına memnundu. Kaskın önceki sahibinin pek sık yıkanmadığından kuşkulanıyordu.

Miller telsizi çalıştırabilene kadar kendi kaskının yan tarafını kurcaladı. Hemen sonra kaskın kalitesiz hoparlörlerinden polisin sesi yankılandı. “Hey, koridora çıkıyoruz! Ateş etmeyin! Yanınıza geliyoruz!”

Başparmağıyla mikrofonu kapatıp Holden’a doğru döndü. “Eh, belki taraflardan biri artık bize ateş etmez.”

Koridorda tekrar ilerleyip kavşaktan on metre geride durdular.

Holden üçten geriye saydı ve sonra elinden geldiği kadar büyük bir hızla depara kalktı. Adımları ümit kıracak denli yavaştı; bacakları adeta kurşunla doluydu. Sanki bir su havuzunun veya bir kabusun içinde koşuyordu. Pabuçları beton zemine çarpan, soluğu kesik kesik çıkan Miller’ın arkadan geldiğini duyabiliyordu.

Sonra sadece silah sesleri duydu. Miller’ın planının işe yarayıp yaramadığını bilemiyor, hangi yandan ateş açıldığını göremiyordu. Sürekli ve sağır edici gürültü, onlar ilkini çaprazlama kesen koridora adım attıkları anda başlamıştı. Karşı tarafla arasında üç metre kalınca Holden başını eğdi ve ileriye sıçradı. Eros’un düşük yerçekiminde uçarmış gibi gözüktü. Tam karşıya geçecekken kaburgalarını kapatan zırha bir dizi mermi isabet etti ve onu omurga titreten bir şiddetle duvara çarptı. Holden yolun geri kalanını sürünerek aşarken bacaklarının etrafına mermi yağmaya devam ediyordu. Sonunda içlerinden biri baldırının etli kısmını delip geçti.

Miller ona takılıp düşerek koridorun birkaç adım ötesine kadar uçtu ve orada çuval gibi yere yığıldı. Holden onun yanına kadar süründü.

“Hâlâ hayatta mısın?”

Miller başını salladı. “Vuruldum. Kolum kırıldı. Yürü,” dedi nefes nefese.

Holden ayağa kalkarken baldırındaki kaslar açık yaranın etrafında gerilip gevşiyor, sol bacağı alev almış gibi oluyordu. Miller’ı da kaldırdıktan sonra ona yaslandı ve

birlikte asansöre doğru topalladılar. Miller'ın sol kolu gevşekçe sarkıyor, elinden kan boşalıyordu.

Holden asansörü çağırmak için düğmeye bastı ve Miller'la birbirlerine dayanarak beklediler. O kendi kendine *Misko ile Marisko'nun* ezgisini mırıldanmaya başladıktan birkaç saniye sonra Miller de ona katıldı.

Holden, *Rocinante'*nin rıhtımının düğmesine bastı ve asansörün düz gri bir hava kilidi kapısında durmasını, kapının ötesinde de hiçbir geminin bulunmamasını bekledi. İşte o zaman yere uzanıp ölmesine izin verilmiş olacaktı. Gayretlerinin onu şaşırtabilecek kadar güçlü bir huzurla sona ereceği o ânı iple çekiyordu. Onu bırakan Miller asansör duvarına yaslandı ve parlak metali kanlı bir lekeye bulayarak aşağıya kadar kaydı. Gözleri kapalıydı. Uyuyor gibi bir hali vardı. Holden dedektifin göğsünün giderek kısalan ve sığlaşan hırıltılı, acı dolu nefeslerle inip kalkmasını seyretti.

Holden adama gıpta etmesine rağmen yere yatmadan önce o kapalı hava kilidini görmek zorundaydı, Asansör bu kadar yavaş hareket ettiği için hafif bir öfkeye kapılmaya başlıyordu.

Asansör durdu, kapıları şen bir çınlamayla kayarak açıldı.

Diğer taraftaki hava kilidinde bekleyen Amos'un her iki elinde birer otomatik tüfek, omuzlarında da şarjörlerle dolu iki kemer vardı. Adam Holden'ı tepeden tırnağa süzdü, sonra da Miller'a bir bakıp gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Tanrı aşkına Kaptan. Berbat görünüyorsun."

Otuz İkinci Bölüm: Miller

Birkaç teklemenin ardından Miller'ın zihni usul usul toparlanmaya başladı. Rüyalarında parçaları sürekli şekil değiştiren bir yapbozu tamamlamaya çalışıyor ve ne zaman tüm mekanizmayı birleştirecek gibi olsa kabus baştan başlıyordu. Farkına vardığı ilk şey belindeki bir sızı, sonra kollarındaki ve bacaklarındaki ağırlık, hissi, sonra da mide bulantısı oldu. Bilince yaklaştıkça onu daha da ertelemeye uğraşıyordu. Hayali parmaklar yapbozu birleştirme çabalarını sürdürdü ve iş bitmeden önce Miller'ın gözleri açıldı.

Başını oynatamıyordu. Boynunda bir şey vardı: derisinden çıkarak görüş alanının dışına kadar uzanan kalın bir siyah tüp demeti. Miller kollarını kaldırmaya ve vücudunu istila eden o vampirimsi şeyi savuşturmaya çalıştı, fakat başaramadı.

İşim bitti, diye düşündü korkmaya başlayarak. *Hastalık bana da bulaştı.*

Solunda bir kadın belirdi. Julie olmaması onu şaşırttı. Koyu kahverengi bir ten, belli belirsiz çekiklikte kara gözler. Kadın ona gülümsedi. Siyah saçları yüzünün yan tarafını örtüyordu.

Aşağı. Aşağı diye bir şey vardı—yerçekimi. İtiş altındaydılar. Nedense bu çok önemli gözüküyor, fakat Miller sebebini bilmiyordu.

"Selam Dedektif," dedi Naomi. "Aramıza hoş geldin."

Neredeyim ben? demeye çalıştı Miller. Boğazı kaskatı kesilmiş gibiydi. Çok fazla sayıda insanın aynı anda girmeye çalıştığı bir metro İstasyonu gibi sıkışıktı.

“Kalkmayı veya konuşmayı falan deneme,” dedi kadın. “Aşağı yukarı otuz altı saattir uyuyordun, iyi haber, ordu sınıfı ihtisas sistemine sahip bir revirimizin ve on beş Marslı askere yetecek kadar tıbbi malzememizin olması. Sanırım sana ve kaptana onların yarısını harcadık.”

Kaptan. Holden. Doğru ya. Bir çatışmaya girmişlerdi. Bir koridor ve ateş eden insanlar vardı. Ve biri hastalanmıştı. Kahverengi kusmukla kaplı ve gözleri donuk bakan bir kadın hatırlıyor, fakat bunun o kabusun bir parçası olup olmadığını bilmiyordu.

Naomi halen konuşmaktaydı. Tam plazma nakilleri ve hücre hasarı hakkında. Miller bir elini kaldırmaya ve ona uzanmaya çalıştı, fakat bir kayış onu engelledi. Belindeki ağrı böbreklerinden geliyordu ve Miller kanından tam olarak neyin arındırıldığım merak etti. Gözlerini kapamasıyla birlikte dinlenip dinlenmeyeceğine karar veremeden önce uyuyakaldı.

Bu sefer onu rahatsız eden kâbuslar olmadı. Genzinin derinliklerindeki bir şey kayarak gırtlağını çekiştirdiğinde ve geri çekildiğinde tekrar ayıldı. Gözlerini açmadan yan döndü, öksürdü, kustu, ve tekrar sırtüstü uzandı.

Uyandığında kendi çabasıyla nefes almaktaydı. Boğazı sızlıyor ve tahriş olmuş gibi geliyordu, fakat elleri bağlı değildi. Karnı ile böğründen boşaltım tüpleri çıkıyordu ve penisinde kalem ebatlarında bir kateter vardı. Hiçbir yeri özellikle ağrımadığı için mevcut her türlü uyuşturucu ilacın etkisi altında olduğunu varsaymak durumundaydı. Giysileri yerinde yoktu ve mahremiyetini sağlayan tek şey kâğıttan yapılma ince bir hasta önlüğüydü. Alçıya alınmış sol kolu kaskatı ve sabitti. Biri şapkasını yandaki yatağın üstüne koymuştu.

Artık görebildiği revir, yüksek sermayeli bir eğlence kanalındaki bir koğuşa benziyordu. Burası bir hastane

değildi; bir hastanenin nasıl olması gerektiğinin mat siyah ve gümüşi renklerdeki idealiydi. Karmaşık armatürlerin ucuna takılı olarak havada asılı duran monitörler kan basıncını, nükleik asit yoğunluğunu, oksijen seviyesini ve sıvı dengesini gösteriyordu. İki ayrı geri sayımdan ilki bir sonraki otofaji, diğeriyse ağrı kesici dozu içindi. Ve karşıdaki başka bir santralde Holden'ın istatistikleri üç aşağı beş yukarı aynı gözüküyordu.

Holden hayalet gibiydi. Teni solgundu ve gözakları yüz farklı kanamadan dolayı kıpkırmızı kesilmişti. Steroidler yüzünden de suratı davul gibi şişmişti.

"Hey," dedi Miller.

Holden bir elini kaldırıp onu nazikçe salladı.

"Başardık," dedi Miller. Sesi ayak bileklerinden tutularak bir ara sokağa sürüklenmiş gibi çıkıyordu.

"Evet," dedi Holden.

"Pis bir işti."

"Evet."

Miller başını salladı. Bunlar tüm enerjisini tüketmişti. Kendini yatağına bıraktı ve uyumasa bile en azından bilincini yitirdi. Zihni unutkanlığa adım atmadan önce gülümsedi. Amacına ulaşmıştı. Holden'ın gemisindeydi. Ve Julie'nin onlara bıraktığı şeyi bulacaklardı.

İnsan sesleri onu uyandırdı.

"Öyleyse belki de söylememelisin."

Konuşan o kadındı. Naomi. Miller'ın bir parçası kendisini rahatsız ettiği için ona sövdüyse de kadının sesinde bir tını vardı—korku veya öfke değilse de ilgi çekecek kadar onlara yakın bir şey. Miller kıpırdamadı; hatta bilincine tamamen kavuşmadı bile. Sadece dinledi.

"Söylemek zorundayım," dedi Holden. Öksürmesi gereken biri gibi balgamlı çıkıyordu sesi. "Eros'ta olanlar... hayata farklı bir açıdan bakmamı sağladı. Daha önce dile getirmediğim bazı şeyler var."

"Kaptan—"

“Hayır, beni dinle. Orada oturmuş, önümde sadece hileli tilt oyunları arasında geçecek bir yarım saat ve sonra ölüm olduğunu düşünürken... bunlar olurken pişmanlıklarımı biliyordum. Anlıyor musun? Yapmak istediğim ama yapacak cesareti hiç bulamadığım şeyler olduğunu hissettim. Artık bunu bildiğime göre de göz ardı edemem. Yokmuş gibi davranamam.”

“Kaptan,” dedi Naomi yeniden. Sesindeki tını artık daha güçlüydü.

Sakın söyleme, seni gidi zavallı piç kurusu, diye aklında geçirdi Miller.

“Sana âşığım Naomi,” dedi Holden.

Duraksama bir kalp atışında daha uzun sürmedi.

“Hayır Kaptan,” dedi kadın. “Değilsin.”

“Öyleyim. Ne düşündüğünü biliyorum. Travmatik bir tecrübe yaşadım ve hâlâ hayatta olduğumu doğrulamak, insanlarla aramda bağ kurmak istiyorum. Evet, belki o da bunun bir parçası olabilir.. Ama hislerimi iyi bildiğime inanmak zorundasın. Oradayken en çok istediğim şey sana kavuşabilmekti.”

“Kaptan, ne zamandır birlikte hizmet veriyoruz?”

“Ne? Tam olarak bilmiyorum..."

“Tahminen.”

“Sekiz buçuk sefer neredeyse beş yıl eder,” dedi Holden. Miller adamın şaşkınlığını sesinde duyabiliyordu.

“Pekala. O süre boyunca yatağını kaç kişiyle paylaştın?”

“Fark eder mi?”

“Biraz.”

“Birkaç kişiyle.”

“Bir düzineden fazla mı?”

“Hayır,” dedi Holden, ama emin değil gibiydi.

“Gel şuna on diyelim,” dedi Naomi.

“Tamam. Ama bu farklı. Ben vakit geçirmek için gemide biraz aşk yaşamaktan bahsetmiyorum. Ne zamandır—”

Miller kadının elini kaldırdığını veya Holden’ın elini tuttuğunu ya da ona dik dik baktığını —yani kelimelerin

akışını kesecek bir şey yaptığını— hayal etti.

"Peki sana ne zaman tutulduğumu biliyor musun Kaptan?" Keder. Naomi'nin sesindeki gerginliğin sebebi oydu. Keder. Hüsran. Pişmanlık.

"Sen... sen bana..."

"Sana bunu günü gününe söyleyebilirim," dedi Naomi. "ilk seferinin yedinci haftasıydı. Bir Dünyalı'nın çıkagelip idari subaylığı elimden aldığına hâlâ kızgındım. En başta senden pek hoşlanmıyordum, Fazla sevimli, fazla yakışıklı ve koltuğumda fazla rahattın. Ama motor odasında bir el poker çevirdik. Sen, ben, mühendislikte çalışan Aylı o iki çocuk ve bir de Kamala Trask. Trask'ı hatırlıyor musun?"

"İletişim teknisyeniydi galiba."

"Buzdolabına benzeyen. Buldog yavrusu gibi suratı vardı hani?"

"Hatırladım."

"Sana abayı fena yakmıştı. O sefer boyunca geceleri ağlaya ağlaya uykuya dalardı. Poker sevdiği için o oyunda değildi. Sadece senin havanı koklamak istiyordu ve herkes bunun farkındaydı. Sen bile. Bütün o gece boyunca hem seni hem de onu izledim ve sen bir kez bile ona boş yere ümit vermedin. Seninle bir şansı olabileceğini düşünmesi için ona hiç sebep sunmadın. Ve ona saygılı davrandın, ilk kez o zaman senin doğru düzgün bir İS olabileceğini düşündüm ve yine ilk kez o zaman vardiya bitiminde yatağına girmeyi hayal ettim."

"Trask yüzünden mi?"

"Hem o hem de harika bir kıçın olduğu için Kaptan. Demek istediğim şu ki dört seneden uzun bir süre beraber uçtuk. Ve herhangi bir gün sana gelmemi isteseydin koşa koşa gelirdim."

"Bilmiyordum," dedi Holden. Sesi biraz boğuk çıkıyordu.

"Hiç sormadın ki. Gözüne hep başkalarını kestirdin. Ve açıkçası, bana kalırsa, Kuşaklı kadınlar tipin değildi. Ta ki *Cant...* Ta ki sadece beşimiz kalana kadar. Bana nasıl baktığını gördüm. O bakışları iyi bilirim, çünkü dört seneyi

onlardan mahrum kalarak geçirdim. Ama ne zaman gemideki tek kadın ben kaldım, işte o zaman dikkatini çektim. Ve bu benim için yeterli değil."

"Bilmiyor—"

"Hayır Kaptan, bilmiyordun. Zaten ben de onu diyorum. Seni bir sürü kadını baştan çıkarırken izledim ve bunu nasıl yaptığının farkındayım. Bir kadına tutuluyorsun; seni heyecanlandırıyor. Sonra ikinizin arasında özel bir bağ olduğuna kendini ikna ediyorsun ve sen buna inanana kadar genelde o da inanmış oluyor. Sonra bir süre yatıyorsunuz ve aranızdaki bağ zamanla zayıflıyor. İçinizden biri ya *profesyonellik* veya *mesleki sınırlar* gibi bir şey söylüyor, ya da mürettebatın hakkınızda ne düşüneceğinden endişelenmeye başlıyor. Böylece tüm ilişki kayıp gidiyor. Sonra senden yine hoşlanıyorlar. Hepsi. Bu işi öyle güzel yapıyorsun ki senden nefret etmek bile istemiyorlar."

"Bu doğru değil."

"Doğru. Ve sen birlikte yatağa girdiğin herkesi sevmek zorunda olmadığını anlayana kadar bana gerçekten aşık mısın, yoksa sadece benimle yatmak mı istiyorsun bilemeyeceğim. Ve *sen* bunu anlayana kadar da seninle yatmayacağım. Benim tahminim aşktan yana değil."

"Ben yalnızca—"

"Benimle yatmak istiyorsan," dedi Naomi, "dürüst ol. Bana o kadarcık saygı duy. Tamam mı?"

Miller öksürdü. Öyle yapmak istememiş, hatta yapacağını fark bile etmemişti. Karnı sıkıştı, boğazı kapandı, ıslak ve derin bir öksürük çıkardı. Bir kez başladıktan sonra durmak zordu. Harcadığı çabadan gözleri yaşararak doğrulup oturdu. Holden kendini yatağına bırakmıştı. Naomi onun yanındaki yatakta oturuyor, kulak misafiri olacak hiçbir şey yaşanmamış gibi gülümsüyordu. Holden'ın monitörleri yüksek bir nabız ve kan basıncı gösteriyordu. Miller zavallı herifin hâlâ kateter takılıyken ereksiyon olmadığını umdu.

"Selam Dedektif," dedi Naomi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Miller başını salladı. "Daha kötü hissettiğim

de oldu," dedi. Hemen ardından ekledi: "Hayır, olmadı. Ama artık fena değilim. Ne kadar kötüydü?"

"İkiniz de öldünüz," dedi Naomi. "Ciddi söylüyorum, ikiniz için de triyaj filtrelerini birkaç kez iptal etmemiz gerekti. İhtisas sistemi sizi ümitsiz vaka olarak sınıflandırıp duruyordu ve damarlarınızı morfinle doldurmaya çalışıyordu."

Naomi bunu rahat bir tavırla söylemişse de Miller ona inandı. Tekrar doğrulup oturdu. Vücudu hâlâ son derece ağır geliyor, fakat bunun takatsizlikten mi yoksa geminin itişinden mi kaynaklandığım bilmiyordu. Çenesini sıkı sıkıya kapalı tutan Holden sessizdi. Miller onun bu halini fark etmemiş gibi davrandı.

"Uzun vadeli tahminler nedir?"

"Hayatınızın geri kalanı boyunca ikinizin de her ay yeni kanserler için muayene edilmeniz gerekecek. Eskiden kaptanın tiroidinin olduğu yerde yeni bir protez var, zira gerçeği pişmişti. Senin ince bağırsağının kanaması bir türlü dinmediğinden elli santimlik bir kısmını almamız gerekti. Bir süre ikiniz de kolayca yara bere içinde kalacaksınız ve çocuk sahibi olmak istiyorsanız umarım bir yerlerde sperm saklamışsınızdır, çünkü sizin ufaklıklar artık iki başlı."

Miller gevrek gevrek güldü. Monitörleri alarm modunda yanıp söndü, sonra eski haline döndü.

"Bir tıp teknisyeni olarak eğitilmiş gibi konuşuyorsun," dedi adam.

"Hayır. Mühendisim. Ama çıktıları her gün okuduğum için olayı kaptım. Keşke Shed hâlâ aramızda olsaydı," dedi Naomi ve sesi ilk defa üzgün çıktı.

Bu birinin Shed'den ikinci bahsedişiydi. Bunun bir hikâyesi olmalıydı, fakat Miller o konuya girmedi.

"Saçlarımız dökülecek mi?" diye sordu.

"Belki," dedi Naomi. "Sistem öyle şeyleri engellemesi gereken ilaçtan size bol bol enjekte etti, fakat saç kökleri ölürse onlar da ölür."

"Eh, neyse ki şapkam hâlâ yanımda. Eros'tan ne haber?"

Naomi o sahte rahatlığını daha fazla sürdüremedi.

“Öldü,” dedi Holden yatağından, dönüp Miller’a bakarak. “Sanırım son gemi bizdik. İstasyon çağrılara cevap vermiyor ve otomatik sistemler onu karantinaya aldı.”

“Peki ya kurtarma gemileri?” diye sordu Miller ve tekrar öksürdü. Boğazı hâlâ ağrıyordu.

“Kurtarma gemisi falan gelmeyecek,” dedi Naomi. “istasyonda bir buçuk milyon insan vardı. O tür bir kurtarma operasyonuna ayıracak kadar kaynak hiç kimsede mevcut değil.”

“Ne de olsa,” dedi Holden, “devam eden bir savaş var.”

Geminin sistemi geceleyin ışıkları kıstı. Miller yatağında uzanmaktaydı. İhtisas sistemi onun tedavisini yeni bir safhaya sokmuştu ve Miller son üç saattir yükselen ateşlerle diş takırdatan ürpertiler arasında gidip geliyordu. Dişleri, el ve ayak tırnak yatakları sızlıyordu. Uyumak gibi bir seçeneği olmadığı için o yarı karanlıkta yatarak kendini toparlamaya çalıştı.

Eros’taki davranışlarının eski ortakları tarafından nasıl değerlendirileceğini merak ediyordu. Havelock. Muss. Onları kendi yerinde hayal etti. Adam öldürmüş, üstelik bunu soğukkanlılıkla yapmıştı. Eros bir savaş alanı olup çıkmıştı ve yasalardan sorumlu olanlar seni öldürmek isterlerse yasaların geçerliliği kalmazdı. Üstelik ölen o yavşaklardan bazıları Julie’yi öldürmüştü.

Yani Miller intikam cinayeti işlemiş oluyordu. Sahiden de öyle bir şey yapacak kadar alçalmış mıydı? İşte bu kederli bir düşünceydi. Naomi’nin Holden’ın yanında oturduğu gibi Julie’nin de kendi yanında oturduğunu hayal etmeye çalıştı. Sanki kız tam da bu daveti bekliyordu. Hiç tanımadığı Julie Mao elini kaldırarak ona selam verdi.

Peki ya biz? diye onun karanlık, düşsel gözlerine bakarak sordu Miller, *Seni gerçekten seviyor muyum, yoksa seni sevmeyi her şeyden çok istediğim için aradaki farkı anlayamıyor muyum ?*

“Hey, Miller,” dedi Holden ve Julie ortadan kayboldu. “Uyanık mısın?”

“Evet. Uyuyamıyorum. ”

“Ben de.”

Bir müddet sessiz kaldılar. İhtisas sistemi uğuldadı. Miller’ın dokuları yeni bir zoraki gelişin dozu alırken alçının altındaki sol kolu kaşındı.

“İyi misin?” diye sordu Miller

“Niye iyi olmayacakmışım ki?” diye sertçe karşılık verdi Holden.

“O adamı öldürdün,” dedi Miller. “İstasyonda. Onu vurdun. İnsanlara daha önce de ateş ettiğini biliyorum. Yani oteldeyken. Ama kaçtığımız sırada birini suratından vurdun.”

“Evet. Vurdum.”

“O konuda iyi misin?”

“Tabii,” dedi Holden, biraz fazla acele ederek.

Hava dönüştürücüler vızıldıyor, Miller’ın sağlam kolundaki kan basıncı kelepçesi onu bir elin yapacağı gibi sıkıyordu. Holden konuşmamasına rağmen Miller gözlerini kıstığında adamın yüksek kan basıncım ve beyinsel faaliyetlerindeki artışı görebiliyordu.

“Bizi hep izne çıkarırlardı,” dedi Miller.

“Ne?”

“Birini vurduğumuz zaman. O kişi ölse de ölmese de bizi mutlaka mazeret iznine yollarlardı. Silahımızı geri alırlardı. Bir deli doktoruyla konuşmaya gönderirlerdi.”

“Bürokratlar işte,” dedi Holden.

“Bir bildikleri vardı,” dedi Miller. “Adam vurmak insana bir şeyler yapar. Adam öldürmekse... o daha beterdir. O kişinin bunu hak edip etmediğinin, senin başka bir seçeneğinin olup olmadığının önemi yoktur. Veya biraz vardır: Ama o bile vicdan azabını engellemez.”

“Yine de sen yaşadıklarını arkanda bırakmış gibi gözüküyorsun.” “Belki,” dedi Miller. “Bak, hani orada öldürmekle ilgili söylediklerim var ya? Onları canlı

bırakmanın iyilik olmadığı falan? Öyle dediğim için üzgünüm.”

“Yanıldığını mı düşünüyorsun?”

“Yanılmıyordum. Ama yine de üzgünüm.”

“Peki.”

“Tanrım. Bak, demek istediğim bunu kafana takmanın kötü bir şey olmadığı. Yaptıklarını görmeye veya duymaya devam etmen iyi bir şey. Başından geçenleri unutamıyorsun ya? Olması gereken de o zaten.”

Holden bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğu zaman sesi taş kadar donuktu.

“Daha önce de adam öldürmüştüm. Ama onlar radar ekranındaki birer sinyalden ibaretti. Ben—”

“Aynı şey değil, öyle değil mi?” dedi Miller.

“Hayır, değil,” cevabını verdi Holden. “Peki bu his geçer mi?” *Bazen,* diye düşündü Miller.

“Hayır,” dedi. “Bir ruhun olduğu sürece geçmez.”

“Tamam. Sağ ol.”

“Son bir şey daha.”

“Evet?”

“Üstüme vazife olmadığının farkındayım, ama hevesinin kırılmasına izin verme. Seksten, aşktan ve kadınlardan anlamıyorsan ne olmuş yani? Bu bir penisle doğduğun anlamına gelir, o kadar. Ve o kız? Naomi? Biraz çaba harcamaya değer gibi gözüküyor. Bilirsin ya?”

“Evet,” dedi Holden. “Bu konuyu bir daha hiç konuşmasak olur mu?” diye de ekledi.

“Tabii.”

Gemi gıcırdadı ve yerçekimi Miller’ın bir derece sağma kaydı. Rota düzeltmesi. İlginç bir şey değil yani. Miller gözlerini kapayıp kendini uyumaya zorladı. Kafası ölü adamlarla, Julie’yle, aşkla ve seksle doluydu. Holden’ın savaş hakkındaki sözlerinin önemli bir yanı vardı, fakat Miller sürekli şekil değiştiren parçaları birbirine takamıyordu. O yüzden iç geçirip ağırlığını biraz kaydırdı. Öyle yapınca

boşaltım tüplerinden birini tıkadı ve alarmı susturmak için eski konumuna geri dönmek zorunda kaldı.

Kan basıncı kelepçesi tekrar devreye girdiğinde onu tutan bu sefer Julie'ydi. Kız dudaklarını onun kulağına değdirecek kadar yakınına sokuluyordu. Gözleri açık olan Miller'ın zihni, hem hayali kızı hem de gerçekten orada olsaydı önünü kapatacağı monitörleri aynı anda görüyordu.

Ben de seni seviyorum, dedi Julie, *ve sana göz kulak olacağım.*

Kalp atışları hızlanmaya başlayan Miller değişen sayılara bakıp gülümsedi.

Otuz Üçüncü Bölüm: Holden

Holden ile Miller beş gün daha revirde sırtüstü yatarlarken etraflarındaki güneş sistemi yanıp kavrulmayı sürdürdü. Eros'un ölümüyle ilgili haberler, savaş sebepli tedarik eksikliğinden kaynaklanan büyük çaplı ekolojik çöküşten ani bir Mars saldırısına ve hatta Kuşak'taki gizli bir biyolojik silah laboratuvarı kazasına kadar değişiklik gösteriyordu. İç gezegenlerden yapılan analizlerde DGİ'nin ve onlar gibi teröristlerin masum sivil vatandaşlar için de ne kadar tehlikeli olabileceklerini nihayet gösterdikleri söyleniyordu. Kuşak ise ya Mars'ı, ya Eros'taki bakım-onarım ekiplerini, ya da olaya engel olmadığı için DGİ'yi suçluyordu.

Sonra bir grup Mars firkateyni Pallas'ı ablukaya aldı, Ganymede'deki bir isyan on altı ölümle sonuçlandı ve Ceres'in yeni hükümeti limandaki Mars sicilli tüm gemilere el konulduğunu duyurdu. Geri plandaki savaş davullarının daimi gürültüsü önünde tehditler ve suçlamalar sürüp gitti. Eros'ta bir trajedi ve suç yaşanmışsa da o iş bitmişti ve insan uzayının her köşesinde yeni tehlikeler ortaya çıkıyordu.

Holden haber bültenini kapattı, ranzasında biraz kıpırdandı ve gözünü Miller'a dikerek adamı uyandırmaya çalıştı. Çabası işe yaramadı. Aşırı dozda radyasyona maruz kalmak ona insanüstü güçler vermemişti. Miller horlamaya başladı.

Holden doğrulup oturarak yerçekimini sınadı. Çeyrek g'den daha azdı. Demek ki Alex'in acelesi yoktu. Julie'nin

sihirli ve gizemli asteroidine varmadan önce Naomi ona ve Miller'a iyileşmeleri için zaman tanıyordu.

Kahretsin.

Naomi.

Naomi'nin revire yaptığı son birkaç ziyaret mahcup geçmişti. Kadın onun başarısızlıkla sonuçlanan romantik teşebbüsünden bahsetmemişse de Holden artık aralarında bir engel seziyor ve bu durum onu pişmanlığa boğuyordu. Ve Naomi'nin odadan her ayrılışında Miller'ın başını öteye çevirip iç geçirmesi durumu daha da beter hale getiriyordu.

Fakat Holden kendini ne kadar budala hissederse hissetsin ondan ebediyen sakınamazdı. Ayaklarını yatağın kenarından sarkıtıp yere bastı. Bacakları zayıf düşmüş olmasına rağmen lastik gibi de değildi. Ayak tabanları ağrıyordu, fakat bu ağrı vücudundaki diğer her şeyinkinden daha azdı. Bir elini yatakta tutarak doğruldu ve dengesini sınadı. Sallanmasına karşın dik durabildi. Attığı iki adım onu düşük yerçekiminde yürümenin mümkün olduğuna ikna etti. O sırada serumun hortumu kolunu çekiştirdi. Kullandığı serumların sayısı, soluk mavi bir şey içeren tek bir torbaya kadar inmişti. Holden'ın o torbada ne bulunduğuna dair hiçbir fikri yoktu, fakat Naomi ölüme ne denli yaklaştıklarını açıkladıktan sonra önemli bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Serumu duvar kancasından alıp sol elinde tuttu. Oda antiseptik ve ishal gibi kokuyordu. Holden oradan ayrıldığına memnundu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Miller, dermansız bir sesle.

"Dışarı." Aniden Holden'ın zihninde on beş yaşındaki halinin yoğun bir anısı canlandı.

"Peki," dedi Miller, ardından yana döndü.

Gemi revirinin kapısı, merkezi merdivenden dört metre uzaktaydı; Holden bu mesafeyi yavaş ve dikkatli adımlarla kat etti. Kumaşla kaplı metal zemine sürtünen kâğıt patikleri fısıltımsı bir ses çıkarıyordu. Merdiven onu mağlup etti. Operasyon merkezi yalnızca bir güverte yukarıda olmasına rağmen üç metrelik tırmanışın o anda bin metrelikten farkı

yoktu. Holden asansörü çağıran düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra yerdeki kapı kayarak açıldı ve asansör bir elektrik vızıltısıyla oradan yükseldi. Holden asansöre hareket halindeyken atlamaya çalıştı, fakat tek yapabildiği merdivene tutunmasıyla ve asansör platformuna diz çökmesiyle sonuçlanan bir tür yavaş çekim düşüş oldu. Asansörü durdurdu, tutunduğu yerden destek alarak kendini doğrulttu ve asansörü tekrar çalıştırdı. Sonra da eskisi kadar sefil olmadığını umduğu kaptansı bir pozla bir sonraki güverteye çıktı.

“Tanrım Kaptan. Hâlâ bok gibi görünüyorsun,” dedi Amos, asansör durduğu sırada. Tamirci sensör santralinde iki koltuğa birden yayılmıştı ve deri kayışa benzer bir şeyi kemirmekteydi.

“Hep öyle söylüyorsun.”

“Hep de doğru oluyor.”

“Amos, senin yapacak bir işin yok mu?” dedi Naomi. Bilgisayar santrallerinin birinde oturmakta olan kadın ekrandaki yanıp sönen bir şeye bakıyordu. Holden güverteye çıktığında başını kaldırmamıştı. İşte bu hayra alamet değildi.

“Yok. Bu içinde çalıştığım en sıkıcı gemi Patron. Bozulmuyor, akıtmıyor, sıkıştırılmasını gerektirecek sinir bozucu bir takırtı bile çıkarmıyor,” diye cevaplayan Amos, atıştırmalığının son lokmasını da ağzına attı ve dudaklarım şapırdattı.

“Yerleri paspaslamak ne güne duruyor,” dedi Naomi, sonra da önündeki ekranda bulunan bir şeye dokundu. Amos’un bakışları onunla Holden arasında gidip geldi.

“Bak şimdi aklıma geldi. Motor odasına gidip o... şeye bir bak- sam iyi olacak. Zaten ne zamandır bakayım diyordum,” diyen Amos ayağa fırladı. “Müsaadenle Kaptan.”

Adam Holden’ın yanından geçti, asansöre atladı ve onunla kıç tarafına gitti. Güverte kapağı arkasından kapandı.

“Selam,” dedi Holden, Amos gittikten sonra.

“Selam,” dedi kadın, başını çevirmeksizin. Bu da iyi değildi. Holden onun kendisiyle konuşmak için Amos’u

gönderdiğini ummuştu, fakat Naomi öyle yapacakmış gibi gözükmüyordu. Holden iç geçirdi ve ayaklarını sürüyerek kadının yanındaki koltuğa kadar yürüdü. Kendini koltuğa bırakırken sanki yirmi küsur adım atmamış da bir kilometre koşmuşçasına bacakları karıncalanıyordu. Naomi'nin serbest bıraktığı saçları yüzünü Holden'dan gizlemekteydi. Holden eliyle o saçları geriye çekmek istiyor, fakat öyle bir şeye kalkışırsa kadının Kuşaklı kung-fusuyla dirseğini kıracağından korkuyordu.

"Bak Naomi," diye başladı, fakat Naomi onu duymazdan gelerek panelindeki bir düğmeye bastı. Önündeki ekranda Fred'in suratı belirince Holden durdu.

"O Fred mi?" dedi, çünkü söyleyecek daha aptalca bir şey düşünemememişti.

"Bunu görmen gerek. Ben Tycho'yu durumumuz hakkında güncelledikten bir-iki saat sonra dar ışınla onlardan geldi."

Naomi oynatma düğmesine dokundu ve Fred'in suratı canlandı.

"Naomi, anlaşılan zor günler geçirmişsiniz. Herkes İstasyonun tecridini ve sözde nükleer patlamayı konuşuyor. Hiç kimse ne düşüneceğini bilmiyor. Bizi haberdar etmeyi sürdürün. Bir de burada bıraktığınız veri küpünü kırmayı becerdik. Ama size fazla bir faydası dokunacağını sanmam. Bulduğumuz şey çoğunluğu elektromanyetik olmak üzere *Donnager'*dan alınan bazı sensör verilerine benziyor. Gizli bir mesaj var mı diye baktık, fakat en akıllı adamlarım bile öyle bir şeye rastlamadılar. Verileri size yolluyorum. Bir şey bulursanız bana da söyleyin. Tycho tamam."

Ekran karardı.

"Veriler neye benziyor?" diye sordu Holden.

"Adamın dediğine," dedi Naomi. *"Donnager'*ın o altı gemi tarafından takip edilirken ve savaşırken kaydettiği elektromanyetik sensör verileri. İşlenmemiş kısımları elden geçirerek içeride gizlenmiş olabilecek bir şey aradım, ama ne yaptıysam bir sonuç alamadım. Hatta son bir-iki saattir verilerde belli bir düzen var mı diye onları *Roci'ye*

işletiyorum. Öyle şeyler için sahiden de çok iyi bir yazılımı var. Ama şu ana kadar hiçbir şey çıkmadı.”

Naomi ekrana tekrar dokundu ve işlenmemiş veriler Holden’ın takip edebileceğinden daha büyük bir süratle ekranda akmaya başladı. Büyük ekranın içindeki küçük bir pencerede *Rocinante*’nin düzen tanımlama yazılımı verilerden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Holden bunu bir dakika boyunca seyretti, fakat gözleri daha fazla odaklanamaz oldu.

“Teğmen Kelly bu veriler uğrana can verdi,” dedi. “Silah arkadaşları savaşırlarken gemiyi terk etti. Çok önemli bir şey olmadıkça piyadeler öyle yapmaz.”

Naomi omuz silkti ve teslimiyetle ekranı işaret etti. “Küptekiler bunlar,” dedi. “Belki steganografik bir şey vardır, ama elimde onu kıyaslayabileceğim başka bir veri kümesi yok.”

Acısını ve romantik başarısızlıklarını o an için unutan Holden baldırında bir ritim tuttu.

“Diyelim ki tüm veriler bu kadar. Gizli hiçbir şey yok. Peki bu bilgi Mars donanması için ne anlama geliyor olabilir?”

Naomi koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp düşüncelere daldı. Bir parmağıyla da şakağındaki bir saç buklesiyle oynadı.

“Bunlar çoğunlukla EM verileri; bir sürü motor izi zırvası yani. Diğer gemileri izlemenin en iyi yolu itici radyasyonudur. O sana çatışma sırasında hangi gemilerin nerede olduğunu söyler. Belki bunu yalnızca taktiksel veri olarak kullanıyorlardır.”

“Belki,” dedi Holden. “Peki o dediğin Kelly’yi gemiden göndermeye yetecek kadar önemli midir?”

Naomi derin bir nefes aldı ve onu yavaşça bıraktı.

“Sanmam,” dedi.

“Ben de.”

Holden’ın. bilincinin sınırlarını zorlayan bir şey içeri girmeye çalışıyordu.

“Amos’un o hali neydi?” diye sordu adam.

“Amos mu?”

“Biz geldiğimizde iki silahla birden hava kilidinde bekliyordu,” dedi Holden.

“Gemiye dönüş yolculuğumuzda soran çıktı.”

“Kimin için sorun?” diye sordu Holden. Naomi bunu duyunca biraz gülümsedi.

“Bazı kötü adamlar *Roci*’ye çıkmamızı istemediler. Amos onları ikna etti. Yoksa *seni* beklediğimizi mi sandın Kaptan?”

Kadının sesinde bir tebessüm mü gizliydi? Ufak bir naz? Flört etme girişimi? Holden kendini sırıtmamak için zorladı.

“Verileri yüklediğinde *Roci* ne dedi?” diye sordu adam.

“İşte,” karşılığım veren Naomi panelindeki bir şeye dokundu. Metin biçiminde uzun veri listeleri ekranda belirmeye başladı. “Bir sürü EM ve ışık tayfı ayrıntısı, hasar görmüş—”

Holden cıyakladı. Naomi başını ona doğru çevirdi.

“Amma salağım,” dedi Holden.

“Kabul. Ayrıntıya girmek ister misin?”

Holden ekrana dokunup veri metnini aşağı yukarı kaydırdı. Uzun bir numara ve harf listesine dokundu, sonra da sırıtarak, arkasına yaslandı.

“İşte bu,” dedi.

“Bu mu?”

“Tek tanımlama ölçütü gövde yapısı değildir. En isabetlisi odur, ama en kısa menzil de ondadır ve”—eliyle *Rocinante’yi* işaret etti— “kandırılması en kolay olanıdır. Bir sonraki en iyi yöntem itici izidir. Radyasyonunu ve ısı kalıbını gizleyemezsin. Üstelik onlar çok uzaktan bile kolayca tespit edilebilirler.”

Holden koltuğunun yanındaki ekranı çalıştırıp geminin dost/ düşman veri tabanını açtı, sonra da onu Naomi’nin ekranındaki verilere bağladı.

“Bu mesajın anlamı o Naomi. itici izini göstererek *Donnager’ı* kimin yok ettiğini söylüyor.”

“Öyleyse niçin kolay okunur bir metin dosyasında ‘bizi şunlar şunlar vurdu’ dememişler?” diye sordu Naomi,

kuşkuyla kaşlarını çatarak.

“Bilmiyorum.”

Bir kapak hidrolik bir sesle çarparak açıldı. “Miller geliyor,” dedi Holden’ın ötesine bakan Naomi.

Holden dönüp dedektifin revir güvertesinden başladığı yavaş tırmanışı bitirmesini seyretti. Miller diken diken olmuş tüylerle bezeli pembe-gri cildiyle yolunmuş bir tavuğa benziyordu. Kâğıt önlüğü başındaki şapkayla pek uyumsuzdu.

“Asansör denen bir şey var,” dedi Holden.

“Keşke onu bilseydim,” diye karşılık verdi Miller, sonra da kendini soluk soluğa operasyon güvertesine çekti. “Hedefe vardık mı?”

“Önce bir gizemi çözmeye çalışıyoruz,” dedi Holden.

“Gizemlerden nefret ederim,” dedi Miller ve kendini zar zor ayağa kaldırıp bir koltuğa gitti.

“Öyleyse bunu bizim için sen çöz. Diyelim ki bir cinayeti kimin işlediğini buldun. O kişiyi kendin tutuklayamıyorsun. Bu yüzden bilgiyi ortağına yolluyorsun. Ama failin adını vereceğin yerde olayın tüm ipuçlarını veriyorsun. Niye?”

Miller öksürdü ve çenesini kaşıdı. Holden’ın göremediği bir ekranı okurcasına gözleri boşluğa odaklandı.

“Kendime güvenemediğim için. Benim yönlendirmem olmadan ortağımın aynı sonuca ulaşmasını istiyorumdur. Ona noktaları veririm ve onları birleştirdiği zaman ortaya ne çıkacağına bakarım.”

“Özellikle de yanlış tahminde bulunmak kötü sonuçlar doğuracaksa,” dedi Naomi.

“Bir cinayet ithamını berbat etmek istemezsin,” dedi Miller, kafa sallayarak. “Profesyonelce olmaz.”

Holden’ın paneli öttü.

“Kahretsin, neden bu kadar dikkatli davrandıklarını çözdüm,” dedi adam, ekranını okuduktan sonra. *“Roci* onların Bush Tersaneleri’nde üretilen standart hafif kruvazör motorları olduğu fikrinde.”

“Yani Dünya gemileri miymiş?” dedi Naomi. “iyi de kimliklerini gizli tutuyorlardı ve... *Vay anasını*!”

Holden onun ilk defa bağırdığını duyuyor ve kadına hak veriyordu. *Donnager’ı* BMD suikast timleri yok ettiyse bu her şeyin arkasında Dünya'nın olduğu anlamına gelirdi. Belki daha en başta *Canterbury*’yi yok etmenin de. Yani Mars savaş gemileri Kuşaklıları sebepsiz yere öldürüyordu. Naomi gibi Kuşaklıları.

Holden öne eğilip iletişim ekranını açtı, sonra da genel bir yayın başlattı. Miller’ın soluğu kesildi.

“Bastığın o düğme düşündüğüm şeyi yapmıyor, değil mi?” dedi adam.

“Kelly’nin görevini onun yerine tamamladım,” dedi Holden.

“Kelly’nin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok,” dedi Miller, “ama lütfen görevinin o veriyi tüm güneş sistemine duyurmak olmadığını söyle.”

“İnsanlar neler döndüğünü öğrenmeliler,” dedi Holden.

“Evet, öğrenmeliler, ama belki de onlara söylemeden önce *biz* neler döndüğünü adamakıllı öğrenmeliyiz,” karşılığını veren Miller’ın sesindeki tüm bitkinlik kaybolmuştu. “Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?”

“Hey,” dedi Holden, fakat Miller sesini daha da yükseltti.

“Bir Mars pili buldun, değil mi? Sonra da bunu güneş sistemindeki herkese söyledin ve insanlık tarihinin en büyük savaşını başlattın. Gel gör ki onu orada bırakanların Marslılar olmayabileceği anlaşıldı. Sonra bir grup gizemli gemi *Donnager*’ı yok etti. Mars hemen Kuşak’ı suçladı ama o da nesi? Kuşak’ın bir Mars savaş kruvazörünü yok edebileceğinden haberi bile yoktu.”

Holden ağzını açtı; fakat Miller, Amos’un konsolda bırakmış olduğu kahve bardağını alıp onun kafasına fırlattı.

“Bırak da sözümü bitireyim! Şimdi de Dünya’yı suçlayan bazı veriler buluyorsun ve yaptığın ilk iş bunu evrene yetiştirmek oluyor. Hem Mars hem de Kuşak bundan sonra Dünya’yı da bu işin içine çekecek ve tarihin en büyük savaşı daha da büyüyecek. Ortada bir düzen görüyor musun?”

“Evet,” dedi Naomi.

“Ne olacağım sanıyorsun ki?” dedi Miller. “Bu insanlar işlerini böyle yürütüyorlar! *Canterbury*’yi Mars yok etmiş gibi gösterdiler. Öyle değildi. *Donnager*’ı Kuşak yok etmiş gibi gösterdiler. Öyle değildi. Şimdi de tüm bunlar Dünya'nın başının altından çıkmış gibi gözüküyor. Aynı düzen. Yani muhtemelen o da yalan! Gerçeği bilene kadar asla ama asla öyle bir suçlamada bulunamazsın. Bakarsın. Dinlersin. Sessizce beklersin ve ancak gerçeği öğrendiğin zaman iddialarını sıralarsın.”

Halsiz düştüğü anlaşılan dedektif arkasına yaslandı. Kan ter içindeydi. Güverteye sessizlik çöktü.

“Sözünü bitirdin mi?” dedi Holden.

Soluk soluğa kalmış olan Miller kafa salladı. “Galiba bir yerlerim yırtıldı.”

“Kimseyi bir şeyle suçladığım yok,” dedi Holden. “Herhangi bir iddia da ortaya atmıyorum. Sadece elimdeki bilgiyi ortaya koyuyorum. Artık o bir sır değil. Eros’ta bir şeyler yapıyorlar ve rahatsız edilmek istemiyorlar. Mars ve Kuşak birbirini yediği sürece yardımı dokunabilecek kaynakları bulunan herkes başka işlerle meşgul oluyor.”

“Ve sen şimdi Dünya’yı da bu işin içine çekiyorsun,” dedi Miller.

“Olabilir,” dedi Holden. “Fakat katiller kısmen de olsa Dünya'nın yörüngesindeki tersanelerde üretilen gemileri kullandılar. Belki birileri bunu araştırır. Zaten amacım da o. Herkes her şeyi bilirse hiçbir şey sır olarak kalmaz.”

“Tabii canım,” dedi Miller. Holden onu duymazdan geldi.

“Sonunda birileri meselenin iç yüzünü çözecek. Bu tür planların gerçekleşmesi için gizliliğe ihtiyaç vardır; o yüzden sırları açığa çıkarmak sonunda onlara zarar verir. Bu olayın gerçekten ve temelli durmasının tek yolu o.”

Miller iç geçirdi, kendi kendine başını salladı, şapkasını çıkardı ve kafasını kaşıdı.

“Ben bunu yapanları bir hava kilidinden dışarı atıp kurtulacaktım,” dedi.

BA834024112 pek de matah bir asteroit değildi. Çapı otuz metreyi zor bulan kaya uzun zaman önce tetkik edilmiş ve faydalı ya da değerli minerallerden tamamıyla yoksun olduğu anlaşılmıştı. Kayıtlarda yer almasının tek sebebi, gemileri ona çarpmamaları için uyarmaktı. Julie küçük mekiğiyle Eros'a doğru uçuşa geçtiğinde onu milyarlarca dolarlık bir servete bağlı olarak bırakmıştı.

Scopuli'yi yok eden ve mürettebatını çalan gemi yakından bakıldığında bir köpekbalığına benziyordu. Uzun ve yassı geminin rengi o kadar koyu bir siyahtı ki, onu uzayın fonunda çıplak gözle tespit etmek neredeyse imkansızdı. Radar dalgalarını saptıran kıvrımları ona uzay gemilerinde neredeyse hiç rastlanmayan aerodinamik bir görünüm kazandırıyordu. Gemi her ne kadar Holden'ın tüylerini diken diken etse de çok güzeldi.

"Vay amına koyayım," dedi Amos bıyık altından, mürettebat gemiye bakmak için *Rocinante'nin* kokpitine yığılırken.

"*Roci* onu görmüyor bile Kaptan," dedi Alex. "Üstüne oluk oluk ladar gönderiyorum, ama tek gördüğümüz asteroitten daha sıcak bir nokta oluyor."

"Cant yok edilmeden önce Becca'nın da gördüğü gibi," dedi Naomi.

"Mekiği yerinde yok. O yüzden de bir kayaya bağlanıp bırakılmış doğru hayalet gemiye geldiğimizi tahmin ediyorum," diye ekledi Alex. "Tabii bundan uzayda birden fazla varsa."

Holden pilotun başının üstünde asılı dururken kısa bir süre parmaklarıyla onun koltuğunun arkalığında ritim tuttu.

"Herhalde içi kusmuk zombileriyle doludur," dedi nihayet.
"Gidip bakmak ister misin?" diye sordu Miller.

"Hem de nasıl," dedi Holden.

Otuz Dördüncü Bölüm: Miller

Çevresel elbise Miller'ın alışık olduğundan daha iyiydi. Ceres'te geçirdiği yıllar boyunca sadece iki defa uzay yürüyüşü yapmıştı ve Yıldız Burgusu donanımı o zamanlar eskiydi: kalın körüklü eklemler, ayrılabilir hava saklama birimi, ellerini vücudunun geri kalanından otuz derece soğuk bırakan eldivenler. *Rocinante'*deki giysilerse askeri ve yeni olmasının yanı sıra standart isyan teçhizatından daha hantal değildi ve insanın eli kopsa bile muhtemelen parmakları sıcak tutabilecek olan bütünleşik bir yaşam destek sistemine sahipti. Miller bir eliyle hava kilidinin içindeki bir kayışa tutunarak parmaklarını açıp kapadı ve parmak eklemlerinde belirip kaybolan parlak desenlere baktı.

Bu bile yeterli gözükmüyordu.

"Pekala Alex," dedi Holden. "Yerimizi aldık. Kapıyı bizim yerimize *Roci* çalsın."

Derin ve gümbürtülü bir titremeyle sarsıldılar. Naomi kendini sabit tutmak amacıyla bir elini hava kilidinin kavisli duvarına dayadı. Öne geçmek için ileriye kayan Amos'un ellerinde tepmesiz bir otomatik tüfek vardı. Miller boynunu eğdiği zaman omuriliğinin çıtırdadığını telsizden duyabiliyordu. Onu duymasının başka bir yolu yoktu; çoktan vakuma girmişlerdi.

"Tamam Kaptan," dedi Alex. "Bir delik açtım. Standart güvenlik iptali çalışmıyor; o yüzden bana bir saniye verin

de..

“Sorun mu var?” dedi Holden.

“Oldu. Hallettim. Bağlantı kurduk,” dedi Alex. “Ah,” diye de hemen ardından ekledi. “Orada soluyacak fazla bir şey varmış gibi gözükmüyor.”

“Hiç hava yok mu?” diye sordu Holden.

“Hayır. İçerisi vakumda,” dedi Alex. “Geminin her iki hava kilidi de açık.”

“Pekala çocuklar,” dedi Holden, “gözünüz hava stokunuzda olsun. Artık gidelim.”

Miller uzun bir soluk aldı. Harici hava kilidi açık kırmızıdan açık yeşile geçti. Holden kilidi kaydırarak açtı ve ileri fırlayan Amos’un peşine takıldı. Miller başıyla Naomi’ye işaret etti. *Bayanlar önden.*

Güçlendirilmiş bağlantı köprüsü düşman lazerlerini yansıtmaya veya fişeklerini yavaşlatmaya hazırdı. Amos diğer gemiye indiği sırada *Rocinante*’nin kapağı arkalarından kapandı. Önlerindeki gemi Miller’ın algısında ansızın *ileri* olmaktan çıkarak *aşağı* halini alınca ve bir şeyin içine düşüyorlarmış gibi olunca Miller kısa süreli bir baş dönmesi yaşadı.

“İyi misin?” diye sordu Naomi.

Miller başını salladı ve Amos diğer geminin kapağından içeri girdi. Onu teker teker takip ettiler.

Gemi ölü vaziyetteydi. Çevresel elbiselerden çıkan ışıklar gövdenin aerodinamik olarak tasarlanmış gibi gözüken yumuşak kıvrımlarına, yastıklanmış duvarlara, gri uzay elbisesi dolaplarına vuruyordu. Dolaplardan biri, içindeki bir şey zorla dışarı çıkmışçasına yamulmuştu. Amos yerden destek alıp yavaşça süzüldü. Normal şartlar altında vakum hiçbir şeyin üzerlerine atlamayacağının teminatı olurdu. Fakat o sırada Miller öyle bir şeye yüzde elli ihtimal veriyordu.

“Bütün gemi devre dışı,” dedi Holden.

“Motor odasında yedekler olabilir,” dedi Amos.

“Buradan geminin ta kıçına kadar gideceğiz yani,” dedi Holden.

“Öyle sayılır.”

“Dikkati elden bırakmayalım,” dedi Holden.

“Ben operasyon merkezine çıkıyorum,” dedi Naomi. “Akülerle çalışan bir şey varsa onu—”

“Hayır, çıkmıyorsun,” dedi Holden. “Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar grubu bölmeyeceğiz. Herkes bir arada kalsın.”

Amos yola devam ederek karanlıklara gömüldü. Holden onun arkasından kendini itti. Miller peşlerine takıldı. Vücut diline bakarak Naomi kızdı mı yoksa rahatladı mı anlayamamıştı.

Yemekhane boştu, fakat orada burada itiş kakış izleri vardı. Bacaklarından biri eğrilmiş bir sandalye. Keskin bir şeyin boyayı kaldırdığı bir duvardaki uzun, eğri büğrü bir çizik. Hedefini ıskalayan iki mermi tarafından gövde duvarının yukarılarında açılmış delikler. Miller elini uzattı, masalardan birine tutundu ve yavaşça yönünü değiştirdi.

“Miller?” dedi Holden. “Geliyor musun?”

“Şuna bakın,” dedi Miller.

Koyu kehribar renkli döküntü pul puldu ve fener ışığında cam gibi parlıyordu. Holden süzülerek oraya yaklaştı.

“Zombi kusmuğu mu?” dedi.

“Öyle sanıyorum.”

“Eh, demek ki doğru gemideyiz. Artık ne faydası olacaksa.”

Mürettebat yatakhaneleri boş ve sessizdi. Odaları tek tek gözden geçirmelerine rağmen hiçbir kişisel eşyaya rastlamadılar—ne bir terminal, ne bir resim, ne de gemide yaşayan ve büyük ihtimalle gemide ölen erkek ve kadınların isimlerine dair bir ipucu. Kaptan kamarası bile yalnızca daha büyük bir ranza ve kilitli bir kasa sayesinde ayırt edilebiliyordu.

Gemide *Rocinante*’nin gövdesi kadar yüksek ve geniş bir kompartıman mevcuttu. İçerinin karanlığına daracık yürüyüş

platformlarıyla ve iskelelerle çevrili on iki devasa silindir hakimdi. Miller, Naomi'nin yüz ifadesinin sertleştiğini gördü.

"Nedir bunlar?" diye sordu kadına.

"Torpil tüpleri," dedi Naomi.

"Torpil tüpleri mi?" dedi Miller. "Tanrı aşkına. Kaç tane torpil için? Bir milyon mu?"

"On iki," dedi kadın. "Sadece on iki."

"Ana gemi avcıları," dedi Amos. "Neye nişan alırsan al onu ilk atışta yok etmek için tasarlanan silahlar."

"Donnager gibi mi?" diye sordu Miller.

Holden kask göstergelerinin ışığıyla yüz hatları aydınlanan adama baktı.

"Veya *Canterbury,"* dedi.

Dördü birlikte geniş siyah tüplerin arasından sessizce geçti.

Makine ve üretim atölyelerinde şiddetin izleri daha belirgindi. Zeminde ve duvarlarda kanın yanı sıra geniş öbekler halinde bir zamanlar kusmuk olan o camsı reçineden vardı. Bir üniforma tortop edilmişti. Kumaş bir şeye batırılıp ıslatılmış, sonra da uzayın soğuğu onu dondurmuştu. Yıllarca suç mahallerinde gezinmekle oluşan alışkanlıklar irili ufaklı bir düzine ayrıntıyı —zemindeki ve asansör kapılarındaki çiziklerin biçimi, kanın ve kusmuğun saçılımı, ayak izleri— yerine oturttu. Tüm bunlar bir hikâye anlatıyordu.

"Mühendislikteler," dedi Miller.

"Kimler?"

"Mürettebat. Gemide her kim varsa. Biri hariç," deyip asansöre doğru giden yarım düzine ayak izini işaret etti. "Kızın ayak izlerinin nasıl diğer her şeyin üzerinde olduğunu görüyorsunuz. Şurada bastığı kan o esnada çoktan kurumuştu. Yayılacağı yerde pul pul dağılmış."

"Basanın bir kız olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Holden.

"Çünkü Julie'ydi," dedi Miller.

"Eh, oradakiler her kimse uzun zamandır vakumun içindeler," dedi Amos. "Gidip bakmak ister misiniz?"

Kimse evet demese de hep beraber ileri doğru süzüldüler. Mühendisliğin giriş kapağı açık duruyordu. Eğer ötesindeki karanlık ölü geminin geri kalanından daha katı, daha meşum, daha *şahsi* gözüküyorsa bunun tek sebebi Miller'ın hayal gücünün ona oyun oynamasıydı. Miller tereddüde kapılınca Julie'nin hayalini gözünün önünde canlandırmaya çalıştı, fakat kız teşrif etmedi.

Mühendislik güvertesine süzülmek, yüzerek bir mağaraya girmek gibiydi. Miller çalışan ya da en azından birisi içeri girdiği zaman çalışması gereken kontroller arayarak duvarlarda ve panellerde gezinen diğer fenerlerin ışıklarını seyretti. Kendi ışık huzmesini odanın ortasına doğrulttuğunda karanlık onu yuttu.

“Burada aküler var Kaptan,' dedi Amos. “Ve... reaktör kapanmış gibi gözüküyor. Kasten.”

“Onu tekrar çalıştırabilir misin?”

“Önce bazı sistem kontrolleri yapmam gerekiyor,” dedi Amos. “Reaktörü kapatmalarının bir sebebi olabilir ve o sebebi zor yoldan öğrenmek istemiyorum.”

“İyi fikir.”

“Ama bize en azından... biraz ışık... hadi ama pezevenk.”

Güvertenin dört bir tarafında mavi-beyaz ışıklar yandı. Ani parlaklık Miller'ı yarım saniyeliğine kör etti. Sonra görme yetisi giderek artan bir şaşkınlıkla geri geldi. Naomi bir hayret nidası atarken Holden cıyakladı. Miller'ın kendi zihninin gerilerindeki bir şey de çığlık atmaya başladı, fakat Miller onu susturdu. Bu yalnızca bir suç mahalliydi. Bunlar da yalnızca birer cesetti.

Tabii aslında öyle değildi.

Reaktör pasif ve kapalı olarak önünde duruyordu. Çevresi bir insan katmanıyla kaplıydı. Miller kollar ve bakması bile insanın canım yakacak kadar geniş açılmış parmaklı eller seçebiliyordu. Uzun bir yılana benzeyen bir omurilik kıvrılarak uzanıyor, kaburgalar makus bir böceğin bacakları gibi ayrık duruyordu. Miller gördüklerine anlam vermeye çalıştı. İç organları çıkarılmış insanlarla daha önce de

karşılaşmıştı. Kütlenin solundaki uzun, vıcık vıcık şeylerin bağırsaklar olduğunu biliyor, ince bağırsağın genişleyerek bir kolon halini aldığı noktayı görebiliyordu. Bir kafatasının tanıdık şekli onu süzüyordu.

Fakat aşina olduğu ölüm ve parçalanma anatomisinin arasında başka şeyler de vardı: kabuksu helezonlar, siyah renkli yumuşak lif öbekleri, bir düzine solungaç benzeri menfezce kesilmişe benzeyen ve insan derisini andıran solgun bir yayılım, bir böceğe ve bir cenine eşit ölçüde benzemesine rağmen ikisi de olmayan kısmi bir uzuv. Bu donmuş ve ölü et yığını bir portakalın kabuğu gibi reaktörü çevreliyordu. Hayalet geminin mürettebatı işte buydu. Belki *Scopuli*'nin de.

Bir tek Julie dışında.

“Eh,” dedi Amos. “Bu iş düşündüğümden biraz daha uzun sürebilir Kaptan.”

“Boş ver,” dedi Holden. Telsizden gelen sesi titrek çıkıyordu. “Yapmana gerek yok. ”

“Dert değil. Bu acayip halt muhafazayı aşmadıysa reaktör sorunsuz çalışmalı.”

“Yani bu... şeyin yakınında bulunmayı dert etmiyor musun?” dedi Holden.

“Açıkçası ona kafa yormuyorum Kaptan. Bana yirmi dakika ver gücümüz var mı yoksa *Roci*’ye kablo çekmemiz mi gerekiyor söyleyeyim sana.”

“Tamam,” dedi Holden. Sonra daha kararlı bir sesle ekledi: “Tamam ama o şeye dokunma.”

“Dokun desen de dokunmam,” diye karşılık verdi Amos.

Holden süzülerek kapaktan dışarı çıktı. Holden, Naomi ve Amos da arkasından geldi.

“O şey...” dedi Naomi, sonra öksürüp baştan başladı. “Eros’ta da o mu oluyor?”

“Muhtemelen,” dedi Miller.

“Amos,” dedi Holden, “akülerde bilgisayarları çalıştırmaya yetecek kadar güç var mı?”

Bir duraksama yaşandı. Derin bir nefes alan Miller'ın burnunu elbisenin hava sisteminden yayılan plastik ve ozon kokusu doldurdu.

"Sanırım," dedi Amos kuşkuyla. "Ama önce reaktörü çalıştırabilirsek..."

"Bilgisayarları aç."

"Kaptan sensin Kaptan," dedi Amos. "Beş dakikada hazırlar."

Sessizlik içinde hava kilidine kadar yukarı —geri— uçtular ve onu geçip operasyon güvertesine çıktılar. Miller arkada kalarak Holden'ın uçuş güzergahının onu önce Naomi'ye yaklaştırmasını, sonra da kadından uzaklaştırmasını seyretti.

Hem korumacı hem de utangaç, diye aklından geçirdi Miller. İşte bu kötü bir kombinasyondu.

Julie hava kilidinde onu bekliyordu. Tabii ilk başta değil. Yeniden boşluğa çıkarken Miller'ın zihni tıpkı normal bir davayla karşı karşıyaymışçasına görmüş olduğu her şeyi gözden geçiriyordu. Bakışları yamuk dolaba kaydı. İçinde elbise yoktu. Miller bir anlığına Eros'a, Julie'nin öldüğü daireye geri döndü. Orada bir çevresel elbise bulmuşlardı. İşte o anda Julie dolabın içinden çıkıp yanına geldi.

Orada ne işin vardı? diye düşündü Miller.

"Nezarethane yok," dedi.

"Ne?" diye sordu Holden.

"Yeni fark ettim," dedi Miller. "Geminin bir nezarethanesi yok. Tutsak taşımak için yapılmamış."

Holden alçak sesli bir homurdanmayla onu doğruladı.

"İnsan *Scopuli*'nin mürettebatıyla ne yapmayı planladıklarını merak ediyor," dedi Naomi. Ses tonu hiç merak etmediğini söylüyordu.

"Öyle bir planları olduğunu sanmıyorum," dedi Miller yavaşça. "Tüm bu olay... doğaçlama hareket ediyorlardı."

"Doğaçlama mı?" dedi Naomi.

"Gemi yeterli muhafazaya sahip olmaksızın bulaşıcı bir şey taşıyordu. Üstelik onları içinde tutabilecekleri bir

nezarethane olmamasına rağmen birilerini tutsak aldılar. Tüm bunları sırası geldikçe düşünüyorlardı. ”

“Ya da aceleleri vardı,” dedi Holden. “Acele etmelerini gerektiren bir şey çıktı. Ama Eros’ta yaşananların düzenlenmesi aylar sürmüş olmalı. Belki de yıllar. Yani belki de son dakikada bir şey çıktı.”

“İşte onu öğrenmek ilginç olurdu,” dedi Miller.

Geminin geri kalanına kıyasla operasyon güvertesi huzurlu görünüyordu. Normal. Sistem kontrolünü bitiren bilgisayarların ekranları uysalca parlıyordu. Naomi birinin başına geçti ve parmaklarını ekrana nazikçe dokundurmak kendisini geriye itmesin diye koltuğun arkalığına tutundu.

“Ben burada elimden geleni yaparım,” dedi. “Siz köprüye bakabilirsiniz.”

İçinde ağırlık barındıran bir sessizlik yaşandı.

“Bana bir şey olmaz,” dedi Naomi.

“Pekala. Biliyorum. Ben... Gel hadi Miller.”

Miller kaptanın önden süzülerek köprüye girmesine izin verdi. Oradaki ekranlardan öyle standart bir sistem kontrolü akıp geçiyordu ki Miller onları tanıdı. Başka insanların bedenlerine göre uyarlanmış çarpışma koltuklarına sahip beş farklı santral bulunan boşluk Miller’ın hayal ettiğinden daha genişti. Holden koltuklardan birine oturup kemerini taktı. Miller olduğu yerde yavaşça dönerek güverteye bakındı. Burada sıra dışı gözüken hiçbir şey yoktu—ne kan, ne de kırık bir koltuk veya yırtık bir koltuk minderi. İtiş kakış reaktörün yakınlarında çıkmıştı. Miller bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değildi. Standart bir yerleşim düzeninde güvenlik santrali olması gereken santralin başına geçti ve Holden’la arasında özel bir kanal açtı.

“Aradığın belirli bir şey var mı? ”

“Brifingler. Özetler,” dedi Holden kısaca. “İşe yarar ne varsa. Ya senin? ”

“Dahili kamera kayıtlarına girebilecek miyim diye bakacağım.”

“Ne bulmayı umuyorsun? ”

“Julie ne bulduysa onu,” dedi Miller.

Güvenlik, konsolda oturan herhangi birinin düşük seviyeli kayıtlara erişimi olduğunu varsayıyordu. Buna rağmen komuta yapısını ve sorgu arayüzünü çözmek yarım saat sürdü. Miller bunu bir kez kaptıktan sonra gerisi zor değildi. Kayıt defterindeki tarih imi, kamera kaydını *Scopuli*’nin kaybolduğu gün olarak belirtmekteydi. Hava kilidi hangarındaki güvenlik kamerası, çoğunluğu Kuşaklılardan oluşan mürettebatın gemiye getirildiğini gösteriyordu. Onları tutsak alanların üzerlerinde yüz siperlikleri kapatılmış zırhlar mevcuttu. Miller kimliklerini gizlemek için mi öyle yaptıklarını merak etti. Bu halleri mürettebatı canlı tutmayı planladıklarını akla getiriyordu. Veya belki de bir son dakika direnişine karşı tedbirliydiler. *Scopuli*’nin mürettebatının üzerinde çevresel elbiseler veya zırhlar bulunmuyordu. Hatta içlerinden ikisinin üniforması bile yoktu.

Fakat Julie’nin vardı.

Onun hareket edişini izlemek tuhaftı. Miller o dalgınlığında kızı daha önce hiç hareket halinde görmediğini fark etti. Ceres’teki dosyasında bulunan tüm resimler durağandı. Şimdiyse Julie tam karşısında seçili hemşerileriyle beraber boşlukta süzülüyordu. Saçlarını toplayarak gözlerinin önünden çekmiş, çenesini sıkıca kapatmıştı. Mürettebatıyla ve zırhlı adamlarla çevriliyken çok ufak tefek gözüküyordu. Mazlum Kuşaklılarla beraber olabilmek için servete ve mevkiye sırt çeviren küçük zengin kız. Duygusal şantaja boyun eğeceği yerde annesine *Çatalkuyruk'u* —sevdiği gemiyi— satmasını söyleyen kız. Hareket halindeyken Miller’ın kafasında kurmuş olduğu hayali versiyonundan biraz daha farklıydı—omuzlarını geriye çekiş biçimiyle; sıfır g’de bile ayak parmaklarını yere doğru uzatma huyuyla. Yine de temel görüntü aynıydı. Miller kızı sil baştan hayal etmiyormuş da bu yeni ayrıntılarla boşlukları dolduruyormuş gibi hissediyordu.

Muhafızlar bir şey söylediler —güvenlik kaydının sesi vakumda boğuluyordu— ve *Scopuli* mürettebatının ağzı açık

kaldı. Sonra kaptanları tereddüt ederek üniformasını çıkarmaya başladı. Tutsakları soyuyorlardı. Miller başını iki yana salladı.

“Kötü fikir.”

“Ne?” dedi Holden.

“Yok bir şey. Kusura bakma.”

Julie kıpırdamıyordu. Muhafızlardan biri ona yaklaşıp bacaklarını duvara sıkıca dayadı. O Julie ki tecavüz veya onun kadar kötü bir şey atlatmıştı. O Julie ki akabinde kendini güvende hissetmek için jiu jitsu öğrenmişti. Belki de kızın giysilerinin altında bir silah olmasından korkuyorlardı. Her halükarda sözlerini vurgulamayı denediler. Bir muhafız onu itti ve Julie hayatı buna bağlıymışçasına adamın koluna yapıştı. Muhafızın dirseğinin yanlış tarafa kıvrıldığını gören Miller yüzünü ekşitmesine rağmen gülümsedi de.

Yürü be kızım, diye düşündü. *Onlara dünya kaç bucakmış göster.*

Gösterdi de. Hava kilidi neredeyse kırk saniye boyunca bir savaş meydanına döndü. Ürkmüş *Scopuli* tayfalarından bazıları bile kavgaya karışmaya çalıştı. Fakat sonra Julie kendisine arkadan yaklaşan geniş omuzlu bir adamı görmedi. Zırhlı eldivenin içindeki yumruk Julie’nin şakağına inince darbeyi Miller da hissetti. Kız bayılmasa da sersemledi. Silahlı adamlar soğuk bir maharetle onu soydular ve ortaya herhangi bir silah yahut iletişim cihazı çıkmadığında eline bir tulum tutuşturup onu bir dolaba kapattılar. Diğerleriniyse geminin içlerine götürdüler. Miler tarih imini eşleştirip başka bir kameraya geçti.

Tutsaklar yemekhaneye götürüldüler, ardından masalara bağlandılar. Muhafızlardan biri sonraki bir dakikayı konuşarak geçirdi, fakat yüz siperliği kapalı olduğundan vaazın içeriğine dahil Miller’ın elindeki yegane ipucu mürettebatın tepkisiydi—gözleri faltaşı gibi açan bir şaşkınlık, kafa karışıklığı, öfke ve korku. Muhafız herhangi bir şey söylüyor olabilirdi.

Miller görüntülerde ileri atlamaya başladı. Birkaç saat, sonra birkaç saat daha. Gemi itiş durumundaydı ve tutsaklar masaların üzerinde uçmak yerine onlara oturuyorlardı. Miller geminin diğer kısımlarına baktı. Julie'nin dolabı hâlâ kapalıydı. Miller gerçeği bilmeseydi kızın öldüğünü farz ederdi.

Yine ileri atladı.

Yüz otuz iki saat sonra *Scopuli* mürettebatı nihayet cesarete geldi. Miller bunu daha şiddet başlamadan onların vücut hareketlerinde gördü. Tutuklu hücrelerinde yaşanan ayaklanmalara daha önce de tanık olmuştu ve gemideki tutsakların yüzlerinde aynı somurtkan fakat heyecanlı ifade mevcuttu. Kamera Miller'ın mermi deliklerini fark ettiği duvarı göstermekteydi. Henüz harekete geçmeye hazır değillerdi, fakat yakında olacaklardı. Bir tepsinin içinde yiyecek istihkaklarını getiren bir adam görüntüye girdi.

İşte başlıyor, diye düşündü Miller.

Kavga kısa ve sertti. Tutsakların en ufak bir şansı bile yoktu. Miller muhafızların onlardan birini —koyu sarı saçlı bir adamı— hava kilidine götürüp uzaya atmalarını seyretti. Tutsaklardan bazıları ağladı. Bazıları haykırdı. Miller ileri fırladı.

Burada bir yerde olmalıydı. Yani onun —artık her neyse— serbest kaldığı an. Fakat olay ya görüntülenmeyen bir mürettebat yatakhanesinde gerçekleşmişti ya da daha en başından beri oradaydı. Julie dolaba tıkıldıktan tamı tamına yüz altmış saat sonra beyaz bir kazak giyen donuk bakışlı ve titrek duruşlu bir adam yalpalayarak mürettebat yatakhanesinden çıktı ve muhafızlardan birinin üstüne kustu.

"Hasiktir!" diye bağırdı Amos.

Miller daha ne olduğunu bile anlamadan koltuğundan fırlamıştı. Holden da ayaktaydı.

"Amos?" dedi Holden. "Konuş benimle."

"Dur bir dakika," dedi Amos. "Tamam, sorun yok Kaptan. O ibneler reaktör kalkanının birazını sökmüşler, hepsi bu.

Reaktörü çalıştırdık, ama beklediğimden biraz daha fazla radyasyon yedim."

"Roci'ye dön," dedi Holden. Miller bir duvardan destek alarak kendini kontrol santrallerine doğru itti.

"Kusura bakma Kaptan, ama hemen kan işemeye başlayacak halim yok," dedi Amos. "Biraz şaşırdım sadece. Kaşıntı falan tutarsa geri dönerim, ama bana birkaç dakika daha verirsen makine atölyesinde çalışarak bize biraz atmosfer sağlayabilirim."

Miller kararsız kalan Holden'ın suratını izledi. Holden emir verebilirdi; durumu oluruna bırakabilirdi de.

"Peki Amos. Ama başın dönmeye veya başka bir şey —*herhangi* bir şey— hissetmeye başlarsan hemen revire gideceksin." "Tamamdır," dedi Amos.

"Alex, oradan Amos'un biyomed bilgilerine bakarak ol. Bir sorun görürsen bizi haberdar et," dedi Holden genel kanal üzerinden. "Anlaşıldı," diye tembel bir ağızla cevap verdi Alex.

"Bir şey buldun mu?" diye özel kanalları üzerinden Miller sordu Holden.

"Beklenmedik bir şey yok," dedi Miller. "Ya sen?"

"Aslında buldum sayılır. Şuna bir bak."

Miller kendini Holden'ın önünde çalıştığı ekrana doğru itti. Holden tekrar santralin başına geçip bazı kayıtları açmaya başladı.

"En son ölmesi gereken biri olduğunu düşünüyordum," dedi Holden. "Yani o şey her neyse, serbest kaldığı zaman hastalığa diğerlerinden daha sonra yakalanan biri olmalıydı O yüzden sistemler kapanmadan önce hangi faaliyetin yürütüldüğünü görmek için klasörü inceledim."

"Ve?"

"Sistemler kapatılmadan bir-iki gün önce olup bitmiş bir sürü faaliyet gözüküyor. Sonra iki tam gün boyunca hiçbir şey olmuyor. Ardından küçük bir artış. Bir sürü dosya erişimi ve sistem kontrolü. Sonra biri aşım kodlarını kırarak atmosferi dışarı salıyor."

“Julie olsa gerek.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedi Holden. “Fakat kızın eriştiği kayıtlardan biri... Kahretsin, nerede bu? Tam buradaydı... Hah. İşte. Şunu bir seyret.”

Görüntü değişti, kontroller bekleme konumuna geçti ve ekranda yeşil ile altın sarısı renkte yüksek çözünürlüklü bir amblem belirdi. Protogen’in şirket logosu. Altında Miller’ın daha önce görmediği bir de slogan vardı. *En önce. En hızlı. En uzağa.*

“Dosyadaki tarih imi ne?” diye sordu Miller.

“Orijinali yaklaşık iki sene önce oluşturulmuş,” dedi Holden. “Bu kopya ise sekiz ay önce çıkartılmış.”

Amblem solarak kayboldu ve yerini bir masanın arkasında oturan hoş yüzlü bir adam aldı. Adam şakaklarına birer tutam gri serpiştirilmiş siyah saçlara ve gülümsemeye alışkın gözüken dudaklara sahipti. Başıyla kameraya selam verdi. Tebessümü bir köpekbalığınınki kadar boş olan gözlerine ulaşmıyordu.

Sosyopat, diye düşündü Miller.

Adamın dudakları sessizce oynamaya başladı. “Hay aksi,” dedi Holden ve sesi elbiselerinin içine aktaracak bir düğmeye bastı. Videoyu başa alıp yeniden oynattı.

“Bay Dresden,” dedi adam. “Bu bilgiyi gözden geçirmeye vakit ayırdığınız için size ve yönetim kurulu üyelerine teşekkür ederim. Vermiş olduğunuz mali ve diğer her türlü destek bu projede karşılaştığımız harikulade keşiflerde hayati bir rol oynadı. Benim ekibim deyim yerindeyse öncü görevi görmesine rağmen Protogen’in bilimsel gelişmelere yönelik yorulmak bilmez çabaları işimizi mümkün kıldı.

“Beyler, açık konuşacağım. Phoebe protomolekülü tüm beklentilerimizi fazlasıyla aştı. Onun hakikaten tarihin akışını değiştirecek bir teknolojik gelişmeyi temsil ettiğine inanıyorum. Bu tür şirket sunumlarının abartılara açık olduğunun farkındayım. Lütfen bu konuyu dikkatle düşündüğümü ve sözcüklerimi dikkatle seçtiğimi anlayın: Protogen insan ırkının tarihi boyunca varolmuş en önemli ve

güçlü varlık haline gelebilir. Fakat bunun için inisiyatif, hırs ve gözüpek eylemler gerekmekte.”

“İnsanları öldürmekten bahsediyor,” dedi Miller.

“Bunu daha önce görmüş müydün?” dedi Holden.

Miller başını iki yana salladı. Görüntü değişti. Adam solarak kayboldu ve yerini bir animasyon aldı. Güneş sisteminin temsili bir grafiği. Geniş renk demetleriyle işaretlenmiş yörüngeler ekliptik düzlemi göstermekteydi. Sanal kamera, muhtemelen Bay Dresden’le yönetim kurulu üyelerinin de bulundukları iç gezegenlerden başlayarak döne döne gaz devlerine doğru açıldı.

“Projeye aşina olmayabilecek kurul üyeleri için belirtmek isterim ki sekiz yıl önce Phoebe’ye ilk insanlı iniş gerçekleşti,” dedi sosyopat.

Animasyon Satürn’e doğru yakınlaşırken halkalar ve gezegenler grafik tasarımın isabetliliğe karşı sağladığı bir üstünlükle birbiri ardına geride kaldı.

“İlk başta küçük bir buz ayı olan Phoebe’nin tıpkı halkalar gibi su çıkarma amacıyla kazılacağı tahmin ediliyordu. Mars hükümeti ekonomik faydadan ziyade bürokratik eksiksizlik amacıyla bir bilimsel tetkik komisyonu kurdu. Aydan çekirdek numuneleri alındı ve silikat anormallikleri dikkatleri çekince uzun vadeli bir araştırma tesisinin yardımcı sponsorluğu için Protogen’e başvuruldu.”

Aynı kendisi —Phoebe— çerçeveyi doldurup yavaşça dönerek ucuz bir genelevdeki bir fahişe gibi her açıdan gösterildi. Kraterlerle dolu kütle, Miller’ın o güne kadar gördüğü diğer binlerce asteroitten ve gök cisminden farksızdı.

“Phoebe’nin ekstra ekliptik yörüngesi hesaba katıldığında,” diye sözlerini sürdürdü sosyopat, “ortaya atılan teorilerden biri onun Kuiper kuşağından çıktığı ve güneş sisteminden geçerken Satürn tarafından yakalandığı yönündeydi. Fakat içerideki buzda bulunan karmaşık silikon oluşumların varlığı, gövde dahilindeki darbeye dayanıklı

yapıların izleriyle birleşince bizi bu teoriyi gözden geçirmeye zorladı.

“Protogen’e tescilli olan ve henüz Mars ekibiyle paylaşılmayan analiz teknikleri kullanarak, şu an gördüğünüz şeyin doğal yollardan oluşmuş bir gök cismi değil de bir silah olduğunu şüpheye yer bırakmayacak biçimde belirledik. Daha detaylı ifade etmek gerekirse yükünü gezegenler arası uzayda taşıyacak ve *23* milyar yıl önce yaşam henüz ilk safhalarındayken onu güvenle Dünya’ya ulaştıracak bir silah. Ve silahın yükü, beyler, işte bu.”

Görüntü Miller’ın tam anlamıyla idrak edemediği bir grafiğe dönüştü. Ekrandaki şey bir virüsün tıbbi metnine benziyor, fakat aynı zamanda hem güzel hem de olanak dışı geniş ve döngüsel yapılar barındırıyordu.

“Protomolekülün dikkatimizi ilk çekişi çok çeşitli şartlar altında geçirdiği ikincil ve üçüncül değişimlerden sonra bile asıl yapısını koruyabilme kabiliyetiyle oldu. Aynı zamanda karbon ve silikon yapılarla bir benzerlik de gösteriyordu. Faaliyeti onun kendi başına bir canlı değil de diğer çoğalabilen sistemlere uyum sağlamak ve onları yönlendirmek için tasarlanmış bir dizi serbest talimat olduğu izlenimini uyandırdı. Hayvan deneyleri protomolekülün etkilerinin yalnızca basit çoğalıcılarla sınırlı kalmayıp daha üst basamaklara da tırmanabildiğim öne sürdü.”

“Hayvan deneyleri,” dedi Miller. “Ne yani, virüsü bir kediye mi verdiler? ”

“Bu durumun yarattığı ilk izlenim,” diye devam etti sosyopat, “güneş sisteminin daha büyük bir biyosferin bir parçası, protomolekülün de o çevrenin bir ürünü olduğu. Bir tek bu hususun bile insanların evrene bakış açısını kökten değiştireceğinde sanırım sizler de hemfikirsinizdir. Fakat sizi temin ederim ki bu buzdağının sadece görünen kısmı. Yörüngesel mekaniklerdeki bir tesadüf Phoebe’yi yakalamasaydı bizim bildiğimiz türde bir yaşam şu anda var olmayacak, onun yerinde başka bir şey bulunacaktı.

Dünya'daki ilk hücresel yaşam gasp edilecek ve protomolekülün yapısı dahilindeki sınırlar çerçevesinde yeniden programlanacaktı."

Sosyopat tekrar ortaya çıktı. Gözlerinin etrafında ilk defa beliren küçük kırışıklıklar kendilerinin kötü bir taklidi gibiydi. İçinde yoğun bir nefretin büyüdüğünü hisseden Miller bunun gerçekte ne olduğunu bilecek kadar kendini tanıyordu. Korku.

"Protogen yalnızca hakikaten dünya dışı kökenli ilk teknolojiyi değil, aynı zamanda yaşayan sistemleri baştan düzenleyebilecek suni bir mekanizmayı ve daha büyük —hatta *galaktik*— biyosferin tabiatına dair ilk ipuçlarını sahiplenebilecek bir konumda bulunuyor. insan eliyle yönlendirildiği taktirde bunun uygulamaları sınırsız olacaktır. Yalnızca bizim değil, yaşamın da bugüne kadarki en derin ve değişim habercisi fırsatla karşı karşıya olduğuna inanıyorum. Ayrıca bu teknolojinin kontrolü bundan böyle tüm siyasi ve ekonomik gücün temelini temsil edecek.

"Ekte genel hatlarıyla ortaya koyduğum teknik ayrıntıları gözden geçirmenizi rica ediyorum. Protomolekülün programlaması, mekanizması ve amacı kadar insanlar üzerindeki doğrudan uygulamalarını çabucak anlamak, Protogen'in liderlik edeceği bir gelecek ile geride kalacağı bir gelecek arasındaki farkı belirleyecek. Protomolekülün yegane sahibi olmak ve büyük ölçekli testlere geçmek için derhal ve katiyetle harekete geçmemizi şiddetle tavsiye ederim. "Vaktinizi ve dikkatinizi ayırdığınız için teşekkürler."

Sosyopat yeniden gülümsedi ve şirket logosu ekrana geri döndü. *En önce. En hızlı. En uzağa.* Miller'ın kalbi gümbür gümbürdü. "Tamam. Pekala," dedi, sonra da ekledi: "Vay amına koyayım."

"Protogen, protomolekül," dedi Holden. "Buldukları şeyin ne işe yaradığına dair hiçbir fikirleri yok, ama onu kendileri üretmişler gibi üzerine hemen markalarını yapıştırmışlar. Bir uzaylı silahı buluyorlar ve tek düşünebildikleri onu *markalamak* oluyor."

Başını sallayarak, “Kendilerini bir şey sandıkları belli,” diye karşılık verdi Miller.

“Bak ben bilim adamı falan değilim,” dedi Holden, “ama bir *uzaylı süper virüsü* alıp da bir uzay İstasyonuna salmak bana epey kötü bir fikir gibi geliyor.”

“O görüntüler iki yıl önce kaydedilmiş,” dedi Miller. “O zamandan beri testler yürütmüşler. Ve... ne bok yediklerini bilmiyorum işte. Ama sonunda Eros’ta karar kılmışlar. Herkes orada olanları bildiğini sanıp karşı tarafı suçluyor. Araştırma ve kurtarma gemileri gönderilmiyor, çünkü herkes birbirini yemekle veya bir şeyleri korumakla meşgul. Oysa savaş yalnızca bir hedef şaşırtma.”

“Peki Protogen ne yapıyor?”

“Tahminimce yeni oyuncaklarını deneyip ne işe yaradığına bakıyorlar,” dedi Miller.

Uzunca bir süre sessiz kaldılar. İlk konuşan Holden oldu. “Kurumsal vicdandan mahrum gibi gözüken ve hükümetle arasında neredeyse bağımsız bir ordu sayılabilecek kadar araştırma kontratı bulunan bir şirket düşün. Sence böyle büyük bir ödül için ne kadar ileri giderler?”

“En önce, en hızlı, en uzağa,” yanıtını verdi Miller.

“Bence de.”

“Çocuklar,” dedi Naomi, “aşağı inmeniz lazım. Sanırım bir şey buldum.”

Otuz Beşinci Bölüm: Holden

“İletişim defterini buldum,” dedi Naomi, odaya süzülen Holden ile Miller ona arkadan yaklaşırken.

Holden bir elini kadının omzuna koydu, sonra o eli geri çekti ve çekmiş olmaktan nefret etti. Bir hafta öncesine kadar Naomi bu tür basit bir yakınlık gösterisini dert etmişti ve Holden ondan gelebilecek bir tepkiden korkmazdı. Holden aralarındaki bu yeni mesafeden nefret etmesine rağmen hiçbir şey dememiş olsaydı kendinden daha fazla nefret ederdi. Bunu Naomi’ye de söylemek istiyordu. Onun yerine başka bir şey söyledi. “İyi bir şeyler bulabildin mi?” Kadın ekrana dokunarak kayıt defterini açtı.

“İletişim disiplini konusunda çok katılarmış,” dedi, uzun bir tarih ve zaman listesini işaret ederek. “Hiçbir şey telsizden gitmemiş; hep dar ışın kullanmışlar. Ve her şey şifreliymiş. Kayıtlarda bir sürü bariz kod sözcüğü var.”

Miller kaskının içinde ağzını oynattı. Holden yüz siperliğini işaret etti. Miller bezgince gözlerini yuvarladı ve iletişim bağlantısını genel kanala aktardı.

“Pardon. Uzay elbiseleri içinde fazla vakit geçirmem,” dedi dedektif. “Elimizde işe yarar ne var?”

“Fazla bir şey yok. Ama son iletişim düz İngilizceymiş,” dedi kadın, ardından listedeki son satıra tıkladı.

THOTH İSTASYONU

MÜRETTEBAT ÖLÜYOR. TAHMİNİ ZAYİAT %100. MATERYALLER GÜVENDE. ROTA VE SÜRAT SABİTLENDİ.

VEKTÖR VERİLERİ İLİŞİKTE. GİRİŞ EKİPLERİ İÇİN YÜKSEK BULAŞMA TEHLİKESİ.

KPT. HIGGINS

Holden mesajı tekrar tekrar okuyarak Kaptan Higgins'i hastalığın mürettebatına yayılmasını çaresizce seyrederken hayal etti. Adamları uzaya karşı sıkıca kapatılmış bir metal kutunun içinde her yana kusuyor, gözlerinden ve ağızlarından siyah liflerle kaplı uzantılar çıkıyor, maddenin tek bir molekülü bile ölüm fermanı anlamına geliyordu. Sonra bir de reaktörü kaplayan o... çorba vardı. Holden ürperirken atmosfer elbisesinin bunu Miller'dan sakladığına minnettardı.

"Yani şu Higgins denen adam mürettebatının kusmuk zombilerine dönüştüğünü fark etmiş ve patronlarına son bir mesaj yollamış, değil mi?" diyen Miller, Holden'ı daldığı düşüncelerden çıkardı. "Peki ya vektör verileri falan ne oluyor?"

"Herkesin öleceğini biliyordu. O yüzden üstlerine gemiyi nasıl yakalayacaklarını söyledi," diye yanıtladı Holden.

"Ama yakalamadılar, çünkü Julie kontrolü ele geçirip onu başka bir yere uçurdu," dedi Miller. "Bu da gemiyi hâlâ aradıkları anlamına gelir, öyle değil mi?"

Holden bu yoruma aldırış etmeyip dostane bir gelişigüzellik olduğunu umduğu bir edayla elini tekrar Naomi'nin omzuna koydu.

"Elimizde dar ışın mesajları ve vektör bilgileri var," dedi. "Hepsi de aynı yere mi gidiyor?"

"Sayılır," dedi Naomi, bir el işaretiyle onaylayarak. "Aslında aynı yere değil; Kuşak'taki farklı noktalar gibi gözüken bazı yerlere. Ama yön değişikliklerine ve mesajların gönderiliş zamanlarına bakılırsa oranın Kuşak'ın içindeki tek bir hareketli nokta olduğu anlaşılıyor. Sabit bir yörüngede uçmayan bir nokta üstelik."

"Yani bir gemiye mi?"

Naomi el işaretini tekrarladı. "Muhtemelen," dedi. "Konumları kurcaladım ama kayıt defterinde muhtemel bir

şeye rastlamadım. Ne bir istasyona ne de yerleşime açık bir kayaya. Bir gemi daha mantıklı gözüküyor. Ama—"

Holden onun sözünü bitirmesini bekledi, fakat Miller sabırsızca öne eğildi.

"Ama ne?" dedi adam.

"Ama öyle bir geminin nerede olduğunu nasıl bilecekler?" dedi Naomi. "Kayıtlarda dışarıdan gelen bir iletiye rastlamadım. Eğer bir gemi Kuşak'ta rastgele uçuyorsa bu mesajları nereye göndereceklerini nasıl biliyorlardı?"

Holden onun omzunu sıktı —muhtemelen ağır çevresel elbisenin içinde hissetmeyeceği kadar hafifçe— ve kendini yavaşça iterek tavana doğra süzüldü.

"Demek ki rastgele değildi," dedi. "Lazer iletilerini yolladıkları anlarda o şeyin nerede olduğunu gösteren bir tür haritaları vardı. Belki o da bir hayalet gemidir."

Naomi koltuğunda döndü ve başını kaldırıp ona baktı.

"Bir istasyon da olabilir," dedi.

"Laboratuvarları," diye araya girdi Miller. "Eros'ta bir deney yapıyorlarsa beyaz önlüklüleri yakında tutmaları gerek."

"Naomi," dedi Holden. "'Materyaller güvende.' Kaptanın kamarasında hâlâ kilitli olan bir kasa var. Onu açabilir misin?"

Naomi eliyle omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Belki. Tabii Amos o koca silah kutusunda bulduğumuz patlayıcılarla onu patlatabilir herhalde."

Holden güldü.

"Eh," dedi. "Kasa muhtemelen o korkunç uzaylı virüsü taşıyan küçük tüplerle dolu olduğu için patlatma seçeneğine sıcak baktığım söylenemez."

Naomi iletişim defterini kapadı ve geminin genel sistemlerinin bir menüsünü açtı.

"Bir araştırma yapıp bilgisayarın kasaya erişiminin olup olmadığına bakabilirim," dedi. "Onu o şekilde açmayı deneriz. Tabii bu biraz zaman alabilir."

“Elinden geleni yap,” dedi Holden. “Biz de ayak altından çekilelim.”

Holden kendini tavandan iterek operasyon kompartımanının kapağına doğru uçtu ve oradan geçip ötedeki koridora çıktı. Miller birkaç saniye sonra onu takip etti. Dedektif ayağındaki manyetik botlarla güverteye tutundu ve gözünü Holden’a dikip bekledi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Holden. “Tüm bunlar Protogen’in başının altından mı çıkıyor? Yoksa bu da öyle görünmesine rağmen öyle olmayan bir şey mi?”

Miller iki uzun soluk boyunca sessiz kaldı.

“Bu seferki gerçek gibi kokuyor,” dedi Miller. Sesi neredeyse gönülsüz çıkıyordu.

Aşağıdaki mürettebat merdiveninden çıkagelen Amos büyük bir metal kutuyu peşi sıra çekiyordu.

“Selam Kaptan,” dedi adam. “Makine atölyesinde reaktör için koca bir kutu dolusu yakıt topağı buldum. Bunları yanımıza alsak iyi olur.”

“Aferin,” dedi Holden, Miller’ın beklemesi için bir elini kaldırarak. “Sen onları *Roci’ye* götür. Bir de bu gemiyi patlatmak için bir plan hazırlamanı istiyorum.”

“Dur bir dakika. Ne?” dedi Amos. “Bu şey *zilyon* dolar değerinde Kaptan. DGİ’dekiler bir hayalet füze gemisi için ninelerini satarlar. Üstelik o tüplerin altısı hâlâ dolu. Ana gemi avcıları. Onlarla küçük bir ayı bile unufak edebilirsin. Ninelerini unut gitsin; DGİ o donanım için kızlarını bile satar. Bu şeyi ne bok yemeye patlatacakmışız ki?”

Holden ona hayretler içinde bakakaldı. “Motor odasında ne olduğunu unuttun mu?” diye sordu.

“Aman be Kaptan,” diye gülüp geçti Amos. “O halt donup kalmış. Bir kaynak hamlacıyla iki saat uğraşsam onu parçalara ayırıp hava kilidinden dışarı atabilirim. Yeni gibi olup çıkar.”

Amos’un bir plazma kaynak hamlacıyla geminin eski mürettebatının erimiş bedenlerini parçalara ayırmasının, sonra da o parçaları hava kilidinden dışarı fırlatmasının

hayali Holden’ı tam teşekküllü bir mide bulantısına sürükledi. İri yarı tamircinin görmek istemediği şeyleri görmezden gelme yeteneği dar ve yağlı motor kompartımanlarında sürünürken işine yarıyor olmalıydı. Fakat birkaç düzine insanın korkunç bir biçimde can vermesini bu kadar kolayca yok sayabilmesi Holden’ın tiksintisini öfkeye dönüştürmekle tehdit ediyordu.

“O rezaleti,” dedi, “ve de o rezaleti *yaratan* enfeksiyon riskini unutsak bile birilerinin bu çok pahalı ve çok gizli gemiyi çılgınca aradığı gerçeğini unutamayız. Üstüne üstlük şimdiye kadar *Alex arayan gemiyi bulamadı.*"

Holden konuşmayı bıraktı ve Amos söylenenler üzerinde düşünüp taşınırken tamirciye bakarak kafa salladı. Amos’un geniş suratının bir sonuç çıkarmaya uğraşırken şekilden şekle girdiğini görebiliyordu. *Bir hayalet gemi bulduk. Hayalet gemiyi arayan başkaları da var. Onu arayan diğer insanları göremiyoruz.*

Hay aksi.

Amos’un beti benzi attı.

“Tamam,” dedi. “Reaktörü patlamaya ayarlarım.” Elbisesinin kolundaki göstergede yer alan zamana bir göz attı. “Kahretsin. Burada çok uzun kaldık. Elimizi çabuk tutsak iyi olacak.”

“Bence de,” diye doğruladı Miller.

Naomi işinde iyiydi. Hem de çok iyi. Holden bunu *Canterbury’de* göreve başladıktan sonra keşfetmiş, aradan geçen yıllarda da onu *uzay soğuktur* ve *yerçekiminin yönü aşağısıdır* gibi maddelerin yer aldığı hakikatler listesine eklemişti. Su şilebinde bir şey arızalandığı zaman Naomi’ye onu tamir etmesini söylerdi ve o konuyu bir daha asla düşünmezdi. Naomi bazen bir şeyi onaramayacağım iddia etse bile bu yalnızca bir pazarlık taktiğiydi. Kısa bir diyalog, yedek parçalar veya bir sonraki limanda kiralanacak fazladan bir tayfa talebiyle sonuçlanırdı. Naomi’nin

çözemeyeceği, elektronik veya uzay gemisi parçaları konulu hiçbir sorun yoktu.

"Kasayı açamıyorum," dedi kadın.

Naomi kaptan kamarasındaki kasanın yanında asılı duruyor, el işaretleri yaparken dengesini korumak için bir ayağını hafifçe duvara dayıyordu. Holden bot mıknatısları açık olarak ayakta bekliyordu. Miller koridora çıkan kapının eşiğindeydi.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Holden.

"Kasayı patlatmama veya kesmeme izin vermezsen onu açamam."

Holden başını iki yana salladıysa da Naomi bunu ya görmedi, ya da görmezden geldi.

"Kasa ancak öndeki metal levhada belirli bir manyetik alan dizisi oluşturulursa açılacak şekilde tasarlanmış," dedi kadın. "Birinin elinde bunu yapmak için bir anahtar olmalı. Fakat o anahtar gemide değil."

"Herhalde o istasyondadır," dedi Miller. "Açamayacak olsalardı kasayı oraya göndermezlerdi."

Holden bir müddet gözünü kasaya dikerek parmaklarıyla yandaki duvarda ritim tuttu.

"Onu kesmenin bir bubi tuzağını tetikleme ihtimali nedir?" dedi.

"Çok yüksek Kaptan," dedi Amos. Geride kalan altı torpilden birine enerji veren küçük füzyon reaktörünü kırdığı sırada konuşmalarım torpil hangarından dinliyordu. Kalkanı eksik olduğu için geminin ana reaktöründe çalışmak çok tehlikeliydi.

"Naomi, o kasayı ve içindeki araştırma notlarıyla numuneleri gerçekten çok istiyorum," dedi Holden.

"Kasada ne olduğunu bilemezsin ki," dedi Miller, sonra da güldü. "Hayır, elbette içinde o var. Ama kasa suratımızda patlarsa veya daha da kötüsü balçıkla sıvalı bir şarapnel güzelim uzay elbiselerimizde bir delik açarsa bize hiçbir faydası dokunmaz."

“Öyleyse onu yanımıza alacağız,” diye karşılık verdi Holden ve giysisinin cebinden bir parça tebeşir çıkarıp kasanın etrafındaki duvara bir çizgi çekti. “Naomi, duvarda küçük bir delik aç ve kahrolası şeyi kesip çıkarmamıza engel olacak bir şey var mı diye bak.”

“Duvarın yarısını sökmemiz gerekecek.”

“İyi.”

Naomi kaşlarını çattı, omuz silkti ve sonra gülümseyip bir el işaretiyle kabullendi.

“Pekala öyleyse,” dedi. “Onu Fred’in adamlarına götürmeyi mi düşünüyorsun?”

Miller tekrar güldü. Attığı kuru ve neşesiz kahkaha Holden’ı tedirgin etti. Naomi ile Amos’un işlerini bitirmelerini bekledikleri sırada dedektif, Julie Mao’nun onu tutsak alanlarla girdiği kavgayı tekrar tekrar seyretmişti. Holden, Miller’ın o görüntüleri kafasına kazıdığı gibi huzursuz edici bir fikre kapılıyordu. Sanki Miller daha sonra yapmayı planladığı bir şey için yakıt depoluyordu.

“Mars bunun karşılığında size yaşamlarınızı geri verir,” dedi Miller. “Zenginsen Mars’ın oldukça güzel bir yer olduğunu duymuştum.”

“Sokayım zenginliğe,” diye homurdandı Amos, aşağıda çalışmayı sürdürürken. “Heykelimizi bile dikerler.”

“Karşı teklifini dinlemeden hiçbir kontrat almayacağımıza dair Fred’le bir anlaşmamız var,” dedi Holden. “Tabii bu tam olarak bir kontrat sayılmaz...”

Naomi gülümseyip ona göz kırptı.

“Peki ne yapacağız Kaptan?” dedi, hafiften alaycı bir sesle. “DGİ’nin kahramanları mı olacağız? Marslı milyarderler mi? Kendi biyoteknoloji şirketimizi mi kuracağız? Planımız nedir?”

Holden kasayı iterek oradan uzaklaştı ve diğer araç gereçlerle beraber hava kilidinde onları bekleyen kesme hamlacına doğru uçtu.

“Henüz bilmiyorum,” dedi. “Fakat yeniden seçeneklerimizin olması bana kendimi çok iyi hissettiriyor.”

Amos düğmeye yeniden bastı. Karanlıkta yeni bir yıldız parlamadı. Radyasyon ve kızılötesi sensörleri sessiz kaldı.

“Bir patlama olması gerekiyor, değil mi?” diye sordu Holden. “Hem de nasıl,” dedi Amos, ardından da elindeki siyah kutunun düğmesine üçüncü kez bastı. “Bu öyle mühendis olmayı gerektiren bir iş değil. O füze iticileri olabildiğince basit şeyler. Sadece, duvarlarından birinin eksik olduğu bir reaktör işte. Tam olarak tahmin.”

“Mühendis olmayı gerektirmiyor ha?” dedi Holden, bir kahkaha atarak.

“Ne?” diye soran Amos kendisiyle dalga geçilmesi halinde kızmaya hazırdı.

“‘Mühendis olmayı gerektirmiyor’ dedin,” diye cevap verdi Holden. “Sen bir roket mühendisisin Amos. Cidden. Füzyon reaktörleri ve uzaygemisi motorları üzerinde çalışarak geçimini sağlıyorsun. Bir-iki asır önce insanlar kızlarını seninle evlendirmek için sıraya girerlerdi.”

“O da ne—” diye başladı Amos, fakat kokpit penceresinin dışında yeni bir güneş parlayıp çabucak sönünce durdu. “Gördünüz mü? İşe yarayacağını söylemiştim.”

“Zaten hiç şüphe etmedim,” dedi Holden, sonra da Amos’un iri omuzlarından birine bir şaplak attı ve mürettebat merdivenini kullanarak geminin kıçına yollandı.

“O da neydi öyle?” diye havaya sordu Amos, Holden oradan süzülerek uzaklaşırken.

Holden operasyon güvertesinden geçti. Naomi’nin koltuğu boştu. Kadına biraz uyumasını emretmişti. Güverteye takılı halkalara kayışlarla hayalet geminin kasası bağlanmıştı. Kasa duvardan kesilip çıkarıldıktan sonra daha da büyük görünüyordu. Simsiyah ve heybetli. İnsanın güneş sistemi yok olana dek içinde bir şeyler tutabileceği türden bir kutu.

Holden kasanın üstünden uçarken usulca konuştu. “Açıl susam açıl.”

Kasa ona aldırış etmedi, fakat güverte kapağı açıldı ve Miller kendini kompartımanın içine çekti. Çevresel elbisesini

bayat kokulu mavi bir tulumla ve yanından hiç ayırmadığı şapkasıyla değiştirmişti. Yüzündeki bakışta Holden'ı huzursuz eden bir şey vardı— yani her zamankinden daha fazla huzursuz eden.

"Selam," dedi Holden.

Miller kafa sallamakla yetindi ve kendini iş santrallerinden birine çekti, sonra da oradaki bir koltuğa oturup kemerini taktı. "Bir hedef belirledik mi?" diye sordu.

"Hayır. Bir-iki ihtimal hakkında Alex'e hesap yaptırıyorum, fakat daha karar vermedim."

"Haberleri hiç izliyor musun?" diye sordu dedektif.

Holden başını iki yana salladı, ardından kompartımanın karşı tarafındaki bir koltuğa gitti. Miller'ın yüz ifadesi kanını donduruyordu.

"Hayır," dedi. "Ne oldu ki?"

"Dediği dedik birisin Holden. Bu özelliğine hayranım."

"Ne oldu söylesene," dedi Holden.

"Hayır, ciddiyim. Pek çok insan bir şeylere inandığını iddia eder. 'En önemli şey ailedir,' derler, ama maaş gününde gidip elli dolarlık bir fahişeyi becerirler. 'Ülkem önce gelir,' derler, ama vergi kaçırırlar. Sen öyle değilsin. Herkesin her şeyi bilmesi gerektiğini söylüyorsun ve söylediğini aynen yapıyorsun."

Miller onun bir şey demesini bekledi, fakat Holden ne diyeceğini bilemiyordu. Bu konuşmada önceden hazırlanmış gibi bir hava vardı. Madem ki Miller bir kere başlamıştı, Holden ona bitirmesi için fırsat tanıyacaktı.

"Mars, Dünya'nın gizliden gizliye gemi üretiyor olabileceğini öğrenir— bayrak taşımayan gemiler. Onlardan bazıları bir Mars amiral gemisini yok etmiş bile olabilir. Bahse varım ki Mars bunu doğrulamak için telefon açmıştır. Ne de olsa Dünya-Mars Koalisyon Donanması mutlu mesut yaşayan koca bir hegemonya. Neredeyse yüz yıldır güneş sistemini beraber kontrol altında tutuyorlar. Komuta subayları resmen birlikte yatıp kalkıyor. Yani ortada bir hata olmalı, değil mi?"

“Peki,” dedi Holden ve bekledi.

“O yüzden Mars telefon açmıştır,” dedi Miller. “Yani emin değilim ama her şeyin öyle başladığına bahse girebilirim. Mars’taki bir ensesi kalın, Dünya’daki bir ensesi kalını aramıştır.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi Holden.

“Sence Dünya nasıl cevap vermiş olabilir?”

“Bilmiyorum.”

Miller uzanıp ekranlardan birini açtı, sonra da üzerinde adının yazdığı ve tarih imi bir saatten daha kısa süre öncesini gösteren bir dosyayı ekrana getirdi. Bir Mars haber kaynağından gelen video kaydı bir Mars kubbesinin altından gece göğünü gösteriyordu. Gökyüzü ışık çizgileriyle ve patlamalarla doluydu. Görüntünün en altındaki kayan bantta, Mars yörüngesindeki Dünya gemilerinin ansızın ve uyarıda bulunmadan Marslı mevkidaşlarına ateş açtığı yazıyordu. Gökteki ışık çizgileri birer füzeydi. Patlamalarsa yok olan gemiler.

Sonra bembeyaz ve devasa bir ışık patlaması birkaç saniyeliğine Mars gecesini gündüze çevirdi ve yazıda Deimos derin radar İstasyonunun yok olduğu yazdı.

Holden güneş sisteminin sonunu gösteren videoyu capcanlı renklerde ve uzman yorumları eşliğinde seyretti. Işık çizgilerinin gezegene inmesini, kubbelerin nükleer ateşle paramparça olmasını beklediyse de, birileri bir dereceye kadar ihtiyat gösterdiğinden olacak ki muharebe gökyüzünde kaldı.

Fakat ebediyen öyle kalacak hali yoktu.

“Buna benim yol açtığımı söylüyorsun,” dedi Holden. “Verileri yayınlamasaydım o gemilerin hâlâ sapasağlam olacağını. O insanların hayatta kalacağım.”

“Evet, öyle söylüyorum. Tabii bir de kötü adamların insanları Eros’a bakmaktan alıkoymak istiyorlarsa bunu başardıklarını.”

Otuz Altıncı Bölüm: Miller

Savaş hikâyelerinin ardı arkası kesilmiyordu. Miller beş haber bültenini aynı anda seyrediyor, terminali alt ekranlarla dolup taşıyordu. Mars hâlâ şoktaydı. Mars ile Kuşak arasındaki savaş —insanlık tarihinin en büyük, en tehlikeli çatışması— ansızın ikinci plana atılmıştı. Dünya güvenlik güçlerinin sözcüleri savunma önlemleri almaya yönelik sakin ve makul münazaralardan tut da Mars'a yapılan bir grup bebek tecavüzcüsü hayvan suçlamalarına kadar farklı tellerden çalıyorlardı. Deimos'a düzenlenen saldırı onu ayın eski yörüngesindeki yavaşça yayılan bir moloz halkasına, Mars gökyüzündeki bir lekeye dönüştürmüştü ve bununla beraber oyunun kuralları yeniden değişmişti.

Miller on saat boyunca saldırının bir abluka halini almasını seyretti. Sistem geneline dağılmış olan Mars donanması yüksek itişle eve dönmekteydi. DGİ yayınları yaşananlara bir zafer diyordu ve belki bunu doğru bulan birileri vardı. Gemilerden ve sensör çanaklarından gelen görüntüler hiç eksik olmuyordu. Yüksek enerjili patlamalarla gövdeleri yarılmış ölü savaş gemileri kararsız yörüngelerdeki mezarlarına döne döne savruluyordu. *Roci'*ninki gibi revirler Miller'ın yarı yaşındaki kan kaybeden, yanan, ölen oğlanlarla ve kızlarla doluydu. Her bir gün döngüsünde yeni görüntüler, ölüme ve katliama dair yeni ayrıntılar geliyordu. Ve ne zaman yeni bir klip yayınlansa Miller elini ağzına götürerek oturduğu yerde öne eğiliyor ve asıl haberin, her

şeyin sonunu müjdeleyecek o olayın açıklanmasını bekliyordu.

Fakat bu henüz gerçekleşmemişti ve aradan geçen her saat belki, *belki* hiç gerçekleşmeyeceği yönünde yeni bir umut ışığı doğuruyordu.

“Hey,” dedi Amos. “Hiç uyumadın mı?” .

Miller tutulmuş boynunu zorlayarak başını kaldırdı. Yanağında ve alnında hâlâ yastığın bıraktığı kızarıklıklar bulunan tamirci, Miller’ın kamarasının açık kapısında duruyordu.

“Ne?” dedi Miller. “Hayır. Ben... haberleri izliyordum.”

“Gökten kaya düşüren biri çıktı mı?”

“Henüz değil. Her şey hâlâ yörüngede veya daha yukarıda oluyor.”

“Böyle yarım yamalak kıyamet mi olurmuş,” dedi Amos.

“Üzerlerine varma. Bu daha ilk denemeleri.”

Tamirci koca kafasını iki yana salladıysa da Miller adamın sahte bıkkınlığının altında büyük bir huzur görebiliyordu. Mars’taki kubbeler yerini koruduğu, Dünya’nın kritik durumdaki biyosferi doğrudan bir tehdit altında olmadığı sürece insanlığın sonu gelmezdi. Miller Kuşak’takilerin ne umduklarının ve henüz asteroitlerdeki zorlu ekolojik ceplerin yaşamı süresiz olarak devam ettirebileceğine kendilerini inandırıp inandırmadıklarının merakı içerisindeydi.

“Bir bira ister misin?” diye sordu Amos.

“Kahvaltıda bira mı içiyorsun?”

“Bu senin için akşam yemeği olur diye düşünmüştüm,” diye cevapladı Amos.

Adam haklıydı. Miller’ın uyuması lazımdı. Hayalet gemiyi patlattıklarından beri biraz kestirmekten öteye gidememişti ve o bile tuhaf tuhaf rüyalarla bölünüp durmuştu. Esnemenin düşüncesi bile onu esnetiyor, fakat içinden bir ses bugünü de dinlenmek yerine haber bültenlerini seyretmekle geçireceğini söylüyordu.

“Herhalde yine kahvaltı zamanı gelmiştir,” dedi Miller.

“Peki kahvaltıda bira ister misin?” diye sordu Amos.

“Tabii.”

Rocinante’nin içinde yürümek bir hayal gibiydi. Hava dönüştürücülerin alçak uğultusu, havanın yumuşaklığı. Julie’nin gemisine yaptıkları seyahat bir ağrı kesici ve hastalık sisinden ibaretti. Ondan önce Eros’ta geçirdikleri zamansa tam bir kâbustu. Geniş ve fonksiyonel koridorlarda rahatça yürümek, itiş yerçekimiyle nazikçe zemine tutunmak, birileri tarafından öldürüleceklerini neredeyse hiç dert etmemek Miller’da kuşku uyandırıyordu. Fakat Julie’nin de yanında yürüdüğünü hayal ettiğinde bu his azalıyordu.

Yemeğini yerken otomatik olarak öten terminali ona bir diğer kan arıtma seansını hatırlattı. Miller ayağa kalktı, şapkasını düzeltti ve iğneler ile basınçlı enjektörler ellerinden geleni ardına koymasın diye revire yollandı. Miller içeri girdiği sırada kaptan oraya çoktan varmış ve bir santrale bağlanmıştı.

Holden uyumuş fakat pek de iyi dinlenmemiş gibi görünüyordu. Gözlerinin altında Miller’dakiler gibi koyu renkli torbalar olmamasına rağmen omuzları gergin duruyor, alnı kırışmanın eşiğinde bekliyordu. Miller adama biraz fazla yüklenip yüklenmediğini merak etti. *Sana söylemiştim* yeri geldiğinde fayda sağlayabilirdi; fakat masumların ölümünün, çöken bir medeniyetin yarattığı kargaşanın yükü tek bir adamın taşıyamayacağı kadar ağır olabilirdi de.

Veya belki de Holden’ın aklı hâlâ Naomi’deydi.

Holden tıbbi cihazlarla sarılı olmayan elini kaldırdı.

“Günaydın,” dedi Miller.

“Selam.”

“Nereye gideceğimize karar verdin mi?”

“Daha değil.”

“Mars’a gitmek her geçen saat daha da zorlaşıyor,” dedi Miller, kendini tıp santralinin tanıdık kucağına yavaşça bırakırken. “Niyetin oysa elini çabuk tutsan iyi olur.”

“Yani hâlâ bir Mars varken demek istiyorsun, değil mi?

“Mesela yani,” diye doğruladı Miller.

Nazikçe hareket eden armatürlerin ucundan iğneler çıktı. Miller gözünü tavana dikti ve hatlar damarlarına girerken kendini kasmamaya çalıştı. Anlık bir batma hissetti, ardından hafif ve donuk bir ağrı, sonra da bir uyuşukluk. Tepesindeki gösterge vücudunun durumunu Olympus Mons'un kilometrelerce yukarısında genç askerlerin ölmelerini seyreden doktorlara ilan etti.

"Sence dururlar mı?" diye sordu Holden. "Demek istiyorum ki, Dünya'nın bunu yapma sebebi Protogen'in bazı generalleri veya senatörleri falan satın almış olmasıdır, değil mi? Böyle yapıyorlar çünkü o şeye tek başlarına sahip olmak istiyorlar. Mars da sahip olursa Protogen'in savaş çıkarması için bir sebebi kalmaz."

Miller gözlerini kırpıştırdı. O Holden'a karşılık veremeden önce —*Öyle bir durumda Mars'ı topyekûn yok etmeye çalışırlar* ya da Onun *için artık çok geç* veya *Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun Kaptan*?— Holden sözlerine devam etti.

"Aman, boş ver. Nasılsa veri dosyaları elimizde. Onları da yayınlayacağım."

Miller kolayca cevap verdi.

"Hayır, yayınlamayacaksın."

Holden fırtınalı bir yüz ifadesiyle dimdik oturdu. "Benden farklı düşünmene saygı duyuyorum," dedi, "ama bu hâlâ benim gemim. Sen sadece bir yolcusun."

"Doğru," dedi Miller. "Fakat insanları vurmakta zorlanıyorsun ve o şeyi herkese duyurmadan önce beni vurman gerekecek."

"Nasıl yani?"

Miller'ın vücuduna akan yeni kan kalbine yavaşça sokulurken buzlu su gibi bir etki yarattı. Tıbbi monitörler yeni bir düzene geçerek filtrelere ulaşan anormal hücreleri saymaya başladı.

"Beni vurman gerekecek," dedi Miller, bu sefer ağır ağır. "Şimdiye dek iki defa güneş sistemini bölüp bölmeme seçeneğiyle karşı karşıya kaldın ve her ikisinde de işi yüzüne

gözüne bulaştırdın. Aynı hatayı üçüncü kez yapmanı istemiyorum."

"Sanırım uzun menzilli bir su şilebinin ikinci kaptanının ne kadar nüfuzu bulunduğuna dair abartılı bir fikre kapılmışsın. Evet, ortada bir savaş var. Ve evet, başladığında ben de oradaydım. Ama *Cant* saldırıya uğramadan çok önce de Kuşak iç gezegenlerden nefret ediyordu."

"Ama sen iç gezegenleri de böldün," dedi Miller.

Holden başını yana eğdi. "Dünya daima Mars'tan nefret etti," dedi herkesin bildiği bir şeyi açıklarcasına. "Ben donanmadayken tam da böyle bir olay için projeksiyonlar yürütürdük. Dünya ile Mars'ın birbirine girme ihtimaline karşılık savaş planları. Dünya her seferinde kaybederdi. Dünya ancak daha önce saldırırsa, sert saldırırsa ve saldırısına ara vermezse kazanırdı."

Sebep belki aradaki mesafeydi. Belki de hayal gücünün yetersizliğiydi. Miller daha önce iç gezegenleri birbirinden ayrı olarak hiç düşünmemişti.

"Sen ciddi misin?" diye sordu.

"Mars bir koloni olabilir, ama en iyi oyuncaklar onda ve herkes bunu biliyor," dedi Holden. "Şu an orada olup biten her şey asırlardır birikiyordu. Daha en başından arada bir husumet bulunmasaydı böyle bir olay gerçekleşemezdi. "

"Savunman bu mu yani? 'Barut fıçısı benim değil; ben sadece kibriti çaktım'?"

"Kendimi savunduğum falan yok," dedi Holden. Kan basıncı ve nabzı artıyordu.

"Bunu daha önce de konuştuk," dedi Miller. "O yüzden sadece şunu soracağım: Niye bu sefer farklı bir sonuç çıkacağını düşünüyorsun?"

Miller'ın kolundaki iğneler acı verecek kadar ısınır gibi oldu. Miller bunun normal olup olmadığını, her kan arıtma seansının aynı hissi verip vermeyeceğini merak etti.

"Bu sefer her şey daha farklı da ondan," dedi Holden. "Şu an yaşananların hepsi yetersiz bilgiden kaynaklanıyor. Mars ile Kuşak bizim şimdi bildiklerimizi bilseydi daha ilk başta

birbirine saldırmazdı. Herkes savaşın kasıtlı olarak çıkarıldığım bilseydi Dünya ile Mars birbirine ateş açmazdı. Mesele insanların çok fazla şey bilmeleri değil; yeteri kadar şey bilmemeleri.”

Bir şey tısladı ve Miller vücudunun kimyasal bir huzur dalgasıyla dolduğunu hissetti. Bu his hiç hoşuna gitmese de ilaçları geri almak gibi bir seçeneği yoktu.

“Bilgiyi insanların kafasına öylece atamazsın,” dedi Miller. “Öncelikle onun ne anlama geldiğini, nelere yol açacağını bilmelisin. Ben Ceres’teyken bir vaka vardı. Küçük bir kız öldürülmüştü. İlk on sekiz saat boyunca hepimiz cinayeti babasının işlediğinden emindik. Adam eski bir suçluydu. Alkolikti. Kızı nefes alırken gören son kişiydi. Bunların hepsi de klasik ipuçlarıydı. On dokuzuncu saatte bir ihbar aldık. Babanın yerel kartellerden birine epeyce borçlu olduğu anlaşıldı. Ansızın iş değişti. Şüphelilerin sayısı arttı. Bildiğim her şeyi başkalarına yetiştirseydim ihbar geldiğinde baba hayatta olur muydu sanıyorsun? Yoksa birileri bizimle aynı sonuca varıp adamı temizler miydi?”

Miller’ın tıbbi santrali çınladı. Yeni bir kanser çıkmıştı. Miller ona aldırış etmedi. Döngüsü bitmek üzere olan Holden’ın yanaklarındaki kırmızılık, vücudundaki taze ve sağlıklı kan kadar ruh haliyle de ilgiliydi.

“Zaten onlar da aynı görüşte,” dedi Holden.

“Kimler?”

“Protogen. Farklı taraflarda yer alıyor olabilirsiniz, ama aynı oyunu oynuyorsunuz. Herkes bildiklerini söyleseydi bunların hiçbiri olmazdı. Phoebe’de tuhaf bir şeyle karşılaşan ilk laboratuvar teknisyeni telsizin başına geçip, ‘Hey, millet! Tuhaf bir şey buldum,’ deseydi tüm bunlar yaşanmazdı.”

“Tabii ya,” dedi Miller, “çünkü insanlara herkesi öldürmek isteyen bir uzaylı virüsten bahsetmek kamu düzenini sağlamanın harika bir yoludur.”

“Miller,” dedi Holden, “seni paniğe sürüklemek istemiyorum ama uzaylı bir virüs var. Ve herkesi öldürmek

istiyor.”

Miller başını iki yana salladı ve komik bir şey duymuşçasına gülümsedi. “Bak, belki kafana bir silah dayayıp doğru olanı yapmam sağlayamam, ama gel sana bir şey sorayım. Tamam mı?”

“Peki,” dedi Holden.

Miller arkasına yaslandı, ilaçlar gözkapaklarını ağırlaştırıyordu. “Şimdi ne olacak?” diye sordu eski polis.

Uzun bir duraksama yaşandı. Tıbbi sistem tekrar öttü. Miller'in zavallı damarlarına yine soğuk hücum etti.

“Ne mi olacak?” diye tekrarladı Holden. Miller daha açık konuşması gerekebileceğini anladı. Gözlerim yemden açılmaya zorladı. “Elimizdeki her şeyi yayınladın. Şimdi ne olacak?”

“Savaş bitecek. İnsanlar Protogen’in peşine düşecek.”

“Biraz eksik ifade ettin ama olsun. Peki ondan sonra ne olacak?” Holden birkaç kalp atışı müddetince sessiz kaldı.

“İnsanlar Phoebe virüsünün peşine düşecek,” dedi.

“Deneyler yapmaya başlayacaklar. Virüs için savaşacaklar. O bok Protogen’in düşündüğü kadar değerliyse savaşı durduramazsın. Şu anda tek yapabileceğin onu değiştirmek olur.”

Kaşlarını çatan Holden’ın dudak ve göz kenarlarında öfkeli kırışıklıklar belirdi. Miller adamın idealizminin ufak bir parçasının ölmesini seyretti ve bunun kendisini neşelendirmesine üzüldü.

“Peki Mars’a gidersen ne olacak?” diye kısık sesle devam etti Miller. “Protomolekülümüzü ömrümüz boyunca bir arada görmediğimiz kadar paraya satacağız. Veya belki de seni vuracaklar. Mars, Dünya’ya karşı galip gelecek. Ve de Kuşak’a. Ya da Kuşak’ın en büyük bağımsızlık ümidi olan DGİ’ye gideceksin ve içlerinden yarısı Dünya’sız da hayatta kalabileceğimizi zanneden bir grup deli fanatikle karşılaşacaksın. Ayrıca bana güven; muhtemelen onlar da seni vuracak. Tabii herkese her şeyi anlatabilir ve olaylar

nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın ellerini kirletmemiş gibi davranabilirsin.”

“Doğru olanı yapabilirim,” dedi Holden.

“Doğru olan hiçbir şey yok dostum,” dedi Miller. “Önünde yalnızca koca bir tabak dolusu birbirinden biraz daha az yanlış şey var.”

Holden’ın kan arıtımı sona erdi. Kaptan kolundaki iğneleri çıkardı ve ince metalik dokunaçların çekilmesine müsaade etti. Kol düğmelerini iliklediği sırada yüz ifadesi yumuşadı.

“İnsanların neler olduğunu bilmeye hakları var,” dedi. “Bütün argümanın, insanların o bilgiyi doğru kullanacak kadar zeki olmadığını düşünmene dayanıyor.”

“Yaptığın yayınları eskiden beri hoşlanmadıkları insanları vurmak için bahane olarak kullanmayan birileri hiç çıktı mı? Onlara yeni bir sebep sunman birbirlerini öldürmelerini engellemeyecek, ” dedi Miller. “Savaşı sen başlattın Kaptan. Bu onu durdurabileceğin anlamına gelmiyor. Ama yine de denemeye mecbursun.”

“Peki onu nasıl yapacağım?” dedi Holden. Sesindeki ızdırabın kaynağı öfke olabilirdi. Tabii dua da.

Miller’ın karnındaki bir şey yer değiştirdi; şişmiş bir organ yerine geri dönecek kadar sakinleşmişti. Miller kendini yeniden iyi hissetmeye başlayana kadar kötü hissettiğini fark etmemişti.

“Ne *olacağını* kendi kendine sorarak,” dedi Miller. “Yerinde olsa Naomi’nin ne yapacağını sorarak.”

Holden sert bir kahkaha attı. “Sen kararlarını öyle mı veriyorsun?”

Miller gözlerinin kapanmasına izin verdi. Juliette Mao orada, Ceres’teki eski dairesinin koltuğunda oturuyordu. Hayalet geminin mürettebatıyla tek başına kavga ediyordu. Duşakabininin zemininde o uzaylı virüs tarafından yarılıyordu.

“Sayılır,” dedi.

O gece Ceres'ten gelen haber, birbiriyle rekabet halindeki alışıldık basın bildirilerinin arasından sıyrıldı. DGİ'nin idari konseyi Marslı bir casus grubunun ortaya çıkarıldığını duyurmuştu. Video kaydı altıncı sektörde, eski rıhtımlar gibi gözüken yerde bulunan endüstriyel bir hava kilidinden dışarı atılmış, cesetleri gösteriyordu. Belli bir mesafeden bakıldığında kurbanlara neredeyse huzurlu denebilirdi. Görüntü güvenlik şefine geçti. Başkomiser Shaddid daha yaşlı duruyordu. Ve daha sert.

"Bu gerekli eylemden üzüntü duyuyoruz," dedi kadın, her yerdeki herkese. "Fakat özgürlük söz konusu olduğunda taviz verilemez."

Sonunda bu da oldu, diye düşündü Miller, bir eliyle çenesini sıvazlayarak. *Soykırımlar başladı. Sadece yüz tane, sadece bin tane, sadece on bin tane daha kafa kesersek özgürlüğümüze kavuşacağız.*

Yumuşak bir alarm çaldı ve hemen sonra yerçekimi Miller'ın birkaç derece soluna kaydı. Rota değişikliği. Holden bir karara varmıştı.

Kaptanı operasyon merkezinde tek başına oturmuş, bir monitöre bakarken buldu Miller. Monitörün parıltısı adamın yüzünü aşağıdan aydınlatıyor, gözlerine doğru gölgeler düşürüyordu. Kaptan da daha yaşlı görünüyordu.

"Yayını yaptın mı?" diye sordu Miller.

"Hayır. Öylesine bir gemiyiz. Elimizde ne olduğunu herkese duyurursak Protogen'den önce ölmüş oluruz."

"Muhtemelen doğru," dedi Miller, homurdanarak boş bir santralin başına otururken. Yalpalar üzerindeki koltuk hafifçe yattı. "Ama bir yere gidiyoruz, değil mi?"

"Onlara güvenmiyorum," dedi Holden. "Kasa söz konusu olduğunda hiç kimseye güvenmiyorum."

"Muhtemelen akıllıca."

"Tycho İstasyonu'na gidiyoruz. Orada... güvendiğim biri var."

"Güvendiğin mi?"

"Güvensizlik duymadığım."

“Naomi bunun doğru şey olduğunu mu düşünüyor?”

“Bilmiyorum. Ona sormadım. Ama öyle galiba.”

“O da yeter,” dedi Miller.

Holden ilk defa başını monitörden kaldırdı. “Sen doğru olanı biliyor musun?” dedi.

“Evet.”

“Nedir?”

“O kasayı güneşte son bulacak uzun bir çarpışma rotasına koy ve insanların Eros’a ya da Phoebe’ye bir daha asla gitmemelerinin bir yolunu bul,” dedi Miller. “Sonra da bunlardan hiçbiri yaşanmamış gibi davran.”

“Peki niye öyle yapmıyoruz?”

Miller başını yavaşça salladı, “İnsan büyük ödülü nasıl çöpe atar?”

Otuz Yedinci Bölüm: Holden

Mürettebat akşam yemeğini hazırlayıp yerken Alex de *Rocinante'yi* iki saat boyunca bir g'nin dörtte üçünde uçurdu. Mola bittikten sonra tekrar üçe çıkaracaktı ama Holden şimdilik Dünya'nınkinden çok daha uzak olmayan bir yerçekiminde iki bacağı üstünde durmanın zevkini yaşıyordu. Aslında bu Naomi ve Miller için biraz ağırdı, fakat şikayet ettikleri yoktu. İkisi de acele etmenin gereğini anlıyordu.

Yerçekimi yüksek ivmenin eziciliğinden çıktığında bütün mürettebat sessiz sedasız yemekhanede toplandı ve akşam yemeğini hazırlamaya girişti. Naomi sahte yumurtalarla sahte peyniri birbirine karıştırdı. Amos biraz domates püresi ile son taze mantarlar pişirerek gerçeği gibi kokan kırmızı bir sos hazırladı. Nöbet görevini yürüten ve geminin idaresini yemekhanedeki bir panele aktarmış olan Alex onun yanındaki bir masada oturup lazanyaya yakın bir şey elde etme ümidiyle sahte peynir macununu ve kırmızı sosu yassı eriştelerin üstüne sürdü. Fırın görevini üstlenmiş olan Holden, lazanyanm pişme süresini donmuş hamur topaklarını kızartıp ekmek haline getirmekle geçirdi. Yemekhanedeki koku gerçek bir yemeğinkinden pek de farklı değildi.

Miller mürettebatla birlikte yemekhaneye gelmişse de yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sorma konusunda huzursuz görünüyordu. Onun yerine masayı hazırlamakla ve

sonra da onun başına oturup diğerlerini seyretmekle yetindi. Holden'ın bakışlarından sakındığı söylenemezdi, fakat onun dikkatini çekmek için çaba harcadığı da yoktu. Dile getirilmemiş karşılıklı bir mutabakatla hiç kimse haber kanallarını açmıyordu. Yemek biter bitmez herkesin koşup savaşın o anki durumuna bakacağından Holden'ın şüphesi yoksa bile, şimdilik hepsi de dostane bir sessizlik içinde çalışıyordu.

Hazırlıklar tamamlandığında Holden ekmek görevini bıraktı ve lazanya dolu tabakları fırına sürüp alma işine geçti. Naomi gidip Alex'in yanına oturdu ve operasyon ekranında gördüğü bir şey hakkında onunla kısık sesli bir sohbete başladı. Holden vaktini kadına ve lazanyaya bakmak arasında bölüştürdü. Naomi, Alex'in dediği bir şeye güldü ve farkında bile olmaksızın bir parmağına saçlarına doladı. Holden göğsünün azıcık sıkıştığını hissetti.

Gözünün ucuyla Miller'ın kendisini süzdüğünü sandı. Dönüp ona bakınca dedektifin başını çevirmiş olduğunu ve yüzünde bir tebessümün izini taşıdığını fark etti. Naomi yine bir kahkaha attı. Elini Alex'in koluna koymuştu ve yüzü kızaran pilot o saçma sapan Mars şivesinin izin verdiği kadar büyük bir süratle konuşuyordu. İkisi arkadaş gibi gözüküyordu. Bu halleri Holden'ı hem mutlu ediyor hem de içini hasetle dolduruyordu. Naomi'yle tekrar arkadaş olup olamayacağını merak ediyordu.

Naomi onu kendisine bakarken yakaladı ve Holden pilotu duyabiliyor olsaydı muhtemelen epey anlam taşıyacak bir ifadeyle ona muzipçe göz kırptı. Gülümseyen ve kadına aynı şekilde karşılık veren Holden o ana dahil edildiğine minnettardı. Fırından gelen bir cızırtı dikkatini çekti. Lazanyanm üstünde kabarcıklar oluşmaya başlıyor ve peynirler tabakların kenarından akıyordu.

Holden fırın eldivenlerini takıp kapağı açtı.

"Çorba hazır," dedi, tabaklardan ilkini çıkarıp masaya koyarken.

"O ne biçim çorba öyle?" dedi Amos.

“Şey, evet,” dedi Holden. “Tamara Anne yemek pişirdiğinde hep öyle derdi. Bu sözün nereden geldiğinden emin değilim.”

“Yemeği üç annenden biri mi hazırlardı? Ne kadar geleneksel,” dedi Naomi, alaycı bir sırıtışla.

“Aslında yemek hazırlama işini Caesar’la, yani babalarımdan biriyle eşit olarak paylaşırdı.”

Naomi ona bu sefer hakiki bir tebessüm etti. “Kulağa gerçekten hoş geliyor,” dedi. “Yani o kadar büyük bir aile.”

“Evet, öyleydi,” diye karşılık veren Holden’ın zihninde, içinde büyüdüğü Montana çiftlik evinin nükleer ateşle paramparça olduğu, ailesinin küle döndüğü hayali belirdi. Öyle bir şey gerçekleşirse Miller’ın gelip bunun da onun suçu olduğunu belirteceğinden emindi. Artık dedektife karşı çıkabileceğindense o kadar emin değildi.

Yemeklerini yerlerken Holden odadaki gerginliğin yavaş yavaş azaldığını hissetti. Amos yüksek sesle geğirdi ve koro halinde gelen itirazlara tepkisi daha da yüksek sesle geğirmek oldu. Alex az önce Naomi’yi güldüren fıkrayı yineledi. Miller bile keyfe gelerek yasa dışı bir genelevde dokuz çıplak Avustralyalının da karıştığı silahlı bir çatışmayla son bulan bir karaborsa peynir operasyonunun uzun ve giderek saçmalaşan öyküsünü anlattı. Öykünün sonlarına doğru Naomi o kadar çok gülüyordu ki gömleğine salya akıtmıştı ve Amos zikir getirircesine, “Yok daha neler! ” deyip duruyordu.

Öykü yeterince eğlenceliydi ve dedektifin yavan anlatımı ona yakışıyordu; fakat Holden adamı tek kulakla dinliyordu. Onun gözü yüzlerindeki ve omuzlarındaki gerginliğin kaybolduğu mürettebatındaydı. Kendisi de Amos gibi Dünyalıydı; ama tahmin yürütmesi gerekse tamircinin Dünya’dan ayrılır ayrılmaz orayı unuttuğunu söylerdi. Alex ise Marslıydı ve orayı hâlâ çok sevdiği her halinden belliydi. İki taraftan biri ciddi bir hata yapacak olursa akşam yemeğinin sonuna bile kalmadan her iki gezegen de radyoaktif birer moloz yığını haline gelebilirdi. Fakat şimdilik

birlikte yemek yiyen bir grup arkadaştılar, o kadar. Doğrusu da buydu. Holden işte bunun uğruna mücadele ediyordu.

“O peynir kıtlığını hatırlıyorum,” dedi Naomi, Miller sözünü bitirdiğinde. “Kuşak genelindeydi. Yani o sizin suçunuz muydu?” “Eh, gümrükten peynir kaçırmakla kalsalardı hiçbir sorun yaşanmazdı,” dedi Miller. “Fakat diğer peynir kaçakçılarını vurmak gibi de bir huyları vardı. Öyle şeyler polislerin dikkatini çeker. Tabii bu da işleri baltalar.”

“Ne yani, peynir yüzünden birbirlerini mi öldürüyorlardı?” dedi Amos, çatalını bir takırtıyla tabağına atarak. “Sen ciddi misin? Uyuşturucuları veya kumarı anlarım. Ama peynir?”

“Kumar çoğu yerde yasaldır,” dedi Miller. “Ve okulu bırakmış bir kimyager bile isteyebileceğin hemen her türlü uyuşturucuyu kendi banyosunda üretebilir. Yani arzı kontrol etmenin bir yolu yoktur.” “Gerçek peynirse Dünya’dan veya Mars’tan ithal edilir,” diye ekledi Naomi. “Nakliye maliyetlerini ve Koalisyon’un aldığı yüzde elli vergiyi ekledikten sonra peynir, yakıt topaklarından bile daha pahalıya gelir.”

“Sonunda delil deposuna yüz otuz kilo Vermont Çedarı kaldırdık,” dedi Miller. “Onun sokak değeri muhtemelen bir gemi satın almaya bile yeterdi. Ama o gün sona ermeden önce tamamı ortadan kayboldu. Kayda bozulup atıldığını yazdık. Herkes evine bir kalıp peynirle gittiği için de kimse bir şey demedi.”

Dedektif dalgın bir bakışla sandalyesinde arkasına yaslandı. “Tanrım. Ne peynirdi ama,” dedi gülümseyerek.

“Eh, sahtesinin tadı bok gibi,” dedi Amos, sonra da hemen ekledi: “Kusura bakma Patron. Onu çok güzel hazırlamışsın. Ama peynir yüzünden kavga etmek bana hâlâ tuhaf geliyor.”

“Zaten Eros’takileri o yüzden öldürdüler,” dedi Naomi.

Miller başını sallamasına rağmen yorum yapmadı.

“Nasıl yani?” dedi Amos.

“Ne zamandır uçuyorsun?” diye sordu Naomi.

“Bilmem,” cevabını veren Amos dudaklarını sıkarak kafasında hesap yaptı. “Yirmi beş senedir falan.”

“Bir sürü Kuşaklıyla uçtuğun oldu, değil mi?”

“Evet,” dedi Amos. “Kuşaklılardan daha iyi gemi arkadaşı bulamazsın. Beni saymazsak tabii.”

“Yirmi beş yıldır bizimle beraber uçuyorsun, bizden hoşlanıyorsun ve şivemizi öğrendin. Kuşak’taki herhangi bir istasyonda bira ve fahişe sipariş edebilirsin. Hatta biraz daha uzun boylu ve biraz daha zayıf olsaydın şimdiye kadar bizden biri olarak görülürdün.” Söylenenleri iltifat kabul eden Amos gülümsedi.

“Ama bizi hâlâ tam olarak anlamıyorsun,” dedi Naomi. “Havanın bedava olduğu yerlerde doğup büyüyenler asla anlayamazlar. İşte o yüzden virüslerinin ne yaptığını görmek için bir buçuk milyonumuzu birden öldürebiliyorlar. ”

“Ağır ol bakalım,” diye lafa girdi Alex. “Sen ciddi misin? İçlilerle dışlıların kendilerini farklı gördüklerini mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki öyle görüyorlar,” dedi Miller. “Biz fazla uzun boyluyuz, fazla sıskayız, kafalarımız fazla büyük gözüküyor ve eklemlerimiz fazla boğumlu duruyor.”

Holden masanın karşısındaki Naomi’ye bir göz atınca kadının yüzünde kuşkulu bir bakış gördü. *Kafan benim hoşuma gidiyor,* diye düşüncelerini yolladı ona, fakat radyasyon ona telepati de kazandırmamış olacak ki Naomi’nin yüz ifadesi değişmedi.

“Artık neredeyse kendi dilimize sahibiz,” dedi Miller. “Bir Dünyalı’ya derinlerde nasıl yol tarif edildiğini hiç gördünüz mü?”

“San şindi dönüşe koş, pov, Schlauch tu yol acima ve ido,”’ dedi Naomi, yoğun bir Kuşak aksanıyla.

“Dönüş tarafındaki metro İstasyonuna git; oradan limana çıkacaksın,” dedi Amos. “Bunun nesi zormuş?”

“Ceres’te iki yıl geçirdikten sonra bile bunu anlamayacak bir ortağım vardı,” dedi Miller. “Üstelik Havelock aptal değildi. Sadece... *oralı* değildi.”

Holden onların konuşmasını dinlerken bir lokma ekmek kullanarak tabağındaki soğumuş makarnayla oynuyordu.

“Tamam, anladık.” dedi. “Tuhafsınız. Ama yüzeysel farklılıkla ve argo konuşmak yüzünden bir buçuk milyon insanı öldürmek.

“Fırın icat edildiğinden beri çok daha ufak şeyler yüzünden insanlar fırınlara atılıyor,” dedi Miller. “İçiniz rahat edecekse biz de genellikle sizin güdük ve mikrosefal olduğunuzu düşünürüz.”

Alex başını iki yana salladı. “Eros’taki herkesten şahsen nefret etsen bile o virüsü serbest bırakmak bana zerre kadar mantıklı gelmiyor. O şeyin ne yapacağını kim bilebilir?”

Naomi yemekhanenin lavabosuna kadar gidip ellerini yıkadı. Akan su herkesin dikkatini çekti.

“Ben de onu düşünüyordum, ” dedi ve ellerini bir havluya silip diğerlerine doğru döndü. “Yani öyle bir eylemin amacını.”

Miller konuşacak oldu, fakat Holden çabuk bir el hareketiyle onu susturdu ve Naomi’nin devam etmesini bekledi.

“O yüzden,” dedi kadın, “olaya bir programlama meselesi gibi baktım. O virüs, nanomakine, protomolekül veya her neyse birileri tarafından tasarlanmışsa bir amacı olmalı, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Holden.

“Ve bana kalırsa bir şey yapmaya çalışıyor —karmaşık bir şey. Sırf insanları öldürmek için onca zahmete girmek pek mantıklı gözükmüyor. Virüsün yol açtığı değişiklikler kasıtlı gibi gözüküyor ama bence... eksik de.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Holden. Alex ile Amos onunla beraber kafa sallamalarına rağmen sessiz kaldılar.

“Yani belki de mesele protomolekülün henüz yeterince akıllı olmamasıdır. Bir sürü veriyi oldukça küçük bir hale gelene kadar sıkıştırabilirsin, ama elinde bir kuantum bilgisayarı bulunmadıkça işlem yapmak için boş alan gerekir. Minik makinelerde o işlemi yapmanın en kolay yolu görev dağılımıdır. Belki protomolekülün işini bitirememe sebebi yeterince akıllı olmamasıdır. Tabii şimdilik.”

“Yani ondan yeteri kadar yok,” dedi Alex.

“Doğru,” dedi Naomi, havluyu lavabonun altındaki bir bidona atarak. “Bu yüzden de ona üzerinde çalışabileceği yeterli biyokütleyi verirsin ve nihai olarak ne yapmak üzere tasarlandığına bakarsın.”

“Videodaki o adama göre Dünya’daki yaşamı gasp etmek ve bizi ortadan kaldırmak üzere tasarlanmış,” dedi Miller.

“İşte o yüzden,” dedi Holden, “Eros mükemmel bir seçim. İçinde bol bol biyokütle bulunan uzay boşluğuyla çevrili bir deney tüpü. Üstelik deney kontrolden çıkacak olursa halihazırda devam eden bir savaş var. Tehdit gerçek gibi gözükürse Eros’u nükleer bombayla bir cam topağına çevirmek için pek çok gemi ve füze kullanılabilir. Hiçbir şey oyuna dalan yeni bir oyuncu kadar bize aramızdaki farklılıkları unutturamaz.”

“Vay canına,” dedi Amos. “İşte bu gerçekten sikindirik bir şey.”

“Peki, kabul. Muhtemelen amaçları oydu,” dedi Holden. “Ama böyle bir şeyi yapacak kadar çok sayıda kötü adamın bir araya gelebileceğine hâlâ inanamıyorum. Tek kişilik bir operasyon değil bu; düzinelerce, belki de yüzlerce çok zeki insanın birlikte çalışmasını gerektiriyor. Yani Protogen önüne çıkan her potansiyel Stalin’i ve Karındeşen Jack’i işe mi alıyor?”

“Tanıştığımız zaman,” dedi Miller, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle, “bunu Bay Dresden’e mutlaka sorarım.”

Tycho’nun yerleşim halkaları, merkezdeki sıfır yerçekimli şişkin fabrika küresinin etrafında sakin sakin dönmekteydi. Tepedeki devasa inşaat kolları koskoca bir gövde kaplamasını *Nauvoo*’ya yandan yaklaştırıyordu. Alex yanaşma prosedürlerini tamamladığı esnada, İstasyonu operasyon ekranından seyreden Holden huzura benzer bir hisse kapıldı. Şimdiye kadar hiç kimsenin onları vurmaya, patlatmaya veya üzerlerine kusmaya çalışmadığı tek yer

Tycho olmuştu ve bu durum orayı adeta bir ev haline getiriyordu.

Holden güverteye güvenle tutturulmuş olan kasaya baktı ve onu buraya getirerek istasyondaki herkesi öldürmemiş olduğunu umdu.

Miller tam da o anı beklercesine kendini güverte kapağından yukarı çekti ve kasaya doğru süzüldü. Holden'a imalı bir bakış attı.

"Boşuna söyleme. Ben de zaten onu düşünüyorum," dedi Holden.

Miller omuz silkti ve operasyon santraline doğru uçtu.

"Kocaman," dedi, başıyla Holden'ın ekranındaki *Nauvoo*'yu işaret ederek.

"Nesil gemisi," dedi Holden. "Onun gibi bir şey bir gün bize yıldızları verecek."

"Veya hiçbir yere çıkmayan bir yolculuğun sonundaki ölümü," dedi Miller.

"Bak," dedi Holden, "bazı canlı türlerinin büyük galaksi macerası, komşularına virüs dolu mermiler atmaktan geçiyor. Bence bizimkisi ona kıyasla çok daha asilce."

Miller bunu düşünür gibi gözüktü, başını salladı ve Alex onları yaklaştırırken Tycho İstasyonu'nun monitörde büyümesini seyretti. Pilotun manevraları onları farklı yönlerden gelen ani yerçekimlerine maruz bırakırken hareketsiz kalmak için gereken mikro ayarları yapmak amacıyla bir elini konsolun üzerinde tutuyordu. Holden ise koltuğuna bağlıydı. Dikkatini topladığında bile sıfır g'yle ve aralıklı itişle eski polisin yarısı kadar bile başa çıkamazdı. Beyninin sabit yerçekiminde geçen yirmi küsur yılda edindiği alışkanlıklardan kurtulması mümkün değildi.

Naomi haklıydı. Kuşaklılara yabancı uzaylılar gözüyle bakmak ne kadar kolay olurdu. Hatta onlara yüksek verimliliğe sahip bazı dahili oksijen depolama ve dönüştürme donanımı geliştirsinler diye zaman tanınırsa ve çevresel elbiseleri ısı için gereken minimum düzeye kadar

indirgenebilirse, gemilerinin ve istasyonlarının içinden ziyade dışında zaman geçirirlerdi.

Belki de bu yüzden asgari geçim düzeyine kadar vergilendiriliyorlardı. Kuş kafesten çıkmıştı; fakat onun kanatlarını fazla açmasına izin veremezdin, yoksa sana ait olduğunu unutabilirdi.

"Şu Fred denen adama güveniyor musun?" diye sordu Miller. "Sayılır," cevabını verdi Holden. "Herkes bizi öldürmek veya hapsetmek isterken o geçen sefer bize iyi davrandı."

Miller bunların bir anlamı yokmuşçasına homurdandı. "Adam DGİ'den, değil mi?"

"Evet," dedi Holden. "Ama sanırım gerçek DGİ'den. İç gezegenlilerle kapışmak isteyen o kovboylardan değil. Hele telsizden savaş çağrıları yapan o kaçıklardan hiç değil. Fred bir siyasetçi."

"Ceres'i hizada tutanlar hangi gruptan?"

"Bilmiyorum," dedi Holden. "Onları tanımıyorum. Ama elimizdeki en iyi seçenek Fred. Daha doğrusu en az yanlış olanı o."

"Pekala," dedi Miller. "Ama Protogen'e karşı siyasi bir çözüm bulamayacağımızı herhalde biliyorsundur."

"Evet," dedi Holden, sonra da *Roci* bir dizi metalik gümbürtüyle rıhtımına yanaşırken kemerini çözdü. "Zaten Fred *sadece* bir siyasetçi değil."

Koca ahşap masasının arkasında oturan Fred o sırada Eros, Julie'yi arayışları ve hayalet geminin keşfi hakkında Holden'ın yazmış olduğu notları okuyordu. Onun karşısında oturan Miller adamı yeni bir böcek türüyle karşılaşmış bir böcekbilimci gibi seyrediyor, âdeta sokup sokmayacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Fred'in biraz daha sağındaki Holden ise cep terminalindeki saate bakmama gayreti içerisindeydi. Masanın arkasındaki dev ekranda *Nauvoo* ölü ve çürüyen bir deniz canavarından kalmış metal kemikler gibi süzülmekteydi. Holden işçilerin gövde ve iskelet

üzerinde kaynak hamlaçları kullandıkları yerlerden gelen parlak mavi ışık noktalarını görebiliyordu. Kendini meşgul etmek için onları saymaya girişti.

Kırk üçe geldiği sırada ağır taşıma kollarında bir demet çelik kiriş tutan küçük bir mekik görüş alanına girdi ve yarısı tamamlanmış nesil gemisine doğru uçtu. Mekik durmadan önce kalem ucundan daha büyük olmayan bir nokta haline gelene kadar uzaklaştı. *Nauvoo* Holden'ın zihninde ansızın nispeten yakınlardaki büyük bir gemi olmaktan çıkarak daha uzaktaki devasa bir gemi halini aldı. Bu da ona kısa bir baş dönmesi yaşattı.

Cep terminali Miller'ınkiyle neredeyse aynı anda öttü. Holden ona bakmadı bile; terminali kapatmak için ekranına tıklamakla yetindi. Bu rutini artık iyi biliyordu. Küçük bir şişe çıkardı, içinden mavi renkli iki hap aldı ve onları kuru kuruya yuttu. Miller'ın da kendi şişesinden avucuna hap döktüğünü duyabiliyordu. Geminin tıbbi ihtisas sistemi onları her hafta verirken hapları içmemeleri halinde korkunç bir biçimde ölecekleri uyarısında bulunuyor, Holden da haplarını içiyordu. Hayatının geri kalanı boyunca da içecekti. Birkaçını atlamak muhtemelen o hayatın daha kısa süreceği anlamına gelirdi.

Fred okumayı bitirip cep terminalini masanın üstüne attı, sonra da birkaç saniye boyunca avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Holden'a son görüştükleri zamanki halinden daha yaşlı gözüküyordu.

"Açık konuşmalıyım Jim. Tüm bunlara nasıl bir anlam vereceğimi bilemiyorum," dedi adam nihayet.

Miller dönüp soran gözlerle Holden'a baktı ve ağzını sessizce oynatarak *Jim* dedi. Holden ona aldırış etmedi.

"Naomi'nin en sondaki ekini okudun mu?" diye sordu.

"Ağ üzerinden birbirine bağlı nanovirüslerin bilgi işleme hızını arttıracaklarıyla ilgili kısmı mı?"

"Evet, o kısmı," dedi Holden. "Kulağa mantıklı geliyor Fred."

Fred neşesiz bir kahkaha attı, sonra da bir parmağını terminaline doğrulttu.

“Bu,” dedi. “Bu onları sadece psikopat yapar. Aklı başında hiç kimse böyle bir işe kalkışmaz. Sonuçta ne elde edeceklerini düşünürlerse düşünsünler.”

Miller genzini temizledi.

“Eklemek istediğiniz bir şey mi var Bay Muller?” diye sordu Fred.

“Miller,” diye düzeltti dedektif. “Evet. Öncelikle —ve kusura bakma— kendini kandırmanın bir alemi yok. Soykırımın modası asla geçmez. İkincisi, buradaki gerçekler tartışmaya açık değil. Protogen ölümcül bir uzaylı virüsü Eros İstasyonu’na bulaştırdı ve sonuçları kayıt altına alıyorlar. Niye öyle yaptıklarının önemi yok. Onları durdurmak zorundayız.”

“Ayrıca,” dedi Holden, “gözlem istasyonlarını bulabileceğimizi düşünüyoruz.”

Fred koltuğunda arkasına yaslanırken sahte deri ile metal çerçeve üçte bir g’de bile onun ağırlığı altında gıcırdadı.

“Peki nasıl durduracağız?” diye sordu. Aslında cevabı biliyor, bunu yalnızca onların ağzından duymak istiyordu. Miller adamın suyuna gitti.

“Ben derim ki istasyonlarına uçup onları vuralım.”

“‘Vuralım’ derken o işi kimin yapmasını kastediyorsun?” diye sordu Fred.

“DGİ’nin Dünya’ya ve Mars’a diş bileyen bir sürü adamı var,” dedi Holden. “Onlara ateş açabilecekleri gerçek kötü adamları gösterebiliriz.”

Fred razı olduğu anlamına gelmeyen bir tavırla başını salladı. “Peki ya numuneniz? Kaptanın kasası?” dedi.

“O benim,” dedi Holden. “Pazarlığını bile yapmam.”

Fred bir kahkaha daha attı; bu seferkinde bir nebze neşe de vardı. Miller gözlerini hayretle kırpıştırdı ve kendini sırıtmaktan alıkoydu.

“Böyle bir anlaşmayı niye kabul edeyim?” diye sordu Fred.

Holden çenesini kaldırıp gülümsedi.

“Ya sana kasayı bir gök cismine sakladığımı ve onu bulan biri çıksa bile o kişiyi atomlarına ayıracak kadar çok plütonyumla tuzakladığımı söylersem?” dedi.

Fred onu bir müddet süzdü. “Fakat öyle bir şey yapmadın.”

“Şey, hayır,” dedi Holden. “Ama sana öyle söyleyebilirdim.”

“Çok fazla dürüstsün,” dedi Fred.

“Bu kadar önemli bir konuda hiç kimseye güvenemeyeceğinin farkındasın. Kasayla ne yapacağımı da çoktan biliyorsun, işte bu yüzden daha iyi bir şey düşünene kadar onun bende durmasına izin vereceksin.”

Fred başını salladı.

“Evet,” dedi. “Sanırım vereceğim.”

Otuz Sekizinci Bölüm: Miller

Gözlem güvertesi yavaş yavaş bir araya gelen *Nauvoo*'ya tepeden bakıyordu. Yumuşak bir kanepenin ucuna ilişmiş olan Miller parmaklarını dizinin üstünde birbirine kenetlemiş ve gözünü devasa inşaat manzarasına dikmişti. Holden'ın gemisinde ve ondan önce eski tarz kapalı bir mimariye sahip Eros'ta geçirdiği zamandan sonra bu kadar engin bir sahne ona suni gözüküyordu. Üzerinde bulunduğu güverte bile *Rocinante*'den daha geniş olup yumuşak eğreltiotlarıyla ve biçim verilmiş sarmaşıklarla süslüydü. Hava dönüştürücüler ürkütücü derecede sessizdi ve dönüş yerçekimi neredeyse Ceres'tekiyle aynı olmasına rağmen Coriolis etkisi bir tuhaf geliyordu.

Miller ömrü boyunca Kuşak'ta yaşamış, bir zenginlik ve güç teşhiri için dikkatle tasarlanan bu kadar zevkli bir yerde hiç bulunmamıştı. Yine de kafasına fazla takmadığı sürece hoş bir ortamdı.

Tycho'nun açık alanlarını tercih eden tek kişi o değildi. Birkaç düzine istasyon çalışanı gruplar halinde etrafta oturuyor veya birlikte yürüyüş yapıyordu. Koyu bir sohbete dalmış olan Amos ile Alex bir saat evvel önünden geçip gittikleri için Miller ayağa kalkıp da limana doğru yürüdüğü sırada Naomi'yi görünce şaşırmadı. Tek başına oturan kadının yanındaki tepside soğumakta olan bir kâse yiyecek vardı ve gözleri cep terminaline çevriliydi.

"Selam," dedi Miller.

Naomi başını kaldırdı, onu tanıdı ve dalgın bir tebessüm etti. “Selam,” dedi o da.

Miller başıyla cep terminalini işaret etti ve sorusunu omuz silkerek sordu.

“O geminin iletişim verileri,” dedi kadın. Hayalet gemiye hep *o gemi* dendiği Miller’ın dikkatinden kaçmamıştı; tıpkı çok korkunç bir suç mahalline *o yer* dendiği gibi. “Bütün iletişim dar ışınla sağlandığı için yer tespitinin pek de zor olmayacağını düşünmüştüm. Ama...”

“Düşündüğün gibi olmadı mı?”

Naomi kaşlarını kaldırıp iç geçirdi. “Yörüngeleri hesapladım,” dedi. “Ama uyan bir şey çıkmadı. Tabii aktarım uyduları kullanmış olabilirler. Gemi sisteminin onlara göre kalibre edildiği ve mesajları asıl istasyona yollayan hareketli hedefler. Veya kim bilir; başka bir uyduya ve oradan istasyona.”

“Eros’tan veri gönderiliyor mu?”

“Herhalde gönderiliyordur,” dedi Naomi, “ama onun daha fazla işe yarayacağından emin değilim.”

“DGİ’li dostlarınız bir şeyler yapamazlar mı?” diye sordu Miller. “Bu cep terminallerinden daha fazla işlemci gücüne sahip oldukları kesin. Belki Kuşak’taki faaliyetleri gösteren daha iyi bir haritaları vardır.”

“Olabilir,” dedi Naomi.

Miller kadının Holden tarafından kollarına teslim edildikleri Fred’e mi güvenmediğini, yoksa soruşturmayı hâlâ kendisinin yürütmek mi istediğini bilemiyordu. Ona bir süreliğine vazgeçmesini, yükü başkalarının taşımasına izin vermesini söylemeyi düşündü; fakat öyle bir tavsiyede bulunma hakkı olduğuna inanmadığı için vazgeçti.

“Ne?” dedi Naomi, dudaklarında kararsız bir tebessümle.

Miller gözlerini kırpıştırdı.

“Biraz güler gibi oldun,” dedi Naomi. “Sanırım seni daha önce hiç gülerken görmemiştim. Yani komik bir şeyle karşılaştığın zamanlar dışında.”

“Eski bir ortağımın bana söylediği bir şey aklıma geldi. Elinden alınan davaların peşini bırakmak hakkında.”

“Ne demişti ki?”

“Bunun tam sıçarken işinin yarım kalması gibi bir şey olduğunu söylemişti,” dedi Miller.

“Ağzı güzel laf yapıyormuş. ”

“Bir Dünyalı için fena biri değildi,” dedi Miller, sonra aklını bir şeyin kurcaladığım fark etti. “Ah, tanrım,” diye hemen sonra ekledi. “Galiba bir fikrim var.”

Havelock onunla Ganymede’deki bir sunucu merkezinde yer alan şifreli bir ağda buluştu. Aradaki gecikme süresi gerçek zamanlı bir diyalog kurmalarını önlüyordu. Yaptıkları daha ziyade mesajlaşmak gibi olsa da işlerini görüyordu. Beklemek Miller’ı tedirgin etmekteydi. Terminalini her üç saniyede bir yenilenecek biçimde ayarlayıp oturmuştu.

“Başka bir şey ister misiniz?” diye sordu kadın. “Mesela bir burbon daha?”

Gözlem güvertesi gibi bar da *Nauvoo*'ya bakmasına rağmen bunu farklı bir açıdan yapıyordu. Koca geminin kısalmış gibi bir hali vardı ve bir seramik tabakasının tavlandığı yerde elektrik atlamalarıyla aydınlanmaktaydı. Bir grup dinci fanatik o gemiye, kendi kendine yetebilen o küçük dünyaya doluşacak ve yıldızların arasındaki karanlığı aşacaktı. İçinde nesiller yaşayıp ölecekti ve yolculuğun sonunda yerleşmeye değer bir dünya bulacak kadar olağanüstü bir şans yakalarlarsa o gemiyi arkalarında bırakan insanlar Dünya’yı, Mars’ı veya Kuşak’ı asla tanımayacaklardı. Hatta uzaylı olup çıkacakları bile söylenebilirdi. Peki ya protomolekül onları karşılamak için orada bir yerde bekliyorsa ne olacaktı?

Hepsi de Julie gibi ölecek miydi?

Oralarda bir yerde yaşam vardı. Artık ellerinde bunun bir kanıtı bulunuyordu. Peki kanıtın bir silah şeklinde çıkagelmesi nasıl bir anlam taşıyordu? Belki de Mormonlar

torunlarının torunlarını neye bulaştırdıklarına dair bir uyarıyı hak ediyorlardı.

Miller bunun tam da Holden’dan duyacağı türde bir şey olduğunu fark edince kendine güldü.

Tam burbon geldiği anda cep terminali öttü. Video dosyası, açması neredeyse bir dakikayı bulan çoklu bir şifrelemeye sahipti. Bu bile tek başına iyiye işaretti.

Dosya açıldı ve Havelock ona ekrandan sırıttı. Ceres’tekinden daha zindeydi ve bu hali çenesinin biçiminden anlaşılıyordu. Teni daha koyu durmasına rağmen Miller bunun yalnızca kozmetik bir durum mu olduğunu, yoksa eski ortağının sırf zevk için kendini sahte gün ışığına maruz mu bıraktığını bilmiyordu. Zaten bunun bir önemi de yoktu. O hali Dünyalı’yı zengin ve sağlıklı gösteriyordu.

“Selam dostum,” dedi Havelock. “Senden haber almak güzel. Shaddid’in ve DGİ’nin yaptıklarından sonra artık zıt taraflarda olacağımızdan korkuyordum. İşler iyice sarpa sarmadan önce oradan ayrılmana sevindim.

“Evet, hâlâ Protogen’deyim ve açıkçası bu herifler epey ürkütücü. Daha önce de kontratlı güvenlikte çalıştım ve birileri çetin cevizse hemen anlarım. Ama bu adamlar polis değil asker. Bilmem anlatabildim mi?”

“Resmi olarak Kuşak’taki bir istasyon hakkında hiçbir halttan haberim yok, fakat nasıldır bilirsin. Ceres yüzünden benimle uğraşan bir sürü adam çıktı. Vakum kafalılarla çalışmak falan; o tür şeyler işte. Ama buranın nasıl yürüdüğüne bakılırsa kötü adamların iyi tarafında olmak gerekiyor. Bu o tür bir iş.”

Havelock yüz ifadesiyle adeta af diliyordu. Miller onu anlıyordu. Bazı şirketlerde çalışmak hapse girmek gibiydi. Etrafındaki insanların görüşlerini benimsemen gerekirdi. Bir Kuşaklı işe alınsa bile asla oraya ait olmazdı. Tıpkı Ceres’teki gibi; sadece öteki türlü. Havelock gecelerini bar önlerinde Kuşaklı döverek geçiren bir dizi iç gezegen fedaisiyle arkadaş olmuşsa olmuştu.

Fakat arkadaş olması onlardan biri haline geldiğini göstermezdi. “Neyse. Gayri resmi olarak evet, Kuşak’ta çok gizli bir istasyon var. Ona Thoth dendiğini duymadım ama deniyor olabilir de. Çok korkunç bir derin araştırma ve geliştirme laboratuvarıymış. Bilim ekibi kalabalıkmış ama çok da büyük bir yer değilmiş. Sanırım *göze batmayan* şeklinde tanımlanabilir. Bir sürü otomatik savunma sistemi varmış ama büyük bir yer ekibi bulunmuyormuş.

“Koordinatları sana sızdırdığım anlaşılırsa öldürüleceğimi söylememe herhalde gerek yoktur. O yüzden işin bitince dosyayı sil ve çok uzun bir süre konuşmayalım.”

Veri dosyası küçüktü: düz metin formatında üç adet yörüngesel belirtke satırı. Miller onu cep terminaline yükledi ve Ganymede sunucusundaki dosyayı sildi. Sonra da halen elinin hemen yanında duran burbonu sek olarak içti. Göğsündeki sıcaklık alkol kadar elde ettiği zaferden de kaynaklanıyor olabilir.

Miller cep terminalinin kamerasını çalıştırdı.

“Sağ ol. Sana borçluyum. O borcun bir kısmını hemen ödeyebilirim. Eros’ta yaşananlar var ya; Protogen o olayın bir parçasıydı. Ve bu çok büyük bir olay. Onlarla arandaki kontratı iptal etme fırsatı yakalarsan hemen et. Ve seni o çok gizli istasyona atamaya kalkışırlarsa sakın gitme.”

Miller kaşlarını çattı. İşin en üzücü tarafı Havelock’un muhtemelen son gerçek ortağı olmasıydı. Ona dengi gözüyle bakan ve Miller kendini nasıl bir dedektif olarak hayal etmişse onu öyle gören tek ortağı.

“Kendine iyi bak ortak,” dedi Miller ve ardından dosyayı sonlandırdı, şifreledi, gönderdi. İçinden bir ses Havelock’la bir daha asla konuşmayacağını söylüyordu.

Holden’a bir bağlantı talebinde bulundu. Ekran kaptanın samimi, sevimli ve biraz saf bakışlı suratıyla doldu.

“Miller,” dedi Holden. “Her şey yolunda mı? ”

“Evet. Süper. Ama senin şu Fred’le konuşmam gerekiyor. Bunu ayarlayabilir misin?”

Holden aynı anda hem kaşlarını çatıp hem de başını salladı. “Tabii. Neler oluyor?”

“Thoth İstasyonu’nun yerini biliyorum,” dedi Miller.

“Neyi biliyorsun neyi?”

Miller başını salladı.

“Onu hangi cehennemden öğrendin?”

Miller sırıttı. “Bu bilgiyi sana verirsem ve başkalarının kulağına giderse iyi bir adam öldürülür,” dedi. “İşler nasıl yürüyor anlıyorsun, değil mi?”

Holden ve Naomi’yle beraber Fred’i beklerken Miller iç gezegenlere karşı savaşan —ya da en azından iç gezegenler için savaşmayan— çok fazla iç gezegenli tip tanıdığını fark etti. Güya yüksek rütbeli bir DGİ üyesi olan Fred. Havelock. *Rocinante* mürettebatının dörtte üçü. Juliette Mao.

Böyle bir şeyle karşılaşacağını tahmin etmezdi. Fakat bu belki de öngörüsüzlüktü. Olaylara Shaddid’in ve Protogen’i baktığı açıdan bakıyordu. Savaşta iki farklı taraf mevcuttu —o kadarı yeterince doğruydu— fakat bu taraflar iç gezegenler ile Kuşaklılar değildi. Farklı görünen veya davranan insanları öldürmenin iyi bir fikir olduğuna inananlar ile inanmayanlardı.

Veya belki bu da boktan bir analizdi. Çünkü Protogen sunumundaki bilim adamını, yönetim kurulu üyelerini ve Dresden denen o piçkurusunu bir hava kilidine sokma fırsatı yakalasa Miller en fazla yarım saniyeliğine kararsız kalır, sonra da topunu birden uzaya atardı. Yani kendisinin de meleklerle aynı safta yer aldığı söylenemezdi.

“Bay Miller, sizin için ne yapabilirim?”

Fred. Dünyalı DGİ üyesi. Adamın üstünde kapalı yaka bir gömlek ile bol bir pantolon vardı. Pek çok iyi ve saygın şirketin mimarlarından ya da orta kademeden yöneticilerinden birine benziyordu. Miller onu bir muharebeyi yönetirken hayal etmeye çalıştı.

“Beni o Protogen İstasyonunu yok etmek için gereken vasıflara sahip olduğuna inandırabilirsin,” dedi Miller. “O

zaman ben de sana İstasyonunun nerede olduğunu söylerim."

Fred'in kaşları bir milimetre kalktı.

"Ofisime gelin," dedi.

Miller, gitti. Holden ile Naomi de onu takip etti. Kapılar arkalarından kapandığında ilk konuşan Fred oldu.

"Benden tam olarak ne istediğinizden emin değilim. Savaş planlarımı önüme gelene anlatmak gibi bir alışkanlığım yoktur."

"Burada bir İstasyonu basmaktan söz ediyoruz," dedi Miller. "Çok sağlam bir savunması ve belki de *Canterbury*'yi yok eden gibi başka gemileri olan bir şeyden. Saygısızlık etmek istemem ama bu DGİ gibi bir avuç amatörün altından kalkmakta zorlanacağı bir iş."

"Şey, Miller?" dedi Holden. Miller bir elini kaldırarak onun sözünü kesti.

"Sana Thoth İstasyonu'nun yerini, tarif edebilirim," dedi dedektif. "Ama öyle yaparsam ve bu meseleyi tamamına erdirecek kadar işbilir olmadığın ortaya çıkarsa bir sürü insan can verir ve hiçbir sorun çözülmez. Ben de ona yokum."

Fred aşina olmadığı sesler duyan bir köpek gibi başını yana eğdi. Naomi ile Holden, Miller'ın anlam veremediği bir ifadeyle bakıştı.

"Bu bir savaş," dedi kendini konuya iyice kaptıran Miller. "Daha önce de DGİ'yle birlikte çalıştığım oldu ve açıkçası ciddi bir şey planlamaktan ziyade ufak tefek gerilla zırvalarında başarılısınız. Sizin adınıza konuştuğunu iddia edenlerin yarısı eline telsiz almış birer kaçık. Bol paranın ve hoş bir ofisinin olduğunu görüyorum. Göremediğim —ve asıl görmem gereken— o pezevenkleri alt etmek için gerekenlerin sende bulunduğu. Bir İstasyonu ele geçirmek oyun değildir. Kaç farklı simülasyon çalıştığın umurumda değil. Bu iş artık çok ciddi. Sana yardım edeceksem bununla başa çıkabileceğini bilmem lazım."

Uzun bir sessizlik yaşandı.

“Miller?” dedi Naomi. “Fred’in kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“DGİ için çalışan Tycho sözcüsü,” dedi Miller. “Bunun bende pek de büyük bir etki yarattığı söylenemez.”

“O Fred *Johnson,”* dedi Holden.

Fred’in kaşları bir milimetre daha kalktı. Miller kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Albay Frederick Lucius Johnson,” diye netleştirdi Naomi.

Miller gözlerini kırpıştırdı. “Anderson İstasyonu Kasabı mı?” dedi.

“Ta kendisi,” dedi Fred. “DGİ’nin merkezi konseyiyle konuşuyordum. Elimde İstasyonu kontrol altına almaya fazla fazla yetecek kadar askerle dolu bir kargo gemisi var. Hava desteği de son model bir Mars torpil bombardıman gemisi.”

“Roci mi?” dedi Miller.

“Rocinante,” diye doğruladı Fred. “Ve ister inan ister inanma ama ne yaptığımı sahiden biliyorum.”

Miller bakışlarını ayaklarına dikti, sonra da Holden’a doğru döndü.

“Demek *o* Fred Johnson?” diye sordu.

“Bildiğini sanıyordum,” dedi Holden..

“Eh. Kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum,” dedi Miller.

“Zamanla geçer,” dedi Fred. “Benden başka bir talebin var mı?” “Hayır,” dedi Miller, ardından ekledi: “Evet. Kara saldırısına katılmak istiyorum. O İstasyonun mürettebatını ele geçirirken ben de orada olmak istiyorum.”

“Emin misin?” dedi Fred. “‘Bir İstasyonu ele geçirmek oyun değildir.’ Öyle bir şey için gerekenlerin sende bulunduğunu nasıl bileceğim?”

Miller omuz silkti. “Gereken ilk şey koordinatlar,” dedi. “Onlar da bir tek bende var.”

Fred güldü. “Bay Miller, o istasyona gidip bizi her ne bekliyorsa geri kalanımız gibi sizi de öldürmeye çalışmasını istiyorsanız yolunuza çıkacak değilim.”

“Sağ ol,” dedi Miller. Ardından cep terminalini çıkarıp düz metin biçimindeki koordinatları Fred’e yolladı. “İşte oldu. Kaynağım güvenilir, ama gönderdiği bilgi ilk elden değil. Bu işe kalkışmadan önce bilginin doğruluğunu teyit etmeliyiz.”

“Bu işin acemisi değilim,” dedi Albay Fred Johnson, dosyayı gözden geçirirken. Miller başını salladı, şapkasını düzeltti ve dışarı çıktı. Her iki yanında Naomi ile Holden vardı. Geniş ve tertemiz koridora çıktıklarında Miller sağına bakarak Holden’la göz teması kurdu.

“Cidden bildiğini sanıyordum,” dedi Holden.

Mesaj sekiz gün sonra geldi. Kargo gemisi *Guy Molinari* DGİ askerleriyle dolu olarak istasyona çoktan yanaşmıştı. Havelock’un koordinatları da teyit edilmişti. Orada bir şeyin olduğu kesindi ve Eros’tan dar ışınla yollanan bazı verileri toplar gibi gözüküyordu. Miller operasyonun bir parçası olmak istiyorsa harekete geçmenin tam zamanıydı.

Miller *Rocinante*’deki kamarasında muhtemelen son kez oturuyordu. Bulunduğu yeri özleyeceğini şaşkınlık kadar kederle de fark etti. Tüm kusurlarına ve Miller’ın tüm şikayetlerine rağmen Holden düzgün bir adamdı. Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı ve bu gerçeğin ancak yarı yarıya farkındaydı; fakat Miller aynı tanıma uyan pek çok kimse tanıyordu. Miller aynı zamanda Alex’in tuhaf, özenti şivesini ve Amos’un gelişigüzel küfürbazlığını da özleyecekti. Naomi’nin kaptanla arasını düzeltip düzeltmediğini ve düzelttiyse bunu nasıl yaptığını merak edecekti.

Ayrılık ona zaten bildiği şeyleri hatırlatıyordu—bundan sonra neler olacağını bilmemesi, fazla parası olmaması ve Thoth İstasyonu’ndan sağ salim dönebileceğine inanmasına rağmen oradan nereye ve nasıl gideceğine doğaçlama karar verecek olması gibi. Belki yazılabileceği başka bir gemi bulacaktı. Belki bir kontrata girmesi ve yeni tıbbi masraflarını karşılamak için para biriktirmesi gerekecekti.

Silahının şarjörünü kontrol etti. Yedek giysilerini, Ceres’ten ayrılırken yanına aldığı küçük ve yıpranmış çantaya

doldurdu. Sahip olduğu her şey hâlâ o çantaya sığabiliyordu.

Işıkları kapattı ve kısa koridoru kat ederek merdiven-asansöre gitti. Yemekhanedeki Holden tedirgin bir vaziyette beklemekteydi. Yaklaşan çatışmanın, korkusu adamın göz kenarlarında şimdiden kendini gösteriyordu.

"Eh," dedi Miller. "Artık başlıyoruz, değil mi?"

"Evet," dedi Holden.

"İlginç bir yolculuktu," dedi Miller. "Hep hoş şeylerle karşılaştığımız söylenemez ama.

"Evet."

"Veda ettiğimi diğerlerine söylersin," dedi Miller.

"Söylerim," dedi Holden. Sonra Miller asansöre doğru yanından geçerken tekrar konuştu. "Bundan canlı çıkabilirsek nerede buluşmalıyız?"

Miller ona doğru döndü.

"Anlamadım," dedi.

"Evet, biliyorum. Bak, Fred'e güveniyorum. Zaten güvenmesem buraya gelmezdim. Bence o onurlu biri ve bize kazık atmayacak. Ama bu tüm DGİ'ye güvendiğim anlamına gelmiyor. Bu işi hallettikten sonra tüm mürettebatı bir arada görmek istiyorum. Oradan alelacele ayrılmamız gerekebilir diye."

Miller'ın göğsünde bir acı peyda oldu. Sert bir ağrı değil, yalnızca ani bir sızı hissediyordu. Boğazı düğümleniyordu. Onu açmak için öksürdü.

"İstasyonu emniyete alır almaz iletişim kurarım," dedi Miller.

"Tamam ama elini çabuk tut. Thoth İstasyonu'nda bir kerhane varsa Amos'u oradan çıkarmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Miller ağzını açtı, kapadı, sonra tekrar denedi.

"Peki Kaptan," dedi, kendini rahat bir sesle konuşmaya zorlayarak.

"Dikkatli ol," dedi Holden.

Miller oradan ayrıldıktan sonra ağlamayı kestiğinden emin olana kadar gemiyle istasyon arasındaki geçitte durakladı.

Ardından kargo gemisine ve taarruza yollandı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm: Holden

Rocinante cansız bir nesneymişçesine üç eksende birden döne döne büyük bir süratle uzayda yol alıyordu. Reaktörü kapatıldığı ve kabinindeki tüm hava boşaltıldığı için etrafına ne ısı ne de elektromanyetik gürültü yayıyordu. Thoth İstasyonu'na doğru bir tüfek mermisinden çok daha hızlı gidiyor olmasaydı Kuşak'taki kayalardan ayırt edilemezdi. Onun neredeyse yarım milyon kilometre gerisindeki *Guy Molinari* ise onları dinliyor olabilecek herkese *Roci*'nin masumiyetini duyuruyor, motorlarını uzun ve yavaş bir sürat kesintisi sağlayacak biçimde ateşliyordu.

Telsiz kapalı olduğundan Holden söylenenleri duyamıyor, fakat uyarı mesajının yazılmasına yardım ettiği için sözcükler yine de kafasında yankılanıyordu. *Dikkat! Kargo gemisi* Guy Molinari *'deki bir kaza sonucu meydana gelen patlamada büyük bir kargo konteynırı serbest kaldı. Rota üzerindeki tüm gemilerin dikkatine: Konteynır yüksek hızda ve kontrolsüz yol alıyor. Dikkat!*

Hiç yayın yapmama konusunda bazı tartışmalar yaşanmıştı. Thoth'un gizli bir istasyon olması sebebiyle oradakilerin yalnızca pasif sensörleri kullanmaları akla yatkındı. Radarla veya ladarla her yönü taramak onları bir Noel ağacı gibi gözler önüne sererdi. Reaktörünü kapalı tutulursa *Rocinante'nin* istasyona fark edilmeden yaklaşabilmesi pekala mümkündü. Fakat Fred öyle ya da böyle fark edilirlerse muhtemelen bunun derhal bir karşı

saldırıya sebep olacak kadar şüpheli gözükeceğine karar vermişti. O yüzden de sessiz kalmak yerine gürültü yapmayı ve oluşacak şaşkınlıktan istifade etmeyi kararlaştırmışlardı.

Şansları yaver giderse Thoth İstasyonu’nun güvenlik sistemleri onları taradığı zaman sahiden de sabit bir vektör üzerinde uçan koca bir metal yığını olduklarını ve bariz bir hayat destek sisteminin bulunmadığını görür, o sayede *Roci* yeterince yaklaşana kadar onları dikkate almazdı. İstasyonun savunma sistemleri uzaktan *Roci*’ye çok fazla gelebilirdi; fakat yakındayken küçük geminin manevra kabiliyeti onun istasyon çevresinde vızır vızır uçmasına ve İstasyonu rahatlıkla vurmasına imkan tanırdı. Uydurdukları senaryonun tek yapması gereken, İstasyonun güvenlik ekibi neler olduğunu çözmeye çalışırken onlara biraz zaman kazandırmaktı.

Fred ve ona bağlı olarak taarruza katılan herkes istasyondakilerin saldırıya uğradıklarından kesinlikle emin olana kadar ateş açmayacakları inancıyla hareket ediyordu. Protogen, Kuşak’taki araştırma laboratuvarını gizlemek için epey zahmete katlanmıştı. İlk füzelerini fırlattıkları anda bu gizlilik ebediyen yok olurdu. Süregiden savaş sebebiyle gözlemciler füzyon üfleci izini çabucak saptarlar ve neler döndüğünü merak ederlerdi. Ateş açmak Thoth İstasyonu’nun başvuracağı son çareydi.

Tabii teoride.

Kaskının içindeki minicik hava boşluğunda yapayalnız oturan Holden eğer yanılıyorlarsa bunu asla öğrenemeyeceğinin farkındaydı. *Roci* körlemesine uçuyordu. Tüm telsiz bağlantıları kesikti. Alex kadranı karanlıkta parlayan mekanik bir saate ve saniyesi saniyesine ezberlemiş olduğu bir zaman programa sahipti. Yüksek teknoloji konusunda Thoth’la yarışamayacakları için olabildiğince düşük teknoloji kullanıyorlardı. Tahminlerinde yanılmışlarsa ve istasyon onlara ateş açarsa *Roci* hiçbir uyarı almaksızın buhar olacaktı. Holden bir keresinde ölümün farklı bir varoluş hali olduğunu ve insanların yalnızca

aradaki geçişin bilinmezliğinden korktuğunu söyleyen bir Budist'le çıkmıştı. Kadına göre uyarıda bulunmaksızın gelen ölüm daha iyiydi, zira tüm korku ortadan kalkıyordu.

Holden artık onunla aynı fikirde değildi.

Aklını meşgul etmek için planı bir kez daha gözden geçirdi. Thoth İstasyonu'na adeta tükürebilecek kadar yaklaştıklarında Alex reaktörü çalıştıracak ve neredeyse on g'lik bir yavaşlama manevrası gerçekleştirecekti. Aynı anda *Guy Molinari* istasyona telsiz paraziti ve lazer gürültüsü yollayarak onun hedefleme paketini birkaç saniyeliğine şaşırtacak, *Roci* de o esnada bir saldırı vektörüne girecekti. *Roci* İstasyonun savunmalarını hedef alarak *Molinari'ye* zarar verebilecek her şeyi etkisiz hale getirirken kargo gemisi istasyona yaklaşıp gövdede bir delik açacak ve içeri asker bırakacaktı.

Bu planın pek çok kusuru vardı.

İstasyon tedbir olsun diye erkenden ateş açarsa *Roci* daha çatışma başlamadan yok olabilirdi. İstasyonun hedefleme sistemi *Molinari'den* gelecek paraziti ve lazer gürültüsünü kesebilirse *Roci* pozisyona girmeden önce ateş etmeye başlayabilirdi. Ve her şey kusursuz işlese bile taarruz ekibinin İstasyonu delerek içeri girmesi ve kontrolü ele geçirmek için komuta merkezine kadar koridordan koridora çatışması gerekecekti. İç gezegenlerin en iyi piyadelerinin bile baskın görevlerinden ödleri kopardı ve bunun geçerli bir sebebi vardı. Düşman her kavşakta pusu kurarken yabancı metal koridorlarda siper almaksızın ilerlemek, pek çok insanın toplu halde can vermesi için iyi bir yoldu. Dünya donanmasındaki eğitim simülasyonlarında Holden piyadelerin yüzde altmıştan daha az zayiat verdiklerini hiç görmemişti. Üstelik bunlar yıllarca eğitim almış ve son model teçhizatlarla donatılmış iç gezegen piyadeleri değildi. Son dakikada ellerine ne geçirebilmişlerse onu kuşanmış DGİ kovboylarıydı.

Fakat bu bile Holden'ı asıl endişelendiren şey değildi.

Onu asıl endişelendiren şey, Thoth İstasyonu'nun birkaç düzine metre yukarısında bulunan büyük, uzaydan biraz daha sıcak bir alandı. Bunu *Molinari* tespit etmiş ve *Roci*'yi göndermeden evvel onlara haber vermişti. Hayalet gemilerle daha önce de karşılaştıkları için *Roci*'deki hiç kimse bunun da öyle bir gemi olduğundan kuşku duymuyordu,

İstasyonla avantajlarından çoğunu kaybedeceği yakın mesafeden çatışmaya girmek bile yeterince zor olacaktı. Fakat Holden aynı anda bir füze firkateyninden gelecek torpillerden sakınmayı iple çekmiyordu. Alex istasyona yeteri kadar yaklaşabilirlerse Thoth'a zarar verme korkusuyla firkateyni ateş açmaktan alıkoyabileceklerine ve *Roci*'nin yüksek manevra kabiliyetinin ondan daha büyük ve daha ağır silahlanmış gemiyle başa çıkmalarını sağlayabileceğine dair onu temin etmişti. Pilota göre hayalet firkateynler taktiksel değil stratejik silahlardı. *Peki öyleyse onlardan birinin burada işi ne?* diye sormamıştı Holden.

Holden bileğine bakmak için başını eğdi, sonra da operasyon güvertesinin zifiri karanlığı karşısında hüsranla homurdandı. Elbisesinin hem kronometreleri hem de ışıkları kapatılmıştı. Çalışan tek sistem hava dolaşımıydı ve o da tamamen mekanikti. Sistemde bir sorun çıkarsa hiçbir uyarı ışığı yanmayacak, Holden öylece boğulup ölecekti.

Holden karanlık odada etrafına bakındı. “Hadi ama. Daha ne kadar bekleyeceğiz?”

Ona cevap verircesine kabindeki ışıklar teker teker sönmeye başladı. Holden'ın kaskının içini bir parazit cızırtısı doldurdu. Ardından Alex o tembelce üslubuyla konuştu. “Dahili iletişim devrede.” Holden geri kalan sistemleri de açacak düğmelere basmaya başladı. “Reaktör?” dedi.

“İki dakika,” diye motor odasından cevap verdi Amos.

“Ana bilgisayar?”

“Önyüklemeye otuz saniye,” dedi Naomi ve operasyon güvertesinin karşı tarafından ona el salladı. Birbirlerini görmelerine yetecek kadar ışık yanmıştı.

“Silahlar?”

Alex iletişim sistemi üzerinden kulağa samimi gelen bir neşeyle güldü.

“Silahlar devreye giriyor,” dedi adam. “Naomi bana hedefleme bilgisayarını geri verdiği anda kavgaya hazırız.”

Yolculuklarının uzun ve sessiz karanlığından sonra herkesten onay geldiğini duymak Holden’ın içini rahatlattı. Odanın karşısına bakıp Naomi’yi işinin başında görmek, o ana dek hissettiğinin farkına bile varmadığı dehşeti azaltıyordu.

“Hedefleme artık çalışıyor olmalı,” dedi Naomi.

“Anlaşıldı,” diye karşılık verdi Alex. “Teleskoplar açık. Radar açık. Ladar açık. Kahretsin. Naomi, bunu sen de görüyor musun?” “Görüyorum,” dedi Naomi. “Kaptan, o hayalet gemiden motor izi alıyoruz. Onlar da reaktörlerini çalıştırıyorlar.”

“Bu kadarını zaten bekliyorduk,” dedi Holden. “Herkes işine devam etsin.”

“Bir dakika kaldı,” dedi Amos.

Holden konsolunu çalıştırdı ve taktiksel ekranı açtı. Teleskopta Thoth İstasyonu tembel tembel dönerken, yukarısındaki sıcak alan bir geminin dış hatlarını alacak kadar ısındı.

“Alex, bu gemi geçen seferki firkateyne benzemiyor,” dedi Holden. *“Roci* onu tanıdı mı?”

“Daha değil Kaptan, ama üzerinde çalışıyor.”

“Otuz saniye,” dedi Amos.

“İstasyondan ladar taraması alıyoruz,” dedi Naomi. “Gürültü yayınlıyorum. ”

Holden ekranında izlerken Naomi İstasyonun onları hedef almakta kullandığı dalga boyunu bulmaya çalıştı ve dönüş dalgalarını karıştırmak için kendi lazer iletişim çanaklarıyla istasyona gürültü yollamaya başladı.

“On beş saniye,” dedi Amos.

“Tamamdır. Kemerlerinizi bağlayın çocuklar,” dedi Alex. “Şerbet geliyor.”

Alex henüz cümlesini bile bitirmeden Holden vücuduna bir düzine iğnenin saplandığını hissetti. Koltuğu yaklaşmakta olan sürat kesme sırasında onu canlı tutmak için bedenini ilaçla dolduruyordu. Holden'ın cildi daralıp ısındı ve hayaları karnına doğru çekildi. Alex ağır çekimde konuşur gibiydi.

"Beş... dört... üç... iki..."

Bir diyemedi. Onun yerine *Roci*'nin motorları on g'de frenlere asıldı ve Holden'ın göğsüne bin kiloluk bir ağırlık binerek gülen bir dev gibi gümbürdedi. Göğsü çökmek için elinden geleni yaparken Holden ciğerlerinin göğüs kafesine sürtündüğünü gerçekten hissedebiliyordu sanki. Fakat jel dolu koltuk onu yumuşacık kucakladı ve ilaçlar kalbiyle beynini çalışır vaziyette tuttu. Holden şuurunu kaybetmedi. Yüksek g'li manevra onu öldürürse bilinci o anı tamamen açık bir halde tecrübe edebilecekti.

Kaskı sadece bir kısmı kendisine ait olan gargara sesleriyle ve boğuk nefeslerle doldu. Çenesi sımsıkı kapanmadan önce Amos kısmi bir küfür etmeyi becerdi. Holden, *Roci*'nin rota değişimiyle sarsıldığını duyamasa bile bunu koltuğu aracılığıyla hissedebiliyordu. *Roci* sağlam bir gemiydi. En azından onlardan daha sağlamdı. Gemi zarar görecek kadar çok g'ye maruz kalmadan önce ölmüş olurlardı.

Basıncın kaybolması o kadar ani oldu ki Holden az kalsın kusacaktı. Bünyesindeki ilaçlar onu da engelledi. Holden derin bir nefes aldı ve göğsündeki kıkırdak acıyla yerine oturdu.

"Ses verin," diye mırıldandı Holden. Çenesi ağrıyordu.

"İletişim çanağı hedeflendi," diye hemen karşılık verdi Alex. Thoth İstasyonu'nun iletişim ve hedefleme çanakları öncelik listelerindeki ilk kalemlerdi.

"Her şey çalışıyor," dedi Amos aşağıdan.

"Kaptan," diyen Naomi'nin sesinde bir ikaz tınısı vardı.

"Kahretsin. Gördüm," dedi Alex.

Holden kadının neye baktığını görebilmek için konsoluna onunkini yansıtmasını söyledi. *Roci* hayalet gemiyi niçin bir türlü tanımlayamadığını çözmüştü.

Karşılarında iki gemi vardı; etrafında dans edebilecekleri ve yakın mesafeden darmadağın edebilecekleri tek bir büyük ve hantal füze firkateyni değil. Hayır, öylesi çok kolay olurdu. Bunlar düşman sensörlerini şaşırtmak için birbirine yakın park etmiş çok daha küçük gemilerdi. Ve şimdi ikisi de motorlarını çalıştırıp birbirinden uzaklaşıyordu.

Tamam, diye düşündü Holden. *Bize yeni bir plan lazım.*

“Alex, dikkatlerini çek,” dedi. *“Molinari’ye* saldırmalarına müsaade edemeyiz.” ,

“Anlaşıldı,” diye karşılık verdi Alex. “Torpil yolda.”

Alex iki gemiden birine bir torpil ateşlerken, Holden *Roci*’nin sarsıldığını hissetti. Küçük gemiler hızlarını ve vektörlerini çabucak değiştirdikleri gibi torpil aceleyle ve kötü bir açıdan fırlatılmıştı. Hedefini vurmayacağı belliydi, fakat *Roci* artık bir tehdit olarak dikkatleri üzerine çekmişti. Bu da iyi bir şeydi.

Küçük gemiler tam itişte zıt yönlere kaçarken bir yandan da varak ve lazer gürültüsü bırakıyorlardı. Torpil uçuş yolu üzerinde bocaladı, sonra da rastgele bir yöne doğru uzaklaşıp gitti.

“Naomi, Alex, neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Holden.

“*Roci* onları hâlâ tanımlayamadı Kaptan,” dedi Naomi.

“Yeni bir gövde tasarımı,” diye ekledi Alex. “Ama avcı mekikleri gibi uçuyorlar. Herhalde karınlarında bir-iki torpilleri ve omurgaya takılı bir raylı topları vardır.”

Gemiler *Roci*’den daha süratli ve çevik olmalarına rağmen yalnızca tek bir yönde ateş edebileceklerdi.

“Alex, ileriden dönüp—” *Rocinante* tam o anda sallanarak yana savruldu ve göğüs kafesini morartacak bir kuvvetle kemer kayışlarının arasında sarsılan Holden’ın emri yarım kaldı.

“Vurulduk! ” diye aynı anda bağırdı Amos ile Alex.

“İstasyon bir tür ağır gauss topuyla bizi vurdu, dedi Naomi.

“Hasar? ” dedi Holden.

“Mermi bizi delip geçti Kaptan,” dedi Amos. “Yemekhane ve makine atölyesi. Panelde sarı alarmlar gözüküyor ama sonumuzu getirecek bir şey yok.”

Sonumuzu getirecek bir şey yok kulağa iyi gelse de Holden kahve makinesi için hayıflanmadan edemedi.

“Alex,” dedi Holden. “Küçük gemileri boş ver. Sen o iletişim çanağını yok et.”

“Anlaşıldı,” dedi Alex ve istasyona doğru torpil saldırısına başlamak için rotayı değiştirirken *Roci* yana yalpaladı.

“Naomi, o savaş mekiklerinden ilki saldırısına başlar başlamaz iletişim lazerini tam güçle suratının ortasına gönder ve varak bırakmaya başla.”

“Emredersin Kaptan,” diye karşılık verdi kadın. Belki lazer geminin hedefleme sistemini birkaç saniyeliğine bozmak için yeterli olurdu.

“İstasyon NST’leriyle ateş açıyor,” dedi Alex. “Sıkı tutunun. Yolculuk biraz sarsıntılı geçebilir.”

Holden ekranını Naomi’ninkinden ayırıp Alex’inkini izledi. Ekran hızla hareket eden binlerce ışık topuyla ve arka planda dönen Thoth İstasyonu’yla doldu. *Roci*’nin tehdit bilgisayarı yaklaşan nokta savunma toplarının mermilerini Alex’in kokpit görüntü biriminde parlak hatlarla vurguluyordu. Işık topları olağanüstü bir süratle hareket etmesine rağmen, hiç değilse sistem her mermiyi gözler önüne serdiği için pilot nereden ateş açıldığını ve mermilerin hangi yöne gittiğini görebiliyordu. Alex bu tehdit bilgisine dört dörtlük bir yetenekle tepki vererek NST’lerin atış istikametinden rastgele denebilecek kadar aceleci hareketlerle kaçıyordu. Bu da nokta savunma toplarının otomatik hedefleme sistemini sürekli ayar değiştirmeye zorluyordu.

Gördükleri Holden’a bir oyun gibi gelmekteydi. Olağanüstü hızlı ışık noktaları upuzun inci kolyeler gibi zincirler halinde uzay İstasyonundan fırlayıp gidiyordu. Durmaksızın hareket eden gemi o zincirler arasında boşluklar buluyor ve çizgiler tepki verip de ona

dokunamadan önce yeni bir boşluğa geçiyordu. Fakat Holden her ışık noktasının saniyede binlerce metre yol kat eden teflon kaplı ve tükenmiş uranyum çekirdekli bir tungsten-çelik parçasını temsil ettiğinin farkındaydı. Alex oyunu kaybederse bunu ancak *Rocinante* paramparça olduğunda anlayacaklardı.

Amos ansızın konuşunca Holden'ın yüreği ağzına geldi. "Kahretsin Kaptan. Bir yerlerde sızıntı var. İskele tarafındaki manevra iticilerinden üçünün su basıncı düşüyor. Gidip onaracağım."

"Anlaşıldı Amos. Acele et,'' dedi Holden.

"Tedbiri elden bırakma Amos," dedi Naomi.

Amos gülüp geçmekle yetindi.

Holden konsolunda Thoth İstasyonu'nun teleskoptaki görüntüsünün giderek büyümesini seyretti. O iki savaş mekiği arkalarında bir yerde yönünü onlara çeviriyor olmalıydı. Bunu düşünmek dahi ensesindeki tüyleri diken diken etmesine rağmen Holden dikkatini toplamaya çalıştı. *Roci,* Alex'in istasyona uzak mesafeden birbiri ardına yollayacak ve içlerinden birinin nokta savunma ateşini aşmasını umacak kadar torpile sahip değildi. Alex onları iyice yakına götürmeliydi ki toplar istasyona yaklaşan torpilleri vuramasın.

Kokpit görüntü biriminde İstasyonun merkezi göbeğini çevreleyen bir bölüm mavi bir ışıkla vurgulandı. Vurgulanan bölüm genişleyerek daha küçük bir alt ekran şeklinde ayrıldı. Holden iletişim ve hedefleme çanağındaki antenleri seçebiliyordu.

"Torpil yolda," dedi Alex ve ikinci torpilin de ateşlenmesiyle *Roci* sallandı.

Alex gemiyi bir dizi manevraya sokunca ve ardından son NST ateşini atlatmak için aniden hız kesince Holden kemer kayışlarının arasında şiddetle sarsılıp koltuğuna yapıştı. Yine de bu attıkları füzenin kırmızı noktasının istasyona doğru hızla ilerlemesini ve iletişim çanağını vurmasını ekranından

seyretmesine engel olmadı. Ekranı bir saniyeliğine dolduran parlak ışık çabucak söndü. NST ateşi tam o anda sona erdi.

“İyi atı—” diyen Holden’ın sözü, Naomi’nin bağrışıyla kesildi. “İlk temas ateş açtı! İki adet hızlı hareketli! ”

Holden hemen kadının ekranını önüne getirdi ve tehdit sisteminin o iki savaş mekiğine ilaveten bir çarpışma rotası üzerinde *Roci*’ye yaklaşan daha küçük ve de çok daha süratli iki nesneyi daha izlediğini gördü.

“Alex! ” diye seslendi Holden.

“Anlaşıldı Kaptan. Savunmaya geçiyorum.”

Alex hızı arttırırken Holden yine koltuğuna yapıştı. Motorun düzenli homurtusu tekler gibi oldu ve Holden takipteki füzeleri vurmaya çalışan kendi NST’lerinin kesintisiz ateşini hissettiğini anladı.

“Hay sokayım,” dedi Amos, neredeyse bir sohbet üslubuyla.

“Neredesin? ” diye sordu Holden, sonra da Amos’un elbise kamerasından gelen görüntüyü ekranına aktardı. Tamirci iletim hatlarıyla ve borularla dolu, az aydınlanan bir tesisat kanalının içindeydi. Bu da iç ve dış gövdeler arasında olduğu anlamına gelmekteydi. Adamın önündeki boruların hasar görmüş bir bölümü kırık kemikleri andırıyordu. Yakında bir kesme hamlacı yandı. Gemi şiddetle sarsılarak tamirciyi o dar alanda sağa sola çarptı. Alex iletişim kanalı üzerinden sevinçle bağırdı.

“Füzeler ıskaladı! ” dedi pilot.

“Alex’e gemiyi düzgün kullanmasını söyleyin,” dedi Amos. “Aletlerim elimden kaçıyor.”

“Amos, hemen çarpışma koltuğuna dön! ” dedi Naomi.

“Kusura bakma Patron,” diye karşılık veren Amos homurdanarak kırık borunun bir ucuna asıldı. “Bunu onarmazsam ve basınç kaybedersek Alex sancak tarafına dönemez. İşte o zaman boku yediğimizin resmidir. ”

“Çalışmaya devam et Amos,” dedi Holden, Naomi’nin itirazlarına aldırış etmeden. “Ama sıkı tutun. Daha da beteri olacak.”

“Anlaşıldı,” dedi Amos.

Holden tekrar Alex’in kokpit görüntü birimine geçti.

“Holden,” dedi Naomi. Kadının sesinde korku vardı. “Amos orada—”

“Amos işini yapıyor. Sen de kendi işini yap. Alex, *Molinari* buraya gelmeden önce o iki gemiyi halletmemiz gerek. Bana onlardan birine bir müdahale rotası çiz de işini bitirelim.”

“Anlaşıldı Kaptan,” dedi Alex. “Temas ikinin peşine düşüyoruz. Temas bir konusunda biraz yardım hiç fena olmaz.”

“Temas bir, Naomi’nin önceliği,” dedi Holden. “Naomi, biz dostunu yok ederken onun kıçımıza yapışmaması için elinden geleni yap.”

“Tamam,” dedi Naomi endişeli bir sesle.

Holden bunun ardından Amos’un kask kamerasına geçti, fakat tamircinin durumu iyi gözüküyordu. Amos o sırada hasar görmüş boruyu hamlacıyla kesiyor, yerine takacağı uzun bir boru da hemen yakınında asılı duruyordu.

“Yedek boruyu bir yere bağla Amos,” dedi Holden.

“Kusura bakma Kaptan,” dedi Amos, “ama güvenlik standartlarının canı cehenneme. Bu işi çabucak bitirip buradan çıkacağım.”

Holden tereddüt etti. Alex bir rota düzeltmesi yapmak zorunda kalırsa havadaki boru Amos’u öldürecek veya *Roci’*ye zarar verecek kadar büyük bir mermi vazifesi görebilirdi. *O Amos,* dedi Holden kendi kendine. *Amos işini bilir.*

Holden iletişim sisteminde ne varsa küçük avcı mekiğine yollayarak onu ışıkla ve telsiz parazitiyle kör etmeye çalışan Naomi’nin ekranını önüne getirdi. Sonra taktiksel ekrana geri döndü. *Roci* ile iki numaralı temas, intihar sayılabilecek hızlarla birbirine doğru uçmaktaydı. Gelen torpillerden kaçınamayacakları noktayı geçtikleri anda düşman mekiği her iki füzesini birden ateşledi. Alex hızlı hareketlileri NST’lere devretti ve kendi füzelerini ateşlemeksizin müdahale rotasını korudu.

“Alex, niye ateş etmiyoruz?” dedi Holden.

“Torpillerini indireceğiz, sonra da iyice yaklaşıp NST’lerin onu darmadağın etmesini sağlayacağız,” diye karşılık verdi pilot.

“Niye ki?”

“Torpilimiz az ve hiç yedeğimiz yok. Onları bu ufaklıklara harcamak anlamsız.”

Yaklaşan torpiller Holden’ın ekranında kavis çizerek ilerliyordu. Holden *Roci’*nin NST’lerinin onları vurmak için ateş açtığını hissetti.

“Alex,” dedi adama. “Bu gemiye para ödemedik. Onu tepe tepe kullanabilirsin. Cephane tasarrufu yapasın diye ölecek olursam sicil dosyana bir kınama ekleyeceğim.”

“Eh, madem öyle diyorsun,” dedi Alex, sonra da ekledi: “Torpil, yolda.”

Attıkları torpilin kırmızı noktası, temas ikiye doğru hızla uzaklaştı. Gelen füzeler yaklaştıkça yaklaştı, derken biri ekrandan kayboldu.

“Hasiktir,” dedi Alex ifadesiz bir sesle. *Roci*nante öyle sertçe yana savruldu ki Holden’ın burnunu kaskının içine çarpıp kırdı. Tüm duvarlarda sarı renkli acil durum ışıkları yandı, ama neyse ki gemide hava bulunmadığı için Holden bas bas bağıran klaksonları duyamadı. Taktiksel ekranı birkaç kez titreşti, tamamen söndü ve bir saniye sonra geri geldi. Tekrar açıldığında her üç torpilin yanı sıra temas iki de ortada yoktu. Temas bir ise onlara arkadan yaklaşmayı sürdürüyordu.

“Hasar!” diye bağırdı Holden, iletişim sisteminin hâlâ devrede olduğunu umarak.

“Dış gövdede ağır hasar,” karşılığını verdi Naomi. “Dört manevra iticisini kaybettik. Bir NST cevap vermiyor. O_2 stokumuzu da yitirdik ve mürettebat hava kilidi hurdaya döndü.”

“Nasıl hâlâ hayattayız?” diye soran Holden, hasar raporunu gözden geçirdikten sonra Amos’un elbise

kamerasına atladı.

“Füze bize çarpmadı,” dedi Alex. “NST’ler onu çok yakınımızda vurdu. Savaş başlığı patlayıp bizi bir güzel yaladı.”

Amos hareket eder gibi gözükmüyordu. “Amos!” diye bağırdı Holden. “Rapor ver!”

“Evet evet, hâlâ buradayım. Yine öyle sallanırsak diye bir yerlere tutunuyordum. Galiba gövde desteklerinden birinde bir kaburgamı kırdım ama artık kayışlarla bağlıyım, iyi ki o boruyla vakit kaybetmemişim.”

Holden ona karşılık vermeye zaman harcamadı. Tekrar taktiksel ekranını açtı ve hızla yaklaşan temas biri seyretti. Gemi torpillerini çoktan ateşlemişti; yine de topunu kullanarak yakın mesafeden onları biçebilirdi.

“Alex, bizi çevirip o savaş mekiğine ateş açabileceğimiz bir açıya getirebilir misin?” dedi Holden.

Alex, “Üzerinde çalışıyorum. Fazla bir manevra kabiliyetimiz kalmadı,” diye karşılık verdi ve *Roci* bir dizi yalpalamayla kendi ekseninde dönmeye başladı.

Holden teleskoplardan birine erişti ve görüntüyü yaklaşan savaş mekiğine yakınlaştırdı. Yakından bakıldığında mekikteki topun ağzı Ceres’teki bir koridor kadar geniş görünüyor ve doğrudan onun üstüne çevrili gibi duruyordu.

“Alex,” dedi.

“Deniyorum Şef, ama *Roci’*nin canı acıyor.”

Ateş etmeye hazırlanan düşman topunun ağzı açıldı.

“Alex, vur şunu. Vur şunu *vur şunu vur şunu.”*

Pilot, “Torpil yolda,” dedi ve *Rocinante* sarsıldı.

Holden’ın konsolu otomatik olarak teleskop bakışından çıktı ve taktiksel ekrana döndü. *Roci*’nin torpili savaş mekiğine uçtuğu sırada mekik de topuyla onlara ateş etti. Yaklaşan mermiler ekranda takip edilemeyecek kadar hızlı hareket eden küçük küçük noktalar olarak gözüktü.

“Geli—” diye bağırdı Holden ve *Rocinante* etrafında darmadağın oldu.

Holden kendine geldi.

Geminin içi, uçuşan molozlarla ve yavaş çekim bir kıvılcım yağmurunu andıran aşırı ısınmış metal parçacıklarıyla doluydu. Kabinde hava olmadığından bunlar duvarlardan sekerek süzülüyor, ağır ağır soğurken tembel ateşböceklerine benziyordu. Holden bir duvar monitörünün köşesinin kopup dünyanın en karmaşık bilardo atışı gibi üç farklı duvardan sektiğini ve sonra gelip göğüs kafesinin hemen altına çarptığını hayal meyal hatırlıyordu. Başını eğdiğinde küçük monitör parçasının birkaç santim önünde asılı durduğunu, fakat elbisesinde bir delik bulunmadığını gördü. Karnı ağrıyordu.

Naomi'nin yanındaki operasyon konsolu koltuğu delinmişti ve koltuğun içinden sızan yeşil jel sıfır yerçekiminde ufak toplar haline gelerek uçup gidiyordu. Holden koltuktaki deliğe ve odanın karşı duvarındaki benzer bir başkasına bakınca merminin Naomi'nin bacağını santimetrelerle ıskalamış olduğunu fark etti. Vücudunu saran bir ürperti çabucak geçmesine rağmen onu midesi bulanır halde bıraktı.

"O da neydi öyle?" diye usulca sordu Amos. "Ve bir daha öyle bir şey yapmasak olur mu?"

"Alex?" dedi Holden.

"Hâlâ buradayım Kaptan," diye cevap verdi pilot, ürkütücü derecede sakin bir sesle.

"Panelim çalışmıyor," dedi Holden. "O pezevengi öldürdük mü?"

"Evet Kaptan. Öldü. Attığı mermilerden yaklaşık yarım düzinesi *Roci*'yi vurdu. Görünüşe bakılırsa pruvadan girip kıçtan çıkmışlar. Duvarlardaki o dağılma önleyici örgü sahiden de şarapnelleri dur- duruyormuş, değil mi?"

Alex'in sesi titremeye başlamıştı. Aslında *hepimizin ölmüş olası gerekirdi* diyordu.

"Fred'e bir kanal aç Naomi," dedi Holden.

Kadın kıpırdamadı.

"Naomi?"

“Tamam. Fred,” dedi Naomi ve ekranına dokundu.

Holden’ın kaskı bir saniyeliğine parazitle doldu, sonra da Fred’in sesi geldi.

“Burası *Guy Molinari.* Hâlâ aramızda olmanıza sevindik.”

“Anlaşıldı. Saldırınıza başlayın. İstasyonun rıhtımlarından birine yanaşabileceğimiz zaman bize haber verin.”

“Anlaşıldı,” dedi Fred. “Size inebileceğiniz güzel bir yer bulacağız. Fred tamam.”

Holden koltuk kemerinin ani açma düğmesine bastı ve vücudunu gevşek bırakarak tavana doğru yükseldi.

Tamam Miller. Sıra sende.

Kırkıncı Bölüm: Miller

“Hey, Povpov,” dedi Miller’ın sağındaki çarpışma koltuğunda oturan çocuk. “Sen kırmışın tası, patadanak, hey?”

Çocuğun gri-yeşil savaş zırhının eklem yerlerinde hava geçirmez körükler ve ön levhalarında bir bıçağın ya da fleşet fişeğinin sebep olduğu çizikler vardı. Yüz maskesinin ardında yaşı on beş bile olabilirdi. El hareketleri uzay elbiselerinin içinde geçmiş bir çocukluğu akla getiriyordu ve aksanı tam bir Kuşak argosuydu.

“Evet,” dedi Miller, kolunu kaldırarak. “Kısa zaman önce çatışmaya girdim. Ama şimdi iyiyim.”

“İyi iyiden iyidir,” dedi çocuk. “Ama sen sahip ola da neto havayı senden geçiresin, hey?”

Mars’taki veya Dünya’daki hiç kimse senin ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlamazdı, diye düşündü Miller. *Hatta Ceres’tekilerin yarısı bile bu kadar yoğun bir aksandan utanırdı. Seni öldürmeyi dert etmemelerine şaşmamak lazım.*

“Bence mahzuru yok,” dedi Miller. “Sen önden git, ben de binlerinin seni sırtından vurmasını engellemeye çalışayım.”

Çocuk sırıttı. Miller onun gibi binlercesini görmüştü. Gençliğin sancılarını çeken, risk almak ve kızları etkilemek gibi normal ergenlik dürtüleriyle boğuşan, fakat aynı zamanda tek bir yanlış kararın ölüm anlamına geldiği Kuşak’ta yaşayan oğlanlar. Miller binlercesini görmüş,

yüzlercesini tutuklamıştı. Birkaç düzinesinin de ceset torbası içinde götürülmesini seyretmişti.

Miller, *Guy Molinari'nin* karnı boyunca dip dibe uzanıp giden yalpalı çarpışma koltuğu sıralarına bakmak için öne eğildi. Kabaca bir tahminle sayıları doksan ila yüz arasıydı. Akşam yemeğine kadar birkaç düzinesini daha ölürken görme şansı yüksekti demek ki. "Adın ne çocuk?"

"Diogo."

"Miller," dedi dedektif ve sıkması için çocuğa elini uzattı. *Rocinante*'den aldığı yüksek kalite Mars savaş zırhı, parmaklarını çocuğunkilerden çok daha fazla esnetmesine imkan tanıyordu.

İşin aslı Miller böyle bir taarruza katılabilecek durumda değildi. Hâlâ arada bir açıklanamaz mide bulantılarına kapılıyor ve kanındaki ilaç seviyesi ne zaman seyrelmeye başlasa kolu ağrıyordu. Fakat silah kullanmaktan iyi anlamasının yanı sıra koridordan koridora çatışmalarda muhtemelen Diogo gibi DGİ'li kaya gezginlerinin ve maden arayıcılarının yüzde doksanından daha tecrübeliydi.

Geminin anons sistemi bir kez tıkladı.

"Ben Fred. Hava desteğinden haber geldi ve ön dakika sonra istasyona sızmaya hazır olacağız. Son kontrollerinizi yapmaya başlayın."

Miller koltuğunda arkasına yaslandı. Yüz farklı zırh takımının, yüz farklı tabancanın, yüz farklı otomatik tüfeğin tıkırtısı ve takırtısı havayı doldurdu. Miller kendi kontrollerini yeteri kadar yapmıştı ve tekrar yapası yoktu.

Birkaç dakika içinde itiş başlayacaktı. Koltuklarından fırladıkları gibi çatışmaya girecekleri için yüksek g ilaç kokteyli minimum düzeyde tutulmuştu. Taarruz kuvvetini gereğinden fazla ilaçla doldurmanın bir anlamı yoktu.

Miller'ın yanındaki duvarda oturan Julie'nin saçları su altındaymışçasına dalgalanıyordu. Miller kızın yüzünde alacalı ışıkların gezindiğini hayal etti. Genç kızak yarışçısını bir denizkızı portresi içinde düşledi. Julie bu fikir karşısında gülümsedi ve Miller da ona aynı şekilde karşılık verdi. Miller

eğer ölmeseydi onun da burada bulunacağını; Diogo ve Fred'le, uzayın vatanseverleri denebilecek diğer tüm DGİ milisleriyle beraber ödünç bir zırhın içinde kendini herkesin iyiliği uğruna öldürtmek için istasyona saldıracağını biliyordu. Miller eskiden, yani Julie'den önce böyle bir işe kalkışmazdı. Bir bakıma onun yerini almış, o olup çıkmıştı.

Başardılar, dedi Julie —veya belki de sadece aklında geçirdi. Kara saldırısı gerçekleşecekse bu *Rocinante'n*in hayatta kaldığı anlamına geliyordu— en azından savunma sistemini çökertene dek. Miller başını sallayarak kızı doğruladı ve bu fikir karşısında anlık bir zevk duyması için kendine izin verdi. Derken itiş yerçekimi onu koltuğuna öyle sert yapıştırdı ki bilinci gidip geldi ve etrafındaki hangar karardı. Frenleme itişi başladığında da bunu tüm çarpışma koltuklarının yukarıya doğru dönmesinden anladı. Miller'ın etine iğneler battı. Derin ve gürültülü bir şeyin gerçekleşmesiyle birlikte *Guy Molinari* dev bir çan misali çınladı. Delici patlama. Dünya sertçe sola savruldu ve saldırı gemisi İstasyonun dönüşüne uyum sağlarken koltuk son bir kez sallandı.

Biri ona bağırıyordu. "Yürü yürü yürü!" Miller otomatik tüfeğini kaldırdı, baldırına bağlı tabancasını yokladı ve çıkışa yönelen kalabalığa karıştı. Şapkasını özlüyordu.

Daldıkları hizmet koridoru dar ve loştu. Tycho mühendislerinin hazırladıkları taslaklarda İstasyonun insanlı kısımlarına ulaşana dek ciddi bir direnişle karşılaşmayacakları tahmin ediliyordu. Bunun kötü bir tahmin olduğu anlaşıldı. Miller diğer DGİ askerleriyle beraber düşe kalka istasyona girdiği sırada bir otomatik savunma lazerinin ön safı ikiye biçtiğini gördü.

"Üçüncü tim! Gazlayın!" diğer herkesin kulağına haykırdı Fred ve o kapalı boşlukta yarım düzine yoğun, beyaz renkli anti-lazer duman bulutu patladı. Savunma lazeri tekrar ateş ettiğinde duvarlar delicesine bir yanardönerlikle ışıldadı ve havayı yanık plastik kokusu sardı, fakat hiç kimse ölmedi. Miller ileri atılarak kırmızı bir metal rampadan çıktı. Bir

kesme patlayıcısı yanıp söndü ve bir hizmet kapısı savrularak açıldı.

Thoth İstasyonu’nun geniş ve ferah koridorlarında bakımı dikkatle yapılmış helezon biçimli upuzun sarmaşık demetleri göze çarpıyor, her birkaç adımda bir zevkli tarzlarda aydınlatılmış bonzai nişleri yer alıyordu. Gün ışığının saf beyazını taklit eden yumuşak ışıklandırma içerisini bir kaplıca veya zengin bir adamın evi gibi hissettiriyordu. Yerler halı kaplıydı.

Holden’ın zırhındaki görüntü birimi titreşerek taarruzun sürmesi gereken yolu işaretledi. Miller’ın kalp atışları hızlı bir tempoya başlamasına rağmen zihni tamamen duruluyor gibiydi. İlk kavşakta karşılarına, Protogen güvenlik üniformaları içindeki bir düzine adamın tuttuğu bir isyan duvarı çıktı. DGİ askerleri tavanın kavisini siper olarak kullanıp geride beklediler. Bastırma ateşi diz kapağı seviyesinden geliyordu.

İğnelerinin çekildiği yerlerde bile delik bulunmayan el bombaları yusyuvarlaktı. Yumuşak endüstriyel halının üzerindeyken taş veya fayans kaplı bir zeminde olacağı kadar iyi yuvarlanmadıkları için, atılan üç bombadan biri duvara varmadan önce patladı. Sarsıntı kulaklara inen bir çekiç gibiydi; dar ve hava geçirmez koridorlar şok dalgasını düşmana olduğu kadar onlara da yönlendirdi. Fakat isyan duvarı parçalandı ve Protogen güvenlik görevlileri geri çekildiler.

Hep beraber hücuma kalkarlarken Miller yeni ve geçici silah arkadaşlarının aldıkları ilk zafer tadıyla bağrıştıklarını duydu. Ses uzaklardan gelir gibi boğuktu. Belki de kulaklıkları ses dalgasını gerektiği kadar engellememişti. Taarruza patlak kulak zarlarıyla devam etmek kolay olmazdı.

Fakat sonra Fred yeterince net bir sesle konuştu.

“İlerlemeyin! Yerinizde kalın! ”

Uyarısı yeterli sayılırdı. Fred’in sesinin bir tasma gibi çekiştirdiği DGİ kara kuvveti tereddüt etti. Bunlar ne asker ne de polisti. Bu Kuşaklı bir gayri nizami milis kuvvetiydi;

disiplin ve otoriteye riayet onlar için doğal kavramlar sayılmazdı. Yavaşladılar. Dikkat kesildiler. O sayede köşeyi döndüklerinde tuzağa düşmediler.

Bir sonraki koridor uzun ve düz olup —görüntü birimine göre— kontrol merkezine çıkan bir hizmet rampasına açılıyordu. Koridor boş gözükmekteydi; fakat kavis ufkuna kadarki yolun üçte birinde yerdeki halı parçalar halinde uçuşmaya başladı. Miller'ın yanındaki oğlanlardan biri boğuk bir homurtuyla yere yığıldı.

“Alçak seviyeli şarapnelli mermiler kullanarak onları kavisten sektiriyorlar,” dedi Fred, aynı anda herkesin kulağına. “Sektirmeli atış taktiği. Başınızı aşağıda tutun ve dediklerimi aynen yapın.”

Dünyalı'nın sakin sesi az önceki bağrışından daha etkiliydi. Miller kendisine öyle geliyor olabileceğini düşünse de sesin altında yatan daha derin bir ton var gibiydi. Bir kendine güven. Anderson İstasyonu Kasabı en iyi yaptığı işi yapıyor, düşman olduğu zamanlarda oluşturulmasına yardım ettiği taktiklere ve stratejilere karşı askerlerini yönlendiriyordu.

DGİ kuvveti yavaş yavaş ilerleyerek bir kat yukarı çıktı; sonra bir kat daha ve bir kat daha. Hava dumandan ve dağılmış duvar kaplamalarından dolayı puslu bir hale geldi. Enli koridorlar geniş plazalara ve meydanlara açılıyor, hapishane bahçeleri kadar havadar olan bu yerlerde Protogen güçleri muhafız kulelerinde bekliyordu. Yan koridorlar kilitliydi; yerel güvenlik onları çapraz ateşe alabileceği konumlara yönlendirmeye çalışmaktaydı.

Bu çabalar işe yaramadı. DGİ güçleri kapıları açıyor, ders amfisiyle üretim tesisi karışımına benzer gösterişli odalarda siper alıyordu. Devam eden taarruza rağmen çalışmalarını sürdüren zırhsız siviller onlara iki defa saldırdılar. DGİ'li oğlanlar o sivilleri biçip geçtiler.

Miller'ın zihninin bir parçası —hâlâ bir polis olup asker olmayan bir parçası— o sahneler karşısında sarsıldı. Sivilleri öldürmek başka hiçbir şey değilse bile en azından

yakışıksızdı. Fakat sonra Julie kafasının içinde fısıldadı: *Buradaki hiç kimse masum değil.* Miller kızla hemfikir olmak durumunda kaldı.

İstasyonun zayıf yerçekimi kuyusunun yaklaşık üçte birlik yüksekliğindeki operasyon merkezi o zamana kadar geçtikleri yerlerden daha iyi korunuyordu. Fred'in her şeyi bilen sesi tarafından yönlendirilen Miller ile diğer beş kişi dar bir hizmet koridorunda siper alıp operasyon merkezine çıkan ana koridora düzenli olarak bastırma ateşi açıyorlar ve hiçbir Protogen karşı saldırısının cevapsız kalmayacağından emin oluyorlardı. Miller otomatik tüfeğini kontrol ettiğinde ne kadar cephanenin kalmış olduğunu görüp şaşırdı.

"Hey, Povpov," dedi yanındaki çocuk ve Miller maskenin ardındaki Diogo'nun sesini tanıyarak gülümsedi. "Gün bu gün, passa?"

"Daha beterini de gördüm," diye doğruladı Miller, ardından duraksadı. Yaralı dirseğini kaşımaya çalıştı, fakat zırh levhaları tatmin edici bir şeyin gerçekleşmesini engelledi.

"Beccas tu?" diye sordu Diogo.

"Hayır, iyiyim. Sadece... burayı anlamıyorum. Kaplıcaya benziyor ama hapishane gibi inşa edilmiş."

Oğlanın elleri bir soruyu şekillendirdi. Karşılık olarak yumruğunu sallayan Miller fikirlerini kafasında netleştirdikçe konuştu.

"Mesele uzun görüş alanları ve kilitli yan kapılar," dedi oğlana. "Ben böyle bir yer yapacak olsaydım—"

Havada bir ıslık sesi duyuldu ve başı geriye savrulan Diogo yere yığıldı. Miller cıyaklayarak ıslığın geldiği tarafa doğru döndü. Arkalarındaki yan koridorda Protogen güvenlik üniformalı iki suret siper alıyordu. Bir şey Miller'ın sol kulağının hemen yanından vınlayarak geçti. Başka bir şeyse yepyeni Mars zırhının göğüs levhasından bir çekiç darbesi gibi sekti. Miller silahını doğrultmayı düşünmedi bile; tüfeği iradesinin bir uzantısı gibi çoktan karşılık ateşi açmıştı. Diğer üç DGİ askeri de ona yardım etmek için döndü.

“Geriye çekilin,” diye seslendi Miller. “Kahrolası gözlerinizi ana koridorda tutun! Burası benim,”

Aptal, dedi Miller kendi kendine. *Arkamıza geçmelerine izin yererek aptallık ettin. Çatışmanın ortasında durup konuşmakla aptallık ettin.* Daha akıllıca davranması gerekirdi ve dikkati dağıldığı için oğlan...

Gülüyordu.

Diogo doğrulup oturdu, kendi otomatik tüfeğini kaldırdı ve yan koridora mermi yağdırdı. Sonra dengesizce ayağa kalktı ve lunaparktaki aletlerin birinden daha yeni inmiş bir çocuk gibi bir sevinç narası attı. Köprücük kemiğinden başlayarak maskesinin sağ tarafına kadar beyaz renkli geniş bir leke uzanıyordu. Diogo maskesinin arkasında sırıtıyordu. Miller başını iki yana salladı.

“Ne demeye kalabalığı dağıtma mermileri kullanıyorlar ki? dedi oğlana olduğu kadar kendi kendine de. “Bunun bir ayaklanma olduğunu mu sanıyorlar?”

“Ön timler,” dedi Fred, Miller’ın kulağına. “Hazırlanın. Beşte harekete geçiyoruz. Bir. İki. Üç. Dört. Yürüyün!”

Burada neye bulaştığımızı bilmiyoruz, diye düşündü Miller, koridordaki depara katılıp taarruzun nihai hedefine doğru hücum ederken. Geniş bir rampa, ahşap görünümlü kanatlara sahip bir patlama kapısına çıkıyordu. Arkalarında bir şey infilak ettiyse de Miller başını aşağıda tutup onu geriye çevirmedi. Toplama zırhlar içindeki vücutların baskısı gittikçe arttı ve Miller yumuşak bir şeye —Protogen üniformalı bir cesede— takılarak tökezledi.

“Bize biraz yer açın!” diye bağırdı öndeki bir kadın. Miller omzuyla ve dirseğiyle DGİ askerlerinin kalabalığını yararak ona doğru ilerledi. yanına vardığı sırada kadın bir kez daha bağırdı.

“Sorun ne?” diye seslendi Miller.

“Bu ibneler beni iteklerken bu boku kesemiyorum,” dedi kadın, ucu akkor halini almış bir kesme hamlacını kaldırarak. Miller başını salladı ve tüfeğini sırtındaki askıya kaydırdı.

Sonra en yakın omuzlardan ikisini tuttu, fark edilene kadar adamları sarstı ve kollarını onlarınkilere geçirdi.

“Teknisyenlere biraz yer açmamız lazım,” dedi Miller ve hep birlikte kendi adamlarına yüklenerek onları geriye ittiler. *Acaba tarih boyunca kaç muharebe tam da böyle anlarda hüsranla bitmiştir?* diye merak etti. *Zafer kazanılmak üzereyken müttefik güçler birbirinin ayağına dolanmıştır?* Arkasındaki hamlacın devreye girmesiyle ortaya çıkan ısı, aradaki zırha rağmen bir el gibi Miller’ın sırtına bastırdı.

Kalabalığın dış sınırında otomatik silahlar takırdamayı sürdürüyordu.

Omzunun üzerinden, “Orada işler nasıl gidiyor?” diye bağırdı Miller.

Kadın cevap vermedi. Aradan saatler geçer gibi gelse de beş dakikadan daha fazla beklemiş olamazlardı. Sıcak metal ve buharlaşan plastik kokusu havayı doldurdu.

Kaynak hamlacı nihayet sustu. Miller başını çevirince patlama kapısının sarkarak çöker gibi olduğunu gördü. Teknisyen kapının levhaları arasına kart inceliğinde bir kriko yerleştirdi, onu çalıştırdı ve geri çekildi. Bir dizi basınç ve zorlama metali yeniden biçimlendirirken etraflarındaki istasyon inledi. Patlama kapısı açıldı.

“Gelin hadi!” diye bağırdı Miller, sonra da başını aşağıda tutarak yeni geçide daldı. Halı kaplı bir rampayı çıktıktan sonra operasyon merkezine vardı. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış bir düzine erkek ve kadın, bulundukları santrallerden başlarını kaldırdı.

“Hepiniz tutuklusunuz!” diye bağırdı Miller, DGİ askerleri etrafına doluşurken. “Şey, hayır, değilsiniz ama... kahretsin. Ellerinizi kaldırın ve kontrollerden uzaklaşın!”

Kuşaklılar kadar uzun boylu, fakat aynı zamanda tam yerçekiminde büyümüş insanlar kadar iri yapılı bir adam iç geçirdi. Adamın üzerinde ketenden ve saf ipekten dikilmiş, bilgisayarlı terziliği belli eden ütü ve dikiş izlerinden yoksun kaliteli birtakım elbise vardı.

“Dediğini yapın,” dedi takım elbiseli adam. Sesi hırçın çıkmasına rağmen korkmuş gibi bir hali yoktu.

Miller’ın gözleri kısıldı.

“Bay Dresden?”

Takım elbiseli adam dikkatle biçimlendirilmiş kaşını kaldırdı, durakladı ve başını salladı.

“Ben de sizi arıyordum,” dedi Miller.

Fred operasyon merkezine babasının malıymış gibi girdi. Omuzlarının dikleşmesiyle ve omuriliğinin bir derece kaymasıyla Tycho İstasyonu’nun başmühendisi gitmiş, yerine bir general gelmişti. Fred operasyon merkezini şöyle bir süzerek gözlerinin bir bakışıyla tüm ayrıntıları sindirdi, sonra da kıdemli DGİ teknisyenlerinden birine kafa salladı.

“Her şey kilit altında efendim,” dedi teknisyen. “İstasyon sizindir.”

Miller başka bir adamın kefaret anına neredeyse hiç tanıklık etmemişti. Bu o denli nadir ve öylesine mahrem bir şeydi ki ruhani denebilirdi. Onlarca yıl önce bu adam —daha genç, daha zinde, saçları daha koyu olarak— dizlerine kadar Kuşaklı kanına bata çıka bir İstasyonu ele geçirmişti. Miller şimdi o adamın çenesinin belli belirsiz gevşediğini, üzerinden bir yük kalkmışçasına göğsünün azıcık kabardığını görebiliyordu. Belki vicdan azabı tamamen geçmemişti ama bu kadarı şimdilik yeterliydi. Bu bile çoğu insanın ömrü boyunca elde edebileceğinden daha fazlaydı.

Miller günün birinde aynı fırsatı yakalarsa nasıl hissedeceğini merak etti.

“Miller?” dedi Fred. “Konuşmak isteyebileceğimiz birini bulduğunu duydum.”

Dresden kendisini zerre kadar ilgilendirmezmiş gibi onca tabancaya ve otomatik tüfeğe aldırış etmeksizin koltuğundan kalktı.

“Albay Johnson,” dedi Dresden. “Tüm bunların arkasında sizin yeteneklerinize sahip birinin olduğunu bilmeliydim. Benim adım Dresden.”

Adam Fred’e mat siyah bir kartvizit uzattı. Fred kartviziti adeta refleks icabı aldı, fakat ona bakmadı.

“Bundan sen mi sorumlusun?”

Dresden ona soğuk bir tebessüm etti ve cevap vermeden önce etrafına bakındı. “Bana kalırsa bir kısmından da siz sorumlusunuz,” dedi. “Az önce sadece işlerini yapan pek çok insanı öldürdünüz, Fakat belki birbirimizi suçlamakla uğraşmadan asıl önemli konuya geçebiliriz.”

Fred’in tebessümü gözlerine kadar ulaştı. “Peki neymiş o?”

“Pazarlık şartları,” diye cevap verdi Dresden. “Siz böyle konularda tecrübeli birisiniz. Burada elde ettiğiniz zaferin sizi başa çıkılması mümkün olmayan bir duruma soktuğunun farkındasınızdır. Protogen, Dünya'nın en güçlü şirketlerinden biri. DGİ ona saldırmış bulunuyor ve siz burayı ne kadar uzun bir zaman elinizde tutmaya çalışırsanız misillemeler de o kadar ağır olur.”

“Demek öyle?”

“Elbette öyle,” diyen Dresden, boş verircesine elini sallayarak Fred’in ses tonunu geçiştirdi. Miller başını iki yana salladı. Adam neler olup bittiğini hakikaten anlamıyordu. “Bizi esir aldınız. Eh, işte buradayız. Dünya birkaç düzine savaş gemisi gönderene kadar bekleyebilir ve namlular üzerinize çevriliyken pazarlık yapabiliriz. Veya bu işi hemen bitirebiliriz.”

“Yani örgütüm için ne kadar para istediğimi soruyor, sonra da buradan gitmemi istiyorsun,” dedi Fred.

“İstediğiniz paraysa evet,” diyen Dresden omuz silkti. “Silah. Cephane. Tıbbi malzemeler. Küçük savaşınızı sürdürebilmeniz ve bu işi çabucak bitirebilmeniz için her ne gerekiyorsa o.”

“Eros’ta ne yaptığınızı biliyorum,” dedi Fred usulca.

Dresden gevrek gevrek güldü. Çıkan ses Miller’ın tüylerini diken diken etti.

“Bay Johnson,” dedi Dresden. “Eros’ta ne yaptığımızı *hiç kimse* bilmiyor. Ve başka bir yerde verimli bir biçimde kullanabileceğim her dakikayı şu an sizinle oyun oynayarak

harcıyorum. Size yemin ederim ki şu anda olup olabileceğiniz en iyi pazarlık konumundasınız. Meseleyi uzatmak için hiçbir sebebiniz yok."

"Peki ne öneriyorsun?"

Dresden ellerini açtı. "Ne isterseniz onu ve yanında bir de genel af. Yeter ki buradan çıkıp gidin ve biz de işimizin başına dönelim. Böylece ikimiz de kazanırız."

Fred güldü. Kahkahası neşeden yoksundu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi. "Sadece önünde eğilip sana bir defa tapacak olursam bana Dünya'nın tüm krallıklarını vereceksin[11], öyle mi?"

Dresden başını yana eğdi. "Nereden alıntı yaptığınızı bilmiyorum."

Kırk Birinci Bölüm: Holden

Rocinante manevra iticilerinin son nefesiyle Thoth İstasyonu'na yanaştı. Holden İstasyonun yanaşma kıskaçlarının gövdeyi sıkıca kavradığını hissetti ve yerçekimi üçte birlik bir oranda geri geldi. Plazma savaş başlığının yakın mesafedeki infilakı mürettebat hava kilidinin dış kapısını yerinden koparmış ve odayı aşırı ısınmış gazla doldurarak onu adeta kaynaklamıştı. O sebeple geminin arka kısmındaki kargo hava kilidini kullanmaları ve istasyona kadar bir uzay yürüyüşü yapmaları gerekiyordu.

Bunda bir sorun yoktu; nasılsa hâlâ uzay elbiselerinin içindeydiler. *Roci* artık hava dönüşüm sisteminin başa çıkabileceğinden daha fazla deliğe sahipti ve geminin dahili O_2 stoku hava kilidini yok eden patlamada uzaya boşalmıştı.

Alex kokpitten inerken kaskı yüzünü örtse de atmosfer elbisesine rağmen belli olan göbeği onu ele veriyordu. Naomi santralini kapatmayı ve geminin gücünü kesmeyi bitirdi, sonra da Alex'e katıldı. Üçü birlikte mürettebat merdivenini kullanarak geminin kıçına indi. Onları orada bekleyen Amos elbisesinin sırtına bir ADF çantası bağlıyor ve onu bir depolama tankındaki sıkıştırılmış nitrojenle dolduruyordu. Tamirci ADF manevra çantasında İstasyonun dönüşüne baskın gelebilecek ve onları bir hava kilidine götürebilecek kadar itiş olduğuna dair Holden'ı daha önceden temin etmişti.

Hiç kimse konuşmadı. Holden bir geyik muhabbeti başlayacağını düşünmüştü. Geyik yapmak isteyeceğini de. Fakat *Roci*'nin aldığı hasar herkesi sessizliğe sürüklemiş gibiydi. Hatta belki huşuya.

Holden kargo hangarının duvarına yaslanıp gözlerini kapadı. Duyabildiği tek ses, hava stokunun düzenli tıslaması ve iletişimin hafif parazitiydi. Kanla tıkalı kırık burnuyla hiçbir koku alamıyordu ve ağzı bakırımsı bir tatla doluydu. Ama tüm bunlara rağmen bir tebessümü suratından uzak tutamıyordu.

Kazanmışlardı. Protogen'in burnunun dibine kadar uçmuş, şeytani piç kurularından gelen tüm tehlikelere göğüs germiş ve onlara hadlerini bildirmişlerdi. DGİ askerleri o anda bile istasyona yapılan taarruzu sürdürüyor, Eros'un yok edilmesinde parmağı olan insanları vuruyorlardı.

Holden o insanlar için üzülmemenin normal olduğuna karar vermişti. Durumun ahlaki karmaşıklığı onun idrak kabiliyetini aştığı için zaferin coşkusu içerisinde gevşemekle yetiniyordu.

İletişim sistemi öttü ve Alex'in sesi duyuldu. "Gitmeye hazırız."

Holden başını salladı, hâlâ atmosfer elbisesinin içinde olduğunu hatırladı ve konuştu. "Tamam. Herkes sıkı tutunsun."

O, Alex ve Naomi elbise kayışlarını Amos'un geniş beline bağladılar. Amos kargo hava kilidini açtı ve ardında ufak gaz bulutları bırakarak kapıdan dışarı uçtu. İstasyonun dönüşü sebebiyle gemiden derhal uzaklaştılar; fakat Amos onları çabucak kontrol altına aldı ve Thoth'un acil durum hava kilidine doğru yükseldi.

Amos onları *Roci*'nin yanından geçirirken Holden geminin dışını inceleyerek tamirat gereksinimlerini listelemeye çalıştı. Geminin pruvasında ve kıçında yer alan bir düzine delik iç kısımdakilerle uyumluydu. Savaş mekiğindeki gauss topunun mermileri *Roci*'nin içinden geçerken herhalde hissedilir ölçüde yavaşlamamıştı bile. Mermilerden hiçbiri

reaktöre denk gelip onda bir delik açmadığı için mürettebat çok şanslıydı.

Deliklere ek olarak, *Roci*'yi bir sıkıştırılmış gaz taşıma gemisi gibi gösteren sahte üstyapıda kocaman bir göçük mevcuttu. Holden zırhlı dış gövdede de en az onun kadar çirkin bir yara olduğunu biliyordu. Hasar iç gövdeye kadar inmemişti, yoksa gemi ikiye ayrılırdı.

Hava kilidinin aldığı hasar ve gerek oksijen depolama tanklarının gerekse hava dönüşüm sisteminin tümüyle hurdaya çıkmış olması da düşünülürse, geminin onarımı için milyonlarca dolar harcamak ve tamirhanede haftalar geçirmek gerekecekti; tabii bir tamirhaneye kadar gidebilirlerse.

Belki *Molinari* onları çekebilirdi.

Amos ADF sırt çantasının sarı ikaz ışıklarını üç kere yakıp söndürdü ve İstasyonun acil durum hava kilidi açıldı. Amos onları savaş zırhları içindeki dört Kuşaklı'nın beklemekte olduğu içeri uçurdu.

Hava kilidinin içi havayla dolar dolmaz Holden kaskını çıkardı ve burnuna dokundu. Burnu normalden iki kat büyükmüş gibi geliyor ve her kalp atışında zonkluyordu.

Naomi uzandı ve şaşırtıcı derecede nazik bir dokunuşla başparmaklarını adamın burnunun iki yanına dayayıp yüzünü sabit tuttu. Holden'ın başını sağa sola çevirerek zararın boyutlarını inceledi, sonra da onu bıraktı.

"Estetik ameliyat olmazsan biraz çarpık kalacak," dedi kadın. "Ama daha önce fazla yakışıklıydın zaten. Böylesi yüzüne biraz karakter katar."

Holden suratında yavaş yavaş bir tebessüm belirdiğini hissetti, fakat karşılık veremeden önce DGİ askerlerinden biri söze girdi.

"Çatışmayı seyrettik hermano. Kıçlarına tekmeyi fena bastınız."

"Sağ ol," dedi Alex. "Burada durum nasıl? "

Bu sefer DGİ ambleminde en çok yıldız bulunan asker konuştu. "Beklenenden daha az direnişle karşılaştık, ama

Protogen güvenliği İstasyonun her metrekaresi için savaşıyor. Sivillerden bazıları bile bize karşı koydu. Birkaçını vurmamız gerekti.”

Adam hava kilidinin iç kapısını işaret etti.

“Fred operasyon merkezine çıkıyordu. Sizin de hemen gelmenizi istiyor.”

“Yolu göster,” diye karşılık verdi Holden. Burnu sebebiyle sözcükler *yoğu göstey* olarak çıktı.

“Bacağın nasıl Kaptan?” diye sordu Amos beraber istasyon koridorlarında yürürlerken. Holden baldırına aldığı, kurşun yarasından dolayı topalladığını unutmuştu.

“Acımıyor ama kaslar da eskisi kadar esnemiyor,” cevabını verdi.

“Ya seninki?”

Amos sırıtarak aylar önce *Donnager'* dayken kırılan ve hâlâ topallayan bacağına bir baktı.

“Yok bir şeyim,” dedi tamirci. “Canını almayanlar sayılmaz.”

Holden karşılık verecek oldu, sonra grup köşeyi dönüp de bir mezbahayla karşı karşıya gelince durdu. Taarruz ekibinin kullandığı yoldan geçtikleri açıkça belliydi; çünkü artık koridor cesetlerle, duvarlar da mermi delikleriyle ve yanık izleriyle doluydu. Holden cesetlerden çoğunun DGİ teçhizatı yerine Protogen güvenliğine ait zırhlar giydiğini görünce rahatladı. Fakat yerde yüreğini burkacak kadar çok sayıda ölü Kuşaklı da vardı. Laboratuvar önlüklü bir cesedin yanından geçerken yere tükürmemek için kendini zor tuttu. Güvenlikçiler yanlış takımda işe girerek kötü bir karar vermiş olabilirlerdi, fakat istasyondaki bilim adamları sırf neler olacağını görmek için bir buçuk milyon kişinin canına kıymışlardı. Holden’ın gözünde ne kadar ölseler azdı.

Bir şey dikkatini çekince durakladı. Ölü bilim adamının yanında mutfak bıçağına benzer bir nesne duruyordu.

“Ne?” dedi Holden. “Size onunla saldırmadı ya?”

“Saldırdı. Delice, değil mi?” dedi refakatçilerinden biri. “Silahlı çatışmaya bıçakla girildiğini ilk defa gördüm.”

“Operasyon merkezi ileride,” dedi üst rütbeli asker. “General sizi bekliyor.”

Holden İstasyonun operasyon merkezine girdiğinde Fred’i, Miller’ı, bir grup DGİ askerini ve pahalı birtakım elbise giyen bir yabancıyı gördü. Protogen üniformalı bir sıra teknisyen ve operasyon personeli bileklerinden kelepçelenmiş olarak oradan götürülmekteydi. Odayı yerden tavana kadar kaplayan ekranların ve monitörlerin çoğundan okunamayacak kadar süratle yazılar akıp geçiyordu.

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” diyordu Fred. “Sadece önünde eğilip sana bir defa tapacak olursam bana Dünya'nın tüm krallıklarını vereceksin, öyle mi?”

“Nereden alıntı yaptığınızı bilmiyorum,” dedi yabancı.

Miller onları görünce Fred’in omzuna dokundu ve başka her ne söylenecekse yarım kaldı. Holden dedektifin kendisine sıcak bir tebessüm ettiğine yemin edebilirdi; tabii adamın asık suratından bir şey anlamak güçtü.

“Jim,” dedi Fred, sonra da ona yaklaşmasını işaret etti. Elindeki mat siyah bir kartviziti okuyordu. “Protogen biyolojik araştırmalar bölümünün müdür yardımcısı ve Eros projesinin mimarı Antony Dresden’le tanış.”

Takım elbiseli yavşak el sıkışacaklarmış gibi kolunu kaldırdı. Holden ona aldırış etmedi.

“Fred,” dedi. “Zayiat?”

“Şaşırtıcı derecede az.”

“Güvenlik güçlerinin yarısında ölümcül olmayan silahlar vardı,” dedi Miller. “İsyan bastırma amaçlı. Yapışkan mermiler gibi.” Holden başını iki yana sallayıp kaşlarını çattı.

“Koridorda bir sürü Protogen güvenlikçi cesedi gördüm. Niye o kadar adam bulundurup da onlara işgalcileri püskürtecek silahlar verilmez ki?”

“İyi bir soru,” diye hemfikir oldu Miller.

Dresden gevrek gevrek güldü.

“Tam da bunu kastediyordum Bay Johnson,” dedi Dresden ve Holden’a döndü. “Jim miydi? Bak Jim. Bu İstasyonun güvenlik gereklerini anlamıyor olmanız, neye bulaştığınıza dair en ufak bir fikrinizin bile bulunmadığını gösteriyor. Ve sanırım siz de benim kadar bunun farkındasın. Az önce Fred’e de söylediğim gibi—” “Anthony, o lanet çeneni kapa,” dedi Holden, ansızın içini kaplayan öfkeden şaşırarak. Dresden hüsrana uğramış gibi gözüktü.

Pezevengin kendini rahat hissetmeye, böyle alaycı konuşmaya hakkı yoktu. Holden adamın dehşete düşmesini, hayatının bağışlanması için yalvarmasını istiyordu; kültürlü aksanının arkasında onları hor görmesini değil.

“Amos, eğer izin verilmeden benimle tekrar konuşmaya kalkışırsa onun çenesini kır.”

“Zevkle Kaptan,” dedi Amos ve yarım adım öne çıktı.

Dresden bu tehdit karşısında alaycı bir tebessüm ettiyse de ağzını kapalı tuttu.

“Ne biliyoruz?” diye sordu Holden, Fred’e hitap ederek.

“Eros verilerinin buraya geldiğini ve yönetimin bu bok çuvalında olduğunu biliyoruz. Buranın altını üstüne getirdikten sonra hasmı da öğreneceğiz.”

Holden dönüp Dresden’e tekrar bakarak Avrupalı soylulara özgü yakışıklılığına spor salonunda şekil verilmiş vücut yapısına, pahalı saç tıraşına dikkat etti. Dresden silahlı adamlarla çevriliyken bile idareyi elinde tutuyormuş gibi görünebiliyordu. Holden adamın saatine bir göz attığını ve bu istilanın kıymetli zamanını daha ne kadar alacağını merak ettiğini hayalinde canlandırabiliyordu.

“Ona bir şey sormalıyım,” dedi Holden.

Fred başını salladı. “O kadarını fazlasıyla hak ettin.”

“Neden?” diye sordu Holden. “Nedenini bilmek istiyorum.” Dresden ona acırcasına gülümsedi ve bir liman barında spor üzerine konuşan bir adamın rahatlığıyla ellerini ceplerine soktu.

“‘Neden’ çok büyük bir soru,” dedi Dresden. “Tanrı öyle istediği için mi demeliyim? Belki biraz daha net

konuşmalısın.”

“Neden Eros?”

“Bak Jim—”

“Bana Kaptan Holden diyebilirsin. Ben sizin şu kayıp geminizi bulan adamım. Phoebe’den gelen videoyu seyrettim. Protomolekülün ne olduğunu biliyorum.”

“Demek öyle!” diyen Dresden’in tebessümü yarım derece daha içten hale geldi. “Bulaşıcı maddeyi Eros’ta bize geri verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır. *Anubis*'i kaybetmek programımızı aylarca geciktirecekti. Hastalıklı bedeni istasyonda hazır bulmak büyük bir lütuf oldu.”

Biliyordum. Adım gibi biliyordum, diye düşündü Holden. Sonra sesli konuştu. “Neden?”

“Maddenin ne olduğunu biliyorsun,” dedi Dresden, Holden odaya girdiğinden beri ilk kez şaşırmış gözükerek. “Sana başka ne söyleyebilirim ki? Bu insan ırkının karşılaştığı en önemli şey. Hem evrende yalnız olmadığımızın kanıtı, hem de bizi bu küçücük kaya ve hava kabarcıklarına hapseden sınırlamalarımızdan kurtulmanın bir yolu.”

“Bana cevap vermiyorsun,” dedi Holden, tehditkar olmak istemesine rağmen kırık burnu yüzünden sesinin biraz komik çıkmasından nefret ederek. *“Neden* bir buçuk milyon insanı öldürdüğünüzü bilmek istiyorum.”

Fred genzini temizledi, fakat araya girmedi. Dresden’in bakışları Holden ile albay arasında gidip geldi.

“Cevap veriyorum zaten Kaptan. Bir buçuk milyon insanın lafı bile edilmez. Üzerinde çalıştığımız şey ondan çok daha büyük,” dedi Dresden ve bir koltuğa gidip oturdu. Bacak bacak üstüne atarken pantolonunu biraz yukarı çekti ki kumaş fazla gerilmesin. “Cengiz Han’a aşina mısınız?”

Holden’la Fred hemen hemen aynı anda, “Ne? dedi?” dediler. Miller ifadesiz bir yüzle Dresden’e bakmakla yetindi ve tabancasının namlusuyla kendi zırhlı baldırında yavaş bir ritim tutturdu.

“Cengiz Han. Yaptığı fetihler sırasında onun Dünya’daki toplam nüfusun çeyreğini öldürdüğünü veya göçe

zorladığını iddia eden tarihçiler var," dedi Dresden. "Cengiz Han bunu öldüğü gün dağılmaya başlayacak bir imparatorluk kurmak için yaptı. Bugünün ölçeğinden bakarsak bu tek bir nesli etkilemek için neredeyse on milyar insanı öldürmeye benziyor. Hadi bilemedin bir buçuk nesli. Eros ona kıyasla bir küsurat hatası bile sayılmaz."

"Cidden umurunda değil," dedi Fred kısık bir sesle.

"Ve Cengiz Han'ın aksine biz kısa süreli bir imparatorluk kurmak için böyle yapmıyoruz. Aklınızdan ne geçtiğini biliyorum. Kendimizi yüceltmeye, güç kazanmaya çalıştığımızı düşünüyorsunuz."

"Öyle bir şey istemiyor musunuz yani?" dedi Holden.

"Elbette istiyoruz." Dresden'in sesi bıçak gibiydi. "Fakat çok küçük düşünüyorsunuz. İnsanlığın en büyük imparatorluğunu kurmak, dünyanın en yüksek karınca yuvasını inşa etmek gibidir. Önemsizdir. Orada bir yerde iki milyar yıldan daha uzun bir zaman önce protomolekülü yaratıp bize fırlatmış medeniyet var. O noktada *zaten* birer ilahtılar. Acaba şimdiye kadar ne olmuşlardır? İki milyar yıl daha geliştikten sonra?"

Holden adamı giderek artan bir dehşetle dinliyordu. Bu konuşmanın daha önce de yapılmış gibi bir havası vardı. Belki de pek çok defa. Üstelik işe yaramıştı. Güçlü insanları ikna etmişti. Protogen o sayede Dünya tersanelerinde üretilmiş hayalet gemilere ve neredeyse sınırsız boyutta gizli desteğe sahipti.

"Onlara yetişmek için önümüzde daha çok uzun bir yol var baylar," diyordu Dresden. "Fakat neyse ki bunu yaparken düşmanımızın silahını kullanabiliriz."

"Yetişmek mi?" dedi Holden'ın solundaki bir asker. Dresden adama gülümseyip başını salladı.

"Protomolekül yerleştiği organizmayı moleküler seviyede başkalaştırabilir; çok kısa bir sürede genetik değişikliklere yol açabilir. Sadece DNA'da değil, herhangi bir kararlı çoğaltıcıda da. Ama o sadece bir makine. Kendi başına düşünemez. Talimatlara uyar. Programlamayı nasıl

değiştireceğimizi öğrenebilirsek o değişimin mimarları *biz* oluruz.”

Holden söze karıştı. “Dünya’daki yaşamı ortadan kaldırmak ve yaratıcıları her ne istediyse yerine onu koymak için tasarlanmış bir şeyi niçin kendi üstümüzde kullanalım ki?”

“Harika bir soru,” dedi Dresden, ders vermek üzere olan bir üniversite profesörü gibi işaret parmağını kaldırarak. “Protomolekül beraberinde bir kullanma kılavuzuyla gelmedi. Hatta onu asıl programlandığı şeyi yaparken izleme imkânı bile bulamadık. Molekül direktiflerini uygulayacak kadar bilgi işleme gücü geliştirmek için hatırı sayılı miktarda kütleye ihtiyaç duyuyor. O direktifler her neyse tabii.”

Dresden etraflarındaki verilerle dolu monitörleri gösterdi.

“Onu iş başındayken izleyeceğiz. Ne yapmayı amaçladığına ve onu nasıl yaptığına bakacağız. Ve umarım o süreç esnasında programını nasıl değiştirebileceğimizi öğreneceğiz.”

“Bunu bir tank dolusu bakteride de yapabilirdiniz,” dedi Holden.

“Ben bakterileri yeniden yaratmakla ilgilenmiyorum,” dedi Dresden.

Amos, “Sen kafayı yemişsin,” dedi ve Dresden’e doğru bir adım daha attı. Holden elini iri yarı tamircinin omzuna koydu.

“Eee,” dedi Holden. “Diyelim ki virüsün nasıl çalıştığını öğrendiniz. Sonra ne olacak?”

“Sonra her şey olacak. Uzay elbisesi giymeden bir geminin dışında çalışabilecek Kuşaklılar. Koloni gemilerinde asırlarca uyuyabilme yeteneğine sahip insanların yıldızlara yolculuğu. Oksijen ile suyun kölesi olarak bir g’de ve bir atmosferlik basınçta gerçekleşen milyonlarca yıllık evrime bağımlı kalmaktan kurtulacağız. Ne olmak istediğimize karar vereceğiz ve kendimizi öyle olmaya programlayacağız. Protomolekül bize işte bunu verecek.”

Konuşmasını yaparken tekrar ayağa kalkmış olan Dresden'in suratı bir peygamberin şevkiyle parlıyordu.

"Bizim yaptıklarımız insanlığın kurtuluşunun en iyi ve tek umudu. Dışarı açıldığımız zaman *tanrılarla* karşı karşıya geleceğiz."

"Peki ya dışarı açılmazsak?" diye sordu Fred. Sesi düşünceli çıkıyordu.

"Bizi bir kez yok etmeye çalıştılar," dedi Dresden.

Oda bir süreliğine sessiz kaldı. Holden kendine duyduğu güvenin azalmaya başladığını hissetti. Dresden'in argümanındaki her şeyden nefret etse bile onu haksız çıkaracak bir yol göremiyordu. Söylenenlerin bir açıdan tamamıyla yanlış olduğunu iliklerinde hissetmesine rağmen uygun kelimeleri bulamıyordu.

Naomi'nin sesi onu ürküttü.

"Onları böyle mi ikna ettiniz?" diye sordu kadın.

"Efendim?" dedi Dresden.

"Bilim insanları. Teknisyenler. Bunu gerçekleştirmeniz için gerekli olan herkes. Bu işi yaparken ellerini kirletmeleri gerekiyordu. Eros'un dört bir tarafındaki insanlar ölürken çekilmiş videoları seyretmeleri gerekiyordu. O radyoaktif katliam odalarını tasarlamaları gerekiyordu. Yani güneş sistemindeki tüm seri katilleri bir araya toplayıp bir lisansüstü programa göndermediyseniz bunu nasıl yaptınız?"

"Bilim ekibimizi etik kısıtlamalardan muaf bırakacak biçimde modifiye ettik."

Holden'ın kafasındaki bir düzine ipucu yerine oturdu.

"Sosyopatlar," dedi. "Onları sosyopata çevirdiniz."

"Yüksek verimlilikli sosyopatlara," dedi Dresden, başını sallayarak. Bunu açıklamaktan memnun gibi görünüyordu. "Ayrıca çok meraklı sosyopatlara. Onlara çözebilecekleri ilginç problemler ve sınırsız kaynaklar sağladığımız sürece hallerinden memnunlardı."

"Tabii memnun olmayanlar için isyan teçhizatlı büyük bir güvenlik ekibi bulundurmayı da ihmal etmediniz," dedi Fred.

“Evet, arada sırada sorun yaşanmadı değil,” dedi Dresden. Etrafına bakınırken alın belli belirsiz kırıştı. “Biliyorum. Bunun canavarca olduğunu düşünüyorsunuz, ama ben *insan ırkını* kurtarıyorum. İnsanlığa *yıldızları* sunuyorum. Aynı fikirde değil misiniz? Peki. Öyleyse size bir soru sorayım. Eros’u kurtarabilir misiniz? Hemen şimdi.”

“Hayır,” dedi Fred, “ama—”

“Verileri heba edebilirsiniz,” dedi Dresden. “Eros’ta ölen her erkeğin, kadının ve çocuğun boşu boşuna can vermesine sebep olabilirsiniz.”

Oda yine sessizliğe büründü. Fred kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Holden adamın zihnindeki ikilemi anlıyordu. Dresden’in söylediği her şey iğrenç ve ürkütücü olmasına rağmen kulağa fazlasıyla doğru geliyordu.

“Veya,” dedi Dresden, “bir ücret üzerinde anlaşırız, siz yolunuza gidersiniz ve ben de—”

“Tamam. Bu kadarı yeter,” dedi Miller, Dresden sunumuna başladığından beri ilk kez konuşarak. Holden dedektife bir göz attı. Adamın ifadesiz yüzü kaya gibi sertleşmişti. Artık tabancasının namlusuyla bacağında ritim tutmuyordu.

Hasiktir.

Kırk İkinci Bölüm: Miller

Dresden başına gelecekleri tahmin etmiyordu. Miller tabancasını kaldırırken bile adamın gözleri bir tehlike algılamadı. Tek gördüğü Miller'ın silaha benzer bir şey tuttuğuydu. Bir köpek bile korkması gerektiğini bilirdi, fakat Dresden korkmadı.

Çok uzaklardan, "Miller," diye bağırdı Holden. "Yapma! "

Tetiği çekmek basitti. Yumuşak bir tıkırtı ve metalin eldivenle yastıklanan avucuna çarpması. Sonra iki defa daha. Dresden'in kafası kırmızı bir bulutun içinde geriye savruldu. Geniş ekran bir monitöre sıçrayan kanlar veri akışını örttü. Miller adama yaklaştı, göğsüne iki mermi daha sıktı, kısa bir süre düşündü, sonra da tabancasını kılıfına soktu.

Oda sessizliğe gömüldü. Taarruzun baskısından sonra bile bu ani şiddet karşısında şaşıran DGİ askerleri birbirlerine veya Miller'a bakıyorlardı. Naomi'yle Amos'un dikkati Holden'a çevriliyken, kaptan gözünü cesede dikmişti. Holden'ın yaralı yüzü bir maske gibi sabitti; hiddet, kırgınlık, hatta belki ümitsizlik. Miller onu anlıyordu. Yapılması gerekeni yapmak Holden için hâlâ doğal bir davranış değildi. Bir zamanlar Miller'a da bu kadar kolay gelmezdi.

İrkilmeyen veya tedirgin gözükmeyen tek kişi Fred'di. Albay ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı. Başını öteye de çevirmedi.

“Ne halt yedin sen?” diye kanla tıkalı burnundan konuştu Holden. “Onu soğukkanlılıkla vurdun!”

“Evet,” dedi Miller.

Holden başını iki yana salladı. “Ya bir duruşma? Ya adalet? Sen bir karar verdin diye öyle mi olmak zorunda?”

“Ben bir polisim,” derken sesindeki af dileyen ton Miller’ı bile şaşırttı.

“İnsan mısın peki?”

“Yeter artık beyler!” dedi Fred, o sessizlikte gümbürdeyen bir sesle. “Gösteri sona erdi. Artık işimizin başına dönelim. Kripto ekibinin hemen buraya gelmesini istiyorum. Götüreceğimiz tutsaklar ve baştan aşağı elden geçireceğimiz bir istasyon var.”

Holden’ın bakışları Fred’den Miller’a, oradan da hâlâ ölmekte olan Dresden’e çevrildi. Çenesi öfkeyle kasılıydı.

“Hey, Miller,” dedi Holden.

“Evet?” dedi Miller usulca. Neyin geldiğini biliyordu.

“Artık eve kendi başına dönersin,” dedi *Rocinante’*nin kaptanı, sonra da gerisingeri dönüp sert adımlarla oradan ayrıldı. Mürettebatı onu takip etti. Yürüyüp gitmelerini seyrederken pişmanlık Miller’ın kalbini hafif hafif yokluyordu. Fakat artık iş işten geçmişti. Kırık patlama kapısı onları yutar gibi gözüktü. Miller dönüp Fred’e baktı.

“Geminizde bana yer var mı?”

“Bizim renklerimizi taşıyorsun,” dedi Fred. “Seni Tycho’ya kadar götürürüz.”

“Minnettar olurum,” dedi Miller ve hemen sonra ekledi: “Yapılması gerekeni yaptığımın farkındasın.”

Fred karşılık vermedi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Thoth İstasyonu yaralı olmasına rağmen henüz ölmemişti. Sosyopat istasyon personelinin haberi çabucak yayıldı ve DGİ güçleri yapılan uyarıya canı gönülden kulak verdi. Saldırının istila ve kontrol safhası normal mahkumlar — insanlar—söz konusu olsaydı yirmi saat sürecekken kırk saat

sürdü. Miller mahkumların kontrol altında tutulması konusunda elinden geleni yaptı.

DGİ'li çocuklar iyi niyetli olmalarına rağmen pek çoğu daha önce tutsak kalabalıklarla çalışmamıştı. Birini bileklerinden ve dirseklerinden kelepçelemeleri gerektiğinden, böylece o kişinin ellerini öne uzatıp onları boğmasını engelleyebileceklerinden habersizdiler. Mahkum kendini kazara veya kasten boğmasın diye onu uzunca bir iple boynundan nasıl bağlayacaklarından da. Hatta yarısı bir mahkumun üstünü aramayı bile bilmiyordu. Miller tüm bunlara çocukluğundan beri oynadığı bir oyun kadar aşinaydı. Beş saatte yalnızca bilim ekibinin üstünde yirmi tane saklı bıçak bulup çıkardı. Bunu yaparken kafa yorması bile gerekmedi.

İkinci bir nakliye gemisi dalgası çıkageldi: üzerlerine tükürsen içlerindeki havayı uzaya boşaltacakmış gibi görünen personel taşıyıcılar, İstasyonunun koruyucu kalkanını ve üstyapısını daha şimdiden sökmeye başlamış hurda toplayıcılar, kıymetli araç-gereçleri kutulayıp taşıyan ve ecza depoları ile yiyecek stoklarını yağmalayan ikmal gemileri. Taarruzun haberi Dünya'ya ulaşana kadar istasyondan geriye sadece iskeleti kalacak ve tüm personeli Kuşak'ın dört bir yanındaki lisanssız hapishane hücrelerine tıkılacaktı.

Protogen bunu daha önce öğrenecekti elbette. Şirketin bölgeye iç gezegenlerden çok daha yakın karakolları vardı. Korsanlığın ve savaşın matematiğine uygun olarak tepki süresinin ve muhtemel kazançların hesaplanması gerekiyordu. Miller bunun farkında olsa bile endişelenmeyi reddetti. Bunlar Fred'le yardımcılarının vermesi gereken kararlardı. Miller o gün yeterince inisiyatif kullanmıştı.

İnsanüstü.

Bu her beş veya altı yılda bir medyada yer bulan bir ifadeydi ve her seferinde farklı bir anlama gelirdi. Sinirsel gelişim hormonu? İnsanüstü. Dahili sahte zekâya sahip seks robotları? insanüstü. Kendi kendini optimize edebilen ağ

yönlendirmesi? İnsanüstü. Miller reklam metinlerinden çıkmış bu cansız ve boş sözcüğü kullananları hep insanların neler başarabileceği konusunda kısıtlı bir hayal gücüne sahip kimseler olarak görmüştü.

Şimdi Protogen üniformalı bir düzine mahkumu Tanrı bilir nereye gidecek bir nakliye gemisine götürürken o sözcük yeni bir anlam kazanıyordu.

Peki ya insan mısın?

İnsanüstünün gerçek anlamı insanlıktan çıktığın zaman olduğun şeydi. Protomolekül, Protogen... Dresden ve de onun Cengiz Han özentisi bencil fantezileri bir tarafa; Miller daha en başından beri rakiplerinin önünde yer almış olabileceğini düşünmeye başlıyordu. Belki de kendisi yıllardır insanüstüydü.

Kırk saat sonra minimum-maksimum noktası gelip çattı. Gitme vaktiydi artık. DGİ İstasyonu iskelete çevirmişti ve birileri intikam hırsıyla çıkagelmeden önce oradan ayrılmaları gerekiyordu. Bir çarpışma koltuğunda oturan ve kanı amfetaminlerle fıkır fıkır kaynayan Miller'ın zihni yorgunluk psikozuna dalıp çıkmaktaydı. İtiş yerçekimi suratına bastıran bir yastık gibiydi. Sebepsiz yere ağladığının hayal meyal farkındaydı.

Miller'ın daldığı düşlerde tekrar konuşan Dresden sözler verip yalanlar ve yarı doğrular söylüyor, vizyonunu dile getiriyordu. Miller'ın kara bir duman olarak gördüğü kelimeler protomolekülün etrafa saçılan o siyah lifleri halinde bir araya toplanıyordu. Lifli iplikler Holden, Amos ve Naomi'ye doğru uzanıyordu. Miller silahını bulmaya, onu durdurmaya, doğru olanı yapmaya çalıştı. Çaresizlik narası onu uyandırdı ve Miller zaten kazanmış olduklarını hatırladı.

Yanında oturan Julie serin elini onun alnına değdirdi. Kızın tebessümü nazik ve anlayışlıydı. Ve bağışlayıcı.

Julie, *uyu,* dedi ve Miller'ın zihni koyu karanlıkların arasında kayboldu.

"Hey, Pampav," dedi Dioga. "Acima da git gel, sabez?"

Miller'ın Tycho'daki onuncu sabahı ve Diogo'nun bir gardırop boyutlarındaki dairesinde kaldığı yedinci günüydü. Miller oğlanın ses tonuna bakarak artık oradan ayrılması gerektiğini anlayabiliyordu. Balık ve misafir üç günden sonra kokmaya başlardı. Yana yuvarlanarak dar yataktan kalktı, parmaklarını saçlarından geçirdi ve başını salladı. Diogo soyundu ve hiç konuşmadan yatağa girdi. Leş gibi içki ve küvette yetiştirilmiş ucuz marihuana kokuyordu.

Miller'ın cep terminali ona ikinci vardiyanın iki saat önce bittiğini, üçüncü vardiyanınsa sabahı yarıladığını söyledi. Miller eşyalarını bavuluna doldurdu, Diogo'nun çoktan horlamaya başlamış suretinin üstündeki ışıkları kapadı ve o anki kadar evsiz gözükmemek için geride kalan az miktardaki kredisini harcamak üzere tıngır mıngır halka açık duşlara yollandı.

Tycho İstasyonu'na dönüşünde hesabındaki paranın artması gibi hoş bir sürprizle karşılaşmıştı. DGİ —yani Fred Johnson— Thoth'ta geçirdiği zamanın karşılığında ona ödeme yapmıştı. Miller öyle bir talepte bulunmadığı gibi bir parçası ödemeyi reddetmek istiyordu. Başka bir alternatifi olsaydı reddedebilirdi de. Fakat olmadığı için parasını mümkün olduğunca idareli harcamaya ve ortadaki ironinin zevkine varmaya çalışıyordu. O da artık Kaptan Shaddid'le aynı maaş bordrosundaydı.

Tycho'ya dönüşünden sonraki ilk birkaç günde Miller haber bültenlerinde Thoth saldırısını görmeyi beklemişti. DÜNYALI ŞİRKET, ARAŞTIRMA İSTASYONUNU ÇILGIN KUŞAKLILARA KAPTIRDI veya onun gibi bir şey. Miller sadakaya kalmadan bir iş veya uyuyabileceği bir yer bulmalıydı. Zaten niyeti de oydu. Fakat barlarda veya kulüplerde oturup sadece birkaç dakika daha diyerek ekranları seyrederken saatler geçip gitmişti.

Mars donanması, Kuşaklılardan gelen bir dizi taciz saldırısına maruz kalmıştı. Yarım tonluk aşırı hızlandırılmış bir çakıl yığını yüzünden iki savaş gemilerinin rota değiştirmesi gerekmişti. Satürn'ün halkalarından su çıkarma

çalışmalarındaki iş yavaşlatma, ya yasa dışı bir grev ve dolayısıyla vatana ihanet, ya da artan güvenlik ihtiyaçlarına yönelik doğal bir tepkiydi. Dünyalı bir şirketin sahibi olduğu iki madene ya Mars ya da DGİ tarafından saldırı düzenlenmiş, dört yüz insan ölmüştü. Dünya’nın Mars ablukası üçüncü ayına giriyordu. Bir bilim insanları ve gezegensel dönüşüm uzmanları koalisyonu kademeli sürecin tehlikede olduğuna ve savaş bir-iki senede bitse dahi malzeme kayıplarının gezegensel dönüşümü nesillerce geriye atacağına dair yaygara kopartıyordu. Eros için herkes birbirini suçluyordu. Thoth İstasyonu ise ortalarda yoktu.

Ama olacaktı.

Mars donanmasının büyük bölümü hâlâ dış gezegenlerdeyken Dünya'nın kuşatması kırılgan bir durumdaydı. Vakit hızla azalıyordu. Marslılar ya eve dönmeye ve Dünya'nın daha eski, daha yavaş fakat daha kalabalık gemilerinin üstesinden gelmeye çalışacaklar ya da dosdoğru Dünya’ya yöneleceklerdi. Dünya hâlâ başka yerlerde yetişmeyen binlerce şeyin kaynağıydı; fakat birileri kafasına koyarsa yerçekimi kuyularından aşağı kaya atmaya başlamak için pek bir şey gerekmezdi.

Tüm bunlar bir oyalamacaydı.

Eski bir fıkra vardı. Miller onu nerede duyduğunu hatırlamıyordu. Kendi babasının cenazesindeki bir kız çok hoş bir adamla tanışmış. Konuşmuşlar, birbirlerine ısınmışlar, fakat kız onun numarasını alamadan önce adam oradan ayrılmış. Kız adamı nasıl bulacağını bilemiyormuş.

O yüzden bir hafta sonra annesini öldürmüş.

Gül gülebildiğin kadar.

Protogen’in, Dresden’in, Thoth’un mantığı da buydu. *İşte sorun,* diyorlardı kendi kendilerine, ve *işte çözümü.* Çözüme masumların kanının bulaşmış olmasıysa raporların basıldığı yazı tipi kadar önemsizdi. Herifler kendilerini insanlıktan ayırmışlardı. Kendi hayatları haricindeki hayatları da kutsal, kıymetli, kurtarmaya değer kılan beyinlerindeki hücre öbeklerini devreden çıkarmışlardı. Üstelik bunun onlara tek

maliyeti insanlıkla aralarındaki tüm bağların kopması olmuştu.

Bunun kulağa ne kadar aşina geldiği pek komikti.

Bara giren ve başıyla Miller'a selam veren adam Diogo'nun bir arkadaşıydı. Yaşı yirminin biraz üstünde ya var ya yoktu. Tıpkı Miller gibi o da Thoth İstasyonu'nun gazilerindendi. Miller delikanlının adını hatırlamasa bile duruş biçiminin alışılmıştan farklı olduğunu bilecek kadar karşılaşmıştı onunla. Delikanlının hep gergin bir hali vardı. Miller terminalindeki haber bültenini sessize aldı ve onun yanına gitti.

"Selam," deyince delikanlı başını hızla kaldırdı. Yüzünde tedirgin bir ifade olmasına rağmen daha yumuşak ve kasıtlı bir gevşeklikle onu maskelemeye çalıştı. Ne de olsa karşısında bulduğu kişi Diogo'nun ihtiyar dedesi sayılırdı. Thoth'ta bulunmuş herkesin bildiği gibi evrendeki en büyük lavuğu öldüren adam. Oradaki davranışı Miller'a biraz puan kazandırmıştı; o yüzden oğlan gülümsedi ve başıyla tanındaki tabureyi işaret etti.

"Her şey allak bullak, değil mi?" dedi Miller.

"Tahmin bile edemezsin," dedi delikanlı. Anlaşılır bir aksanı vardı. Boyuna bakılırsa Kuşaklıydı ama eğitimliydi de. Herhalde bir teknisyendi. Delikanlı bir içki siparişi verdi. Barın sunduğu berrak sıvı öylesine uçucuydu ki Miller onun buharlaşmasını seyredebiliyordu. Delikanlı içkiyi bir dikişte bitirdi.

"İşe yaramaz," dedi Miller.

Delikanlı ona bir göz attı. Miller omuz silkti.

"İçmenin işe yaradığını söylerler, ama yaramaz," dedi Miller.

"Öyle mi?"

"Evet. Seksin bazen yaradığı olur; ama sonra kız seninle konuşursa. Veya atış talimi. Bazen spor yapmak da. İçki sana kendini daha iyi hissettirmez. Kötü hissetmek konusunda endişelenmekten alıkoyar sadece."

Delikanlı bir kahkaha patlatıp başını iki yana salladı. Konuşmanın eşiğindeydi; o yüzden Miller arkasına yaslandı ve işin geri kalanını sessizliğin halletmesine izin verdi. Delikanlının muhtemelen Thoth'ta birilerini öldürdüğünü ve bunun vicdanını sızlattığını tahmin ediyordu. Fakat delikanlı hikâyesini anlatacağı yerde Miller'ın terminalini aldı, birkaç yerel kod girdi ve onu geri verdi. Ekranda kocaman bir yayın menüsü belirmişti—video, ses, hava basıncı ve muhteviyatı, radyolojik. Neyi gördüğünü anlaması Miller'ın yarım saniyesini aldı. Eros'tan yapılan yayınların şifresini kırmışlardı.

Faaliyet halindeki protomolekülü seyrediyordu. Gördüğü şey Juliette Andromeda Mao'nun cesedinin büyük ölçekli hali gibiydi. Miller bir an için Julie'nin yanında belirip kaybolduğunu hayal etti.

"O herifi vurmakla doğru yapıp yapmadığını merak ediyorsan," dedi delikanlı, "şuna bir bak."

Miller bir yayım açtı. Ekranda uzun ve yirmi kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş bir koridor belirdi. Koridorun zemini bir su kanalı gibi ıslak ve dalgalıydı. Lapanın içinde küçük bir şey hantalca yuvarlandı. Miller görüntüyü yakınlaştırdığında bir insan gövdesinin —göğüs kafesi, omurilik, eskiden bağırsakken artık protomolekülün siyah uzantıları— yarısı kesik bir kolla kendini çektiğini gördü. Gövdenin kafası yoktu. Yayının çıktı çubuğunda ses işareti de vardı ve Miller terminalin sesini tekrar açtı. Çıkan yüksek ve şuursuz uluma ona kendi kendilerine şarkı söyleyen zihinsel engelli çocukları hatırlattı.

"Hep böyle," dedi delikanlı. "Bütün istasyon bunun gibi... şeylerle kaynıyor."

"Virüs ne yapıyor?"

"Bir şey inşa ediyor," dedi delikanlı ve ürperdi. "Görmen gerektiğini düşündüm."

"Öyle mi?" dedi Miller, gözlerini ekrandan alamadan. "Sana ne kötülük ettim ki?"

Delikanlı güldü.

“Herkes o herifi öldürdüğün için bir kahraman olduğunu düşünüyor,” dedi delikanlı. “Herkes o istasyondan topladığımız bütün mahkumları bir hava kilidinden dışarı atmamız gerektiğini düşünüyor.”

Muhtemelen atmalıyız da, diye aklında geçirdi Miller, *tabii onları tekrar insan yapamayacaksak.* Başka bir yayına geçti. Ekranda Holden’la beraber bulundukları kumarhane katı veya ona çok benzeyen bir yer belirdi. Kemiğe benzer şeylerden oluşan bir ağ yerden tavana kadar uzanıyor, bir metre boyundaki siyah ve solucanımsı şeyler o ağın üzerinde sürünerek ilerliyordu. Çıkan ses bir zamanlar dinlemiş olduğu sahile vuran dalgaların kaydı gibi yatıştırıcı bir etkiye sahipti. Başka bir yayına atladı. Patlama kapıları kapalı olan liman, Miller’ın gözleri önünde kayarmış gibi gözüken koca koca kabuksu helezonlarla kaplıydı.

“Herkes senin kahrolası bir kahraman olduğunu düşünüyor,” dedi delikanlı ve bu sefer sözleri biraz can yaktı. Miller başını sağa sola salladı.

“Yok be,” dedi. “Eskiden polis olan bir adamım sadece.”

Haftalarca beraber yolculuk ettiğin kişilerle konuşmak; bir silahlı çatışmaya girmek, seni öldürmeye hazır insanlarla ve otomatik sistemlerle dolu bir düşman İstasyonuna hücum etmekten nasıl daha korkutucu olabiliyordu?

Ama öyleydi.

Üçüncü vardiya vaktiydi ve gözlem platformundaki bar geceyi taklit edecek biçimde düzenlenmişti. Havada duman olmamasına rağmen dumanlı bir şeyin kokusu vardı. Bir piyano ile bas gitar birbiriyle tembel tembel düello ederken bir erkek sesi Arapça bir ağıt yakıyordu. Masaların altından vuran loş ışıklar suratlara ve vücutlara yumuşak gölgeler düşürerek müşterilerin bacaklarını, göbeklerini ve göğüslerini öne çıkarıyordu. Pencerelerin ötesindeki tersaneler her zamanki gibi yoğun çalışıyordu. Miller yaklaştığı zaman hâlâ nekahet sürecindeki *Rocinante*’yi

seçebiliyordu. Gemi ölmemişti ve şimdi daha da güçlü bir hale getirilmekteydi.

Amos ile Naomi köşedeki bir masadaydılar. Alex görünürde yoktu. Holden da. Bu durum Miller'ın işini biraz kolaylaştırıyordu. Çok değil, ama yine de daha kolay. Miller ikiliye doğru ilerledi. Onu ilk Naomi gördü ve Miller kadının yüz ifadesinde belirdiği kadar çabuk saklanan bir huzursuzluk okudu. Amos kadının neye tepki verdiğini görmek üzere dönünce ağzının ve gözlerin kenarları ne sert bir ifadeyle ne de bir tebessümle kıvrıldı. Miller daha kaşınmaya bile başlamadan kolunu kaşıdı.

"Selam," dedi onlara. "Size birer içki ısmarlayabilir miyim?"

Sessizlik, gerekenden bir saniye daha uzun sürdü. Sonra Naomi zoraki bir tebessüm etti.

"Tabii. Ama sadece birer tane. Yapmamız gereken... bir iş var. Kaptan için."

Amos, "Evet evet," diye Naomi'den bile daha beceriksizce yalan söyledi Amos, Miller'ın bunu bildiği gerçeğini de verdiği mesajın bir parçası gibi kullanarak. "Önemli bir iş."

Miller oturdu, garson görsün diye bir elini kaldırdı ve adam ona bakıp başını salladığında dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. Eğilerek ve kollarıyla hem boynunu hem de karnım koruyarak takındığı pozisyon bir dövüşçü duruşunun otururkenki hali gibiydi. Yaralanmayı bekleyen bir adam da öyle otururdu.

Garson geldi ve herkes bira söyledi. Miller içkilerin ücretini DGİ'den aldığı parayla ödeyip bardağından bir fırt çekti.

"Gemi nasıl?" diye sordu en sonunda.

"Toparlanıyor," dedi Naomi. "Onu çok fena benzetmişler."

"Yine de uçacak," dedi Amos. *"Roci* çetin cevizdir."

"Güzel, Buradan—" dedi Miller, sonra sözcükler diline dolandığı için baştan başlamak zorunda kaldı. "Buradan ne zaman gidiyorsunuz?"

"Kaptan ne zaman derse," dedi Amos, omuz silkerek. "Şu an hava sızdırmaz durumdayız; o yüzden çabucak varmak

istediği bir yer olursa yarın bile gidebiliriz.”

“Ve tabii Fred bize izin verirse,” dedi Naomi, sonra da sessiz kalmış olmayı dilercesine yüzünü ekşitti.

“Öyle bir sorun mu var?” diye sordu Miller. “DGİ, Holden’a baskı mı yapıyor? ”

“Benimki sadece bir fikir,” dedi Naomi. “Önemli değil. Bak, içkiler için teşekkürler Miller. Ama sahiden gitmemiz lazım artık.” Miller uzun bir nefes alıp yavaşça verdi.

“Peki,” dedi. “Tamam.”

“Sen önden git,” dedi Amos, Naomi’ye. “Ben sana yetişirim.” Naomi iri yarı adama şaşkın bir bakış attı, fakat Amos yalnızca tebessüm etmekle yetindi. Bu her türlü anlama gelebilirdi.

“Pekala,” dedi Naomi. “Ama geç kalma, olur mu? İşimiz var.”

“Kaptan için,” dedi Amos. “Endişe etme.”

Naomi ayağa kalkıp oradan uzaklaştı. başını çevirip arkasına bakmamaya harcadığı çaba gözle görülebiliyordu. Miller bakışlarını Amos’tan tarafa çevirdi. Işıklar tamirciye az da olsa şeytani bir görünüm kazandırıyordu.

“Naomi iyi kalpli biri,” dedi Amos. “Onu küçük kız kardeşim gibi severim; tabii gerçek kız kardeşimden daha zeki olması ve izin verse onu becerecek olmam dışında. Anlarsın ya?”

“Evet,” dedi Miller. “Ben de onu severim.”

“O bizim gibi değil,” dedi Amos. Sesindeki samimiyet ve neşe tamamen kayboldu.

“Zaten ben de onu bu yüzden seviyorum,” dedi Miller. Söylenecek doğru söz buydu. Amos başını salladı.

“Şimdi durum şöyle. Sen kaptanın gözünde boka batmış vaziyettesin.”

Birasının bardağa dokunduğu yerdeki su damlacıkları dizisi o loş ışıkta beyaz bir renkle parlıyordu. Miller bardağını çeyrek tur çevirerek onları yakından inceledi.

“Öldürülmesi gereken birini öldürdüm diye mi?” diye sordu Miller. Sesindeki burukluk şaşırtıcı değilse de

amaçladığından daha derindi. Amos bunu ya duymadı ya da umursamadı.

"Öyle yapmayı huy edindin diye," dedi tamirci. "Kaptan öyle biri değil. Öncesinde konuşmadan adam öldürmek heyheylerini başına topluyor. Eros'tayken bunu epeyce yaptın, ama... bilirsin işte."

"Evet," dedi Miller.

"Thoth İstasyonu, Eros değildi. Bir sonraki yer de öyle olmayacak. Holden seni yakınında istemiyor."

"Peki ya geri kalanınız?" diye sordu Miller.

"Biz de seni yakınımızda istemiyoruz," dedi Amos. Sesi sert veya nazik değildi. Bir makine parçasının göstergesinden bahseder gibiydi. Veya diğer sayısız konunun birinden. Sözcükler Miller'ın tam da beklediği gibi karnına karnına indi. Onları engelleyememişti.

"Mesele şu," diye devam etti Amos. "Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Başımızdan çok şey geçti. Ben ne olduğumu ve ahlaki pusulamın siki tuttuğunu biliyorum. Çocukluğumda birkaç farklı şey yaşasaydım Thoth'taki o yavşaklardan biri olup çıkabilirdim. Bunun farkındayım. Ama kaptan öyle olmazdı. İçinde yok. Buralardaki bir insanın olabileceği kadar doğrucu biri. Ve o seni artık istemediğini söylüyorsa konuşacak başka bir şey yok demektir, çünkü bana kalırsa büyük ihtimalle haklıdır. En azından benim olup olabileceğimden daha haklı olduğu kesin."

"Tamam," dedi Miller.

"İşte böyle," dedi Amos ve birasını bitirdi. Ardından Naomi'ninkini de içti. Sonra yürüyüp giderek Miller'ı boş karnıyla baş başa bıraktı. Dışarıda *Nauvoo* ışıltılı bir sensör dizisini kaldırıp indirerek ya bir şeyleri test ediyor ya da yalnızca caka satıyordu. Miller bekledi.

Yanında, az önce Amos'un oturduğu yerde Julie Mao masaya yaslandı.

Eh, dedi kız. *Anlaşılan artık baş başayız*.

"Anlaşılan öyleyiz," dedi Miller.

Kırk Üçüncü Bölüm: Holden

Mavi tulumlu ve kaynak hamlaçlı bir Tycho işçisi yemekhane duvarlarından birindeki deliği kapıyordu. Holden da hamlacın kör edici mavi ışığından korunmak için eliyle gözlerim örterek onu seyrediyordu. Çelik levha yerine sıkıca oturunca kaynakçı, maskesini kaldırıp kaynak yerini kontrol etti. Mavi gözlü kadın, kalp biçimli şirin bir suratı süsleyen küçük bir ağza ve topuz yapılmış gür kızıl saçlara sahipti. Adı Sam'di ve *Rocinante* onarım projesinin takım lideriydi. Amos iki haftadır onun peşinden koşuyor olmasına rağmen başarıya ulaşamamıştı. Holden bundan memnundu, çünkü bu şirin kadının hayatı boyunca tanıdığı en iyi tamircilerden biri olduğu ortaya çıkmıştı ve dikkatini gemiden başka bir yere vermesini istemezdi.

“Mükemmel oldu,” dedi Holden, kadın eldivenli bir elini soğumakta olan metalin üstünde gezdirirken.

“Fena değil,” dedi Sam, omuz silkerek. “Burayı zımparalayıp düzelttikten ve bir güzel boyadıktan sonra geminin uf olduğu bile anlaşılmayacak.” Kadın görünümüyle çelişen şaşırtıcı derecede derin bir sese ve alay edercesine çocuksu ifadeler kullanmak gibi bir huya sahipti. Holden görünümü kadar seçili mesleği yüzünden de Sam'in çoğu kimse tarafından geçmişte hafife alındığını tahmin ediyor ve öyle bir hataya düşmek istemiyordu.

“Harika bir iş çıkardın Sam,” dedi ona. Sam'in başka bir ismin kısaltması olduğunu tahmin etse bile o konuda bir şey

sormamış ve Sam de kendi isteğiyle bir bilgi vermemişti. “Fred’e bu işin başında senin bulunmandan ne kadar memnun olduğumuzu söyleyip duruyorum.”

“Ne güzel. Belki bir sonraki sicil raporumda yıldızlı pekiyi alırım,” dedi kadın, kaynak hamlacını yerine koyup ayağa kalkarken. Holden söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı, fakat bulamadı.

“Kusura bakma,” dedi Sam, ona doğru dönerek. “Beni patrona övmene minnettarım. Ve doğrusunu söylemek gerekirse senin şu küçük kızın üzerinde çalışmak çok zevkliydi. Şahane bir gemi. Aldığı hasar bizde ne varsa hurdaya çıkarırdı.”

“Biz bile kıl payı kurtulduk,” diye karşılık verdi Holden.

Sam başını salladı, sonra da geri kalanını aletlerini toplamaya başladı. O çalışırken Naomi mürettebat merdivenini kullanarak üst güverteden aşağı indi. Gri renkli tulumunda bir elektrikçinin araç- gereçleri asılıydı.

“Yukarıda işler nasıl?” diye sordu Holden.

“Yüzde doksan,” dedi Naomi, yemekhaneyi kat edip buzdolabından bir şişe meyve suyu alırken. “Aşağı yukarı.” Bir şişe daha çıkardı ve onu Sam’e attı. Sam şişeyi tek eliyle havada yakaladı.

“Naomi,” diyen Sam şişeyle kadeh kaldırır gibi yaptı ve yarısını tek dikişte içti.

“Sammy,” diye ona sırıtarak karşılık verdi Naomi.

İkisi daha ilk günden kaynaşmıştı. Naomi vaktinin çoğunu onunla ve onun Tycho ekibiyle geçiriyordu. Bunu itiraf etmek Holden’ın hiç hoşuna gitmese de Naomi’nin yegane sosyal çevresi olmayı özlüyordu. Tıpkı şimdiki gibi itiraf ettiğindeyse kendini berbat hissediyordu.

“Bu gece gazinoda golgo maçına ne dersin?” diye sordu Sam, içeceğini bitirdikten sonra.

“Sence o C7 kerizleri ellerine vermemizden yorulmamışlar mıdır?” diye sordu Naomi. Holden’a şifreli konuşuyorlarmış gibi geliyordu.

“İlk maçı bilerek kaybedebiliriz,” dedi Sam. “Onları kafaladıktan sonra işi bitirip ceplerinde ne varsa toplarız.”

“Bana uyar,” dedi Naomi, ardından boş şişeyi geri dönüştürme bidonuna atıp merdiveni tırmanmaya koyuldu. “Sekizde görüşürüz öyleyse.” Elini hafifçe sallayarak Holden’a veda etti. “Sonra görüşürüz Kaptan.”

“Sence bu iş daha ne kadar sürer?” diye sordu Holden, aletlerini toplamayı bitirmek üzere olan Sam’in sırtını süzerek.

Sam omuz silkti. “Kusurları gidermek için belki bir-iki gün daha gerekir. Hayati olmayan sistemleri ve görünümü umursamıyorsan herhalde şimdi bile uçabilir.”

“Tekrar teşekkürler,” dedi Holden, Sam arkasına döndüğü sırada elini uzatarak. Kadın nasır dolu avucuyla o eli sıkıca kavrayıp bir kez salladı. “Ve umarım o C7 kerizlerine haddini bildirirsiniz.”

Kadın ona yırtıcı bir tebessüm etti.

“Hiç şüphen olmasın.”

Fred Johnson vasıtasıyla DGİ geminin onarımı sırasında kullanılmak üzere *Rocinante* mürettebatına istasyonda ikametgah temin etmişti ve son birkaç hafta boyunca Holden kamarasını evi gibi görür olmuştu. Tycho’da para boldu ve bunun büyük bölümünü çalışanlarına harcıyor gibi gözüküyorlardı. Holden’ın kendine ait üç odası vardı ve bunlara kamusal alandan bağımsız bir banyo ile bir mutfak da dahildi. Çoğu istasyonda böyle bir lükse kavuşabilmek için vali falan olmanız gerekirdi. Fakat Holden bunun Tycho yönetimi için standart bir uygulama olduğu gibi bir izlenime kapılmıştı. Holden kirli tulumunu çamaşır sepetine attı ve bir sürahi kahveyi ateşe koyup özel duşuna girdi. Her gece işten sonra duş almak: bir diğer akla hayale sığmaz lüks. Böyle bir yerde şaşırmak, bu gemi onarımı ve sessiz sedasız ev yaşantısı dönemini bir ara faz değil de normal bir yaşantı olarak düşünmeye başlamak kolaydı. Holden bunun gerçekleşmesine izin veremezdi.

Haber bültenleri Dünya'nın Mars’a düzenlediği saldırıyla doluydu. Mars’ın kubbeleri hâlâ ayakta olmasına rağmen iki meteor yağmuru Olympus Mons’un geniş eteklerini delik deşik etmişti. Dünya bunun Deimos’tan kalan molozlardan kaynaklandığını, Mars ise yapılanın kasıtlı bir tehdit ve provokasyon olduğunu iddia ediyordu. Gaz devlerindeki Mars gemileri yüksek itiş kullanarak iç gezegenlere geri dönmekteydi. Her geçen gün, her geçen saat Dünya'nın Mars’ı tamamen ortadan kaldırması veya geri çekilmesi gerekeceği ana biraz daha yaklaşılıyordu. DGİ yaptığı söylemlerle savaşı kazanan tarafın daha sonra gelip onları da yok edeceğini garantilemeye çalışır gibiydi. Üstelik Holden kısa bir süre önce Dünya'nın Kuşak tarihindeki en büyük korsanlık eylemi olarak göreceği şeyi yapmasında Fred’e yardımcı olmuştu.

Ve o esnada bir buçuk milyon insan Eros’ta can veriyordu. Holden istasyondakilerin başına gelenleri gösteren videoyu düşününce duşun sıcağında bile ürpermeden edemedi.

Ah, bir de uzaylılar vardı tabii. İki milyar yıl önce Dünya’yı ele geçirmeye çalışmış ve Satürn engellediği için bunu başaramamış uzaylılar. *Onları unutmak olmaz.* Beyni henüz bu bilgiyi idrak etmenin bir yolunu bulamadığı için Holden öyle bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Bir havlu kaptı ve kurulanırken salondaki duvar ekranını açtı. Kahvenin, duştan gelen nemin ve Tycho tarafından tüm meskenlere pompalanan hafif çimimsi, çiçeğimsi parfümün kokuları havada rekabet ediyordu. Holden haberleri seyretmeyi denedi, fakat yeni bir bilgi verilmeksizin savaş hakkında yürütülen tahminlerden başka bir şey bulamadı. Bunun üzerine kanal değiştirince anlaşılması mümkün olmayan kurallara ve delicesine neşeli yarışmacılara sahip bir yarışma programıyla karşılaştı. Kahkahaların yükselmesi beklenen yerlerde aktörler duraksayıp başlarını salladıkları için komedi olduğu anlaşılan birkaç yayın arasında dolaştı.

Çenesi ağrımaya başlayınca dişlerini sıktığının farkına vardı. Ekranı kapattı ve uzaktan kumandayı yan odadaki

yatağının üstüne fırlattı. Havluyu beline sardı, sonra da bir bardak kahve koyup kendini kanepeye attı. Tam o sırada kapı çalındı.

“Ne?” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Holden. Cevap gelmedi. Tycho’nun ses yalıtımı bir harikaydı. Holden havluyu maksimum mahremiyet sağlayacak biçimde ayarlayarak kapıya kadar gitti ve onu hızla çekip açtı.

Gelen Miller’dı. Muhtemelen Ceres’teyken satın aldığı gri renkli kırışık birtakım elbise giyiyor ve o aptal şapkasıyla oynuyordu.

“Holden, ben—” diye başladı Miller, fakat Holden onun sözünü kesti.

“Gene ne istiyorsun?” dedi adama. “Ve *gerçekten* elinde şapkanla kapımı mı aşındırıyorsun? ”

Miller gülümsedi, sonra şapkasını başına taktı. “Onun ne anlama geldiğini hep merak etmiştim.”

“Artık biliyorsun,” karşılığını verdi Holden.

“Bir dakikan var mı?” dedi Miller.

Holden kısa bir süre bekleyerek ince-uzun dedektife dik dik baktı. Sonra bundan çabucak vazgeçti. Muhtemelen Miller’dan yirmi kilo daha ağırdı; fakat diklendiğin kişi senden otuz santim uzun olunca onun gözünü korkutman imkansızdı.

“Peki, içeri gel,” dedi ve yatak odasına yollandı. “Ben gidip giyineceğim. Mutfakta kahve var.”

Holden karşılık beklemedi; yatak odasının kapısını kapatıp yatağa oturdu. Tycho’ya döndüklerinden beri o ve Miller birbirlerine bir düzine kelime bile etmemişlerdi. Holden ne kadar istese de meseleyi öylece kestirip atamayacaklarını biliyordu. Miller’a en azından basıp gitmesini söyleyeceği bir diyalog borçluydu.

Bacaklarına kalın bir pamuklu pantolon geçirip üstüne bir kazak giydi, elini ıslak saçlarında gezdirdi ve salona geri döndü. Miller elinde dumanı tüten bir kupayla kanepede oturmaktaydı.

“Kahve güzelmiş,” dedi dedektif.

“Eee, konuş bakalım,” dedi Holden, onun karşısındaki koltuğa geçerek.

Miller kahvesinden bir yudum aldı. “Ben—”

“Bana silahsız bir adamı suratından vurmakta haklı davrandığını ve benim bunu göremeyecek kadar saf olduğumu söyleyeceksin, değil mi?”

“Aslında—”

“Sana söylemiştim kahrolası herif,” dedi Holden, yanaklarının kızardığını hissedip şaşırarak. “Yargıç, jüri ve cellat olmaya kalkışırsan kendine yeni bir gemi bulman gerekeceğini söylemiştim. Yine de bildiğini okudun.”

“Paçayı kurtaracaktı.”

“Efendim?” diye karşılık verdi Holden. “Yoksa adamın her şeyi itiraf ettiği kısmı unuttun mu?”

“O bir itiraf değildi. Böbürlenmeydi. Dresden dokunulmazdı ve bunun farkındaydı. Çok fazla parası ve gücü vardı.”

“Yok daha neler. Hiç kimse bir buçuk milyon insanı öldürüp de paçayı kurtaramaz.”

“İnsanlar sürekli bir şeylerden paçayı kurtarır. Ne kadar suçlu olurlarsa olsunlar hep bir engel çıkar. Deliller. Siyaset. Eskiden Muss adlı bir ortağım vardı. Dünya Ceres’ten çekildiği zaman—” “Yeter,” dedi Holden. “Umurumda değil. Polis olmanın seni nasıl daha bilge ve derin kıldığını, insanlık hakkındaki gerçeklerle yüzleşmeni nasıl sağladığını duymama gerek yok. Bana kalırsa polislik seni mahvetmiş. Tamam mı?”

“Evet, tamam.”

“Dresden’le onun Protogen’deki kafadarları kimin ölüp kimin yaşayacağına karar verebileceklerini düşündüler. Bu dediğim kulağa tanıdık geliyor mu? Ve sakın bana bu seferkinin farklı olduğunu söyleme, çünkü herkes hep öyle der. Ama değildir.”

“İntikam peşinde değildim ki,” dedi Miller, biraz fazla hararetli bir üslupla.

“Sahi mi? Yani yaptığın oteldeki o kızla ilgili değil miydi? Hani şu Julie Mao’yla?”

“Dresden’i yakalamak öyleydi. Onu öldürmekse...”

Miller iç geçirip başını salladı, sonra da ayağa kalkıp kapıyı açtı. Kapı eşiğinde durup döndüğü zaman yüzünde gerçek bir ızdırap vardı.

“Dresden bizi ikna ediyordu,” dedi eski polis. “Yıldızlara ulaşmak ve o şeyi Dünya’ya her ne yolladıysa kendimizi ona karşı korumak falan var ya? Belki herifi serbest bırakmalıyız diye düşünmeye başlıyordum. Belki de evren doğru ve yanlış için fazla büyüktü. Beni ikna etti demiyorum. Ama bana belki dedirtti, anlıyor musun? Belki dedirtti.”

“Ve bu yüzden onu vurdun.”

“Öyle.”

Holden iç geçirdi, ardından kollarını göğsünde kavuşturup açık kapının yanındaki duvara yaslandı.

“Amos sana doğrucu diyor,” dedi Miller. “Bunu biliyor muydun?”

“Amos utandığı bazı şeyler yaptığı için kötü biri olduğunu sanıyor,” dedi Holden. “Kendisine her zaman güvenmiyor ama bunu umursaması bile bana kötü biri *olmadığını* söylüyor.”

“Evet—” diye başladı Miller, fakat Holden onun sözünü kesti. “Amos ruhuna bakıyor, orada lekeler görüyor ve temizlenmek istiyor,” dedi Holden. “Ama sen? Sen omuz silkip geçiyorsun.” “Dresden—”

“Bunun Dresden’le bir ilgisi yok. Seninle ilgisi var,” dedi Holden. “Önemsediğim insanların yanında sana güvenemem.”

Holden dedektife uzun uzun bakarak onun karşılık vermesini bekledi, fakat eski polis kederle başını sallayıp şapkasını taktı ve hafifçe kıvrılan koridordan aşağı yürüyüp gitti. Arkasına hiç bakmadı Holden içeri dönüp gevşemeye çalıştıysa da kendini sinirli ve gergin hissediyordu. Miller’ın yardımı olmasaydı Eros’tan asla canlı çıkamazdı; orası

kesindi. Onu kulağından tutup kapı dışarı etmek yanlış geliyordu. Daha doğusu eksik.

İşin aslı, ne zaman aynı odada bulunsalar Miller tüylerini diken diken ediyordu. Eski polis her an elini yalayabilecek veya bacağını ısırabilecek olan sağı solu belirsiz bir köpek gibiydi.

Holden, Fred'i arayıp onu uyarmayı düşündü. Fakat öyle yapacağına Naomi'yi aradı.

"Selam," diye ikinci çalışta cevap verdi kadın. Holden arka planda bir barın alkolden güç alan coşkulu tantanasını duyabiliyordu. "Naomi," dedi, sonra duraksayarak niye aradığına dair bir bahane bulmaya çalıştı. Bulamayınca da, "Miller az önce buradaydı," dedi.

"Evet, kısa bir süre önce beni ve Amos'u da köşeye kıstırdı. Ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum," dedi Holden ve iç geçirdi. "Belki de veda etmek."

"İşin var mı?" diye sordu Naomi. "Buluşmak ister misin?"

"Evet. Evet, isterim."

Holden barı ilk başta tanımadı; fakat profesyonel bir cana yakınlık gösteren garsona viski sipariş ettikten sonra onun adeta asırlar önce Naomi'yi bir Kuşaklı punk şarkısıyla karaoke yaparken seyrettiği yer olduğunu fark etti. Naomi içeri girdi ve tam Holden'ın içkisi geldiği sırada kendini onun karşısındaki koltuğa attı. Garson, Naomi'ye soran gözlerle gülümsedi.

"Yok be," dedi Naomi çabucak, ellerini adama doğru sallayarak. "Bu gece bol bol içtim. Biraz su getir yeter."

Garson telaşlı adımlarla oradan uzaklaşırken Holden söze girdi. "Maçın nasıl geçti? Bu arada golgo ne oluyor?"

"Burada oynadıkları bir oyun," dedi Naomi, sonra da geri gelen garsondan bir bardak su alıp tek dikişte bitirdi. "Dart ile futbol arası bir şey. Daha önce hiç görmemiştim ama iyi bir oyuncu olduğum anlaşıldı. Biz kazandık."

“Harika,” dedi Holden. “Geldiğin için sağ ol. Saatin geç olduğunu biliyorum ama şu Miller meselesi beni biraz ürküttü.”

“Galiba onu affetmeni istiyor.”

“‘Doğrucuyum’ da ondan,” dedi Holden, alaycı bir kahkahayla. “Öylesin,” dedi Naomi ciddiyetle. “Aslında o biraz imalı bir ifade ama tanıdığım en doğrucu insansın.”

Kendine hakim olamayan Holden, “Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım,” diye ağzından kaçırdı. “Bize yardım etmeye veya bizim yardımcı olmaya çalıştığımız herkes acayip biçimlerde can verdi. Bütün bu kahrolası savaş. Kaptan McDowell, Becca ve Ade. Ve Shed—” Holden’ın durup yutkunarak boğazındaki düğümü çözmesi gerekti.

Naomi başını sallamakla yetindi, ardından masanın karşısına uzanıp adamın elini tuttu.

“Kazanmam lazım Naomi,” diye sözlerini sürdürdü Holden. “Fark yaratacak bir şeyler yapmalıyım. Kader, Karma veya Tanrı beni bu şeyin ortasına attı ve bir fark yarattığımı bilmek zorundayım.”

Naomi ona gülümseyip elini sıktı.

“Soylu davrandığın zaman hoş oluyorsun,” dedi adama. “Ama konuşurken biraz daha dalgın bakman lazım.”

“Benimle alay ediyorsun.”

“Evet,” dedi kadın. “Ediyorum. Benimle eve gelmek ister misin?”

“Ben—” diye başladı Holden, sonra durdu ve kadına uzun uzun bakarak esprinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ona hâlâ gülümseyen Naomi’nin gözlerinde samimiyetten ve bir nebze muziplikten başka bir şey yoktu. Holden seyrederken kıvırcık bir saç tutamı Naomi’nin gözünün önüne düştü ve Naomi bakışlarım Holden’dan ayırmaksızın saçı yukarı çekti.

“Bekle, ne? Sanıyordum ki—”

“Sırf beni yatağa atmış olmak için kur yapma dedim,” dedi Naomi. “Ama son dört senede ne zaman istersen seninle kamarana geleceğimi de söyledim. Amacım imalı konuşmak değildi ve beklemekten sıkıldım.”

Holden koltuğunda arkasına yaslandı ve nefes almayı hatırlamaya çalıştı. Sırıtışı artık tamamıyla muziplikten ibaret olan Naomi bir kaşını kaldırdı.

“İyi misin denizci?” diye sordu kadın.

“Benden kaçındığını sanıyordum,” dedi Holden, tekrar konuşabilecek hale geldiğinde. “Kazanmamı istediğim için mi böyle yapıyorsun yoksa?”

“Bana hakaret etme,” dedi Naomi, fakat sesinde öfkeden eser yoktu. “Haftalarca cesaretini toplamanı bekledim ve geminin tamiratı bitti gitti. Bu da muhtemelen yakın bir zamanda bizi aptalca bir şeye bulaştıracağın ve bir dahaki sefere şansımızın yaver gitmeyeceği anlamına geliyor.”

“Şey—” dedi Holden.

“En azından bir kez bunu denemeden öyle bir şey olursa çok fena kafam bozulacak.”

“Naomi, ben—”

“Olay çok basit Jim,” diyen Naomi adamın eline asılarak onu kendisine doğru çekti ve suratları neredeyse birbirine değene kadar masada öne eğildi. “Soruya sadece evet ya da hayır diye cevap verebilirsin.”

“Evet."

Kırk Dördüncü Bölüm: Miller

Yalnız başına oturan Miller geniş gözlem pencerelerinden dışarı bakmasına rağmen manzarayı seyretmiyordu. Yanındaki siyah renkli alçak sehpada duran mantardan üretilmiş viski, onu sipariş ettiği zamanki seviyesindeydi. Aslında o bir içki değil oturma izniydi. Ceres'te bile daima bir avuç avare olagelmişti. Şansları dönen, gidecek hiçbir yeri ve ricada bulunacak hiç kimsesi olmayan, engin insanlık ağıyla aralarında hiçbir bağ kalmayan erkek ve kadınlar. Miller onlara, yani ruhani benzerlerine karşı hep bir tür sempati beslemişti.

Artık kendisi de o kopuk kabilenin bir üyesiydi.

Devasa nesil gemisinin yüzeyinde parlak bir şey gerçekleşti— belki de karmaşık bir şebeke üzerinden kaynaklama yapılıyordu. *Nauvoo*'nun arkasında, Tycho İstasyonu'nun arı kovanını andıran daimi faaliyetinin kucağında *Rocinante'nin* yarım derecelik kavisi belli oluyordu. Miller için ona bakmak eski bir evini görmek gibiydi. Miller, Musa'nın asla giremeyeceği vaat edilmiş toprakları görmesiyle ilgili hikâyeyi bilirdi. Kısa bir süreliğine —bir gün, bir hafta, bir sene— içeri buyur edilse ve sonra tekrar çöle atılsaydı ihtiyar peygamberin neler hissedeceğini merak ediyordu. Çölden hiç ayrılmamak daha iyi, daha güvenliydi.

Hemen yanı başındaki Juliette Mao, Miller'ın kız için zihninde özel olarak hazırladığı bir köşeden onu

seyretmekteydi.

Seni kurtarmalıydım, diye aklında geçirdi Miller. *Seni bulmalıydım. Hakikati de.*

Peki bulmadın mı?

Miller kıza gülümsedi. Julie de onun kadar bezgin ve yorgun bir halde gülümseyerek karşılık verdi. Çünkü Miller amacına ulaşmıştı. Önce kızı, sonra da onu kimin öldürdüğünü bulmuştu ve Holden haklıydı, intikam almıştı. Kendi kendine söz verdiği her şeyi yerine getirmişti. Ancak bu kendisini kurtarmaya yetmemişti.

“Size başka bir şey getirebilir miyim?”

Miller yarım saniyeliğine bunu Julie’nin söylediğini sandı. O başını iki yana sallamadan önce garson kız tekrar sormak üzere ağzını açmıştı. Hayır, getiremezdi. Zaten getirebilse bile Miller’ın parası yetmezdi.

Uzun süremeyeceğini biliyordun, dedi Julie. *Holden. Mürettebatı. Oraya ait olmadığının farkındaydın. Sen bana aitsin.*

Ani bir adrenalin salgısı Miller’ın yorgun kalbini canlandırdı. Kızı bulmak için etrafına bakındı, fakat Julie gitmişti. Kendi içinde yarattığı ‘savaş veya kaç’ tepkisinde hayallere ve halüsinasyonlara yer yoktu. Ama yine de... *Sen bana aitsin.*

Tanıdığı kaç kişinin o yolu seçtiğini merakla düşündü. İnsanlık kendisini yerçekimi kuyusundan çıkarmadan çok önce bile polislerin beylik tabancalarını kafalarına dayamak gibi bir gelenekleri vardı. Miller’ın artık ne bir eve ne de bir dosta sahipti. Ayrıca son bir ay içinde ondan önceki bütün kariyeri boyunca buladığından daha fazla kana bulamıştı elini. Ceres’teki şirket psikiyatrı güvenlik ekipleri için hazırladığı yıllık sunumunda buna intihara meyillilik derdi. Tıpkı genital bit veya yüksek kolesterol gibi o da sakınılması gereken bir şeydi. Dikkatli olunduğu sürece büyük bir sorun sayılmazdı.

O yüzden Miller dikkatli olacaktı. Bir süreliğine. İşin sonunun nereye vardığını görecekti.

Miller ayağa kalktı, üç kalp atışı süresince tereddüde kapıldı, sonra da burbonunu kaptığı gibi bir dikişte bitirdi. Ona sıvı cesaret derlerdi ve bu seferlik işe yaramış gibi gözüktü. Miller terminalini çıkardı, bir bağlantı talebinde bulundu ve kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Henüz o raddeye gelmemişti. Ve yaşamayı sürdürecekse bir işe ihtiyacı olacaktı.

“Sabez nichts, Pampav,” dedi Diogo. Çocuğun üstünde fileli bir iş gömleğiyle genç işi, çirkin bir pantolon vardı. Miller önceki hayatında Diogo’ya faydalı bir şey bilemeyecek kadar genç der geçerdi. Şimdiyse bekliyordu. Diogo’yu çaba harcamaya zorlayacak bir şey varsa o da Miller’ın kendine ait bir deliğe taşınma vaadiydi. Sessizlik uzadı. Miller yalvarmaktan korktuğu için kendini konuşmamaya zorladı.

“Eh...” dedi Diogo bezgince. “Bir hombre olacaktı. Sadece kol ve göz lazım.”

“Güvenlik görevlisi işi bana uyar,” dedi Miller. “Faturaları ödeyecek bir şey olsun yeter.”

“Gider konuşurum. Ne diyecek bakarım.”

“Yapabileceğin bir şey olursa minnettar kalırım,” diye karşılık verdi Miller, sonra da yatağı işaret etti. “Acaba burada...?”

“Mi cama es su cama,” dedi Diogo. Miller yatağa uzandı.

Diogo küçük duşakabine girdi ve ete çarpan su sesi hava dönüştürücünün uğultusunu bastırdı. Miller evliliğinden beri gemilerde bile biriyle fiziksel bakımdan bu kadar yakın şartlarda yaşamamıştı. Yine de Diogo’ya dostu diyemezdi.

Tycho’daki fırsatlar beklediğinden daha azdı ve referans gösterebileceği fazla bir kimse de yoktu. Onu tanıyan az sayıdaki insanın onun lehine konuşması pek muhtemel değildi. Fakat illaki bir şeyler çıkacaktı. Miller’ın ihtiyacı olan tek şey kendini baştan yaratmak, yeni bir sayfa açarak eskiden olduğundan daha farklı biri haline gelmekti.

Tabii Dünya veya Mars —artık savaştan hangisi galip çıkarsa— gelip de DGİ’yi ve ona bağlı tüm istasyonları

gökyüzünden silmezse. Ve de protomolekül Eros'tan kaçıp bir gezegeni katletmezse. Veya bir İstasyonu. Veya kendisini. Miller o şeyin bir numunesinin hâlâ *Roci*'de olduğunu hatırlayınca anlık bir ürpertiye kapıldı. Numuneye bir şey olursa Holden, Naomi, Alex ve Amos ondan çok daha önce Julie'ye katılabilirdi.

Miller bunun artık kendisini ilgilendirmediğini söyledi. Yine de mürettebatın başına bir şey gelmemesini umuyordu. Kendisi iyi olmayacaksa bile onlar iyi olsun istiyordu.

"Hey, Pampav," dedi Diogo, ortak koridora çıkan kapı kayarak açılırken. "Eros'un konuşmaya başladığını duydun mu?"

Miller bir dirseği üzerinde doğruldu.

"Si," dedi Diogo. "O bok her neyse yayına başladı. Kelimeler falan bile var. Yayını buradan alıyorum. Dinlemek ister misin?"

Hayır, diye düşündü Miller. *Hayır, o koridorları gördüm. O insanların başına gelenler neredeyse benim de başıma gelecekti. O ucubeyle aramda bir şey olsun istemiyorum.*

"Tabii," dedi yine de.

Diogo kendi cep terminalini kapıp ona bir şeyler girdi. Yeni yayın yönlendirmesini alan Miller'ın terminali öttü.

"Operasyondaki chicâ perdıda ona biraz bhangra katıyordu," dedi Diogo, kalçalarıyla bir dans hareketi yaparak. "Süper, ha?"

Diogo ile diğer DGİ milisleri yüksek öneme haiz bir araştırma İstasyonunu basmışlar, gücün ve kötülüğün tarihindeki en kudretli ve kötücül şirketlerden biriyle yüzleşmişlerdi. Şimdi de ölenlerin — ölülerin— çığlıklarını kullanarak müzik yapıyor, kirası düşük kulüplerde onunla dans ediyorlardı. *Kim bilir nasıldır,* diye aklında geçirdi Miller, *genç ve ruhsuz olmak.*

Ama hayır. Haksızlık ediyordu. Diogo iyi çocuktu. Saftı sadece. Biraz zaman tanınırsa evren o pürüzü giderirdi.

"Süper," dedi Miller. Diogo sırıttı.

Yayın terminalde bekliyordu. Miller ışıkları kapattı ve istasyon dönüşünün yarattığı baskıya karşı ağırlığının küçük yatak tarafından taşımasına izin verdi. Duymak istemiyordu. Bilmek istemiyordu. Fakat mecburdu.

Ses ilk başta anlaşılmazdı—elektrik cızırtıları ve delice yükselip alçalan bir parazit. Sonra, belki de derinlerde bir yerde müzik. Uzun ve uzak bir kreşendoda buluşan viyolalar. Ardından birileri bir mikrofona konuşuyormuş gibi net çıkan bir ses.

"Tavşanlar ve fareler. Ekolojik dengesizlik ve yuvarlak ve ay ışığı kadar mavi. Ağustos."

Konuşanın gerçek bir insan olmadığı kesin gibiydi. Eros'taki bilgisayar sistemleri çok sayıda ikna edici lehçe ve insan sesi yaratabilirdi. Erkek, kadın ve çocuk sesleri. Ayrıca istasyon genelindeki bilgisayarlarda ve depolama alanlarında kim bilir kaç milyon saatlik veri vardı.

Tekrar eden ispinoz bağrışları gibi yine bir elektrik dalgalanması. Arkasında bir zonklama yer alan yeni bir insan sesi—bu sefer kadınsı ve yumuşak.

"Hasta kalp çarpıntısından ve gece terlemelerinden şikayetçi. Başlangıç belirtilerinin üç ay önce ortaya çıktığı belirtilse de geçmişte..."

Ses azalıp kayboldu ve zonklama arttı. Bir zamanlar adına Eros denen o karmaşık sistem, beyni İsviçre peyniri gibi delik deşik olmuş yaşlı bir adam misali ölüyor, değişiyor, aklını kaçırıyordu. Ve Protogen her tarafa ses düzeni kurduğu için Miller İstasyonun yok oluşunu dinleyebiliyordu.

"Ona söylemedim, ona söylemedim, ona söylemedim. Gündoğumu. Gündoğumunu hiç seyretmedim."

Miller gözlerini kapadı ve Eros'un serenadı eşliğinde uykuya doğru kaydı. Bilinci kaybolurken yanında parazitin yükselip alçalışıyla uyumlu olarak nefes alıp veren sıcak ve canlı bir vücut hayal etti.

İnce yapılı ve çelimsiz bir adam olan müdürün saçları, sahile asla vurmayacak bir dalga gibi taranarak alnının

üstünde toplanmıştı, içinde bulundukları dar ofis, Tycho'nun üstyapısı —su, hava ve elektrik— araya karıştıkça düzensiz olarak uğulduyordu. Kanalların arasındaki doğaçlama ve ucuz işyeri kötünün de kötüsüydü.

"Üzgünüm," dedi müdür. Miller içinin eridiğini hissetti. Evrenin kendisine ayırdığı onca aşağılama arasında bunu öngörmemişti. Bu onu kızdırıyordu.

"Başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Miller, sesini yumuşak tutarak.

"Mesele o değil," dedi çelimsiz adam. "Ben... Bak, aramızda kalsın ama biz bir korkuluk arıyoruz, bilirsin ya? Bir geri zekalı bile bu depoyu koruyabilir. Senin onca tecrüben var. Bizim isyan bastırma protokolleriyle ne işimiz olur ki? Veya soruşturma prosedürleriyle? Hadi ama. Bu işte bir silaha bile ihtiyaç yok."

"Umurumda değil," dedi Miller. "Bana bir iş lazım."

Çelimsiz adam iç geçirdi ve Kuşaklılara özgü abartılı bir tarzda omuz silkti. "Sana başka bir şey lazım," dedi.

Miller kulağa ümitsizlik gibi geleceğinden çekinerek gülmemeye çalıştı. Müdür huzursuzlanmaya başlayana dek gözünü adamın arkasındaki ucuz plastik duvara dikti. Bu bir tuzaktı. Miller her şeye baştan başlamak için fazla tecrübeliydi. Çok fazla şey biliyordu; o yüzden geri dönüp yeni başlangıçlar yapmak gibi bir seçeneği yoktu.

"Pekala," dedi en sonunda. Masanın öteki tarafındaki müdür tutmakta olduğunu nefesi verdi, sonra da utanmış gözükecek kadar nazik davrandı.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi çelimsiz adam. "Eski işini niye bıraktın?"

"Ceres el değiştirdi," diyen Miller şapkasını taktı. "Yeni takımda bana yer yoktu. Hepsi bu."

"Ceres mi?"

Müdürün şaşkın gözükmesi Miller'ı da şaşırttı. Miller cep terminaline bir göz attı. Sunumunda iş geçmişi de yer alıyordu. Müdür onu görmemiş olamazdı.

"Evet, orada çalışıyordum," dedi Miller.

“Polislik yaparken. Ama ben geçen seferki işini kastediyorum. Böyle şeylere yabancı değilim; DGİ’de çalışmanı özgeçmişine koymamanı anlarım. Ama senin o şeye... anlarsın ya, istasyon olayına katıldığını hepimiz biliyoruz.”

“Eskiden DGİ için çalıştığımı düşünüyorsun, öyle mi?” dedi Miller.

Çelimsiz adam gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. “Çalışıyordun ya,” dedi.

Haksız da değildi.

Fred Johnson’ın ofisindeki hiçbir şey değişmemişse de her şey değişmişti. Mobilyalar, havanın kokusu, yönetim kurulu odası ile komuta merkezi arasında bir yerde olma hissi hep aynıydı. Pencerenin dışındaki nesil gemisi tamamlanmaya yüzde yarım yaklaşmış olabilirdi ama sebep o da değildi. Oyunun ödülü değişmişti ve eskinin savaşı artık başka bir şey olup çıkmıştı. Daha büyük bir şey. Bu durum Fred’in parlayan gözlerine ve gergin omuzlarına yansıyordu.

“Senin kadar yetenekli bir adam işimize yarayabilir,” diye onayladı Fred. “Planları hep ufak tefek şeyler mahveder. Üst aramasının nasıl yapılacağı gibi. Öyle şeyler işte. Tycho güvenliği başının çaresine bakabilir, fakat İstasyonumuzdan ayrılıp da başka birinin İstasyonuna zorla girdiğimizde durum değişir.”

“Tekrar yapmayı planladığın bir şey mi bu?” dedi Miller, sorusunu bir espri gibi dile getirmeye çalışarak. Fred cevap vermedi. Julie bir an için generalin yanında durdu. Miller ikilinin ekranlardan yansıdığını gördü; adam düşünceli, hayaletse keyifliydi. Belki Miller işin daha en başında yanlış bir izlenime kapılmıştı ve Kuşak ile iç gezegenler arasındaki ayrım siyasetten ve kaynak yönetiminden farklı bir şeydi. Kuşak’ın Mars’tan veya Dünya’dan daha zor, daha tehlikeli bir yaşam sunduğunu herkes gibi o da biliyordu. Yine de Kuşak bu insanları —en iyi insanları— insanlığın yerçekimi

kuyularından çıkıp kendilerini karanlığa atmaya ikna ediyordu.

Evden ayrılma, yayılma, keşfetme güdüsü. Evrende mümkün olabildiğince uzağa gitme. Ve şimdi Protogen ile Eros insanlara tanrı olabilme, insan ümitlerinin ve hayallerinin ötesine geçebilecek varlıklar olarak insanlığı yeniden yaratabilme fırsatı sunuyordu. Miller böyle bir cazibenin Fred gibi adamlar için reddetmesi ne kadar zor bir şey olduğunu daha yeni yeni anlıyordu.

“Dresden’i öldürdün,” dedi Fred. “Bu bir sorun.”

“Yapılması gerekiyordu.”

“Ondan emin değilim,” diye karşılık verdi Fred, ama üslubu temkinliydi. Ağız arıyordu. Miller biraz buruk bir tebessüm etti. “Zaten o yüzden yapılması gerekiyordu,” dedi.

Fred’in attığı küçük ve öksürüklü kahkaha Miller’a ne demek istediğinin anlaşıldığını göstermeye yetti. General tekrar onu süzmek üzere arkasına döndüğünde bakışları sabitti.

“O olay pazarlık masasına getirildiği zaman birinin hesap vermesi gerekecek. Sen savunmasız bir adamı öldürdün.”

“Evet,” dedi Miller.

“Zamanı gelince seni ilk pazarlık kozum olarak kurtların önüne atacağım. Seni korumayacağım. ”

“Korumanı da istemem,” dedi Miller.

“Dünya’daki bir hapishanede Kuşaklı bir eski polis olarak hapis yatman gerekse bile mi?”

Gerçekte olacakların yumuşatılmış bir halini dile getirmişti ve ikisi de bunun farkındaydı. *Sen bana aitsin,* dedi Julie. O noktaya nasıl varacağının ne önemi vardı ki?

“Hiçbir şeyden pişman değilim,” dedi Miller ve yarım nefes sonra bunun neredeyse doğru olduğunu fark ederek hayrete düştü. “Orada bir yerde bana bir şeyler sormak isteyen bir yargıç olursa cevap veririm. Ben buraya iş bulmak için geldim, korunmak için değil.” Fred kısılı ve düşünceli gözlerle koltuğunda oturdu. Miller biraz öne eğildi.

“Beni zor bir duruma sokuyorsun,” dedi Fred. “Hep kulağa hoş gelen şeyler söylüyorsun. Ama dediklerini yapacağına inanmakta zorlanıyorum. Seni kayıtlarda göstermek riskli olur. Barış görüşmelerindeki konumumu zora sokabilir.”

“Riskli olacağı kesin,” dedi Miller. “Ama ben hem Eros’ta hem de Thoth İstasyonu’nda bulundum. Holden ve mürettebatıyla birlikte *Rocinante*’de uçtum. İş protomolekülün analizine ve bu belaya nasıl bulaştığımıza gelince bilgi alabileceğin daha iyi birini bulamazsın. Zamanı geldiğinde çok şey bildiğimi iddia edebilirsin. Kendi haline bırakılamayacak kadar değerli olduğumu.”

“Veya tehlikeli.”

“Elbette. O da olabilir.”

Bir müddet sessiz kaldılar. *Nauvoo*’daki bir dizi ışık sarı ve yeşil bir test düzeninde yanıp söndü.

“Güvenlik danışmanı,” dedi Fred. “Bağımsız. Sana bir rütbe vermeyeceğim.”

DGİ için bile fazla kirliyim, diye keyifle aklından geçirdi Miller.

“Bana yatacak bir yer vereceksen kabul,” dedi eski polis. Anlaşmaları savaş bitene kadar geçerliydi. Ondan sonra bir parça et gibi kıyma makinesine atılacaktı. Miller’ın buna itirazı yoktu. Fred arkasına yaslandı. Koltuğu yeni konfigürasyonuna geçerken hafifçe tısladı.

“Pekala,” dedi Fred. “İşte ilk görevin. Bana bir analiz sun. En büyük sorunum nedir?”

“Bilgiyi sınırlama,” dedi Miller.

“Thoth İstasyonu ile protomolekül hakkındaki bilgileri gizleyemeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Elbette gizleyemezsin,” dedi Miller. “Öncelikle çok fazla kişi onlardan haberdar. Ayrıca o kişilerden biri Holden ve olup biten her şeyi şu ana kadar bütün boş frekanslardan yayınlamadıysa bile yakında yayınlar. Neler döndüğünü açıklamadan bir barış antlaşması yapamazsın zaten. Yaşananların eninde sonunda ortaya çıkması gerek.”

“Peki ne tavsiye edersin?”

Miller kısa bir süreliğine karanlığa geri dönerek ölen İstasyonun anlaşılmaz seslerini dinledi. Ölüler uzayın öteki tarafından onu çağırıyordu.

“Eros’u savun,” dedi Fred’e. “Tüm taraflar protomolekülün bir numunesini isteyecek. Masada bir yer bulabilmenin tek yolu erişimi kısıtlamak olacak.”

Fred gevrek gevrek güldü.

“İyi fikir,” dedi adam. “Ama Dünya ve Mars, donanmalarıyla çıkagelirse Eros İstasyonu boyutlarındaki bir yeri nasıl savunmamızı önerirsin?”

Dediği doğruydu. Miller biraz kederlendiğini hissetti. Julie Mao —kendi Julie’si— ölüp gitmiş olsa bile böyle bir şeyi dile getirmek ona vefasızlık gibi geliyordu.

“Öyleyse İstasyonu ortadan kaldırmalısın,” dedi dedektif.

“Peki onu nasıl yapacağım?” dedi Fred. “İstasyonu ağzına kadar atom bombasıyla doldursak bile o şeyin küçücük bir parçasının bir koloniye ulaşmayacağından veya bir yerçekimi kuyusundan aşağı düşmeyeceğinden nasıl emin olacağız? Eros’u patlatmak bir hindiba çiçeğinin tüylerini esintiye doğru üflemek gibi olur.”

Miller ömründe hiç hindiba görmemesine rağmen sorunu anladı. Eros’u dolduran balçığın en küçük bir parçası bile o şeytani deneyin baştan başlaması için yeterli olabilirdi. Üstelik balçık radyasyonda serpiliyordu; İstasyonu pişirmek o gizemli şeyin sonunu getireceği yerde onu daha da hızlandırabilirdi. Eros’taki protomolekülün asla yayılmayacağından emin olmak için İstasyonu atomlarına ayırmaları lazımdı...

“Hah,” dedi Miller.

“Hah mı?”

“Evet. Bu hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Bir dene bakalım.”

“Tamam, sen istedin. Eros’u güneşe yolla.”

“Güneşe,” dedi Fred. “Burada ne kadarlık bir kütleden bahsettiğimize dair bir fikrin var mı?”

Miller başıyla geniş ve şeffaf pencereyi ve de onun ötesindeki inşaat sahalarını işaret etti. Tabii *Nauvoo*'yu da.

"O şeyin motorları epey büyük," dedi Miller. "İstasyona birkaç hızlı gemi gönderip sen oraya varmadan önce hiç kimsenin içeri girmemesini sağla. Sonra *Nauvoo'*yu Eros İstasyonu'na çarptır. Onu güneşten tarafa savur."

Hesap kitap yapmaya başlayan Fred'in bakışları kendi içine çevrildi.

"İstasyon koronaya varana kadar hiç kimsenin içeri girmemesini sağlamalısın. Kolay olmayacak, ama hem Dünya hem de Mars onu ele geçirmek kadar karşı tarafı ondan uzak tutmak da isteyecek." *Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm Julie,* diye aklında geçirdi Miller. *Ama müthiş bir cenaze töreni olacak.*

Yavaş ve derin nefesler alan Fred'in bakışları sadece kendisinin görebildiği bir şeyi okurcasına kıpır kıpırdı. Sessizlik iyice ağırlaştığında bile Miller adama ilişmedi. Fred'in kısa ve sert bir soluk vermesi neredeyse bir dakikayı buldu.

"Mormonlar çok kızacak," dedi adam.

Kırk Beşinci Bölüm: Holden

Naomi uykusunda konuşuyordu. O geceden önce Holden'ın onun hakkında bilmediği bir düzine şeyden biri de buydu. Pek çok kez birbirinden birkaç adım mesafedeki çarpışma koltuklarında uyumuş olmalarına rağmen Holden horlamayı daha önce hiç duymamıştı. Şimdiyse kadının yüzü kendi çıplak göğsüne dayalıyken onun dudaklarının oynadığını ve sözcüklerinin yumuşak, kesik kesik nefesini hissedebiliyordu. Fakat ne dediği anlaşılmıyordu.

Ayrıca Naomi'nin sırtında, sol kalçasının hemen yukarısında bir yara izi vardı. Yedi buçuk santim uzunluğundaki iz eğri büğrü olduğu için belli ki bir kesikten değil de yırtıktan kalmaydı. Naomi asla bir bar kavgasında kendini bıçaklatmazdı; o yüzden iş kaynaklı olmalıydı. Belki de motor odasının dar boşluklarında tırmandığı sırada gemi beklenmedik bir manevra yapmıştı. Becerikli bir plastik cerrah onu tek bir ziyarette görünmez hale getirebilirdi. Naomi'nin öyle bir şeye zahmet etmemesi ve izi umursamıyor olması da Holden'ın o gece onun hakkında öğrendiklerinden biriydi.

Naomi mırıldanmayı bırakıp dudaklarını birkaç defa şapırdattı. "Susadım," dedi sonra.

Holden kadının altından kayarak çıkıp mutfağa yollanırken bunun daima yeni bir sevgiliye eşlik eden bir dalkavukluk olduğunun farkındaydı. Sonraki bir-iki hafta boyunca Naomi'nin sergileyebileceği her türlü hevesi yerine

getirmekten kendini alıkoyamayacaktı. Bu bazı erkeklerin genetik olarak taşıdığı bir davranıştı. Sanki DNAsı ilk seferin tesadüf olmadığını ispatlamaya çalışıyordu.

Naomi'nin oda düzeni onunkinden farklıydı ve bu farklılık Holden'ın karanlıkta sakarlık etmesine yol açıyordu. Holden birkaç dakika boyunca kadının küçük mutfağını el yordamıyla arayarak bir bardak bulmaya çalıştı. O bardağı bulup doldurana ve yatak odasına götürene kadar Naomi yatakta oturmuştu. Örtü kucağında tortop olmuş duruyordu. Onu loş odada öyle yarı çıplak görmek ani bir ereksiyona yol açarak Holden'ı utandırdı.

Naomi bakışlarını adamın vücudunda gezdirdi, apış arasında durakladı, sonra da bardağa baktı. “O benim için mi?”

Holden kadının neyden bahsettiğini bilmediğinden, “Evet,” demekle yetindi.

“Uyuyor musun?”

Naomi'nin, yüzü Holden'ın karnındaydı. Yavaş ve derin nefes almasına rağmen ses çıkartarak adamı şaşırttı, “Hayır.”

“Konuşabilir miyiz?”

Naomi yuvarlanarak onun üstünden kalktı ve başını Holden'ın- kinin yanına getirip yastığa koyana kadar kendini yukarı çekti. Saçları gözlerinin üstünü örtünce adam uzanıp onları kenara aldı. Yaptığı hareket öylesine samimi ve sahipleniciydi ki, Holden boğazına oturan bir düğümü çözmek için yutkunmak zorunda kaldı.

“Bu işi ciddiye mi alıyorsun yoksa?” diye sordu Naomi, gözlerini fazla açmadan.

“Evet, alıyorum,” dedi adam ve onu alnından öptü.

“Son sevgilimden ayrılalı bir seneden çok oldu,” dedi Naomi. “Ben ciddi bir tekeşlilik taraftarıyım; o yüzden birimiz vazgeçene kadar bu tamamen ikimizle sınırlı bir olay. İlişkiyi sonlandırmak istediğini önceden haber verirsen aramız bozulmaz. Seksten fazlası fikrine açığım, ama tecrübelerime göre öyle bir şey ancak olacağı varsa olur.

Senin için bir önemi varsa Europa'da ve Ay'da yumurta sakladım,"

Naomi yuvarlanıp bir dirseği üzerinde doğruldu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Merak ettiğin her şeyi cevapladım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi adam. "Ama şartlarını kabul ediyorum."

Naomi kendini tekrar sırtüstü atıp hoşnut bir sesle uzun uzun iç geçirdi. "Güzel."

Holden ona sarılmak istemesine rağmen kendini çok sıcak ve terden yapış yapış hissediyordu. Bu yüzden uzanıp kadının elini tutmakla yetindi. Ona bunun bir anlam taşıdığını ve kendisi için daha şimdiden seksten fazlası olduğunu söylemek istiyor, fakat kafasında kurduğu tüm cümleler kulağına sahte veya cıvık geliyordu.

"Teşekkürler," demekle yetindi, fakat Naomi hafif hafif horlamaya başlamıştı bile.

Sabahleyin tekrar seviştiler. Fazla uyumadan geçen uzun bir gecenin ardından bu seferki Holden'a biraz angarya geldi. Fakat içinde zevk de yok değildi; baş döndürücü seksten daha azı o ana kadar yaptıklarından daha farklı, eğlenceli ve nazik bir anlam taşıyacakmış gibi. Sonrasında Holden mutfağa gidip kahve pişirdi ve onu bir tepsiyle yatağa getirdi. Kahveyi konuşmadan içtiler. Dün gece kaçındıkları utangaçlığın bir kısmı şimdi odadaki LED ışıklarının suni sabahında yüzeye çıkıyordu.

Naomi boş kahve bardağını bıraktı ve Holden'ın kısa bir süre öncesine kadar kırık olan burnunun kötü iyileşmiş yumrusuna dokundu.

"Çok mu çirkin?" diye sordu Holden.

"Hayır," dedi Naomi. "Önceden fazla mükemmeldin. Bu seni daha doygun gösteriyor."

Holden güldü. "O dediğin şişman bir adamı veya bir tarih profesörünü tanımlamakta kullanılan bir sözcüğe benziyor."

Naomi gülümsedi ve parmak uçlarını kullanarak adamın göğsüne nazikçe dokundu. Bu bir tahrik etme çabası değil,

doyumun seksi denklemden çıkardığı durumlarda beliren bir keşif merakıydı sadece. Holden seksten sonra gelen soğuk muhakemenin en son ne zaman bu denli rahatlatıcı olduğunu hatırlamaya çalıştı, fakat belki de daha önce hiç öyle olmamıştı. Günün geri kalanını Naomi'nin yatağında geçirmek için planlar kurduğu ve zihninde evlere servis veren lokantaların bir listesini oluşturduğu sırada komodinin üstündeki terminali vızıldamaya başladı.

"Hay aksi," dedi Holden.

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedi Naomi ve keşfini adamın karnına doğru kaydırdı.

"Son birkaç aydır neler olup bittiğinin farkındasın, değil mi?" dedi Holden. "Yanlış numarayı aramadılarsa muhtemelen güneş sisteminin sonu falan gelmiştir ve İstasyonu boşaltmak için beş dakikamız vardır."

Naomi onun kaburgalarını öptü. Bu Holden'ı aynı anda hem gıdıkladı hem de yeniden erekte olması için gereken zaman aralığına yönelik varsayımlarını sorgulamaya zorladı.

"Hiç komik değil," dedi kadın.

Holden iç geçirip terminali komodinin üstünden aldı. Ekranında Fred'in isminin yanıp söndüğü terminal yeniden vızıldadı.

"Fred arıyor," dedi Holden.

Naomi onu öpmeyi bıraktı ve doğrulup oturdu.

"Eh, öyleyse iyi haber değildir."

Holden aramayı kabul etmek için ekrana dokundu. "Fred," dedi. "Jim, fırsat bulur bulmaz beni görmeye gel. Önemli bir şey var." "Tamam," diye karşılık verdi Holden. "Yarım saat sonra orada olurum."

Holden konuşmayı sonlandırdı ve cep terminalini odanın karşı tarafına fırlattı. Terminal daha evvelden yatağın ayak ucuna bırakılmış giysi yığınının üstüne düştü.

"Bir duş alacağım, sonra da Fred'in ne istediğini öğrenmeye gideceğim," dedi ve örtüyü üzerinden çekip ayağa kalktı.

"Ben de gelmeli miyim?" diye sordu Naomi.

“Dalga mı geçiyorsun? Seni gözümün önünden bir daha hiç ayırmayacağım.”

“Bu kadar yılışık olma,” dedi Naomi; fakat bunu söylerken gülümsüyordu.

Geldiklerinde Miller’ı da Fred’in ofisinde otururken bulmaları ilk nahoş sürprizdi. Holden adama başıyla selam verdi, sonra Fred’e döndü. “İşte geldik. Ne vardı?”

Fred onlara oturmalarını işaret etti. Oturduklarında da söze girdi. “Eros konusunda ne yapacağımızı konuşuyorduk.”

Holden omuz silkti. “İyi. Ne yapacaksınız?”

“Miller birilerinin oraya inip protomolekülden numune almaya çalışacağı görüşünde.”

“Birilerinin öyle bir aptallık edeceğine inanmakta zorluk çekmem,” dedi Holden, başını sallayarak.

Fred ayağa kalktı ve masasındaki bir yere dokundu. Normalde dışarıdaki *Nauvoo* inşaatını gösteren ekranlarda ansızın güneş sisteminin iki boyutlu bir haritası belirdi. Farklı renklerdeki minicik ışıklar sistemdeki filoların konumunu göstermekteydi. Mars’ın etrafı parlak yeşil bir nokta sürüsüyle çevriliydi. Holden buna bakarak yeşilin Dünya gemileri anlamına geldiğini farz etti. Kuşak’ta ve dış gezegenlerde bir sürü kırmızı ve sarı nokta vardı. Öyleyse kırmızı muhtemelen Mars’tı.

“Güzel harita,” dedi Holden. “İsabetli mi bari?”

“Oldukça,” dedi Fred. Masasına birkaç kez hızlıca dokunarak görüntüyü Kuşak’ın bir bölgesine yakınlaştırdı. Ekranın ortasını EROS olarak işaretlenmiş patates biçimli bir kütle doldurdu. Yeşil renkli iki minik nokta birkaç metre öteden ona yaklaşıyordu.

“Bu gördüğünüz tam itişte Eros’a doğru ilerleyen Dünya bilim gemisi *Charles Lyell* Ona eşlik edeninse Fantom sınıfı bir eskort gemisi olduğunu düşünüyoruz.”

“*Roci*’nin Dünya donanmasındaki kuzeni,” dedi Holden. “Fantom sınıfı daha eski bir model olmasına ve çoğunlukla cephe gerisinde görevlendirilmesine rağmen DGİ’nin kısa bir

sürede sahaya sürebileceği her şeyle başa çıkabilir," diye karşılık verdi Fred.

"Ama tam da bilim gemilerine eşlik edecek türde bir gemi," dedi Holden. "Peki buraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişler? Ve niye sadece iki gemi var?"

Fred tekrar güneş sisteminin tamamını gösteren uzak bir bakış açısına gelene kadar haritayı uzaklaştırdı.

"Kör talih. *Lyell* Kuşak dışı asteroit haritalaması yaptığı sırada Eros'a doğru rota değiştirdi. Bölgeye en yakın gemi oydu. Başka herkes ne yapacağına karar vermeye çalışırken Dünya bunun numune kapabilmek için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüş olmalı."

Holden dönüp Naomi'ye bir bakış attıysa da kadının yüz ifadesinden anlam çıkarmak mümkün değildi. Miller ise iğneyi tam olarak nereye saplaması gerektiğine karar vermeye çalışan bir böcekbilimci gibi gözünü Holden'a dikmişti.

"Demek ki biliyorlar, değil mi?" dedi Holden. "Yani Protogen'i ve Eros'u?"

"Öyle düşünüyoruz," dedi Fred.

"Bizden onları korkutup kaçırmamızı mı istiyorsun? Yani sanırım öyle bir şey yapabiliriz ama bu ancak Dünya onlara destek vermek için birkaç gemi daha yollayana kadar işe yarar. Size fazla zaman kazandıranlayız. "

Fred gülümsedi.

"Zaten fazla zamana ihtiyacımız yok," dedi. "Bir planımız var." Holden başını sallayıp planı duymayı bekledi, fakat Fred yerine oturdu ve koltuğunda arkasına yaslandı. Miller ayağa kalktı ve ekrandaki görüntüyü Eros yüzeyinin yakınlaştırılmış bir manzarasına çevirdi.

İşte şimdi Fred'in bu çakalı niçin yanında tuttuğunu öğreneceğiz, diye düşündü Holden, fakat bir şey söylemedi.

Miller, Eros'un resmini işaret etti.

"Eros eski bir istasyon. Bir sürü fazlalığı var. Üstünde çoğu küçük bakım-onarım hava kilitleri olmak üzere pek çok delik bulunuyor," dedi eski polis. "Büyük rıhtımlarsa beş ana öbek

halinde İstasyonun çevresinde yer alıyor. *Rocinante*'yle beraber Eros'a altı ikmal şilebi yollamayı düşünüyoruz. *Roci* bilim gemisini yanaşmaktan alıkoyarken ikmal şileplerinin her biri bir yanaşma rıhtımına tutunacak."

"içeri insan mı göndereceksiniz?" diye sordu Holden.

"İçeri değil," cevabını verdi Miller. "Sadece yüzeye. Her neyse, diğerleri de yanaştıktan sonra altıncı şilep diğer gemilerin mürettebatlarını tahliye edecek. Terk edilmiş her şilepte birkaç düzine yüksek güçlü füzyon savaş başlığı bulunacak ve bunlar gemilerin yakınlık algılayıcılarına bağlı olacak. Rıhtımlara inmeye çalışan birileri çıkarsa birkaç yüz megatonluk bir füzyon patlaması gerçekleşecek. Bu yaklaşan gemiyi yok etmek için yeterli olacaktır; ama olmazsa bile rıhtımlar yanaşılamayacak kadar hurdaya çıkacak."

Naomi genzini temizledi. "Şey, hem BM'nin hem de Mars'ın patlayıcı imha ekipleri var. O bubi tuzaklarını bir şekilde aşacaklardır."

"Yeterli zamanları olursa," diye doğruladı Fred.

Miller sözü hiç kesilmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Bombalar yalnızca ikinci caydırma hattı. Önce *Rocinante*, sonra bombalar. Amacımız Fred'in adamlarına *Nauvoo'yu* hazırlamaları için zaman kazandırmak."

"Nauvoo mu?" dedi Holden, yarım nefes sonra. Naomi hafif bir ıslık çaldı. Miller alkışları kabul edercesine başını salladı.

"Nauvoo uzun bir parabolik rota üzerinde yol alarak hız kazanacak. Eros'a çarpacağı sürat ve açı, İstasyonu güneşe doğru savuracak şekilde hesaplandı. Çarpma aynı zamanda bombaları da patlatacak. Çarpmanın enerjisiyle füzyon savaş başlıkları birleşince Eros yüzeyinin oraya inmeye çalışabilecek her şeyi kızartacak kadar sıcak ve radyoaktif olacağını düşünüyoruz. Ta ki çok geç kalınana dek," diye sözünü bitirdi Miller. Sonra da yerine oturdu ve gelecek tepkileri beklercesine başını kaldırdı.

Holden, "Bu plan sana mı ait?" diye sordu Miller'a.

“Nauvoo kısmı öyle. Ama ilk konuştuğumuzda *Lyell*’dan haberimiz yoktu. Bubi tuzağı doğaçlama olarak ortaya atıldı. Yine de bana kalırsa işe yarayacak. Bize yeterince vakit kazandıracak.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Holden. “Eros’un başkalarının eline geçmesini engellemeliyiz ve bunu yapacak daha iyi bir yol düşünemiyorum. Biz varız. Siz işinizi hallederken biz de bilim gemisini kovalayacağız.”

Fred koltuğunu gıcırdatarak öne eğildi. “Razı olacağını biliyordum. Miller biraz daha kuşkucuydu.”

“Bir milyon insanı güneşe atmanın pek hoşuna gitmeyeceğini düşünmüştüm,” dedi dedektif, neşesiz bir sırıtışla.

“O istasyonda insan olan hiçbir şey kalmadı. Peki senin buradaki rolün ne? Perde arkasından işgüzarlık mı yapacaksın?”

Holden’ın sözleri niyetlendiğinden daha sert çıkmasına rağmen Miller gücenmiş gözükmedi.

“Ben güvenliği koordine edeceğim. ”

“Güvenlik mi? Niçin güvenliğe ihtiyaç duysunlar ki?”

Miller tebessüm etti. Tebessümleri onu bir cenaze töreni sırasında güzel bir espri duymuş birine benzetiyordu.

“Hava kilitlerinden bir şeyler çıkıp gemiye girmeye kalkışırsa diye.”

Holden kaşlarını çattı. “O şeylerin uzay boşluğunda canlı kalabilmeleri fikrinden hoşlanmıyorum. Hem de hiç.”

“Eros’un yüzey sıcaklığını şöyle ılık bir on bin dereceye çıkardıktan sonra onun fazla bir önemi kalacağını sanmam,” diye karşılık verdi Miller. “Ama o zamana kadar tedbiri elden bırakmamak lazım.”

Holden dedektifin kendine duyduğu güveni paylaşmayı çok isterdi.

“Çarpışmanın ve patlamaların Eros’u bir milyon parçaya ayırıp güneş sisteminin her yanına saçma ihtimali nedir?” diye sordu Naomi.

“Fred öyle bir şeyin yaşanmaması için en iyi mühendislerinden bazılarına her şeyi küsuratı küsuratına hesaplatıyor,” cevabını verdi Miller. “Tycho daha ilk başta Eros’un inşa edilmesine yardımcı olmuştu. Ellerinde şemalar var.”

“Eh,” dedi Fred. “Bir araya gelmişken halletmemiz gereken bir mesele daha var.”

Holden bekledi.

“Protomolekül hâlâ sende,” dedi Fred.

Holden başını salladı. “Ee?”

“Eesi,” dedi Fred, “seni geçen sefer buradan yolcu ettiğimizde gemin neredeyse enkaz haline geldi. Eros’ta atom bombaları patladıktan sonra hâlâ Phoebe’de bulunabilecek olanın haricinde sendekinden başka onaylı numune kalmayacak. Onu elinde tutmayı sürdürmen için bir sebep göremiyorum. Siz buradan ayrıldığınızda onun Tycho’da kalmasını istiyorum.”

Holden ayağa kalkıp başını iki yana salladı.

“Seni severim Fred, ama onu bir pazarlık kozu olarak görebilecek hiç kimseye o şeyi vermeyeceğim.”

“Bana kalırsa elinde fazla bir—” diye başladı Fred, fakat Holden parmağını kaldırarak adamın sözünü kesti. Fred ona şaşkın gözlerle bakarken Holden terminalini alıp mürettebatıyla arasında bir kanal açtı.

“Alex, Amos, gemide olanınız var mı?”

“Ben buradayım,” dedi Amos bir saniye sonra. “Birkaç işi —”

“Gemiyi kilitle,” dedi Holden ona. “Hemen şimdi. Tamamen. Seni bir saat içinde tekrar aramazsam veya benden başka biri binmeye çalışırsa rıhtımdan ayrıl ve en süratli şekilde Tycho’dan uzaklaş. Gideceğin istikamet sana kalmış. Gerekirse ateş ederek kendine bir yol aç. Beni duydun mu?”

“Açık ve net Kaptan,” dedi Amos. Holden ondan bir bardak kahve koymasını isteseydi Amos’un sesi yine aynı tonda çıkardı.

Fred ona kuşkuyla bakmayı sürdürüyordu.

"Beni bu konuda zorlama Fred," dedi Holden.

"Beni tehdit edebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Fred, sakin ve korkutucu bir sesle.

Miller bir kahkaha patlattı.

"Komik bir şey mi var?" dedi Fred.

"O bir tehdit değildi," karşılığını verdi Miller.

"Değil miydi? Peki ya neydi?"

"Yaşanacakların isabetli bir raporu," dedi Miller. Konuşurken yavaşça gerindi. "Gemideki Alex olsaydı kaptanın birini ürkütmeye çalıştığını düşünüp son dakikada vazgeçebilirdi. Fakat Amos? Amos kesinlikle ateş ederek kendine bir yol açacaktır; öyle bir şey gemiyle beraber yok olacağı anlamına gelse bile."

Fred kaşlarını çattıysa da Miller başını iki yana salladı.

"Blöf yapmıyor," dedi Fred'e. "Daha fazla üsteleme."

Fred'in gözleri kısıldı ve Holden sonunda adamı gereğinden fazla zorlamış olabileceğini düşündü. Fred Johnson tarafından vurulması emredilecek ilk insanın kendisi olmayacağından emindi. Üstelik Miller onun yanı başında bekliyordu. Dengesiz dedektif muhtemelen biri öyle bir şeyin iyi bir fikir olabileceğini ima ettiği anda silahına davranırdı. Miller'ın odada bulunması bile Holden'ın Fred'e karşı duyduğu güveni sarsıyordu.

Bu da Miller onu kurtardığı zaman Holden'ın daha fazla şaşırmasına sebep oldu.

"Bak," dedi dedektif, "gerçek şu ki sen protomolekülle ne yapacağına karar verene kadar o boka sahip çıkabilecek en iyi kişi Holden."

"Öyleyse beni ikna et," dedi Fred, halen öfkeli çıkan bir sesle.

"Eros patladıktan sonra o ve *Roci* ortada kalacaklar. Birileri sırf prensip icabı ona bir nükleer bomba atacak kadar sinirlenebilir."

"Peki öyle bir şey numunenin güvenliğini nasıl sağlayacak?" diye sordu Fred. Holden ise Miller'ın ne demek

istediğini çoktan anlamıştı.

“Onlara elimde bir numunenin ve tüm Protogen notlarının olduğunu söylersem beni patlatmakta tereddüt edebilirler,” dedi adam.

“O dediğin numunenin güvenliğini sağlamaz,” dedi Miller. “Fakat görevin başarıya ulaşma şansını arttırır. Zaten amaç da o, değil mi? Üstelik Holden bir idealist,” diye devam etti Miller. “Ona ağırlığınca altın teklif etsen kendisine rüşvet vermeye çalıştın diye sana kızar.”

Naomi güldü. Miller ağzının köşesinde küçük bir tebessümle ona bir göz atarak duygularını paylaştı, sonra tekrar Fred’e baktı.

“Yani ona güven olacağını ama bana olmayacağını mı söylüyorsun?” dedi Fred.

“Ben daha ziyade mürettebatı düşünüyordum,” dedi Miller. “Holden’ın küçük bir ekibi var ve o ne derse yapıyorlar. Onun doğrucu olduğuna inandıkları için onlar da öyleler.”

“Benim adamlarım da sözümü dinlerler,” dedi Fred.

Miller’ın sırıtışı yorgun ve katiydi. “DGİ çok kalabalık,” dedi.

“Kaybedilecek çok şey var,” dedi Fred.

“Güvenli yaşamak istiyorsan yanlış kariyer seçmişsin,” dedi Miller. “Bunun harika bir plan olduğunu söylemiyorum. Daha iyisini bulamazsın diyorum sadece.”

Fred’in kısılı gözleri hüsran kadar hiddetle de parlıyordu. Konuşmadan önce çenesi kısa bir süreliğine sessizce kımıldadı.

“Kaptan Holden, senin ve mürettebatın için yaptığım onca şeyden sonra gösterdiğin güvensizlik beni düş kırıklığına uğrattı.”

“İnsan ırkı bir ay sonra da hayatta olursa senden özür dilerim,” dedi Holden.”

“Fikrimi değiştirmeden önce mürettebatını Eros’a götür.”

Holden ayağa kalktı, Fred’e başıyla selam verdi ve oradan ayrıldı. Naomi de yanında yürüyordu.

“Vay be, ucuz atlattık,” dedi kadın, bıyık altından.

Holden konuşmak için odadan çıkmalarını bekledi. “Bence Fred az daha Miller’a beni vurmasını emredecekti.”

“Miller bizim tarafımızda. Bunu hâlâ anlamadın mı?”

Kırk Altıncı Bölüm: Miller

Miller yeni patronuna karşı Holden'ın tarafını tuttuğu sırada bunun sonuçlarına katlanması gerekeceğinin farkındaydı. Fred ve DGİ'yle arası zaten limoniydi ve Holden ile mürettebatının Fred'in adamlarından hem daha azimli hem de daha güvenilir olduklarını belirtmek birinin suyuna gitmeye çalışılırken yapılacak şey değildi. Dediklerinin doğru olmasıysa durumu daha da beter kılıyordu.

Miller o sözlerinin peşinden bir tür misilleme beklemişti. Beklememesi enayilik olurdu.

"*Ayaklanın, ey Tanrı'nın kulları, tek bir güruh halinde*[12]," diye şarkı söylüyordu direnişçiler. "*Kardeşlik günlerini başlatın ve yanlışların gecesini sonlandırın...* "

Miller şapkasını çıkarıp parmaklarını seyrelen saçlarında gezdirdi. İyi bir gün olmayacağı belliydi.

Nauvoo'nun iç kısmı gövdeye bakılarak kestirilemeyecek kadar çeşitliliğe ve aşamaya sahipti. İki kilometre uzunluğundaki yapının tasarımcıları onu dev bir gemiden fazlası olacak şekilde inşa etmişlerdi. Koca koca katlar üst üste sıralıydı; alaşımlı kirişler başka türlü çayırlık olabilecek kadar geniş açıklıklarla organik bir bağ içerisindeydi. Dünya'nın ve Mars'ın en büyük katedrallerini yansıtan yapı boşlukta yükseldikçe yükseliyor ve itiş yerçekiminde istikrar sağladığı kadar Tanrı'ya şükranlarını da sunuyordu. İçerisi henüz metal kemiklerden ve dokunmuş tarımsal alt

tabakadan ibaret olmasına rağmen Miller zamanla neyin ortaya çıkacağını görebiliyordu.

Bir nesil gemisi muazzam bir hırsın ve katıksız bir imanın ifadesiydi. Mormonlar bunu anlayıp benimsemişlerdi. Aynı anda dua, hürmet ve kutlama olan bir gemi inşa etmişlerdi. *Nauvoo* insanlığın yaptığı en büyük tapınak olacaktı. Mürettebatına yıldızlararası uzayın aşılmaz boşluğunda kılavuzluk edecek, insanlığın yıldızlara ulaşmasının en büyük ümidi haline gelecekti.

Miller işe karışmasaydı tabii.

"Onları gazlamamızı ister misin Pampav?" diye sordu Diogo.

Miller direnişçileri değerlendirdi. İlk bakışta erişim yollarında ve mühendislik kanallarında kol kola girerek zincir oluşturmuş iki yüz kişi var gibi gözüküyordu. Boşta bekleyen nakliye asansörlerinin ve endüstriyel vinçlerin göstergeleri kararmış, aküleri kısa devre yapmıştı.

"Evet, herhalde öyle yapmak gerekecek," diye iç çekti Miller.

Güvenlik ekibi —kendi güvenlik ekibi— sayıca üç düzineden azdı. Eğitimlerinden, tecrübelerinden, bağlılıklarından veya siyasi eğilimlerinden ziyade DGİ dağıtımı kol bantlarıyla birleşen erkek ve kadınlar. Mormonlar şiddet kullanmayı seçselerdi kan gövdeyi götürürdü. Çevresel elbiselerini giymiş olsalardı protesto saatler sürerdi. Hatta belki de günler. Onun yerine Diogo bir işaret verdi ve üç dakika sonra sıfır yerçekimli boşlukta dört küçük kuyrukluyıldız uçuşa geçerek peşi sıra NNLP-alfa ve tetrahidrokannabinol bıraktı.

Ellerindeki en nazik, en yumuşak isyan bastırma aygıtı oydu. Akciğer rahatsızlığı çeken protestocular yine de sıkıntı yaşayabilirlerdi; fakat yarım saate kalmadan hepsi de hamur gibi gevşeyecek ve körkütük sarhoş olmuşçasına kafayı bulacaktı. NNLPa ve THK gazları Miller'ın Ceres'teyken kullandığı bir kombinasyon değildi. Öyle bir şeyi stokta bulundurmaya kalksalardı ofis partileri için çalınıverirdi.

Miller bu düşünceyle biraz huzur bulmaya çalıştı. Sanki öyle yapmak hayallerle ve ter dökmekle geçen ömürleri hiçe saymayı telafi edecekmiş gibi.

Yanındaki Diogo kahkahalarla güldü.

Gemide yaptıkları ilk arama üç saat sürmüş, kanallar ile güvenli odalara saklanarak son dakikada ortaya çıkmayı ve görevi sabote etmeyi bekleyen kaçakları bulmalarıysa beş saatlerini daha almıştı. Onlar hüngür hüngür ağlayarak gemiden yaka paça götürülürken Miller hayatlarını kurtarıp kurtarmadığını merak etmişti. Ömrü boyunca yaptığı tek faydalı iş Fred Johnson'ı bir avuç masum insanı *Nauvoo*'yla beraber ölüme göndermekle Eros'un iç gezegenlerin eline düşmesi riskine girmek arasında seçim yapmaktan alıkoymaksa, bu o kadar da azımsanacak bir başarı değildi.

Miller emir verir vermez DGİ teknisyenlerinden oluşan ekip harekete geçerek vinçlerle nakliye araçlarını yeniden çalıştırdı ve *Nauvoo*'nun motorlarının ateşlenmesini engelleyecek yüz küçük sabotajı giderip kurtarmak istenilen araç-gereçleri gemiden boşalttı. Miller beş kişilik bir aileyi barındıracak kadar büyük endüstriyel vinçlerin konteynırları birbiri ardına kaldırarak gemiye daha yeni yüklenmiş şeyleri dışarı aktarmasını seyretti. Liman Ceres'in gün ortası vardiyasındaki hali kadar yoğundu. Miller neredeyse eski meslektaşlarının liman işçileri ve asansör tüpleri arasında gezinerek güya huzuru sağlamalarını bekleyecekti.

Sakin anlarda cep terminalini Eros'tan gelen yayına ayarlıyordu. Çocukken Jila Sorormaya adlı gezgin bir gösteri sanatçısı tanımıştı. Hatırladığı kadarıyla kadın veri depolama aygıtlarını kasten bozar, sonra da veri akışını müzik setinden geçirirdi. Bir keresinde depolama aygıtı yazılımının tescilli kodlarının bir kısmı müziğine karışmış ve o müziği yayınladığında başı derde girmişti. Miller o zamanlar pek de entelektüel biri değildi. Bir diğer kaçık sanatçının daha gerçek bir iş bulmasını gerekeceğine ve böylece evrenin daha iyi bir yer haline geleceğine karar vermişti.

Eros yayınını —kendi deyimiyle Radyo Eros'u— dinlerken Jila'ya haksızlık etmiş olabileceğini düşünüyordu. Cıyaklamalar ve karşılıklı dırdırlar, yer yer insan seslerinin de karıştığı içi boş gürültü akışı, ürkütücü olduğu kadar da ilgi çekiciydi. Tıpkı o çarpık veri bağlantısı gibi bozukluğun sesiydi.

... *asciugare il pus e che possano sentirsi meglio...*

... ja minâ nousivat kuolleistaja halventaa kohtalopakottaa minut ja siskoni...

... ne yapman gerekiyorsa yap...

Miller yayını dinlerken arada insan sesleri seçiyordu. Bir defasında gürültünün tamamı dalgalanarak bozulmak üzere olan bir aygıt gibi gidip geldi. Ancak gürültü kaldığı yerden devam ettikten sonra Miller o sessiz aralıkların Mors kodu olup olmadığını düşündü. Hemen yanı başında yükselen *Nauvoo*'nun akıl almaz kütlesinin duvarına yaslandı. Yarısı doğmuş gemi daha şimdiden kurban edilmeye hazırdı. Yanında oturan Julie'nin bakışları yukarıdaydı. Kızın saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, gözleri gülümsemeyi bir an bile olsun bırakmıyordu. Miller kendi dahili Juliette Andromeda Mao'sunun ceset olarak ortaya çıkmasını engelleyen hayal gücüne müteşekkirdi.

Harika bir şey olurdu, değil mi? dedi kız. *Uzay elbisesi giymeden uzayda uçabilmek. Yüz sene uyuyup farklı bir güneşin ışığında uyanabilmek.*

"O puştu ne kadar vursam azdı," dedi Miller sesli olarak.

Bize yıldızları sunabilirdi.

Araya yeni bir ses karıştı. Öfkeden titreyen bir insan sesi.

"Deccal! "

Miller gözlerini kırpıştırarak gerçeğe geri döndü ve başparmağıyla Eros yayınını sonlandırdı. Bir mahkum taşıyıcı havada zikzaklar çizerek limanda tembel tembel ilerliyor, zapt direklerine bir düzine Mormon teknisyeni bağlı duruyordu. İçlerinde yüzü sivilceli ve gözleri nefret dolu genç bir adam da vardı. Miller'a dik dik bakıyordu.

"Sen Deccal'ın ta kendisisin seni gidi aşağılık insan müsveddesi! Tanrı seni tanıyor! Seni *hatırlayacak*!"

Miller yanından geçen mahkumlara şapkasıyla selam verdi.

"Yıldızlar bizsiz daha güvenli," dedi, fakat Julie'den başkasının duyamayacağı kadar kısık bir sesle.

Nauvoo ile onun önünde uçan bir düzine römorkör arasındaki nanotubül ağı bu mesafeden belli olmuyordu. Miller'ın tek gördüğü duvarlar ve hava kadar Tycho İstasyonu'nun bir parçası olan devin yatağında kıpırdanması, silkinmesi ve hareket etmeye başlamasıydı. Römorkör iticilerinin alevleri İstasyonun içini aydınlatırken Noel ışıkları gibi kusursuzca koreografi edilmiş bir düzende yanıp sönüyor, Tycho'nun derin çelik kemiklerinde neredeyse sesaltı bir titreme yaratıyordu. *Nauvoo* sekiz saat içinde koca motorlarının egzoz ısısıyla İstasyonu tehlikeye sokmaksızmın ateşlenebilecek kadar uzaklaşmış olacaktı. O noktadan sonra Eros'a ulaşması iki haftadan daha uzun sürebilirdi.

Miller ise oraya nesil gemisinden seksen saat önce varacaktı.

"Eley, Pampav," dedi Diogo. "Bitti gitti mi?"

"Evet," dedi Miller, içini çekerek. "Hazırım. Herkesi bir araya toplayalım."

Oğlan sırıttı. *Nauvoo*'ya el koymalarından sonraki saatlerde Diogo ön dişlerine parlak kırmızı renkli plastik süsler eklemişti. O süsler anlaşılan Tycho İstasyonu'nun gençlik kültüründe derin bir anlam ifade ediyor ve muhtemelen cinsel beceriyi simgeliyordu. Miller artık oğlanın evinde kalmadığı için anlık bir huzura kapıldı.

DGİ adına güvenlik operasyonlarını yürütmeye başladığından beri grubun gayri nizami yapısını her zamankinden daha net görür olmuştu. Miller bir zamanlar gerçek bir savaş çıkması durumunda DGİ'nin Dünya'yla veya Mars'la boy ölçüşebileceğini sanırdı. Düşündüğünden daha

çok paraları ve kaynakları olduğu kesindi. Fred Johnson gibi bir komutanları vardı. Ellerinde tutabildikleri sürece Ceres onlara aitti. Thoth İstasyonu'na saldırıp orayı ele geçirmişlerdi.

Hal böyleyken birlikte saldırıya katıldığı çocuklar *Nauvoo*'daki isyanı da bastırmışlardı ve patlayıcı yüklü gemiler Eros'a doğru yola çıktığında yarıdan fazlası o gemilerde olacaktı. Bu Havelock'un asla anlayamayacağı bir şeydi. Keza Holden'ın da. Belki de doğal bir atmosferin katiyetinde ve desteğinde yaşamış hiç kimse tıpkı DGİ gibi yapılması gerekeni yapma, hızlı ve esnek davranabilme, bağımsız hareket edebilme üzerine kurulu toplulukların gücünü ve kırılganlığını tamamen kabul edemezdi.

Fred bir barış antlaşması yapamazsa DGİ asla bir iç gezegen donanmasının disiplini ve bütünlüğü karşısında zafer kazanamazdı. Fakat asla yenilmezdi de. Sonu gelmeyen bir savaş sürer giderdi.

Eh, zaten tarih denen şey de o değil miydi?

Ve yıldızlara ulaşmak neyi değiştirirdi?

Miller dairesine doğru giderken cep terminaliyle bir kanal talebinde bulundu. Yorgun fakat dikkatli gözüken Fred Johnson ekranda belirdi.

"Miller," dedi adam.

"Mühimmat tamamsa gemilere binmeye hazırlanacağız."

"Şu an yükleniyor," diye karşılık verdi Fred. "Eros yüzeyini yıllarca yaklaşılamaz kılmaya yetecek kadar fisyona müsait madde. Ona dikkat et. Senin oğlanlardan biri yanlış bir yerde sigara içmeye kalkarsa mayınların yerine yenisini koyamayız. En azından zamanında."

Hepiniz ölürsünüz demek yoktu. Değerli olan silahlardı, insanlar değil.

"Tamam, göz kulak olurum," dedi Miller.

"Rocinante yola çıktı bile."

Bu Miller'ın bilmesi gereken bir şey olmadığına göre Fred'in ondan bahsetmesinin başka bir sebebi olmalıydı. Dikkatle ifadesiz tuttuğu ses tonu yüzünden sözleri kulağa

bir suçlama gibi gelmişti. Protomolekülün yegane kontrollü numunesi Fred'in etki alanını terk etmişti.

"Nasılsa başkalarını Eros'tan uzak tutmak için yakında onlarla buluşacağız," dedi Miller. "Herhangi bir sorun çıkacağını sanmam."

Minik ekranda Fred'in tebessümünün ne kadar içten olduğunu kestirmek güçtü.

"Umarım dostların böyle bir şeyin üstesinden gelebilir," dedi adam.

Miller tuhaf bir hisse kapıldı. Göğüs kemiğinin hemen altında küçük bir boşluk.

"Onlarla dost değilim," dedi, ses tonunu sakin tutarak.

"Öyle mi?"

"Pek dostum olduğu söylenemez. Eskiden birlikte çalıştığım bir sürü tanıdığım var demek daha doğru," diye konuştu.

"Holden'a çok güveniyorsun," dedi Fred, bunu neredeyse bir soru gibi dile getirerek. Ya da en azından bir meydan okuma. Miller gülümserken tıpkı az önceki gibi Fred'in böyle bir tebessümün samimiyetinden emin olamayacağını biliyordu.

"Güven değil. Muhakeme," dedi eski polis.

Fred öksürerek bir kahkaha attı. "İşte bu yüzden dostların yok dostum."

"Bir sebebi de o olabilir," dedi Miller.

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Miller bağlantıyı kesti. Zaten deliğine neredeyse varmıştı.

Evi pek de matah değildi. Ceres'teki deliğinden bile daha az karakteri olan küp şeklindeki alelade bir yerdi işte. Miller karyolasına oturup patlayıcı gemilerinin durumuna bakmak için terminalini kontrol etti. Kalkıp limana gitmesi gerektiğini biliyordu. Diogo'yla diğerleri toplanıyor olmalıydılar. Görev öncesi partilerinin uyuşturucu hezeyanı sebebiyle herkesin vaktinde gelmesi muhtemel değilse bile Miller bunun en

azından mümkün olduğunun farkındaydı. Kendisinin öyle bir bahanesi bile yoktu.

Julie gözlerinin arkasındaki boşlukta oturuyordu. Kız bacaklarını altına almıştı. Çok güzeldi. Hayattayken Fred, Holden ve Havelock gibiydi. Bir yerçekimi kuyusunda doğup kendi tercihiyle Kuşak’a gelmişti. Kendi tercihi için de ölmüştü. Yardım ararken Eros’u yok etmişti. Orada, o hayalet gemide kalmış olsaydı...

Başını yana eğen Julie’nin saçları dönüş yerçekimine karşı sallandı. Kızın gözlerinde bir soru gizliydi. Haklıydı tabii. Öyle yapmış olsaydı belki süreç biraz yavaşlardı ama tamamen durmazdı. Protogen ile Dresden onu ve virüsü eninde sonunda bulurdu. Veya kaynağa geri gidip yeni bir numune alırlardı. Hiçbir şey onları durduramazdı.

Miller kızın diğerlerine benzemediğini adı gibi biliyordu ayrıca. Julie hem Kuşak ile Kuşaklıları, hem de çabalamanın gereğini anlamıştı. Yıldızlar için değilse bile onlara yakın bir yer için. Julie’nin sahip olduğu lüks Miller’ın hiç tecrübe etmediği ve hiçbir zaman da etmeyeceği bir şeydi. Fakat Julie o lüksü elinin tersiyle itmişti. Buraya gelmiş ve yarış kızağını —çocukluğunu, gururunu— satmaya karar verdiklerinde bile burada kalmıştı.

Miller onu işte bu yüzden seviyordu.

Limana vardığı zaman orada bir şeyler olduğu belliydi. Bunu liman işçilerinin duruş biçiminde ve yüzlerindeki yarı keyif yarı zevk karışımı ifadede görebiliyordu. Miller kaydını yaptı, ardından üretimine yetmiş yıl önce son verilen ve bir torpil tüpünden daha geniş olan kullanışsız Ojino-Gouch tarzı hava kilidinden sürünerek geçip *Talbot Leeds*’in daracık mürettebat bölümüne girdi. Gemi daha küçük iki geminin herhangi bir tasarım gözetilmeden birbirine kaynaklanmasıyla imal edilmişe benziyordu. Hızlanma koltukları üçlü sıralar halinde art arda yerleştirilmişti. Havaya bayat ter ve sıcak metal kokusu hakimdi. Birileri filtrelerin temizleyemeyeceği kadar kısa bir süre önce marihuana içmişti. Diogo yarım düzine gençle beraber

oradaydı. Hepsinin üstünde farklı üniformalar olmasına rağmen kollarında DGİ bandı vardı.

"Hey, Pampav! Üst ranzayı sana ayırdım."

"Sağ ol," dedi Miller. "Minnettarım."

On üç gün. Bu minik boşlukta patlayıcı ekibiyle beraber on üç gün geçirecekti. Ambarında megatonluk fisyon mayınlarının bulunduğu bir gemide on üç gün boyunca bu koltuklara yapışık kalacaktı. Buna rağmen diğer herkes gülümsüyordu. Miller kendini Diogo'nun ona ayırdığı hızlanma koltuğuna çekti ve çenesiyle diğerlerini işaret etti.

"Birinin doğum günü mü?"

Diogo abartılı bir hareketle omuz silkti.

"Niye herkesin keyfi bu kadar yerinde?" dedi Miller, niyetlendiğinden daha sert bir sesle. Diogo alınmadı. Kırmızı-beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Audi-nichts?"

"Hayır, duymadım. Yoksa sormazdım," dedi Miller.

"Mars doğrusunu yaptı," dedi Diogo. "Eros yayınını gördü, ikiyle ikiyi topladı ve—"

Oğlan yumruğunu diğer elinin açık avucuna indirdi. Miller onun ne demek istediğini çıkarmaya çalıştı. Eros'a mı saldırmışlardı? Protogen'i düşman mı bellemişlerdi?

Ah. Protogen, Protogen ve Mars. Miller başını salladı. "Phoebe Bilim İstasyonu," dedi. "Mars orayı karantinaya aldı."

"Yok be Pampav. Dümdüz etti. Ay gitti. Ona atomlarına ayrılacak kadar nükleer attılar."

Umarım yeterince *atmışlardır*, diye aklından geçirdi Miller. Phoebe büyük bir ay değildi. Mars onu gerçekten yok ettiyse ve enkazda hiç protomolekül kalmadıysa...

"Tu sabez?" dedi Diogo. "Artık bizim tarafımızdalar. Olayı çaktılar. Mars-DGİ ittifakı."

"Buna sahiden inanıyor olamazsın," dedi Miller.

"Yok," diyen Diogo öyle bir umudun en iyi ihtimalle kırılgan ve muhtemelen boş olduğunu itiraf ederken bile

halinden hoşnuttu. “Ama hayal kurmaktan zarar gelmez, que no?”

“Kim bilir?” dedi Miller ve arkasına yaslandı.

Hızlanma jeli limanın üçte birlik g’sinde onun vücut şeklim alamayacak kadar katı olmasına rağmen konforsuz da değildi. Miller cep terminalinden haberlere baktı; Mars donanmasındaki birileri sahiden de mevcut duruma istinaden bir karar vermişti. Bol miktarda mühimmat harcanmıştı—özellikle de bir sıcak savaşın sürdüğü düşünülürse. Fakat Mars böyle bir konuda ucuza kaçmamıştı. Satürn’ün artık bir ayı eksikti ve onun yerinde biçimsiz, incecik bir halka mevcuttu—tabii patlamalardan geriye onu bile oluşturacak kadar madde kaldıysa. Miller böyle konularda tecrübesiz olmasına rağmen patlamalar ona enkazı gaz devinin koruyucu ve ezici yerçekimine düşürecek biçimde tasarlanmış gibi geldi.

Buna bakarak Mars hükümetinin protomolekülden numune istemediğini düşünmek budalalık olurdu. O kadar büyük ve karmaşık bir organizasyonun herhangi bir konuda —hele hele bunun kadar tehlikeli ve değişim habercisi bir konuda— hemfikir olmasını beklemek düpedüz saflıktı.

Ama yine de...

Belki siyasi ve askeri ayrılığın karşı tarafındaki binlerinin de onlarla aynı kanıtlara bakarak aynı sonuçlara ulaştığını bilmek bile yeterliydi. Belki böyle bir durum umuda bir kapı aralıyordu. Miller cep terminalini tekrar Eros yayınına çevirdi. Bir gürültü silsilesinin altında güçlü bir zonklama sesi adeta dans ediyordu. İnsan sesleri yükseliyor, alçalıyor, tekrar yükseliyordu. Veri akışları birbirine karışıyor ve düzen tanımlama sunucuları var güçleriyle çalışarak nihai kargaşadan bir anlam çıkarmaya uğraşıyordu. Julie uzanıp Miller’ın elini tuttu. Düş o kadar ikna ediciydi ki Miller neredeyse kızın elini hissediyormuş gibi davranacaktı.

Sen bana aitsin, dedi Julie.

İşim biter bitmez, diye düşündü Miller. Davanın son noktasını erteleyip durduğu doğruydu. Önce Julie’yi bul,

sonra onun intikamını al ve şimdi de onu canından eden projeyi ortadan kaldır. Fakat o iş de bittikten sonra Miller kızı nihayet azat edebilirdi.

Yapması gereken bu son şeyin ardından.

Yirmi dakika sonra klaksonlar çaldı. Otuz dakika sonra da motorlar devreye girerek onu eklemleri ezen yüksek g'li bir itişle hızlanma jeline bastırdı. Bu on üç gün boyunca böyle devam edecek, biyolojik fonksiyonlar için dört saat aralıklarla bir g'lik molalar verilecekti. Ve yolculukları sona erdiği zaman her işten anlayan bu yarım yamalak eğitilmiş mürettebat en ufak bir hatalarında onları yok edebilecek nükleer mayınlarla uğraşacaktı.

Fakat en azından Julie orada olacaktı. Gerçekten değil tabii, ama olsun.

Hayal kurmaktan zarar gelmezdi.

Kırk Yedinci Bölüm: Holden

Yeniden yapılandırılmış suni omletin ıslak selülozu andıran tadı bile Holden'ın keyfini kaçırmak için yeterli değildi. Sahte yumurtaları ağzına tıkıştırırken sırıtmamaya çalışıyordu. Yemekhane masasında onun solunda oturan Amos dudak şapırdatan bir hevesle yemeğini yiyordu. Holden'ın sağındaki Alex tabağındaki pelte gibi yumurtaları en az onlar kadar sahte bir dilim kızarmış ekmekle sıyırıyordu. Masanın karşısındaki Naomi ise çayını yudumluyor ve saçlarının altından ona bakıyordu. Holden kadına göz kırpmamak için kendini zor tutuyordu.

Haberi mürettebata nasıl vereceklerine dair konuşmuş fakat bir uzlaşmaya varamamışlardı. Holden bir şeyleri gizlemekten nefret ederdi. İlişkisini sır gibi saklamak onu kirli ve utanç verici bir şeymiş gibi göstermekteydi. Ebeveynleri onu seksin yüz kızartıcı olduğu için değil, mahrem olduğu için gizli saklı yapılması gereken bir şey olduğuna inanacak şekilde yetiştirmişlerdi. Beş babası ve üç annesiyle evlerindeki uyuma düzeni daima karmaşık olmuştu; fakat kimin kimle yatağa girdiği ondan asla saklanmamıştı. Bu da Holden'ın kendi faaliyetlerini saklamaya yönelik güçlü bir isteksizlik geliştirmesine yol açmıştı.

Öte yandan Naomi bulmuş oldukları narin dengeyi bozacak bir şey yapmamaları görüşündeydi ve Holden onun içgüdülerine güveniyordu. Naomi grup dinamikleri

konusunda Holden'ın genelde yokluğunu çektiği bir kavrayışa sahipti. O yüzden Holden şimdilik kadının dediğini yapıyordu.

Zaten böbürlenesi geliyordu ve öyle bir şey kabalık olurdu.

Holden sesini tarafsız ve profesyonel tutarak konuştu. "Naomi, rica etsem karabiberi uzatır mısın?"

Amos başını hızla kaldırdı ve çatalı yüksek bir takırtıyla tabağına düştü.

"Vay anasım, siz işi pişirmişsiniz!"

"Şey," dedi Holden. "Ne?"

*"Roci'*ye döndüğümüzden beri bir tuhaflık var ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum. Demek buymuş! Siz ikiniz nihayet sansarı sakla oynuyorsunuz."

İri yarı tamirciye bakarak gözlerini iki defa kırpıştıran Holden ne diyeceğini bilemiyordu. Destek almak için Naomi'ye baktı, fakat kadının başı önüne eğikti ve saçları yüzünü tamamıyla örtüyordu. Omuzlarıysa sessiz kahkahalarla sarsılıyordu.

"Tanrı aşkına be Kaptan," dedi Amos, geniş suratında bir tebessümle. "Amma ağırdan aldın. Naomi kendini benim kollarıma öyle atmış olsaydı şimdiye boynuma kadar o bokun içindeydim."

"Şey," diyen Alex, Amos'un sezgilerini paylaşmadığını açıkça belli edecek kadar şaşırmış gözüküyordu. "Vay canına."

Naomi gülmeyi kesti ve gözlerinin köşelerinde biriken yaşları sildi. "Yakalandık," dedi.

"Bakın çocuklar. Bunun sizlerle aramızdaki ilişkiyi etkilemeyeceğini—" dedi Holden, fakat Amos alaycı bir kahkahayla onun sözünü kesti.

"Hey, Alex," dedi tamirci.

"Ne?" dedi Alex.

"İS'in kaptanla düşüp kalkması seni boktan bir pilot haline mi getirecek?"

"Hiç sanmam," diye sözcükleri daha da yuvarlayarak cevap verdi Alex. O da sırıtıyordu.

“Nedense bana da uyduruk bir tamirci olacakmışım gibi gelmiyor.”

Holden yeniden denedi. “Bence önemli olan—”

“Kaptan?” diye devam etti Amos, onu duymazdan gelerek. “Kimsenin umursamadığını ve bizi işimizden alıkoymayacağını düşünüp keyfini çıkarmaya bak. Nasılsa birkaç güne kalmadan büyük ihtimalle hepimiz ölmüş olacağız.”

Naomi yeniden gülmeye başladı.

“İyi,” dedi kadın. “Bunu terfi etmek için yaptığımı herkes biliyor zaten. Aa, bir dakika. Tabii ya. Ben zaten ikinci kaptanım. Hey, artık kaptan olabilir miyim?”

“Hayır,” dedi Holden, gülerek. “Kaptanlık boktan bir iş. Bunu senden asla isteyemem.”

Naomi sırıtıp omuz silkti. *Gördün mü? Hep haklı olamam.* Holden kendisini hakiki bir sevecenlikle süzmekte olan Alex’e göz ucuyla baktı. Adamın bu birliktelikten hoşlandığı belliydi. Her şey yolunda gözüküyordu.

Eros patates biçimli bir topaç gibi kendi ekseninde dönüyor, kayalardan oluşan kalın postu içerideki dehşeti gözlerden saklıyordu. Alex İstasyonu derinlemesine taramak için onları yaklaştırdı. Asteroit Holden’ın ekranında neredeyse dokunulabilecek kadar büyüdü. Naomi diğer operasyon santralinde yüzeyi ladardan geçirerek birkaç gün geriden gelen Tycho şileplerinin mürettebatları için tehlikeli olabilecek bir şeyler aradı. Holden’ın taktiksel ekranındaki BMD bilim gemisi bir yavaşlama manevrasıyla Eros’a yaklaşmayı sürdürüyordu. Refakatçisi de yanındaydı.

“Hâlâ konuşmuyorlar, öyle mi?” diye sordu Holden.

Naomi başını iki yana salladı, sonra da ekranına dokunarak iletişim sisteminin izleme bilgisini onun iş santralına yolladı.

“Hayır,” dedi kadın. “Ama bizi görüyorlar. Bir-iki saattir üstümüzden radar yansıtıyorlar.”

Holden koltuğunun kol dayanağında bir ritim tutturarak seçeneklerini düşündü. Tycho’nun *Roci* üzerinde

gerçekleştirdiği gövde modifikasyonlarının Dünyalı korvetin tanımlama yazılımını kandırıyor olması mümkündü. *Roci*’nin tesadüfen o bölgede bulunan bir gaz taşıyıcısı olduğunu düşünerek onu göz ardı edebilirlerdi. Fakat nasıl bir gövde konfigürasyonu gösterirse göstersin *Roci*’nin aktarıcısını kapalı tutması onu yasadışı kılmaktaydı. Korvetin karanlık uçan bir gemiyi ikaz ederek oradan uzaklaştırmaya çalışmaması Holden’ı tedirgin ediyordu. Kuşak ile iç gezegenler arasında sıcak savaş vardı. Kimliği belirsiz bir Kuşak gemisi Eros’un etrafında dolanırken Dünyalı iki gemi de oraya yaklaşıyordu. Kafası çalışan hiçbir kaptan onları yok saymazdı.

Korvetin sessizliği başka bir anlam taşıyordu.

“Naomi, içimden bir ses o korvetin bizi vurmaya çalışacağını söylüyor,” dedi Holden, iç geçirerek.

“Ben olsam öyle yapardım,” diye karşılık verdi kadın.

Holden koltuğunda son bir karmaşık ritim tuttu, ardından kulaklığını taktı.

“Pekala. Madem öyle, sanırım söze ilk ben gireceğim,” dedi.

Konuşmalarını aleni hale getirmek istemeyen Holden, *Rocinante*’nin lazer çanağıyla Dünyalı korvete nişan aldı ve genel bir bağlantı talebinde bulundu. Birkaç saniye sonra yeşil bir *bağlantı kuruldu* ışığı yandı ve Holden’ın kulaklıkları hafif bir arka plan parazitiyle cızırdamaya başladı. Holden beklediyse de BMD gemisi herhangi bir selamlamada bulunmadı. Önce onun konuşmasını istiyorlardı.

Holden mikrofonunu kapatıp gemi içi iletişimi açtı.

“Alex, bizi yürüt. Şimdilik bir g’de. Blöfümüzü yemezlerse çatışmaya gireceğiz. Ateş açmaya hazır ol.”

“Anlaşıldı,” dedi Alex ağır ağır. “Tedbir olsun diye şerbet de içeceğim.”

Holden dönüp Naomi’nin santraline bir göz attı, fakat kadın çoktan taktiksel ekrana geçmiş olup yaklaşan iki gemiye karşı atış çözümlemeleri ve sinyal bozma taktikleri hesaplıyordu. Naomi o güne kadar tek bir çatışmada

bulunmasına rağmen deneyimli bir asker gibi tepki vermekteydi. Holden kadının sırtına bakarak gülümsedi, sonra da Naomi izlendiğinin farkında varmadan önüne döndü.

“Amos?” dedi adam.

“Her şey kilit altında ve çalışır vaziyette Kaptan. *Roci* sabırsızlanıyor. Gidip şunların kıçına tekmeyi basalım.”

Dua edelim de öyle bir şeye gerek kalmasın, diye düşündü Holden.

Mikrofonunu tekrar açtı.

“Ben *Rocinante* kaptanı James Holden. Yaklaşmakta olan ve çağrı parolası bilinmeyen Birleşmiş Milletler Donanması korvetinin kaptanını arıyorum. Lütfen cevap verin.”

Parazit dolu bir duraklama sonrasında karşı taraftan ses geldi. *“Rocinante,* uçuş yolumuzdan derhal çekilin. Mümkün olan en yüksek hızda Eros’tan uzaklaşmaya başlamazsanız üstünüze ateş açılacak.”

Ses genç birine aitti. Asteroit haritası çıkaran bir geminin peşi sıra eski model bir korvetle dolanmak gibi usandırıcı bir göreve rağbet edilmeyeceği muhakkaktı. Gemiye bir hamisi veya yaklaşan bir terfii bulunmayan bir teğmen kaptanlık ediyor olmalıydı. Adam muhtemelen tecrübesizdi; fakat böyle bir yüzleşmeyi kendini üstlerine ispatlamak için bir fırsat olarak görebilirdi. Bu da sonraki birkaç dakikayı kazasız belasız atlatmayı zora sokuyordu.

“Kusura bakmayın,” dedi Holden. “Çağrı parolanızı veya isminizi hâlâ bilmiyorum. Fakat isteğinizi yerine getiremem. Hatta birilerinin Eros’a inmesine de izin veremem. Sizden istasyona yaklaşmamanızı istemek durumundayım.”

“Rocinante, sanırım bizi—”

Holden, *Roci*’nin hedefleme sistemini devraldı ve yaklaşan korveti hedefleme lazeriyle işaretledi.

“Bakın burada neler olduğunu izah edeyim,” dedi. “Sensörlerinize baktığınızda gemi tanımlama sisteminize saç baş yolduran külüstür bir gaz taşıyıcısı görüyorsunuz. Ve o

gemi ansızın, yani *tam şu anda* sizi son model bir hedef tespit sistemiyle işaretliyor."

"Öyle bir şey—"

"Yalan söyleme. Aynen öyle olduğunu biliyorum. Olay şu: nasıl görünürse görünsün gemim sizinkinden daha yeni, daha hızlı, daha dayanıklı ve daha iyi silahlı. Bunu ancak ateş açarak ispatlayabilirim ve öyle bir şey yapmamayı umuyorum."

"Bizi tehdit mi ediyorsunuz *Rocinante?"* dedi Holden'ın kulaklığındaki genç ses, tam da küstahlık ve hayret karışımı bir tonda.

"Sizi mi? Hayır," dedi Holden. "Ben asıl korumanız gereken o büyük, yavaş ve silahsız gemiyi tehdit ediyorum. Eros'a doğru uçmayı sürdürürseniz elimdeki her şeyi ona atacağım. O uçan bilim laboratuvarını gökten sileceğimi garanti ederim. Biz bunu yaparken sizin de bizi haklamanız mümkün; ama öyle bir durumda göreviniz zaten başarısızlıkla sonuçlanmış olur, değil mi?"

Hat tekrar sessizliğe büründü; Holden'a kulaklığının kapanmadığını gösteren tek şey arka plan radyasyonunun cızırtısıydı.

Cevap geminin dahili iletişiminden geldi.

"Duruyorlar Kaptan," dedi Alex. "Hızla yavaşlıyorlar. İzleme sistemi iki milyon kilometre ötede nispi olarak duracaklarını söylüyor. Onlara doğru uçmaya devam edeyim mi?"

"Hayır, bizi Eros'un üzerindeki sabit konumumuza geri götür," diye cevap verdi Holden.

"Anlaşıldı, "

"Naomi," dedi Holden, ona bakmak için koltuğunu döndürerek. "Başka bir şey yapıyorlar mı?"

"Egzozlarının gürültüsünden duyabildiğim kadarıyla *hayır.* Fakat diğer istikamete dar ışınla mesaj yolluyorlarsa bilmemize imkan yok," dedi kadın.

Holden dahili iletişimi kapattı. Bir dakika boyunca başını kaşıdı, sonra da kemerini çözdü.

“Eh, şimdilik onları durdurduk. Ben tuvalete gidiyorum. Sonra da kendime içecek bir şey alacağım. Sen de ister misin?”

“Biliyorsun; haksız değildi,” dedi Naomi, o gecenin ilerleyen saatlerinde.

Operasyon güvertesindeki Holden sıfır yerçekiminin etkisiyle santralının birkaç adım ötesinde uçuyordu. Güverte ışıklarını kısmıştı ve kabin mehtaplı bir gece kadar loştu. Alex ile Amos iki güverte aşağıda uyumalarına rağmen sanki bir milyon ışık yılı uzaktaydılar. iki metre ilerideki kendi santralının yakınında süzülen Naomi’nin açık duran saçları siyah bir bulut gibi başının çevresinde uçuşmaktaydı. Arkasındaki panel kadının yüzünü profilden aydınlatıyordu: yüksek alın, basık burun, dolgun dudaklar. Holden kadının gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyor, ona evrende ikisinden başkası yokmuş gibi geliyordu.

“Kim haksız değildi?” dedi Holden, sırf bir şey söylemiş olmak için.

“Miller,” diye yanıtladı Naomi, her şey apaçık ortadaymışçasına.

“Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

Naomi güldü, sonra da vücudunu çevirmek ve onunla havada yüz yüze gelebilmek için bir eliyle kulaç attı. Gözleri artık açık olmasına rağmen arkasındaki panel ışıkları sebebiyle kapkara havuzlara benziyordu.

“Miller’ı düşünüyordum,” dedi kadın. “Tycho’da ona kötü davrandım. Sen kızgınsın diye onu hiçe saydım. Daha iyi bir muameleyi hak ediyordu.”

“Niye?”

“Eros’ta senin hayatını kurtardı.”

Holden alaycı bir kahkaha atsa bile Naomi konuşmaya devam etti.

“Sen donanmadayken,” dedi, “gemideki biri aklını kaçırırsa ve herkesi tehlikeye atan işlere kalkışırsa ne yapman gerekirdi?”

Holden hâlâ Miller'dan bahsettiklerini düşündü. "O kişiyi zaptedersin ve gemiye ya da mürettebata karşı tehlike teşkil etmesin diye nezarethaneye atarsın. Ama Fred—"

Naomi onun sözünü kesti.

"Peki ya savaş zamanıysa?" dedi. "Bu olay bir muharebe sırasında gerçekleşirse?"

"Saldırgan kolaylıkla zaptedilemiyorsa görevli subayın hangi yoldan olursa olsun gemiyi ve mürettebatı koruma yükümlülüğü vardır."

"Söz konusu şahsı vurmak da buna dahil mi?"

"Tek yol oysa evet," diye cevap verdi Holden. "Elbette. Fakat yalnızca en zor şartlar altındayken."

Naomi bir el işaretiyle onaylayarak vücudunu öteki yönde yavaşça döndürdü, sonra da bilinçsizce yaptığı bir hareketle kendini durdurdu. Holden sıfır yerçekiminde fena sayılmazdı; fakat asla onun kadar iyi olamayacaktı.

"Kuşak bir şebekedir," dedi Naomi. "Pek çok farklı yere yayılmış koca bir gemiye benzer. Hava, su, elektrik veya yapısal malzemeler üreten birimlerimiz vardır. O birimler milyonlarca kilometrelik uzayla birbirinden ayrılsa bile bu aralarındaki bağı zayıflatmaz."

"Sözü nereye bağladığını görebiliyorum," dedi Holden, iç geçirerek. "Dresden gemideki deliydi ve Miller bizi korumak için onu vurdu. Tycho'dayken aynı konuşmayı o da yaptı. Ama o zaman da yutmadım."

"Niçin?"

"Çünkü," dedi Holden, "Dresden acilen başa çıkılması gereken bir tehlike değildi. Pahalı birtakım elbise giyen şeytani bir adamdı, hepsi bu. Elinde ne bir silah vardı ne de parmağı bir bombanın tetiğindeydi. Ve ben kendisi sırf öyle istiyor diye insanları idam edebileceğine inanan bir adama asla güvenmem."

Holden ayağını duvara dayadı ve Naomi'ye birkaç adım yaklaşacak kadar sertçe kendini itti. Artık gözlerini görebilecek ve tepkisini yüzünden okuyabilecek kadar yakındı ona.

“Eğer o bilim gemisi yeniden Eros’a doğru uçmaya başlarsa gemideki tüm torpilleri ona atarım ve kendi kendime güneş sisteminin geri kalanını Eros’taki şeyden koruduğumu söylerim. Fakat *belki* yeniden Eros’a doğru uçabilir diye ona ateş açmam, çünkü öyle bir şey cinayet olur. Miller orada cinayet işledi.”

Naomi adama gülümsedi, sonra da onu uçuş elbisesinden tutup bir öpücük kondurabilecek kadar yakınma çekti.

“Bugüne kadar tanıdığım en iyi kalpli insan olabilirsin. Fakat doğru olduğuna inandığın konularda hiç taviz vermiyorsun ve Miller’ın da o yönünden nefret ediyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi Naomi. “O da hiç taviz vermiyor, ama o işlerin nasıl yürüdüğüne dair farklı fikirlere sahip. Bundan nefret ediyorsun. Miller’ın gözünde Dresden gemideki bir tehditti. Canlı kaldığı her saniye etrafındakileri tehlikeye sokuyordu. Miller kendince meşru müdafaada bulundu.”

“Ama yanılıyor. Adam savunmasızdı.”

“O adam şirketine son model gemiler verilmesi için BM donanmasını ikna etti,” dedi Naomi. “O adam bir buçuk milyon insanın katledilmesi için şirketini ikna etti. Miller protomolekülün bizde kalmasının daha iyi olacağı konusunda her ne dediyse onların aynısı Dresden için de geçerliydi. Dresden satın alabileceği bir gardiyan bulmadan önce bir DGİ hapishanesinde ne kadar kalacaktı?”

“O bir mahkumdu,” diyen Holden, argümanının parmakları arasından kayıp gittiğini hissediyordu.

“Güce, nüfuza ve bilimsel projesinin devam etmesi için her türlü bedeli ödemeye hazır müttefiklere sahip bir canavardı,” dedi Naomi. “Ve bir Kuşaklı olarak sana Miller’ın yanılmadığını söylüyorum.”

Holden karşılık vermedi; Naomi’nin yanında asılı kalmaya devam ederek kendini onun yörüngesinde tuttu. Acaba Dresden öldürüldüğü için mi, yoksa Miller kendisinin beğenmediği bir karar aldığı için mi daha kızgındı?

Miller biliyordu üstelik. Holden ona Tycho’ya kendi başına dönmesini söylediğinde dedektifin hüzünlü yüzünde bunu görmüştü. Miller neler olacağını tahmin etmiş, tartışmak veya karşı çıkmak için bir girişimde bulunmamıştı. Bu da Miller’ın karar verirken daha sonra ödeyeceği bedelin tamamen farkında olması ve onu ödemekten çekinmemesi demekti. Bunun bir anlamı vardı. Holden o anlamın ne olduğundan pek emin değildi ama yine de vardı.

Duvarda kırmızı bir ikaz ışığı yanıp sönmeye başladı. Naomi’nin paneli hemen devreye girerek ekrana birtakım veriler yansıttı. Kadın koltuğunun arkalığını kullanarak kendini panelin önüne kadar çekti, sonra da çabucak birkaç komut girdi.

“Kahretsin,” dedi.

“Ne oldu?”

“Korvet veya bilim gemisi yardım çağırmış olmalı,” dedi Naomi, ekranını işaret ederek. “Sistemin her yanından gemiler geliyor.”

“Kaç tane?” diye sordu Holden, ekranı daha net görmeye çalışarak.

Naomi’nin genzinden kahkahayla öksürük arası bir ses çıktı.

“Tahminen mi? Hepsi.”

Kırk Sekizinci Bölüm: Miller

“Varsın ve yoksun,” dedi Eros yayını, yarı tesadüfi bir parazit uğultusunun arasından. “Varsın ve yoksun. Varsın ve yoksun.”

Küçük gemi sarsılıp sallandı. Çarpışma koltuklarındaki DGİ teknisyenlerinden biri hıncından ziyade yaratıcılığıyla dikkat çeken bir dizi küfür savurdu. Miller gözlerini kapayarak standart olmayan bir yanaşmayla gelen mikro-g ayarlamalarının midesini bulandırmasını önlemeye çalıştı. Eklem sızlatan bir hızlanmayla ve en az onun kadar yıpratıcı bir frenleme rutiniyle geçen günlerin ardından küçük kıpırtılar ile hareketler insana keyfi ve garip geliyordu.

“Varsın, varsın, varsın, varsın, *varsın, varsın, varsın...”*

Miller zamanının bir kısmım haber bültenlerini seyretmekle geçirmişti. Tycho’dan ayrılmalarının üç gün sonrasında Protogen’in Eros’la bağlantısı açığa çıkmıştı. Bunu Holden’ın yapmamış olması hayret vericiydi. O andan sonra şirket büsbütün inkar, bağımsız bir taşeronu suçlama ve bir Dünya savunma sırları yönetmeliğine bağlı olarak dokunulmazlık iddiası safhalarından geçmişti. Durum onlar için pek de iyi gözükmüyordu. Dünya'nın Mars’a uyguladığı abluka yerini korusa da dikkatler Dünya bünyesindeki güç çekişmesine kaymıştı ve Mars donanması itişini yavaşlatarak kalıcı bir karar alınmadan önce Dünya kuvvetlerine biraz soluklanmaları için fırsat tanımıştı. Görünüşe bakılırsa kıyamet birkaç hafta daha ertelenmişti. Miller bundan dolayı

belli ölçüde mutlu olabildiğini keşfetmiş, fakat aynı zamanda bitkin düşmüştü.

Eros'un sesini daha sık dinliyordu. Bazen video akışını da izlemesine rağmen genellikle sadece kulak veriyordu. Saatlerin ve günlerin ardından belli bir düzen değilse bile en azından ortak yapılar duymaya başlamıştı. Can çekişen istasyondan akan bazı sesler tutarlıydı—Miller'ın tahminince ses dosyası arşivlerinde fazlasıyla yer kaplayan sunucular ve şovmenler. Bir bakıma müziğe yönelik belirli eğilimler de var gibiydi. Saatler süren rastgele, inişli çıkışlı parazitin ve oradan buradan toplanmış bölük pörçük ifadelerin ardından Eros bir sözcüğe veya tabire tutunuyor, onu giderek artan bir yoğunlukla tekrar ediyordu; ta ki o da dağılana ve rastgelelik geri gelene dek. "... *varsın, varsın, varsın, VARSIN, VARSIN, VARSIN...*"

Yokum, diye düşündü Miller ve gemi ansızın yukarı savrularak Miller'ın midesini az önce bulunduğu yerden yaklaşık on beş santim uzakta bıraktı. Bunu bir dizi yüksek tangırtı ve akabinde kısa bir klakson sesi takip etti.

"Dieu! Dieu! " diye bağırdı biri. "Bombalar son vamen roja! Kızaracak! Bizi kızartacak toda! "

Yolculuk boyunca tekrar eden espri yine nezaket icabı atılan bazı kahkahalara sebep oldu ve espriyi yapan oğlan — on beşinden büyük olmayan sivilceli bir Kuşaklı— kendi zekâsı karşısında zevkle sırıttı. Oğlan bu işe bir son vermezse Tycho'ya varmadan önce biri onu levyeyle dövecekti. Miller o kişinin kendisi olmayacağını tahmin ediyordu.

İleri doğru gerçekleşen muazzam bir sarsıntı onu sertçe koltuğuna bastırdı. Sonra yerçekimi tanıdık bir 0.3 g'de — belki biraz daha yükseğinde— geri geldi. Fakat hava kilitleri geminin alt kısmında bulunduğu için pilot Eros'un dönmekte olan kabuğuna geminin karnıyla tutunmak zorunda kalmıştı. Dönüş yerçekimi az öncesinin tavanını yeni bir zemin haline getiriyordu. En alçaktaki koltuk sırası artık tepedeydi ve rıhtımlara füzyon bombaları kurarlarken onları uzay

boşluğuna fırlatıp atmaya çalışan soğuk, karanlık kayaya doğru tırmanmaları gerekecekti.

Şu sabotaj denen şey ne kadar da eğlenceliydi.

Miller elbisesini giydi. *Rocinante*’nin askeri kalitedeki uzay elbiselerinden sonra DGİ’nin karmakarışık bir çeşitlilikteki teçhizatları üçüncü el kıyafetler gibi gelmekteydi. Miller’ın elbisesi başka birinin vücut kokusunu taşıyordu ve polyester yüz plakasının çatlayıp onarılan bir noktası deforme olmuştu. Miller onu takan zavallı hergelenin başına ne geldiğini düşünmek istemiyordu. Kalın bir aşınmış plastik katmana sahip manyetik botların plaka araları çamur doluydu ve tetikleme mekanizması öylesine eskiydi ki Miller daha ayağını bile oynatmadan açılıp kapandıklarını hissedebiliyordu. Elbisenin Eros’a yapıştığı ve bir daha ayrılmadığına dair bir görüntü canlandı hayalinde.

Bu düşünce onu gülümsetti. *Sen bana aitsin,* demişti kendi Julie’si. Dediği doğruydu ve Miller orayı terk etmeyeceğinden emin sayılırdı. Çok uzun bir zaman polislik yapmıştı ve insanlıkla yeniden bağ kurmanın fikri bile onu güçten düşürüyordu. Buraya işinin son kısmını halletmek için gelmişti. Ondan sonra her şey sona erecekti.

“Hey! Pampav! ”

“Geliyorum,” dedi Miller. “Acele etme. Nasılsa İstasyonun bir yere gittiği yok.”

“Gökkuşağı göremediğin bir halkadır. Göremediğin. Göremediğin,” dedi Eros çocuksu bir sesle. Miller terminalinin sesini kıstı.

İstasyonun kayalık yüzeyinde elbiselerin ve kontrol kollarının tutunabileceği belirli bir yer yoktu. Gemilerden ikisi onlara direnecek bir dönüş yerçekiminin olmadığı kutuplara inmişse de Coriolis etkisi herkeste bilinçaltı bir mide bulantısına sebep olacaktı. Miller’ın ekibinin rıhtımdaki üstü açık metal levhalarda kalması ve oraya sinekler gibi yapışarak tepelerindeki yıldızlı boşluğa bakması gerekiyordu.

Füzyon bombalarının nerelere yerleştirileceğini belirlemek kolay iş değildi. Bombalar istasyona yeteri kadar enerji pompalamazsa güneşin dış katmanı onu ve *Nauvoo*'dan artakalan parçaları yutmadan önce üzerine bir bilim ekibinin konabileceği kadar soğuyabilirdi. Tycho'nun en üstün zekâlarının tüm çabalarına rağmen patlamaların birbiriyle uyumlu olarak gerçekleşmeme ihtimali vardı. Kayanın içinde yol alan basınç dalgaları öngörülmeyen biçimlerde güçlenirse istasyon bir yumurta gibi kırılabilir, rüzgara bırakılmış bir avuç toz misali güneş sisteminin dört bir tarafına protomolekül saçabilirdi. Başarıyla felaket arasındaki fark gerçekten de birkaç metreyle belirlenebilirdi.

Miller hava kilidini tırmanıp istasyon yüzeyine çıktı. İlk teknisyen dalgası rezonans sismograflarını kurarken iş fenerlerinin ve göstergelerin ışığı evrendeki en parlak şeydi. Miller botlarını seramik-çelik alaşımı geniş bir levhaya yapıştırdı ve dönüşün sırtındaki tutulmaları geçirmesine izin verdi. Hızlanma koltuğunda harcadığı günlerin ardından böyle bir özgürlük büyük mutluluktu. Teknisyenlerden biri ellerini kaldırarak Kuşak dilinde dikkat çekme amacı taşıyan bir hareket yaptı.

"... insectes rampant sur ma peau..."

Miller sabırsızlığa kapılarak Eros yayınını kapattı ve ekip kanalına geçti.

"Kıpırdamamız lazım," dedi bir kadın sesi. "Burada çok fazla geri sıçrama var. Rıhtımların diğer tarafına geçmeliyiz."

"Bunlar neredeyse iki kilometre boyunca uzanıyor," dedi Miller.

"Öyle," diye doğruladı kadın. "Demir alıp gemiyi çalıştırarak oraya gidebilir veya gemiyi biz çekebiliriz. Yeterli çekme halatımız var."

"Hangi yöntem daha hızlı? Fazla vaktimiz yok."

"Çekme."

"Öyleyse çekelim," dedi Miller.

Yirmi adet küçük, paletli nakliye robotu kocaman bir metalik zeplini sürüklercesine halatlara asılırken şilep yavaş

yavaş yükseldi. Bu gemi de Miller'la beraber burada, istasyonda kalacak ve tanrılara adanan bir kurban gibi kayaya bağlı duracaktı. Miller ekibin geri kalanıyla beraber geniş, kapalı hangar kapılarını kat etti. Çıkan tek ses elektromıknatıslar yüzeye tutunurken ve sonrasında tekrar serbest kalırken botlarının tabanlarından geliyordu. Soluduğu havadaki yegane kokular da kendi vücuduna ve hava dönüştürücünün yeni plastiğine aitti. Ayaklarının altındaki metal birileri tarafından daha yeni temizlenmiş gibi parlıyordu. Üzerinde olabilecek tozlar veya taş parçacıkları uzun zaman önce uzaya savrulup gitmişti.

Gemiyi yanaştırmak, bombaları devreye sokmak ve güvenlik kodlarını girmek için hızla çalıştılar. Kimse dile getirmese de herkes *Nauvoo* adlı o koskoca füzenin son sürat üzerlerine geldiğini biliyordu.

Başka bir gemi istasyona yanaşmaya ve tuzağı etkisiz hale getirmeye çalışırsa asteroit yüzeyindeki diğer tüm DGİ bomba gemilerine senkronizasyon sinyali gidecekti. Üç saniye sonra da Eros yüzeyinde ne varsa yok olacaktı. Ekip görevden artakalan hava ile malzemeleri gemiden indirdi ve daha sonra alınmak üzere bir yere yığdı. Eldeki kaynakları ziyan etmenin anlamına yoktu.

Hava kilitlerinden dışarı korkunç bir şey çıkıp da mürettebata saldırmadı. Bu da Miller'ın görevdeki varlığını tamamen gereksiz kıldı. Veya belki de kılmadı. Belki bu onun istasyona gelmesi için bahane olmuştu.

Yapılabilecek her şey yapıldıktan sonra Miller artık çalışmayan geminin sisteminden 'işlem tamam' sinyali gönderdi. Ağır ağır çıkagelen dönüş taşıyıcısı bir ışık noktası olarak belirdi ve giderek daha parlak bir hal alarak büyüdükçe büyüdü. Geminin üstü bir inşaat iskelesini andıracak biçimde sıfır yerçekimi yanaşma filesiyle kaplıydı. Yeni geminin izin vermesiyle Miller'ın ekibi botlarındaki mıknatısları kapatıp elbiselerindeki ya da elbiselerin eski olması durumunda tek kullanımlık paylaşımlı kaçış

jetlerindeki basit manevra iticilerini ateşledi. Miller onların düşüp gitmesini seyretti.

"Kıpırda biraz Pampav," dedi Diogo bir yerlerden. Miller aradaki mesafeden hangisinin o olduğunu bilemiyordu. "Tekne oturup seni beklemez."

"Ben gelmiyorum," dedi Miller.

"Sa que?"

"Karar verdim. Burada kalacağım."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Miller bunu bekliyordu. Güvenlik kodları elindeydi. Sürünerek eski geminin içine girmesi ve kapıyı arkasından kilitlemesi gerekirse öyle yapabilirdi. Fakat istemiyordu. Sebeplerini çoktan hazırlamıştı: Tycho'ya döndüğünde Fred Johnson'ın barış pazarlıklarındaki siyasi bir piyondan başka bir şey olmayacaktı; yıllarla ifade edilemeyecek biçimde yorgun ve yaşlıydı; Eros'ta bir kez ölmüştü ve o işi burada bitirmek istiyordu. En azından bu kadarını hak etmişti. Diogo ve diğerleri bunu ona borçluydular.

Miller oğlanın tepki vermesini, kendisini vazgeçirmeye çalışmasını bekledi.

"İyi öyleyse," dedi Diogo. "Buona morte."

"Buona morte," dedi Miller ve telsizini kapattı. Evren sessizdi. Asılı durduğu istasyon döndükçe altındaki yıldızlar yavaş fakat gözle görülür ölçüde kayıyordu. O ışıklardan biri *Rocinante'ydi.* Diğer ikisi Holden'ın oyalaması için gönderildiği gemilerdi. Miller onları seçemiyordu. Hemen yanı başında süzülen Julie'nin siyah saçları vakumda dalgalanıyor, yıldızların ışığı kızın içinden geçiyordu, Julie huzurlu görünüyordu.

Tekrar yapman gerekseyeli, dedi kız. *Her şeyi en baştan yapabilseydin?*

"Yapmazdım," dedi adam.

Miller, DGİ taşıma gemisinin motorlarını çalıştırmasını seyretti, iticilerin sarı-beyaz ışığı bir yıldız haline gelene dek uzaklaştı. O yıldız giderek küçüldü, sonra da kayboldu. Miller

dönüp karanlık, boş manzarayı ve daimi geceyi gözden geçirdi.

Birkaç saat daha Julie'yle kalması gerekiyordu. Sonra ikisi de güvende olacaktı. Tıpkı diğer herkes gibi. Bu kadarı yeterliydi. Miller kendini gülümserken ve ağlarken buldu. Gözyaşları gözlerinden akarak saçlarının arasına kaçıyordu.

Her şey yoluna girecek, dedi Julie.

"Biliyorum," dedi Miller.

Neredeyse bir saat sessizce durdu, sonra da dönüp kurban edilmiş gemiye kadar yavaş ve riskli bir yürüyüş yaptı. Hava kilidinden içeri girip geminin loş karnına indi. İçeride kalan atmosfer, elbisesinin içinde uyumasını gerektirmeyecek kadar yoğundu. Miller çırılçıplak soyundu, bir hızlanma koltuğu seçti ve sert mavi jelin üstüne kıvrılıp yattı. Işığıyla güneşi bile gölgede bırakabilecek kadar güçlü beş füzyon cihazıyla arasında yirmi metre bile yoktu. Yukarısındaki Eros İstasyonu'nda bir zamanlar insan olan her şey değişip yeniden biçimleniyor, gerçeğe dönüşmüş bir diğer Hieronymus Bosch tablosu gibi şekilden şekle giriyordu. Ve hâlâ bir günlük mesafede olan Tanrı'nın yumruğu *Nauvoo* son sürat üzerine geliyordu.

Miller elbisesini gençliğinde hoşuna giden bazı eski pop şarkılarını çalması için ayarladı ve ninni dinleyerek uykuya daldı. Rüyasında Ceres'teki eski deliğine döndü. Oranın arka kısmında bulduğu bir tünel sayesinde nihayet, *nihayet* özgürlüğüne kavuşacaktı.

Son kahvaltısı sert bir yulaflı çubuk ile unutulmuş bir acil durum çantasında bulduğu bir avuç çikolata oldu. Bunları demir ve pas tadı veren geri dönüştürülmüş ılık suyla beraber mideye indirdi. Dışarıdan gelen sinyaller tepesindeki İstasyonun bas bas bağırdığı inişli çıkışlı frekanslar tarafından neredeyse tamamen yutuluyordu. Miller buna rağmen durumu öğrenecek kadar şey duyabildi.

Tahmin ettiği gibi Holden galip gelmişti. DGİ Dünya'dan, Mars'tan ve her zamanki gibi kendi içindeki gruplardan

gelen binlerce farklı suçlamaya cevap veriyordu. Yine de artık çok geçti. *Nauvoo*'nun gelmesine saatler kalmıştı. Son yaklaşmaktaydı.

Miller elbisesini son kez giydi, ışıkları kapattı ve sürünerek hava kilidinden yukarı çıktı. Dış sürgüler uzunca bir süre açılmayıp da emniyet ışıkları kırmızıda kalınca son anlarını orada, ateşlenmeye hazır bir torpil gibi bir tüpün içine sıkışmış vaziyette geçireceğinden korktu. Fakat kilidi tekrar çalıştırdığı zaman ilk seferde açıldı.

Artık Eros yayınında sözcüklere rastlanmıyor, sadece taşların üzerinden akan su misali hafif bir şırıltı geliyordu. Miller yanaşma hangarlarının geniş ağzını yürüyerek kat etti. Tepesindeki gökyüzü döndü ve *Nauvoo* ufuktan güneş gibi yükseldi. Kolunu ileri uzatıp parmaklarını sonuna kadar açtığında bile eli motorlardan gelen ışığı örtmeye yetmiyordu. Miller botlarının ucunda asılı durarak geminin yaklaşmasını izledi. Hayalet Julie de bu sahneyi onunla beraber seyretmekteydi.

Doğru hesapladıysa *Nauvoo*'nun çarpma noktası Eros'un ana ekseninin tam ortası olacaktı. Miller bunu gerçekleştiği esnada görebilecekti ve göğsündeki baş döndürücü heyecan ona gençliğini hatırlatıyordu. Müthiş bir gösteri olacaktı. İzlemeye değeceği kesindi. Miller bunu kaydetmeyi düşündü. Elbisesi basit bir görsel dosya yaratıp verileri gerçek zamanlı olarak gönderebilirdi. Fakat hayır. Bu an sadece ona aitti. Ona ve Julie'ye. insanlığın geri kalanı umursuyorsa orada öylece durmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin etsindi.

Nauvoo'nun devasa parıltısı artık gökyüzünün çeyreğini kaplıyordu ve ışık çemberinin tamamı ufku aşmıştı. Eros yayınının yumuşak mırıltısı, daha suni olduğu açıkça anlaşılan bir şeye dönüştü: döne döne yükselerek Miller'a durduk yerde eski filmlerin en başındaki radar benzeri yeşil ekranı hatırlatan bir ses. Onun arkasında insan sesleri de olmasına rağmen Miller sözcükleri, hatta kullanılan dili çıkartamıyordu.

Nauvoo’nun muazzam üfleci gökyüzünün yarısını kaplarken arkasındaki yıldızlar tam itişin ışığında kayboluyordu. Elbisesi bir radyasyon uyarısıyla ötünce Miller onu kapattı.

İnsanlı bir *Nauvoo* asla öyle bir itişi sürdüremezdi; en iyi koltuklarda bile itiş yerçekimi insan kemiklerini un ufak ederdi. Miller çarptığı anda geminin ne kadar hızlı gidiyor olacağını tahmin etmeye yeltendi.

Yeteri kadar. Önemli olan oydu. Yeteri kadar hızlı.

Orada, alev sütununun ortasında bir kalem ucundan daha büyük olmayan karanlık bir nokta gördü. Geminin kendisi. Miller derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattığında ışık kırmızı bir tonla gözkapaklarını aştı. Miller onları tekrar açtığında *Nauvoo*’nun uzunluğu vardı. Şekli. O bir iğne, bir ok, bir füzeydi. Derinliklerden yükselen bir yumruktu. Miller hatırladığı kadarıyla ömründe ilk defa huşuya kapıldı.

Eros bağırdı.

“SAKIN HA BANA DOKUNAYIM DEME! ”

Motor alevinin sütunu yavaş yavaş bir daire olmaktan çıkarak önce bir oval, sonra da *Nauvoo*’nun kendisini kaba bir profilde gümüşi renklerle gösterdiği devasa bir sorguç şeklini aldı. Miller’ın ağzı bir karış açık kaldı.

Gemi ıskalamıştı. Yön değiştirmişti. O anda, *tam* o anda Eros’a çarpmayarak yanından hızla geçip gidiyordu. Fakat Miller herhangi bir manevra roketinin ateşlendiğini görmemişti. Zaten o kadar büyük ve o kadar hızlı hareket eden bir şey nasıl paramparça olmadan göz açıp kapayana dek dönebilirdi? Hızlanma g’si bile...

Miller orada bir cevap yazıyormuşçasına yıldızlara baktı. Ve baktığı yerde bir cevap görünce şaşırdı. Samanyolu’nun gökyüzüne serpiştirilmiş sonsuz sayıdaki yıldızı hâlâ oradaydı. Fakat açılar değişmişti. Eros’un dönüşü, ekliptik düzlemdeki konumu yer değiştirmişti.

Nauvoo’nun darmadağın olmadan son dakikada rota değiştirmesi imkansızdı. Öyle bir şey yaşanmamıştı yani. Eros aşağı yukarı altı yüz kilometreküptü. Protogen

çıkagelmeden önce Kuşak'taki ikinci en büyük faal liman ondaydı.

Ve istasyon Miller'ın manyetik botlarının tutuşunu bile gevşetmeksizin yana kaçmıştı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm: Holden

"Hasiktir," dedi Amos, ifadesiz bir sesle.

"Jim," dedi Naomi, Holden'ın arkasından. Fakat adam elini sallayarak onu susturdu ve kokpitteki Alex'le arasında bir kanal açtı.

"Alex, sensörlerin gördüğümüzü söylediği şeyi gerçekten gördük mü?"

"Evet Kaptan," diye cevapladı pilot. "Hem radar hem de teleskoplar Eros'un bir dakikadan kısa bir zamanda dönüş yönünde iki yüz kilometre sıçradığını söylüyor."

"Hasiktir," diye aynı duygusuz ses tonuyla yineledi Amos. Açılıp kapanan güverte kapaklarının metalik gürültüsü gemide yankılanarak Amos'un mürettebat merdivenini tırmandığını işaret etti.

Holden görev yerini terk eden Amos'a duyduğu öfkeyi aklından çıkardı. O meseleyle daha sonra ilgilenecekti. İlk olarak *Rocinante* ile mürettebatının toplu halüsinasyon görmediğinden emin olmalıydı.

"Naomi, iletişimi bana ver," dedi.

Naomi koltuğunu ona doğru döndürdü. Suratı kül gibiydi.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordu kadın.

"Paniklemenin faydası dokunmaz. Zekice bir plan yapabilmek için neler olduğunu öğrenmeliyiz. Lütfen iletişimi bana aktar."

"Hasiktir," dedi Amos, operasyon güvertesine çıktığı sırada. Çarparak kapanan güverte kapağının gürültüsüyle de

cümlesini noktaladı.

“Sana görev yerinden ayrılmanı söylediğimi hatırlamıyorum tayfa,” dedi Holden.

“Zekice bir plan,” dedi Naomi, bu sözcükler azıcık bildiği bir yabancı dile aitmiş gibi, “Zekice bir plan.”

Amos kendini bir koltuğa o denli sert attı ki yastıklama jeli onu kavrayarak geri sıçramaktan alıkoydu.

“Eros kocaman,” dedi tamirci.

“Zekice bir plan,” diye tekrarladı Naomi, artık kendi kendine konuşarak.

“Yani *sahiden* kocaman,” dedi Amos. “O kayayı kendi ekseninde döndürmek için ne kadar enerji gerektiğini biliyor musunuz? O boku yapmaları bile yıllar sürmüştü.”

Amos ile Naomi’nin sesini bastırmak için kulaklığını takan Holden yeniden Alex’le konuştu.

“Alex, Eros halen vektör değiştiriyor mu?”

“Hayır Kaptan. Bir kaya gibi orada öylece duruyor.”

“Tamam,” dedi Holden. “Amos’la Naomi tutulup kaldılar. Sen ne alemdesin?”

“O pezevenk karşımdayken ellerimi kontrollerden çekmeyeceğime emin olabilirsin.”

Askeri eğitime şükürler olsun, diye düşündü Holden.

“Güzel. Ben aksini söyleyene kadar bizi tam olarak beş bin kilometrelik bir mesafede tut. İstasyon bir santim bile kıpırdayacak olursa bana hemen haber ver.”

“Anlaşıldı Kaptan,” dedi Alex.

Holden kulaklığını çıkarıp mürettebatının geri kalanıyla yüzleşmek üzere döndü. Dalgın gözlerle tavana bakmakta olan Amos parmaklarıyla madde madde bir şeyler sayıyordu.

“—Eros’un kütlesini ezberden hatırlamıyorum...” diyordu kendi kendine.

“Yedi bin trilyon kilo,” dedi Naomi. “Aşağı yukarı. Ve ısı izi yaklaşık iki derece arttı.”

“Tanrım,” dedi tamirci. “Hesabı kafamdan yapamıyorum. O kadarlık bir kütlenin iki derece ısınması...”

“Çok zor,” dedi Holden. “O yüzden şimdilik bunu bırakıp—” “Yaklaşık on ekgajul,” dedi Naomi. “Bunu tahminen söylüyorum ama bir basamak bile yanılmış olamam.”

Amos bir ıslık çaldı.

“On eksajul dediğin iki gigatonluk bir füzyon bombası kadar mı oluyor?”

“Doğrudan doğruya enerjiye çevrilen yaklaşık yüz kiloya tekabül ediyor,” dedi Naomi. Sesi daha az titriyordu. “Bu elbette bizim yapamayacağımız bir şey. Ama her yaptılarsa en azından sihir değil.” Holden’ın zihni kadının sözlerine neredeyse fiziksel bir hissiyatla sımsıkı sarıldı. Naomi tanıdığı en zeki insandı. Az önce konuşurken Eros yana sıçradığından beri Holden’ın içini kaplayan ve ancak kısmen niteleyebildiği korkuya hitap etmişti. O korku bunun sihir yoluyla gerçekleştiği, protomolekülün fizik kurallarına uymasının gerekmediğiydi. Çünkü öyle bir şey doğruysa insanların hiç şansı yok demekti.

“Açıkla,” dedi kadına.

“Şey,” dedi Naomi, klavyesine dokunarak. “Eros’u ısıtmak onu hareket ettirmedi. O yüzden bunun içeride her ne yaptılarsa ondan kalan artık ısı olduğunu varsayıyorum.”

“Peki o ne anlama geliyor?”

“Entropinin hâlâ var olduğu. Maddeyi mükemmel bir verimlilikle enerjiye dönüştüremedikleri. Makinelerinin, süreçlerinin veya her ne kullanıyorlarsa onların yedi bin trilyon kilo kayayı hareket ettirirken bir miktar enerjiyi boşa harcadığı. Yaklaşık iki gigatonluk bir bombanın yaratabileceği kadarını.”

“Ah.”

“İki gigatonluk bir bombayla Eros’u iki yüz kilometre hareket ettiremezsin,” diye gülüp geçti Amos.

“Hayır, ettiremezsin,” karşılığını verdi Naomi. “O sadece artık enerjiydi. Isı kalıntısı. Verimlilikleri her halükarda olağanüstü, fakat mükemmel değil. Bu da fizik kurallarının hâlâ geçerli olduğu anlamına gelir. Sihir yapmadılar yani.”

“Ama yapmış kadar oldular,” dedi Amos.

Naomi dönüp Holden’a baktı.

“Yani biz—” diye başladı Holden, fakat tam. o sırada Alex dahili iletişimden onun sözünü kesti.

“Kaptan, Eros yine hareket ediyor."

“Onu takip et. Mümkün olan en kısa sürede bana bir rota ve sürat bildir,” dedi Holden, tekrar konsoluna dönerek. “Amos, mühendisliğe geri dön. Ben emir vermeden orayı bir kez daha terk edecek olursan IS’e seni bir boru anahtarıyla öldüresiye dövdürürüm.”

Gelen tek cevap güverte kapağının tıslayarak açılması ve tamirci aşağı inerken çarparak kapanmasıydı.

“Alex,” dedi Holden, *Rocinante*’nin Eros hakkında çıkardığı veri akışına bakarak. “Bana bir şey söyle.”

“Kesin olarak bildiğimiz tek şey güneşe doğru gittiği,” diye karşılık verdi Alex, hâlâ sakin ve profesyonel bir tavırla. Holden ordudayken daha en başından itibaren subaylık eğitimi almıştı. Hiç askeri pilotluk okuluna gitmemesine rağmen yıllar süren eğitimin Alex’in beynini iki kısma ayırdığını biliyordu: pilotluk sorunları ve ikincil olarak başka her şey. Eros’u takip etmek ve onun rotasını belirlemek ilk kısmın göreviydi. Güneş sistemi dışından gelerek insanlığı yok etmeye çalışan uzaylılar ise bir pilotluk meselesi değildi ve Alex kokpitten ayrılana kadar güvenle göz ardı edilebilirdi. Alex daha sonra bir sinir krizi geçirebilirdi, fakat o zamana kadar işini yapmayı sürdürecekti.

“Elli bin kilometreye çekil ve arada sabit bir mesafe bulundur,” dedi Holden ona.

“Hıh,” dedi Alex. “Sabit bir mesafe bulundurmak biraz zor olabilir Kaplam Eros az önce radardan kayboldu.”

Holden boğazının sıkıştığını hissetti.

“Ne dedin?”

“Eros az önce radardan kayboldu,” diyordu Alex, fakat Holden kendi gözleriyle görmek için sensör takımının kontrolünü çoktan eline almıştı. Teleskoplar kayanın yeni rotasında hâlâ güneşe doğru ilerlediğini gösteriyordu. Termal görüntüleme onun uzaydan iki derece daha sıcak olduğunu

söylüyordu. İstasyondan sızan o tuhaf ve delice sesler zayıf olsa bile hâlâ duyulabiliyordu. Fakat radar orada hiçbir şey olmadığında ısrarcıydı.

Sihir, dedi Holden'ın içindeki o ses.

Hayır, sihir değildi. İnsanların da hayalet gemileri vardı. Bu yalnızca radarın enerjisini yansıtmaktan ziyade emme meselesiydi. Fakat asteroidi görsel menzilde tutmak aniden çok daha önemli hale gelmişti. Eros hızla hareket edebildiğini ve keskin manevralar yapabildiğini zaten ispatlamıştı; şimdi de radarda görünmüyordu. Dağ kadar bir kayanın tamamen ortadan kaybolması pekala mümkündü.

Roci güneşe doğru Eros'u kovalarken yerçekimi artmaya başladı.

"Naomi?"

Kadın başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde hâlâ korku varsa da aklı başındaydı. Şimdilik.

"Jim?"

"Acaba iletişimi...?"

Kadının yüzündeki utanç Holden'in saatlerdir gördüğü en huzur verici şeydi. Naomi kontrolleri onun santraline aktardı ve Holden bir bağlantı talebinde bulundu."

"BMD korveti, burası *Rocinante.* Lütfen cevap verin."

"Devam et *Rocinante,"* dedi diğer gemi, yarım dakikalık bir parazitin akabinde.

"Sensör verilerimizi doğrulamak için arıyorum," dedi Holden, sonra da Eros'un hareketliliğiyle ilgili verileri karşı tarafa iletti. "Siz de aynı şeyi görüyor musunuz?"

Bu seferki gecikme daha uzundu.

"Pozitif *Rocinante."*

"Daha az önce birbirimize neredeyse ateş açtığımızı biliyorum, ama sanırım o mesele artık biraz geride kaldı," dedi Holden. "Her neyse; şimdi o kayayı kovalıyoruz. Onu gözden kaybedersek bir daha asla bulamayabiliriz. Siz de gelmek ister misiniz? İstasyon bize ateş etmeye falan kalkarsa yanımızda destek bulunması hiç fena olmaz."

Bu seferki gecikme neredeyse iki dakika sürdü; sonra hatta farklı bir ses girdi. Bu seferki daha yaşlıydı, kadınsıydı ve Holden'ın o zamana kadar irtibat kurduğu genç erkek sesindeki kibirle öfkeden tamamen yoksundu.

"Rocinante, ben BMD Eskort Gemisi *Ravi'*nin komutanı Kaptan McBride." *Ah,* diye aklından geçirdi Holden. *Önceden ikinci kaptanla konuşmuşum da haberim yokmuş. Kaptan nihayet dümeni devraldı. Bu iyiye işaret olabilir.* "Donanma komutanlığına haber verdim; fakat arada yirmi üç dakikalık bir gecikme yaşanıyor ve o kaya hızlanıyor. Bir planınız var mı?"

"Pek sayılmaz *Ravi.* Fark yaratacak bir şeyler yapma fırsatı yakalayana kadar onu takip edecek ve istihbarat toplayacağız. Fakat siz de gelirseniz belki biz bir şeyler düşünene kadar donanmanız kazara üstümüze ateş açmaz."

Uzun bir duraksama yaşandı. Holden *Ravi*'nin kaptanının bilim gemisine yapılan tehditten sonra duyduklarının doğru olup olmadığını değerlendirdiğinin farkındaydı. Ya Holden'ın bu olayda parmağı varsa? Kadının yerinde olsa o da aynını düşürdü.

"Bakın," dedi Holden. "Size ismimi söyledim. James Holden. BMD'de teğmen olarak görev yaptım. Sicil bilgilerim kayıtlarınızda vardır. Bakarsanız orada şerefsiz terhis göreceksiniz; ama aynı zamanda ailemin Montana'da yaşadığı da yazacak. O kayanın Dünya'ya çarpmasını sizden daha fazla istemiyorum."

Karşı tarafın sessizliği birkaç dakika daha sürdü.

"Kaptan," dedi kadın. "Üstlerimin gözümü üzerinizde tutmamı isteyeceğine inanıyorum. Yukarıdakiler ne yapılacağına karar verirken biz de sizinle geleceğiz."

Holden uzun ve gürültülü bir soluk verdi.

"Teşekkürler McBride. Üstlerine ulaşmak için uğraşmaya devam et. Ben de birkaç kişiyi arayacağım. Böyle bir sorun iki korvetle çözülemez."

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi *Ravi* ve iletişim kesildi.

"Tycho'ya bir kanal açtım," dedi Naomi.

Hızlanan geminin giderek artan yerçekimi ona baskı yaparken Holden koltuğunda arkasına yaslandı. Karnına oturan yavan bir yumru ona ne yaptığına dair en ufak bir fikrinin olmadığını, en iyi planlarının bile başarısızlıkla sonuçlandığını, sonun çok yakın olduğunu söyleyip duruyordu. Az önce hissettiği o küçük umut sönmeye başlıyordu.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?

Sanırım insan ırkının sonuna tanıklık ediyorum, diye aklından geçirdi Holden. *Hiç kimse o şeyi durdurmanın bir yolunu bulamadığı zaman bu benim suçum olmasın diye Fred'i arıyorum. Tabii ki sakin değilim.*

Suçu herkese yayıyorum, hepsi bu.

"Ne kadar hızlı gidiyor dedin?" diye kuşkuyla sordu Fred Johnson.

"Şimdilik 4 g ve giderek hızlanıyor," cevabını verdi Holden, boğazı sıkıştığı için kalın bir sesle. "Ah, bir de artık radarda görünmüyor."

"Demek dört g. Sen Eros'un ne kadar ağır olduğunu biliyor musun?"

"Şey, o konuyu kendi aramızda biraz konuştuk," dedi Holden. Sabırsızlığının sesine yansımasını engelleyen tek şey hızlanmaydı. "Asıl soru şimdi ne yapacağımız. *Nauvoo* ıskaladı. Planlarımız boka sardı."

Eros'a ayak uydurmaya çalışan Alex gemiyi biraz daha hızlandırınca basınçta fark edilir bir artış yaşandı. Çok geçmeden konuşmak imkansız hale gelecekti.

"Kesinlikle Dünya'ya mı gidiyor?" diye sordu Fred.

"Alex ve Naomi yüzde doksan eminler. Yalnızca görsel verilerden faydalanabiliyorken kesin konuşmak güç ama onlara güveniyorum. Ben olsam ben de bulaşabileceğim otuz milyar yeni canlının olduğu yere giderdim."

Otuz milyar yeni canlı. Sekizi kendi ailesiydi. Holden, Tom Baba'yı kahverengi balçık akıtan bir tüp demeti olarak hayal etmeye çalıştı. Elise Anne'yi iskeletimsi bir kolla kendi

kendini yerde sürükleyen bir göğüs kafesi olarak. Üstelik protomolekül o kadar biyokütleyle neler yapabilirdi? Dünya'yı yerinden mi oynatırdı? Güneşi söndürür müydü?

"Onları uyarmak zorundayız," dedi Holden, konuşurken dilinin boğazına kaçmaması için uğraşarak.

"Sence bilmiyorlar mıdır?"

"Bir tehdit gördükleri kesin. Ama güneş sistemindeki tüm yerel canlı türlerinin yok oluşunu görmüyor olabilirler," dedi Holden. "Masada oturmak için bir sebep mi arıyordun? Buna ne dersin: bir araya gelmezsek hepimiz öleceğiz."

Fred bir müddet sessiz kaldı. Holden beklerken arka plan radyasyonu kötülük alametleriyle dolu gizemli fısıltılar kullanarak onunla konuştu. *Sen bu işte yenisin,* dedi parazit. *On dört milyar yıl kadar bir yaşa bakalım. Benim gördüklerimi gör O zaman tüm bu saçmalıkların hiçbir önemi kalmayacak.*

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi Fred, evrenin fanilik hakkında verdiği dersi bölerek. "O arada sen ne yapacaksın?"

Bir kayanın gerisinde kalacağım ve sonra insanlığın beşiğinin ölmesini seyredeceğim.

"Önerilere açığım," dedi Holden.

"Belki patlayıcı ekibinin yüzeye bıraktığı nükleer bombalardan bazılarını patlatabilirsin. Eros'un rotasını değiştirerek bize zaman kazandırabilirsin."

"Bombalar yakınlık alarmıyla tetikleniyor. Onları patlatamam," diyen Holden'ın son sözcüğü bir cıyaklama şeklinde çıktı, çünkü tam o anda koltuğu ona bir düzine farklı noktadan batmış ve içini ateşle doldurmuştu. Alex'in onlara şerbet vermesi Eros'un hâlâ hızlandığı anlamına geliyordu ve Holden yakında bayılıp kalacaklarından korkuyordu. İstasyon daha ne kadar hızlanabilirdi? Şerbetliyken bile ciddi bir riske girmeksizin yedi veya sekiz g'lik uzun süreli bir hızlanmaya maruz kalamazlardı. Eros süratini böyle arttırmayı sürdürürse onları ekecekti.

“Bombaları uzaktan patlatabilirsin,” dedi Fred. “Kodlar Miller’da olacaktı. En fazla etkiyi yaratmak için hangilerinin infilak ettirilmesi gerektiğini patlayıcı ekibine sor.”

“Anlaşıldı,” dedi Holden. “Miller’ı ararım.”

“Ben de içlilerle bağlantıya geçeceğim,” dedi Fred, Kuşaklı argosunu en ufak bir çekingenlik bile göstermeden kullanarak. “Elimden ne gelebilir bir bakacağım.”

Holden hattı kesti, sonra da Miller’ın gemisine bağlandı.

“Yo," dedi oradaki telsizin başında her kim varsa.

“Ben *Rocinante’den* Holden. Miller’la konuşmam lazım."

“Şey...” dedi ses. “Peki.”

Bir tıkırtı ve ardından parazit duyuldu. Sonra da Miller hafif bir yankıyla merhaba dedi. Demek ki kaskı hâlâ başındaydı.

“Miller, ben Holden. Az önce olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Eros hareket etti.”

Miller’ın konuşması bir garipti; dikkatinin çok azını o diyaloga veriyormuşçasına sesi uzaktan gelir gibiydi. Holden öfkeye kapılmasına rağmen duygularını bastırdı. İstese de istemese de o anda Miller’a ihtiyacı vardı.

“Bak,” dedi Holden. “Fred’le konuştum ve senin patlayıcı ekibinle koordineli çalışmamızı istiyor. Uzaktan patlatma kodları sende. Eğer sadece bir taraftakileri patlatırsak İstasyonun rotasını değiştirebiliriz. Teknisyenlerine söyle de bir şeyler ayarlayalım.”

“Hıh, evet, kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Kodları yollarım,” diyen Miller’ın sesi artık uzaktan gelmese bile kahkaha atmamaya çalışıyordu. Sanki çok iyi bir fıkranın son kısmını söylemek üzereydi. “Ama teknisyenler konusunda sana yardım edemem.”

“Eh be Miller. Onların da mı tepesini attırdın?”

Miller işte o zaman güldü—üstüne birkaç g binmeyen birinin atabileceği türden rahat ve yumuşak bir kahkahayla. Ortada bir espri varsa bile Holden onu anlayamamıştı.

“Evet,” dedi Miller. “Galiba öyle. Ama onlara ulaşamamamın sebebi başka. Onlarla aynı gemide değilim.”

“Ne?”

“Ben hâlâ Eros’tayım.”

Ellinci Bölüm: Miller

“Ne demek hâlâ Eros’tasın?” dedi Holden.

“Aynen o demek,” dedi Miller, giderek artan utancını alelade bir ses tonuyla gizleyerek. “Gemilerden birini yanaştırdığımız üçüncül rıhtımların önünde baş aşağı asılı duruyorum. Kendimi lanet olasıca bir yarasa gibi hissediyorum.”

“Ama—”

“İşin komik tarafı İstasyonun hareket ettiğini hissetmedim. Öyle hızlanıvermenin beni savurup atacağını veya ezip dümdüz edeceğini düşünebilirsin. Ama hiçbir şey olmadı.”

“Peki, sıkı dur. Seni almaya geliyoruz.”

“Holden,” dedi Miller. “Kes şunu, tamam mı?”

Sessizlik on saniyeden uzun sürmese bile büyük bir anlam taşıyordu. *Rocinante’yi Eros’a yaklaştırmak tehlikeli olur* ve *Ben buraya ölmek için geldim. Bunu olduğundan daha zor hale getirme.*

“Ben sadece...” dedi Holden, sonra başka bir şey söyledi. “Tamam. Teknisyenlerle konuşurum. Ben... Tanrım. Ne dediklerini sana iletirim.”

“Bir şey daha var,” dedi Miller. “Bu pezevengi saptırmak mı istiyorsun? Onun artık bir kaya olmadığını aklından çıkarma. O bir gemi.”

“Doğru,” dedi Holden, hemen sonra da ekledi: “Tamam.” Bağlantı bir tıkırtıyla kesildi. Miller oksijen stoğunu kontrol etti. Elbisesinde üç saatlik hava vardı, fakat küçük gemisine

geri dönebilir ve havası bitmeden çok önce onu yenileyebilirdi. Demek Eros hareket halindeydi ha? Miller bunu hâlâ hissetmese de asteroidin kavisli yüzeyine bakınca hepsi aynı yönden gelen mikro asteroitlerin oraya çarpıp sektiğini görebiliyordu. İstasyon hızlanmayı sürdürürse bunlar daha sık ve daha güçlü gelmeye başlayacak, Miller'ın da gemide kalması gerekecekti.

Cep terminalini tekrar Eros yayınına çevirdi. Altındaki istasyon ötüp homurdanıyor, etrafına kaydedilmiş bir balina şarkısı gibi usulca telaffuz edilen ünlü harf sesleri yayıyordu. Öfkeli sözcüklerin ve parazitin ardından Eros'un sesi kulağa huzurlu geliyordu. Miller, Diogo'nun arkadaşlarının bundan nasıl bir müzik yapacaklarını merak etti. Yavaş dans müzikleri pek de tarzları değildi. Belinde sinir bozucu bir kaşıntı başlayan Miller elbisesinin içinde kıpırdanarak orayı ovuşturmaya çalıştı. Neredeyse farkına bile varmadan sırıttı. Sonra da güldü. İçini büyük bir mutluluk kapladı.

Evrende yabancı hayat formları vardı ve Miller bir köpeğe yapışmış bir kene misali onun üzerinde duruyordu. Eros İstasyonu kendi özgür iradesiyle ve Miller'ın hayal bile edemediği bir işleyişle hareket etmişti. Miller mutlak bir huşuya kapılalı kaç yıl olduğunu bilmiyordu. Bu hissi unutmuştu. Kollarını kaldırıp iki yana açtı ve altındaki sonsuz, karanlık boşluğa sarılabilecekmişçesine ileri uzandı.

Sonra iç geçirip tekrar gemiye doğru döndü.

Koruyucu kabuğun içine girdikten sonra uzay elbisesini çıkardı ve hava stoğunun dolması için onu geri dönüştürücülere taktı. Hayatta tutulacak tek bir kişi varken düşük seviyede çalışan yaşam destek sistemi bile onu bir saat içinde hazır ederdi. Geminin aküleri neredeyse tam doluydu. Miller'ın cep terminali iki defa öterek ona bir kez daha kanser ilacını içme vaktinin geldiğini hatırlattı. Hani Eros'a geçen gelişinde hak ettiği, ömrünün sonuna kadar da içeceği o ilaçları. İşte bu güzel bir espriydi.

Füzyon bombaları geminin kargo ambarındaydı: uzunlukları yüksekliklerinin bir buçuk katı olan, pembe

renkli yapışkan köpükten bir harcın üzerindeki tuğlaları andıran kare şeklinde gri kutular. Miller'ın hâlâ dolu olan bir tüp çözücü bulması için saklama dolaplarını yirmi dakika karıştırması gerekti. Tüpten püsküren seyrek sprey ozon ve yağ kokuyor, değdiği yerlerdeki kaskatı kesilmiş pembe köpük eriyordu. Miller bombaların yanına çömelip ikna edecek kadar elma tadı veren bir tayın çubuğu yedi. Yanında oturan Julie ağırlıksız başını onun omzuna dayamıştı.

Miller'ın birkaç defa dinle flört ettiği olmuştu. Bunların çoğu gençken ve her şeyi denerken gerçekleşmişti. Sonra da daha yaşlı, daha bilge, daha yorgun ve boşanmanın o ezici ızdırabı altındayken. Daha yüce bir varlığa, ufak tefek meselelerin ve kötülüğün ortadan kalktığı bir perspektiften bakarak olup bitenleri görüp her şeyi yoluna koyabilen muazzam ve merhametli bir zekaya yönelik özlemi anlıyordu. Zaten o da hâlâ öyle bir özlem çekmekteydi. Kendini bunun doğru olduğuna inandıramıyordu yalnızca.

Yine de belki plana benzer bir şey vardı. Belki evren başka hiç kimsenin yapmayacağı bir şeyi yapması için onu doğru zamanda doğru yere getirmişti. Belki başına gelen onca acı, çile ve hüsran; insanlığın en kötü örnekleri arasında bata çıka geçen ve adamı canından bezdiren onca sene onu insanlığa biraz zaman kazandırabilecekse ölmeye hazır olduğu buraya, bu ana getirmişti.

Öyle bir şeye inanmak ne güzel olurdu, dedi Julie zihninde.

"Evet," diye iç geçirerek doğruladı Miller. Kendi sesini duyunca kızın sadece bir düş olan görüntüsü kayboldu.

Bombalar hatırladığından daha ağırdı. Bir tam g'deyken onları yerinden kıpırdatamazdı. Yalnızca üçte bir g'de ise zor olmasına rağmen mümkündü. Miller her santim için çaba harcayarak içlerinden birini bir el arabasına kadar sürükledi ve oradan da hava kilidine götürdü. Tepesindeki Eros kendi kendine şarkı söylüyordu.

İşin zor kısmına girişmeden önce dinlenmeliydi. Hava kilidi aynı anda sadece bombanın ya da kendisinin sığabileceği kadar genişti. Miller önce bombanın üstüne çıkıp kilidin dış

kapısından geçmek, sonra da kargo filesinden bozma kayışlarla onu yukarı çekmek zorunda kaldı. Dışarı alındığı zaman Eros'un dönüşünün onu uzaya fırlatmaması için bombanın manyetik kıskaçlarla gemiye sabitlenmesi gerekiyordu. Miler onu gemiden çıkarıp el arabasına bağladıktan sonra yarım saatlik bir istirahat molası verdi.

Artık daha fazla çarpmanın gerçekleşiyor olması Eros'un sahiden de hızlandığının basit bir işaretiydi. Taşlardan her biri, kötü şans onu doğru yönde sektirirse, bir tüfek mermisi gibi Miller'ı veya arkasındaki gemiyi delip geçebilirdi. Fakat minik bir karınca gibi istasyon yüzeyinde gezinirken rastgele gelen taşlardan birinin ona isabet etmesi düşük bir ihtimaldi. Zaten Eros bir süre sonra Kuşaktan çıktığı zaman çarpmalar duracaktı. Peki istasyon Kuşak'tan çıkacak mıydı? Miller Eros'un nereye gittiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Hedefin Dünya, olduğunu farz etmişti, o kadar. Holden şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydı.

Harcadığı çabadan dolayı omuzları biraz sızlamasına karşın çok da kötü değildi. Asıl endişesi el arabasını fazla yüklemiş olabileceğiydi. Arabanın tekerlekleri kendi manyetik botlarından daha sağlam olmasına rağmen gene de kırılabilirdi. Tepesindeki asteroit bir defa sarsılarak tekrar etmeyen yeni ve huzursuz edici bir harekette bulundu. Miller'ın cep terminali Eros yayınını kesip onu bir bağlantı talebinin olduğu konusunda uyardı. Miller terminale baktı, omuz silkti ve bağlantıya izin verdi.

"Naomi," dedi kadının konuşmasına fırsat bırakmadan. "Nasılsın?"

"Selam," dedi kadın.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı.

"Holden'la konuştun demek?"

"Konuştum," dedi kadın. "Hâlâ seni o şeyin üzerinden almanın yollarından bahsediyor."

"Holden iyi biri," dedi Miller. "Onu benim adıma vazgeçir, tamam mı?"

Miller'ı rahatsız etmeye başlayacak kadar uzun ikinci bir seslik yaşandı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Naomi. Buna verilebilecek bir cevap varmış gibi. Miller'ın tüm hayatı o basit sorunun cevabıyla özetlenebilecekmiş gibi. Miller kadının ne demek istediğine kafa yordu ve yalnızca ağzından çıkan sözcükleri yanıtladı.

"Şey, bir kargo arabası bulup üzerine bir nükleer bomba bağladım. Bombayı bir erişim kapağına götürüp oradan istasyona sokacağım."

"Miller—"

"Mesele şu ki, bu şeye bir kaya muamelesi yapıyorduk. Artık herkes onun öyle olmadığının farkında, fakat insanların alışması zaman alacak. Donanmalar İstasyonu hâlâ bir bilardo topu gibi düşünecek. Oysa o bir fare."

Miller çok hızlı konuşuyor, sözcükler ağzından alelacele dökülüyordu. Naomi'ye fırsat tanımazsa kadın konuşamayacaktı. Miller onun söylemesi gerekenleri duymak, ikna çabalarını savuşturmak zorunda kalmayacaktı.

"Kendince bir yapısı olmalı. Motorlar veya kontrol kuleleri gibi bir şeyler. Bombayı içeri sokup bu şeyi koordine eden her neyse ona yaklaştırabilirsem onu durdurabilirim. İstasyonu tekrar bir bilardo topu haline getirebilirim. Bunu kısa bir süreliğine bile yapabilirsem başarı şansınız artar."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Naomi. "Kulağa mantıklı geliyor. Yapılması gerekeni yapıyorsun."

Miller gevrek gevrek güldü. Altındaki gemide öncekilerden daha sert bir çarpışma meydana geldi ve sarsıntı onu kemiklerine kadar titretti. Yeni delikten dışarı gaz kaçmaya başladı. İstasyon daha da hızlanıyordu.

"Evet," dedi Miller. "Eh işte."

"Amos'la konuşuyordum," dedi kadın. "Sana otomatik bir düğme lazım. Böylece sana bir şey olsa bile bomba yine de patlar. Erişim kodlarını biliyorsan...?"

"Biliyorum."

“Güzel. Elimde cep terminaline ekleyebileceğin bir program var. Parmağını seçme düğmesinin üzerinde tutman gerekecek. Düğmeye beş saniye boyunca basmazsan patlama sinyalini otomatik olarak iletecek. İstersen programı sana gönderebilirim.”

“Yani parmağımı bir düğmenin üstünde tutarak mı istasyonda gezinmem gerekecek?”

Naomi ses tonuyla adeta özür diledi. “Seni kafana sıktıkları bir mermiyle indirebilirler. Veya üstüne atlayarak zaptedebilirler. Aralık ne kadar uzun olursa protomolekülün bombayı patlamadan önce devre dışı bırakma şansı o kadar artar. Daha fazla zamana ihtiyaç duyacaksan programda değişiklik yapabilirim.”

Miller hava kilidinin hemen dışındaki el arabasında duran bombaya baktı. Bütün göstergeleri yeşil ve parlak sarı renklerdeydi. İç geçirince kaskının içi kısa bir süreliğine buğulandı.

“Gerek yok. Beş saniye yeterli. Programı gönder. Üzerinde oynamaya yapmam gerekecek mi, yoksa çalıştır-ve-patlat komutunu koyabileceğim basit bir yer var mı?”

“Karşına bir kurulum ekranı çıkacak,” dedi Naomi. “O seni yönlendirecek.”

Cep terminali öterek yeni bir dosyanın geldiğini duyurdu. Miller onu onaylayıp çalıştırdı. Bir kapı kodu girmek kadar kolaydı. Nedense etrafındaki füzyon bombalarını patlayacak şekilde ayarlamanın daha zor olması gerektiğini düşünmüştü...

“Tamamdır,” dedi. “Hazırız. Yani hâlâ bu pezevengi içeri taşımam gerekiyor ama onun dışında her şey tamam. Ben bu şeyin üzerinde ne kadar hızlanıyorum?”

“Zamanla *Roci*’nin gidebileceğinden daha da çok hızlanacaksın. Şu an dört g’desiniz ve istasyon gazı kesecekmiş gibi gözükmüyor. ”

“Ben hiçbir şey hissetmiyorum,” dedi adam.

“Önceki konuşmamız için üzgünüm,” dedi Naomi.

“Kötü bir durumdu. Yapmamız gerekeni yaptık. Her zamanki gibi.”

“Her zamanki gibi,” diye tekrarladı Naomi.

Birkaç saniye boyunca konuşmadılar.

“Tetik için teşekkürler,” dedi Miller. “Amos’a selam söyle.”

Kadın karşılık veremeden önce Miller bağlantıyı kesti. *Uzun* vedaları hiç kimse sevmezdi. El arabasında bekleyen bombanın manyetik kıskaçları açıktı ve çelik örgülü geniş bir kayış bütün o zımbırtıyı sarıyordu. Miller liman rıhtımlarının metalik yüzeyinde ağır ağır ilerledi. El arabası Eros’tan havalanacak olursa onu uçup gitmekten alıkoyabilecek kadar kuvvetli değildi. Tabii giderek sıklaşan taşlardan biri kendisine çarparsa bunun vurulmaktan pek farkı olmayacağı için beklemek de iyi bir çözüm sayılmazdı. Miller her iki tehlikeyi de kafasından çıkardı ve işini yaptı. Tedirgin geçen on dakika boyunca elbisesi fazla ısınan plastik koktu. Tüm sistem kontrolleri hâlâ hata sınırlarının altında sonuç veriyordu ve dönüştürücüler kokuyu giderdiğinde hava, stoğunda bir sorun görünmüyordu. Çözemeyeceği küçük bir gizem daha.

Tepesindeki boşluk, titreşmeyen yıldızlarla parlıyordu. Işık noktalarından biri Dünya’ydı. Miller hangisinin o olduğunu bilmiyordu.

Hizmet kapağı doğal bir kayalık çıkıntıya gömülüydü. Önündeki ham demirden el arabası yolu o karanlıkta gümüşi bir kurdeleye benziyordu. Miller homurdanarak arabayı, bombayı ve kendi yorgun bedenini burgu boyunca itti ve dönüş yerçekimi dizleriyle omuriliğine asılacağı yerde bir kez daha onu ayakları üstüne bastırdı. Başı dönen Miller kapak açılana kadar kodları girdi.

Önünde uzanan Eros boş gökyüzünden daha karanlıktı.

Miller cep terminali bağlantısını elbisesine aktararak Holden’ı tahminince son kez aradı.

“Miller,” diye neredeyse hemen cevapladı Holden.

“İçeri girmek üzereyim,” dedi Miller.

“Bekle. Bak, el arabasını otomatiğe bağlamamızın bir yolu olabilir. Eğer *Roci*—”

“Evet ama nasıldır bilirsin. Ben zaten buradayım. Üstelik bu pezevengin ne kadar hızlı gidebileceğini bilmiyoruz. Çözmemiz gereken bir sorun var ve onu böyle çözeceğiz.”

Zaten Holden’ınki zayıf bir umuttu. Adet yerini bulsun diye düşünülmüş bir umut. Belki de candan bir jest. Holden her zaman yaptığı gibi herkesi birden kurtarmaya çalışıyordu.

“Anlıyorum,” dedi Holden nihayet.

“Tamam, Peki ben içeride her ne bulursam onu bozduktan sonra...

“İstasyonu yok etmenin yollarını arıyoruz.”

“Güzel. Bunca zahmete boş yere girmek istemem.”

“Senin için... senin için yapabileceğim bir şey var mı? Sonrasında?”

“Yok,” dedi Miller. Su altındaymışlar gibi Julie başının etrafında dalgalanan saçlarıyla yine yanında belirdi. Kız mevcut olandan daha fazla yıldız ışığıyla aydınlanıyordu. “Bekle. Evet. İki şey var. Birincisi Julie’nin ebeveynleri. Mao-Kwikowski Ticaret’i işletiyorlar. Savaş çıkacağını önceden biliyorlardı. Protogen’le bağlantılılar. Paçayı kurtaramayacaklarından emin ol. Bir de onları görürsen kızlarını zamanında bulamadığım için üzgün olduğumu söyle.”

“Peki,” dedi Holden.

Miller karanlıkta çömeldi. Başka bir şey var mıydı? Daha fazlasının olması gerekmez miydi? Mesela Havelock’a iletilecek bir mesaj? Veya Muss’a? Ya da Diogo ile DGİ’li dostlarına? Ama onun için öncelikle söylenecek bir şeyler olmalıydı.

“Tamam,” dedi Miller, “Hepsi bu kadar. Seninle çalışmak güzeldi.”

“Böyle bittiği için üzgünüm,” dedi Holden. Yaptıkları veya söyledikleri, seçtikleri veya reddettikleri için özür dilemiyordu.

“Evet,” dedi Miller. “Ama elden ne gelir ki?”

Birbirlerine bundan daha fazla veda edemezlerdi. Miller bağlantıyı kesti, Naomi’nin göndermiş olduğu programı ekrana getirdi ve onu devreye soktu. Terminali elindeyken Eros yayınını da tekrar açtı.

Bitmek bilmez bir kâğıt parçasına sürtünen tırnaklar gibi hafif bir hışırtı. Miller el arabasının ışıklarını yakarak Eros’un karanlık girişini endüstriyel bir griye boyadı ve gölgeleri köşelere kaçırdı. Hayali Julie'si bir sahne projektörünün altındaymışçasına o parıltıda duruyor, ışık hem onu hem de arkasındaki yapıları aynı anda aydınlatıyordu. Bitmek üzere olan upuzun bir düşün son kalıntısı misali.

Miller frenleri gevşetti, arabayı itti ve Eros’a son kez girdi.

Elli Birinci Bölüm: Holden

Holden insanların kısa süreli olarak son derece yüksek g kuvvetlerine dayanabileceğini biliyordu. Profesyonel göstericilerin yeterli güvenlik sistemleriyle yirmi beş g'nin üzerinde darbeler alıp hayatta kaldıkları olmuştu. İnsan bedeni doğal bir biçimde şeklini kaybeder, enerjiyi yumuşak dokularda emer ve çarpmaları daha büyük bölgelere yayardı.

Holden'ın bildiği bir başka şey de, yüksek g'ye uzun süre maruz kalmadaki asıl sorunun dolaşım sistemine binen sürekli basınç sonucunda vücuttaki zayıflıkların açığa çıkmasıydı. Bir atardamarınızda kırk yıl sonra anevrizmaya dönüşebilecek zayıf bir nokta mı var? Yedi g'de geçen birkaç saat onu hemen patlatabilirdi. Gözlerdeki kılcal damarlar sızıntı yapmaya başlardı. Gözün kendisi de deforme olur, bazen kalıcı hasar oluşurdu. Tabii bir de ciğerler ve sindirim borusu gibi içi boş kısımlar vardı. Oralara yeteri kadar yerçekimi binerse çöküverirlerdi.

Ayrıca savaş gemileri kısa süreliğine çok yüksek g'lerde manevra yapabilmesine rağmen itiş altında geçen her saniye tehlikeyi katlardı.

Eros'un onlara ateş etmesine gerek yoktu. Vücutları basınç altında patlayana kadar hızlanmayı sürdürmesi yeterliydi. Holden'ın konsolu beş g'yi gösteriyordu, fakat daha o bakarken rakam altıya çıktı. Böyle devam edemezlerdi. Eros kaçıp gidecekti. Holden'ın elinden hiçbir şey gelmezdi.

Yine de Alex’ten hızlanmaya son vermesini istemedi.

Aklından geçenler Naomi tarafından okunmuşçasına konsolunda bir mesaj belirdi. BUNA DEVAM EDEMEYİZ. Metnin önünde kadının kullanıcı kimliği yer alıyordu.

FRED KONU ÜZERİNDE ÇALIŞIYOR. BİR PLAN KURDUKLARINDA EROS’UN MENZİLİNDE BULUNMAMIZ GEREKEBİLİR,

diye karşılık verdi Holden. Tam da böyle durumlar düşünülerek koltuğuna bütünleşik yapılmış kontrolleri kullanmak için gereken o birkaç milimetrede parmaklarını hareket ettirmek bile acı verecek kadar zordu.

NE İÇİN MENZİLDE BULUNACAĞIZ Kİ? diye yazdı Naomi.

Holden cevap vermedi. Hiçbir fikri yoktu. Vücudu ezilirken bile onu uyanık Ve dikkatli tutan ilaçlar nedeniyle kanı alev alev yanıyordu. İlaçların beynini iki kat hızlı çalıştırmasına rağmen düşünmesine engel olmak gibi çelişkili bir etkisi vardı. Ama nasılsa Fred bir şeyler bulurdu. Bir sürü zeki insan bu konuda kafa yoruyordu.

Bir de Miller vardı.

Miller tam o sırada Eros’a bir füzyon bombası sokuyordu. Düşman teknolojik avantaja sahip olduğunda ona olabildiğince düşük bir teknolojiyle saldırırdın. Belki bir el arabasıyla nükleer bomba taşıyan sefil bir dedektif düşman savunmasını aşabilirdi. Naomi uzaylıların sihir kullanmadıklarını söylemişti. Belki Miller amacına ulaşabilir ve onlara ihtiyaç duydukları fırsatı sağlayabilirdi.

Her halükarda Holden orada bulunmaya mecburdu; sırf yaşanacakları kendi gözleriyle görmek için bile olsa.

FRED, diye mesaj yolladı Naomi.

Holden iletişimi açtı. Fred ona kendini sırıtmaktan güçlükle alıkoyan biri gibi bakıyordu.

“Holden,” dedi adam. “Ne durumdasınız?”

ALTI G’DEYIZ. NE DİYECEKSEN DE.

“Tamam. BM polislerinin Protogen şebekesini altüst ederek neler döndüğüne dair bir ipucu aradıklarını duyduk. Bil bakalım Protogen yöneticilerinin gözünde bir numaralı halk

düşmanı kimmiş? Bendeniz. Ansızın her şey affedildi ve Dünya beni bir kez daha şefkatle kucakladı. Düşmanımın düşmanı doğrucu bir hergele olduğumu düşünüyor.”

AMAN NE GÜZEL. DALAĞIM PATLADI PATLAYACAK. ACELE ET.

“Eros’un Dünya’ya çarpması zaten yeterince kötü bir senaryo. O şey basit bir kayadan fazlası olmasaydı bile kıyamet seviyesinde bir olay olurdu bu. Ama BM’dekiler Eros yayınlarını izliyorlarmış ve gördükleri ödlerini patlatmış.”

EEE?

“Dünya karada konuşlandırılmış bütün nükleer silahlarını ateşlemeye hazırlanıyor. *Binlerce* nükleer füze. O kayayı buharlaştıracaklar. İlk saldırının ardından donanma geride kalan parçaları ortadan kaldıracak ve sürekli bir nükleer bombardımanla uzayın tüm o bölümünü sterilize edecek. Bunun riskli olduğunu biliyorum, ama plan böyle.”

Holden başını iki yana sallama dürtüsüne direndi. Bir yanağının koltuğa temelli yapışmasını istemiyordu.

EROS *NAUVOO*’DAN SAKINDI. ŞU AN ALTI G’DE GİDİYOR VE NAOMI’NİN SÖYLEDİKLERİNE BAKILIRSA MİLLER HERHANGİ BİR HIZLANMA HİSSETMİYOR. İSTASYON HER NE YAPIYORSA BİZDEKI EYLEMSİZLİK SINIRLAMALARINA TABİ DEĞİL. ONUN TEKRAR YANA KAÇMAYACAĞI NE MALUM? BU HIZLARDA FÜZELER ASLA DÖNÜP DE ONA YETİŞEMEZ. ZATEN NASIL NİŞAN ALACAKSINIZ Kİ? EROS ARTIK RADARDA GÖRÜNMÜYOR.

“İşte burada siz devreye giriyorsunuz, istasyondan bir lazer sektirmeye çalışmanız lazım. Füzeleri yönlendirmek için *Rocinante’nin* hedefleme sistemini kullanabiliriz.”

HAYALLERİNİ YIKMAKTAN NEFRET EDİYORUM, AMA O FÜZELER GELMEDEN ÇOK ÖNCE BİZ OYUNUN DIŞINDA KALMIŞ OLACAĞIZ. EROS’A AYAK UYDURAMAYIZ. FÜZELERİ YÖNLENDİREMEYİZ. VE BİZ DE ONU GÖZDEN KAYBETTİKTEN SONRA HİÇ KİMSE EROS’U TESPİT EDEMEYECEK.

“Gemiyi otomatik pilota geçirmeniz gerekebilir,” dedi Fred.

Diğer bir deyişle Şu *an oturmakta olduğunuz koltuklarda ölmeniz gerekebilir.*

HEP ŞEHİT OLMAK İSTEMİŞİMDİR, AMA *ROCİ*'NİN O ŞEYE KENDİ BAŞINA YETİŞEBİLECEĞİNİ NEREDEN ÇIKARDIN? SIRF SEN İYİ BİR PLAN DÜŞÜNEMEDİN DİYE MÜRETTEBATIMI ÖLDÜRECEK DEĞİLİM.

Fred gözlerini kısarak ekrana doğru eğildi. Yüzündeki maske ilk defa yerinden kaydı ve Holden onun arkasındaki korku ile çaresizliği gördü.

"Bak, sizden ne istediğimin farkındayım ama neyin söz konusu olduğunu biliyorsun. Seni bu planı kötüleyesin diye aramadım. Ya yardım et ya da vazgeç. Böyle bir zamanda şeytanın avukatlığını yapmak da yavşaklık sayılır."

Zaten vazgeçmediğim için kendimi öldüresiye eziyor, muhtemelen kalıcı hasara yol açıyorum seni gidi piç kurusu. Sen der demez mürettebatımı öldürmediğim için çok özür dilerim.

Her şeyi yazma zorunluluğunun avantajı, duygusal taşkınlıkları dizginlemesiydi. Holden fedakarlığı hakkında Fred'e verip veriştireceğine BIRAK BİRAZ DÜŞÜNEYİM yazdı ve bağlantıyı kesti.

Eros'u izleyen optik takip sistemi yanıp sönerek asteroitin tekrar hızlandığını bildirdi. Alex ona ayak uydurabilmek için *Rocinante'yi* zorlarken Holden'ın göğsüne oturan devin ağırlığı birkaç kilo daha arttı. Yanıp sönen kırmızı bir gösterge, mevcut hızlanmada geçirdikleri zaman sebebiyle mürettebatın yüzde 12'lik bir kısmının beyin kanaması geçirebileceği yönünde Holden'ı uyardı. Bu durum yeteri kadar devam ederse oran yüzde 100'e çıkacaktı. Holden *Roci*'nin teorideki maksimum hızlanma sınırını hatırlamaya çalıştı. *Donnager*'dan ayrıldıkları sırada Alex onu kısa bir süreliğine on iki g'de uçurmuştu. Asıl sınır o abes sayılardan biriydi; hani geminin gerçekte asla yapmayacağı bir şey hakkında atıp tutarken kullandığın sayılardan. On beş g miydi? Yirmi mi?

Miller en ufak bir hızlanma bile hissetmemişti. Hızlanmanın farkına bile varmıyorsan acaba ne kadar hızlı gidebilirdin?

Holden neredeyse düşünmeksizin ana motor kontrol düğmesine bastı. Saniyeler içinde serbest düşüşteydi; organları vücudunun içindeki asıl yerlerini bulmaya çalışırken bir öksürük nöbeti geçiriyordu. Saatlerden beri ilk kez derin bir nefes alabilecek kadar toparlandığı sırada Alex onunla iletişim kurdu.

“Kaptan, motoru sen mi susturdun?”

“Evet, ben yaptım. Bizden bu kadar. Ne yaparsak yapalım Eros’a yetişemeyeceğiz. Yalnızca kaçınılmaz olanı geciktiriyorduk ve boşu boşuna ölüm riskine giriyorduk.”

Naomi koltuğunu çevirip ona kederli bir tebessüm etti. Hızlanmadan ötürü bir gözü morarmıştı.

“Elimizden geleni yaptık,” dedi kadın.

Holden kolunu tavana çarpıp morartacak kadar sertçe koltuğundan itti kendini, sonra da yeniden ittirip bir yangın söndürücü yuvasına tutunarak sırtım duvara dayadı. Güvertenin karşısından onu seyreden Naomi’nin ağzı şaşkınlıktan komik bir O biçiminde açılmıştı. Holden muhtemelen tafra yapan şımarık bir çocuk gibi gülünç göründüğünün farkında olsa bile elinde değildi. Yangın söndürücüyü bıraktı ve yavaş yavaş güvertenin ortasına süzüldü. Diğer eliyle duvarı yumruklamış olduğunun farkına varmamıştı. Artık fark ettiği için de canı yanıyordu.

“Lanet olsun,” dedi. “Böyle işe lanet olsun.”

“Biz—” diye başladı Naomi, fakat Holden onun sözünü kesti. “Elimizden geleni yaptık mı? Bunun ne önemi var ki?” Holden tamamen ilaçlardan kaynaklanmayan kızıl bir sisin zihnine çöktüğünü hissedebiliyordu. *“Canterbury* için de elimden geleni yaptım. *Donnager’*a bizi alması için izin verirken de doğru olanı yapmaya çalıştım. İyi niyetimin en ufak bir faydası dokundu mu?”

Naomi’nin yüzü sertleşti. Göz kapakları kısıldı ve adama daracık yarıklardan bakar oldu. Dudakları neredeyse

bembeyaz kesilene kadar birbirine yapıştı. *Seni öldürmemi istediler,* diye aklında geçirdi Holden. *Eros bir ihtimal on beş g'yi geçemez diye mürettebatımı öldürmemi istediler ve ben bunu yapamadım.* Vicdan azabı, hiddet ve keder birbiriyle rekabet ederek Holden'ın aşina olmadığı silik bir şeye dönüştü. Bu hisse bir isim koyamıyordu.

"Kendine acımasını beklediğim son insan sensin," dedi Naomi, sert bir sesle. "Hep, 'Şimdi durumu düzeltecek ne yapabiliriz? diye soran o kaptan nerede?"

Holden çaresizce etrafını işaret etti. "Dünya'daki herkesin ölmesini engellemek için hangi düğmeye basacağımı göster de basayım." *Yeter ki sana bir şey olmasın.*

Naomi kemerini çözdü ve mürettebat merdivenine doğru süzüldü.

"Amos'a bir göz atmak için aşağı iniyorum," dedi, sonra da güverte kapağını açtı. Durakladı. "Ben senin operasyon subayınım Holden. İletişim hatlarını gözlemek de işimin bir parçası. Fred'in ne istediğini biliyorum."

Holden şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırırken Naomi kendini yukarı çekerek onun görüş alanından çıktı. Arkasından çarparak kapanan kapağın gürültüsü normalden daha sert olamazdı; fakat yine de Holden'a öyle geldi.

Holden kokpiti aradı ve Alex'e mola verip bir bardak kahve içmesini söyledi. Güverteden geçerken duraklayan pilot konuşmak istermiş gibi gözüktüyse de Holden elini sallayarak ona gitmesini bildirdi. Alex omuz silkip oradan ayrıldı.

Holden'ın karnındaki o yavan yumru kök salmış, insanı tir tir titretecek cinsten mutlak bir panik halini almıştı. Zihninin hırçın, kindar ve kendi kendini cezalandırma meraklısı bir bölümü Eros'un büyük bir hızla Dünya'ya doğru ilerlediğini gösteren sonu gelmez filmler oynatıp duruyordu. Asteroit her dinde bulunan kıyamet inancının gerçeğe dönüşmüş hali olarak çığlık ata ata gökten düşecek; yangınlar, depremler ve zehirli yağmurlar yeryüzünü kaplayacaktı. Fakat zihnindeki Eros gezegene her çarptığında Holden'ın gördüğü

şey *Canterbury'*nin patlayışıydı. Şok geçirtecek kadar ani bir beyaz ışık ve sonrasında hafif bir dolu yağmuru gibi gövdeye çarpan buz parçacıklarının sesinden başka hiçbir şey.

Mars hayatta kalacaktı, fakat sadece bir süreliğine. Kuşak'taki bazı cepler muhtemelen daha da uzun dayanırdı. Oradakilerin kültürü idare etmek, elindekiyle yetinmek, kaynaklarını sonuna kadar kullanmak üzerine kuruluydu. Fakat sonuçta Dünya olmadan her şey eninde sonunda yok olacaktı. İnsanlar uzun zaman önce yerçekimi kuyusundan çıkmışlardı. Gerekli teknolojiyi geliştirerek göbek bağını kesebilecek kadar uzun bir zaman önce. Fakat öyle bir şey yapmakla hiç uğraşmamışlardı. Kendini erişebildiği her yaşanabilir cebe atma arzusuna rağmen insanlık durağanlaşmıştı. Yarım asır önce üretilmiş gemilerle oraya buraya uçmak, ondan bile daha uzun bir zamandır gelişmeyen teknolojiler kullanmak onları tatmin etmeye yetmişti.

Dünya kendi sorunlarına öylesine odaklanmıştı ki uzaklardaki çocuklarını yok saymıştı—tabii harcadıkları emekten pay istediği zamanlar dışında. Mars kendini tüm nüfusuyla gezegeni baştan yaratmaya, kızıl yüzünü yeşile çevirmeye adamıştı. Oradakiler eskisine olan bağlılıklarını sona erdirmek için yeni bir Dünya şekillendirmeye çalışmışlardı. Ve Kuşak güneş sisteminin varoşu olup çıkmıştı. Oralardakiler hayatta kalmakla öylesine meşguldüler ki yeni bir şeyler yaratmaya zamanları yoktu.

Protomolekülü tam da bize en büyük zararı verebileceği anda bulduk, diye düşündü Holden.

Protomolekül bir kestirme gibi gözükmüştü. Hiç iş yapmadan dosdoğru tanrılık mertebesine çıkacak bir yol gibi. Ayrıca insanlık kendisi dışında gerçek bir tehditle karşılaşmayalı öylesine uzun bir zaman geçmişti ki hiç kimsenin kafası korkacak kadar bile çalışmıyordu. Dresden kendi ağzıyla söylemişti: Protomolekülü yaratan, Phoebe'ye yükleyen ve Dünya'ya fırlatan şeyler insanlığın atalarının

daha fotosentezi ve tek hücreli canlıları bile yeni yeni anladığı bir zamanda bile ilahtılar. Fakat Dresden buna rağmen onların bu kadim silahını alıp tetiğe basmıştı. Çünkü temelde insanlar hâlâ meraklı maymunlardan başka bir şey değillerdi. Buldukları her şeyi ne yapacağına bakmak için bir çomakla dürtmeden rahat etmiyorlardı.

Holden'ın görüş alanını kaplayan kızıl pus garip bir zonklamaya dönüştü. Panelindeki kırmızı bir göstergenin yanıp sönerek *Ravi* tarafından arandıklarını haber verdiğini anlayana kadar birkaç saniye geçmesi gerekti. Holden ayağıyla yakındaki bir çarpışma koltuğundan destek alarak kendini itti ve İstasyonuna kadar süzülüp bağlantıya cevap verdi.

"Burası *Rocinante.* Devam et *Ravi."*

"Holden, niye durduk?" diye sordu McBride.

"Çünkü Eros'a zaten ayak uyduramayacaktık ve mürettebattan zayiat verme tehlikesi çok, artıyordu," diye cevapladı Holden. Öne sürdüğü sebep kendisine bile boş geliyordu. Hatta korkakça. McBride bunu fark etmemiş gibiydi.

"Anlaşıldı, Yeni emirler isteyeceğim. Bir değişiklik olursa haber veririm."

Holden bağlantıyı kesti ve boş gözlerle konsola baktı. Görsel takip sistemi Eros'u kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu, *Roci* iyi bir gemiydi. Son modeldi. Hem Alex asteroidi bir tehdit olarak belirlediğinden bilgisayar onu izlemek için gücü dahilindeki her şeyi yapacaktı. Fakat Eros hızlı hareket eden, radar ışınlarım yansıtmayan, albedosu[13] düşük bir cisimdi. Kestirilemez ve ani hareketlerde bulunabiliyordu. Onu gözden kaybetmeleri sadece zaman meselesiydi; özellikle de gözden kaybolmak istiyorsa.

Holden'ın konsolundaki izleme bilgilerinin yanında küçük bir veri penceresi belirerek *Ravi'nin* aktarıcısını açtığına dair onu bilgilendirdi. Bariz bir tehdit veya gizli kalma ihtiyacı

bulunmadığı sürece onu açık tutmak askeri gemiler için bile standart bir uygulamaydı. Küçük BMD korvetindeki telsiz görevlisi o cihazı alışkanlık icabı devreye sokmuş olmalıydı.

Ve şimdi *Roci* onu bilinen bir gemi olarak tanımlıyor, tehlike listesinde hafifçe yanıp sönen yeşil bir nokta ve bir isim etiketi olarak gösteriyordu. Holden uzunca bir süre buna ifadesizce baktı. Derken gözlerinin faltaşı gibi açıldığını hissetti.

“Kahretsin! ” dedi ve dahili iletişimi kullandı. “Naomi, sana operasyon güvertesinde ihtiyacım var.”

“Sanırım burada biraz daha kalmayı yeğlerim,” diye karşılık verdi kadın.

Holden konsolundaki savaş santralının alarm düğmesine bastı. Güverte ışıkları kırmızıya dönüştü ve üç defa klakson çaldı.

“İS Nagata, derhal operasyona,” dedi Holden. Naomi varsın daha sonra onu bir güzel fırçalasındı. Zaten Holden bunu hak etmişti. Fakat o anda kaybedecek zamanları yoktu.

Naomi bir dakika geçmeden operasyon güvertesindeydi. Çoktan çarpışma koltuğuna oturup kemerini takmış olan Holden iletişim kayıtlarını ekrana getirmekle meşguldü. Naomi de koltuğuna kadar uçup kemerim taktı. Adama soran gözlerle —*En sonunda ölecek miyiz*?— bakmasına rağmen bir şey söylemedi. Kaptan öyle bir talepte bulunursa karşı çıkmazdı. Holden ona karşı eşit miktarda hayranlığa ve sabırsızlığa kapıldı. Ne zaman ki kayıtlarda aradığını buldu, o zaman konuştu.

“Tamam,” dedi adam. “Eros radardan kaybolduktan sonra Miller’la telsiz bağlantısı kurduk. Bu doğru mu? ”

“Evet, doğru,” dedi Naomi. “Ama elbisesi Eros’un kabuğunu geçip de aradaki mesafeden bize kadar ulaşan bir sinyal gönderebilecek kadar güçlü değil. O yüzden demir atmış gemilerden biri sinyali yükseltiyor olmalı.”

“Bu da Eros radarı kesmek için her ne yapıyorsa onun dışarıdaki tüm telsiz iletişimini de kesmek için yeterli olmaması demektir.”

“Öyle gözüküyor,” dedi Naomi, giderek artan merakını sesiyle belli ederek.

“Ve yüzeydeki beş DGİ şilebinin kontrol kodları hâlâ elinde, değil mi?”

“Evet Kaptan,” dedi Naomi, hemen sonra da ekledi: “Kahretsin.” “Tamam,” diyen Holden ona bakmak için koltuğunu çevirirken sırıtıyordu. “*Roci*’de ve sistemdeki diğer tüm donanma gemilerinde niçin aktarıcıyı kapatacak bir düğme bulunuyor?”

“Düşmanlar aktarıcı sinyaline füze kilitleyerek onları yok edemesin diye,” dedi Naomi, onun sırıtışını paylaşarak.

Holden tekrar önüne döndü ve Tycho İstasyonu’na bir iletişim kanalı açmaya girişti.

“İS, rica etsem Miller’ın sana verdiği kontrol kodlarını kullanarak o beş DGİ şilebini çalıştırabilir ve aktarıcılarını açabilir misin? Eros’taki ziyaretçimiz radyo dalgalarını ekemezse hızlanma sorunumuzu çözdük sanırım.”

“Emredersin Kaptan,” diye karşılık verdi Naomi. Holden gözü başka yerdeyken bile kadının tebessümünü sesinde duyabiliyor, bu durum karnındaki buz topağının son kalıntısını da eritiyordu. Artık bir planları vardı. Bir fark yaratacaklardı.

“*Ravi*’den aranıyoruz,” dedi Naomi. “Ben aktarıcıları açmadan önce cevap vermek ister misin?”

“Hem de nasıl.”

Hat bir tıkırtıyla açıldı.

“Kaptan Holden, yeni emirler aldık. Anlaşılan o şeyi biraz daha kovalamamız gerekecek.”

McBride az önce ölüm fermanı imzalanmış birinin metanetiyle konuşuyordu.

“Onun için bir-iki dakika beklemek isteyebilirsiniz,” dedi Holden. “Bir alternatifimiz var.”

Naomi asteroit yüzeyine sabitlenmiş beş DGİ şilebinin aktarıcılarını devreye sokarken Holden da planını önce McBride’a, sonra da farklı bir hat üzerinden Fred’e açıkladı. Fred ona dönüş yaparak planı hem kendi hem de BM

donanma komutanlığı adına coşkuyla onaylayıncaya dek şileplerin beşi de sinyal göndermeye ve yerlerini tüm güneş sistemine ilan etmeye başlamıştı. Ondan bir saat sonra da insanlık tarihindeki en kalabalık gezegenler arası nükleer silah salvosu ateşlendi ve büyük bir hızla Eros'a doğru yol almaya koyuldu.

Kazanacağız, diye düşündü Holden, tehdit ekranındaki füzelerin öfkeli bir kırmızı nokta sürüsü gibi uçmasını seyrederken. O *şeyi alt edeceğiz.* Üstelik tüm mürettebatı bu olayın sonuna tanık olacaktı. Başka hiç kimsenin ölmesi gerekmiyordu.

Tabii bir kişi hariç.

“Miller arıyor,” dedi Naomi. “Herhalde gemileri çalıştırdığımızı fark etmiştir.”

Holden'ın yüreği sızladı. O füzeler hedeflerine ulaştığı sırada Miller orada, yani Eros'ta olacaktı. Yaklaşan zaferi herkes kutlayamayacaktı.

“Selam Miller. Nasılsın?” dedi Holden, kapıldığı üzüntüyü pek de gizleyemeden.

Miller'ın sesi cızırtılıydı ve parazit yüzünden kesik kesik geliyordu. Yine de Holden'ın ses tonunu duyamayacağı ve yaptıkları planın içine edilmek üzere olduğunu tahmin edemeyeceği kadar anlaşılmaz değildi.

“Holden,” dedi Miller. “Bir sorunumuz var.”

Elli İkinci Bölüm: Miller

Bir. İki. Üç.

Miller cep terminaline basarak tetiği tekrar başa aldı. Önündeki çift kanatlı kapı bir zamanlar otomatik olarak sessiz sedasız faaliyet gösteren binlerce mekanizmadan biriydi. Belki de yıllar boyunca göze çarpmayan manyetik raylar üzerinde güvenle çalışmıştı. Şimdiyse ağaç kabuğunu andıran bir dokuya sahip siyah bir şey kanatların kenarlarını sarmaşık gibi kaplıyor, metali deforme ediyordu. Kapının ötesinde liman koridorları, ambarlar, kumarhaneler vardı. Yani eskiden Eros İstasyonu olup da artık istilacı bir uzaylı zekanın öncü kolu denebilecek her şey. Fakat tüm bunlara ulaşmak için Millerin sıkışmış vaziyetteki bir kapıyı zorlayarak açması gerekiyordu. Hem de beş saniyeden kısa sürede. Üstelik üzerinde bir çevresel elbise varken.

Miller cep terminalini tekrar yere bıraktı ve hemen kanatların birleştiği ince aralığa uzandı. Bir. İki. Kapı o siyah maddeyi pul pul dökerek bir santimetre kaydı. Üç.

Dört.

Miller yeniden cep terminalini kapıp tetiği başa aldı.

Bu iş böyle yürümeyecekti.

Miller arabanın yanında yere oturdu. Fısıldayıp homurdanan Eros yayını görünüşe bakılırsa İstasyonun postunu kazıyan minik istilacının farkında değildi. Miller uzun ve derin bir nefes aldı. Kapı yerinden kıpırdamadı. Onu aşmaya mecburdu.

Naomi bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Bomba birazcık ileri geri oynayabilir hale gelene dek Miller boştaki eliyle arabayı saran örgülü metal kayışı gevşetti. Sonra dikkatle, yavaşça bombanın bir köşesini kaldırdı. Gözünü durum göstergelerinden ayırmadan cep terminalini onun altına soktu ve metal ucu giriş düğmesinin üstüne gelecek şekilde dokunmatik ekrana sertçe bastırdı. Tetik yeşil kaldı. İstasyon sallansa veya yerinden oynasa bile ona ulaşmak için beş saniyesi olacaktı.

Yeter de artardı bile.

Miller iki eliyle birden tutarak kapı kanatlarına yüklendi. Kanatları aralarından bakabilecek kadar birbirinden ayırırken siyah kabuğun daha da büyük bir kısmı aşağı döküldü. Ötedeki koridor neredeyse yusyuvarlaktı; tünel yerinden çıkartılmış kocaman bir kan damarını andırıncaya kadar köşeler o siyah oluşumla dolmuştu. İçerideki yegane ışığın kaynağı, elbisesindeki fenerler ve mavi ateşböcekleri gibi havada uçuşan bir milyon tane minicik parlak noktaydı. Gidip gelen Eros yayını kısa süreliğine yükseldiğinde ateşböcekleri sönükleşiyor, ardından eski haline dönüyordu. Çevresel elbise beklenenden daha yüksek yoğunlukta argon, ozon ve benzen içeren havanın solunabilir olduğunu gösteriyordu.

Işıltılı noktalardan biri onun hissedemediği hava akımlarında savrularak yanından geçip gitti. Miller noktaya aldırış etmeksizin kapı kanatlarını itmeyi sürdürerek aralığı birkaç santim daha genişletti. Artık aralıktan kolunu geçirerek kabuğu yoklayabilirdi. Kabuk el arabasını taşıyacak kadar sağlam gibiydi. Büyük bir lütuftu bu. Yerde diz boyu uzaylı çamuru olsaydı bombayı taşımanın başka bir yolunu bulması gerekecekti. Arabayı o yuvarlak yüzeyde itmek bile yeterince zor olacaktı.

Günahkarlara istirahat yok! dedi Julie Mao zihninde. *İyilere de huzur.*

Miller işinin başına döndü.

Kapı kanatlarını aralarından geçebilecek kadar araladığında kan ter içindeydi. Kolları ve sırtı ağrıyordu. Siyah kabuk koridordan aşağı yayılmaya başlamıştı bile. Duvarların zeminle veya tavanla birleştiği kenarlarda kalmak kaydıyla hava kilidine doğru filizler uzanıyordu. Havaya o mavi parıltı hakimdi. Miller koridordan içeri ne kadar hızlı giriyorsa Eros da dışarı o kadar hızlı çıkıyordu. Belki daha bile hızlı.

Miller cep terminalini dikkatle seyrederek arabayı iki eliyle birden çekmeye koyuldu. Bomba sallandı, fakat tetiğin üstünden kalkacak kadar değil. Miller koridora güvenle girdikten sonra terminali tekrar eline aldı.

Bir. İki.

Ağır bomba kasası dokunmatik ekranda küçük bir göçük oluşturmuşsa bile terminal hâlâ işler durumdaydı. Miller arabanın sapını kavrayıp öne eğilirken altındaki inişli çıkışlı organik yüzey onun yalpalamasına ve sarsılmasına sebep oluyordu.

Miller daha önce burada can vermişti. Zehirlenmişti. Vurulmuştu. Bu koridorlar —veya onlara çok benzeyen başkaları— onun için bir savaş meydanı olmuştu. O ve Holden için. Fakat artık hiçbiri tanınır halde değildi.

Geniş, neredeyse boş bir alandan geçti. Kabuk burada ince olduğu için ambarın metal duvarları yer yer görülebiliyordu. Tavandaki bir LED hâlâ yanıyor, karanlığa soluk beyaz bir ışık saçıyordu.

Üzerinde bulunduğu yol Miller'ı kumarhaneler katına çıkardı. Ticaretin mimarisi hâlâ ziyaretçileri aynı noktaya getirmekteydi. Uzaylı ağaç kabuğu neredeyse tamamen kaybolmasına karşın mekan değişim geçirmişti. Sıralar halinde bekleyen tilt makinelerinin çoğu kısmen erimiş veya infilak etmiş olsa da, birkaçı hâlâ yanıp sönerek cırtlak renkleri ve coşkulu ses efektlerini devreye sokacak mâli bilgileri bekliyordu. Berrak bir tutkalımsı jöle katmanının altındaki kumar masaları halen görülebilir durumdaydı. Duvarları ve katedral yüksekliğindeki tavanları kaplayan

siyah kaburgalar, uçları ışık saçmaksızın parıldayan saç teli inceliğindeki ipliklerle dalgalanıyordu.

Bir şey çığlık attı. Miller'ın elbisesi bu sesi boğdu. İstasyonun yaptığı yayın artık postunun altında bulunan Miller'a daha yüksek ve yoğun geliyordu. Ansızın Miller'ın aklında bir çocukluk anısı canlandı. Seyrettiği bir videodaki oğlan canavarımsı bir balina tarafından yutuluyordu.

Gri renkli ve Miller'ın yan yana gelmiş iki yumruğu büyüklüğündeki bir şey neredeyse gözle görülemeyecek kadar büyük bir hızla uçarak yanından geçti. Bir kuş değildi o şey. Ters dönmüş bir satış otomatının altında başka bir şey kıpırdandı. Miller neyin eksik olduğunu fark etti. Eros'ta bir buçuk milyon insan vardı ve kişisel kıyametleri koptuğu sırada bunların büyük bölümü burada, yani kumarhaneler katındaydı. Fakat şimdi ortalıkta hiç ceset yoktu. Ama hayır. Bu doğru değildi. O kapkara kabuk. O yumuşak, okyanusumsu parıltısıyla yukarıdaki milyonlarca siyah uzantı. Bunlar Eros'un baştan yaratılmış cesetleri, yeniden şekillendirilen insan etiydi. Elbisesinin verdiği bir alarm onun aşırı solumaya başladığını haber verdi. Görüş alanının kenarları kararmaya başlıyordu.

Miller dizleri üstüne çöktü.

Sakın bayılma seni pezevenk, dedi kendi kendine. *Sakın bayılma. Ama illa bayılacaksan bari ağırlığını o kahrolası tetiğin üstüne düşür.*

Julie elini onunkinin üstüne koydu. Miller kızı neredeyse hissedebiliyordu ve bu ona güç verdi. Kız haklıydı. Bunlar birer cesetti sadece. Ölü insanlardı işte, hepsi bu. Kurbanlar. Ceres'in ucuz otellerinde gördüğü bıçaklanarak öldürülmüş tüm o lisanssız fahişeler gibi bir başka geri dönüşümlü et yığını. Bunların kendilerini hava kilitlerinden dışarı atan tüm o intihar vakalarından bir farkı yoktu. Kabul; protomolekül insan vücudunu acayip biçimlerde bozuyordu. Fakat bu onun ne olduğunu değiştirmiyordu. Tabii Miller'ın ne olduğunu da.

“Polissen,” dedi Julie’ye, kariyeri boyunca ortağı olmuş her çaylağa söylediği şeyi tekrarlayarak, “hissetmek gibi bir lüksün yoktur. İşini yapmaya mecbursundur.”

Öyleyse işini yap, dedi kız nazikçe.

Miller başını salladı. Ayağa kalktı. *İşini yap.*

Buna tepki verircesine, elbisesindeki ses bir anda değişti. Eros yayını yüz farklı frekans arasında inip çıktıktan sonra Miller’a Hintçe gibi gelen sert bir lakırdı şeklinde patladı. Konuşan yine insanlardı. *İnsan sesleri bizi uyandırana kadar,* diye düşündü Miller, bu tabirin nereden geldiğini pek hatırlayamadan.

İstasyonun bir yerlerinde bir... şey olmalıydı. Bir kontrol mekanizması ya da güç kaynağı veya protomolekül motor yerine her ne kullanıyorsa o. Miller onun neye benzeyeceğini veya nasıl savunuluyor olabileceğini bilmiyordu. Nasıl çalıştığına dair de hiçbir fikri yoktu—tabii onu patlatırsa önceki kadar iyi çalışamayacağı yönündeki bir varsayım hariç.

Öyleyse gel eskiye dönelim, dedi Julie’ye. *Bildiklerimize dönelim.*

Eros’un içinde büyüyüp gelişen, asteroidin taş postunu kendi sabit dış iskeleti olarak kullanan şey rıhtımları istasyondan ayırmamıştı. İç duvarları hareket ettirmemiş, kumarhaneler katındaki odaları ve geçitleri baştan yaratmamıştı. Yani İstasyonun yerleşim planı her zamanki haline çok yakın olmalıydı. Tamam.

Bu şey İstasyonu uzayda ilerletmek için her ne kullanıyorsa aşırı miktarda güç harcıyordu. Tamam.

Öyleyse sıcak noktayı bul Miller boştaki eliyle çevresel elbiseyi kontrol etti. Ortam sıcaklığı yirmi yedi dereceydi: sıcak fakat dayanılmaz olmaktan çok uzak. Dönüp hızlı adımlarla rıhtım koridorunda gerisingeri yürüdü. Sıcaklık bir derecenin yüzde birinden daha az düştü, ama yine de düştü. Peki öyleyse. Koridorlardan her birini sırayla deneyebilir, en sıcağının hangisi olduğunu bulup onu takip edebilirdi. İstasyonun diğer kısımlardan mesela üç veya dört derece

daha sıcak bir kısmına gelirse aradığı noktaya ulaşmış demekti. Ondan sonra arabayı durdurur, başparmağım terminalden kaldırır ve beşe kadar sayardı.

Böylece sorun çözülürdü.

El arabasının yanına döndüğünde, tekerlerin çevresinde süpürgeotunun yumuşak görünümünü andıran altın sarısı bir şey büyüyordu. Miler onu elinden geldiğince kazısa da tekerleklerden biri gıcırdamaya başlamıştı. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Miller bir eliyle arabayı çekerek ve diğeriyle cep terminalinin otomatik patlatma düğmesine basılı tutarak yukarıya, İstasyonun daha derinlerine yollandı.

“O benim,” diyordu bilinçsiz Eros. Yaklaşık bir saattir aynı cümleye takılıp kalmıştı. “O *benim.* O... *benim.”*

“İyi,” diye söylendi Miller. “Al da başına çal.”

Omzu ağrıyordu. Arabanın tekerleğindeki gıcırtı artmıştı ve çıkan ses Eros yayınındaki lanetli ruhların deliliğini bile bastırmaktaydı. Başparmağı kendini henüz yok etmemenin daimi, durmak bilmez baskısıyla karıncalanmaya başlıyordu. Çıktığı her katla birlikte dönüş yerçekimi zayıflıyor ve Coriolis biraz daha fark edilir hale geliyordu. Henüz Ceres’tekiyle aynı olmamasına rağmen ona yakındı ve istasyon Miller’a artık evi gibi geliyordu. Birden kendini mesainin biteceği anı iple çekerken buldu. Altılı pakette satın aldığı birasıyla beraber deliğinde oturduğunu ve ölü İstasyonun düzensiz, şuursuz gevezeliğini değil de gerçek bir bestecisi olan bir müziği — belki biraz hafif caz— dinlediğini düşledi.

Hafif cazın hoşuna gideceği fikri de nereden çıkmıştı?

“Sıkıysa beni yakalayın ibneler,” dedi Eros. “Ben gideli çok çok çok oldu. Çok çok çok.”

İstasyonun iç katları hem daha tanıdık hem de daha yabancıydı. Kumarhaneler katının toplu mezarından uzaklaştıkça Eros’un eski yaşantısı azar azar kendini belli ediyordu. Metro durakları hâlâ ışıldıyor, hat aksaklıklarını

duyurup sabır çağrısında bulunuyordu. Hava dönüştürücüler uğulduyordu. Yerler nispeten temiz ve çöpten uzaktı. Normale yakın bu durum değişiklikleri ürkütücü bir biçimde gözler önüne sermekteydi. Kara yapraklar kabuksu helezon desenlerde duvarları kaplıyordu. Yukarıdan pul pul dökülen madde, dönüş yerçekiminde kurum gibi uçuşuyordu. Eros dönüş yerçekimini korumasına rağmen etkisinde olduğu muazzam hızlanmadan kaynaklanan bir çekime sahip değildi. Miller bunun hakkında kafa yormamayı seçti.

Beyzbol topu ebatlarındaki örümceğimsi şeyler koridoru sürünerek kat ederken arkalarında kaygan ve ışıltılı bir salgı bıraktılar. Miller içlerinden birini arabanın üstünden atmak için durana kadar onların bilek kemikleri kömürleşip kararmış ve baştan yaratılmış eller olduğunu anlamadı. Zihninin bir bölümü çığlıklar atmasına rağmen o uzak ve yok sayması kolay bir bölümdü.

Protomoleküle saygı durmamak zordu. Karşısında prokaryotik anaeroblar bulmayı beklerken insanlarla karşılaşmış bir şey için elindekiyle yetinmeyi iyi bilmişti. Miller elbisesinin sensör takımına göz atmak amacıyla durakladı. Kumarhaneleri geride bıraktığından beri sıcaklık yarım, bu koridora girmesinden sonra da onda bir derece artmıştı. Arka plan radyasyonu da tırmanıyor, zaten yıpranmış olan zavallı bedeni daha fazla radyasyona maruz kalıyordu. Havadaki benzen yoğunluğu azalıyor ve elbisesi sensörleri şaşırtacak kadar tuhaf davranışlar sergileyen daha egzotik moleküller tespit ediyordu—tetrasen, antrasen, naftalen. Demek ki doğru yönde ilerliyordu. Ağırlığını öne vererek çektiği araba ona canı sıkkın bir çocuk gibi direniyordu. Hatırladığı kadarıyla yapısal düzen aşağı yukarı Ceres'inki gibiydi ve Miller orayı avucunun içi gibi bilirdi. Bir, bilemedin iki kat yukarıda, daha aşağıdaki yüksek g'li katlara yönelik hizmetlerin toplandığı bir nokta ve de düşük yerçekiminde daha verimli çalışan tedarik ve enerji sistemleri olmalıydı. Bir komuta ve kontrol merkezi —yani bir beyin— kurmak için oradan iyisi zor bulunurdu.

“Gideli çok çok çok oldu,” dedi Eros. “Çok oldu.”

Geçmişin harabelerinin gelecekteki her şeyi şekillendirmesi ne kadar komikti. Her alanda geçerli gibi gözüken bu durum evrenin hakikatlerinden biriydi. İnsanlığın tamamıyla yerçekimi kuyusunda yaşadığı eski günlerde Roma lejyonları tarafından açılan patikalar tek bir kıvrım veya viraj bile değiştirmeden önce asfalta, sonra da betonarmeye dönüşmüştü. Ceres, Eros ve Tycho’daki standart koridorların genişliği Dünya’daki kamyonlar ve vinçler esas alınarak üretilmiş kazı araçlarına göre belirlenmişti. Zaten o kamyonlar ile vinçler de bir kağnı arabasının sığacağı genişlikte yollara göre tasarlanmıştı.

Şimdiyse bir avuç hırslı primatın inşa ettiği koridorlarda, kanallarda, metro tünellerinde ve su borularında uzaylı bir yaşam biçimi —uçsuz bucaksız karanlıktan gelen bir şey— büyüyordu. Protomolekül Satürn tarafından yakalanmayıp ilkel Dünya'nın çorbasına ulaşabilseydi neler olacağını merak etmekteydi. Şimdiki gibi füzyon reaktörleri, navigasyon iticileri, el konulabilecek insan bedenleri bulunmayacaktı. Protomolekül başka bir evrimin tasarım seçimlerine uyum sağlamak zorunda kalmasaydı acaba neleri daha farklı yapardı?

Miller, dedi Julie. *Yürümeye devam et.*

Miller gözlerini kırpıştırdı. Bir erişim rampasının başındaki boş geçitte öylece dikiliyordu. Kendi zihninde ne kadar süreyle kaybolduğunun farkında değildi.

Belki de yıllarca.

Uzun bir nefes verip rampadan çıkmaya başladı. Göstergelere bakılırsa tepesindeki koridorlar istasyon genelinden epeyce sıcaktı. Neredeyse üç derece. Hedefine yaklaşıyordu. Ama etrafta ışık yoktu. Miller karıncalanan, kısmen uyuşmuş başparmağını düğmenin üzerinden çekip terminalin küçük LED ışığını yaktı ve sayım dörde ulaşmadan hemen önce otomatik patlatma düğmesine tekrar bastı.

“Gideli.çok çok ve... ve... ve ve ve ve.”

Eros yayınının cıyaklamasıyla birlikte Rusça ve Hintçe laklak eden bir insan sesi korosu az önceki tekil konuşmayı bastırdı ve hemen sonra kendisi de derin, gıcırtılı bir ulumanın arasında boğuldu. Belki yine o balina şarkısı çalıyordu. Miller'ın elbisesi sadece yarım saatlik oksijeni kaldığına dair onu kibarca uyardı. Miller alarmı kapattı.

Transfer İstasyonu istila altındaydı. Solgun eğreltiotları koridorları kaplıyor, kıvrılarak birer halat halini alıyordu. Tanıdık böcekler —sinekler, hamamböcekleri, su örümcekleri— maksatlı dalgalar halinde kalın beyaz kabloların üzerinde yürüyordu. Canlanmış safraya benzeyen bir şeyin uzantıları ileri geri savruluyor, arkasında kıpır kıpır kıpırdanan ince bir larva tabakası bırakıyordu. Bunlar da insan nüfusu kadar protomolekülün kurbanlarıydı. Zavallı mahlûklar.

"Çatalı geri alamazsın," dedi Eros, neredeyse zafer tınısıyla. "Çatalı geri alamazsın. O gideli çok çok çok oldu."

Sıcaklık artık hızla tırmanıyordu. Dönüş istikametinin biraz daha sıcak olabileceğine karar vermesi birkaç dakikasını alan Miller tekrar arabaya asıldı. Elindeki kemiklerde gıcırdayıp takırdayan ufacık bir sarsıntı hissedebiliyordu. Bombanın ağırlığına bir de tekerlek rulmanlarının aşınması eklenince Omuzları cidden ağrımaya başlıyordu. Neyse ki O kahrolası şeyi aşağıya indirmesi gerekmeyecekti.

Julie onu karanlığın içinde bekliyordu. Miller'ın cep terminalinin incecik ışığı onu delip geçti. Kızın saçları serbestçe uçuşmaktaydı; ne de olsa dönüş yerçekiminin hayali siluetler üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Kızın yüzündeki ifade çok ciddiydi.

Nereden biliyor? diye sordu Julie.

Miller durakladı. Kariyeri boyunca kimi zaman hayali bir tanığın çıkıp bir şey söylediği, belli bir cümle telaffuz ettiği, yanlış bir şeye güldüğü olmuş ve Miller da zihninin bir köşesinde davaya dair yeni bir ipucu bulunduğunu anlamıştı.

Bu da öyle bir andı.

"Çatalı geri alamazsın," diye gakladı Eros.

Protomolekülü daha en başında güneş sistemine getiren kuyrukluyıldız bir gemi değil bulunmayı bekleyen bir tuzaktı, dedi Julie, karaya çalmış dudakları hiç kımıldamadan. *Yalnızca bir mermiydi o. Protomolekülü derin dondurucuda saklayan bir buz mermisi. Hedefi Dünya'ydı, fakat ıskaladı ve Satürn tarafından tutuldu. Taşıdığı yük onu döndürmedi. Onu itmedi. Onu yönlendirmedi.*

"Öyle yapmasına gerek de yoktu," dedi Miller.

Ama artık yönlendiriyor. Dünya'ya gidiyor Dünya'ya gideceğini nereden biliyor? O bilgiyi nereden aldı? Üstelik konuşuyor da. Bu dilbilgisi nereden geliyor?

Eros'un sesi *kimden çıkıyor?*

Miller gözlerini kapadı. Elbisesi yalnızca yirmi dakikalık havası kaldığını belirtti.

"*Çatalkuyruk'u* alamazsın! O gideli çok çok çok oldu! "

"Hasiktir," dedi Miller. "Yüce tanrım."

Arabayı bırakıp rampaya, ışığa ve geniş istasyon koridorlarına doğru döndü. Her şey sarsılıyor, istasyon hipotermi geçirmek üzere olan biri gibi zangır zangır titriyordu. Tabii aslında İstasyonun titrediği falan yoktu. Titreyen tek şey kendisiydi. Her şey Eros'un sesinde gizliydi. Başından beri öyle ölmüştü. Miller'ın bunu daha önce görmesi gerekirdi.

Belki görmüştü de.

Protomolekül İngilizce, Hintçe, Rusça veya sayıklayıp durduğu diğer dillerden herhangi birini bilmiyordu. Tüm bunlar Eros ölülerinin zihinlerinden ve yazılımlarından alınmıştı. Protomolekül nöronlardaki ve dilbilgisi programlarındaki kodları yok etmeyip sadece yemişti. Bilgileri, dilleri ve karmaşık bilişsel yapıları öğrenmiş; lejyonların açtığı patikaların üstüne dökülen asfalt gibi kendini onların üstüne inşa etmişti.

Eros'un ölüleri ölü değildi. Juliette Andromeda Mao hayattaydı.

Miller o kadar geniş sırıtıyordu ki yanakları ağrıyordu. Eldivenli ellerinden biriyle bağlantı kurmaya çalıştı. Sinyal

çok zayıftı. Karşı tarafa ulaşamıyordu. Yüzeydeki gemide bulunan vericisine gücü arttırarak bağlantıyı sağlamasını söyledi.

Hattan Holden’ın sesi geldi.

“Selam Miller. Nasılsın?”

Sözcükler özür dilercesine yumuşak çıkıyordu. Bir huzurevi çalışanı, ölüm döşeğindeki birine nazik davrandığında olduğu gibi. Zihninde öfkeli bir kıvılcım çakmasına rağmen Miller sesini sakin tuttu.

“Holden,” dedi. “Bir sorunumuz var.”

Elli Üçüncü Bölüm: Holden

“Aslına bakarsan sorunu nasıl çözeceğimizi bulduk sayılır,” diye karşılık verdi Holden.

“Hiç sanmam. Sana elbisemdeki tıbbi verileri yolluyorum.,.” dedi Miller.

Birkaç saniye sonra Holden’ın konsolundaki küçük bir pencerede sayılarla dolu dört sütun belirdi. İnce ayrıntıları yalnızca Shed gibi bir tıp teknisyeni doğru yorumlayabilecek olsa da her şey üç aşağı beş yukarı normal gözükmekteydi.

“Tamam,” dedi Holden. “Harika. Biraz radyasyon yiyorsun ama onun dışında—”

Miller adamın sözünü kesti. “Oksijen yetersizliği çekiyor muyum?” diye sordu.

Elbise verileri 87 mmHg, yani alt sınırın oldukça yukarısında bir değer gösteriyordu.

“Hayır,” dedi Holden.

“Halüsinasyon görmeme veya aklımı oynatmama sebep olabilecek bir şey var mı? Alkol, uyuşturucu gibi?”

“Görebildiğim kadarıyla yok,” dedi Holden, giderek artan bir sabırsızlıkla. “Tüm bunların anlamı ne? Bir şeyler mi görüyorsun?”

“Her zamankileri,” cevabını verdi Miller. “Bu boku aradan çıkarmak istedim, çünkü az sonra ne diyeceğini biliyorum.”

Miller konuşmasına ara verdi ve telsiz Holden’ın kulağında tıslayıp cızırdadı. Miller birkaç saniyelik sessizliğin ardından tekrar söze girdiğinde sesi farklı bir tona bürünmüştü.

Yakarıyor değilse bile Holden'ı koltuğunda huzursuzca kıpırdatacak kadar ona yakındı.

"Kız yaşıyor."

Miller'ın evreninde tek bir *kız* vardı. Julie Mao. "Şey, peki. Buna nasıl bir karşılık vereceğimi bilemiyorum," dedi Holden.

"Bir sinir krizi veya sara nöbeti falan geçirmediğime inanmalısın. Julie burada. Eros'u o kullanıyor,"

Holden elbisenin tıbbi verilerine tekrar baktı, fakat ölçümler normaldi ve radyasyon haricindeki tüm değerler yeşildi. Hatta kan bileşimi bakılırsa Miller kendi cenazesine füzyon bombası götüren bir adam için pek de stresli gözükmüyordu.

"Miller, Julie öldü. Cesedini ikimiz de gördük. Protomolekülün ona ne yaptığına tanık olduk."

"Doğru, cesedi gördük. Aldığı hasardan dolayı onun öldüğünü varsayıp—"

"Julie'nin *nabzı* yoktu," dedi Holden. "Beyin faaliyeti veya metabolizması da. *Ölü* sözcüğünün tanımı da bu değil mi zaten?"

"Protomoleküle göre ölünün ne demek olduğunu nereden bileceğiz?"

"Biz—" diye başladı Holden, sonra durdu, "Galiba bilemeyiz. Ama nabzın olmaması iyi bir başlangıç sayılır."

Miller güldü. "Yayınları ikimiz de seyrettik Holden. Tek bir kolla kendini sürükleyen o göğüs kafeslerinin nabzı var mıydı sanki? Bu bok en başından beri oyunu bizim kurallarımızla oynamıyor. Şimdi oynamaya başlayacağını mı sanıyorsun?"

Holden kendi kendine gülümsedi. Miller haklıydı.

"Tamam. İyi de Julie'nin bir göğüs kafesiyle dokunaç yığınından ibaret olmadığını düşünmenin sebebi ne?"

"Öyle olabilir, ama ben kızın bedeninden bahsetmiyorum," dedi Miller. "O burada. Yani zihni. Sanki eski yarış kızağını uçuruyor. *Çatalkuyruk'u.* Saatlerdir telsizde onu sayıklıyordu

ve ben bir türlü anlamıyordum. Ama anlayınca her şey apaçık ortaya çıktı.”

“Julie niye Dünya’ya doğru gidiyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Miller. Sesi heyecanlı ve ilgili çıkıyordu. Holden onu hiç bu kadar canlı duymamıştı. “Belki protomolekül oraya gitmek istiyordur ve Julie’yi kullanıyordur. Julie hastalığın bulaştığı ilk insan değildi ama bir yerlere varacak kadar hayatta kalan tek insandı. Belki o bir köktür ve protomolekülün yaptığı her şey onun üstüne kuruludur. Hangisi doğru bilmiyorum ama öğrenebilirim. Tek yapmam gereken Julie’yi bulmak. Onunla konuşmak.”

“Sen asıl o bombayı kontrol merkezi neredeyse oraya götürüp patlatmalısın.”

“İşte onu yapamam,” dedi Miller. Çünkü tabii ki yapamazdı. *Zaten bir önemi yok,* diye aklından geçirdi Holden. *Otuz saatten biraz daha kısa bir sürede ikiniz de radyoaktif bir toz yığını olup çıkacaksınız.*

“Pekala. Şu senin kız ” dedi Holden, *Roci’*yi yaklaşan füzeler için güncellenmiş bir çarpma zamanı hesaplattırdı —“yirmi yedi saat geçmeden bulabilir misin?”

“Niye ki? Yirmi yedi saat sonra ne olacak?”

“Dünya gezegenler arası nükleer mühimmatının tamamını birkaç saat önce ateşledi. Biz de sizin yüzeye yanaştırdığınız o beş şilebin aktarıcılarını çalıştırdık. Füzeler onları hedef alıyor. *Roci* mevcut hızlanma eğrisine bakarak çarpmaya yirmi yedi saat kaldığını tahmin ediyor. Mars ve BM donanmaları da patlamaların ardından bölgeyi sterilize etmek için yolda. Hiçbir şeyin patlamadan kurtulamadığından veya füzelerden kaçamadığından emin olmak için.”

“Tanrım.”

“Evet,” diyen Holden iç geçirdi. “Sana daha önce haber vermediğim için özür dilerim. Halletmem gereken bir sürü iş vardı. Aklımdan çıkmış.”

Hatta yine uzun bir sessizlik çöktü.

“Onları durdurabilirsin,” dedi Miller. “Aktarıcıları kapatabilirsin.”

Holden koltuğunu hızla döndürerek Naomi’ye baktı. Kendi suratında olduğunu bildiği *ne dedi ne dedi?* bakışının aynısı kadında da vardı. Naomi elbisenin tıbbi verilerini ekranına aktardı, sonra da *Roci*’nin tıbbi ihtisas sistemini çalıştırıp eksiksiz bir sağlık taraması gerçekleştirdi. Aklından ne geçtiği belliydi. Miller’da eldeki verilerin açıkça göstermediği bir terslik olduğunu düşünüyordu. Protomolekül ona da bulaştıysa, son bir yanıltma çabasıyla onu kullanıyorsa...

“Kesinlikle olmaz Miller. Bu elimizdeki son fırsat. Bunu da kaçırırsak Eros gidip Dünya'nın yörüngesine oturabilir ve onun her tarafını kahverengi balçıkla kaplayabilir. Öyle bir riske asla giremeyiz.”

“Bak,” dedi Miller, ses tonu daha önceki yakarış ile giderek artan bir düş kırıklığı arasında gidip gelerek, J*julie burada.* Onu bulabilirsem, onunla konuşabilirsem nükleer füzelere gerek kalmadan bu işe bir son verebilirim.”

“Ne yani, Dünya’ya bulaşmak için tasarlanmasına rağmen protomolekülden öyle bir şey yapmamasını mı rica edeceksin? Onun insani duygularına mı sesleneceksin?”

Miller tekrar konuşmadan önce uzun bir süre duraksadı.

“Bak Holden. Sanırım burada neler olduğunu biliyorum. Bu şey tek hücreli organizmalara bulaşmak için hazırlandı. En basit yaşam biçimine yani. Tamam mı?”

Holden omuz silkti, sonra da video bağlantısı olmadığım hatırlayıp konuştu. “Tamam.”

“Gel gör ki işler beklediği gibi gitmedi. Ama bu piç kurusu çok akıllı. Değişikliklere uyum sağlayabiliyor. Bir insana, karmaşık bir çokhücreli organizmaya bulaştı. Oksijenle yaşayan, kocaman bir beyni olan bir organizmaya. Yani asıl hedefine hiç benzemeyen bir şeye. O zamandan beri de doğaçlama çalışıyor. Hayalet gemideki o rezalet vardı ya? O protomolekülün ilk denemesiydi. Eros’taki banyoda Julie’ye ne yaptığını gördük. Bizimle çalışmayı öğreniyordu.”

“Sözü nereye vardıracaksın?" dedi Holden. Füzeler hâlâ bir günden daha uzakta olduğu için henüz bir zaman kısıtlaması yoktu; yine de Holden sabırsızlığını sesinden uzak tutamıyordu.

“Söylemeye çalıştığım şu ki, Eros’un şimdiki hali hiç de protomolekülü tasarlayanların düşündükleri gibi bir şey değil. Burası asıl planlarının milyarlarca yıllık bir evrime uyarlanmış hali. Ve doğaçlama çalıştığın zaman elinde ne varsa onu kullanırsın. İşe yarar ne varsa onu. Protomolekül Julie’yi şablon olarak aldı. Bu şeyin her zerresinde onun beyni ve duyguları var. Julie bunu Dünya’ya yapılan bir yarış olarak görüyor ve kazanmaktan bahsedip duruyor. Yetişemediğiniz için de size gülüyor.”

“Yok artık,” dedi Holden.

“Julie, Dünya’ya saldırmıyor. O evine dönüyor. Hatta Dünya’ya gitmiyor bile olabilir. Belki de Ay’a gidiyordur. Ne de olsa orada büyüdü. Protomolekül onun yapısını, onun beynini esas aldı. Yani onun Julie’ye bulaştığı kadar Julie de ona bulaştı. Eğer Julie’nin gerçekte neler olduğunu anlamasını sağlayabilirsem belki onunla pazarlık edebilirim.”

“Nereden biliyorsun?”

“İstersen bir önsezi diyebilirsin,” dedi Miller. “Önsezilerim hiç fena değildir.”

İçinde bulundukları durum zihninde tepetaklak olan Holden bir ıslık çaldı. Yeni bakış açısı baş döndürücüydü.

“İyi de protomolekül hâlâ programına uymak istiyor,” dedi Holden. “Ve biz o programın ne olduğunu bilmiyoruz.”

“Programının insanları ortadan kaldırmak olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim, iki milyar yıl önce Phoebe’yi buraya gönderen şeyler insanların ne olduğundan habersizdiler. Protomolekül her ne yapmak istiyorsa biyokütleye ihtiyacı var ve artık ona sahip.” Holden bunu duyunca kendini gülüp geçmekten alıkoyamadı. “Ne yani, bize zarar vermek gibi bir niyetleri yok mu? Sen ciddi misin?

Protomoleküle Dünya'ya inmesini istemediğimizi açıklarsak tamam deyip başka bir yere mi gidecek?"

"Protomoleküle değil," dedi Miller. "Julie'ye."

Naomi başını iki yana sallayarak Holden'a baktı. O da Miller'da organik bir sorun görmüyordu.

"Neredeyse bir senedir bu dava üzerinde çalışıyorum," dedi Miller. "Julie'nin hayatını kurcaladım, postalarını okudum, arkadaşlarıyla görüştüm. Onu tanıyorum. Bir insanın olup olabileceği kadar bağımsız biri ve bizi tüm kalbiyle seviyor."

"Bizi mi?" diye sordu Holden.

"İnsanları. İnsanları seviyor. Zengin küçük kız olmayı bırakıp DGİ'ye katıldı. Kuşak'a arka çıktı, çünkü doğru olan oydu. Neler döndüğünü öğrenirse bizi asla öldürmez. Tek yapmam gereken durumu izah etmenin bir yolunu bulmak. Bunu başarabilirim. Bana bir fırsat ver."

Holden elini saçlarında gezdirirken orada toplanmış yağ karşısında yüzünü ekşitti. Yüksek g'de geçen bir-iki gün, düzenli duş almakla aynı etkiyi yaratmıyordu.

"Yapamam," dedi Holden. "Kaybedecek çok şey var. Planı uygulayacağız. Üzgünüm."

"Sizi alt edecek," dedi Miller.

"Ne?"

"Tamam, belki edemeyecek. Elinizde muazzam bir ateş gücü var. Ama protomolekül eylemsizliği aşmanın bir yolunu buldu. Peki ya Julie? O tam bir savaşçı Holden. Ona kafa tutacak olursanız bahsimi onun üzerine oynarım."

Holden kızın hayalet gemideyken kendisine saldıranlarla dövüştüğü videoyu seyretmişti. Julie kendini savunma konusunda sistematik ve acımasızdı. Hiç aman vermeden kavga etmişti. Kendini tuzağa düşmüş ve tehlike altında hissederken gözlerinde beliren vahşilik Holden'ın dikkatinden kaçmamıştı. Zaptedilmeden önce çok daha fazla zarar vermesini engelleyen tek şey, saldırganların üzerindeki savaş zırhı olmuştu.

Eros'un kavga etmesi halinde neler olacağını düşünmek Holden'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti. Protomolekül şimdiye kadar onların beceriksizce yapılmış saldırılarından kaçmakla yetinmişti. Peki ya *savaş* ilan ederse ne olacaktı?

"Onu bulup bombayı patlatabilirsin," dedi Holden.

"Julie'yi ikna edemezsem planım o," dedi Miller. "Onu bulacağım. Onunla konuşacağım. İkna çabalarım boşa çıkarsa da onu ortadan kaldıracağım. Ondan sonra isterseniz Eros'u küle çevirebilirsiniz. Buna itirazım yok. Ama öncelikle kendi yolumu denemem için bana zaman vermelisin."

Holden kendisini süzmekte olan Naomi'ye baktı. Kadının suratı solgundu. Holden cevabı onun yüz ifadesinde görmek, yapması gerekene onun ne düşündüğüne bakarak karar vermek istemişti. Fakat öyle bir şey görmüyordu. Karar kendisine aitti.

"Yirmi yedi saatten fazlasına ihtiyacın var mı?" diye sordu en sonunda.

Miller'ın uzun bir soluk verdiğini duydu. Dedektifin sesindeki minnet bir bakıma önceki yakarıştan daha beterdi.

"Bilmiyorum. Burada birkaç bin kilometrelik tünel var ve taşıma sistemi çalışmıyor. Her yere bu kahrolası arabayı çekerek gitmek zorundayım. Üstelik ne aradığımı bilmiyorum. Ama bana biraz zaman verirsen bir şeyler düşünürüm."

"Planın işe yaramazsa onu öldürmen gerekecek. Kendini ve Julie'yi. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım."

Holden *Roci*'ye İstasyonun mevcut hızlanma oranıyla Dünya'ya varmasının ne kadar süreceğini hesaplattı. Dünya'dan gelen füzeler aradaki mesafeyi Eros'tan çok daha hızlı katediyordu. GABF'ler[14] esas olarak önlerinde birer nükleer bomba bulunan fazla yüklenmiş Epstein iticileriydi. Hızlanma limitleri de Epstein iticisinin fonksiyonel sınırıydı. Füzeler hedefine ulaşmayacak olursa Eros'un Dünya'ya

varması sürekli bir hızlanma oranıyla bile neredeyse bir hafta sürerdi.

Yani biraz esneklik payı yok değildi.

"Ben bir şeyler düşünene kadar biraz bekle," dedi Holden dedektife, sonra da bağlantıyı sessize aldı. "Naomi, füzeler Eros'a dümdüz bir çizgi üzerinde uçuyor ve *Roci* onların aşağı yukarı yirmi yedi saatte hedefe ulaşacaklarını düşünüyor. O düz çizgiyi bir eğriye çevirirsek ne kadar zaman kazanırız? İstasyon Dünya'ya fazla yaklaşmadan füzelerin ona ulaşması için ne kadarlık bir eğriyi göze alabiliriz?"

Naomi başını yana eğdi ve adama kısılı gözlerle baktı.

"Sen neyin peşindesin?" diye sordu kadın.

"Belki Miller'a türler arası ilk savaşı önlemesi için fırsat tanıyabiliriz."

"Miller'a güveniyor musun yani?" dedi kadın, şaşırtıcı bir hararetle. "Onun deli olduğu kanısındaydın. Psikopat bir katil olduğunu düşünerek onu gemiden kovdun. Şimdiyse bizi lime lime etmek isteyen tanrısal bir uzaylıyla insanlık adına konuşmasına izin mi vereceksin?"

Holden'ın gülümsememek için kendini zorlaması gerekti. Öfkeli bir kadına o öfkenin onu ne kadar çekici kıldığını söylemek hiç de hoş bir sonuç doğurmazdı. Üstelik planın Naomi'ye de mantıklı gelmesi gerekiyordu. Holden haklı olduğunu ancak öyle anlayabilirdi.

"Miller'ın haksız olduğunu düşündüğüm bir anda bana onun haklı olduğunu söylemiştin."

"Haklı derken her konuda haklı olduğunu kastetmedim," dedi Naomi, geri zekâlı bir çocukla konuşurcasına kelimelerin arasında boşluk bırakarak. "Onun Dresden'i vurmakta haklı olduğunu söyledim. Ama bu onun *dengeli* olduğu anlamına gelmez. Miller intihar etmeye hazırlanıyor Jim. Kafayı o ölü kıza takmış durumda. Şu an aklında neler geçtiğini hayal bile edemiyorum."

"Aynı fikirdeyim. Fakat Miller orada; olay yerinde. Üstelik gözlem yapmakta ve doğru sonuçlar çıkarmakta üstüne yok.

Herif seçtiğimiz gemi adını kullanarak bizi Eros'ta buldu. Böyle bir şeyden etkilenmemek mümkün mü? Beni hiç tanımamasına rağmen hakkımda araştırma yaparak gemime Don Kişot'un atının adını verdiğimi bildi."

Naomi güldü. "Sahi mi? *Rocinante* oradan mı geliyor?"

"İşte bu yüzden Julie'yi tanıdığını söylediği zaman ona inanıyorum."

Naomi bir şey söylemeye başladı, sonra duraksadı.

"Sence Eros nükleer füzeleri savuşturur mu?" dedi kadın, bu sefer daha kısık bir sesle.

"Miller yapabileceği fikrinde. Ayrıca hepimizi birden öldürmemesi için Julie'yi ikna edebileceğini düşünüyor. Ona bu fırsatı vermek zorundayım. Miller'a o kadarını borçluyum."

"Dünya'yı yok etmen gerekse bile mi?"

"Hayır," dedi Holden. "O kadar da değil."

Naomi tekrar duraksadı. Öfkesi kaybolmuştu.

"Yani çarpmayı iptal etmeyip sadece geciktireceğiz," dedi kadın. "Miller'a biraz zaman kazandıracağız. Ama en fazla ne kadar kazandırabiliriz?"

Naomi kaşlarını çatarak çıktılara baktı. Miller onun önlerindeki seçenekleri zihninde evirip çevirdiğini görebilecek gibiydi. Naomi gülümsedi, Az önceki hışmının yerini sahiden zekice bir şeyler akıl ettiği zamanlarda takındığı muzip bir ifade aldı.

"İstediğin kadar."

"Ne yapmak istiyorum dedin?" diye sordu Fred.

"Miller'a zaman kazandırmak için füzeleri rotalarından, çıkarmak. Ama gerekirse Eros'u yok etmek için onları kullanamayacağımız kadar da değil," cevabını verdi Holden.

"Yapacağımız şey çok basit," diye ekledi Naomi. "Ayrıntılı açıklamaları gönderiyorum."

"Özetini ver yeter," dedi Fred.

"Dünya füzelerini ateşlerken Eros'taki beş şilebin aktarıcılarını hedef aldı," dedi Naomi, planını iletişim

videosunun üstüne yansıtarak. “DGİ, Kuşak’ın dört bir yanında gemilere ve istasyonlara sahip. Bize daha önce verdiğin aktarıcı düzenleme programını kullanacaksınız ve o aktarıcı kodlarını plandaki vektör üzerinde bulunan gemi veya istasyonlarda sırayla dolaştırarak füzeleri sonu yine Eros’ta biten uzun bir eğriye sokacaksınız.”

Fred başını iki yana salladı. “Hiçbir işe yaramaz. BMD Komutanlığı öyle bir şey yaptığımızı görürse füzelerin o kodları izlemesini engeller ve Eros’u hedeflemenin başka bir yolunu bulur,” dedi. “Ayrıca bize çok kızarlar.”

“Evet, kızmasına kızacaklar,” dedi Holden. “Ama füzelerini geri çekemeyecekler. Sen füzeleri rotalarından çıkarmadan hemen önce farklı farklı konumlardan onlara yönelik büyük bir kırma girişiminde bulunacağız.”

“Onlar da bir düşmanın füzeleri şaşırtmaya çalıştığını sanıp havada programlama sistemini kapatacaklar.”

“Aynen öyle,” diye karşılık verdi Holden. “Onları kandırıyormuş gibi yapıp bizi dinlememelerini sağlayacağız. Bizi dinlemedikleri zaman da onları kandıracağız.”

Başını iki yana sallayan Fred bu sefer Holden’a bulunduğu odadan yavaşça geri geri çıkmak isteyen bir adamın korkulu ifadesiyle baktı.

“Böyle bir şeye razı olacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun,” dedi adam. “Miller uzaylılarla sihirli bir anlaşma yapmayacak. Ne olursa olsun sonunda Eros’u bombalayacağız. Kaçınılmazı niye geciktirelim ki?”

“Çünkü,” dedi Holden, “bu yolun daha güvenli olacağını düşünmeye başlıyorum. Eros’un komuta merkezini... beynini... her neyse onu yok etmeden füzeleri kullanmaya kalkışırsak bunun işe yarayıp yaramayacağını bilemeyiz. Ama ben şansımızın azalacağından büyük ölçüde eminim. Öyle bir şeyi yapabilecek tek insan Miller. Ve bunlar da onun şartları.”

Fred edepsiz bir şey söyledi.

“Miller o şeyle konuşamazsa onu yok edecek. Ben Miller’a güveniyorum,” dedi Holden. “Hadi ama Fred. Atılan füzelerin

tasarımını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Hatta daha iyi. O iticilerin içine güneş sistemini iki defa turlayacak kadar yakıt topağı koyuyorlar. Miller'a biraz daha zaman vererek bir şey kaybetmeyiz."

Fred başını üçüncü kez sağa sola salladı. Holden adamın yüz ifadesinin sertleştiğini gördü. Belli ki planı kabul etmeyecekti. O hayır diyemeden Holden tekrar söze girdi. "Protomolekül numunelerinin ve tüm laboratuvar notlarının bulunduğu kasayı hatırlıyor musun? Onlar için biçtiğim bedeli öğrenmek ister misin? "

"Sen," dedi Fred yavaşça, sözcükleri uzatarak, "lanet olasıca aklını kaçırmışsın."

"Sen kasayı almak istiyor musun onu söyle," diye karşılık verdi Holden. "Masada bir yer edinmek istiyor musun? Artık ücretimi biliyorsun. Miller'a bu fırsatı tanırsan numune senindir."

"Onları nasıl ikna ettiğini çok merak ediyorum," dedi Miller. "Hapı yuttuğumu düşünüyordum."

"Nasıl ikna ettiğimin bir önemi yok," dedi Holden. "Sana istediğin zamanı kazandırdık. Git o kızı bul ve insanlığı kurtar. Senden bir haber duymayı bekleyeceğiz." *Duymazsak da seni toz haline getireceğiz* kısmını ise söylemedi. Gerek de yoktu zaten.

"Julie'yle konuşabilirsem nereye gidebileceğimizi düşünüyordum," dedi Miller. Piyango bileti almış bir adamın daha şimdiden kaybolmuş ümidiyle konuşuyordu. "Yani bu şeyi illaki bir yere park etmemiz gerekecek."

Tabii yaşarsak. Tabii onu kurtarabilirsem.. Tabii bir mucize gerçekleşirse.

Holden hiç kimse göremese de omuz silkti.

"Ona Venüs'ü ver," dedi Miller'a. "Nasılsa orası berbat bir yer.

Elli Dördüncü Bölüm: Miller

“Yapmam da yapmam,” diye homurdandı Eros’un sesi. Juliette Mao uykusunda konuşuyordu. “Yapmam da yapmam da yapmam.

“Hadi artık,” dedi Miller. “Hadi artık seni gidi orospu çocuğu. Burada ol.”

Revirlerin her santimi gür oluşumlarla kaplıydı. Bronz ve çelik lifli siyah helezonlar duvarlara tırmanıyor; muayene masalarını kabuk gibi kaplıyor; kırık malzeme dolaplarından dökülen uyuşturucu, steroid ve antibiyotik stokuyla besleniyordu. Miller bir eliyle bu keşmekeşi eşelerken elbise alarmı ötüyordu. Soluduğu havada geri dönüştürücülerden çok fazla geçmenin o ekşi tadı vardı. Hâlâ otomatik patlatma düğmesinin üzerinde olan başparmağı acı vermediği zamanlarda karıncalanmaktaydı.

Kırılmamış bir saklama kutusunun üzerindeki neredeyse mantarsı oluşumu koluyla süpürerek kulpu buldu. İçeride dört adet tıbbi gaz silindiri vardı: iki kırmızı, bir yeşil, bir de mavi. Tüplerin vanalarına baktı. Protomolekül henüz oralara ulaşmamıştı. Kırmızı anestetikti. Maviyse nitrojen. Miller yeşil olanı aldı. Aktarım memesindeki steril muhafaza yerli yerindeydi. Bitmekte olan havasıyla derin bir iç geçirdi. Birkaç saat daha. Cep terminalini yere bıraktı *(bir... iki...)*, muhafazayı çıkardı *(üç...)*, memeyi elbisesinin girişine soktu (dört...) ve bir parmağını cep terminaline bastırdı. Oksijen tankının serinliğini elinde hissederek doğrulurken elbisesi de

onun yaşam süresini yeniden değerliyordu. On dakika, bir saat, dört saat. Tıbbi silindirin basıncı elbiseninkiyle eşitlenince Miller onu yerinden çıkardı. Dört saat daha. Kendine dört saat daha kazanmıştı.

Holden'la konuştuğundan beri bu üçüncü acil durum ikmaliydi. İlki bir yangın söndürme İstasyonunda, İkincisiyse bir yedek geri dönüşüm biriminde gerçekleşmişti. Limana geri dönecek olursa muhtemelen malzeme dolaplarında ve rıhtımdaki gemilerde biraz daha bozulmamış oksijene rastlayabilirdi. Hele ki yüzeye kadar çıkarsa DGİ gemilerinde de bol miktarda bulurdu.

Fakat ona zaman yoktu. Aradığı şey hava değil Juliette'ti. Durup gerindi. Boynundaki ve sırtındaki tutulmalar onu krampa dönüşmekle tehdit ediyordu. Karışıma giren yeni oksijene rağmen elbisedeki karbondioksit seviyesi hâlâ kabul edilebilirin üzerindeydi. Elbisenin bakıma ve yeni bir filtreye ihtiyacı vardı. Ama onun da beklemesi gerekecekti. Arkasındaki arabada bulunan bomba kendi halinde sessiz sedasız duruyordu.

Julie'yi bulması lazımdı. Bu koridor ve oda labirentinin, bu ölü şehrin bir yerinde Juliette Mao onları Dünya'ya götürüyordu. Miller dört sıcak nokta tespit etmişti. Bunlardan üçü devasa bir nükleer patlamaya yönelik asıl planı için makul adaylardı: organik görünümlü dev gibi göbeklerde birleşen kablo ve siyah lif demetleri. Dördüncüsüyse erime yolunda kontrolsüzce çalışan ucuz bir laboratuvar reaktörü çıkmıştı. Acil durum kapatma işlemini gerçekleştirmek için Miller'ın on beş dakika uğraşması gerekmişti ve muhtemelen buna zaman harcamasa daha iyi olurdu. Fakat nereye giderse gitsin Julie'den bir iz yoktu. Gerçeğinin yaşadığını bildiği için hayaletine yer kalmamış gibi zihnindeki Julie bile ortadan kaybolmuştu. Sadece bir göz yanılgısı olmasına rağmen Miller onunla konuşmayı özlüyordu.

O sırada revirlerin içinden bir dalga geçip gitti; bir demir tozu yığınının altından mıknatıs geçirildiğinde olduğu gibi

tüm o uzaylı oluşum ansızın yükselip alçaldı. Miller'ın kalp atışının hızlanmasıyla birlikte kanıma adrenalin karıştı, fakat olay tekrarlanmadı.

Julie'yi bulması lazımdı. Hem de yakın bir zamanda. Üzerine bitkinlik çöktüğünü, bunun ufacık dişler gibi zihnini kemirdiğini hissedebiliyordu. Daha şimdiden düşünmesi gerektiği kadar net düşünemiyordu. Ceres'te olsa deliğine gider, bir gün boyunca uyur ve daha sonra sorunu dinç bir halde ele alırdı. Buradaysa öyle bir seçeneği yoktu.

Başa dönmüştü. Onca şeyden sonra başa dönmüştü. Bir keresinde, farklı bir yaşamda kızı bulma işini üstlenmişti; daha sonra başarısız olunca da intikam almakla uğraşmıştı. Şimdi bir kez daha onu bulup kurtarma fırsatı yakalamıştı. Ve yine başaramazsa intikam almak için ucuz, tekerlekleri gıcırdayan bir el arabasını peşi sıra çekiştiriyordu.

Başını iki yana salladı. Böyle anları çok fazla yaşar, kendi düşüncelerinde sık sık kaybolup gider olmuştu. Füzyon bombası yüklü arabayı sıkıca kavradı, ağırlığını öne verdi ve yola koyuldu. Etrafındaki istasyon tuzlu suyun ve dünya ile ay arasındaki o muazzam çekişmenin etkisiyle tahtaları eğrilip bükülen eski bir yelkenli geminin yapacağını hayal ettiği biçimde gıcırdıyordu. Fakat burada her şey taştandı ve Miller İstasyonun ne gibi kuvvetlerin etkisi altında olduğunu tahmin bile edemiyordu. Yine de cep terminali ile yükü arasındaki sinyali etkileyecek bir şey olmamasını umuyordu. Kazara atomlarına ayrılmak istemezdi ne de olsa.

İstasyonu baştan sonra arayamayacağı giderek daha açık hale geliyordu. Başından beri bunun farkındaydı aslında. Julie kendini ücra bir yere kapattıysa —ölmek üzere olan bir kedi gibi bir oyuğa veya deliğe saklandıysa— onu bulamazdı. Miller da bu yüzden iyi bir el çekmeyi uman bir kumarbaz gibi davranmıştı.

Eros'un sesi değişim geçirerek Hintçe bir şarkı söyleyen farklı farklı insan seslerine dönüştü. İstasyon bir çocuk korosu gibi gittikçe artan bir ses zenginliğiyle kendini armonize ediyordu. Miller artık neyi dinleyeceğini

bildiğinden Julie’nin sesini diğerlerinin arasında gidip gelirken duyabiliyordu. Belki de hep orada olmuştu. Hissettiği hüsran artık bedensel bir acı halini almaya başlıyordu. Julie böylesine yakın olmasına rağmen ona bir türlü ulaşamıyordu.

Miller tekrar ana koridor kompleksine çıktı. Hastane hangarları da kızı aramak için iyi bir yer olmuştu. Akla yatkın, fakat bir o kadar da sonuçsuz. İki farklı ticari biyoloji laboratuvarını gözden geçirmiş, hiçbir şey elde edememişti. Morgu, polis nezaret depolarını denemişti. Hatta plastik bidonlar dolusu kaçak uyuşturucuların ve el konulmuş silahların o koca parklardan birindeki meşe yaprakları gibi yerlere saçıldığı delil odasına bile bakmıştı. Odadaki eşyaların bir anlamı vardı. Her biri eskiden bir duruşmada veya en azından bir celsede aydınlatılmayı bekleyen küçük bir insan dramının bir parçası, ebediyen ertelenmiş bir adalet arayışının ufacık bir kısmıydı. Tüm hükümler geçersizdi artık.

Kuşlardan daha hızlı uçan gümüşi bir şey Miller’ın üstünden geçip gitti. Sonra bir tane daha ve peşinden koskoca bir sürü. Balık pulları kadar parlak olan canlı metalden ışıklar yansıdı. Miller yukarısındaki boşlukta uzaylı molekülün doğaçlama yapmasını seyretti.

Burada duramazsın, dedi Holden. *Koşmayı bırakmak ve doğru yola çıkmak zorundasın.*

Miller başını çevirerek arkasına baktı. Hayali Julie’sinin olması gereken yerde duran kaptan hem gerçekti hem de değildi.

İşte bu çok ilginç, diye düşündü Miller.

“Biliyorum,” dedi ona. “Ben sadece... Julie’nin nereye gittiğini bilmiyorum. Ve de... eh, çevrene bir bakın bakalım. Burası çok büyük bir yer.”

Onu ya sen durduracaksın ya da ben, dedi hayali Holden.

“Nereye gittiğini bir bilsem,” dedi Miller.

Gitmedi ki, dedi Holden. *Hiçbir yere gitmedi.*

Miller dönüp ona baktı. Böcekler veya kötü ayarlanmış bir motor gibi öten o gümüşi sürü bir kez daha yukarıdan geçip gitti. Kaptan yorgun gözükmekteydi. Miller'ın hayal gücü adamın ağzının kenarını şaşırtıcı miktarda kanla kaplamıştı. Üstelik artık Holden değildi o; Havelock'tu. Diğer Dünyalı. Eski ortağı. Görüntü hemen akabinde Muss olup çıktı. Kadının gözleri de kendi gözleri kadar ruhsuzdu.

Julie bir yerlere gitmemişti. Miller bir mezardan kötü kokular dışında bir şeyin çıkabileceğine inanmadığı zamanlarda, yani çok önceleri kızı o otel odasında görmüştü. Julie oradan bir ceset torbasıyla alınıp başka bir yere götürülmüştü. Protogen bilim adamları onu ele geçirmiş, protomolekülü hasat etmiş ve bir çiçek tarlasını polenleyen arılar misali Julie'nin baştan yaratılmış dokularını istasyon geneline yaymışlardı. İstasyonu kıza teslim etmiş, fakat öyle bir şey yapmadan önce onu güvenli olacağını sandıkları bir yere koymuşlardı.

Güvenli oda. Virüsü dağıtmaya hazır olana kadar onu kontrol altında tutmak, daha doğrusu kontrol altında tutabilirmiş gibi davranmak istemişlerdi, ihtiyaç duydukları şeyi aldıktan sonra da kızın arkasını toplama zahmetine girmeleri pek muhtemel değildi. Başka birilerinin çıkagelip orayı kullanacak hali yoktu ya. O yüzden kızın hâlâ orada, yani götürüldüğü yerde bulunma ihtimali yüksekti. Bu da seçenekleri epeyce daraltıyordu.

Hastanede karantina koğuşları olmalıydı; fakat Protogen kendi bünyesi dışındaki doktorların ve hemşirelerin neler döndüğünü merak edebilecekleri bir tesisi kullanmazdı. Öylesi gereksiz bir risk olurdu.

Pekala.

Limanın oradaki fabrikalardan birine yerleşmiş de olabilirlerdi. Orada insansız çalışan pek çok yer vardı. Fakat orası da tuzak hazır olmadan önce keşfedilme veya sorgulanma riski taşırdı.

Bir uyuşturucu imalathanesi, dedi zihnindeki Muss. *Hem mahremiyet hem de kontrol istiyorsan öyle bir yerden iyisini*

bulamazsın. Ölü bir kızdan virüs almak ile haşhaş tohumlarından uyuşturucu üretmenin kimyası farkı olabilir. Ama ikisi de birer suç.

“Doğra söylüyorsun,” dedi Miller. “Üstelik kumarhaneler katına yakın... Hayır, orası olmaz. Kumarhaneler ikinci aşamaydı, ilki radyasyonla korkutmaktı. Radyasyon sığınaklarını insanlarla doldurup protomolekülü mutlu etmek için onları bir güzel kızarttılar. Hastalığı kumarhaneler katına ondan sonra bulaştırdılar.”

Peki radyasyon sığınaklarına yakın olmasını istediğin bir uyuşturucu imalathanesini nereye kurarsın? diye sordu Muss.

Yukarıdaki gümüşi sürü havayı yararak önce sola, sonra sağa saptı. Yağmur gibi yağmaya başlayan minik metal talaşlar aşağı düşerken arkalarında dumandan incecik izler bırakıyordu.

“Gerekli erişimim olsaydı? Yedek çevresel kontrollerin oraya. Orası bir acil durum tesisi. Birileri envanter çıkarmaya gelmediği sürece yaya trafiği bulamazsın. Üstelik tecrit için gereken tüm araç-gerece sahip. Öyle bir yerde iş görmek hiç de zor olmaz.”

Üstelik Protogen o harcanabilir haydutları getirmeden önce de Eros’un güvenliğinden sorumlu olduğu için öyle bir şeyi kolayca ayarlayabilirdi, dedi Muss ve neşeden yoksun bir tebessüm etti. *Gördün mü? Doğru bir sonuca varabileceğini biliyordum.*

Bir saniyeden kısa bir süreliğine Muss ortadan kayboldu ve onun yerini Julie Mao —kendi Juliesi— aldı. Gülümsemekte olan kız çok güzeldi. Adeta ışık saçıyor, sıfır yerçekiminde yüzüyormuş gibi saçları serbestçe uçuşuyordu. Derken o da kayboldu. Elbise alarmı Miller’ı giderek daha aşındırıcı hale gelen, bir çevre konusunda uyardı.

“Sıkı dur,” dedi Miller yanan havaya. “Birazdan geliyorum.”

Miller'ın Juliette Andromeda Mao'nun ölü olmadığını anlamasıyla acil durum kilidini açıp arabasını Eros'un yedek çevresel kontrol tesisine sokması arasında geçen süre otuz üç saatten biraz daha azdı. Tesisin yalın, basit hatları ve hata azaltıcı tasarımı protomolekülün oluşumları altında hâlâ kendini gösteriyordu—ama ucu ucuna. Siyah lif yumakları ile kabuksu helezonlar duvar köşelerini, zemini ve tavanı yumuşatıyordu. Yukarıdan İspanyol yosunlarını andıran ilmikler sarkıyordu. Yumuşak oluşumların altındaki tamdık LED ışıkları yanmayı sürdürse de asıl aydınlanma havada parıldayan silik mavi nokta sürüsünden geliyordu. Miller'ın zemine attığı ilk adım onu ayak bileğine kadar yerdeki gür halıya batırdı; bomba arabasının dışarıda kalması gerekecekti. Elbisesi egzotik gazlardan ve aromatik moleküllerden oluşan absürd bir karışım göstermesine rağmen Miller'ın aldığı tek koku kendisinden gelmekteydi.

İç odaların tümü baştan yaratılmış, dönüşümden geçmişti. Atık su arıtma kontrol alanlarında, bir su altı mağarasındaki bir dalgıç gibi ilerledi Miller. Aralarından geçerken mavi ışıklar etrafında uçuşuyor, bunların birkaç düzinesi elbisesine yapışıp orada parıldamayı sürdürüyordu. Miller ölü ateşböcekleri misali ezilip leke bırakacaklarını düşündüğü için onları neredeyse süpürmeyecekti; fakat öyle yaptığında ışık noktaları tekrar havaya savruldu. Hava dönüşüm monitörleri hâlâ yanıp sönüyor ve parlıyor, protomolekülün dantel gibi kapladığı monitörlerde binlerce alarm ve durum raporunun silueti görünüyordu. Yakınlarda bir yerde su akıyordu.

Julie bir tehlikeli madde analiz birimindeydi. Peri masallarındaki gibi kendi saçlarından teşkil koca bir yastıktan ayırt edilemez hale gelene kadar omuriliğinden çıkarak uzadıkça uzamış koyu renkli bir iplik yığınının üstünde yatıyordu. Yüzünde, kollarında, göğüslerinde minicik ışık noktaları parıldıyordu. Daha önce derisinin altından baskı yapan kemiksi mahmuzlar büyümüş, kızın etrafındaki gür örtüyle neredeyse mimari bir bağ kuran

geniş uzantılara dönüşmüştü. Julie'nin iç içe geçen simsiyah uzaylı ağları arasında kaybolmuş bacakları gözükmüyor, kız o haliyle Miller'a yüzgeçlerini bir uzay İstasyonuyla takas etmiş bir denizkızını çağrıştırıyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen Miller onların göz kapakları altında kıpırdayıp dans ettiğini seçebiliyordu. Ayrıca kız nefes alıp veriyordu.

Miller kızın yanında durdu. Julie onun hayalindeki haliyle aynı surata sahip değildi. Gerçek kadının çenesi daha genişti ve burnu Miller'ın hatırladığından daha yamuktu. Miller gözyaşlarını silmeye kalkana ve eldivenli elini kaskına vurana dek ağladığının farkına varmadı. Görüşü netleşene kadar gözlerini kırpıştırmakla yetinmesi gerekti.

Onca zaman. Onca yol. Bulmak için geldiği şey nihayet karşısındaydı.

"Julie," dedi, boştaki elini kızın omzuna koyarak. "Hey. Julie. Uyan. Kalkman gerekiyor."

Elbisesinde tıbbi malzemeler vardı. Gerekirse kıza adrenalin veya amfetamin verebilirdi. Onun yerine evli olduğu uzak, neredeyse unutulmuş bir yaşamda uykulu bir Pazar sabahı Candace'a yaptığı gibi kızı nazikçe salladı. Julie kaşlarını çattı, ağzını açıp kapadı. "Julie. Artık uyanman lazım."

Kız inledi ve onu itelemek için bir kolunu acizce kaldırdı. "Kendine gel," dedi Miller. "Kendine gelmek zorundasın."

Kızın gözleri açıldı. Artık insan gözü değillerdi—akları kırmızı ve siyah sarmallarla bezeliydi, irisler de havadaki ateşböcekleriyle aynı ışıltılı mavi renkteydi. İnsan değilse de o hâlâ Julie'ydi. Kızın dudakları sessizce kımıldadı. Sonra da konuştu.

"Neredeyim ben?"

"Eros İstasyonu'ndasın," dedi Miller. "Burası eskiden olduğu gibi değil. Eskiden olduğu *yerde de* değil ama..."

Miller eliyle bastırarak liflerden oluşan minderi sınadı, sonra da kızın yatağına oturursasına kalçasını onun yanına dayadı. Kendini çok yorgun, fakat aynı zamanda olması gerekenden daha hafif hissediyordu. Düşük yerçekiminden

kaynaklanan bir hafiflik değildi bu. Gerçek dışı ağırsızlığının bitkin bedeniyle bir ilgisi yoktu.

Julie yeniden konuşmaya uğraştı, zorlanıp vazgeçti, sonra tekrar denedi.

“Sen kimsin?”

“Tabii ya. Daha resmen tanışmadık, değil mi? Adım Miller. Ceres’teyken Yıldız Burgusu Güvenlik’te dedektif olarak çalışıyordum. Ebeveynlerin bizimle bağlantıya geçti. Aslında yukarıdakilerden birine ricada bulundular desem daha doğru olur. Seni bulmam, yakalamam ve kuyudan aşağı yollamam gerekiyordu.”

“Yani bir adam kaçırma işi mi?” dedi kız. Sesi daha güçlüydü. Bakışları sanki daha odaklıydı.

“Standart bir görev işte,” dedi Miller, sonra iç geçirdi. “Ama ben her şeyi karman çorman ettim.”

Gözleri kırpışarak kapandıysa da kız konuşmayı sürdürdü. “Bana bir şeyler oldu,”

“Evet. Oldu.”

“Korkuyorum.”

“Hayır hayır. Korkma. Her şey yolunda. Tepetaklak bir biçimde bile olsa öyle. Bak, istasyon şu an Dünya’ya gidiyor. Hem de çok büyük bir süratle.”

“Rüyamda yarıştığımı gördüm. Eve gidiyordum.”

“Evet ama buna bir son vermeliyiz.”

Kızın gözleri yeniden açıldı. Şaşkın, acı içinde ve yalnız görünüyordu. Gözünün kenarından mavi renkli parlak bir gözyaşı aktı.

“Bana elini ver,” dedi Miller. “Yok, cidden. Benim yerime bir şeyi tutman gerekiyor.”

Julie kolunu yumuşak akıntıların etkisindeki bir deniz yosunu gibi yavaşça kaldırdı. Miller cep terminalini onun avucuna oturttu ve kızın başparmağını otomatik patlatma düğmesine bastırdı. “Parmağını orada tut. Sakın bırakma.”

“Bu ne?” diye sordu Julie.

“Uzun hikâye. Sen yeter ki bırakma.”

Miller kaskını gevşetirken elbisesi ona var gücüyle öttü. Miller sesi kesti. Hava bir tuhaftı: asetat, kimyon ve kış uykusundaki hayvanları akla getiren derin ve güçlü bir koku. Julie onun eldivenlerini çıkarmasını seyretti. O sırada protomolekül Miller'a tutunuyor, derisine ve cildine gömülüyor, Eros'taki herkese yaptığını ona da yapmaya hazırlanıyordu. Miller bunu umursamıyordu. Cep terminalini geri aldı parmaklarını kızınkilerin arasına geçirdi.

"Otobüsü sen sürüyorsun Julie," dedi. "Bunu biliyor musun? Yani hissedebiliyor musun?"

Kızın parmakları eline serin gelmesine rağmen soğuk değildi. "Bir şeyler hissedebiliyorum," dedi Julie. "Aç mıyım? Değilim ama... bir şey istiyorum. Dünya'ya dönmek istiyorum."

"İşte onu yapamayız. Rotayı değiştirmen gerekiyor," diye karşılık verdi Miller. Holden ne demişti? *Ona Venüs'ü ver.* "Gel Venüs'e gidelim."

"Onun istediği başka," dedi kız.

"Ama bizim elimizde bir tek orası var," dedi Miller. Hemen sonra ekledi: "Eve gidemeyiz. Venüs'e gitmemiz gerek."

Julie uzunca bir müddet sessiz kaldı.

"Sen bir savaşçısın Julie. Hiç kimsenin seni yönlendirmesine izin vermedim. Şimdi de verme. Dünya'ya gidersek—"

"Onları da yer. Beni yediği gibi."

"Evet."

Kız başını kaldırıp ona baktı.

"Evet," dedi Miller tekrar. "Aynen öyle."

"Venüs'te ne olacak?"

"Belki de öleceğiz. Bilmiyorum. Ama bir sürü insanı da yanımızda götürmeyeceğiz ve başka hiç kimsenin başına böyle bir şeyin gelmediğinden emin olacağız," dedi adam, etraflarındaki su altı mağarasını andıran boşluğu işaret ederek. "Ölmezsek de... eh, işte öylesi ilginç olur."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

“Yapabilirsin. Tüm bunlara sebep olan şey var ya? Sen ondan daha akıllısın. Kontrol sende. Bizi Venüs’e götür.”

Etraflarında uçuşan ateşböceklerinin mavi ışığı hafifçe yanıp sönüyordu: parlak ve sönük, parlak ve sönük. Miller kızın karar verdiği anı yüzünde gördü. Etraflarındaki tüm ışıkların parlamasıyla birlikte mağara yumuşak bir mavilikle doldu, sonra da kısılarak eski haline döndü. Miller boğaz enfeksiyonunun ilk uyarısı gibi ensesinde hafif bir uyuşma hissetti. Bombayı devre dışı bırakmak için zaman bulup bulamayacağını merak etti. Ardından Julie’ye baktı. Juliette Andromeda Mao. DGİ pilotu. Mao-Kwikowski şirket tahtının varisi. Hayalini kurduğu her şeyin ötesindeki bir geleceğin kökü. Evet, bol bol zaman bulacaktı.

“Korkuyorum,” dedi kız.

“Korkma,” dedi Miller.

“Neler olacağını bilmiyorum.”

“Hiç kimse bilmiyor. Bak, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin,” dedi adam.

“Zihnimin gerisinde bir şey hissediyorum. Anlamadığım bir şeyler istiyor benden. O kadar büyük ki.”

Miller hiç düşünmeden kızın elinin üstünü öptü. Karnının derinliklerinde bir ağrı başlıyordu. Bir hastalanına hissi. Anlık bir mide bulantısı. Eros’a dönüşümünün ilk sancıları.

“Endişelenme,” dedi Julie’ye. “Bize bir şey olmayacak.”

Elli Beşinci Bölüm: Holden

Holden rüya görüyordu.

Hayatının büyük bölümünde hep açık seçik rüyalar görmüştü; o yüzden kendini Montana'daki eski evinde, ebeveynlerinin mutfağında oturarak Naomi'yle konuşurken bulunca hemen anladı. Kadının neler dediğini tam olarak anlayamasa da Naomi kurabiye tıkınıp çay içerken gözlerinin önüne düşen saçlarını yana çekip duruyordu. Ayrıca Holden kurabiyelerden bir tane bile yiyememesine rağmen onların kokusunu alabiliyordu ve Elise Anne'nin çikolata parçacıklı, yulaflı kurabiyelerinin anısı bile bir harikaydı.

Güzel bir rüya görüyordu yani.

Ansızın mutfak kırmızı bir ışıkla doldu ve bir şeyler değişti. Holden durumun yanlışlığını, rüyanın sıcak hatıralardan çıkarak bir kâbusa doğru kaydığını hissetti. Naomi'ye bir şeyler söylemeye çalıştı, fakat sözcükleri telaffuz edemedi. Oda tekrar kırmızı bir ışıkla dolmasına rağmen Naomi bunu fark etmiş gibi değildi. Holden ayağa kalktı ve mutfak penceresine kadar gidip dışarı baktı. Oda üçüncü kez kırmızıya boyandığında buna neyin sebep olduğunu gördü. Gökten meteorlar düşüyor, arkalarında kan renginde ateşten kuyruklar bırakıyordu. Holden onların atmosfere dalan Eros'un parçaları olduğunu her nasılsa biliyordu. Miller başaramamıştı. Nükleer saldırı sonuçsuz kalmıştı.

Julie evine gelmişti.

Naomi’ye kaçmasını söylemek üzere döndü; fakat kapıdan içeri simsiyah dokunaçlar dalmış ve onu sarıp sarmalayarak pek çok farklı noktadan vücuduna saplanmıştı. Dokunaçlar kadının ağzından ve gözlerinden fışkırıyordu.

Holden onun yanına koşmaya, ona yardım etmeye çalıştı; fakat kıpırdayamadı ve aşağı baktığında dokunaçların gelip kendisini de yakaladığını gördü. Biri beline dolanıp onu sabit tuttu. Bir diğeri ağzına, girdi.

Holden kırmızı ışıkların yanıp söndüğü karanlık bir odada bağırarak uyandı. Beline bir şey dolanmıştı. Panik halinde o şeyi çekiştirirken sol elindeki tırnaklardan birini yerinden sökecek gibi oldu. Sonra zihninin mantıklı tarafı ona nerede olduğunu hatırlattı. Sıfır yerçekiminde, kemeri bağlı olarak operasyon güvertesindeki koltuğunda oturmaktaydı.

Kemer tokalarından birine çarpıp yaraladığı parmağını ağzına sokarak rahatlatmaya çalıştı ve birkaç defa burnundan derin nefes aldı. Güverte boştu. Naomi aşağıdaki kamarasında uyuyordu. Görevde olmayan Alex’le Amos da muhtemelen uykudaydı. Eros’u yüksek g’de takip ederlerken neredeyse iki gün boyunca dinlenememişlerdi. Holden herkese biraz kestirmelerini emretmiş ve ilk nöbeti tutmak için gönüllü olmuştu.

Ve sonra o da bir güzel uykuya dalmıştı. İşte bu hiç iyi değildi.

Oda tekrar kırmızı ışığa boğuldu. Holden uykunun son etkilerini de üzerinden atmak için başını iki yana salladı ve dikkatini konsoluna verdi. Orada bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Holden menüyü açmak için ekrana dokundu. Uyarı, tehdit ekranından geliyordu. Birileri onlara bir hedefleme lazeri doğrultmuştu.

Holden tehdit penceresini açıp aktif sensörleri çalıştırdı. Milyonlarca kilometre dahilindeki tek gemi *Ravi*’ydi ve onları hedef alan da oydu. Otomatik kayıtlara bakılırsa bu durum birkaç saniye önce başlamıştı.

Holden iletişimi çalıştırmak için uzandı. Tam *Ravi*’yi arayacağı sırada gelen mesaj ışığı yandı. Hemen bağlantıyı

kurdu ve bir saniye sonra McBride'ın sesi duyuldu. *"Rocinante,* manevra yapmayı bırakın, dış hava kilidinizi açın ve geminize çıkılması için hazırlanın."

Holden konsoluna bakarak kaşlarını çattı. Bu sulu bir şaka mıydı?

"McBride, ben Holden. Şey, ne?"

Kadın hiç de umut vadetmeyen sert bir ses tonuyla cevap verdi.

"Holden, dış hava kilidini aç ve gemine çıkılması için hazırlan. Tek bir savunma sisteminin bile faaliyete geçtiğini görürsem size ateş edeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Hayır," dedi Holden, asabiyetini pek gizleyemeden. "Anlaşılmadı. Gemime çıkmanıza izin vermeyeceğim ayrıca. Burada neler oluyor?"

"BMD Komutanlığı tarafından geminin kontrolünü ele geçirmem emredildi. BMD askeri operasyonlarına müdahale etmekle, BMD askeri varlıklarına kanunsuzca el koymakla ve şu anda okumakla uğraşmayacağım başka suçlarla itham ediliyorsunuz. Derhal teslim olmazsanız size ateş açmak zorunda kalacağız."

"Ah," dedi Holden. BMD attığı füzelerin rota değiştirdiğini öğrenmiş, onları yeniden programlamaya çalışmış ve füzelerin komutlara uymadığını keşfetmişti.

Ve buna çok kızmıştı.

"McBride," dedi Holden, çok geçmeden. "Gemime çıkmanız hiçbir işe yaramaz. O füzeleri size geri veremeyiz. Zaten buna gerek de yok. Kısa bir tur atıyorlar, hepsi bu."

"Kısa bir tur mu?" dedi kadın. "Üç bin beş yüz yetmiş üç adet yüksek güçlü gezegenler arası termonükleer balistik füzenin kontrolünü bir vatan haininin ve savaş suçlusunun eline teslim ettin!" Kadının kimden bahsettiğini anlaması için Holden'ın bir dakika düşünmesi gerekti.

"Fred'i mi kastediyorsun? Bence vatan haini biraz sert—" McBride araya girdi.

"Füzelerimizi Eros'tan uzaklaştıran sahte aktarıcıları kapatın ve yüzeydeki aktarıcıları çalıştırın. Yoksa geminize

ateş açacağız. Dediklerimizi yapmanız için on dakikanız var.”

Bağlantı bir tıkırtıyla kesildi. Holden hayretle hiddet arası bir duyguyla konsoluna bakakaldı, sonra da omuz silkip savaş alarmını çalıştırdı. Gemi genelindeki tüm güvertelerde parlak kırmızı ışıklar yandı. Uyarı klaksonu üç defa çaldı, iki dakika bile geçmeden Alex alelacele kokpit merdivenden çıktı ve onun yarım dakika gerisinden gelen Naomi kendini operasyon santralına attı.

Önce Alex konuştu.

“*Ravi* dört yüz kilometre uzaklıkta,” dedi adam. “Ladara göre torpil tüpleri açık ve bize kilitlenmiş durumda.”

Holden kelimelerin üstüne basa basa konuştu. “Şu anda sakın -tekrarlıyorum sakın- tüplerimizi açmaya veya *Ravi*'ye kilitlenmeye kalkma. Sadece gözünü üzerlerinden ayırma ve ateş açacak gibi olurlarsa savunmaya geçmek için hazırlan. Onu kışkırtacak bir şey yapmaktan kaçınalım.”

“Sinyal bozmaya başlayayım mı?” dedi Naomi arkasından.
“Hayır; öyle bir şey saldırganca gözükür. Ama bir karşı önlem paketi hazırla ve parmağını düğmenin üstünde tut,” dedi Holden. “Amos, mühendislikte misin?”

“Pozitif Kaptan, işe koyulmaya hazırım.”

“Reaktörü yüzde yüze çıkar ve nokta savunma toplarının kontrolünü kendi konsoluna aktar. Bu menzilden bize ateş açarlarsa Alex’in hem uçup hem de karşı ateş açacak zamanı olmayacak. Tehdit ekranında kırmızı bir nokta görürsen derhal NST’leri kullan. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi Amos.

Holden dişleri arasından uzun bir soluk verdi, akabinde *Ravi*’yle arasında tekrar bir kanal açtı.

“McBride, ben Holden. Teslim olmayacağız, gemimize çıkmanıza izin vermeyeceğiz ve taleplerinizi kabul etmeyeceğiz. Şimdi ne olacak?”

“Holden,” dedi McBride, “reaktörünüzün gücü artıyor. Bize ateş açmaya mı hazırlanıyorsunuz?”

“Hayır, sadece hayatta kalmaya hazırlanıyoruz. Niye, çatışacak mıyız yoksa?”

Kısa ve sert bir kahkaha duyuldu.

“Holden,” dedi McBride, “niye bu durumu ciddiye almıyormuşsun gibi hissediyorum?”

“Ah, almasına alıyorum,” diye karşılık verdi Holden. “Beni öldürmeni istemiyorum ve ister inan ister inanma, benim de seni öldürmek gibi bir arzum yok. Füzelerin kısa bir tur atması uğruna birbirimizi yok etmeye değmez. Sana istediğini veremem ve önümüzdeki otuz yılı askeri hapishanede geçirmekle ilgilenmiyorum. Bize ateş ederek hiçbir şey elde edemezsin ve iş oraya varırsa sana karşılık veririm.”

McBride hattı kesti.

“Kaptan,” dedi Alex. *“Ravi* manevraya başlıyor. Bize gürültü yolluyorlar. Saldırıya geçmeye hazırlanıyorlar galiba.”

Kahretsin. Holden kadını vazgeçirebileceğinden öylesine emindi ki.

“Tamam, savunmaya geç. Naomi, karşı önlemleri başlat. Amos, parmağın tetikte mi?”

“Hazırım,” cevabını verdi tamirci.

“Füze atıldığını görene kadar ateş etme. Onları mecbur bırakmak istemiyorum.”

Ansızın ortaya çıkan ezici bir g kuvveti Holden’ı koltuğuna yapıştırdı. Alex manevraya başlamıştı.

“Belki bu mesafeden arkasına geçebilirim. Böylece bize ateş etmesini engellerim,” dedi pilot.

“Tamam. Ayrıca tüpleri aç.”

“Anlaşıldı,” diyen Alex’in profesyonel sükuneti bile muhtemel bir çatışmanın, heyecanını sesinden uzak tutamıyordu.

“Hedefleme kilidini kırdım,” dedi Naomi. “Lazer çanakları hiç de *Roci*’ninki kadar iyi değil. Onu gürültüye boğuyorum.”

“Mars’ın şişkin savunma bütçesine bir teşekkür borçluyuz,” diye karşılık verdi Holden.

Gemi ansızın bir dizi sert manevrayla sarsıldı.

"Kahretsin," dedi Alex, keskin dönüşlerin g kuvveti yüzünden zar zor konuşarak. *"Ravi* NST'leriyle ateş açtı."

Holden tehdit ekranına bir göz atınca üzerlerine gelen mermilerin uzun ve parlak inci dizilerinin monitöre yansıdığını gördü. Atışlar onları açık ara ıskalıyordu. *Roci*'ye göre gemiler arasındaki mesafe 370 kilometreydi—yani ani manevralar yapan bir gemideki bilgisayarlı hedefleme sisteminin ani manevralar yapan başka bir gemiye balistik atışlar kaydetmesi için oldukça uzun bir mesafe.

"Karşı ateş açayım mı?" diye iletişime bağırdı Amos.

"Hayır!" diye seslendi Holden. "Bizi yok etmek isteselerdi torpil atarlardı. Onlara öyle bir şey yapmaları için sebep verme."

"Kaptan, arkalarına geçiyoruz," dedi Alex. *"Roci* onlara göre çok hızlı. Bir dakikadan kısa bir sürede bir ateş açısı yakalayacağız."

"Anlaşıldı," dedi Holden.

"O zaman ateş edecek miyim peki?" diye sordu Alex. Tedirginliği arttıkça, sesindeki o budalaca Marslı kovboy aksanı kayboluyordu.

"Hayır."

"Hedefleme lazerini kapattılar," dedi Naomi.

"Yani sinyal bozucumuzu etkisiz hale getirmeye uğraşmaktan vazgeçtiler," diye karşılık verdi Holden, "ve füzelerini radar takibine geçirdiler."

"Radar takibi lazer kadar isabetli değildir," dedi Naomi umutla.

"Öyle bir korvet en az bir düzine torpil taşır. Bizi öldürmeleri için bir kez vurmaları yeter. Mesafe bu kadar kısayken..."

Alex'in tehdit konsolundan çıkan bir ses, *Roci*'nin diğer gemiye karşı bir atış açısı yakaladığını bildirdi ona.

"Hedefe kilitlendim!" diye bağırdı Alex. "Ateş edeyim mi?"

"Hayır!" dedi Holden. *Ravi*'dekilerin bir düşman hedeflemesinin yol açtığı o yüksek sesli alarmı duyduklarını

biliyordu. *Durun artık,* diye içinden geçirdi Holden. *Lütfen sizi öldürmem için beni zorlamayın.*

“Şey,” dedi Alex alçak sesle. “Hımm.”

Holden’ın arkasındaki Naomi de hemen hemen aynı anda konuştu. “Jim?”

Holden neler olduğunu soramadan önce Alex tekrar genel kanalda belirdi. “Hey, Kaptan. Eros geri geldi.”

“Ne?” dedi Holden. Bir an için hayalinde, asteroidin çizgi filmlerdeki bir kötü adam gibi birbirinin etrafında daire çizen iki savaş gemisine usul usul yaklaşma görüntüsü belirdi.

“Evet,” dedi Alex. “Eros. Az önce radarda tekrar ortaya çıktı. Sensörlerimizi engellemek için her ne yapıyorsa onu yapmaktan vazgeçti.”

“Peki şimdi ne yapıyor?” dedi Holden. “Bana bir rota verin.” Naomi konsolunda izleme bilgilerini açtı ve üzerinde çalışmaya başladı. Fakat Alex’in hesabı birkaç saniye daha kısa sürdü.

“Evet,” dedi adam. “İyi tahmin. İstasyon rota değiştiriyor. Hâlâ güneşin bulunduğu istikamette gidiyor, ama üzerinde uçtuğu Dünya vektöründen çıkıyor.”

“Yeni rotasını ve süratini korursa,” diye araya girdi Naomi, “Venüs’e gidecekmiş gibi gözüküyor.”

“Vay canına,” dedi Holden. “Öyle derken espri yapmıştım.”

“Demek ki iyi bir espriymiş,” dedi Naomi.

“Eh, biriniz McBride’a artık bize ateş açmasına gerek kalmadığını söylesin.”

“Hey,” dedi Alex, düşünceli bir sesle, “o nükleer füzelerin komut almasını engellediysek onları kapatamayız da, değil mi? Acaba Fred onlarla ne yapacak?”

“Biliyorsam ne olayım,” dedi Amos. “Ama böylece Dünya’yı silahsız bırakmış olduk. Herhalde utançtan yerin dibine geçmişlerdir.”

“Beklenmeyen sonuçlar,” diye iç çekti Naomi. “Beklenmeyen sonuçlar çıkmasa olmaz zaten.”

Eros'un Venüs'e çarpması insanlık tarihin en çok yayınlanan ve kaydedilen olayıydı. Asteroit güneşin ikinci gezegenine ulaştığı sırada onu yörüngede bekleyen yüzlerce gemi vardı. Askeri gemiler sivillere ait araçları uzak tutmaya çalışsa da çabalar boşunaydı; siviller sayıca çok daha üstündü. Eros'un alçalışının videosu askeri gemilerin silah kameraları, sivil gemilerin teleskopları ve de iki gezegenle beş ayrı gözlemevleri tarafından kaydedildi.

Holden olayı yakından görebilmek için orada olmayı isterdi; fakat Eros rotasını değiştirip yeni hedefini gözüne kestirdikten sonra yolculuğun bir an önce bitmesi için sabırsızlanır gibi hızını daha da arttırmıştı. Holden ile mürettebatı *Rocinante'nin* yemekhanesinde oturup yaşananları haber bültenlerinden seyrettiler. Alex bir şişe daha sahte tekila bulup getirmişti ve onu kahve bardaklarına cömertçe döküp saçmaktaydı. Alex 1 g'lik nazik bir itişle onları Tycho'ya doğru uçuruyordu. Artık acele etmelerine gerek yoktu nasıl olsa.

Geriye havai fişek gösterisini izlemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Asteroit Venüs'ün yörüngesine girdiği ve orada durmuş gibi gözüktüğü sırada Holden uzanıp Naomi'nin elini tuttu ve hafifçe sıktı. Adama tüm insan ırkı nefesini tutmuş gibi geliyordu. Hiç kimse Eros'un —hayır, Julie'nin— şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Holden'dan sonra Miller'la konuşan biri çıkmamıştı ve eski polis cep terminaline cevap vermiyordu. Asteroitte neler olduğunu tam anlamıyla bilen biri yoktu.

Son anlar çok güzeldi.

Venüs'ün yörüngesine giren istasyon bir yapboz gibi dağıldı. Dev asteroit bir düzine parçaya ayrılıp gezegenin ekvatoru etrafına uzun bir kolye gibi yayıldı. Derken o bir düzine parça birer düzineye daha ayrıldı ve bu olay her bir parça için yinelendi. Işıltılı parçacık kümesi gezegenin bütün yüzeyine dağılarak Venüs'ü çoğu zaman gözlerden saklayan kalın bulut katmanının içinde kayboldu.

“Vay be,” dedi Amos, neredeyse hürmetkar bir sesle.

“Şahaneydi,” dedi Naomi. “Biraz sarsıcıydı ama yine de şahaneydi.”

“Sonsuza dek orada kalmayacaklar,” dedi Holden.

Alex bardağındaki son tekilayı da kafasına dikti, sonra onu şişeden tekrar doldurdu.

“Ne demek istiyorsun Kaptan?” diye sordu.

“Şey, benimki bir tahmin. Ama protomolekülün yaratıcılarının onu burada saklamak istediklerini hiç zannetmiyorum. Tüm bunlar daha büyük bir planın parçasıydı. Dünya’yı, Mars’ı ve Kuşak’ı kurtardık. Asıl soru şimdi ne olacağı.”

Naomi’yle Alex bakıştılar. Amos dudaklarını büzdü. Ekrandaki Venüs, yüzeyi boyunca dans eden şimşeklerle ışıl ışıldı.

“Kaptan,” dedi Amos. “Keyfimin içine ediyorsun.”

Kapanış: Fred

Frederick Lucius Johnson. Dünya silahlı kuvvetlerinin eski hır albayı. Anderson İstasyonu Kasabı. Artık Thoth İstasyonu'nunda. DGİ'nin seçimle başa gelmemiş başbakanı.

Fred kendi faniliğiyle bir düzine kez yüzleşmiş; dostlarını şiddete, siyasete ve ihanete kurban vermişti. Başından dört suikast teşebbüsü geçmesine rağmen bunlardan sadece ikisi kayıtlarda yer almaktaydı. Yalnızca bir yemek bıçağı kullanarak tabancalı bir saldırganı öldürmüştü. Yüzlerce cana mal olan emirler vermişti ve sonuna kadar kararlarının arkasındaydı.

Yine de kalabalık önünde konuşma yapmak onu ölesiye tedirgin ediyordu. Bu kulağa hiç mantıklı gelmeyebilirdi, ama ediyordu işte. *Bayanlar* ve *baylar, bir yol ayrımında bulunmaktayız*—

“General Sebastian da davete katılacak,” dedi özel asistanı. “Ona kocasını sormamanız gerektiğini unutmayın.”

“Niye ki? Yoksa adamı öldürdüm mü?”

“Hayır efendim. Kocası iyi bilinen bir yasak aşk yaşıyor ve general bu konuda biraz hassas.”

“Öyleyse kocasını öldürmemi bizzat isteyebilir.”

“Teklifte bulunabilirsiniz efendim.”

Kırmızı ve koyu sarı renklerdeki kuliste siyah bir deri koltuk, aynalı bir duvar ve serada yetiştirilmiş çilekler ile dikkatle mineralize edilmiş içme suyunun bulunduğu bir masa vardı. Ceres güvenliğinin başı olan Shaddid adındaki

asık suratlı bir kadın, üç saat önce limandan konferans tesisine kadar ona refakat etmişti. Fred o zamandan beri bir yelkenli geminin kıç güvertesindeki eski bir kaptan gibi volta atmaktaydı—üç adım at, gerisingeri dön, yine üç adım at.

İstasyonun başka başka yerlerinde kısa süre öncesine dek savaş halindeki grupların temsilcileri kendi asistanlarıyla beraber kendi odalarındaydılar. Çoğu Fred’den nefret ediyordu, fakat bu pek de kayda değer bir sorun değildi. İçlerinden çoğu ondan korkuyordu da. DGİ’deki mevkii yüzünden değil elbette. Protomolekül yüzünden.

Dünya ile Mars arasındaki siyasi uçurum muhtemelen kapatılamayacak boyutlardaydı; Protogen’e sadık Dünya güçleri özür dilemekle unutulamayacak bir ihanette bulunmuştu ve her iki taraf da yaklaşan barışın eskiden varolana uzaktan yakından benzemeyeceği kadar çok kayıp vermişti. DGİ’deki bazı enayiler bunun iyi bir şey, iki tarafı birbirine düşürmek için bir fırsat olduğunu zannediyorlardı. Fred ise gerçeğin farkındaydı. Her üç kuvvet de —Dünya, Mars ve Kuşak— gerçek bir barış sağlayamazsa kaçınılmaz olarak yeniden gerçek bir savaşa tutuşacaktı.

Eğer Dünya veya Mars onca şeyin ardından Kuşak’a gerçek düşmanları küçük düşürüldükten sonra ezilmesi gereken bir askıntı gözüyle bakmasaydı her şey daha farklı olabilirdi. Fakat aslında Dünya’daki Mars karşıtlığı şimdilerde sıcak savaştakinden bile daha yüksekti ve Mars seçimlerine sadece dört ay vardı. Mars siyasetindeki önemli bir değişim aradaki gerginliği azaltabilir ya da durumu çok daha kötü bir hale getirebilirdi. Her iki taraf da vaziyeti tüm boyutlarıyla kavramak zorundaydı.

Fred bir aynanın önünde durup ceketini yüzüncü defa düzeltti ve suratını ekşitti.

“Ne zaman kahrolasıca bir evlilik danışmanı olup çıktım yahu?” dedi.

“Hâlâ General Sebastian’dan bahsetmiyoruz, değil mi efendim?”

“Hayır. Unut gitsin. Bilmem gereken başka ne var?”

“Mavi Mars’ın sunumunuzu bozmaya çalışması gibi bir ihtimal söz konusu. Silahlarla değil; yuhalamalar ve pankartlarla. Başkomiser Shaddid pek çok Mavi’yi gözaltına aldı, fakat bazıları onu atlatmış olabilir.”

“Pekala.”

“İki siyasi oturum programıyla ve Europa kökenli bir haber kaynağıyla röportaj yapmanız planlandı. Europalı muhabir muhtemelen Anderson İstasyonu hakkında soru soracak.”

“Pekala. Venüs’ten yeni bir haber geldi mi?”

“Aşağılarda bir şeyler oluyor,” dedi asistanı.

“Demek o şey ölmedi.”

“Öyle görünüyor efendim.”

“Harika,” dedi Fred buruk bir edayla.

Bayanlar ve *baylar, bir yol ayrımında bulunmaktayız. Bir yanda karşılıklı yok oluşun gerçekliği tartışılmaz tehdidiyle, diğer yanda ise—*

Diğer yanda ise yerçekimi kuyusundan çıkıp hepinizi uykunuzda katletmeye hazırlanan Venüs’ün öcüsüyle karşı karşıyayız. Bendeki canlı numune onun niyetlerini ve yeteneklerini keşfetmemiz için en iyi ve belki de tek umudumuz. Ayrıca gelip elimden zorla almayın diye onu sakladım. Beni dinliyor olmanızın tek sebebi de bu zaten. O nedenle biraz saygı göstermeye ne dersiniz?

Asistanının terminali öttü ve kadın ekrana çabucak bir göz attı. “Kaptan Holden sizinle konuşmak istiyor efendim.”

“Mecbur muyum?”

“Kendisini barış girişimlerinin bir parçası olarak hissetmesi iyi olacaktır efendim. Kaptan Holden’in amatör basın açıklamaları yapmak gibi bir huyu var.”

“İyi. İçeri gelsin.”

Eros İstasyonu’nun Venüs göklerinde parçalanmasının ardından geçen haftalar Holden’a yaramıştı; fakat *Rocinante’nin* Eros’u kovalarken maruz kaldığı türden uzun süreli yüksek g uçuşlarının kolay kolay geçmeyen etkileri olurdu. Adamın gözaklarında patlayan kılcal damarlar

iyileşmişti; gözlerinin etrafındaki ve ensesindeki basınç morarmaları da geçmişti. Yalnızca yürürken adımlarını biraz tereddütlü atması henüz doğal biçimine dönmemiş kıkırdaklardan kaynaklanan derin eklem ağrılarını belli ediyordu. Fred'in farklı biri olduğu zamanlarda buna hızlanma kırıtışı derlerdi.

"Selam," dedi Holden. "Bakıyorum da pek hoş gözüküyorsun, Venüs'ten gelen son yayını gördün mü? İki kilometre yüksekliğindeki kristal kuleler. Sence onlar ne olabilir?"

"Senin suçun?" diye fikir yürüttü Fred, ses tonunu dostane tutarak. "Miller'a o şeyi güneşin içine sürmesini söyleyebilirdin."

"Tabii canım. Zaten güneşten yükselecek iki kilometrelik kristal kuleler hiç de ürkütücü olmazdı," dedi Holden. "Şunlar çilek mi?" "İstersen alabilirsin," dedi Fred. Sabahtan beri ağzından tek bir lokma bile geçmemişti.

"Eee," dedi Holden, ağız dolusu çileğin arasından, "sahiden de o sebepten beni mahkemeye verecekler mi?"

"Kimseye sormadan bütün bir gezegenin mineral ve kalkınma haklarını açık bir telsiz kanalı üzerinden hibe ettiğin için mi yani?"

"Evet," dedi Holden.

"O hakların gerçek sahipleri seni mahkemeye verirlerse hiç şaşmam," dedi Fred. "Tabii günün birinde o kimselerin kim olduğuna karar verebilirlerse."

"Bu konuda bana yardım edebilir misin?" diye sordu Holden. "Mahkemede şahitlik yapıp karakterini övebilirim," dedi Fred. "Ama yasaları ben koymuyorum."

"Öyleyse burada ne işiniz var ki? Bir tür af ilan edilemez mi? Protomolekülü ele geçirdik, Julie Mao'yu Eros'ta bulduk, Protogen'i dağıttık ve Dünya'yı kurtardık,"

"Siz mi Dünya'yı kurtarınız?"

"Yardımcı olduk," dedi Holden, fakat sesi artık daha kasvetli bir tondaydı. Miller'ın ölümü onu hâlâ rahatsız ediyordu. Fred bu hissi iyi bilirdi. "Katkıda bulunduk."

Fred'in özel asistanı genzini temizleyip bakışlarıyla kapıyı işaret etti. Yakında gitmeleri gerekiyordu.

"Elimden geleni yaparım," dedi Fred. "Halletmem gereken bir sürü iş var ama elimden geleni yaparım."

"Ayrıca Mars *Roci'yi* geri alamaz," dedi Holden. "Kurtarma hakkı gereği o gemi artık benim."

"Onlar öyle düşünmeyecek ama elimden geleni yaparım,"

"Öyle deyip duruyorsun."

"Çünkü yapabileceğim tek şey o."

"Ve ondan da bahsedeceksin, değil mi?" dedi Holden. "Miller'dan. Övgüleri o hak ediyor."

"Yani Dünya'yı kurtarmak için kendi isteğiyle Eros'a giren Kuşaklı'dan mı? Hem de öyle bir bahsedeceğim ki."

"'Kuşaklı' değil. O, Josephus Aloisus Miller."

Holden bedava çileklerden yemeyi bırakmıştı. Fred kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Demek biraz araştırma yaptın," dedi general.

"Evet. Eh. Onu pek iyi tanımıyordum."

"Kimse tanımıyordu," dedi Fred, sonra da biraz yumuşadı. "Bunun zor olduğunu biliyorum, fakat karmaşık bir hayat yaşamış gerçek bir insana ihtiyacımız yok. Bize Kuşak için bir sembol lazım. Bir simge."

"Efendim," dedi asistan. "Artık sahiden gitmemiz gerekiyor." "Zaten o yüzden bu hallere düştük," dedi Holden. "Simgeler. Semboller. İsimsiz insanlar. O Protogen bilim adamlarının tek düşündükleri biyokütle ve nüfustu. Malzeme ofisinde çalışan ve boş zamanlarında çiçek yetiştiren Mary değil. Hiçbiri *onu* öldürmedi."

"Sence adını bilseler onu öldürmezler miydi?"

"Bence illa öldüreceklerse en azından adını bilmeyi borçluydular ona. Hepsinin adını. Ve sen de Miller'a onu olmadığı bir şey haline getirmemeyi borçlusun."

Fred güldü. Elinde değildi.

"Kaptan," dedi, "barış konferansı için yapacağım konuşmayı değiştirmemi ve Dünya'yı kurtarmak için kendini feda eden kişinin soylu bir Kuşaklı olduğunu söylemeyip

onun yerine ‘bölgede intihara meyilli eski bir polisimiz bulunuyordu’ gibisinden bir şeyler dememi öneriyorsan bu süreci tahmin ettiğimden de daha az anlıyorsun demektir. Miller’ın fedakarlığı bir araç ve ben onu kullanacağım.”

“Öyle yapmak onu meçhul biri haline getirecekse bile mi?” dedi Holden. “Hiç olmadığı biri haline?”

“Özellikle hiç olmadığı biri haline getirecekse,” dedi Fred. “Miller nasıl biriydi hatırlıyor musun?”

Holden kaşlarını çattı, derken gözlerinde bir ifade belirdi. Keyif. Anılar.

“Tam bir baş belasıydı, değil mi?” dedi.

“O adam Tanrı tarafından otuz yarı çıplak meleğin eşliğinde ziyaret edilse ve ona sevişmenin iyi bir şey olduğu söylense bile öyle bir eylemi iç karartıcı olarak gösterebilirdi.”

“Miller iyi biriydi,” dedi Holden.

“Değildi,” dedi Fred. “Ama işini yaptı. Ve şimdi ben de kendi işimi yapmalıyım.”

“Canlarına oku,” dedi Holden. “Ve genel af. Aftan bahsedip dur.” Fred kendisini yakından, takip eden asistanıyla birlikte kavisli koridorda ilerledi. Konferans salonları daha küçük şeyler için tasarlanmıştı. Daha önemsiz şeyler için. Sarhoş olup fasulye sırıklarının nasıl yetiştirileceği hakkında konuşmak amacıyla eşlerinden ve çocuklarından birkaç günlüğüne ayrılan seracılık uzmanları için. Atık azaltımı ve tortu imhası konularında birbirlerine nutuk çeken madenciler için. Lise koroları arasındaki müsabakalar için. Fakat bu halıların ve parke taşlarının şimdi tarihteki bir dönüm noktasını taşıması gerekecekti. Tüm o döküntü ve küçük yapıların Fred’e ölü dedektifi hatırlatması Holden’ın suçuydu. Daha önce hatırlattıkları yoktu.

Delegasyonlar salonda karşılıklı oturmuştu. Fred’in daveti üzerine iki süper gücün, yani Dünya ile Mars’ın generalleri, siyasi bürokratları ve de genel sekreterleri Ceres’e —Kuşak’a — gelmişlerdi. Orayı tarafsız yapan şey her iki grubun da

Kuşak'ı taleplerinden kaygı duyacak kadar ciddiye almıyor olmasıydı.

Onları buraya, bu ana tarih getirmişti ve sonraki birkaç dakika boyunca Fred'in işi o gidişatı değiştirmekti. Korkusundan eser yoktu artık. Gülümseyerek kürsüye çıktı. Konuşma yapacaktı. Nutuk atacaktı.

Vaaz verecekti.

Nezaket icabı tek tük alkışlayanlar oldu. Birkaç kişi gülümsedi, birkaç kişi kaşlarını çattı. Fred sırıttı. O artık bir insan değildi. Bir sembol, bir simgeydi. Kendisini ve güneş sistemindeki mevcut güçleri anlatan bir öyküydü.

Ve bir anlığına özendi. Nefes almak ile konuşmak arasındaki o tereddüt esnasında varlığının bir kısmı tarihin alışıldık kalıplarından çıkıp bir insan olarak kendisinden; kısa bir süreliğine tanıdığı Joe Miller'dan; birbirlerinin gözündeki imajı yıkarak gerçekte oldukları hakiki, kusurlu, çekişmeli bireyleri açığa çıkarmadaki ortak sorumluluklarından bahsetse neler olacağını merak etti.

Öyle asil bir girişimin başarısızlıkla sonuçlanacağı kesindi.

"Bayanlar ve baylar," dedi. "Bir yol ayrımında bulunmaktayız. Bir yanda karşılıklı yok oluşun gerçekliği tartışılmaz tehdidiyle, diğer yanda ise..."

Güçlü bir etki uyandırmak için duraksadı.

"Diğer yanda ise yıldızlarla karşı karşıyayız."

Teşekkürler

Tıpkı çocuk yetiştirmede olduğu gibi bu kitap da pek çok kimsenin çabasını gerektirdi. Menajerlerim Shawna ile Danny'ye ve editörlerim DongWon ile Darren’a teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca Melinda, Emily, Terry, Ian, George, Steve, Walter, Victor, New Mexico Kritik Kitle yazarlar grubu ve de erken bir müsveddeyi okuyan Carrie kitabın ilk düzenlemelerinde büyük rol oynadılar. Matematikle ilgili kısımlarda yardım eden ve onu anlarken yaptığım hataların hiçbirinden sorumlu olmayan Ian’a ayrıca teşekkürler. Bunların dışında Tom, Sake Mike, Sake Olmayan Mike, Porter, Scott, Raja, jeff, Mark, Dan ve Joe’ya büyük bir minnet borçluyum. Beta testini yaptığınız için çok teşekkürler çocuklar. Ve son olarak *Faturama* yazarlarına ve ben kitabı yazarken çocuğun bakıcılığını yapan Bender Bending Rodriguez’e özel olarak teşekkür ederim.

---

[1] Orj. EVA\ Araç Dışı Faaliyet, -çn

[2] 1 g: Dünya’daki standart yerçekimi, -çn

[3] Büyük bir kütlenin dönmesi sonucu üzerindeki hareketli cisimlerin yönünü değiştiren kuvvet, -çn

[4] insanların tabutu andıran kapsüllerde yattıkları ucuz bir otel türü, -çrı

[5] Uçakların düşman füzelerini savuşturmak için havadayken bıraktıkları, elektromanyetik dalgaları saptırmada kullanılan küçük nesneler, -çrı

[6] Mars'taki büyük bir volkan, -çn

[7] Astronomik Birim: Uzayda kullanılan, 150 milyon kilometreye (Dünya ile Güneş arasındaki mesafeye) denk gelen bir ölçü birimi, -çn

[8] Değişken bir manyetik alanda elektrik akımı yaratılması esasına göre çalışan bir silah, -çn

[9] Manyetik şişe: Kontrollü termonükleer reaksiyon sırasında manyetik bir alan dahilinde plazmayı barındıran kap. -çn

[10] Don Quixote'nin atı. -çn

[11] Şeytan'ın İsa'ya yaptığı teklifi konu alan bir İncil ayetinin kesiti, -çn

[12] Orj. "Rise up, O men of God, in one united throng; " Bir Hıristiyan ilahisinden alıntı, -çn

[13] Albedo: Bir cismin güneş radyasyonunu yansıtma oranı, -çn

[14] Gezegenler Arası Balistik Füze, -çn